

ŠLECHTA, MALÝ KRÁL A FRONDA

1. DÍL

V PRAZE 2012

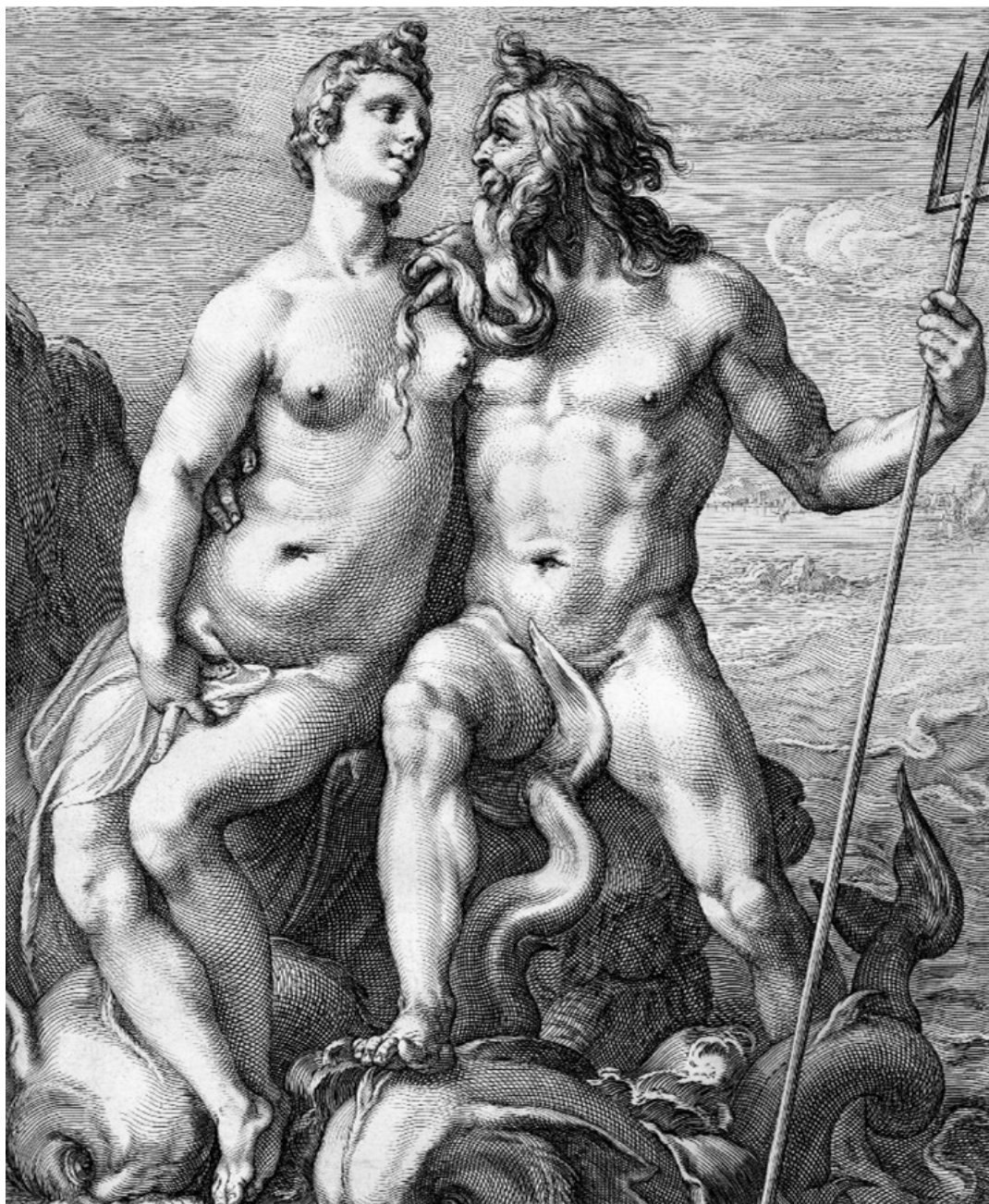
ING. RADKO SÁBLÍK

OBSAH

OBSAH.....	3
PRVNÍ KAPITOLA	4
DRUHÁ KAPITOLA	35
TŘETÍ KAPITOLA	64
ČTVRTÁ KAPITOLA	99
PÁTÁ KAPITOLA.....	126
ŠESTÁ KAPITOLA	158
SEDMÁ KAPITOLA	193
OSMÁ KAPITOLA.....	226
DEVÁTÁ KAPITOLA.....	266

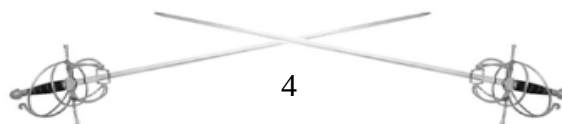

PRVNÍ KAPITOLA

ŽÁDOST ANGELIKY D'SAUSSIER

Krajinu pokrývá zatvrdlá krusta sněhu, potemnělá obloha s olovnatými mraky naznačuje možný brzký příděl nové bělostné nadílky. Ač je teprve odpoledne, v zimním spánku odpočívající zahradu již pohlcuje šero. Všude je klid, co oko dohlédne žádný živý tvor, ani drobný opeřenec, nikomu se nechce do nevlídného dne, teplota se udržuje několik stupňů pod bodem mrazu. Lehčí větřík občas způsobí vzednutí bělavého poprašku, pohrává si s krystaly zmrzlé vody, vrhá je proti holým větvím křovin,

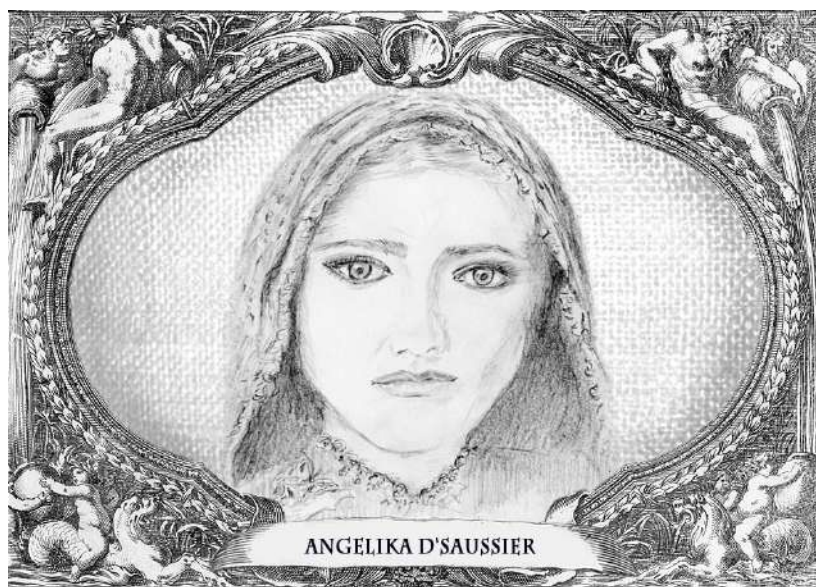

pokrytým mírnou námrazou, koruny jehličnanů úpí pod nánosy sněhu. Kdyby vysvitlo sluníčko, možná by změnilo názor pozorovatele na panorama, jenže je zahaleno neproniknutelnou bariérou temné oblohy.

Angelika d'Saussier stojí u okna v zámku Besiere a její nálada je stejně mrazivá jako počasí tam venku. Bez hnutí civí z tepla místnosti, leč žádnou krásu v zasněžené krajině nenachází. Nic nedokáže v její duši vytvořit příjemnější pocit, jako by se zde zastavil čas, zamrzl stejně jako každá kapička vody v okolí jejího současného útočiště.

Je prosinec roku šestnáctistého čtyřicátého čtvrtého a ona na panství své paní tráví již více než rok svého života. Další ztracený rok, z jejího pohledu. Vždyť ke své vzdálené příbuzné hraběnce de Besiere přišla již před pěti lety, s vidinou skvělé kariéry v domácnosti ženy, o které kolovaly velmi nepěkné historky, ale která byla na vrcholu své slávy. Bohatá, s neobyčejnými kontakty, blízká spolupracovnice mocného kardinála de Richelieu. Angelika očekávala strmý postup, bude uvedena do nejvyšších kruhů společnosti, získá vhodného manžela nebo se stane milenkou vysoce urozeného muže, dosáhne bohatství a moci.

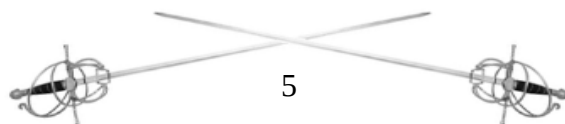
Krásné vidiny se rozplynuly jak pára nad hrncem. Moc i vliv její ochránkyně roztál jak loňské sněhy, náhle se objevil její odložený syn, následovalo téměř dvouleté nucené vyhnanství v Londýně, v zemi pro ni stejně nevlídné, jako se jeví krajina rozprostírající se za oknem. Vzdálena stovky mil od vytoužené Paříže, v cizí zemi, musela ze svých nadějí výrazně slevit. Stále zůstávala jen nenápadnou společnicí své kdysi mocné paní, spolu s ní snila o návratu na výsluní, jakmile se poměry ve Francii změní a těžce nemocný kardinál de Richelieu se odebere na věčný odpočinek. Bohužel osud si s nimi nemilosrdně pohrává dál.

Nepovedené vypořádání se synem stálo hraběnkou jen pár měsíců na zdejším zámku pod dohledem královských gardistů, pak svitla obrovská naděje. Zemřel i Ludvík XIII. a vévoda de Vendome se svým ctižádostivým mladším synem, favorite, na které stárnoucí intrikánka vsadila, měli zaujmout významné postavení u dvora. Spolu s nimi měly i ony vystoupat znovu k vrcholům společenského života.

Zpočátku plán vycházel, hraběnkou ji představila vybrané společnosti, leč se objevil další zloduch v rudém plášti, další nemilosrdný a silný soupeř, kardinál Mazarin. Ke zděšení mnoha, a ke překvapení všech, zaujal postavení po boku královny regentky a během krátké chvíle svou pozici upevnil natolik, až se všem protočily panenky. Nyní se zdá být neotřesitelně silný v kramflecích, ačkoli kolují zvěsti o problémech s prázdnou státní kasou. Což dokladuje i zdejší okolí, panuje velká bída, která se naštěstí zdejšího zámku nijak nedotýká, peněz má hraběnkou stále dost. Jak svých vlastních, tak z kompenzace vyplacené jejím synem markýzem de Almare.

Angelika zlostně zatne pěsti a zhluboka si povzdychne. V červnu oslavila čtyřiaadvacáté narozeniny a stále zůstává jen obyčejnou společnicí uvádající krásy, kdysi velmi nebezpečné, teď jakoby ranami osudu zlomené ženy. Sice si její paní ve zdejším kraji hraje na velkou dámu, chová se jako by byla minimálně vévodkyní z královské krve, stále má velký apetit na hezké a silné muže, o tom by mohl vyprávět Mark, který ji oblažuje podle předem domluveného obchodu. Jeho tělo za její peníze. Ale copak jí tohle stačí? Mazarin a jeho přísluhovači si užívají radovánky Paříže, zatímco ony tráví dny, týdny a měsíce v tomto pro ni Bohem zapomenutém kraji.

Krásná žena v rozpuku mládí sní o zcela jiném životě. Copak jí může dostačovat občasné povyražení s lokajem Edmondem Lamem, kterého střídá v poslední době daleko častěji žhavější Carlo Segrais. V tom tmavém jednadvacetiletém mladíkovi je cosi zlověstného, temného, co ji přitahuje. Edmond je spíše dobrosrdečným urostlým chasníkem, Carlovy chladné oči svědčí o zcela jiné povaze. V posteli je živější, vášnivější než Edmond, proto ho do ní zve stále častěji. Jenže ... krátkodobé povyražení a uspokojení nemůže nahradit všechny ztracené sny o vzestupu ve společenském žebříčku.

Ano, je jí už čtyřicet let a pokud nechce zůstat na ocet, měla by se rychle vdát. Jiné ženy v jejím věku už mají několik dětí. I když o děti by tolik nestála, spíše by potřebovala získat manžela s titulem, který by ji pozvedl do vyšších pater na společenském žebříčku. Teď je jen obyčejnou dívkou se šlechtickou krví, ale bez peněz, bez rodiny. Vlastně není vůbec nic. To bylo slibů z úst paní hraběnky, jak se o ni v brzké době postará. Roky však plynou jak dravá bystřina a ona zůstává ... zlostí se jí zkříví tvář.

Zpočátku doufala v kratší pobyt ve vyhnanství, věřila v návrat do Paříže po pár měsících, po přečkané první zimě. Ovšem situace u královského dvora se ustálila, ti co zůstali, si hlídají své posty a vyhnané či uvězněné spiklence z okolí vévody de Beaufort, zdá se, nikdo nepostrádá. Hraběnka uzavřela dohodu se svým synem, dokud bude setrvávat na svém zámku, bude jí zůstávat vše, co tento majetek vynáší. Její syn je stále pověřen spravováním zdejšího panství, může tento výnos Ludvíka XIII. kdykoli uplatnit. Ale kam by vlastně hraběnka mohla jít? Do Paříže? Aby jí někdo připomněl její podíl na spiknutí Důležitých? Riskovat možná i zatčení, obvinění nebo přinejmenším internaci a návrat zpátky do Borgogne, tentokrát pravděpodobně v doprovodu královských gardistů? Utéci do zahraničí za svým milencem vévodou de Vendome? Starý princ už pro ni není zajímavý, sázka na něj nevyšla.

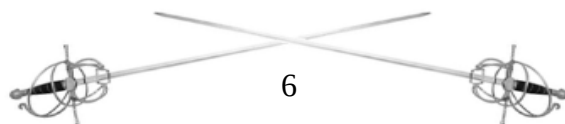
Žijí zde zpomaleným životem, neskutečně jednotvárným. Občas vyrazí na nějakou oslavu do Dijonu, občas na panství některého ze sousedů, proboha, jak je ta vesnická šlechta nudná a chudá. Hrají si na kdoví co, přitom zůstávají jen burany, kterým čouhá sláma z bot. Lesku pařížských paláců, který Angelika poznala jen tak krátce, nedosahují ani omylem. I zdejší zámek je smutný, ačkoli patří k nejlepším, co se dá ve zdejších kraji nalézt. Copak je tohle za život? Možná vyhovuje panu d'Holfene, který hledá mír a klid, ale nemůže uspokojit ctižádostivou mladou krásku.

Jak vlastně vypadají zdejší dny? Čím se kdo zabavuje? Madam de Besiere občas vyrazí na návštěvu, občas uspořádá na svém zámku menší sešlost, večer si zavolá svého gigola Marka a užívá si s ním. Její bývalý milenec pan d'Holfene možná našel místo svého vytouženého odpočinku, získal vlastní pokoj, kde ho nikdo nevyrušuje, čas od času vyrazí se svým zabijákem Bapaumem do Dijonu, není těžké uhádnout jejich program. Popijí, potěší se s děvkama a vrátí se do zdejší nudy. Na delší čas vybouření.

Hraběnka, zdá se, přijala svou porážku a smířila se s ní. Toho by se u ní Angelika nikdy nenadála. Očekávala zuřivé výbuchy zlosti, živou korespondenci a kontakt s Mazarinovi nepřátelsky naladěnými velmoži, snahu zvrátit porážku a vrátit se zpátky. Zámecká paní však upřela svůj um ke zdejšímu panství, se svým správcem probírá hospodářské záležitosti, rozvíjí své pochybné aktivity v Dijonu. Možná paní de Besiere v jejích třiačtyřiceti letech takový způsob života může vyhovovat, užila si už více než dost, má svého jistého Marka, ale slečna d'Saussier má zcela jiné představy o budoucnosti.

Angelika odvrací tvář od okna, nervózně štráduje po místnosti, pak se znovu zastaví a pohlédne do zasněžené krajiny. Ne, musí se něco stát. Nelze dále čekat. Zvláště když ji svítla naděje. Před měsícem totiž poznala muže, na kterého nemůže stále zapomenout. Setkali se náhodně v jedné putice, doprovázela pana d'Holfene na jakési obchodní cestě, zastavili se na oběd. On tam dorazil se svým doprovodem a vyvolal značný rozruch. Všichni se křížovali a odvraceli tvář. Již jen reakce hostů by ji musela zaujmout, neznámý urozenec se však může pochlubit i pěknou urostlou postavou, svým mládím a svýma podivnými očima. Jejich pohledy se střetly krátce, ale od té doby ho nemůže vymazat ze své mysli.

Požádala pana d'Holfene, aby jí o neznámém zajímavém muži zjistil co nejvíce. Starý šlechtic ji nevědomky potěšil víc než si uvědomoval. Jde o dvacetiletého syna barona de La Solignac, mají menší panství se statkem v okolí Dijonu a celou rodinu provází moc ošklivá pověst. Jsou zlí, neurvalí, dokonce možná ve spojení s temnými silami. Nikdo s nimi nechce mít nic společného, každý se jim klidí z cesty.

Jejich sídlu se říká Vlčí doupě a mladému Julianovi s jeho sourozenci Vlčí smečka. Jsou prý ostří jak břitva, pro ránu nejdou daleko a kdo vstoupí na jejich panství, prý zmizí a už ho nikdo nikdy nespasí.

Taková pověst musela nutně Angeliku uchvátit, ovšem zlatým hřebem bylo konstatování, že mladý Julien je doposud svobodný, kdo by si také takového zplozence pekla vzal. Každá jen trochu slušnější rodina se jím vyhýbá. Nezanedbatelná byla i informace o starém baronovi, otci Juliana, který je prý ochrnutý a jen živoří. Což může znamenat, že v brzké době se právě jeho nejstarší syn Julien stane baronem, až se jeho nemohoucí otec odebere na věčnost.

Už čtrnáct dní Angelika přemýšlí o příležitosti, kterou jí seslal Bůh do cesty. Julien je mladý, krásný, silný, možná i trochu zlý, ale co na tom. Brzy bude baronem a jeho žena paní baronkou. To už je daleko lepší výchozí pozice než nějaká madam d'Saussier. Snaží se nalézt nejvhodnější způsob, jak o svém nápadu promluvit s hraběnkou, bez které se neobejde. Jen s její pomocí může zaujmout rodinu vyhlédnutého nápadníka a jeho samotného. Tedy, jeho by asi dokázala získat svým tělem a svými schopnostmi, leč tak akorát do postele. Jenže ona chce jeho titul, chce být ve svém věku vdanou paní. Čemuž se nikdo divit nemůže. Ovšem v takovém případě musí do manželství přinést něco víc než jen své nesporně krásné tělo.

Rodina de La Solignac je prý dost chudá, což by mohla být výhoda. Už se dávno vzdala nadějí získat movitého manžela, tací určitě nečekají právě na ni. Jen její krása je málo, pokud mají dostatek peněz, mládí a krásu si vždy koupí. Proto sňatek uzavírat nemusí. Ona však potřebuje zázemí, manžela, nemůže zůstat věčně sama. Tajemstvím opředená famílie jí nedává v klidu spát, v hlavě se jí rodí plán, jak naložit se svým dalším životem.

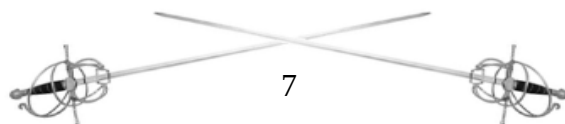
Ted' ale potřebuje hraběnkou. Nelze přijít s holým zadkem za svým ženichem, kterého si zvolila zatím bez jeho vědomí. Musí nabídnout věno, které zaujme chudého mladíka, naopak on přinese do manželství kýžený titul barona. Nic dalšího jí nezajímá, je si jista svými schopnostmi si Julienu ochočit a kdyby ne, vždy existují i jiné možnosti. Mohou žít každý po svém, její manžel může zemřít, ukáže-li se nehodným jejich dalšího vzájemného soužití. Z hrozivé pověsti strach nemá, naopak, její duše je dostatečně černá. Svým způsobem jí tajemstvím opředený potencionální ženich o to více přitahuje.

Jak ale promluvit s hraběnkou? Jak ji donutit nejen souhlasit se sňatkem, ale ještě ho dojednat a nakonec i zaplatit? Rozhovor stále odkládá, sama před sebou se vymlouvá na absenci vhodné příležitosti. Dnes ale, srovnávajíc neutěšenou zimní scenérii se svým vlastním životem, se rozhodne jednat. Ať už hraběnka bude zuřit, ať se jí vysměje, ať zareaguje jakkoli. Ještě aby jí tak šviháckého Julienu někdo vyfoukl, nějaká škareda, toužící po přitažlivém muži, mající ale kopec grošů.

Jako vždy povečeří velmi prostě a ve třech. Ona, hraběnka a pan d'Holfene. Obsluhuje je paní správcová se svými dětmi, vykonává zde roli kuchařky. Proboha, tak málo služebnictva, povzdechne si v duchu Angelika. Třicetiletá paní správcová se mile usmívá, její tři potomci, dcera Marie a chlapci Jacques a Edmond, se tváří znuděně. Rostou jak z vody. V kolika měla vlastně paní Baragnonová první dítě? Nejstarší Marii je čtrnáct, takže v šestnácti. Nic podivného, některé dívky se vdávají hodně mladé, pokud jde o sňatky z rozumu. Což asi byl i tento případ, protože správce je o čtrnáct let starší.

Stále musí myslet na sňatek, je tím přímo posedlá. Polyká kusy zeleniny, večere bývá vždy poměrně lehká, ale také nijak zvlášť chutná. Hraběnka se nikdy nepřejídá, na rozdíl od některých šlechticů, které obtékají sádlem, dbá až úpěnlivě na svoji stále přitažlivou postavu, pravda, obličej pomáhá udržovat v krásném stavu kosmetika, té má ve své garderobě dostatek a rozhodně na ni nešetří.

Klasický rituál dnes Angelika naruší, požádá o možnost si soukromě promluvit, ve vážné osobní záležitosti. Letmý úsměv ve tváři paní domu nevěstí nic dobrého, nicméně souhlasí. Pan d'Holfene je chápavý, dopije svůj pohárek vína a omluví se. Naopak hraběnka si nechá nalít další skleničku svého oblíbeného likéru, její o devatenáct let mladší společnice učiní to samé. Obě mlčí a čekají, až paní správcová se svými dětmi sklídí ze stolu.

Konečně zůstanou sami, dveře jsou zavřené a nikdo se je neodvážá již vyrušovat. Angelika hovoří tiše, ale důrazně, nechodí dlouho kolem horké kaše, naopak, míří rovnou k meritu věci. Upozorní na svůj věk, na nutnost se zaopatřit, bez obalu přizná i svůj plán především získat manžela a titul, ne pro chuť založit rodinu, ale ze společenských důvodů. Hraběnka poslouchá pozorně, její kamenný výraz nedává tušit žádné její stanoviska. Její dokonalé sebeovládání nenabízí Angelice odpověď, jaké reakce vzbudila se svým plánem. Dokončí svou řeč, sebevědomě a směle se podívá stárnoucí ženě do očí.

„Tohle je všechno? Kvůli tomu si se mnou chtěla mluvit?“ prohodí paní de Besiere znuděně, jako by čekala kdoví co zajímavého.

„Pro mě jde o moc důležitou věc.“

„To určitě! Angeliko! Ty ses zbláznila!“ vyprskne smíchy paní domu.

„Jen si chci vybudovat budoucnost!“ odsekne mladší žena vzdorovitě.

„Budoucnost! Mladej Julien de La Solignac! To je teda partie!“

„Baron de La Solignac!“

„Zatím ten starej chlívák a sprosták žije,“ upozorní Marion-Anne, ale nepřestává se uchechtávat, „To je partie! Julien de La Solignac! Budoucí baron. Chudák s holou prdelí a obklopenej děvkama. Kterej to prej dělá i se svou sestrou, možná i se svým bratrem.“

„Když si ho vezmu, budu baronkou.“

„Baronkou z nemanic a ještě k tomu s hroznou pověstí! Copak nevíš, kdo ti Solignacové sou? Ty s ním chrápeš taky? Kde ste to dělali? Pod šibenicí?“

„Vůbec s ním nic nemám. Von vlastně ještě vo mým zájmu nic neví. To ale nevadí, když dostane dobrou nabídku ...“

„Dobrou nabídku!“ rozesměje se znovu hraběnka, „Už ti začínám rozumět, ty jedna intrikánko! Angeliko, najdu ti daleko lepší partii ...“

„To už říkáte několik let! A podívejte! Je mi čtyřadvacet! Už sem pomalu na vdávání stará! Ted' tu byla správcová, je jen vo šest let starší a má už čtrnáctiletou dceru!“ nasazuje slečna d'Saussier bojovný výraz, nečekala lehké jednání a je připravena. Jen tak neuhne.

„Jak seš stará, tak seš blbá,“ zavrtní nechápavě hlavou zámecká paní, „Víš ty vůbec, co jsou ti Solignacové zač?“ zopakuje znovu otázku a významně se dívá na svou společnici.

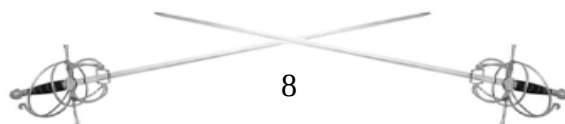
„Něco mi zjistil pan d'Holfene.“

„Něco? Copak nevíš, že tu s nima nikdo nechce nic mít? Pravda, jejich předek získal titul barona za dobrý služby králi na bojišti, ale všichni vřdycky byli omezení, sprostý, plný děvek, páchnoucí jak kýbl sraček! A co se povídá o jejich spojení s d'áblem ...“

„Snad byste se zrovna vy nebála,“ ušklíbne se Angelika, nesmí se nechat zatlačit do defenzívy.

„Já se jich nebojím, ty huso hloupá. Možná nesmilní mezi sebou, jak se povídá, možná jo, pak je to jejich věc. Možná nepořádaj černý mše, možná jo. Možná nežerou malý děti, možná nevražďej pocestný, aby je vokradli a pak sežrali. V každým případě nic nemaj, kromě toho titulu, co tě tak vočaroval. Nebo se ti snad líbí mladej Julien? Už jsem ho dlouho neviděla, asi bude hezkej mužskej, co?“

„Nevypadá špatně, ale o to přece nejde.“

„Nejde? Jistě, vzala by sis i vosumdesátiletýho bezzubýho dědka, uchcávajícího si do kalhot, jen kdyby byl baronem. Hrome, kdyby aspoň ti d'áblové měli nějaký peníze. Ale voni maj tak leda prd! Tohle je hrozná partie!“

„Zase tak si vybírat nemůžu. Proto vás žádám o pomoc.“

„Angeliko, ty svou žádost myslíš vopravdu vážně? Vážně by sis vzala toho chudáka Julienu? Možná má dlouhej vocas, možná mu ho daroval sám satanáš, ale zapomněl mu dát peníze! Ten jejich statek není žádný šlechtický sídlo, je to jen hnojiště! I kdybych souhlasila, i kdyby souhlasil ten zplozenec pekla, nezískáš vůbec nic.“

„Můžu získat manžela, můžu se stát baronkou. Jestli jsou jen trochu pravda ty povídačky, bude asi schopnej, ne?“ ušklibne se Angelika, nevěří báchorkám.

„Co vlastně chceš?“

„Chci, abyste dojednala sňatek mezi mnou, jakou vaší svěřenkyní a příbuznou, se synem barona de La Solignac. Chci, abyste mu nabídla takový podmínky, aby vaší žádost neodmítl. Až bude mým manželem, postarám se už, aby se choval jak já chci,“ mluví slečna d'Saussier velmi pomalu, rozvážně, pevně.

„Víc už ne? Tohle ti stačí?“ znovu vyprskne hraběnka smíchy, „Mám za ním snad jít dokonce sama? Do toho chlíva? Nebo bude stačit někoho poslat? Třeba pana d'Holfene? Copak mu mám nabídnout? Jednu mladou mrchu, co ráda roztahuje nohy a vrní blahem, když jí ho tam zasune? Ale to je málo, že? Takovejch může mít kolik chce, stačí pár drobných. Kvůli tomu by si tě nevzal. Takže něco přidáme? Ale co? Ach, už vím, nabídneme mu věno, nějakou rozumnou a kulatou částku, která by pro ty žebráky byla darem z nebes. Proč bych nevyhodila pár tisíc liber, pro svou věrnou služebnici, který dlouhý odloučení z Paříže zcela zatemnilo mozek!“

„Přesně tohle chci. A co nejdřív! Než se najde jiná, který ho uloví.“

„Jiná? Kdo by se proboha našel! Žádná slušná dívka se ho nedotkne ani střevíčkem!“

„Nedotkne? Já se ho nebojím, já těm pověřám nevěřím. Vy ostatně určitě taky ne.“

„Čemu věřím nebo ne je úplně jedno. Julien de La Solignac není ženichem pro tebe. Uklidni se laskavě. Mám s tebou jiný plány, najdu ti ženicha, který tě bude hodnej a kterej nám bude užitečnej.“

„Bude nám užitečnej?“ vyprskne teď smíchy slečna d'Saussier, „Kdo by nám mohl bejt užitečnej? Jak dlouho tady ještě mám hnít? Až budu baronkou de La Solignac ... V Paříži určitě nikdo o těch pověrách nic neví.“

„V Paříži? A co byste tam dělali? Když budete mít voba prázdný kapsy? Už ti nejsem dost dobrá a chceš za každou cenu pryč? I když si budeš muset vzít toho zoufalce? Když s ním budeš muset žít v tý jeho díře, šukat s ním na slámě, protože tam určitě ani pořádnou postel nemaj. Chudáku Angeliko, tvůj mozek je úplně potemnělej. Takový nesmysl!“

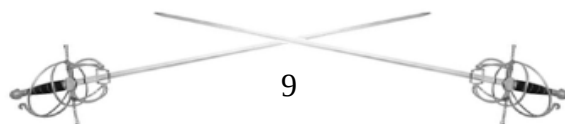
„Paní hraběnko,“ nadýchne se vdavekchtivá krasavice, smočí své smyslné rty do likéru, na tváři se jí rozhostí potměšilý výraz, nijak se nedá vyvést z míry vulgaritou a agresivitou slov ženy, jejíž krása pomalu ale jistě odkvétá, „právě že mozek používám. Jak jsme tady už dlouho? Více než rok. Co se změnilo? To bylo řečí, že Mazarin nevydrží do zimy. Vida, už je druhá a pan kardinál se nakrucuje vedle královny, dokonce možná smáčí svůj úd přímo v ní, jak se povídá. Nezdá se mi, že by se měl v brzký době pakovat. Jak dlouho tady budeme čekat? Další rok? Dva? Pět let?“

„Dobrá, trochu jsem se přepočítala, ten rudej d'ábel se vod svýho mistra dost naučil. Chová se chytře, dokázal si královnu vochočit. Ale co chceš dělat? Co mám dělat já? Teď zapoj ten svůj skvělej mozek!“

„Snad tady nechcete jen tak vyčkávat ...“

„Mám snad zmizet? Ale kam? Když vodjedu z Francie, z čeho budu žít? Mám tady hotovost, dobrá, rok nebo dva vydržím. Ale co pak? Můj syn splní svou hrozbu a utne mi přísun dalších peněz. Kde budu hledat někoho, kdo mě bude vydržovat?“

„Vzdala jste se moc rychle.“

„Vzdala? Snad si nemyslíš, že tady chci chćípnout, ty huso hloupá. Ale mám už zkušenosti. Mazarin je na koni, můj syn je na koni. Zachoval se docela dobře, nechal mi tady volnou ruku. Můžu se pokusit nashromáždit majetek, připravit se na návrat. Vřak vona se příležitost najde. Státní kasa je prázdná, Mazarin ji určité taky vysává. Pořád je válka, všude je bída, vřak bude hůř a dojde i na Mazarina. Jeho nepřátelé se taky vzpamatujou a znovu zaútočej. Pak přijde chvíle, kdy se vrátíme do Paříže. Ty získáš ženicha, kterej bude našim spojencem, možná dokonce bohatýho ...“

„Znovu se ptám, kdy!“ zní hlas slečny d'Saussier neuvěřitelně tvrdě, vyzývavě. Už dost bylo jejího ponižování, už bylo dost odmítání. Nechce čekat, chce si splnit svůj sen.

„Co já vím? Já bych měla nařikat víc, jsem mnohem starší!“ říká paní de Besiere a tvář se jí zakaboní, ano, roky zastavit nemůže a pokud má ještě co nabídnout, je mrzuté zahrnívat v Borgogne. Jenže poslední nezdary ji dostatečně poučily, „Udělala jsem chybu, nebyla jsem dost připravená, podcenila svoje protivníky. Mám jen dvě možnosti, jak vyřešit svoje vyhnanství.“

„Dvě možnosti?“

„Bud' půjde Mazarin k čertu, kam patří, pak se vrátíme společně s našimi přáteli. Nebo zůstane, což si rozhodně nepřejí. Pak se musím definitivně usmířit se synem, přijmout jeho podmínky a požádat ho o přímělu. Není jiný cesty.“

„Nikdy vám návrat nedovolí, vždyť jste chtěla nechat kardinála zabít.“

„Láry fáry, to bylo předtím. Budu nějaký čas hodná holka, budu vyčkávat, jak se bude situace u dvora vyvíjet a pak se zařídím.“

„Jak dlouho chcete čekat?“ objevuje se v očích mladé krásy nejistý výraz, chápe sice plán své paní, ale také si uvědomuje její roky. Je jí už třiačtyřicet, na jaře přibude další křížek na jejím hrbu.

„Nevím, možná ještě další rok. Možná i dva,“ připouští neochotně zámecká paní. Nechce stavět vzdušné zámky, opravdu podcenila situaci po návratu z Anglie. Poměry se změnily, hraje se s jinými kartami a jí chyběly trumfy.

„Paní hraběnko, pak vás znovu žádám o pomoc. Možná je teď rodina barona de La Solignac ve vašich očích jen nevhodnou partií, ale jestli jsou schopní, mohli by být dobrými spojenci, ne? Udělat za nás případně špinavou práci. Chcete získat další prostředky, využít dobu čekání tady, jak jsem pochopila. Můžeme je vychovat, udělat z nich řádný šlechtice ...“

„Jak chceš vychovávat prase? Dáš mu žrát ze zlatýho podnosu? Stejně bude chrochtat a smrdět! Angeliko, nápad s baronem de La Solignac je špatnej. Zamyslím se nad tím, poptám se, možná bysme mohli najít vhodnější partii tady v kraji,“ říká Marion-Anne smířlivě, s chutí si lokne likéru, vzpomínky na porážky v době nedávné jí kazí požitek z jeho chuti.

„Paní hraběnko, sloužím vám věrně už pět let. Čekala jsem strašně dlouho. Pokud mi pomůžete, budu vás sloužit dál a určité k tomu přiměju i svůjho muže. Můžeme se vám hodit. Dovolávám se vašeho slibu a znovu žádám o vaši pomoc.“

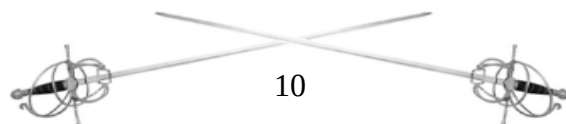
„Sliby mi moc nepřipomínej, to se nedělá, ve slušnejch rodinách!“ odsekne vztekle paní de Besiere, pak vřak mírnějším tónem pokračuje, „Vřechno zvážím. Promluvíme si později, poptám se svých známých, najdu ti ženicha. Ať už mi necháš klid.“

„Paní hraběnko, musím připomenout, taková slova jsem už slyřela mockrát. Jsem připravena vám pomáhat, stát dál věrně při vás. Jsem ochotna počkat do novýho roku, zda neobjevíte nějakýho krásnýho bohatýho prince, který netouží po ničem jiným, než si mě vzít. Ale pokud se nenajde, pak budu žádat vaši pomoc při zprostředkování svatby s panem de La Solignac.“

„Co když odmítnu?“

„Paní hraběnko, minimálně přijdete o svoji voddanou společnici, důvěrnici. Využíváte mě, máte mě v hrsti, protože nemám nic a jsem na vás závislá. Ale než tady hñit další dva roky, raději vodejdu. Možná budu litovat, možná si najdu v Paříži někoho, kdo se vo mě postará,“ mluví slečna d'Saussier odhodlaně, její slova nezní ani tak moc jako výhružka, spíš konstatování nevyhnutelného.

„Bez mejch peněz nebudeř nic!“

„Možná. Možná taky ne. Nechci vás vopustit, nechci bejt ani nevděčná, ani vaším nepřítelem. Jen žádám malou pomoc. Vyplatím se vám, později, určitě budete zase moje služby potřebovat. Nejste tak chudá, abyste mi nemohla poskytnout jednorázově věno. Splatím vám ho svou službou. Budu vám i nadále věrně sloužit, donutím k tomu i svého muže. Budeme voba patřit k vašemu dvoru.“

„Mít v blízkosti někoho z rodu Solignac by byla tragédie. Všichni slušní lidi by se vod nás vodvraceli! Nikdo by s náma nechtěl nic mít!“

„Nesouhlasím, paní hraběnko. Možná by pomlouvali, ale nečiní tak už teď? Nikdy jste neměla dobrou pověst, už když jsem k vám před roky přicházela, říkaly se vo vás moc vošklivý věci! Ale měla jste moc a peníze, proto jste měla přátele. Teda přátele ... takový divný přátele, co vás vyhledávají, jen když máte vliv a peníze. Když něco z toho ztratíte, začnou se vod vás vodvracet. Nemáte moc co ztratit,“ mluví mladší z žen věcně, bez emocí, její slova zní logicky a pravdivě. Je chytrá, dobře se poučila z dřívějších let. Má pravdu, pomyslí si hraběnka, ti pokrytci, co se s nimi tady stýká, nestojí ani za zlámanou grešlí. Jen protože je hraběnkou a na rozdíl od nich má stále ještě peníze, jí podkuřují. Nestojí za žádné ohledy.

„Angeliko,“ povzdechne si Marion-Anne, už jí rozhovor přestává bavit, hodlá ho ukončit, „řekla si, cos chtěla, já taky. Do konce ledna se ti pokusím nalízt vhodného ženicha. Pak si znova promluvíme,“ dopije zbytek likéru, povstane. Chce ještě něco dodat, pak jen mávne rukou a odchází. Její společnice se domáhá jejích starých slibů, což ji hněte, na druhou stranu ji chápe. Roky jí přibývají a má strach zůstat takto nezaopatřená. Skutečně nemá vůbec nic, je na ni zcela závislá. Což byl její záměr, aby si chytrou, spolehlivou i nebezpečnou ženu udržela pro svoje plány. Nechce ji ztratit, bude muset nalézt způsob, jak ji uspokojit. Už přišla téměř o všechny spojence, takovou všehoschopnou mrchu, bez kousku slitování, chladnokrevně vypočítavou, si musí udržet. Možná ji ještě v budoucnu bude potřebovat, kdoví, snad osud či Bůh rozdá v dalších měsících a létech nové karty a jim svitne naděje na lepší život.

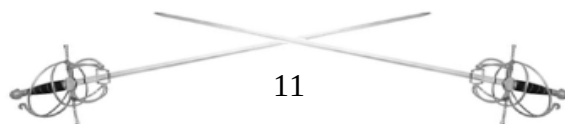
HLEDÁ SE SPOJENEC

Po odchodu hraběnky de Besiere zůstane Angelika d'Saussier ještě chvíli sedět sama v jídelně, nalije si další pohárek likéru a snaží se vyhodnotit předchozí rozhovor. Jaký je jeho výsledek? Nedostala jen další plané sliby, kterých si za pět let už vyslechla desítky? Má naději splnit svou hrozbu a odejít, když bude téměř bez prostředků? Sama? Nebo přesvědčit nějakého muže, například Carla, aby ji doprovázel? Ale z čeho budou žít? Má se stát snad levnou prostitutkou za chleba a přístřeší?

Po zralé úvaze se rozhodne absolvovat ještě jeden rozhovor, totiž s panem Geoffri d'Holfene, který by mohl podpořit její zájmy. Má pro něj ve svých plánech přichystanou velmi zajímavou nabídku, otázkou je, nakolik mu může důvěřovat. Hraběnka s ním také dost zametla, drží ho pod krkem stejně jako ji, dává mu jen tolik peněz, aby uspokojila jeho okamžité potřeby, nic víc. Snad by mohl být vstřícný, pokud mu dokáže ukázat lepší budoucnost, ve které by našel dlouhodobější perspektivu a svým způsobem i větší nezávislost.

Vyhledá ho v jeho pokoji, když vstoupí, on jen zvedne oči, překvapen je, ale nedává své pocity příliš najevo. Není hloupý, pochopí, proč se objevuje krásná žena v jeho hájemství. Jistě mu nepřichází nabídnout své tělo, na podobná potěšení má na zámku daleko mladší a pružnější chasníky. Vedla rozhovor s hraběnkou a pravděpodobně bude chtít i od něho nějakou službu. Už si mnohokrát navzájem postěžovali na zdejší poměry, stávají se z nich pozvolna spojenci, byť úspěchů nedosáhli žádných. Paní de Besiere drží ruku na financích a tím je má oba ve své moci.

Třiačtyřicetiletý šlechtic je poznamenaný roky strávenými v Bastile, možná také životními zklamáními, může se zdát zapšklý, smířený s osudem, ale stále ještě není tak starý, aby neusiloval o zlepšení svých poměrů. Hraběnce ve svém životě obětoval hodně a valného vděku se nedočkal.

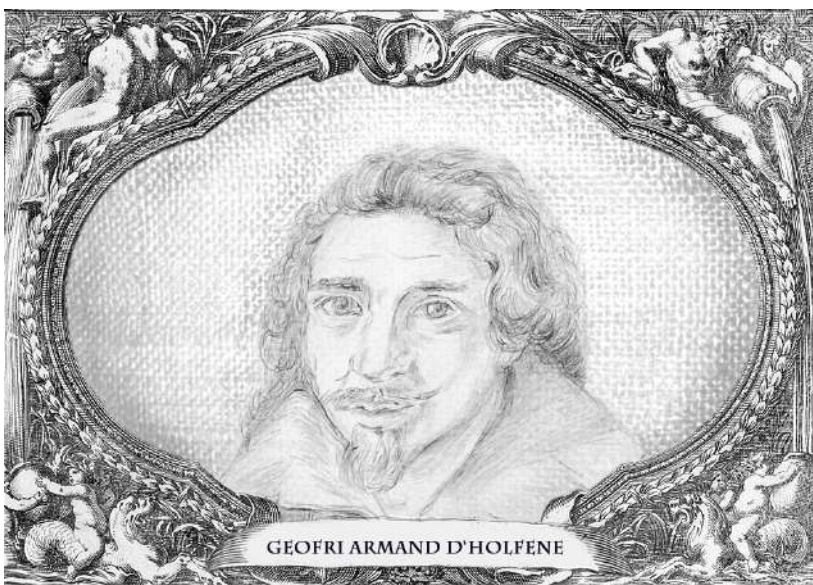

Na zámku Besiere obdržel docela rozlehlý pokoj s velkou postelí s nebesy, vybavením na úrovni, konferenčním stolem s křesly. Ještě i předpokoj, který je sice rovněž luxusní, ale prázdný. Není zde nikdo, kdo by mu posluhoval, uléhá i vstává sám, stejně tak se odstrojuje i obléká. Jeho místnosti jsou ve stejném patře jako hraběnky, ale na opačné straně. Je odstrčený v ubytování stejně jako v životě.

Když Angelika vstoupí, právě sedí právě u konferenčního stolu, popíjí z poháru víno a vykládá si karty. Co taky jiného má dělat, nějak čas do ulehnutí na lůžko zabít musí.

Oba se posadí, on nalije i jí do poháru víno, ona pro jistotu překontroluje předpokoj, zda je nikdo nemůže slyšet. Co zde zazní, je určeno toliko jejich ušima. Nebojí se cíleného odposlouchávání, ale někdo

by mohl i náhodně zaslechnout nějaké útržky a potom je třeba za tepla vyklopit zámecké paní. Ačkoli kdo by se tady pohyboval, zámek je na svou rozlehlost děsivě prázdný. Těch pár sloužících je v přízemí a Mark nebo komorná Louisa je šmírovat nebudou. Stejně ji nikdo neviděl sem přicházet, alespoň třikrát se otočila a rozhlédla.

Pokoj je osvětlen jen od svícnu, který postavil jeho uživatel na stůl, takže většina místnosti se nachází v šeru. Jenže intimní prostředí pro ně valného významu nemá, ač je Angelika atraktivní žena a stárnoucí šlechtic by ji s radostí pozval na nedaleké lůžko, jejich vztah je založen na zcela jiných základech. Což si

on plně uvědomuje a ani žádné pokusy o změnu nečiní. Přituknou si, pak se na ni podívá a pohledem ji vyzve k vysvětlení její večerní návštěvy.

Ona chvíli váhá, neví jak přesně začít, ale nakonec spustí a poměrně věcně a přesně vyličí svůj předchozí rozhovor s hraběnkou. Včetně své žádosti o zprostředkování sňatku, stejně tak se zmíní i o nejasné budoucnosti, kdy mohou na zdejším zámku zůstat ještě řadu let. On ji poslouchá pozorně, na rozdíl od hraběnky ale jeho obličej vypovídá o pocitech vyvolaných vyřčenými slovy. Nedokáže zastřít překvapení, když padne jméno barona de La Solignac. Nicméně ji nepřerušuje, dokud sama nepřestane vyprávět.

„Co pro tebe ale můžu udělat?“ zeptá se celkem logicky.

„Už jsme spolu mluvili mockrát,“ začne ona raději opatrně, zešíroka, aby měla možnost zabrzdit, pokud by vycítila z jeho strany nějaký větší nesouhlas, „Oba jsme naprosto závislí na hraběnce. Ani jeden z nás nemá nic. Všechno, co máme, nám dala ona ze své milosti, což nám čas od času nezapomene připomenout. Jí to vyhovuje, protože u ní musíme zůstat, ona nás může využívat a my se nemůžeme dost dobře ozvat.“

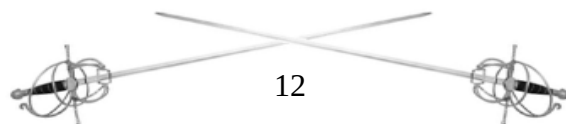
„Ano, vo tom jsme mluvili už mockrát. Ale žádný východisko nenašli.“

„Já vím, proto ho pořád hledám. Poslouchejte, ona vám slíbila peníze na klidný zbytek života, abyste si mohl koupit dům a tam spokojeně žít. Někde v klidu, daleko od Paříže. Pořád byste něco takovýho chtěl?“

„Určitě, ale už se pomalu smírju s tím, že mi tolik peněz nikdy nedá.“

„Mně zase slíbila najít manžela, který mě zajistí vstup do lepší společnosti. Taky nic z toho nespĺnila. Místo toho jsme tady u ní uvázaný jak kuň u vohrady. Má nás v hrsti a když budeme protestovat, tak může říct, ať si táhneme, ale s holým zadkem.“

„Angeliko, přejdi k věci. Tohle sme probírali už mockrát,“ navrhne on, je zbytečné stále omílat to samé, kolikrát si jen vzájemně poplakali na svých ramenech.

„Já se ale s něčím takovým nehodlám smířit a chci dosáhnout svého, chci dosáhnout změny. Jak jsem pochopila, a vona mi to dneska znova potvrdila, nemá vůbec žádnéj plán, jak se vrátit zpátky do Paříže, jak dosáhnout zpátky svého postavení. Spoléhá na změny poměrů, což je nejistý, nebo na dobrou vůli svého syna, což je podle mě ještě nejistější. Po tom, co ho vodložila, pak se pokusila vokrást a možná ho před třemi roky chtěla i nechat zavraždit. Musel by bejt padlej na hlavu, aby jí po tom všem ještě dojednával u Mazarina její návrat. Může bejt ráda, že jí nechal právo nakládat s tímhle majetkem,“ pokračuje žalobnice ve shrnování známých fakt, on už neprotestuje, konec konců, stejně nemá co na práci, karty mu neutečou a alespoň stráví večer v rozhovoru s krásnou dívkou, jejíž parfém právě nasál.

„Se vším, co říkáš, souhlasím,“ konstatuje s pokrčením ramen.

„Taky by se mohlo stát, že takhle prožijeme další rok, možná dva roky, možná i dýl. Takže jsem se rozhodla, že budeme jednat. Chci s vámi uzavřít skutečný spojení, který nám voběma přinese užitek. Víím, už jsem to říkala mockrát, ale teď už mám konečně plán. Skutečně mám všechno promyšlený, jak voba dva získáme víc volnosti a naopak, vona na nás bude víc závislá. Přišla jsem za vámi, abych se dohodla, jestli do toho půjdete se mnou.“

„Záleží, co chceš udělat,“ váhá on s jasnou odpovědí, na intriky, byť jen v mezích zdejšího zámku, už nemá moc chuť. Ačkoli se vším, co před chvílí zaznělo, naprosto souhlasí. Je v domácnosti hraběnky jak obyčejný sluha, přitom byl kdysi jejím milencem a tolikrát jí pomohl.

„Všechno vám řeknu, ale potřebuju vědět, že vám můžu věřit a že do toho jdete se mnou.“

„Angeliko, možná tě podpořím, možná ne. Ale určitě nikomu nic vykládat nebudu. Marion nejsem nic dlužnej, naopak, vona dluží mně hodně a nijak se nemá k tomu mi aspoň něco splatit. Jestli máš na srdci nějakou konkrétní žádost vo pomoc, tak mi ji řekni. I kdybych s tím nesouhlasil, tak to zůstane jen mezi námi,“ snaží se ji uklidnit, přimět k vyjevení jejích plánů a zároveň se dopředu k ničemu nezavázat.

„Nevím přesně, kde mám začít. Tak asi trochu vobecně. Teď nás má naprosto v hrsti vona. Musíme ten poměr změnit, abysme ji měli trochu v hrsti i my. Aby nás potřebovala. Stále budeme závislí na jejích penězích, to je jasný, ale bylo by dobrý, aby byla taky trochu závislá vona na nás, chápete?“

„Chápu, ale moc tomu nerozumím. Co můžeme dělat? Pokud ji nechceš voloupit a utýct, tak se těžko dostaneme k penězům,“ žertuje, marně se snaží dohlédnout, kam jeho společnice směřuje.

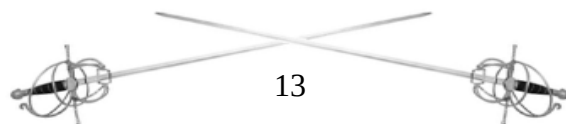
„Voloupit a utýct?“ rozesměje se d'Saussier, ne nic takového nemá v úmyslu, ne že by měla nějaké zábrany, leč podobný kousek by zhatil její záměry, „Máte pravdu, vždycky to budou její peníze. Kdyby se jí, nedej Bože, něco stalo, tak všechno zdědí markýz de Almare a u něj bysme asi vo podporu žádali marně. Takže se nemusíte bát, nechci vaši dlouholetou přítelkyni a bývalou milenku ani voloupit, ani jí nějak ublížit,“ rýpne si, neodolá.

„Aspoň že seš v tomhle rozumná,“ trochu se mu zkriví obličej, tu záležitost s jeho dřívějším poměrem s hraběnkou mu předhazovat nemusela.

„Uvažuju jen rozumně. Ale budu mluvit votevřeně, věřím vám. Paní hraběnka má stále dost peněz, má svoje příjmy z Dijonu, možná v budoucnu ještě znova nabude většího vlivu. Ne, my ji prostě musíme začít využívat, tak jako doposud využívala vona nás. Prostě si z ní udělat tak trochu dojnou krávu, kdy část z jejích příjmů půjde za náma, kdy nás nebude moct jen tak vyhodit, jen tak se nás zbavit. Chraň Bůh, že bych jí chtěla jakkoli ublížit, vždyť vona pro nás může bejt zlatej důl.“

„To se moc hezky poslouchá,“ rozesměje se šlechtic, až se zakucká, taková představa se mu líbí, vůbec by mu nebylo proti mysli nevděčnou bývalou milenku trochu skřípnout, trochu pustit žilou jejímu bohatství, „jenže Marion není žádná hloupá husička, která se jen tak nechá vovládnout. Ani vobelstít. Možná ji pořád ještě dobře neznáš. Je schopná jít přes mrtvoly, a to myslím doslovně. Vona má peníze a kdyby si myslela, že jí škodíme ...,“ raději nedořekne a rozhlídne se okolo, mluví tady ses sakra otevřeně, sice dost potichu, ale čert nikdy nespí. Pravděpodobnost, že by je hraběnka poslouchala je mizivá, stejně tak, že by tím pověřila někoho jiného. Leč ošklivé zkušenosti z minulosti ho nutí být obezřetným.

„Co naznačujete?“ trochu se zarazí slečna d'Saussier, jak má jeho slova chápat? Jde o varování či náznak výhrůžky? Je skutečně na její straně?

„Angeliko, nechci tě strašit. Ale kdyby si Marion myslela, že jsme se jí pokusili vokrást, kdyby došla k názoru, že jsme jí na vobtěž ... když dá někomu dost peněz, bez milosti nás podřízne. Tebe i mě. Vona na rozdíl vod nás nemá co ztratit. Sama si řekla, kdyby se jí něco stalo, tak pro nás jsou její peníze ztracený. Když ale umřeme my dva, tak jen dopíše do seznamu svejch vodstraněnejch nepřátel další jméno. Když neváhala připravovat vraždu prvního ministra, klidně nenechá zabít nějakou Angeliku nebo bejvalýho milence,“ říkal svoje slova naprosto bez emocí, ale také zcela jasně a důvěryhodně.

„Ani já se nezastavím před ničím,“ namítne sveřepě kráska, také se však raději rozhlédne a ztiší hlas.

„Toho jsem si vědomej. Jste si hodně podobný, dokonce ...,“ zaváhá, vybavila se mu velmi ošklivá historka, asi by nebylo dobře ji sem teď tahat.

„Dokonce?“ nenechá ho vydechnout.

„Dokonce ... Marion nechá bez mrknutí oka zabít kohokoli, kdo jí stojí v cestě a nepocítí žádnou výčitku. Ale nemá ani žádný potěšení z jejich smrti. Prostě jedná chladně, s rozmyslem, krutě. Ale bez emocí, jako když vodstraní nepohodlnej hmyz. Kdežto ty ...“

„Kdežto já?“

„Kdežto ty máš asi z utrpení jinejch i radost. Je to tvoje věc, nic mi do toho není. Ale všimnul sem si toho. Těšilo tě, když si tenkrát mohla pozorovat neštěstí komorný její dcery Suzanne, sama víš, jak ses chovala s tím klukem, cos mě ho donutila zapíchnout ...,“ říká nakonec slova, která nechtěl, ale stejně by ho donutila, když už hloupě naznačil tok svých myšlenek.

„Vám snad něco vadí? Vám bylo líto Suzanne nebo toho kluka?“ dívá se teď na něho velmi pozorně ona.

„Líto? Vůbec ne. Suzanne i ten kluk jsou mi ukradený. Když jsem ho zapíchnul, tak jsem prostě nic necítil. Jen jsem se zbavil nepohodlnýho svědka, kterej mi už nebyl k užitku. Chápeš? Nic víc. Ale nechme toho, tohle sem nepatří.“

„Máte pravdu, tohle sem nepatří,“ pokyvuje ona hlavou, pak se ale překvapivě rozhodne být ještě otevřenější, „Dokonce máte i pravdu s tím, co říkáte. Ano, cítila jsem uspokojení, když se Suzanne zhroutila a ten kluk umíral. Ale nešlo mi tak vo její pláč nebo jeho škemrání, ale vo ten pocit, když jsem nad nimi měla naprostou moc. Byli voba v mejch rukách a nevěděli vo tom. Chápete? Vona si myslela, že jsem její přítelkyně a lituju jejího neštěstí, já ji však záměrně trápila, hrála si s ní. A ten kluk? Byl mi vděčnej, že umře rychle, že už ho nebudou mučit, považoval mě za někoho, kdo je na jeho straně, kdo mu pomáhá. A přitom ...“

„Nechtěl bych bejt tvým nepřítelem,“ zasměje se on, ale jeho smích zní hodně křečovitě, v nazelenalých očích jeho společnice je něco nepatřičného, zlého, možná ještě horšího než v chladných, krutých očích hraběnky. Těžko říci, která z těchto dvou žen je horší, nebezpečnější. Obě tvrdě kalkulují, obě nemají špetku soucitu, žádné svědomí, zajímá je jen jejich prospěch. Ale Angelika má asi i z páchaného bezpráví potěšení.

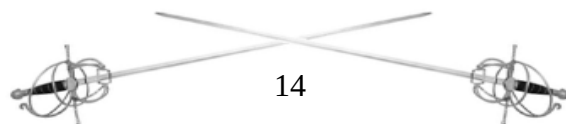
„Jste mým spojencem,“ odpovídá mu ona s ďábelským úsměvem, „Pojďme se ale vrátit k naší záležitosti. Začnu nejprve hraběnkou. Vona potřebuje nějakého mladýho muže, který ji bude voprašovat. Jistě, má zatím Marka, ale ten bude těžko naším spojencem. Povohlídnu se po někom jiným, kdo by nám šel na ruku a zkusím ho pro hraběnkou sehnat. Bude to trvat asi delší čas, ale ten my bohužel máme.“

„Pozor, tohle je hodně nebezpečný. Vona si umí s chlapama pohrát, mohl by jí něco vyslepičit v posteli, znáš to ... na tohle si dej velkej pozor!“

„Nejsem naivní husa. Budu vybírat pečlivě a pokud někoho najdu, tak si ho pořádně prověřím. Když nebude nikdo vhodnej, tak tohle prostě neuskutečnime. I když by to nebylo špatný mít spojení v její posteli, který táhne s náma.“

„Nebylo, ale riziko je neúměrně vysoký.“

„Teď co chci já. Už jste slyšel, chci získat Julienu de La Solignac.“

„Slyšel, ale proč chceš proboha tohohle mladíka? Po tom všem, co jsem ti vo něm zjistil?“ nedokáže pan d'Holfene zakrýt překvapení, trochu i zděšení, paktování se s takovými individui může jejich plány jen zkomplikovat, k čemu jí bude dobrá podobná sebranka nezvladatelných živlů?

„Právě proto, co jste zjistil,“ usmívá se ona vítězoslavně, „Samozřejmě nevěřím všem těm povídačkám, co jste mi vyprávěl. To jsou drby. Ale Julien je pěkněj chlap a hlavně brzo bude baronem.“

„Brzo? Jeho otec stále žije, ochrnutej je už delší dobu, může tady bejt ještě hodně dlouho.“

„Dlouho?“ zablýskne se jí v očích, „Všemu se dá pomoc. Ale to sem teď nepatří.“

„Ty uvažuješ ... Angeliko, ještě ani nezačaly jednání a ty už přemejšlíš ...“ je on zřetelně zaskočený, její plán nabývá širších rozměrů, než si původně myslel. Chce ovládnout hraběnkou, chce získat mladého manžela a potom, když se nebude chtít jeho otci umřít, mu možná i pomoc na onen svět.

„Tohle je jen mezi námi, pane d'Holfene. Nevím jakej ten Julien je, ale nikdo další není po ruce. Hraběnka sice mluví vo tom, že se poptá, ale i já už slídila. Není tu nikdo, kdo by připadal v úvahu, komu bych mohla bejt nabídnuta jako manželka.“

„Jen jestli nejseš moc náročná ...“

„Náročná!“ zvolá d'Sausier hněvivě, „Copak tady můžu bejt náročná? Bylo by hezký získat nějakého hraběte nebo markýze, dědka jednou nohou v hrobě, kterej by byl bohatej. A brzo natáhnul brka. Ale takovýho tady nenajdu. Baron je dobrá partie, ať už se vo něm povídá co chce.“

„Vůbec nevíš, jestli by ten kluk na takovou nabídku slyšel,“ namítne šlechtic, všechny její plány jsou postavený na vodě, znějí hezky, ale konkrétního v nich není zhola nic.

„Když mi dá hraběnka vhodný věno, tak bude slyšet. Jsem ze šlechtické krve, jsem příbuzná paní hraběnky, von má holej zadek. Nějaký peníze se jim budou hodit. Když už budu jeho manželkou, postarám se, aby mi šel na ruku. Vo tom snad nepochybujete.“

„Pochybovat vo tobě?“ zasměje se on, tentokrát srdečně, pak zvažní, „Ta rodina ale je opravdu velmi podivná. I kdyby bylo pravda jen třetina, co se povídá, tak můžou bejt nebezpečný. Vztít si někoho takovýho ... a navíc je chudej jak kostelní myš.“

„Co se týče pověsti, ať už je jakej chce, když dostanu příležitost, tak si s ním poradím. Určitě se nebojím ani jeho ani tý rodiny. A že je chudej? To je. Chci jeho titul, chci bejt baronkou. Peníze chci získat pozdějc, však už jsem naznačila ...“

„Naznačila. Ale to může trvat všechno dlouho ...“

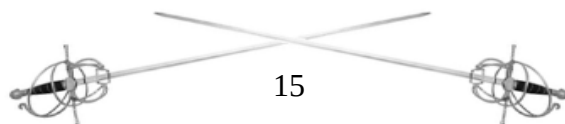
„Pane d'Holfene, vždyť my čas máme. Do Paříže se hraběnka vrátit jen tak nemůže, sama nás tam nepustí a kdybysme šli bez jejího souhlasu, nebudeme mít ani na snídani. Čas tak není náš nepřítel. I já umím bejt trpělivá,“ mluví přesvědčivě, její hlas zní rozhodně, tentokrát je asi ochotna jít až do krajnosti, aby svůj plán uskutečnila.

„Pak ti musím dát stejnou otázku jako na začátku, co chceš po mně?“ podívá se on do jejích proradných očí, ne, nebojí se jí, vždyť nemá co ztratit, může jen získat. Ačkoli stále neřekla co nabízí jemu, ale nenaléhá, nechává ji odhalit její karty.

„Chci od vás podporu mojí žádosti. Hraběnka nikoho jinýho nesežene, pokud se bude vůbec snažit. Chci, abyste s ní za čas promluvil, možná se i nabídnul, že byste zajel za baronem de La Solignac, otcem Juliana, a pokusil se od něho vyzvědět, jak by se na sňatek díval. Jaký věno by se mu zdálo vhodný. Podle toho bysme se rozhodli co dál.“

„Angeliko, chápeš co požaduješ? Hraběnka by ti musela dát peníze, respektive tý rodině, víš jak nerada utrácí. Copak předpokládáš, že jen tak vysází kopec zlatááků, aby tě provdala? Co z toho může mít? Jen pokud bude cítit nějakěj prospěch, jen pak možná bude vochetná vůbec vo něčem takovým jednat.“

„Právě, na to jsem taky myslela,“ zatváří se ona velmi sebevědomě, skoro vítězoslavně, chystajíc se vytáhnout další eso z rukávu, „Sice jsem jí naznačovala, že bych mohla vodejít, ale to asi nebude brát vážně. Takže jí musím nabídnout něco víc, jak správně říkáte. Ani vona tady nechce zahálet, chce rozmnožovat svoje zlatááky. No a nemůžou se takový spojenci hodit? Ze kterejch má každej strach? Před kterýma jde každej z cesty? Který by mohli pomáhat i kšeftům paní hraběnky? Co říkáte?“

„Chceš se spojit s tou pochybnou tlupou ...“

„Proč ne? Třeba někdo bude smlouvat vo ceně, no a kdo se vobjeví? Kdo podpoří naše návrhy? Nebo ty kšefty s těma děvkama v Dijonu. Vždyť hraběnka zprostředkovaně provozuje nevěstinec. Nemůžou se tady hodit?“

„Tohle zní zajímavě, ale nezdaj se moc chytrý, spíš jen vomezený rabijáti.“

„Tím líp, na myšlení tady budeme my.“

„My?“ protáhne šlechtic, že by se konečně dostávala i k jeho osobě? Už nepochybuje, že i pro něho má nějakou roli, začíná být zvědavý, jaký part mu ve svých velkých plánech přidělila.

„Vy, já, hraběnka. My budeme mozkiem, voni našimi vykonavateli. Pravda, i my máme pár vostrejch chlápků, ale ti Solignacové maj pověst k nezaplacení. Když je správně nasměrujeme, můžeme je využívat. Chceme peníze? Tak je musíme vydolovat. Tady je daleko vod Paříže, je tady daleko mív peněz, možná bude třeba použít i tvrdších metod. Sám jste slyšel, co se vo nich povídá. Asi to není pravda, že by někoho vokrádali, ale to je jedno.“

„Chceš je použít na vydírání? Na nátlak na zdejší vobchodníky ...“, začínal chápat její úmysly, na tohle by možná hraběnka mohla slyšet, chamtivá je dost a na prostředky nehledí. Ona by si ruce nešpinila, ale mohla by inkasovat. Tím by se jí za čas vrátilo věno, které by do Angeliky investovala.

„Je spoustu možností, už jsem některý naznačila. Ale záměrně jsem nic takovýho hraběnce neříkala, chci, aby tohle slyšela z vašich úst. Vy se s ní vo tom můžete pobavit, příležitost, záminku vymyslíme. Navrhnete jí, že tu rodinu voťuknete, zjistíte co a jak. Když už se to jednou rozběhne, pak věřím v úspěch. Získám manžela, v brzký budoucnosti titul paní baronky, když nám budou užitečný, tak i jejich služby.“

„Co když se ale mejlíš? Co když Julien bude tvrdší voříšek, než si myslíš? Může se chovat neurvale i k tobě, až tě vodtáhne do toho jejich smetiště ...“, naznačí jí možná rizika.

„Však já si s ním poradím! Když bude moc bejt tady se mnou, tak určitě nebude chtít na to svý smetiště, jak říkáte.“

„Plánuješ s ním žít tady?“ nestačí se on divit, má všechno promyšleno do posledního detailu.

„A kde jinde? Tady je místa dost. Vo tom ale zatím nemluvte, hlavně ne s hraběnkou. Musí všechno dostávat postupně, po kapkách. Nejprve musí souhlasit se zahájením vyjednávání. Pak musí vysolit věno a uspořádat svatbu. Pak nám musí poskytnout útočiště. Nakonec s náma musí spolupracovat a dělit se o výdělek. Když už tady musíme trčet, tak bysme se měli trochu zavopatřit.“

„Už se radši na další podrobnosti neptám“, lehce se on usměje, nechce ji teď zrazovat, ačkoli má o mnohých jejích představách pochybnosti. Až moc věcí musí vyjít podle ní, až moc, než aby si mohla být dopředu jistá výsledkem.

„To se divím, pane d’Holfene“, znovu se jí zablýskne v jejích nádherných očích, tentokrát však ne zlověstně, nýbrž šibalsky, „Vždyť jsme přece vůbec nemluvili vo vás.“

„Vo mně? Pochopil jsem, v čem chceš mojí pomoc ...“, dělá naivního, ale již je zvědavý, s čím přijde.

„Jistě mi nebudete pomáhat jen z čirý dobrosrdečnosti, kvůli mejm hezkejm vočím“, směje se ona, ukazuje svoje zuby, na současné poměry má i je stále nádherné.

„Nabídneš mi snad část věna?“

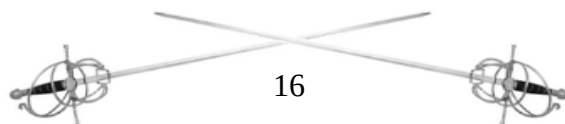
„To asi ne. Ale říkal jste, že už vás nebaví se vracet do Paříže, že byste chtěl někde v klidu dožít svoje stáří. Moc se mi to nezdá, ale když je to vaše přání ... stále věřím, že se hraběnka vrátí do Paříže, i když možná za rok, dva. A já se svým mužem pojedeme s ní. Ovšem vy byste mohl zůstat tady.“

„Tady? Co bych tady dělal?“ nedokáže zastřít své zklamání, co mu vlastně nabízí?

„Zastával důležitý úřad, samozřejmě. Například jako správce panství Besiere.“

„Správce panství Besiere? Ale ...“

„Proč ne? Vyznáte se, stejně současnýmu správci pomáháte, v mnoha věcech se vyznáte. Proč byste nemohl tenhle úřad zastávat? Není špatnej, budete tady mít svůj klid, získáte vliv, hraběnka vás

bude potřebovat, bude se muset s váma radit, vy budete spravovat její peníze ... taková věc má mnoho výhod, když se jí chopí zkušený a chytrý člověk.“

„Netvrdím, že ne ...“, zamyslí se on, taková role by se mu dokonce dost líbila, ještě víc, až by odsud vypadla hraběnka i Angelika, až by měl pokoj od jejich intrik, dohledu. Jenže je tu ne jeden háček, který něčemu takovému brání, proto si povzdychne, „Marion je se současným správcem spokojená. Nikdy by na výměnu nepřistoupila. Zná ji už moc dobře.“

„Jakou výměnu, pane d'Holfene? Pan správce často cestuje, může se mu stát nehoda, doba je zlá, lidi taky. Může onemocnět, náhle a záhadně ...“

„Ty plánuješ odstranit i správce Baragnona?“ ztiší šlechtic raději hlas, tohle už je obrovské spiknutí proti hraběnce, chce jí sem nastěhovat rodinu Solignaců, vyměnit jí v posteli jejího hřebce, nechat zabít jejího správce a jeho instalovat na uvolněné místo.

„Tohle bude zase pomoc pro vás. Až budu paní baronkou de La Solignac, tak se o tohle postarám. Když pak náhle správce zemře, kde bude hraběnka hledat náhradu? Když má po ruce vás, který se perfektně vyzná ve všech věcech?“

„Zas tak dobře se nevyznám ...“

„Teď. Ale je dost času. Stejně nemáte co dělat. Buďte k tomu nešťastnému muži přátelské, vždyť už mu moc času nezbejvá. Pomáhejte mu a dobře všechno pozorujte. Až přijde čas, budete připraveny a jiná volba by byla nesmyslná. Hraběnka vždycky udělá to, z čeho má nejvyšší prospěch. Přece nebude hledat nového správce, když bude mít po ruce vás. Vy jí milostivě vytrhnete trn z paty, začnete se o všechno starat a jistě všechno půjde dobře.“

„Mám už začít ... ale nebude to nápadný ...“, zarazí se.

„Nebojte, všechno dobře připravíme, máme přece tolik času. Nehoda, jak se stává spousta. Náhlá nemoc, úraz, loupežný přepadení ... takových možností, abysme si v pravý čas vybrali tu správnou a nejvíc důvěryhodnou. Jen se s ním snažte spřátelit, ať vám důvěřuje a zasvěťí vás do různých tajemství.“

„Což o to, už teď mu vopravdu vobčas pomáhám“, zamyslí se šlechtic, plán Angeliky se mu líbí, místo správce na zámku Besiere, daleko od Paříže, to by se mu líbilo, „S ním nebudou problémy, je ke mně přívětivý, bude ho škoda.“

„Ale pane d'Holfene, už mi tečou slzy“, zasměje se ona, potichu, přeci jen mu vypráví o vraždě zdejšího správce, bez vědomí paní hraběnky, „Je určitě milej, a taky má ženu a tři děti. Chudinky, budou brzy sirotky. Ale když máte takový starosti, můžete se správcovstvím převzít i jeho ženu a ty parchanty.“

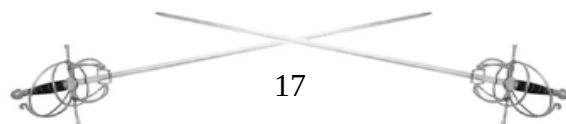
„Angeliko!“ zarazí se, projevil před ní na chvíli soucit, což je pro ni věc neznámá, na druhé straně, pokud mu smrt Baragnona přinese užitek, slzy za něj určitě ronit nebude.

„Dělám si legraci. Určitě si jako správce přivedete hezčí ženskou, která vám bude posluhovat a zahřívát i lůžko. A chudáka vdovu a její parchanty tu můžeme nechat milostivě sloužit, tak budeme velkorysí. Nebo, když bude dělat problémy, tak je vyštípeme, vyženeme, co já vím. Tu holku můžeme prodat do nevěstince, ty kluky taky nějak zpeněžíme, a paní správcová, ty se taky nějak zbavíme. Třeba ale budou rozumní a budou sekat dobrotu“, mluví slečna d'Saussier a v očích se jí blýská, představa utrpení rodiny správce ji rozhodně netrápí, naopak, přináší potěšení.

„Nepředbíhej událostem“, krotí šlechtic její nadšení, „Tvůj plán se mi líbí, připouštím. Ale chápeš, co všechno se musí podařit, aby vyšel? Tedy celej vyšel? Hraběnka musí souhlasit se svatbou, druhá strana taky. Musíš ovládnout tu podivnou rodinu. Chytře se zbavit správce a mě dosadit na jeho místo. Dokonce si chtěla i vyměnit Marka.“

„Správně, pěkně jste můj plán shrnul. Přesně tak si to představuju a tak to taky vyjde. Když budete vy správcem, v posteli hraběnky bude náš člověk, na zámku budu já s Julienem, kterej budeme pracovat na našem zbohatnutí, bude hraběnka obklopená samejma našima lidma. Pak už si nebude moc tak vyskakovat“, usmívá se slečna d'Saussier, jako by již popisovaný stav nastal.

„Jen ji nepodceňuj. Utrpěla sice dost šrámů v minulejch letech, ale dovede být stejně tvrdá a krutá jako ty. Jestli prohlídne, co na ni chystáš ...“

„Co by prohlídla? Pořád tady bude paní, my jí budeme sloužit, věrně, budeme ji ve všem podporovat. Jen budeme líp hájit i naše zájmy. Nakonec pochopí, že se bez nás nevobejde, že pro ni budeme větším přínosem, když s náma bude jednat líp. Když nám taky dá trochu přičichnout. Máte pravdu, je chytrá a vypočítavá, s tím právě počítám. Bude volit to, co je pro ni nejvýhodnější. A tím budeme my, protože ji budeme přinášet peníze, protože se jí vyplatíme. Pro ni se moc nezmění, jen si trochu vylepšíme naše postavení.“

„Nezní to špatně ...“, trochu se on zavrtí v křesle, náhle má námět, má důvod něco dělat. Kdyby vyšlo všechno, co Angelika nastínila, vůbec by se nezlobil. Vlastně ani Marion by příliš netratila, jen pár ubožáků by doplatilo na rošádu v domě.

Představa na roli správce ho skutečně zaujala, i kdyby místo musel později opustit, kdyby třeba Marion předčasně umřela nebo jí markýz de Almare podebral právo rozhodovat o tomto majetku, jistě bude dost času si něco uspořít do vlastní kapsy. A zajistit se na zbytek života. Ne, taková šance se neodmítá, stojí mu za to zelenookou dračici podporovat. Marion už stárne, možná i ztrácí elán, ten naopak nechybí Angelice. Jde z ní strach, ale když budou spojenci ...

„Můžu počítat s vaší podporou?“ slyší v dálce otázku, příliš se zasní.

„Udělám, co bude v mejch silách“, odpovídá, nepotřebuje čas na rozmyšlenou. Stejně nemůže odpovědět jinak. Shodit ji u Marion? Co by z toho měl, pokud by mu vůbec uvěřila, nic by nezískal. Naopak, Angelika má odhodlání poměry změnit a docela jí i věří. Ačkoli třeba s tím baronem de La Solignac to možná nevyjde. Ale to přeci neznamená, že by záměr se správcem nešel realizovat.

Usměje se, stejně jako se bude mile usmívat zítra na pana Baragnona, ačkoli si bude vědom osudu, který mu chystají. Teď ale dolije oběma víno, budou ještě pokračovat v rozhovoru, ještě by chtěl znát pár detailů. I ona se usmívá, získala spojence, nadchla ho zajímavou nabídkou, zahrála na správnou strunu. Nejsou z nich blízcí přátelé, ale obezřetní spojenci, jeden druhému důvěřujíc jen podmíněně.

BARON DE LA SOLIGNAC

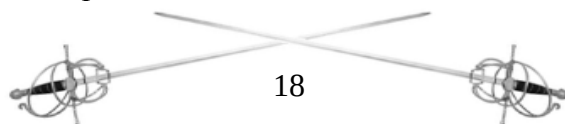
Jak Angelika d'Saussier správně předpovědě, rok šestnáctistý čtyřicátý čtvrtý je již minulostí, začíná se psát rok následný, dny a týdny plynou, aniž by jí hraběnka de Besiere sdělila cokoli nového ohledně toužebně žádaného ženicha. Sice se poptala, spíše však na oko, nikdo vhodný v širokém okolí není. Její schovanka sice je nádherná žena, ovšem rozhodující je majetek. Menší věno, jež by byla ochotná hraběnka poskytnout, neupoutá nikoho natolik, aby se do svazku hnal. Možná by se našel movitý měšťan, jemuž by záleželo více na vnadách a původu nabízené nevěsty, ovšem toto zase není vhodná partie pro Angeliku.

Ale ani ta nelení. V polovině ledna začne před panem d'Holfene hovořit s hraběnkou na téma rodiny de La Solignac, lehce naznačujíc svůj záměr. Což umožní jejímu spojenci později s Marion-Anne promluvit a dělat překvapeného. Rovněž vrtět nechápavě hlavou nad nápadem zelenooké krásky, vždyť Solignacové jsou postrachem okolí a vyvrheli společnosti.

Leč asi za týden se k celé záležitosti nenápadně vrátí. Oznámí své bývalé milence, v jejích službách nyní pracuje, že se ještě více začal pít po historii Solignaců a skutečně se asi od nich nedá čekat nic dobrého. Nikdo přesně neví, odkud berou peníze, těch pár drobných, co mají občas u sebe. Jinak mají dluhy, ovšem málokdo si dovolí je neobsloužit.

Zajímavé historky se vypráví o temném hustém lese na jejich pozemku, prý tam sídlí d'áblové a kdo se k němu příliš přiblíží, toho uchvátí a již ho nikdo nikdy nespasí. Což je asi pověra, ale nedá se vyloučit tlupa lapků, která pro ně pracuje a v lese se ukrývá. Lidé už žádali o vyslání vojska do těchto míst, ale nikomu se do takové věci nechce.

Přeci jen je majitel baronem, titul získal rod za věrnou službu králi a těm výše postaveným zase tolik neškodí. Jestli oloupí či unesou pár ubožáků, tak se svět nezboří. Ať se jejich území všichni vyhýbají

a bude klid. Možná se úředníci jen bojí si začínat s takovou rodinou, co kdyby na těch historkách něco bylo a zásah vyvolal pomstu temných sil právě na nich.

Hraběnka zprvu vůbec nechce o žádném jednání s baronem de La Solignac slyšet, ani nezávazném. Leč pan d'Holfene ji nenápadně začne líčit výhody, které by mohly z tohoto spojení plynout. Měla by od Angeliky klid, ta by jí byla zavázaná a musela by poskytnuté věno splatit i s úroky. Taková malá tajná smlouva mezi hraběnkou a nevěstou by nemusela být od věci. Solignacové mají sice pozemky naprosto zanedbané, ale kdyby se o ně začal někdo pořádně starat, tak by mohly třeba i začít vynášet.

Semínko pochybností zaseté do podvědomí zámecké paní začne klíčit poměrně rychle, sama si svého bývalého milence zavolá a začne s ním celou věc znovu rozebírat. Termín dokdy slíbila Angelice odpověď se přiblížil a ona jistě začne znovu naléhat. Možná by spojení slečny d'Saussier s mladým Julienem mohlo být zajímavé, pokud by ona dokázala v budoucnu svého muže ovládat a získat kontrolu nad jeho majetkem. Nevylučuje ani pomoc špatnou pověstí opředeného potencionálního ženicha při jistých delikátních záležitostech.

Přesně na takou řeč pan d'Holfene čeká. Nyní projeví on vstřícnost a sám se nabídne jako zprostředkovatel. Vezme si své dva muže a zajede s nimi za baronem de La Solignac. Neočekává žádné závazné jednání, spíše oťukne poměry v dané rodině a zjistí, zda by vůbec oni o podobném spojení uvažovali. Případně jak vysoká by musela být kompenzace v podobě věna za vyslovení souhlasu.

Pár dní před koncem ledna, a tudíž vypršení termínu k odpovědi, hraběnka zdánlivě lhostejně u večere řekne o svém záměru. Sice stále považuje spojení její svěřenkyně s mladým panem de La Solignacem za pochybné, ale vzhledem k nedostatku vhodných ženichů pošle pana d'Holfene, aby s baronem nezávazně promluvil. Angelika, již dobře zpravená svým spojencem, zahraje překvapenou a vděčnou, ve skutečnosti již den předtím instruovala vyjednavče, jak má podle ní postupovat.

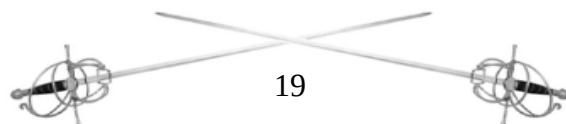
Ze zámku Besiere na panství barona de La Solignac trvá cesta volným tempem půl dne. Vzhledem k zasněženým cestám vyrazí pan d'Holfene v doprovodu Geoffrey Bapauma a Carlo Segraise za svítání, aby se stačili vrátit zpátky před soumrakem. Nebojí se potulných zlodějů, všichni tři se dokáží se zbraněmi parádně ohánět, ale ač slunce občas vysvitne z polojasné oblohy, stále mrzne a cesty skrývají nejedno zrádné úskalí.

Pan d'Holfene samozřejmě nejede do zcela neznámé oblasti. Již dávno si zjistil podrobnosti o celém panství problematické rodiny. Nachází se v rozlehlém údolí, lemované ze všech stran kopci s hustými lesy, přičemž k jejich usedlosti vede jediná jakž takž přístupná cesta jedním z nich. Rozloha pozemků není zase tak malá, ale většinu pokrývá les a jejich praktické využití tak skýtá jen okolí statku.

Odbočku z cesty na panství Solignaců najdou s jítými problémy. Jejich pozemky se nachází v zakulaceném lichoběžníku, kdy jeho širší část pokrýval hustý les, který jim říká pane, středem něhož vede zmíněná jediná přístupová cesta. V horní třetině zmíněného lichoběžníku se rozkládá údolí obklopené ze všech stran lesy, ty však jim patřily jen z části, jejich pokračování za kopci již náleží jinému vlastníkovu.

Když vžene trojice mužů koně na odbočku, velmi rychle zjistí, že slova o cestě jsou více než nadnesená. Průrva lesem je zasypána sněhem, uprostřed rozrytým od kopyt koní. Povož by tady projel s obtížemi v létě, teď mají problémy postupovat vpřed i jejich koně. Kolem dokola smíšený les, hustý, neudržovaný, větve jehličnanů se prohýbají pod nánosy sněhu. Jezdci se obezřetně rozhlížejí, kdyby je někdo chtěl napadnout, těžko by hledal ideálnější příležitost. Všichni tři ale mají u pasu meč, na druhé straně dýku, v sedlových brašnách dvě těžké jezdecké pistole, třetí menší každý z nich za pasem pod kožichem. Jsou vyzbrojeni skvěle, ovšem kdyby si je někdo vzal na mušku ze zálohy, mohlo by jim být pořádně horko. Jen stopy ve sněhu jim dávají naději, že jedou správně, protože je les zcela pohltil. Ač se blíží poledne, kolem nich se setmělo, koruny stromů v mnoha místech vytvářejí nad stezkou klenbu a pokud jde o jehličnany, ty pokryté sněhem úspěšně brání průniku světla.

„Tohle snad nemá konce, k sakru,“ kleje roztrpčený Bapaume, postupují pomalu, koně se boří do sněhu, párkrát jim z větví spadne nadílka za krk. Ruku má zastrčenou pod kabátem, položenou na pažbě

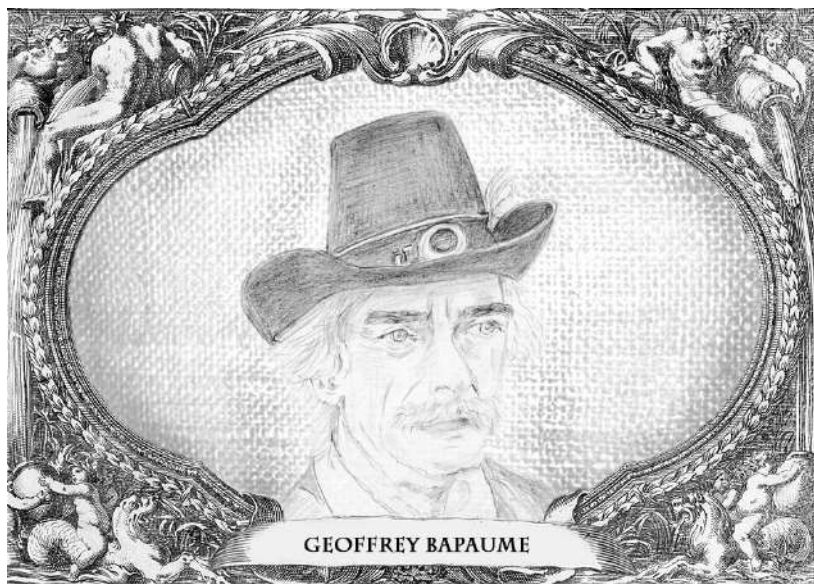

pistole za pasem, okolí se mu pranic nelíbí. Pan d'Holfene se tváří klidně, naopak oči Carla těkají z místa na místo, jeho pružné svaly jsou připraveny okamžitě reagovat při první známce nebezpečí.

Nikdo na zaklení Geoffreye neodpovídá, každý bojuje se svým koněm, postupujíc dopředu opravdu hlemýždím tempem. Zdá se jim, že uplynula už věčnost od chvíle, kdy se vnořili na lesní cestu a stále nevidí konce. I pan d'Holfene již začíná pochybovat, neočekával tak dlouhé putování, když si v Dijonu prohlížel mapy, nezdál se mu pozemek tak rozlehlý.

Konečně se začíná rozednívat, les začíná řídnout a oni stanou na jeho okraji. Zarazí koně a rozhlíží se. Před nimi se otevírá oválné údolí, obklopený stejně hustými lesy ze všech stran. Ve třetině od nich se nachází dost ubohá usedlost, alespoň z jejich současného výhledu. V jejím okolí jsou roviny pokryté nyní sněhem, v létě pravděpodobně představují louky nebo pole. Vlevo od statku vidí pár chatrčí, asi ubohé obydlí poddaných či nájemců zdejšího panstva. Nejde ani o vesničku, ale několik nuzných stavení, nyní rovněž zasypaných sněhem.

Jak tady může někdo vůbec přežít, napadne Geofriho při pohledu na bídu kolem. Ale tenké proužky dýmu okolo staveb naznačují, že zde doposud život nevymřel, někdo musel nedávno přiložit do ohně. Pozorně se zadívá na statek, jelikož jsou na kopci, má ho jako na dlani. Kolem sídla barona de La Solignsac se táhne kamenná zeď, podle všeho dost poničená zubem času, vytváří ovál delší směrem od nich, přičemž vrata jsou přímo proti ústí lesní cesty, vzdálené od jejich současného postavení asi tři sta metrů. Stopy rozrytého sněhu na planině vedou právě k nim.

Uvnitř hradeb, maximálně dva a půl metru vysokých, vše pokrývá sníh, včetně tří obdélníkových staveb. Kamenný dům stolí průčelím k bráně, za ním na každé straně částečně skryté a částečně vykukující dvě dřevěná stavení, o něco nižší. Pozorovatelé mohou vidět stopy táhnoucí se od brány k dveřím kamenného domu, vpravo od nich je sad stromů, nyní jen holých pahýlů větví, zčásti pokrytých námrazou. Nad zasněženou střechou stoupá dým, i zde je někdo doma. Nejeli nadarmo, alespoň z tohoto pohledu. Ovšem jaké se jim dostane přivítání Bůh suď. Pokud je něco pravda na pověstech o zdejších obyvatelích v kraji se šířících, opravdu si ideálnější prostředí nalézt nemohli.

D'Holfene pobídne koně, jede v čele, za ním Bapaume, třením v řadě je Segrais. Už se všichni tři cítí lépe, pokud by se setkali s projevy nepřátelství, mohou se zde účinně bránit, útočníky by spatřili včas, aby mohli zareagovat. Ač nic takového neočekávají, přeci jen zůstávají ostražití. Podivné báchorky o místních přeci jen někde v hlavě zůstávají, šíří neklid a vybízejí k opatrnosti.

K bráně se přibližují obezřetně, žádný pohyb nezaznamenávají. Pravděpodobně o nich nikdo v usedlosti nemá ani potuchy. Proč vlastně taky. Kdo by se odvážil napadnout Vlčí doupe, jak se zdejšímu místu přezdívá. Kořist v něm je mizivá, pravděpodobnost útoku se jeví šílenstvím. Už jen jejich příjezd je dost bláznivý, kam jen je to plán vdavekchtivé Angeliky přivedl, říká si v duchu pan d'Holfene. Stojí už před zavřenou bránou, hledí na její částečně trouchnivějící dřevo. Drží ho pohromadě železná konstrukce. Přesto může škvírami nahlédnout dovnitř. Žádný pohyb, jen pusto a prázdno.

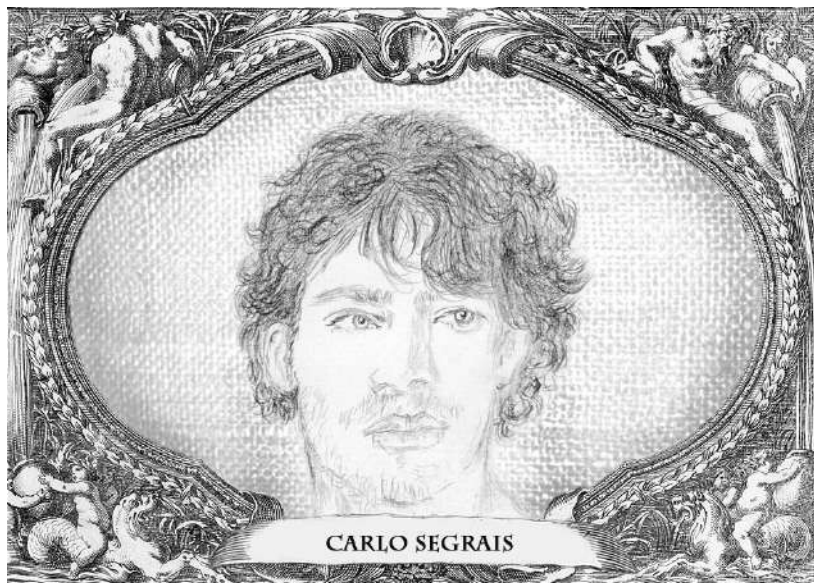
Carlo pochopí rozkaz vydaný beze slov, je z trojice nejmladší, tedy mu připadne úkol pokusit se na jejich přítomnost upozornit zdejší obyvatele. Seskakuje z koně, uzdu podává Geoffreymu, začíná bušit do vrat. Ač namrzlé, zřetelně se z nich drolí částečky dřeva, drží pohromadě silou vůle. Přidává i volání,

zpočátku mírné, pak řve jako na lesy. Nakonec pokrčí rameny. Udělal všechno, co mohl, ale jak se zdá, jeho snaha nestačila. Marně vyhlíží skrz rozlezlé či vydrolené dřevo pohyb.

Pan d'Holfene se zlostně hryže do rtu, buď jsou všichni hlší jak polena nebo nemají zájem je přijmout. Možná jim ale křivdí, pokud jsou zalezlí uvnitř, čemuž by nevlídné počasí napovídalo, nemusejí křik ani mlácení mladíka slyšet. S povzdechem vytáhne z brašny pistoli a vystřelí z ní do vzduchu. Snad jeho počín nebudou chápat jako projev nepřátelství.

Konečně špehující Segrais kývne, rukou naznačuje svému veliteli, aby se také podíval. D'Holfene podá uzdu Bapaumovi, už drží oba koně, což ho nijak netěší, pokud by na ně někdo zaútočil, bude mít s obranou potíže. Šlechtic stojí vedle mladého zabijáka a

zevluje dovnitř usedlosti. Pomalu, a zdá se že i vystrašeně, se k bráně blíží zachumlaná postava. Vypadá na kluka, má přes sebe přehozenou nějakou houni, ale jeho roztrhanými kalhoty prosvítá kůže, místo bot má čímsi obalené nohy, několik prstů však poznává chlad zmrzlého podloží, po němž kráčí.

Klukovi může být tak patnáct, možná i méně, kouká vyplašeně, rozhovor s ním je pro nezvaného návštěvníka utrpením. Marně se mu snaží Geofri vysvětlit, oč zde kráčí, mladík cosi blekotá, asi ho jen vyslali se podívat, kdože to ruší jejich polední siestu a ještě má tu drzost střílet na jejich pozemku.

Hoch se vrací zpátky, těžko říci, zda se chvěje zimou či strachem, kdyby muži za vraty chtěli, mohou škvírou prostrčit hlaveň a vpálit mu kulku do zad.

Trojice hostů po sobě bezmocně pokukuje, uplynula už snad čtvrt hodina a kluk se pořád nevrací. Pane Bože, kam se to jen dostali. Skutečně Vlčí doupe, nemají zájem nikoho vpouštět dovnitř. Konečně, zimomřivý mládenec se vrací, jde o poznání rychleji, asi ho asi zebou nohy od sněhu, zima ho určitě trápí i skrze nedostatečný oděv.

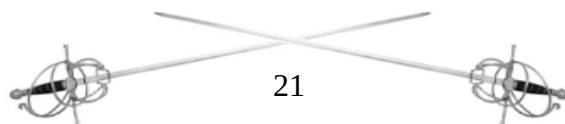
Pan d'Holfene vzápětí zesíná vzteky. Hoch mu pokládá přitroublé otázky, jak mu v domě asi nařídili, znovu mu opakuje kdo je, sděluje svůj zájem mluvit s panem baronem de La Solignac v důležité osobní záležitosti. Zuby drkotající kluk přikyvuje, zdá se být z úkolu nešťastný. Dívá se přitrouble, alespoň jak se zdá šlechtici.

Dalších deset minut čekání, zima začíná být i dobře oblečeným návštěvníkům, podupávají před branou, Carlo dle příkazu zírá do usedlosti. Slunce se schovalo za mraky, ještě štěstí, že okolní vyšší kopce chrání zdejší planinu před většími poryvy větru.

Konečně je kluk znovu zpátky, s velkými problémy zvedá těžkou závoru, zápasí s ní, vrata se otvírají. V očích mládence jsou slzy, po tváři má rozmazanou krev, která mu na mrazu zatuhla, nicméně u nosu se mu objevuje čerstvá krupěj, rozražený ret si opakovaně olizuje. Asi nedokázal dost dobře tlumočit odpovědi a dostal pár přes tlamu. Zde se, jak je vidět, s nikým nepárou.

Vjedou do vrat, nakonec pokyne pan d'Holfene Carlovi, aby pomohl zmlácenému mladíkovi zasunout závoru zpátky, ten se pak belhá před nimi, asi mu přidali v domě i nějaký ten kopanec. Dovede je na zápraží, dveře jsou jen lehce pootevřené, zřetelně z nich čouhá hlaveň muškety. Ještě aby je nějaký troupa postřelil, napadne velitele malé skupinky.

Držitel stělné zbraně s nimi mluví, aniž by ho spatřili, z jeho nepříliš duchaplných vyjádření hosté pochopí, že dovolí vstup do domu jen jednomu z nich, další dva musí mrznout dál venku.

„Na zahřátí,“ hodí šlechtic čturu s kořalkou svým dvěma doprovázejícím ozbrojencům, kteří by nejradši chlapa s puškou vytáhli a propleskli. Už se ale smiřují s faktem pobytu na čerstvém vzduchu po dobu vyjednávání velitele.

Přes poměrný chlad udeří Geofriho do nosu odporný smrad. Ocitl se v nějaké hrozně zašlé a zašpiněné chodbě, ze které vedou dveře vlevo i vpravo, ale taky schodiště do prvního patra. Dům má kromě něho ještě podkroví, víc už není schopen nabídnout. Mládenec mu kyne rukou a sám začíná stoupat po schodišti. Host pohlédne na chlápka se starou mušketou, má v ruce připravený doutnák, aby mohl vystřelit. Usměje se, kdyby chtěl podivné individuum zabít, je za vteřinu po něm, přitom se zoufalec se starou zbraní tváří tak zarputile. Je špinavý, zarostlý a páchne stejně jako všechno okolo.

Stárnoucí šlechtic kráčí po kamenných schodech, sešlapaných a v mnoha místech rozdrolených, všude je tma, musí si dávat pozor, aby se nepřerazil, přidržuje se studené zdi kolem. Stanou na stejně malém prostranství, pouze o patro výš. Mladík otevře dveře vpravo od schodiště, trochu světla se objeví, kolem oken vede chodba a v ní je možné spatřit několik dveří. Jedny otevře a rychle mává rukou.

Pan d'Holfene vstoupí a zvedne se mu žaludek. Je zvyklý na ledasco, ale čeho je moc, toho je příliš. Předchozí smrad byl ničím v porovnání s tím, čemu musí čelit zde. V zatuchlém pokoji plného svinčíků a harampádí uvidí menší stolek u okna, rozházenou postel u stěny a mohutné křeslo. V něm se nachází cosi, co by se asi rádo nazývalo člověkem. Tlustý zarostlý chlap, zabalený v prožraných dekách, rozčuchané řídnoucí vlasy, plnovous se zbytky možné ne jen poslední stravy. V levé ruce třímá těžkou sukovicí, v pravé pak pistoli se zámek, schopnou vystřelit i bez doutnáku. Přes klín má položený meč a druhou pistoli. Mžourá nepřátelsky.

Hoch stojí u dveří, které rychle zavřel, vyděšeně zírá na hnusné stvoření na křesle. Geofriho hned napadne o koho jde, podle jeho postižení, není těžké poznat ochrnutí dotyčného. Kriste pane, kdyby tak Angelika viděla, kam ho poslala. Jen tomu individuu přidat rohy a je z něj čert jak vymalovaný. Bohužel i se všemi vůněmi.

„Sem!“ zařve baron de La Solignac, protože nikým jiným chlap upoutaný do křesla být nemůže, pokyn není určen hostu, ale nešťastnému chlapci. Ten se jak blesk mihne okolo hosta, pokleká na koleno, vzdálen však z dosahu hole zdejšího pána.

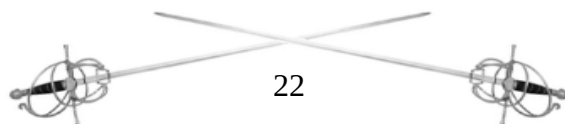
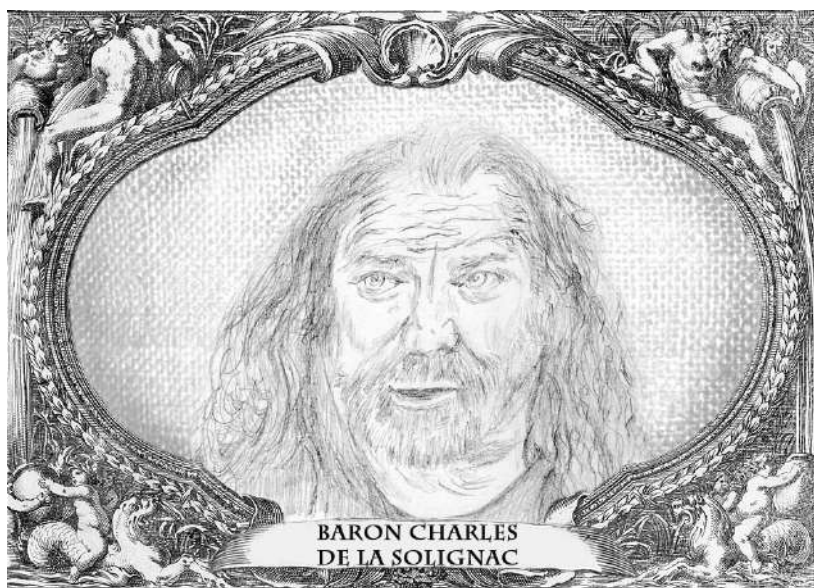
„Blíž!“ zazní znovu řev mrzáka, hlas má chraplavý, nepříjemný, trochu šišlavý, v jeho ústech už asi moc zubů nezůstalo.

Chvějící se mladík se posune o dva kroky blíž, skoro se stočí do klubíčka, tuší co bude následovat.

„Parchante! Vyvrzals mi teplo!“ nachází si místní pán záminku k trestu, je z návštěvy rozčilený, odnese to mladý pacholek, kterého silně dvakrát přetáhne přes záda holí, má stále páru, to se musí uznat. Ozve se zasténání, které doprovodí třetí úder klacku. Dopadl na levé stehno trestaného, jak se ten pod předchozími údery natočil.

„Vypadni, parchante. Čekaj venku!“ zní pro mládence asi nejhezčí rozkaz, jaký může dostat, přes vystřelující bolest z postižených míst rychle vyskakuje a mizí z místnosti, dřív než dostane další ránu.

Pan d'Holfene stojí tři metry před hromadou hnoje, která kdysi asi byla silným a pravděpodobně i statečným vojákem, nesmyslné potrestání mladíka ho nijak neoslnilo, naopak. Zbytečné násilí není jeho styl, bez mrknutí oka by kluka seřezal nebo i zabil, kdyby k tomu měl pádný důvod. Leč v jednání svého

odpudivého hostitele shledává jen touhu si svou bezmoc a zlost vybit na ubohém stvoření. Tady asi musí panovat poměry, jestli se Julien potatil, tak potěš Pán Bůh.

„Kterej čert vás sem přived?“ vyštěkne mrzák na hosta.

„Jsem pan Geofri d’Holfene, velitel gardy hraběnky de Besiere,“ mluví host tichým leč rozhodným hlasem, „Přicházím z jejího pověření, abych s vámi projednal závažnou osobní záležitost,“ pokračuje, bude se snažit být co nejstručnější, každá ušetřená vteřina je božím darem.

„Hraběnka de Besiere ... slyšel jsem vo ní. Co mi chce?“ neprojeví opět pan de La Solignac žádnou vstřícnost, jako by již přijetí bylo neskonanou milostí.

„Hraběnka de Besiere má mladou příbuznou, svou svěřenkyni, Angeliku d’Saussier. Vy máte syna Juliana. Vzhledem k těmto okolnostem se paní hraběnka táže, zda byste neuvažoval o jejich sňatku. Propojení obou vašich rodin by mohlo být výhodné pro obě strany.“

„Sňatek?“ zvolá baron překvapeně, něco takového vůbec neočekával. Spíše uvažoval o obchodním jednání, všichni vědí, jak jsou na dně a není ani tajemstvím bohatství paní de Besiere. Napadl ho její zájem odkoupit část jeho pozemků, ač se mu zdálo divné, co by s lesy chtěla dělat.

„Přijel jsem se zeptat na váš názor na tento svazek. Podle vaší odpovědi se paní hraběnka zařídí dále.“

„Co je to zač, ta Angelika?“

„Je jí čtyřiaadvacet let, je velmi krásná a ...“

„Čtyřiaadvacet? Tak stará?“ vyhrkne Charles, takt mu rozhodně nic neříká.

„Nezdá se mi stará,“ hryže se zase do rtu Geofri, nejráději by tomu odpornému žoku smradu nakopal jeho zadek jistě plný proleženin, musí se však držet.

„Co z toho budu mít?“ zní další dotaz, alespoň že jde k věci, napadne vyjednaváče, už aby byl pryč z tohotohle chlívá. Ačkoli v chlívě na zámku Besiere je třikrát lepší prostředí.

„Kromě spojení vašeho rodu s rodem hraběnky de Besiere možná i věno, které by se vám mohlo hodit,“ rozhlédne se kolem, taky si nebude brát servítek.

„Věno? Kolik?“

„Záleží na domluvě. Pokud budete o takové možnosti uvažovat, je možné začít jednat o manželské smlouvě ...“

„Jaká zase smlouva? Když dá hraběnka dost, tak si syn tu Angeliku vezme a basta. Když ne, tak ať si vezme koho chce. Na co nějaká smlouva?“

„To je zvykem v lepších rodinách,“ pokrčí rameny pan d’Holfene, „V takové smlouvě se vymezí poměry v domácnosti, ujasní se, co by se stalo, pokud by například někdo zemřel, stanoví se i věno a kdy a komu bude předáno, případně jeho využití,“ vaří teď trochu z vody, nemá vůbec potuchu, co by v takové smlouvě mělo být, jen se dohaduje.

„Čert vem smlouvu. Můžeme se dohodnout, jsme šlechtici. Kolik hraběnka nabízí?“

„Nejsem pověřen dojednat dnes nějakou částku. Mám jen zjistit, zda jste ochoten o sňatku jednat. Pokud máte nějakou představu o výši věna, raďte mi ji sdělit a já budu váš názor tlumočit paní hraběnce. Pak se bude dál jednat.“

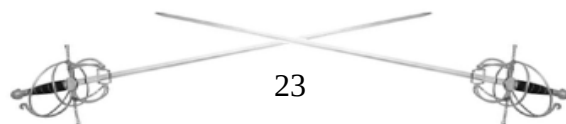
„Kolik?“ zrazí se teď hrubián, špinavá a zarostlá tvář se mu zkříví, asi se cítí být vypočítavým, jeho sádlem zalitá očka zamrkají „Taky teď nemám představu.“

„To je pochopitelné. Vše si musí obě strany promyslet. Jakou mám tedy dát odpověď? Jste ochoten o něčem podobném uvažovat? Budou jednání pokračovat?“

„Proč ne, můžeme se dohodnout.“

„Výborně, pane barone. Budu vaše rozhodnutí paní hraběnce tlumočit. Zamyslete se nad výší věna, které byste považoval za rozumné a pošlete vzkaz na zámek paní hraběnky. Váš posel bude přijat se všemi poctami, dostane se mu nejen sluchu, ale i pozvání ke stolu,“ nemůže si pan Geofri pomoc, alespoň takto musel vyjádřit své pohoršení nad zdejšími způsoby. Ani židli mu nenabídl, natož nějaké občerstvení. Ačkoli za to je rád, pozřít cokoli z tohoto domu by mu činilo děsivé problémy.

„Mám někoho poslat na zámek hraběnky?“

„Ano, pokud máte zájem na pokračování jednání, pošlete někoho na zámek. Je na vás, koho vyberete za svého vyjednavatele,“ pokrčí rameny host, pak sáhne do kapsy kabátu, „Tady je podobizna Angeliky d’Saussier, abyste viděl,“ dodá a podává malý portrét nabízené nevěsty, zhotovený v Paříži za pár drobných lidovým umělcem, zasazený do oválného rámečku. Vejde se do dlaně, nicméně vykresluje mladou ženu velmi výstižně.

„To je všechno?“ chňapne pan de La Solignac svou zaprasenou pařátou po medailonku, kůže na jeho ruce se loupe, nebo je to jen špína?

„Všechno. Bylo mi ctí vás poznat, pane barone,“ uklání se pan d’Holfene, šťastný z krátkého a věčného rozhovoru.

Žok v křesle jen cosi zabrumlá, různě vzdaluje od očí podobenku Angeliky, asi kromě jiného špatně vidí. Bůh sud’, jestli vůbec dokáže obrázek zaostřit.

Host již chvátá po schodišti dolů, za ním cupitá zbitý mladík, oči se mu stále lesknou a jeho tělo je nepřírozeně zkroucené, rány sukovicí musejí pořádně bolet. Sloužit v tomhle domě musí být taky asi radost. Hned na zápraží se Geofri několikrát zhluboka nadýchne, můžou být rádi, že se jim nepozvracel uvnitř. Není rozhodně přecitlivělý, se špínou a různými puchy se setkává běžně, vždyť i ulice Paříže, této chlouby Francie, jsou plné odpadků a výkalů. Leč tady to tedy je opravdu síla.

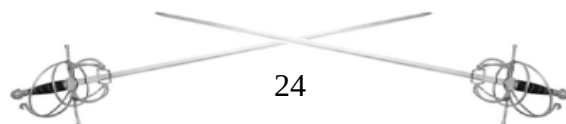
Tři jezdeci pomalým tempem opouštějí statek, začínají stoupat do kopce k ústí lesní cesty. Mlčí, jejich velitel si vyžádá čutoru s kořalkou a pořádně si přihne. S velkou radostí nechává obydlí rodiny barona de La Solignac za sebou.

VLČÍ DOUPĚ A JEHO OBYVATELÉ

Panu d’Holfene a jeho dvěma ozbrojencům zůstává za zády nepřívětivé sídlo rodiny de La Solignac, jistě k jejich velké radosti. Ovšem vyslanec hraběnky de Besiere sám v uzavřeném a od světa odříznutém údolí zanechal velmi důležitou zprávu. Snad si s ní už nějak poradí, v této separované kolonii lidských tvorů, žijících určitě drsně, osobitě a nuzně.

Majitelem celého panství je současný baron Charles de La Solignac, po těžkém zranění v bitvě ochrnutý na dolní končetiny. Což ho jednak odkázalo k věčnému žití fyzickému, ale také do jeho už tak problematické a násilnické duše zaselo další sémě nenávisti, zoufalství a beznaděje. Již mnohokrát uvažoval o použití pistole, kterou má neustále po ruce, kdyby ji nasměroval na svou hlavu, jeho ponižující život by skončil. Nikdy se však k takovému zoufalému činu neodhodlal, stále v něm někde zůstává hrdý muž, který se nevzdává. Zároveň pociťuje i obavy z důsledků. Sebevražda je velkým hříchem a on je přes chladný postoj k církevním rituálům ve skrytu duše hluboce věřícím. Strach z božího trestu mu nikdy nedovolil stisknout kohoutek. Ač hnije buď na posteli či v křesle, ač má odpudivé proleženiny, opruzeniny, jeho vyměšování představuje utrpení, především psychické. A tak každým dalším dnem kyne ve svém pokoji, který už více než dva roky neopustil. Dříve se nechal alespoň za krásných letních dnů vynést na zápraží, nadýchat se čerstvého vzduchu. Dnes by ho již takový příděl vzduchu asi zabil. Je mu osmačtyřicet let a vypadá minimálně na pětadesát.

Ve svém utrpení se může plně spolehnout na svou sestru, o tři roky mladší Margaretu, která se nikdy neprovdala a stala se jeho důvěrníci, společníci a ošetřovatelkou. Kdysi žila docela bujarým životem, nicméně na její věno nebyly prostředky, do kláštera se jí nechtělo a tak zůstala u svého bratra jako jeho děvečka pro všechno. V posledních letech se uzavírá do sebe, stárne schne, stává se z ní podobné odpudivé stvoření, o které se sama stará. Vychrtlá, kostnatá, s vráscitou tváří plnou boláků, páchnoucí jako její sourozenec, kterého vždy bránila proti celému světu a především proti jeho vlastním dětem. Baronova manželka zemřela mladá, ona převzala starost nad domácností a po zmrzačení pána domu i nad jeho přežíváním. Je jí pětáctýřicet let a vypadá rovněž o dvacet let starší.

Z baronových dětí se zákonitou manželkou se dospělého věku dožily dvě. Prvním je dědic zdejšího panství, kterého si umanula získat jako svého manžela Angelika d'Saussier. Jmenuje se Julien, v březnu mu bude jedenadvacet. Druhým přeživším legitimním potomkem barona je dcera Julie, za pár dní, v únoru, dosáhne věku osmnácti let.

Pan de La Solignac se může pochlubit i několika dětmi nemanželskými, leč pravděpodobně zůstalo na živu jediné. Pokud se ještě někde pohybuje někdo s jeho krví v žilách, nikdo o něm nemá ponětí. Však ani o zmiňovaném jediném přeživším nelegitimním potomku se jeho nevlastní sourozenci dozvěděli před pár lety. Jeho příchod zůstává dodnes zahalen tajemstvím, prostě se jednou objevil na statku chlapec, delší dobu zůstal uzavřen s baronem a následně byl prohlášen za jejich příbuzného. V dalších měsících zařídil jeho otec všechny náležitosti, uznal ho za vlastního potomka, byť levobočka, začal mu říkat Baptiste de La Solignac. Pikantnost představuje i datum narození Baptisteho, které připadá téměř navlas do stejné času jako Julie, chlapec světlo světa spatřil jen o pár dnů později. Roku šestnáctistého dvacátého sedmého byl asi baron obzvláště plodným.

Chudáka parchanta Baptista zprvu přijímali jeho dva sourozenci s pohrdáním, trápili ho, dokonce ho bili a týrali, leč on jejich drsné způsoby vydržel a postupně se s nimi spřátelil. Ve chvíli, kdy začal spát ve svých šestnácti letech s Julií, ho zcela vzali za svého. Z tohoto vztahu, o kterém vědí jen oni tři, si mnoho nedělají, protože na konvence kašlou, božího hněvu se nebojí, ostatně přece nejsou vlastními sourozenci.

V posledních dvou letech vztah všech tří dětí barona de La Solignac přerostl do vysoké vzájemné náklonnosti, jeden bez dalších se objevuje málokdy. K malé radosti zbytku populace zdejšího kraje společně vyražejí za zábavou, plní agrese, hulvátského a povýšeneckého jednání, smrdící nejen oděrem z jejich usedlosti, ale také grošem.

Nehýří však sami, již dva roky se s nimi všude vyskytuje další mladík, údajně nesoucí jméno Mare de Mortimer. Od svých patnácti let sloužil v různých vojscích, až se seznámil s Julienem de La Solignac, stali se z nich přátelé, zároveň sourozencům poskytuje ochranu. O původu výborného šermíře se mnoho neví, nikdy o své rodině nemluví, prohlašujíc se za syna šlechtice z jižní části Francie. Nikdo si doposud jeho tvrzení neodvážil zpochybnit. Sourozenci de La Solignac ho přijali mezi sebe a učinili z něj nejen svého osobního ochránce, ale také společníka svých radovánek, za kterými vyražejí do různých koutů okolí. Mare se dvakrát vyspal s Julií de La Solignac, což se ale jejím bratrům zase tak moc nelíbilo, proto se už drží spíše zpátky. Předchází ho pověst nelítostného zabijáka, kterou i potvrdil, jednou se dokázal sám postavit při potyčce v putyce několika mužům a zle je zřídil.

Pokud započítáme pana de Mortimer do rodiny, i díky jeho šlechtickému původu, máme teď přehled o urozeném panstvu sídlícím na statku barona de La Solignac. Součástí jeho domácnosti však jsou i sloužící, jenž musí trpně snášet mnohdy nepříjemnou zlovůli místní honorace.

V prvé řadě Margot Reyerová, osmnáctiletá dcera již zesnulé služebné na statku Solignaců, za jejíhož otce je považován některý ze tří bratrů barona de La Solignac. Ti se služebnou žili, než se sami v poměrně mladém věku bez legitimních potomků odebrali na věčnost, položivši své životy v různých bitvách a potyčkách pro svého krále. Margot se ve svých čtrnácti letech stala milenkou Juliana de La Solignac, poprvé ji sedmnáctiletý mladý pán znásilnil, pak mu již byla po vůli bez odporu, zvykla si. Od té doby uplynuly čtyři roky, v současnosti střídavě spí jak s Julienem, tak s jeho bratrem Baptistem i jejich přítelem a ochráncem Marem. Jak kdo dostane chuť. Je spíše menšího vzrůstu, mnoho krásy nepobrala, ale disponuje pružným a mladým tělem, pro nějž je vyhledávána zdejšími obhroublými urozenci.

K domu již jako inventář patří pětáctýřicetiletý Paul Moncel a stejně stará Clotilda. Paul žije na statku od nepaměti, plní roli štolby, ale kromě starosti o koně také dohlíží na chov domácího zvířectva a na mladé pacholky. Poměrně nerudný muž, velmi loajální k rodině barona de La Solignac, na druhé straně drsný ke dvěma pacholkům a děvečce. I Clotilda pobývá na statku od mládí, zná jen své křestní jméno. V baronově domácnosti se stará společně s Margaretou de La Solignac o kuchyň, vlastně ona vaří a

uklízí. Kromě toho je dlouholetou milenkou Paula, dokonce s ním měla dvě děti, ale jedno potratila a druhé zemřelo krátce po porodu. Oddaná služebnice, poměrně ošklivá a teď už i dost při těle.

Poslední trojici, stojící na nejnižším společenském stupínku, tvoří dva chlapci a dívka, všichni tři v rolích ubohých sluhů, na nichž si každý vylévá svou zlost. Všechny přivedli na statek za podivných okolností, bezprizorní sirotci zde musejí otročit, nikdo z nich nezná nic než své křestní jméno a i to jim dali až tady.

Patnáctiletá Bertha je přidělena k ruce Clotildě, občas vypomáhá Paulovi, dost ošklivě s ní zachází. V poslední době navíc musí čelit pro ni nepříjemným pátravým pohledům, pod roztrhanými šaty z ní začíná vyrůstat pěkná dívka. Vzhledem ke stále špině si toho zatím k jejímu štěstí nikdo pořádně nevšiml. Ani ona, ač děvče, občas neunikne výprasku.

Čtrnáctiletý Felix a o rok starší Hyacint, jenž před zraky pana d'Holfene dostal od pána domu výprask, si jsou hodně podobní a oba vystavováni dost surovému útlaku. Mohou se pochlubit středně vysokou postavou, jsou sice pohublí, ale houževnatí, šlachovití, tvrdá dřina je donutila získat sílu. Výrazně se liší jen svou kšticí, Felix má vlasy hnědé, Hyacint tmavé vlnité. Rovněž je odlišují jejich oči, Felix se dívá na krutý svět hnědými a Hyacint modrými. Oba má stále k ruce štolba Paul, využívá je pro ty nejhorší práce. Rovněž musí posluhovat panstvu, které je často mlátí, když není spokojeno. Bohužel někdy dostanou výprask pod hloupou záminkou, buď jen tak z plezíru, nebo pro uvolnění vzteku týrajících.

V údolí žije ještě několik rodin, bydlí v chatrčích mimo panskou usedlost, vlastně otročí pro své pány za prostou stravu, dost ubohou, a střechu nad hlavou, stejně bídou. Jenže jim nic jiného nezbyvá. Jednak nemají kam jít a vzepřít se násilnickým Solignacům by znamenalo velké nebezpečí. Jejich produkce sotva stačí pro panstvo a to jim nechává opravdu jen tolik, aby jim pracovní síla nepomřela hladu. Před dávnou dobou se jeden mladík pokusil vzdorovat, ovšem jednoho dne zmizel a již ho nikdo nikdy nespátl. Všichni z chatrčí se domnívají, že jeho tělo skončilo někde v hustém a obávaném lese, které je ze všech stran obklopuje.

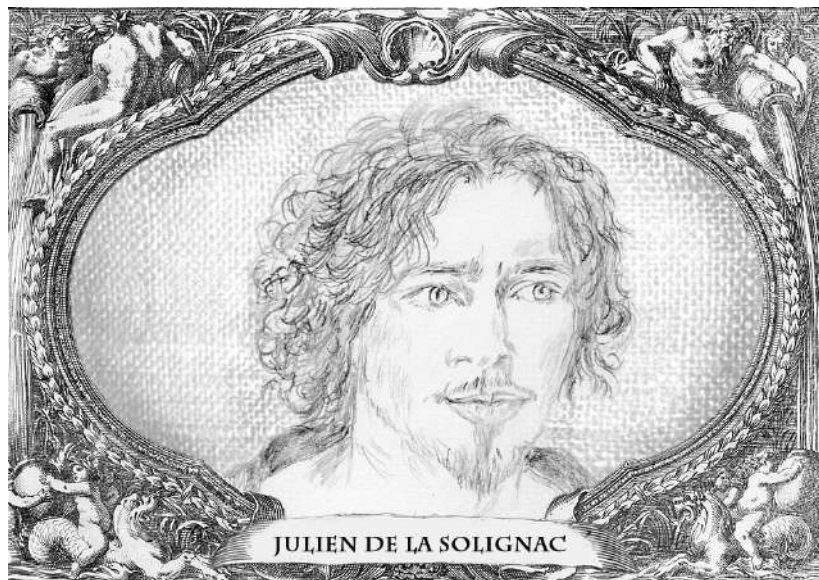
Nerudný baron si po odchodu pana d'Holfene zavolá svou sestru a vyličí jí obdrženou nabídku jejich movité sousedky. I Margareta se velmi udiví, společně se snaží najít důvod, proč se tak bohatá a v minulosti velmi vlivná hraběnka zajímá o jejich rodinu. Seschlá stařena si u okna prohlíží portrét případné nevěsty, při svém chabém zraku ho však vidí značně rozmazaně. Nakonec přinese svému bratrovi na plechové misce večeři, nevábná vůně stravy zaniká v ještě nevábnějším prostředí, dobrovolném vězení zmrzačeného šlechtice.

Hluk zesponu vytrhne oba zdevastované sourozence z jejich rozjímání. Nemůže být pochyb, omladina se vrátila poměrně brzo, ještě se nesetmělo.

„Dojdi pro Julienu,“ přikáže baron, nevychází s dětmi dobře, chce mít už rozhovor za sebou. Možná je syn zase přioopilý, posledně na sebe dost řvali. Kdoví, zda by ho jeho vlastní plémě nepodřezalo, kdyby stále neměl ve své blízkosti meč a pistoli. Bát se vlastních dětí, krásná rodinná idylka.

Margareta nachází popsanou čtveřici v kuchyni, hulákají na služebnou Clotildu, nepochybně jsou posilněni alkoholem, několik láhví levného vína si přitáhli s sebou. Určitě zase budou hlučet celý večer v prvním patře, v protilehlé části domu, než se nachází jejich postižený otec.

Je na ně také tristní pohled, lehce přiopilí, všichni v ošuntělých oděvech, Julie v pánském oblečení, však jako ostatní také před chvílí seskočila z koně. Chová se stejně drsně jako bratři, k tomu chladně a nepřátelsky se dívající pan de Mortimer, jistě ho k nim poslal sám ďábel, povzdechne si Margareta. Přitom, kdyby se umyli, pořádně upravili a trochu lépe oblékli, jistě by jim mohl leckdo závidět. Všichni jsou vlastně krásní, leč jejich nepochybný půvab nevyniká. Jejich šaty jsou staré, byť odpovídají jejich urozenosti, mají již hodně za sebou, ošoupané, některé i vyspravené. Pobyt na mrazivém vzduchu z nich částečně dostal nepřijemný odér,

který každý z nich jinak kolem sebe šíří.

Teta si prohlíží své synovce, neteř a jejich přítele, kterého se bojí ještě víc než vlastní krve. Má oči mordýře, ale podobný výraz mají i všichni sourozenci. Sice jí už zrak tolik neslouží, ale ještě není slepá, jak ji někdy sprostě předhazují.

Julien je stejně hezký jako býval jeho otec, zavzpomíná na podobiznu bratra před mnoha léty, štíhlá vyšší postava, přesto je silný, má velmi pohledný obličej, tmavé vlnité vlasy, hnědé výrazné oči. I Julie se potatila, včetně světlých hnědých očí, má sice střední postavu, ale krásných tvarů. Bůh na ní rozhodně nešetřil, což dokládá výrazné poprsí, útlý pas i plné smyslné rty. Jen pleť má trochu tmavší, ale ne zas tak moc, aby kazila výborný dojem z pohledu na ni.

Margareta spočine zrakem na Baptistovi a její obličej se zkříví zlostí. Další ďáblův vyslanec, proč ho jen její bratr uznával za svého. Podařené kvítko, dobře zapadl do party ke svým nevlastním sourozencům. Nelíbí se jí, ačkoli je velmi pohledný vytáhlý šlachovitý mladík, skoro s andělským výrazem ve tváři. Už ve dvanácti, když se prvně objevil, představoval krásné a nevinné dítě. Ale jeho duše je temná, cítí to. Baptiste zatřepe svými hustými vlnitými hnědými vlasy a upře na pozorovatelku oči stejné barvy, v tom se sobě všichni tři podobají. I s jejich otcem. Raději odvrátí zrak.

Skoro se bojí podívat na pana de Mortimer. Něco se jí na něm nezdá, od počátku v ní vzbuzuje strach, ačkoli on se k ní nikdy špatně nechová, na rozdíl od synovců a neteře. Kdyby byla mladší, určitě by na něm oči nechala a ráda by ho přivítala ve své posteli. Je pohledný urostlý muž, spíš vyšší postavy, má krásné husté nažloutlé vlasy a chladné

modré oči. Jeho rysy jsou velmi ostře řezané, půvabný je i proužek světlých vousů na bradě. Jednou potají sledovala jeho těžkou službou v armádě vypracované tělo, když v letních měsících do pasu vysvlečený zápasil cvičně s Julienem. Líbil se jí, přišel jí mužný, a to ještě díky slabšímu zraku přehlédla mnoho různých jizev, jež vypovídají o jeho drsném životě.

Kuchyně představuje malý prostor, teď je zcela zaplněný, všichni čtyři mladí urozenci sedí za starým otlučeným a různě pořezaným stolem, vrčí se na rozvrzaných seslích, jež bolestně sténají, a ládují se vším, co ukořistili. Příchod své tety téměř nevnímají, když jsou v ráži, klidí se jim z cesty nejen služebnictvo, ale i ona. Nesnášejí se navzájem, oni ji podezřívají, že proti nim poňouká svého už tak dost vzteklého bratra.

„Chce tě vidět,“ řekne prostě dědici panství Margareta.

„Ať jde k čertu,“ dostane stejně úsečnou odpověď.

„Je to vážný. Musíš za ním jít.“

„Vážný?“ ušklíbne se Julien, „Přitížilo se mu?“

„Jseš zlej, a přitom si bejval tak hodnej kluk,“ řekne mu ona s výčitkou, což ale jen vzbudí jeho smích, i oba jeho sourozenci se ušklíbaví, darebáci.

„Jde vo tebe. Vo tvou budoucnost.“

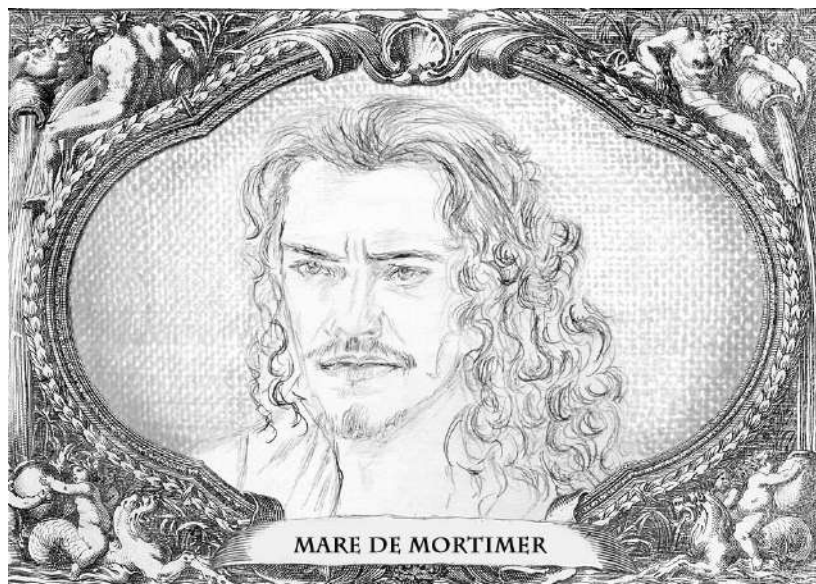
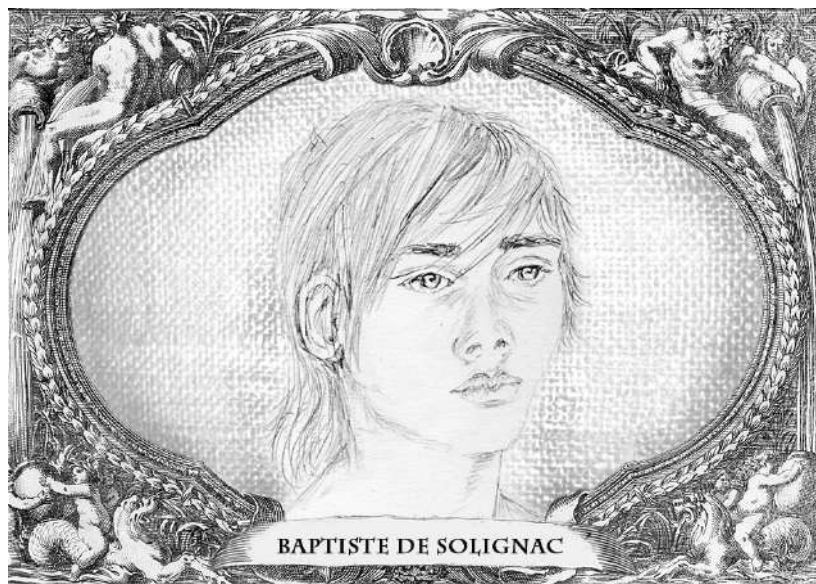
„Ále,“ protáhne mladík, „Zajdu za ním zejtra, teď se chci bavit. Nemám chuť zase poslouchat jeho jedovatý kecý. Zejtra,“ odvrátí tvář, dává ji najevo, že je od této chvíle pro něho jen vzduch.

„Jdi za ním, teď,“ nehodlá se ona nechat odbýt, on se prudce otočí, chce začít rvát, „Dostal nabídku na tvůj sňatek,“ dodá teta a on zůstane s otevřenými ústy, jen překvapeně zamrká, rázem ztuhne i veškerý pohyb u stolu, rozhostí se naprosté ticho. Zpráva zasáhla všechny.

„Nevěsta pro Julienu?“ vzpomíná se první Julie, vzápětí začínají všichni dorážet, kromě pana de Mortimer, ten zůstává chladným, možná kalkuluje, co by svatba jeho přítele mohla znamenat za komplikace v jejich přátelství.

„Von ti to řekne,“ odpoví Margareta několika slovy na překřikování sourozenců, otočí se a šourá se pryč. Daleko od té sebranky, kterou tady vychovali a oni jsou teď tak nevděční. Bude však ve vedlejší místnosti, aby dobře slyšela rozhovor svého bratra a synovce.

Julien chvíli diskutuje se svými spolustolovníky, moc se mu za otcem nechce, ale oni ho nenechají v klidu, jsou zvědaví, dokonce i Mare se přidává. Začínají se mu posmívat, určitě půjde o starou bábu, nebo možná i mladou, ale tlustou, škaredou, kulhavou. Předhánějí se v nejhrůznějších popisech

možné nevěsty, on pochopí, nepřestanou, dokud nezjistí víc. Dopije z plechového pohárku víno, vztekle s ním mrští o stůl, zvedne se. Kruci, ať už má rozhovor za sebou.

Setkání otce a syna v sobě nemá nic přátelského, Julien civí vyzývavě, přidržle, baron mžourá vztekle očima. Spratek jeden, místo aby byl vděčný, chová se k němu jako by byl nějaký příživník. Určitě by si přál jeho smrt, aby mu panství už patřilo. Takovou radost mu neudělá, ještě dlouho ne.

Otec hrubým hlasem a tónem vysvětlí synovi, co se zde kolem poledne odehrálo. Zaskočený mladík jen tiše poslouchá, nechápe zájem hraběnky. Něco o ní slyšel, podle všeho je bohatá a možná i mocná. Vůbec nic netuší o nabízené nevěstě, nenechá se vmanévrovat do nějakého sňatku. Ačkoli, pokud by přinesla dobré věno, tak proč ne. Když bude škaredá, najde si potěšení jinde. Sňatky mezi urozenými se běžně domlouvají, aniž by se objekty obchodu vůbec znali. Proto není zase tak překvapený ze způsobu jednání, spíše ho udivuje, proč vůbec nabídka od tak urozené a bohaté osoby přišla.

„Když dá ta stará fuchtle dost peněz, tak si tu její neteř nebo co ta děvka je, vezmeš,“ zakončí baron svůj krátký proslov.

„Koho mi chceš dohodit?“ ušklíbne se Julien, spíše z principu se tváří otráveně.

„Tady máš její podobiznu,“ hodí mu otec medailonek zanechaný panem d'Holféne. Syn na něho pohlédne a očividně se zarazí. Tu ženu na obrázku přece už spatřil! Snaží se vybavit kde, po chvílce se mu podaří najít souvislosti a usměje se. Tenkrát ho zaujala, je krásná, má nádhernou postavu a ty nazelenalé oči, ty ho na první uchvátily.

„Nějakej čas vyčkáme,“ pokračuje baron, „aby si nemysleli, že jsme celý hr do jejich nabídky. Taky si musím promyslet, kolik budeme chtít. Ta její teta je pořádně zazobaná, jak sem slyšel.“

„Řekli, kdy chtěj odpověď?“ promluví Julien, nemůže odtrhnout oči od portrétu, takové manželky by se nikdy nenadál. Spíš počítal s nutností oženit se s nějakou bohatší ropuchou, která mu přinese peníze a když Bůh dá, tak časem i potomky. Určitě však nikdy neočekával od svého sňatku, který jednou přijít musel, osobní potěšení.

„Neřekli. Počkáme tak tejden, pan jim odpovíme.“

„Proč tak dlouho?“

„Copak, líbí se ti? Už ti ty tvý levný děvky nestačej? Nebo ta děvka z kuchyně?“

„Kolik budeš chtít?“ zeptá se syn, hrkne v něm, co když bude otec žádat moc a z dohody nic nebude? Stále se nemůže nabažit pohledu na krasavici, jakou snad ještě nikdy nespasřil. Rozhodně nikdy neměl v posteli, přes bohaté milostné zkušenosti. Vypadá jako skutečná dáma, ne ty špinavé ženské, které doposud obšťastňoval.

„Ještě nevím.“

„Taky do toho mám co mluvit!“

„Ty můžeš tak akorát držet hubu!“ rozkřikne se zlostně baron, „Tady platí pořád moje slovo! Nezapomínej!“

„Bohužel,“ sevře zlostně medailonek Julien, nadechuje se k peprnému přídavku, pak jen mávne rukou. Je zbytečné se hádat.

„Darebáku! Jen si nedělej naděje, ještě dlouho tady budu! Takovou radost, abych chćpnul, ti neudělám. Jestli se dohodneme a přinese peníze, tak vo nich budu rozhodovat já!“ vyráží ze sebe urputně otec slovo za slovem, žíly na krku má naběhlé, vždycky se pohádají, jedno jakou záminku si vyberou.

„Jak odpovíš? Asi se tam vodnůst nenecháš,“ ušklíbne se hodný synáček, za což sklídí stejně přívětivý výraz ve tváři svého zploditele.

„Ničemo!“

„Mohl bych tam zajet a ...“

„Na to zapomeň!“ vyhrkne baron, pak se zamyslí, „Můžeme tam poslat toho tvýho povedenýho kumpána, co nás tady vyžírání! Aspoň nám poprvý k něčemu bude,“ pokusí se být konstruktivní.

„Dobrej nápad,“ souhlasí po dlouhé době Julien se svým otcem, „Možná bysme nemuseli čekat tejden ...,“ navrhne, znovu si prohlíží portrét, něco ho na něm silně přitahuje.

„Hlupáku! Vůbec nic nechápeš! Tupče! Musíme z nich dostat co nejvíc! Když pochopej, že máme velkej zájem, tak klesne cena. Myslíš svým vohonem, jako pořád! Navíc je to vadný zboží!“

„Vadný zboží?“ vyvalí oči mladík, nic mu na ní nepřipadá nedostatečné.

„Je už stará, je jí čtyřiadvacet. Určitě je už použitá, určitě nebude panna!“

„No a co?“

„No a co? Tak musej připlatit, chápeš? Kdybys používal mozek místo svého vocasu, tak by ti to bylo jasný!“

„Di k čertu!“ trhne hlavou trucovitě syn.

„Vypadni!“ zařve otec.

Mile zakončená rozmluva je již minulostí, Julien schází po schodech dolů, medailonek skrývá v dlani, to budou všichni zírat, až uvidí jeho možnou nevěstu. Díky osobnímu náhodnému střetnutí s ní se nemusí obávat vylepšení obrázku, jak se často dělává. Je skutečně tak krásná, jak je znázorněno na podobizně, měl to štěstí spatřit originál.

Omladina za stolem ztichne, visí na rtech Julienu, který zachovává kamennou tvář, spíš se snaží tvářit smutně, aby vzbudil zdání otrávenosti. Pak jakoby lhostejně hodí panu de Mortimer medailonek, rázem se kolem něho nahrnou další dva zvědavci, všem třem ztuhne vzápětí úsměv na rtech. Jako by nemohli pochopit, že má Julien takové štěstí a nabízí se mu skutečně tak krásná žena.

Vzápětí přeruší ticho velmi živá debata, kladou mu otázky jeden přes druhého. Řekne jim, co chtějí slyšet, dokonce se zmíní i o možném pověření pana de Mortimer vyjednáváním. Mare se pousměje, úlohy se zhostí rád, bude si muset dát pozor, aby si i po příchodu nevěsty udržel svůj vliv na rodinu. Není to tady žádná sláva, ale má střechu nad hlavou, trochu peněz a sem tam si skutečně užije.

Návrh Julie, aby se přesunuli do prvního patra do svých pokojů, přijímají. Tam je jejich zdejší království, v druhé části domu, než hníje baron, má každý z nich jeden pokoj, často se však slízají v jednom a tam klábosí a popíjejí, Julie a Baptiste pak často v noci sdílejí i společné lůžko. Tajně, nikdo je zatím nenachytil, kromě Julienu a Mareho o jejich vztahu nikdo nic neví. Nebo možná i ví, ale nedovolí si cokoli poznamenat.

Vysají celou kuchyni, odnesou všechny zbylé láhve vína, skončí v pokoji Julienu, který ale vypadá stejně jako všechny ostatní. Necelých dvacet metrů čtverečních, jedno malé dvojité okno, v rohu krb s praskajícím dřevem, špatně táhnoucí, takže je cítit kouř, kousek vedle krbu bytelná postel se slavníkem a teplými pokrývkami, jež rovněž zasáhl zub času. Dále jedna bytelná ošoupaná skříň, zašlá komoda a dubový stůl se seslemi. Každý ze čtveřice urozených mladých lidí má jednu místnost, vedou do nich jen jedny dveře z chodby. Na protilehlé straně domu se ze čtyř ložnic využívají jen dvě, v jedné žije baron a ve druhé jeho sestra.

Posedávají u stolu, rozvalují se v Julienově posteli, začínají být čím dál tím více opilí. Stále se točí kolem nabídky k sňatku, pozitivně hodnotí Angeliku, ačkoli mluví s despektem o jejím věku. Proč nebyla provdána mnohem dříve? Jaké má za sebou zkušenosti s muži? Ještě jim zbývá pár láhví, budoucí dědic si zavolá z kuchyně Margot, vzápětí ji zatáhne na lůžko, osahává ji, hněte její prsa, zajíždí jí rukou pod sukně. U stolu se k sobě mají Julie s Baptistem, jen chudák Mare sedí opuštěný s poloprázdnou láhví.

„Už by bylo na čase se podívat na zoubek Bertě,“ navrhně náhle Baptiste a všichni se zarazí, služka v objetí Julienu se otřeše, vzpomene na své zážitky, kdy se jí mladý pán poprvé zmocnil.

V očích nevlastního sourozence planou ohýnky, ale ožívají i další. Kolik je té malé mršce vlastně let? Třináct? To víc, určitě čtrnáct, možná dokonce patnáct, vždyť ani sama neví, kdy se přesně narodila. Už je nejvyšší čas začít jí využívat. Dohadují se, služka ani nedutá, ostatní jsou ale nápadem Baptista unešení. Posílení alkoholem se těší na dobrou zábavu.

Sama Julie se vydává pro mladou děvečku, zatímco tři mladíci se radí, jak nejlépe otestovat nový objekt jejich zájmu. Mají postaráno o dobrou zábavu, jsou očividně potěšeni, nadšeni. S dychtivostí pohlédnou ke dveřím, ve kterých se objevuje Julie a za ruku táhne pobledlou Berthu. Dívčina klopí zrak, tuší cosi zlého, ale stále doufá. Snad jen chtějí poklidit, utěšuje sama sebe, je v ní však malá dušička.

Julie má zlý pohled, ujímá se role scénaristy představení. Přivedená nešťastnice stojí v blízkosti dveří, místnost ztichla a všichni na ní upírají svůj alkoholem zakalený zrak. Bála se této chvíle, kterou však považovala za nevyhnutelnou. Zná osud služky Margot, která sedí vedle mladého pána.

„Vážené panstvo,“ zubí se Julie, „dovolte, abych vám představila tuhle mladou děvku. Říká si Bertha a přišla se vám ukázat. Pozdrav, ty mrcho!“

„Zdravím vás,“ zašeptá dívka a klopí hlavu.

„Povívejte na její obličej,“ bere nešťastnici Julie za bradu, narovná jí hlavu, vzápětí s ní různě otáčí, očividně se dobře baví. Stejně jako všichni v místnosti, až na Margot, která pociťuje soucit. Ráda by své kolegyni poradila, aby se poddala, zcela poddala, nemá cenu odporovat, co se má stát, se stane, nemůže tomu nijak zabránit. Jejich úděl je dán a ony se s ním musí smířit. Neodváží se však ani pohnout, ještě by se sama mohla stát objektem nelibosti a opilé panstvo je nebezpečné, neurvalé.

„Možná je pod tou špínou i docela hezká tvář,“ září jak sluníčko Baptiste, strůjce celého nápadu, „Ale zatím si nám předvedla dost málo,“ dodává a prohlíží si služku od hlavy k patě a zpátky.

„Moc spěcháš, drahej bratříčku,“ ušklíbá se Julie, „Však brzo už uvidíš všechno, že jo, Bertho? Je tak, ty jedna malá děvko?“

Chudinka dýchá přerývaně, ale mlčí, do očí se jí derou slzy. Nemá žádnou naději dovolat se pomoci, stejně jako soucitu. Nikdo nedokáže zvlčilá baronova mláďata zastavit.

„Tak na co čekáš! Svlíkni se!“ vrazí aranžérka představení silný pohlavek své oběti, „Nemusíš spěchat, pěkně pomalu, ať se panstvo může potěšit postupně,“ dodává.

Bertha chvilku zaváhá, další silný pohlavek ji donutí započít ponižující úkon, ke kterému byla vyzvána. Baptiste si přináší sesli dva metry od ní, vzápětí ho následují další mladíci. Ona se před nimi stydí, vidí jejich lačné pohledy, jejich zlé oči, jejich démonické obličejy. V duchu prosí Boha ne o pomoc, ale o sílu dnešní večer vydržet. Bude asi dlouhý a hodně zlý.

Stojí před nimi zcela nahá, zrudlá studem, lehce se třesoucí strachy i chladem, v místnosti je dost zima. Jednou rukou se snaží zakrýt prsa, druhou klín, její počin však vyvolává spíše pobavení přihlížejících.

„Co je, ty děvko,“ rovná ji paže podél těla drsně Julie, vzápětí ji donutí se otočit, přitom ji pleskne přes zadek. Bertha stojí opět čelem k divákům, kteří zatím jen tiše hodnotí její tělo. Je pohublá, ale už má

zřetelná prsa a mírné ochlupení v rozkroku, „Podívejte, vážený panstvo, jaký má hezký cecíky,“ pokračuje vrchní trapitelka, zatahne ji za bradavky, až dívka sykne bolestí, vzápětí dcera místního pána pokračuje v popisu jednotlivých partií těla služky, používajíc nejvulgárnější výrazy, znovu ji donutí se otočit, vychvaluje její vnady, jako když prodává dobytče. Neváhá jí štípnout, plácnout, donutí ji se předklonit, zaujmout vyzývavější pozici.

„Vida, jaký poklad se nám skrejšval,“ směje se Julien.

„Už je zralá,“ přikyvuje Mare.

„Jestlipak je panna? Nedělala to už s některým z těch malejch parchantů?“ ptá se Baptiste.

„Slyšelas? Seš eště panna?“ ždůchne ji do zad Julie.

„Ano,“ špitne ponížená dívka, z očí jí vyrazí slzy, chvěje se.

„Takže panna, vážené panstvo,“ přejíždí pohledem mládence Julie, „Ještě nepoužitá, čeká jen na vás. Co se klepeš, ty mrcho!“ křikne zlostně, „Je ti zima? Potřebuješ zahřát? Neboj, už brzo se dočkáš!“

Jestli měla Bertha pochybnosti, proč byla přivedena, teď už má jistotu. Všichni tři mladí muži jsou nepochybně hezcí, ale také neobyčejně suroví. Je pro ně jen hračka, byla přivedena pro jejich pobavení, snaží se vyrovnat s danou situací. Nejraději by se rozběhla ke dveřím a utekla, má ale hrozný strach. Odporem by nepochybně všechno jen zhoršila, stejně se jí zmocní, ještě by ji pořádně zbili. Bude to moc bolet? Kolikrát se to stane? Její vyděšené oči těkají z místa na místo, představuje vystrašené ptáčátko, což jen zvyšuje potěšení dychtivých urozenců.

„Tak kdo jí to udělá první?“ položí zásadní otázku Baptistce, zvedne se, přistoupí k ní, začíná ji osahávat, cítí ztuhlost svého údu, ostatní mladíci jsou na tom podobně. Každý by ji rád povalil na postel a ochutnal její tělo.

„Přišla přece kvůli mně, ne?“ povstane pan de Mortimer, přidá se, dotýká se nešťastnice po celém těle.

„Tak pozor!“ odstrčí lehce oba mladíky Julien a vklíní se mezi ně, „Já jsem dědicem, já jsem budoucí pán, moje je právo bejt první!“ dodává a sám začíná zkoumat vnady nabídnutého zboží.

Julie ustoupí stranou, ale baví se pohledem na vyděšenou tvář mladičké služebné. Všichni tři mládenci teď osahávají tělo Berthy, hodnotí je bez nejmenších zábran, ať už kladně či negativně, nevynechají žádné místo, ponížení služky nemůže být vyšší. Stojí bez hnutí, strpí všechno příkoří, z očí se jí valí slzy, které Baptiste s patřičným komentářem slízne z jejích lící. Končí dohadování o právu první noci, v tomto případě pouze prvního styku, Julienovo právo nelze příliš zpochybňovat.

„Tak ji načni, stejně to není nic moc,“ pokrčí rameny Mare, přejede hřbetem ruky po řadrech služky, vzápětí se vrátí ke stolu a chopí se láhve.

„Jseš starší, budeš tu pán,“ přikývne Baptiste, olízne jí prsní bradavku a následuje příkladu pana de Mortimer.

„Slyšelas,“ uchopí ji za zátylek Julien, tlačí ji před sebou k posteli, ona se šourá jako ve snách, v očích hrůzu, marně se rozhlíží, nikdo jí nepomůže, „Pohni prdelí,“ postrčí ji budoucí lenní pán surově, „vylez na postel, na všechny čtyři, jako kobyly, ty děvko,“ znějí další pokyny.

Bertha končí na lůžku, chvějící se strachem, hrůzou i zimou, Margot se jí marně snaží povzbudit pohledem, oběť dnešní zábavy urozených nic nevnímá, oči zalité slzami, tiše vzlykající.

„Tak do toho, nešetři ji,“ povzbuzuje přítele Mare.

„Udělej jí to pořádně, ať si to dobře pamatuje,“ přidává se Baptiste.

„Žádný strachy,“ uškĺbne se Julien, lokne si z láhve, kterou si vypůjčí od bratra, vzápětí se vrací k lůžku, stahuje si kalhoty, poklekne za ni na postel, upraví ji nohy.

Její výkřik pobaví všechny, znásilňovatel nepolevuje, surově ji svírá, Julie pobaveně přihlíží, Margot si jen povzdychne, vzpomíná na zážitek před čtyřmi roky, kdy ji stejný muž znásilnil. Kolik času již uteklo. Baptiste a Mare se dohadují, kdo vystřídá Juliana, hnědovlasý mladík uplatňuje své právo levobočka zdejšího pána.

„Co se dá dělat, budu teda třetí,“ smiřuje se s realitou pan de Mortimer.

„Zase jí budeš mít na celou noc, můžeš jí to udělat, kolikrát budeš chtít, bude sice trochu jetá, ale je mladá, však něco vydrží,“ zřetelně dobře se baví Baptiste, hrdý na svůj nápad, kterým tolik zpestřil dnešní večerní hodování.

Je dokonáno, Julien srazí dívku na postel, ta vzlyká, třese se, mladík se otře houní z postele, natáhne si kalhoty a vrací se ke svým společníkům ke stolu.

„Tak co?“ ptá se Baptiste.

„Nic moc,“ pokrčí rameny jeho bratr.

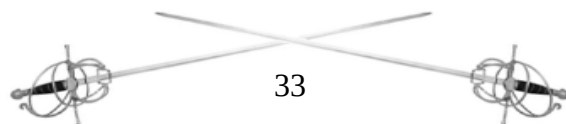
„Krvácí moc?“

„Ani ne. Můžeš jít na to.“

„Ať si chvilku vydechne,“ směje se Baptiste, ale v rozporu se svým tvrzením vstává od stolu. Přichází k lůžku, pozoruje nebohé třesoucí se stvoření, přisedne k ní, dotýká se jí, docela jemně, těší se z jejího ponížení, z jejích slz, „Tak se zvedej,“ plácne ji přes zadek, donutí ji znovu zaujmout správnou polohu, stahuje si kalhoty, započíná svůj domluvený akt.

Rozparáděná společnost se asi ještě hodinu baví, popíjí, Mare se nepřipojil k veřejnému ponížení služebné, nechává ležet Berthu na lůžku, tu přikryla Margot pokrývkou, nikdo ji v tom nebránil, není účelem, aby znásilněná služka dostala zápal plic a umřela, musí dál sloužit a od dnešního dne jí přibudou i další povinnosti.

Nakonec je seance rozpuštěna, v pokoji zůstává Julien a Margot, oba skončí pod přikrývkou, ona je již zkušená, ví jak správně mladého pána uspokojit. Baptiste odchází krátce před Julií, ta však nezamíří do svého pokoje, ale zapluje do místnosti svého nevlastního bratra, který se už svléká, aby spolu s ní zakončil večer milostnými hrátkami. Pan de Mortimer si odvádí Berthu, její bosé nohy pleskají po chodbě, zabalená do houně se chvěje zimou i strachem. Následně pozná intimně i třetího ze zdejších šlechticů. Ne, na dnešní večer a noc nikdy nezapomene.

DRUHÁ KAPITOLA

PŘÁNÍ ANGELIKY D'SAUSSIER SE NAPLŇUJE

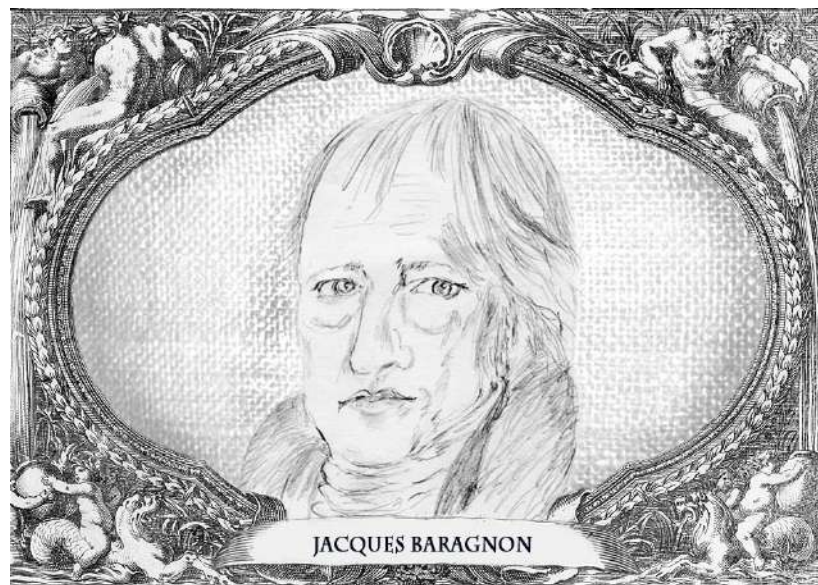
Po týdnu od návštěvy pana d'Holfene u barona de La Solignac se objeví na zámku Besiere osamělý jezdec, kterým není nikdo jiný než Mare de Mortimer. Vyčistil si šaty, co možná nejlépe se upravit, nacákal na sebe trochu té nejlevnější voňavky, což vzhledem z prostředí, z něhož přijíždí, považoval za nutné.

Správce Baragnon přijme návštěvníka velmi mile, prokazuje mu úctu hodnou urozenému muži, osobně ho zavede do salónku, kde mu jeho manželka s dcerou připraví malé občerstvení. Již jen

zdobeného porcelánu, na kterém dostane vybrané lahůdky, se skoro bojí dotknout, broušená sklenička, do níž mu nalijí víno, se mu chvěje v ruce. Ani si pro nervozitu nedokáže lahodný mok dostatečně vychutnat, jak tuze je odlišný od patoků, kterými se běžně nalévají.

Na pana de Mortimera učiní uvítání i samotný zámek velký dojem, vše je tak čisté, provoněné, okázalé, správce i jeho rodina jak ze škatulky. Pokradmu zírá na vyzdobené zdi, naleštěný nábytek, gobelíny na zdech, dostane strach, zda přes svou snahu se co nejvíce upravit a očistit, neušpiní čalounění židle či křesla, do kterého

byl usazen. Srovnávat zdejší sídlo s jeho současným bydlištěm nejde ani náhodou. Ocítá se v jiném světě, který mu zůstával doposud utajen, o kterém věděl, ale se kterým neměl tu čest se skutečně setkat.

Musí čekat téměř tři čtvrtě hodiny, než se objeví zámecká paní v doprovodu svého bývalého milence. Mladík hned vyskočí a nestačí zírat. Krása a vznešenost hostitelky mu vyrazí dech, stejně jako její způsoby. Ve svém obleku a nalíčení, šířící kolem sebe podmanivou vůni, upírající na něj své svůdné oči a nastavující mu krásně pěstěnou ruku k políbení, na něho působí jak princezna z bájí.

K tomu její způsoby, její vyjadřování! Hraběnka se mu omluví za nutnost posečkat, ačkoli ve skutečnosti šlo z její strany o promyšlenou taktiku, nabídne mu společné posezení v salónku. Dokonale ho zaskočí, on začne cosi koktat, ocítá se zcela v defenzivě. Velezkušená intrikánka ví, jak zapůsobit na muže a nyní svých dovedností využívá. Na jednu stranu působí velice upjatě, dávajíc najevo svou dominanci a propastný rozdíl mezi jejich světy, na druhé téměř s pěkným mladíkem flirtuje.

Marion-Anne se zpočátku se vůbec nezajímá o jeho poslání, vyptává se na cestu, vzletnými slovy láteřící na nepřízeň počasí, která poutníka vystavuje jeho následkům. On neví jak odpovídat, jeho nervozita stoupá. Až po více než čtvrt hodině naprosto jalového tlachání, během něhož ona decentně vloží do svých smyslných úst dvě malá sousta jakési jím neidentifikovatelné delikatesy, občas smočí své rty v broušené číši s likérem, ho vyzve k vyjevení poselství. On se skoro bojí vyřknout nabídku, se kterou přijíždí, začne opět cosi blekotat, jen plní své povinnosti, děkuje za vstřícné přijetí, pohoštění, snaží se pochlebovat hraběnce, což vyzní poměrně trapně. Ocítl se ve zcela jiném prostředí, než na jaké je zvyklý a nedokáže se s ním vyrovnat.

Ani nemluvný společník zámecké paní mu mnoho nepomáhá, cítí jeho pronikavý pohled, co si jen asi musel pomyslet, když se před týdnem objevil v sídle barona. Ač je už postarší, i on má vybrané způsoby, je perfektně oblečený. Co asi vyprávěl své paní? Pan de Mortimer se nedokáže pořádně soustředit, jeho projev je strnulý, trapný, leč nikdo neprojeví žádný náznak krutého výsměchu, který by si za předvedený výkon nepochybně zasloužil. S oroseným čelem ze sebe vysouká podmínky, které mu sdělil baron předešlého dne.

„Tak pan baron by uvažoval o věnu patnáct tisíc liber?“ táže se šlechtična pobaveně, ale nijak urážlivě, její vybrané chování hosta zcela odzbrojuje.

Mladík se zatváří skoro vyděšeně, on, takový nekompromisní rváč, voják prošlý tolika bitvami, tady kapituje před jednou postarší šlechtičnou! Ale úkol snad splnil, vyřídil požadavky otce ženicha, které jsou nepochybně nadsazené, alespoň z jeho pohledu. Kromě zmíněné částky v hotovosti žádá baron vystrojení svatby v Dijonu, úhrady slavnostního oblečení pro snoubence i jejich doprovod, svatební hostinu na zámku Besiere s účastí nejméně stovky významných osob. Mladík cítí, jak jsou jejich

požadavky nesmyslné. Nádherná zámku v němž se ocitl, krása a vznešenost hraběnky, okouzlující nevěsta, cítí se hloupě. Co nabízí druhá strana? Zdevastované panství s mnoha dluhy, pochybné způsoby celé rodiny, hroznou pověst. Rozdíl mezi oběma rody je tak děsivý, až začíná pochybovat, že by kdy mohla být nabídka na jejich spojení sňatkem mezi Angelikou a Julienem myšlena vážně.

Madam de Besiere však neprojevuje žádné známky rozhořčení, vlastně dává najevo jen to, co má být spatřeno. Předstíraný údiv nad požadavky, mírné pobavení naznačující její nadřazenost, ale také přívětivé úsměvy a další příval pochval pro mladého prostředníka.

„Mám poněkud jiné představy, drahý pane de Mortimer,“ praví úlisným hlasem a pokračuje o svých představách. Je ochotna baronovi de La Solignac vyplatit částku pět tisíc liber v hotovosti, splatnou do měsíce od svatby. Je ale ochotna dát pětinu předem, aby mohl svého syna a jeho doprovod nechat řádně ustrojit. Jak se v tu chvíli mladík zastydí, připadá si jak ubožák ve srovnání se zdejší nádhrou. Ona ho ale nenechá vydechnout. Svatbu uskuteční v kostele zdejší farnosti a jen v úzkém rodinném kruhu. Náklady na obřad zaplatí otec ženicha, následnou velmi skromnou hostinu zde na zámku ona, jako zástupce rodiny nevěsty.

Zároveň požaduje sepsání svatební smlouvy, kde budou jednoznačně zakotveny některé zásadní ujednání. Pokud by baronův syn zemřel dříve než jeho manželka, bude ta po dobu neplnoletosti jejich potomků spravovat zcela a bez omezení veškerý majetek. Pokud by nebyl žádný dědic, přejde majetek zcela na manželku Juliana. Jestliže by si ten řádně neplnil své manželské povinnosti či je nebyl schopen plnit, jak ponižující pro jeho přítele, uvědomuje si Mare, pročez by byl sňatek anulován, vyplatí rodina barona de La Solignac celé věno i s nádvarkem dalších dvou tisíc nešťastné Angelice. V případě nedostatku hotovosti získá ta nároky na pozemky rodiny bývalého manžela ve stejné výši.

Pan de Mortimer nestačí ani dovřít ústa a hraběnka už vynáší další své podmínky. Na zámku barona bude muset manžel vytvořit své budoucí ženě zázemí odpovídající úrovni. Zámek, zbledne mladík, jak hrozně nadnesený výraz, snad dokonce výsměch, její vyjednavac ji přece musel říci, v jakém stavu je usedlost rodiny barona de La Solignac.

Nejde o žádný zvláštní přepych, pokračuje mezitím hraběnka, jen dva pokoje pro Angeliku, dva pokoje pro její služebnictvo. Služebnictvo bude také jen velmi malé, stačí dvě dvorní dámy, tři až čtyři komorné. Kočár mohou mít s manželem společný, stejně jako vozku a dva lokaje. Ačkoli by uvítala, aby její neteř mohla mít svůj vlastní kočár, ale zde je ochotna slevit.

Pan de Mortimer již otvírá ústa k odpovědi, ač vůbec netuší co říci, ale vznešená hostitelka ho předběhne. Pro budoucí paní baronku předpokládá také měsíční apanáž pro její nejnnutnější potřeby, opravdu jen ty nejnnutnější, takových tři sta liber měsíčně kapesného by snad mělo stačit. Pokud přijdou potomci, bude rozhodovat jejich matka o přijetí potřebného počtu chův a kojných, platit bude samozřejmě šťastný manžel a otec. Až děti povyrostou, budou najmutí vhodní učitelé, výběr učiní Angelika a opět zaplatí její muž.

Hraběnka skončí, on sedí zkoprnělý na křesle a zírá do stále nádherné tváře šlechtičny, v níž však spatří jen samou přívětivost. Chová se k němu jako k urozenému kavalírovi, nijak se nezlobí za jím přednesené požadavky, tak výrazně se lišící od jejích.

„Paní hraběnko, nevím ...“, nedokáže ze sebe vysoukat víc.

„Drahý pane de Mortimer,“ usměje se ona, „dojednání sňatku je velmi dlouhá a možná i nudná záležitost. Nikdy nejsou z počátku shodné postoje. Neočekávám od vás žádné zásadní stanovisko, jen tlumočení mé odpovědi panu baronu de La Solignac.“

„Jistě, paní hraběnko.“

„Pravděpodobně budete muset vykonat ještě mnoho cest, než nalezneme shodu, pokud ji vůbec nalezneme,“ neodpustí si zámecká paní výhružku, její slova náhle zní tak tvrdě, panovačně, vzápětí ho ale hned pohladí, „Na druhé straně nám jistě zdlouhavá jednání umožní častěji přivítat tak znamenitého kavalíra na našem zámku. Pan baron si nemohl vybrat lépe, učinil mi velkou radost, když poslal tak milého šlechtice.“

Jako by mávnutím kouzelného proutku, opustí hraběnka téma sňatku své schovanky a začne se zajímat o milého šlechtice, jak svého hosta nazvala. Vyptává se na něho, projevujíc pohnutí, když jí zadržávajíc vypráví o svých mnoha vojenských dobrodružstvích. Ač se snaží mluvit co možná spisovně, uvědomuje si, jak je jeho vyjadřování obhroublé, ve srovnání s jejím líbezným podkuřováním.

Náhle projeví starost o jeho cestu zpátky, čas pokročil, takto se nedostane domů do setmění. Ačkoli je nepochybně velmi statečný, nástrahy cesty jsou velké a má obavy o jeho mladý život, nikdy by si neodpustila, kdyby se snad měla tak milému mláďenci stát nějaká nehoda. Nabídne mu možnost přespat na zámku a vyrazit na zpáteční cestu až druhého dne. Nabídka ho naprosto zaskočí, netuší, zda je zdvořilé přijmout nebo odmítnout.

Z rozpaků ho vysvobodí pan d'Holfene, doposud jen trpně mlčící. Rozhodně by odjet teď bylo hazardováním se zdravím, zase už začíná sněžit. Nic neuteče, když předá odpověď až následného dne. Sám se nabídne provést hosta po zámku, rád by s ním ve cvičebním sále zkřížil i meč, už skoro vyšel ze cviku, rád by využil přítomnost muže, který je jistě dobrým šermířem. Je rozhodnuto.

Vše byla samozřejmě předem domluvená taktika, vyslanec barona má být ohromen nejen přívětivým přijetím, ale také zdejší nádherou. Určitě bude nejen tlumočit její podmínky, ale zmíní se o podrobnostech své návštěvy.

Zbytek odpoledne se pro pana de Mortimera změnil v příjemně prožitý čas. Nejprve je postarším šlechticem proveden po domě, samozřejmě ne po všech komnatách, ale ukáže mu dost, aby na něho učinil patřičný dojem. Zavede ho i do stájí, kde se nachází koně z ušlechtilého chovu, opět vše v bezvadném pořádku, čistě ušlechtilé čeledí uctivě zdraví panstvo.

Pak dojde ve cvičebním sále k souboji tupými zbraněmi i za využití chráničů, zde se poprvé cítí Mare dobře. Šermuje skutečně zručně, ale ani jeho daleko starší sok si příliš nezádá. Oba vybojovali nejeden skutečný souboj, oba v nich zabíjeli, což dokáží přenést i do nácviku. Nakonec rozhoduje kondice, kterou má lepší host. Nicméně si na závěr oba vymění své komplimenty.

Skoro šok znamená pro pana de Mortimera nabídka na koupel, přeci jen očista těla není právě v kurzu ani v těch nejvybranějších rodinách, tam své vykonávají drahé voňavky. Nedovolí si však odmítnout. Když však je zaveden do koupelny vykládané dlaždicemi, zůstane stát jak opařený. Očekával nějakou nádobu, možná je jen služebnictvo polije vodou. Ovšem zde dvě cudně se tvářící dívky, dopředu vybrané ze sloužících, se začnou okamžitě šlechticům věnovat, odstrojí je a ti se ponoří do velké kamenné vany, schopné pojmout alespoň pět osob. Voňavá teplá lázeň působí lahodně.

Oběma naservírují pohárky s vínem, mohou si užívat vody i si povídat. Čehož samozřejmě využívá především pan d'Holfene, prostě a jednoduše tahá ze zaskočeného hosta další rozumy a sám podle domluveného scénáře zvyšuje cenu zdejší zámecké paní. Jakoby mimoděk zmíní mnohé její důvěrné přátele z vysoké šlechty, posteskuje si nad současnými poměry, kdy se k moci dostal odporný italský příživník, což se jistě brzy změní a paní hraběnka se vrátí ke dvoru. Neřekne mnoho, ale naznačí dost, aby mladík pochopil, s kým má tu čest.

Dívky je osuší, přičemž na sebe významně mrkají při spatření mnoha jizev na těle hosta, což neunikne ani vyzvědači zámecké paní. Mládenec asi nepřeháněl, seznámil se s vřavami bitev doslova na vlastní kůži. Leč i starší z mužů si z let minulých odnesl pár šrámů, připomínajících mu kontakt se zbraněmi protivníků.

Jako dva staří přátelé vstoupí do jídelny, kde již je prostřeno a kde spatří nastoupené děti pana správce, připravené na pokyn k zahájení obsluhy. Chvilku musí čekat, než se objeví hraběnka v doprovodu Angeliky. Teď spadne čelist Maremu zcela. Obě ženy tvoří téměř dokonalý plán, skoro jako matka a dcera, ovšem obě tak žádoucí. Konsternovaný host zkamení, není schopen pohybu, když je vyzván ke stolu. Sedí záměrně proti případné nevěstě, vedle pana d'Holfene. Slečna d'Saussier cudně klopí oči, ale když je zvedne ... její ustrojení jen zvýrazňuje výrazné křivky jejího těla. Proboha, ona se má provdat za Juliana? Co s takovou ženou bude dělat? On, šoustající jen služby a děvky? Neví kam s očima, což byl záměr, který se podařilo vyvolat.

Hraběnka se ukazuje jako skvělá společnice, dokáže hovořit na libovolné téma zasvěceně, nenuceně, vyvolávající příjemnou atmosféru, která však nedokáže rozehnat rozpaky mladého vyjednavče. Ten se především soustředí na stolování, jeho způsoby tak kontrastují s vybraným chováním všech tří dalších osob u stolu.

Propocený od snahy se příliš neshodit, konečně stane v ložnici pro dnešní noc mu přidělené. Důkladně vytopené, provoněné, rozestlaná postel se mu zdá lůžkem připraveným pro krále. Jedna z dívek, které posloužily při očištění, mu pomůže se odstrojit, chová se však velmi cudně, klopí zrak. Její jednání však je rovněž domluveno, kdyby hraběnka dala jiný pokyn, klidně by u urostlého šlechtice setrvala déle. Leč takto s přáním dobré noci šlechtice opustí. Ten se vrtí v nadýchaných pokrývkách, nasávajíc všechnu tu vůni okolo, cítící hebkost přikrývek na své kůži.

Snaží se utřídit si své myšlenky, stále více považuje spojení Angeliky s Julienem za kardinální nedorozumění. Jak vůbec mohl baron dávat nějaké své požadavky, měl by přilézt s prosíkem, aby mu vůbec věnovali pozornost. Představa, že by snad odešla Angelika do sídla Solignaců mu přijde naprosto šílená. Copak by jen mohla překročit práh jejich domu? Vůbec nic nechápe, co se to vlastně děje? Proč vůbec mají zájem na svatbě? Vždyť tak nádherná a jistě i bohatá žena jako madam d'Saussier je, by mohla mít koho chce. Hraběnka přece musí při svých známostech být schopna zajistit své neteři desítky ženichů z podobné společenské vrstvy. Co jsou Solignacové proti nim? Jen naprostí zkrachovalci a zoufalci.

Angelika není příliš nadšena z taktiky, kterou zvolila její paní. Obává se, aby svými požadavky neodradila barona. Svatbou je posedlá, pro své další plány potřebuje být vdaná, mít manžela s titulem, jedno z jakých poměrů vychází. Jedno jaký je hrubián, však si ho dokáže vychovat. Trochu se s hraběnkou chytne, ta však zůstává neochvějně pevná ve svých postojích.

Jak paní de Besiere předpověděla, jednání opravdu nejsou jednoduchá a krátká. Baron po obdržení odpovědi zuří, zaskočený je i Julien. Ovšem pan de Mortimer nesdělí jen požadavky tety nevěsty, ale také dost přesně popíše, jak byl na zámku přivítán, v jakém prostředí strávil jedno odpoledne a noc. Neopomene se zmínit i o kráse a vznešenosti, které spatřil u obou žen.

Dva měsíce putuje pan de Mortimer mezi oběma zarputilými zástupci potenciálních snoubenců, naopak dvakrát přijede pan d'Holfene v doprovodu svých dvou strážců na usedlost Solignaců. Teprve potom se jim podaří dojít k dohodě, marně se snaží Angelika na straně jedné i Julien na straně druhé tlačit k urychlení jednání. O zájmech slečny d'Saussier již byla řeč, baronův syn pak pod dojmem vyprávění svého přítele začíná čím dál tím víc toužit po uskutečnění sňatku.

Hraběnka si prosadí písemnou smlouvu, kde se objeví všechna ujednání, rodiče se v takových porodních bolestech. Renomovaný notář z Dijonu ji vypracuje, v doprovodu pana d'Holfene přiveze osobně baronovi k podpisu, poté odcestuje i za hraběnkou. Smlouvu vyhotovil ve třech provedeních, jedno pare zůstane v jeho držení, každá ze stran pak získá po jednom originále.

Marion-Anne slaví úspěch, ke kterému ji pomohly její finance. Stále má dost značnou hotovost a také velmi dobrou pověst v okolí jako solventní partner, což při bídnych poměrech v zemi sužované výdaji na nekonečnou válku není obvyklé. Odkoupí za téměř osm tisíc liber pohledávky, kterými je zatížen baronův majetek, čímž nad ním získá částečně kontrolu. K tomu poskytne dva tisíce liber předem, aby mohla strana ženicha učinit potřebná vydání související s přípravou svatby. Ve smlouvě si vymíní, že za další dva tisíce liber bude na usedlosti manžela nevěsty pro jeho budoucí ženu vybudováno apartmá, tedy tato částka půjde do úpravy obydlí, provedené bezprostředně po svatbě v letních měsících. Zbývajících tisíc liber z věna zůstane v osobním držení otce ženicha pro jeho libovolné použití.

Ve smlouvě dosáhne hraběnka zakotvení práv své svěřenkyně ohledně případného dědictví podle svých požadavků, v tomto byla tvrdá a nekompromisní, v jednu chvíli se dokonce zdálo, že na tomto jednání ztroskotají. Naopak vypustí velkoryse klauzuli o anulaci sňatku z důvodů neschopnosti manžela, pan de Mortimer s rozpaky ujistí paní hraběnkou, že jeho přítel je v tomto směru naprosto v pořádku, za což se zaručí, a opravdu nehrozí nebezpečí, že by snad sňatek zůstal nenaplněn.

Ve smlouvě se neobjeví ani douška o služebnictvu pro novomanželku, ale zůstane povinnost jí poskytnout odpovídající prostory vybudované z peněz z věna, o čemž již byla řeč. Naopak, což je úspěch Angeliky, o který svedla tuhý boj, budou novomanželé do doby zajištění těchto prostor pobývat na zámku Besiere, kde jim bude milostivě poskytnut azyl.

Vzhledem k nuznému stavu barona de La Solignac, projeví hraběnka velkorysost a vezme na sebe náklady na svatbu, které ale sníží na minimum. Obřad se uskuteční ve farním kostele jejího panství, celebrovat bude její farář, svatební hostiny na jejím zámku se zúčastní jen rodinní příslušníci. Žádní další hosté, žádní pozvaní významní představitelé tohoto regionu. Prostě sňatek proběhne bez velké okázalosti i pozornosti.

Ve smlouvě se samozřejmě objeví douška o případných potomcích, kteří budou vychováni v řádné víře katolické a bude jim zajištěno odpovídající zázemí. Vynutitelnost tohoto zázemí se jeví spornou, pokud budou na mizině, těžko najmou odpovídající vychovatele, z jejichž počtu hraběnka slevila, ale dosáhla klauzule o právu veta Angeliky při jejich výběru.

Pro barona de La Solignac je smlouva nevýhodná, ale ocitl se od počátku v defenzivě. Utěšuje se alespoň tím, že odkoupené pohledávky od jeho věřitelů v rukách jeho nové příbuzné snad budou v bezpečí a ta nebude vznášet žádné nároky. Ovšem představují nepříjemnou hrozbu do budoucnosti, pokud by došlo k jejich rozepři.

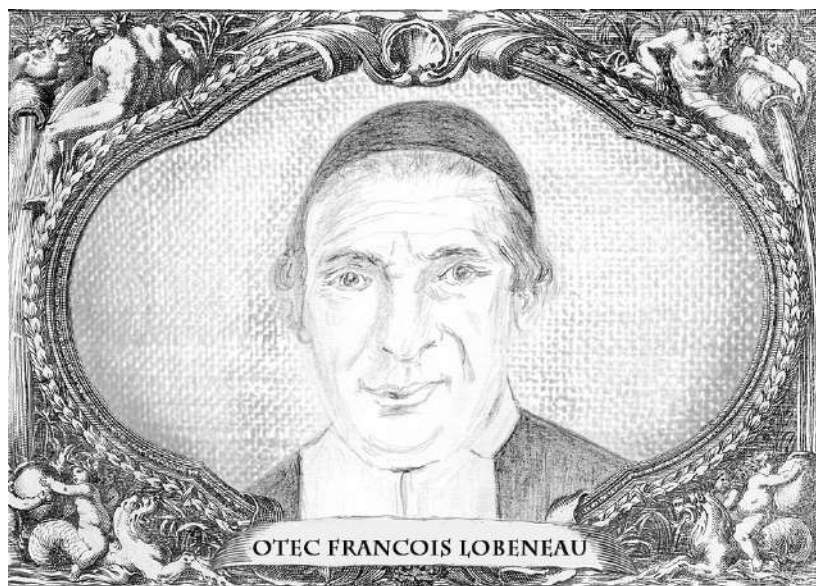
Termín svatby stanoví na první týden v dubnu. Každá ze stran se připravuje individuálně a v jiných podmínkách. Pan d'Holfene dopraví se svými lidmi slíbenou hotovost a předá ji ne baronovi, ale mladému Julienovi, aby mohl zakoupit oblečení pro sebe a svůj doprovod. Vzhledem k nepohyblivosti otce a bídnému stavu tety, se jeho suita skládá jen ze tří jeho nejbližších druhů, nevlastního bratra, vlastní sestry a přítele Mara.

Právě ten okoukal mnoho na zámku Besiere a v Dijonu se u krejčího stane hlavním arbitrem elegance. Ačkoli musejí dost slevit, protože cílem zůstává obléknout se co možná nejlépe za co možná nejméně peněz. Na rozdíl od hraběnky a jejího okolí, tak volí sice podobný střih, ale materiál zdaleka zaostává za kvalitou okoukaných šatů.

Ovšem i paní de Besiere projeví svou šetrnost, jediná Angelika obdrží prostředky na svatební róbu, hraběnka má garderobu rozsáhlou a pana d'Holfene oblékla nedávno. Stejně tak slavnostní tabuli omezí svými výdajovými stropy. Šaty pro nevěstu přiveze mistr jehly a nití čtyři dny před obřadem a další den a noc upravuje se svými dvěma pomocníky přímo na místě. Až poté obdrží domluvený obnos, který se mu sice zdá nízký za odvedenou práci, ale příliš si vyskakovat nemůže. Rád za zakázku bohaté klientky, doufajíc v další objednávky v budoucnosti.

Dva dny před svatbou přijede na zámek místní farář Francois Lobineau, Otec Francois, zároveň zpovědník domácnosti hraběnky i jí samotné. Nepůsobí právě důvěryhodným dojmem, mající středně vysokou postavu, ale nepřehlédnutelně otlý, dýchavičný a požitkářský. Žije již mnoho let v kamenném kostele a faře na panství v blízkosti jedné vesničky.

Po kraji se veřejně povídá o jeho různých milostných praktikách se sloužícími na faře, ale i s vdovami z farnosti. Jeho láska se neomezuje jen na opuštěné farnice, jímž svým osobitým způsobem

poskytuje útěchu, mnohdy za poskytnuté rozhřešení či pohoštění, ale vztahuje se ještě více na jídlo. To zapíjí tak náruživě dobrým vínem, až se mnohdy přivede do stavu hluboké opilosti. Oč vehementněji se věnuje popsaným činnostem, o to laxněji bere službu k Bohu. Svůj osobní zájem a prospěch nadřazuje svému poslání, k panstvu se však chová velmi pokorně až podlézavě, za což dostává slušně zapláceno. Jeho kázání jsou přísná, zvláště ta směřující k nejprostším farníkům, naopak projeví vždy dostatek pochopení a benevolenci k obyvatelům zámku.

Vlastně se na nádvoří srazí s krejčím, který zámek opouští s hlubokými úklonami. Hraběnka se s farářem pozdraví velmi zběžně, nařídí ho řádně napojit a nakrmit. Pan d'Holfene, domlouvající vše kolem obřadu, ho tak najde mlaskajícího v kuchyni, kde pokukuje svýma neřestnými očima po paní správcové i její dospívající dceři, přitom zamaštěnými prsty si cpe do nenasytných úst ohromné kusy jídla, jako by mu ho snad v nejbližší chvíli měli odnést. Zaprasenou rukou se často chopí pohárku, aby mu ne zcela rozmělněná strava dobře klouzala do vytahaného žaludku.

Dohoda s ním však netrvá dlouho, vlastně poníženě odkývá vše, co po něm hraběnka požaduje. Pokusí se zvýšit svoji odměnu, poukázáním na zlou a těžkou dobu, ale po upozornění na nutnost se domluvit se zámeckou paní osobně, od svých záměrů rychle ustoupí. Vždyť z jejího dobrodiní vlastně žije, další příjmy jsou zanedbatelné. I proto vyžírá své farníky, obcování s některými z farníků už je jaksi nad plán zajištění své existence. Nežije si nijak královsky, ale jeho velké břicho dokladuje, že hladu rozhodně nezmírá.

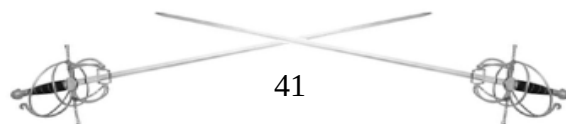
Vzhledem k počasí požádá o nocleh, což mu je schváleno, má již na zámku svou stálou menší komůrku, kterou čas od času využívá. Než se tam odvalí, objedná si ještě něco malého na zub před spánkem, jak nazve svůj požadavek. Množství, co si odnese, by stačilo normálnímu strávnickovi na oběd a v mnoha případech nasýtilo celou rodinu chudých vesničanů.

A do toho přijede z Paříže baronka Augustina de Montjau.

ZÁVAŽNÉ ZPRÁVY A HLEDÁNÍ ŘEŠENÍ

Baronce de Montjau táhne na šestadvacátý rok jejího dost bouřlivého života. Jako velmi mladá se provdala za solidně zajištěného barona, o patnáct let staršího, který však vyhledával dobrodružství, sloužil v armádě, což se mu nakonec stalo osudným. Zanechal svou ženu bez potomka, zato velmi dobře zaopatřenou. Po dědickém vyrovnání jí zbyl dům v Paříži a roční apanáž plynoucí z domluvy v manželské smlouvě. Samozřejmě nadále užívá i titul svého muže. Vše ji zajišťuje dostatečně i bez mnohých dárek, které jí přinášejí někteří její movitější milenci. Dokonce si naopak ona sama může vydržovat pro svou potěchu mladíky, dychtící po lásce, ale mající hluboko do kapsy.

Její žal za manželem neměl dlouhého trvání, záhy se vrhla do víru pařížského života, přidala se k mnoha podobným šlechticům, vyhledávajícím společnost mužů a sama jimi začala být intenzivně vyhledávána. Dochází do salónu markýzi de Rambouillet, navštěvuje další prominentní společenská setkání. Na nich se seznámila i s hraběnkou de Besiere a především s její dcerou markýzou de Cavarlene, staly se z nich velmi dobré přítelkyně. Ba co víc, paní de Montjau kryla občasné nevěry markýzi, což vyvrcholilo poskytnutím útočiště pro její milenecké schůzky s hrabětem de Godille. Od onoho osudného odpoledne před dvěma roky se již s přítelkyní nestkala, neboť ta záhy i se svým zraněným mužem opustila Paříž.

Baronka je středně vysoké postavy, svému zevnějšku věnuje maximální pozornost a nikdy na ní nešetří. Používá nejdražší krémy a voňavky, obléká se podle poslední módy. Zdobí ji velké poprsí, útlý pas, štíhlé nohy, pěkná tvář, světlejší vlasy. K tomu dokáže přidat duchaplnost, její vzdělání sice je dost chabé, ostatně jako většiny jejích vrstevnic, nicméně je schopna dobře reagovat na většinu témat,

zasvěceně hovořit o věcech, o nichž moc neví, ale o kterých cosi zaslechla. S tímto málem si vystačí, v případě, kdy se dostane do úzkých, vypomůže si svým okouzlejícím úsměvem.

Na zámek Besiere dorazí ve svém kočáře, doprovázeného trojicí ozbrojených mužů, zajišťující její bezpečnost. Jeden z nich okamžitě seskočí a otevře ji dvířka. Opatrně vystoupí na upravené leč vlhké nádvoří, jako by štitivě, ač oproti většině pařížských ulic zde je daleko čistěji. Déšť se sněhem ustal už před půl hodinou, dlažba však vyschnout zdaleka nestačila.

Její příjezd vyvolá na zámku překvapení. Hraběnka nicméně zachová kamennou tvář, Angelika se dívá podezřívavě, paní baronku zná jen od vidění, nikdy se s ní blížeji nepoznala. Pan d'Holfene si pamatuje toliko její dům, do kterého přivedl rozzuřeného a podváděného markýze de Cavarlene.

Stále ještě panuje odpoledne, byť pod zataženým nebem už začínají náznaky soumraku. Správce Baragnon na pokyn své paní zajistí šlechtičně ubytování, stejně jako jejímu doprovodu, k třem zmiňovaným jezdcům nutno připočítat i vozku. Následně upozorní svou manželku, na večeri přibyl další strážník. Otázka, zda usedne ke stolu i farář se vyřeší záhy, přiočilý a přežraný sluha boží chrápe na svém lůžku, v tomto stavu by stejně působil toliko nepříjemně.

Do zahájení večere si vlastně baronka s nikým nepromluví, kromě zdvořilostního přivítání. Hraběnka si však je jista důležitostí její návštěvy, určitě by pro nic za nic neopustila svou milovanou Paříž a nevydala se na tak dlouhou cestu, zvláště když počasí cestování stále ještě příliš nepřeje. Klasický apríl, kdy mráz a sníh střídají plískanice, lezavá a plíživá zima, vzduch prosycený mnohdy mrznoucí vodou.

Paní de Montjau si v oblečení, upravenosti i kráse nezadá s ostatními spolustolovnicemi, již během hlavního chodu bez vyzvání začne sdělovat novinky z Paříže, ryze obecné, mapující především politickou situaci a poměry u královského dvora. Tuší velký zájem od světa odříznuté přítelkyně a dobře se připravila. Znalá mnoho drbů, odhaduje názory i nálady významných velmožů či úředníků, poptala se i na osoby, u nichž tuší zájem ze strany své hostitelky.

Své posluchače tak informuje o zahájení mírových rozhovorů v Německu, z čehož se někteří velmi radují, většina je však skeptická, pokusů ukončit ničivou válku, vysávající zúčastněné země do mrtě, proběhlo již mnoho. Krev však teče na bojištích dále proudem, stejně tak mizí obrovské sumy vynaložené na vydržování armád, z části vystříleny, rozmláceny, projedeny, ale z části taky naplňující měšce chytrých obchodníků, úředníků, zásobovačů, velitelů, pro které válečný konflikt znamená zlatý důl. Drtivá většina nepředpokládá, že by se vražedná mašinérie dokázala v brzké době zastavit.

Krátce před jejím odjezdem se mluvilo o drtivé porážce císařských někde u Jankova, prý to byla děsná řezničina, jedna z nekrvavějších bitev, která se v posledních létech odehrála. Což by snad mohlo napomoci Francii ke zlepšení podmínek při prosazování svých zájmů. Baronka připustí svou neznalost

v této oblasti, ale mnozí kavalíři si o tom v její přítomnosti vyprávěli, pro ně mají podobné události zcela jinou váhu než pro nás ženy, dodá se soucitným úsměvem.

Postavení kardinála Mazarina se zdá být neobyčejně silné, tímto sdělením nikoho u stolu nepotěší, naopak. Podařilo se mu prý velmi dobře intrikovat při volbě nového papeže, sice dlouho usiloval, aby ho nezvolili, pak z konkláve prý vytřískal slib kardinálského klobouku i pro svého bratra, jak se povídá. Věru nelení, ten jeden šibal italskej.

Roztahuje se i v Palais-Royal, kde nyní sídlí královský dvůr. Palác, který nepochybně paní hraběnka dobře zná, jistě ho nejednou otevřeně i tajně navštívila, vždyť ho postavil a dlouhou dobu obýval kardinál de Richelieu. To se mu ale ještě říkalo Kardinálský palác. Komnaty Mazarina jsou prý až ostudně a skandálně blízko komnatám královny, ve společnosti se téměř nepochybuje, že úlisný prelát poskytuje Jejímu Veličenstvu nejen rady, ale také jiné služby, které mají utěšit její strádání jako vdovy. Tráví s ní prý hodně času v soukromí a prý existují tajné cestičky a chodby, které jim umožňují nepozorované schůzky v kteroukoli denní i noční hodinu, dodává s pohrdlivým úsměvem baronka.

Což o to, královna je stále žádoucí žena, ale vybrat si takového nýmanda, když má okolo sebe tolik krásných urozených kavalírů, vévodů, princů, příslušníků nejlepších francouzských rodů. A ona se zahazuje s přivandrovalcem, jehož původ je pochybný, stejně jako jeho kardinálský klobouk. Všechno je jenom handl.

Ještě víc než vřelý vztah k Mazarinovy, který jen těžko někdo považuje za počestný vztah panovnice a oddaného prvního ministra, mnohé přímo rozpaluje do běla vyhazování peněz za požitky dvora, přičemž mnozí podezřívají kardinála, že se snaží část peněz ulít pro sebe. Parlament popichovaný některými skrytými hlasy se začíná cukat, těsně než usedla do kočáru a vydala se na cestu, slyšela o sporu mezi parlamentem a Mazarinem. Svolal prý všechny své komory, co tam je jen dalších vyžírků, a posléze dokonce jejich delegace odkráčela se svými stížnostmi do Královského paláce. Jak jejich mise dopadla těžko říct, protože v dalších dnech se již kodrcala směrem na zdejší zámek.

Naděje na výrazné oslabení pozice kardinála však záhy potře, Mazarin je již skutečným pánem nad celou domácností královny, dohlíží na výchovu jejích synů, vlastně on s jejím tichým souhlasem řídí naprosto všechno. Teď usiluje, aby byl oficiálně jmenován do těch nejvýznamnějších funkcí, do kterých ještě jmenován nebyl. A královna souhlasí, možná své ano vyjadřuje hlasitým vzdycháním o jejich společných nocích. Určitě se Mazarin nemusí v nejbližší době obávat o své úřady, ačkoli začíná vzrůstat nespokojenost, ačkoli se mluví o velkých finančních problémech. Pokud nebude tento rok úrodným, mohly by přijít hladomory a s nimi spojené vzpoury a povstání.

„Vlastně jste nám přivezla dost smutné zprávy,“ konstatuje suše paní de Besiere, přičemž polkne drobné sousto naložené zeleniny.

„Neviděla bych vaše naděje na návrat tak černě,“ pousměje se paní de Montjau, „Mazarin tuší krátkou životnost v úřadě prvního ministra, bude si chtít rychle co nejvíc nahrabat, tím se všechno bude ještě víc zhoršovat. Časem určitě i Annu omrzí.“

„Jeho podcenění se nám už jednou nevyplatilo. Je daleko chytřejší a lstivější, než jsme si mysleli. Jde na to asi i přes postel, omotává Annu svejma sítěma, stále víc ji spoutává, za chvíli se bez něj ani neuprdne,“ nebere si zámecká paní servítek.

„Nějakej čas potrvá, než se ho zbavíme,“ pokrčí rameny návštěvnice, lehce se napije z broušené skleničky.

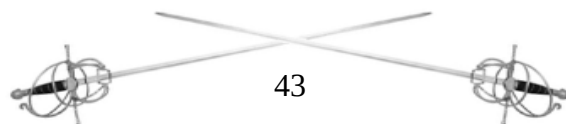
„Přijíždíte z Paříže, máte nějaké zprávy o mém synovi?“

„Očekávala jsem váš zájem,“ usměje se vítězoslavně baronka, „Pravdou je, že jsem ho viděla jen velmi málo. V salónu Rambouillet se objevuje jen občas, stejně tak na různých bálech, slavnostech. Ale daří se mu více než dobře. Snaží se zůstat v ústraní, ale v Královském paláci je jako doma. Vím to z nejlepších zdrojů, přímo od pramene.“

„Raději se neptám, při jaké příležitosti jste se podrobnosti dozvěděla.“

„Klidně můžete. Jsem přeci vdova, mohu si vzít do postele koho chci.“

„Velmi dobrý způsob, jak se dozvědět, co potřebujete.“

„Váš syn se těší velký důvěře jak Anny, tak jejího oprašovatele. Do královských komnat vstupuje zásadně zadníma vchodama, tajně se schází s kardinálem. Občas se objevuje u královských dětí. Taky dost cestuje, v loňském roce byl prej dvakrát v Německu, jednou v Anglii a na podzim absolvoval cestu do Říma. Vrátil se až v prosinci. Není ale nikdy jmenován oficiálním vyjednávačem, spíš cestuje v rámci nějaké delegace nebo na zapřenou. Bohužel více nevím, jen se mohu domejšlet.“

„Mazarin ho zaškoluje,“ přikývne matka hodnoceného objektu, „Rozpoznal jeho kvality a schopnosti, chce ho využít k delikátním jednáním. Ale potřebuje ho zasvětit do podrobností diplomacie. Což mému synovi nepochybně vyhovuje, co jsem ho poznala, tak je dost zvědavěj.“

„Váš syn se snaží, aby jeho soukromý život zůstal co nejvíce zakrytý rouškou tajemství, stejně jako jeho život veřejnej. Pokud však přijde do společnosti, rozhodně upoutává pozornost. Musím se přiznat, je opravdu vokouzluující, tak elegantní, jemnej, zdvořilej, ale taky velmi vtipnej a pohotovej. Kam se na něj většina hrabe. Dokáže se dokonale ovládat a stejně tak dobře utahuje svoje milostný avantýry. Jdou o něm pověsti skvělého milence, ale dává si velké pozor, aby svoje různé zálety utajoval.“

„Moudrý počínání. Zůstává podle vás v přízni dvora.“

„Nepochybně. Malý Ludvík ho prej má rád, Mazarin si ho váží, co mu říká královna, tak to nevím. Je ale dost chytřej, aby si dal pozor, aby její pozornost příliš neupoutal a nedostal se tak do střetu se svým ochráncem, kterým Mazarin určitě je. Možná si ale není kardinál tak jistej, proto ho často posílá pryč.“

„Kdo ví. Pierre je nesmírně citlivostivej, dobře si hlídá každý svůj krok.“

„Dobře, ale jednou se málem neuhlídal,“ pousměje se baronka, „Mám na mysli jeho spor s princem de Marcillac, kterej málem skončil soubojem.“

„O tom jsem něco zaslechla. Už se na tu záležitost zapomnělo?“

„Jak kde a jak kdo. Pan de Marcillac patří k nepřátelům pana kardinála, tím pádem taky k nepřátelům královny. Ovšem kdo zná pravou tvář většiny dvořanů a princů, ví svoje. Všichni se navzájem vobírají, pochlebují si a za zády se pomlouvají a nejradši by se povraždili.“

„Nic novýho, pokud se někdo vyzná v těchto spletitých vztazích, dá se jich dobře využít,“ přikývne hraběnka, „Nedokončila jste však svou řeč, myslím ohledně sporu mého syna s panem de Marcillac.“

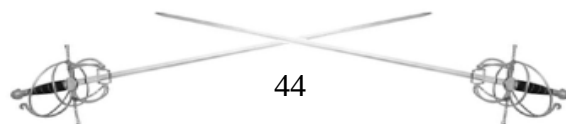
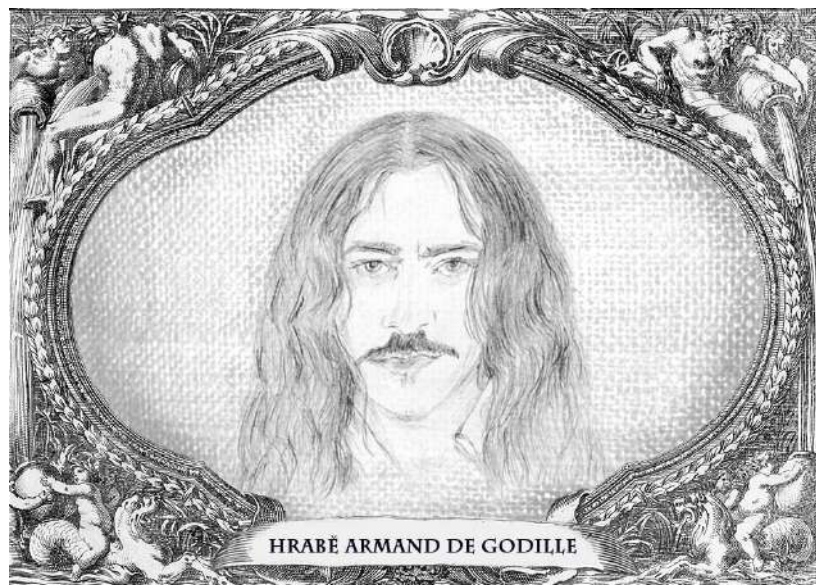
„Všichni vědí, že na vině byl princ, váš syn je posledním, kdo by vyhledával spory a ještě je chtěl řešit kordem. Ale spíše se mluví ve spojitosti s vaším synem o hraběti de Godille, jeho příteli, který ho po zásahu královny zastoupil a střetl se s mužem pana de Marcillac.“

„I o tom jsem slyšela. Moc odvážnej chlapík.“

„Určitě. Ve společnosti má ale podivnou pověst, je poněkud tajemnej. Už jen ten souboj, kdy prý byl smrtelně zraněnej, ale rány se mu zázrakem zacelili ještě během souboje, ve kterým nakonec svého soka proklál. Mluví se vo jeho účasti v bitvách u Rocroi i u Freiburgu, vždy prej byl v nejtěžších věřavách, kolem něho prej všichni padali mrtví, ale von neměl ani škrábnutí!“

„Snad byste takovej povídačkám nevěřila, drahá,“ rozesměje se Marion-Anne.

„Samozřejmě ne. Ale párkrát jsem ho potkala, je divnej. Ve společnosti se tváří upjatě, jako by lidma kolem pohrdal, což mu příliš neprospívá. Naštěstí pro něho má velmi vokouzluující manželku, která zaujala i společnost, kam ji přivedl. Vlastně kam je přivedl váš syn, protože von je představil jak v salónu

Rambouillet, tak i jinde. Pak už přišla další pozvání sama. O hraběti se povídá, že je tuze zadobře s Mazarinem a nikdo neví, kdy bude potřebovat přímluvu u prvního ministra.“

„Slyšela jsem o jeho svatbě. Jaká je jeho žena?“

„Zvláštní jako von. Němka, protestantka, ale mluví dobře francouzsky, chová se velmi skromně, dokáže bejt milá, společenská. Taková plachá, se zdála zpočátku, zdála se takovej studenej německej čumák. Ale někdy zdání klame, dokázala si už získat přítelkyně a jistě by si získala i ctitele, kdyby ...“

„Kdyby?“

„Kdyby s ní pořád nebyl její muž. Kdo by si chtěl něco začít s podivínem, který má možná smlouvu s ďáblem, kterej zná možná tajnej šermířskej výpad, kterým složil v souboji svýho soka. Kterýmu se kulky vyhýbaj. Když se někdo k paní hraběnce jen trochu důvěrněji přiblíží, vždycky je na blízku a už koulí vočima. Dotyčný pak je rád, že stačí rychle zmizet. Až na jednoho mladíka, takovýho hejska, pěkně namyšlenýho. Možná vyprovokoval hraběte schválně, aby si udělal jméno, kdo ví.“

„Další souboj?“

„Jak se to vezme, podrobnosti znám jen z vyprávění,“ pokrčí rameny Augustina, „Podle toho, co jsem slyšela ... prý se sešli skoro po roce na stejným místě, kde se hrabě bil v tom památným souboji před rokem s tím moc přitažlivým panem de Bellangre. Zaujali postoje, byl dán pokyn k boji, ten mladík se prý postavil do elegantního střehu ... hlupáček, domníval se, že budou šermovat nebo co.“

„Nebo co? Copak se nebili na kordy?“

„Bili se a to doslova. Teda bil jen jeden. Ten klučík dostal vejprask. Jen co dali sekundanti pokyn k boji, hrabě se na něj údajně vyřítit tak, že ho doslova smetl, zašlapal do země. Než se klučina vzpamatoval, ležel na zádech ve sněhu, krvácel z rány na rameni a pan de Godille ho šimral kordem pod nosem. Prej zmizel rychle z Paříže, údajně, aby si vyléčil rameno. Já si myslím, že utrpělo hlavně jeho sebevědomí.“

„Je docela komický, jak právě pan hrabě hájí čest vdané ženy,“ rozesměje se hostitelka.

„Vím na co narážíte, ovšem tentokrát by šlo o jeho parohy. Asi svou ženu miluje, navíc je znovu těhotná, porodila mu už zdravýho syna, čekaj další dítě. Sice pokud bude hrabě pokračovat v podobným stylu života, tak asi nikdy nespátí svý děti dospět, ale kdo ví ...“

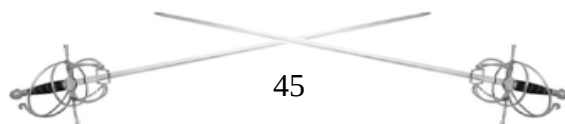
„Ano, kdo ví,“ pokývá hlavou hraběnka, „Stále zůstal přítelem mého syna?“

„Nepochybně. Pokud je váš syn v Paříži, často ho i s manželkou navštěvujou. Možná je pojej i další věci, jak se povídá ...“

„Jak se povídá?“

„Mluví se vo tom, co vlastně hrabě dělá. Kromě toho, že je oblíbencem vévody d'Enghien, což ten dal veřejně najevo při nějaký příležitosti, když prohlásil hraběte za svýho statečnýho a neohroženýho přítele. Ale s mladým princem z Condé je asi pojí jen válčení, zatímco s Mazarinem ... někteří si vzpomněli, že hraběte viděli v dost velký blízkosti Mazarina, když se už skoro před dvěma roky připravovalo spiknutí vévody de Beaufort, kterej je mimochodem pořád pod zámek.“

„Pan de Godille udělal pro toho Taliána víc, než si kdo myslí,“ prohodí chladným hlasem hostitelka.

„Pak je tedy vaším nepřítelem? Může snad dokonce za vaše vyhnanství?“

„Pan hrabě je protivníkem, kterého si jde vážít,“ překvapí asi všechny u stolu paní de Besiere, „Škoda, měla jsem ho kdysi získat na svou stranu, ten starý lišák Richelieu ho odhadnul dobře a přijal do svých služeb, od něj putoval k Mazarinovi. Ale o tom je zbytečný se bavit,“ dodá tónem, který nesnáší odporu. Deklarující, že toto téma pro ni není buď příjemné, nebo ho nechce z jiných pohnutek dále rozvíjet.

„Stejně jsem přijela v jiný věci,“ reaguje na předchozí slova vážným hlasem baronka a podívá se významně na doposud mlčící další dva spolustolovníky.

„V jaký věci? Poslal vás snad někdo z našich přátel?“ přehlédne hostitelka záměrně předchozí pohled.

„Nepřímo mě poslala vaše dcera,“ odvěti paní de Montjau, znovu pohlédne na společníky u stolu a dodá, „Ve velmi choulostivý a osobní záležitosti. Velmi osobní záležitosti,“ zdůrazní raději znovu.

„Paní baronko, oba dva naši dnešní společníci jsou také mými důvěrníky. Znají veškerý podrobnosti, před nima můžete mluvit bez obav. Ale zajistím, aby nás nerušilo služebnictvo. Navrhuju se přesunout vedle do salóнку, kde budeme mít naprostý soukromí.“

S návrhem zámecké paní jsou srozuměni všichni, jelikož vlastně večeri již končí. Ani ne za čtvrt hodiny se ocitnou v útulném salóнку, kterému zde říkají hraběcí. Údajně sloužil pro intimní rozmluvy bývalého pána. Ačkoli je dost rozlehlý a nachází se nedaleko jídelny, jeho styl působí útulně. Nábytek v barvě hnědočervené, vyleštěný, všechny sedačky a křesla polstrované, kolem dvou zdí stejně zdobené komody. Nad nimi různé gobelíny, obrazy, dvě okna opatřená vyšívanými záclonami vedou do zahrady. Na protější stěně visí velké benátské zrcadlo. Vprostřed místnosti se nachází sedačka se stolkem, další čtyři sesle, připomínající spíše drobná křesla, stojí vedle.

Právě do zmíněných křesel se posadí zdejší paní i se svými třemi společníky. Dámy si nalijí likér z karafy, pan d'Holfene do větší leč stejně broušené číše zdejší burgundské víno. Místnost je dobře vytopená, dřevo praská v krbu a spolu s trojramenným svícem stojícím na komodě u protější zdi osvětluje spoře místnost. Leč mnoho takto vytvářených stínů nikomu z přítomných strach nenahání.

„Drahá, můžete opravdu mluvit naprosto bez zábran,“ zahájí další část dnešního večera hraběnka, „Jde nepochybně o závažný věci, když jste vážila tak dlouhou cestu.“

„A nebyla cestou první, kterou jsem kvůli vaší dceři a mojí velmi dobrý přítelkyni podstoupila,“ přijme výzvu baronka, zřetelně se uvolnila, ujištění o možnosti důvěřovat dalším přítomným osobám ji přiměje se chovat daleko méně upjatě, přestává kontrolovat svoje výrazivo i komentáře k probíraným událostem, „Před necelým měsícem jsem totiž navštívila hraběnku de Prieu, dobře ji asi znáte.“

„Znám, stejně jako jejího druhého manžela. Toho prvního jsem sice měla radši, ale to sem nepatří. Pokračujte, prosím, jsem celá napnutá. Mojí dceři se asi moc dobře nedaří, u toho trupce.“

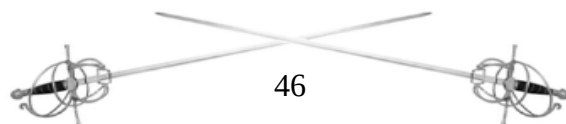
„Výstižnej příměr směrem k jejímu muži,“ zasměje se srdečně Augustina, „Dostala jsem totiž dost divnej dopis vod hraběnky de Prieu. V náznacích mluvila o prosbě svojí přítelkyně, tedy vaší dcery, aby se na mě obrátila a já jí pomohla. Bohužel víc tam nebylo, ale vzhledem k tomu, jak dobře vaši dceru znám, jak dobrý jsme přítelkyně, tak jsem za hraběnkou zajela na její zámek. Mimochodem, je už dvojitou matkou, má holčičku Marion a syna Narcise. Žijou tam sice dost nuzně, ale nijak si nestěžovala. Bohužel na rozdíl vod ní sice mají na zámku vaši dcery všeho dostatek, ale vaše dcera je tam vězněm.“

„Vězněm?“ svráští Marion-Anne obočí a v jejím pohledu se objeví zlostný záblesk.

„Abych to zkrátila, Andrea si nejprve stěžovala svému bratrovi, Pierrovi. Ten k nim párkrát přijel a domlouval tomu hlupákovi, svému švagrovi. Ale k ničemu to nevedlo. Tak markýza požádala svou přítelkyni, aby se spojila se mnou a prostřednictvím mě požádala vo pomoc vás.“

„Mě? Co se tam kruci vlastně děje?“

„Promiňte, hned všechno vysvětlím. Tak, jak mi to popsala hraběnka de Prieu, protože zajet za vaši dcerou jsem se neodvážila. Však víte, kde hrabě de Godille markýze píchnul.“

„To je největší zločin, který hraběti vyčítám,“ znovu se zableskne v očích zámecké paní, „Měl máho zetě rozsekat na kusy, když mu ten hlupák dal příležitost! Určitě by se mu nic nestalo, když má takový přítele. Hlupák jeden, taková chyba jen toho paroháče zranit!“

„Máte pravdu, markýz byl vždycky divnej, teď je ale už nesnesitelněj. Chudák Andrea. Tím se dostávám k samý podstatě věci. Nešťastná Andrea nejprve všechno před hraběnkou de Prieu tajila, ale pak jí všechno řekla. Manžel drží vaši dceru na svém zámku vydíráním, kvůli jejich dětem, ani jsem nevěděla, že se jim narodil i druhý syn. To je skoro zázrak, když si vezmu ...“

„Zázrak? Nerozumím ...“

„Nevím, jak moc se vám Andrea svěřovala,“ pousměje se paní de Montjau, „Ale markýz je v posteli děsnej, navíc četnost jejich styků nestála nikdy za řeč. Přesto má dva syny. To jsem měla na mysli. Co je však nejhorší, vaši dceři sice zdánlivě neubližujou, ale ve skutečnosti ji tam vězněj.“

„Dost silný slova, drahá. Copak jí ten moula neodpustil? Copak není rád, že u něj zůstala?“

„Jak se zdá, tak ne. Snad jen kvůli dětem. Jinak, představte si tu hrůzu, von s ní vod svýho zranění už nic neměl!“

„Nic neměl!“ zvolá konsternovaná hraběnka, „Chcete říct, že voni spolu nesouložej ... že Andrea už dva roky ...“

„Přesně tak! Už dva roky žije na zámku jak jeptiška. Prej jen její synové jí bráněj, aby se nezbláznila!“

„Zbláznil se její manžel. Ten sráč. To největší hovado, co kdy přišlo na svět. Impotent zasranej!“ dává matka týrané dcery najevo své rozhořčení.

„Asi je vopравdu impotent, nebo nechápu! Mít takovou krásnou ženu jakou je Andrea u sebe a vůbec za ní nikdy nepřijít do postele ...“

„Třeba není impotent, třeba jí jen trestá a užívá si s někým jiným,“ promluví poprvé slečna d'Saussier.

„Právě že ne! Žije taky jako mnich! Andrea si je jistá, že ani von se žádnou nešuká, po celý dva roky, nechápu jak to můžou vydržet,“ vyjádří naprosté zděšení nad podobnou představou baronka, což při její frekvenci střídajících se milenců není divu.

„A nešuká třeba nějakýho panoše, sluhu? Nemá nějakýho milence? Třeba je na kluky,“ nechápe ani Angelika, představa dvouleté sexuální abstinence jí přijde přímo hroživá.

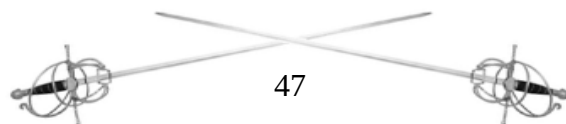
„Možná je vopравdu na kluky. Nemá nějakýho místního, třeba utajenýho ...“ přemítá i Mariin-Anne, stejné konsternovaná z abstinence tělesných požitků své dcery, i ona si zkusí představit sama sebe na jejím místě a výsledek je stejný jako u jejích společnic.

„Prej ne. Nemá žádnou služku, žádnýho pacholka, milenku ani milence. Prostě nic. Jen se prej voddává modlitbám nebo co.“

„V tom případě je ještě větší hovado, než jsem si kdy myslela,“ vyjádří své pohrdání i názor paní de Besiere, který vzápětí rozvede, „Kdyby aspoň šukal nějakou místní děvku, aby si sám užíval a mou dceru trestal za její nevěru, tak bych to snad pochopila. Nebo kdyby byl na mladíky, užíval si s nima místo s mou dcerou, tak i to by se dalo pochopit. Pro příklady nemusíme chodit daleko, vzpomeňme jen na Ludvíka., jeho milence a jeho nešťastnou manželku Annu. Ale takhle! Imbecil!“ dodá a vystihne poměrně přesně názor všech přítomných.

„Tohle je vlastně všechno. Vaše dcera je vězněná ve svém zámku. Má všechno pohodlí, zdánlivě jí nic nechybí, ale ... Vůbec nikam nechoděj, do žádný společnosti, téměř nikoho nepřijímaj, kromě hraběnky de Prieu, tu se ten tupec nevodváží vyhodit. Kolem sou další nějaký pobožný zvrhlíci, co vaši dceru taky dusej. K tomu už dva roky neměla mužskýho, prostě hrůza! Její bratr a váš syn se prej sice snaží, ale ani on si neví se švagrem rady. Je na něj asi až moc slušnej. Taky tam přijede jen vobčas. Vaše dcera tak asi hledá pomoc jinde. Proto sem tady,“ dokončí své vyprávění baronka a tázavě se na přítomné podívá. Rozhostí se ticho, každý se vyrovnává s právě poskytnutými informacemi.

„Jak je postavená manželská smlouva?“ ozve se jako první Angelika, její hlas zní bez emocí, chladně, věčně.

„Smlouva? Výhodná pro mou dceru, v případě ...“ nedokončí myšlenku starostlivá matka, která sama jednotlivé body úmluvy velmi tvrdě vyjedнала.

„Pak je potřeba toho impotentu zabít,“ pokrčí rameny slečna d'Saussier, její slova jsou vyslovena tak samozřejmě, tak jednoznačně, tak nezúčastněně, jako by znamenala zbavit se obtížného hmyzu. Ač podobná myšlenka již napadla všechny přítomní, upřímnost nejmladší osoby u stolu je zarazí, minimálně dvěma ze způsobů vyslovení ortelu přeběhne máz po zádech.

„Pokud by markýz de Cavarlene zemřel, až do plnoletosti jejich syna bude jediným a neomezeným správcem majetku moje dcera. I po dosažení synovy plnoletosti bude dostávat dostatečnou rentu, aby mohla důstojně žít,“ vysvětlí nejdůležitější výchozí stav paní de Besiere.

„Něco takovýho provést nebude jednoduchý,“ upozorní pan d'Holfene, doposud jen trpně sledující rozmluvu dam, ostatně sám kdysi pomohl odstranit manžela zdejší zámecké paní, tehdy ještě jeho milenky.

„Markýz k sobě nikoho nepustí,“ pokyvuje hlavou baronka, „Představa do toho zapojit hraběnku de Prieu je dle mého nemyslitelná. Ani váš syn na to asi není vhodnej. Možná hrabě de Godille by mohl, ale ten už má svou manželku a jiný starosti. Navíc, jak to provést, aby na jeho ženu nepadlo podezření? Když nikam nechoděj? Když vlastně není možnost?“

„Nejlepší by byl jed. Takovej, co nezanechá moc následků,“ navrhně slečna d'Saussier, pochopila schodu všech na nutnosti odstranit nepohodlného manžela. Jak se zdá, všem přítomným její předchozí návrh přišel jediný možný a správný.

„Jak dostat jed k markýzovi? Vždyť paní baronka říkala, jaký poměry tam panujou. Přece nemůže jen tak někdo přijít a nasypat mu ho do jídla,“ projeví dostatek pesimismu jediný zástupce mužského pohlaví v dámské společnosti.

„Jed je asi jediný řešení,“ přikývne paní de Besiere, nijak se nepozastavujíc nad okolnostmi, že takto otevřeně hovoří o vraždě svého zetě. Svým společníkům důvěřuje, ani jeden z nich slovo soucit nemá ve svém slovníku, v tom se jim baronka de Montjau podobá. Osobní prospěch stojí nad vším.

„Vás jako svou tchýni by musel přijmout,“ prohodí Angelika.

„Já?“ zasměje se hraběnka, „Sice bych mu s chutí nasypala jed přímo do chřtánu, za kterej bych ho předtím chytla a pořádně zmáčkla.... Tvůj nápad se mi moc nezdá. Stále platí nařízení královny, že se mám zdržovat tady a pak ... kdyby ten sráč natáhnul brka, jen co bych přijela, tak by to asi moc dobře nepůsobilo. Pokud bych vůbec našla příležitost ...“ pokračuje nahlas ve svých úvahách.

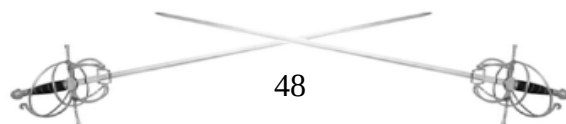
„Základem je vymyslet plán, který nebude mít slabiny,“ praví vážným hlasem Geofri, každý jeho slova dobře pochopí, v poslední době utrpěli dost porážek, přidat k nim podezření z travičství by asi nebylo příliš šťastné.

„Co kdybysme zkusili přeci jen oslovit hraběte de Godille? Mohl by dokončit, co začal. Vyzvat toho trupce na souboj a tentokrát ho pořádně zabít,“ navrhně jiné řešení paní de Montjau.

„Byl by blázen, kdyby se do něčeho takovýho zapojil. Každý by věděl, při jeho a markýzovejch schopnostech, že to byla vobyčejná vražda. I kdybysme ho nějak přesvědčili, i kdyby ho zabil, určitě by se našli vzdálený příbuzný markýze, který by toho využili, vobvinili moji dceru z podílu, vytáhli předchozí spor milence a manžela. Hodilo by se jim to, mohli by zpochybnit naplnění manželský smlouvy a získat majetek. Nic takovýho nejde, musí to bejt buď nešťastná náhoda, loupežný přepadení, nebo prostě přirozená smrt. Kolik podivnejch přirozenejch úmrtí je, mnohdy jim třeba i někdo pomohl. Ale nikdo to nedokáže,“ zavrhně předchozí nápad hned v zárodku hraběnka.

„Loupežný přepadení asi nepřipadá do úvahy, najmout bandu, která by se dostala do zámku ... navíc by to mohlo ohrozit i Andreu a její děti. Zbejvá skutečně jen jed. Akorát je nutný dobře promyslet, jakej použít, aby smrt vypadala přirozeně. A taky najít někoho, kdo ho nějak do markýze dostane. Jakej způsob zvolit, nemusí to bejt vždycky jen jídlem,“ promluví znovu velmi věcně pan d'Holfene.

„Souhlasím s Geofrim,“ přikývne k jeho radosti zámecká paní, „Něco vo jedech vím ...“, usměje se hrozivě, mrazivě, „S tím by asi problém nebyl. Ovšem jak ho otrávit, to už je horší. Když je ten sráč pořád zavřenej doma. Budeme muset pořádně přemýšlet,“ dodá.

„Máme jistě čas, když už vaše dcera vydržela dva roky, ale asi už moc dlouho takovej život bude bez následků těžko snášet,“ upozorní jemně baronka, „Samozřejmě se nesmí nic uspěchat. Jsou různé způsoby, podplatit služebnictvo, najít nového sloužícího a dostat ho na zámek ... všechno má ale svoje velký úskalí a je taky dost zdoluhavý.“

„Čas nehraje roli, moje dcera něco vydrží,“ usklíbne se Marion-Anne, „Všechno musíme pečlivě zvážit a určitě najdeme nějaký řešení, možná i víc nápadů, jak toho impotentu poslat do pekla. Tam se může smažit nebo šukat s čertama, když mu nebyla moje dcera dost dobrá,“ dodá s hrozivým výrazem.

Než se toho večera rozejdou, uplyne další hodina. Všichni bez nejmenších pochybností odsoudili markýze de Cavarlene k smrti, nyní se dohadují o účinnosti jedů, jejich druhotných příznacích, stejně tak o způsobech jejich aplikace. Vzpomínají na historky s jejich použitím, aniž by samozřejmě zmínili přímo svoji osobní zkušenost. I tak je o čem povídat, historek, ať už ověřených či jen založených na odůvodněném podezření z podání jedu, je přešel. Po rozpuštění vražedné seance má každý z nich o čem přemýšlet, každý dostal nevyslovený leč jasný úkol.

Druhý den u snídaně nepadne o dceři hraběnky de Besiere jediné slovo. Veškerá konverzace se točí výhradně okolo zítřejší svatby Angeliky d'Saussier. Baronka de Montjau je pozvána a s radostí přijme. Krátké zdržení na zámku jí umožní si odpočinout před návratem do Paříže.

Ani později během dne se k včerejšímu závažnému tématu nevrátí. Pan d'Holfene znovu jedná s farářem, který se probudil s pořádnou kocovinou, páchnoucí a prdící, jak se předchozího dne opil a přežral. Ovšem hned po ránu se dožaduje dalšího přísunu jídla a vína, než nastoupí cestu zpátky na faru, kde vše připraví k zítřejšímu obřadu.

Hraběnka se uzavře do svých komnat a přemýšlí, sekýrujíc především komornou Louisu, se společností se krátce setká u oběda, kde si povídají vysloveně o nejbanálnějších tématech. Angelika stráví odpoledne diskusí s baronkou o manželství, ač ta si ho užila jen krátce a v daleko mladším věku. Vyzvídá naopak podrobnosti o ženichovi, zde je jeho snoubenka dosti opatrná, přeci jen jeho pověst má značné pihy na kráse a ani jeho rodinné a majetkové poměry nedávají příliš důvodů se jimi chlubit. Pan d'Holfene tráví čas se správcem Baragnonem, začal usilovně pracovat na důkladném proniknutí do tajů zdejšího hospodaření. Bez nejmenších problémů se přátelí s mužem, jehož se s Angelikou v budoucnosti chystají odstranit.

Okamžitě po večeři vyzve hraběnka své spolustolovníky k přesunu do hraběcího salónku, aby mohli nerušeně pokračovat ve včera přerušném rozhovoru. Její celodenní snaha není marná, v hlavě jí již vykličil plán, jak vyřešit záležitost své dcery. I s jistým zističným záměrem, pokud odstraní zetě, Andrea získá kontrolu nad jeho majetkem a možná bude příležitost jak získat další prostředky i pro starostlivou matku, která tak moc své nešťastné holčičce pomohla.

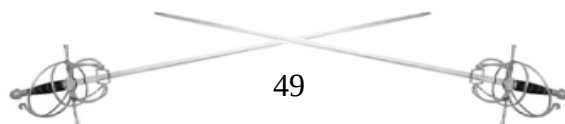
„Přemýšlela jsem o našem problému,“ začne, přičemž záměrně označila casu za „naši“, aby zdůraznila předpoklad spolupráce všech přítomných, „Návrh Angeliky zbavit se markýze za pomoci jedu považují za jedinej možnej a rozumnej způsob.“

„Přišla si taky na to, jak k němu jed dostat?“ vyzvídá pan d'Holfene.

„Ano,“ odvětlí hraběnka vítězoslavně, „Mám určitěj nápad, ale nebude jednoduchý ho provést. Potřebujeme nalízt osobu, která by dokázala získat přístup na zámek a byla ochotná s námi spolupracovat. Což je pochopitelně nepříjemný, protože každé další zasvěcený člověk zvyšuje riziko prozrazení. Ale těžko někdo z nás přímo dokáže dopravit jed na zámek, aniž by vzniklo velký nebezpečí, že se později stane podezřelým. Pokud by vůbec markýz někomu z nás přístup dovolil. Možná jedině mně, ale nechci zatím porušovat nařízení Anny.“

„Budeme muset najít nějakou služebnou nebo služebníka?“ zeptá se baronka trochu zklamaným hlasem, půjde o proces zdoluhavý a velmi nebezpečný, objeví se potencionální svědek.

„Nemám na mysli nikoho takovýho,“ zavrtí hlavou paní de Besiere, „Alespoň pokud vyjde můj plán. Víť totiž něco, co nikdo z vás vědět nemůže. V Paříži existuje jeden poměrně dost zkažený mladík, kterýho bysme mohli pro náš plán přemluvit a kterej by mohl být velmi vhodným vykonavatelem.“

„Nějakej nájemnej zabiják?“ pozvedne udiveně obočí pan d'Holfene.

„Vůbec ne. Kruci, Geofri, nech mě domluvit,“ podívá se zámecká paní přísně na svého bývalého milence, „Markýz de Cavarlene je ze své větve rodu jediným žijícím příbuzným. Ostatně právě tahle okolnost hrála velkou roli, když jsem ho vybírala pro svou dceru za manžela. Jasný majetkové poměry, jestli mi rozumíte.“

„Plánovala jste snad věc, kterou se chystáme provést?“ neodolá se zeptat slečna d'Saussier, skoro s úctou se podívá na svou paní, opravdu není hloupá a dokáže předvídat, možná dokonce plánovat, jak přijít k majetku bližního svého.

„Nic jsem neplánovala. Ale boží cesty jsou nevyzpytatelné. Tolik mladejch mužů umírá, některý v bitvách, jiný v soubojích, další na všelijaký nemoci. V tom případě jsem chtěla zajistit pro svou dceru dobré podmínky pro další život. Stejně jako jsem kdysi zajistila pro sebe samotnou a proto dneska sedíme v tomhle zámku, který mi po právu patří,“ šlehne Marion-Anne pohledem po muži, jenž jí ke zmíněnému majetku výrazně pomohl a kterého využívá i v současnosti.

„Velmi moudrý,“ pokývá hlavou paní de Montjau, „Mluvila jste ale o nějakém mladíkovi.“

„Správně. Bratr markýze de Cavarlene zemřel ještě před svatbou s mou dcerou, vlastně právě kvůli jeho smrti se stal ten impotent dědicem titulu a panství. Jeho bratr zemřel bezdětně, jeho žena zemřela při porodu a dítě s ní. Byl starší, vlastně současnej manžel mojí dcery jako jedinej ze sourozenců přežil dětství a další nástrahy až do současnosti,“ vysvětluje zámecká paní poměry v rodině zetě, „Ale jeho bratr měl i jedno dítě jako levobočka, mladíka, kterej možná stále ještě žije.“

„Takže přeci jen skrytej dědic?“ podívá se slečna d'Saussier.

„Ó nikoli,“ zavrtí hlavou její paní a na tváři se jí objeví vítězoslavný úsměv, „Postarala jsem se i o tohle. Na existenci toho mladíka jsem přišla, když jsem si ověřovala všechny majetkové poměry ženicha mojí dcery. Bratr markýze sice mladíka uznal za svého legitimního potomka, ale postarala jsem se, aby nemohl v budoucnu nijak vznášet svoje majetkové požadavky. Kromě manželské smlouvy existuje ještě jedna, která definuje vztah tohodle parchanta. V ní stojí, že ho strýc bude podporovat na studiích a do doby, než získá vlastní majetek a postavení, částkou nepřiliš vysokou, ale pro toho mládence důležitou. Což se, pokud vím, děje dodnes.“

„Máte všechno velmi skvěle vošetřený,“ vyjádří svůj obdiv baronka.

„Nikdy nic neponechávám náhodě. V době svatby mojí dcery jsem disponovala daleko větším vlivem i prostředky, abych měla možnost dozvědět se všechno, co jsem potřebovala.“

„Proč by nám ale ten synovec měl pomáhat?“ zeptá se poměrně logicky pan d'Holfene.

„Těch důvodů může mít víc,“ usměje se paní de Besiere, její tvář svědčí o vysokém sebevědomí, jistá si svými předpoklady i závěry, „Předně ho jeho strýc nikdy rád neměl, protože šlo o nemanželský dítě a ten ignorant ho proto považoval za boží hřích. Na druhý straně se ho nedokázal zřít, asi nějaká nostalgie s památkou na bratra. To je jedno. Na mou podmínku markýz milerád přistoupil, dokonce velmi ochotně. Společně jsme donutili toho chlapce, aby vyměnil svou dost nuznou podporu v okamžiku za nějaké pochybný nároky v budoucnosti.“

„Stále zcela nechápu. Jeho strýc, i když ho rád asi nemá, ho stále podporuje.“

„Ano, Geofri, podporuje. Ale jeho synovec je pěkný kvítka, měl už pár vroubků, nějaký přestupky, menší dluhy. Taký výtržnost. Markýz vždycky všechno nějak urovnal. Bohužel jsem teď dlouho pryč z Paříže a nevím, jaké je vosud toho malýho parchanta. Klidně ho už mohl někdo zapíchnout, vůbec netuším, jestli žije. Ale takový parchanti maj většinou štěstí, proto doufám, že je pořád naživu a že bysme ho mohli využít.“

„Takže tvůj plán zase tak jasnej není,“ neodpustí si drobnou poznámku šlechtic, za kterou je vzápětí setřen bleskem vyšlehnutým z očí jeho exmilény.

„Můj plán je velmi dobrej za dvou předpokladů. Tím prvním je, že nám toho mládence nikdo nevoddělal nebo nechcípnu na nějakou chorobu. Tím druhým, že ho dokážeme přesvědčit ke spolupráci. První je v rukách božích a my se jen můžeme modlit, aby nám ho ráčil zachovat při životě do doby, než ho voslovíme, získáme a von vykoná úkol, kterej po něm budeme požadovat. Druhá závisí jen na nás a

jsem si jistá, že ho dokážeme přesvědčit. Nemá jedinej důvod strýce milovat, bude to pěkněj parchant, darebák. Když zjistí výhody, který bude mít ze spolupráce s námi, určitě nám půjde na ruku.“

„Něco mu ale budeme muset nabídnout.“

„Nepochybně. Majetek jeho strýce je značnej, proč mu nedat malej drobt z něj, samozřejmě až jeho impotentní strejček natáhne brka. Dost dobrá motivace. Andrea získá velkej majetek, nebude žádněj problém synovce vyplatit, poskytnout mu malej pašalík. Jí to neublíží, pro něho bude vodměna představovat hodně,“ dokončí svůj plán hraběnka a vítězoslavně se po společnících podívá. Vzápětí se její tvář zakaboní, spatří vesměs rozpaky. Vždyť vlastně ani neví, zda její uvažovaný nástroj je ještě naživu, pokud je opravdu rošťák, už dávno ho mohl někdo v pouliční rvačce zapíchnout.

„Jak je vůbec ten hoch starej?“ vznese správný dotaz Angelika a přeruší tak poměrně trapné ticho, které se v salónku rozhostilo.

„Mělo by mu teď bejt kolem sedmnácti, možná vosmnáct,“ rozhodne se hraběnka vyjevit něco málo o tajemném synovci její dcery, „bratr markýze ho měl s nějakou evreuxskou měšťankou nebo dívkou z nižší šlechty. Ale kdo byla nebo je jeho matka zůstalo tajemstvím, asi šlo vo utajenej porod. Vychovávala ho najatá náhradní rodina, ve čtrnácti létech ho pro nepřístojnosti jím páchanejma v Evreux nechal markýz přemístit do Paříže, to už byl jeho bratr několik let po smrti. V Paříži kluka šoupnul do jezuitský koleje, aby získal vzdělání. Co je mi známo, tak ten parchant moc nestudoval, vlastně jen příspěvky jeho strýce mu udržely místo, jinak by ho dávno vyhodili. Údajně kradl, pil, pral se. Určitě vobšťastňoval každou ženskou sukni, která se jen maličko nazdvedla. Podle mýho tak žije dál, z peněz vod strýce a co vyšuká vod nějakěj paniček.“

„Pěkný kvítko, jen co je pravda,“ pousměje se baronka, pár podobných hejsků taky zná. Některým sama umožnila přístup do své ložnice.

„Bratr markýze ho uznal za svýho po smrti svý ženy a krátce před svou smrtí,“ pokračuje paní de Besiere, „Zařídil mu jméno Raoul, pan de Barbou. Což byla jen úlitba, Barbou se říká statku na okraji panství Cavarlene, v tuhle chvíli bezcennýmu kousku půdy s nějakou zříceninou, pokud tam vůbec ještě něco stojí. Nicméně mu tímhle rozhodnutím zajistil šlechtický původ po sobě a pofidérní jméno, ačkoli se k tomu nevážou žádný příjmy. Raoul tak doposud žije, jak pevně doufám, jenom z podpory svýho strýce. Který radši platí, aby měl klid na duši a pokoj vod levobočka jeho bratra.“

„Zajímavej kluk, ten Raoul,“ ušklíbne se slečna d'Saussier.

„Snad, vypadal docela k světu. Bohužel už vo něm moc nevím, sice jsem ho trochu sledovala, abych měla jistotu, že nezačne zlobit směrem k nějakěj dědickém nárokům, ale už vlastně víc než tři roky jsem vo něm neslyšela,“ přizná zámecká paní a spatří zklamané obličej svých společníků.

„Jak ho ale najdeme, pokud je vůbec naživu?“ zeptá se baronka, rozčarování v jejím hlase nejde nepostřehnout.

„Vážení,“ blýskne pohledem po skleslých spolustolovnících Marion-Anne, „tohle je můj první plán. Pokud zjistíme, že toho parchanta si už vzalo peklo, budeme postupovat jinak. Co se týče jeho nalezení, doporučím vám, drahá,“ podívá se významně na svého hosta, „velmi schopnýho člověka. Nějakěj Theodor, takovej podivín, asi padesátník, kterej se ale vyzná. Angelika a Geoffri ho znaj, už pro nás mockrát pracoval. Pokud žije a zůstal v Paříži, tak ho tendle chlapík najde.“

„S tím souhlasím,“ přikývne pan d'Holfene, „Je to vopravdu podivín, ale v Paříži zná každej kámen.“

„Jak chcete postupovat?“ zeptá se trochu rozpačitě Augustina.

„Vás, drahá, bych poprosila, abyste po návratu do Paříže voslovila toho Theodora, jak ho váš posel najde vám řeknu, dám vám pro něj krátkou zprávičku, doporučení, ačkoli největším doporučením bude pár drobnějch. Pokud bude náš kluk žít, pošlete nám sem zprávu a o další se postaráme,“ podívá se významně hraběnka na baronku a ta s jistými rozpaky přikývne.

„Co bude dál?“ zeptá se však trochu nechotně, přímé zatažení do příprav vraždy jí není právě po chuti.

„Pak nastane čas pro Angeliku. Nechci vás, drahá baronko, přímo kompromitovat. Proto nechám vyjednávání o naší choulostivé věci na Angelice. Taková malá a krátká svatební cesta do Paříže by jí určitě neuškodila.“

„Svatební cesta do Paříže?“ zableskne se v očích slečny d'Saussier.

„Pozor, jen na chvíli!“ zvedne varovně prst hraběnka, „Budete tam ale velmi diskrétní, přeci jen by si někdo mohl vzpomenout, žeš taky byla namočená ve spiknutí vévody de Beaufort. Představila sem tě přece v lepší společnosti. Budeš už mít sice jiný jméno, ale tvoji zlobivou tvářičku by moh někdo poznat. Podle rozkazu máš i ty trávit čas se mnou tady na zámku, nezapomínej.“

„Nezapomínám,“ trochu poklesne brada zelenooké krasavici, nicméně stále ji neopouští radost z možnosti na čas i s manželem opustit zdejší zapadákův.

„Angelika Raoula vyhledá, promluví s ním. Vopatrně. Ale vona umí bejt přesvědčivá a dá si pozor, aby neřekla víc, než je potřeba. Domluvíme se ještě, co mu bude moct nabídnout. Pokud bude úspěšná, tak můžeme začít s naším plánem. Bude ale i tak vyžadovat trpělivost.“

„Trpělivost? Marion, nezapomínej, markýz svého synovce podle tvejh slov moc rád nemá. Kdoví, zda ho vůbec přijme ve svém zámku, jestli ho nevyžene. Aby ho moh votrávit, musel by mít přístup až k němu, von by mu musel důvěřovat ...“, upozorní na další úskalí pan d'Holfene.

„Máš pravdu, Geoffri. Už jsem i vo tom přemýšlela. Sice je to zatím předčasný, ale ... Raoul je parchant a darebák, prostě lump. Ale může prozírat. Zahrát na strunu impotentního strejdy, toho sráče. Například těžce onemocněl, vypadalo to, že umře a tak se rozhodl změnit svůj způsob života a hledá útěchu u strejdy. Když je ten teď tak pobožnej Anebo, pokud se ukáže, že je markýz na kluky, což nejde vyloučit, vzhledem k tomu, jak se chová k mé dceři, může na něj zkusit zapůsobit i jinak. Uvidíme, jak bude šikovnej. Buď mu může nabídnout tvář kajícího se hříšníka nebo svou prdel. Angelika s ním všechno probere a všechno mu vysvětlí. Ale jde jen vo první nápad, třeba vymyslíme něco lepšího, pokud budeme mít Raoula pro náš plán.“

„Co když váš záměr ale se synovcem nevyjde?“ musí se zeptat baronka, celý záměr se jí zdá přinejmenším postavený na vodě.

„Pokud Raoula nenalezneme nebo nezískáme, vymyslím něco jiného. Moje dcera si holt bude muset ještě chvilku život jeptišky vydržet, vodměnou jí bude pozdější naprostá volnost,“ usměje se starostlivá matka a své slova doprovodí zlověstným úšklebkem, nevěstici pranic dobrého pro jejího zetě.

Vydrží se bavit o odstranění markýze de Cavarlene další hodinku, nakonec dokáže hraběnka ostatní svou umanutostí přesvědčit o možné realizaci jejího poněkud složitého plánu. Její nápad není až zas tak špatný, pokud opravdu je Raoul zkaženým synovcem, který bude ochoten za příslib dobré odměny pomoc s odstraněním strýce. Snad by se i mohl dostat do jeho blízkosti, pokud bude ale dostatečně schopný zahrát partii, kterou mu předepíše.

SVATEBNÍ RADOVÁNKY ANGELIKY D'SAUSSIER

Den, v němž se má konat svatba mezi Julienem de La Solignac a Angelikou d'Saussier, se probudí do krásy. Mračna se přes noc roztrhala, sluníčko začíná zalévat krajinu svým svitem. Jeho paprsky ještě nedodávají takové teplo, jako tomu bude v letních měsících, nicméně po deštivých dnech příjemné počasí všem zvedne náladu. Křik drůbeže i ozdobného ptactva doléhá do zámku Besiere otevřenými okny, kterými sloužící vpouštějí dovnitř přívan čerstvého vzduchu. Pučící zahrada pak skýtá příjemný pohled, pokud má někdo zájem se takovými detaily zaobírat.

Samotný obřad v kostele je naplánován na druhou hodinu po poledni, aby se ženichovi s jeho malým doprovodem poskytl dostatek času přicestovat ze svého bydliště. Vzhledem k podmínce hraběnky uspořádat jen skromnou svatbu včetně pohoštění pro úzkou skupinu rodiny, nepanuje na zámku nijak

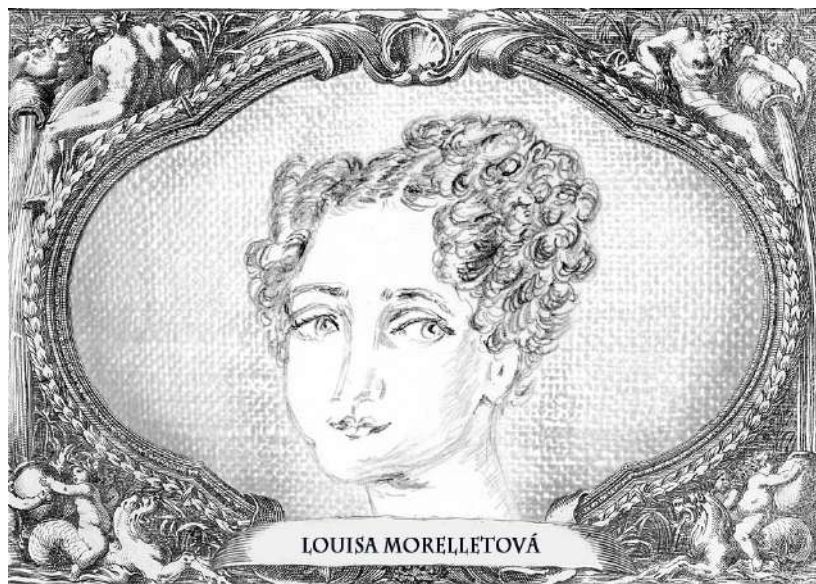

zvlášť velký rumraj. Paní správcová si pouze vzala k ruce několik sloužících, kteří ji pomáhají připravit jídlo pro menší oslavu po obřadě.

Angelika vlastně jako jediná cítí vzrušení, ačkoli možná trochu jinak, než by se slušelo na nevěstu. Vše je jen součástí jejího plánu na společenský vzestup, ke kterému se upíná, ke kterému potřebuje manžela s titulem, aby mohla nastoupit cestu k vrcholu, jak si maluje ve svých snech. Komorná hraběnky Louisa jí pomůže s ustrojením, pak spěchá posloužit své skutečné paní.

Pan d'Holfene se oblékne sám, jak je zvyklý, pohlédne do zrcadla a tvář se mu zakaboní, obraz stárnoucí muže ho nemůže nadchnout, prsty si přejede přes šediny na svých skráních. Pohlédne na svoje oblečení, na blyštivý jilec svého kordu. Přitom mu je celý obřad zcela lhostejný, ač má na jeho uskutečnění velkou zásluhu, dokonce musel několikrát navštívit úděsné panství Solignaců, kde se málem zalknul smradem. Ale úkol splnil, jeho tajná spojenkyně Angelika vstoupí do manželství a potom by mohli začít společně pracovat na dalších plánech. Strávit zbytek života jako správce tohoto panství ho láká čím dál tím víc, upíná se k této naději, která mu snad zajistí důstojné stáří. Nijak ho netrápí okolnost, kdy budou nuceni odstranit otce od rodiny, vždy se k němu přátelsky chovajícího správce Baragnona.

Vyjde z pokoje, prochází se po chodbě, přemýšlí, zda na nic neopomněl. Hluk na nádvoří ho přinutí přistoupit k otevřenému oknu a vyhlédnout ven. Před vchodem zastavuje kočár, žádná sláva, kdoví kde si ho ženich a jeho kumpanie půjčili. Nebo snad mají nějaký vlastní, který mu zůstal skrytý při jeho návštěvách? Čert to vem, chlap na kozlíku se tváří jak vrah, asi si ho najali i s kočárem. Geofri zůstává stát u okna, nasává čerstvý vzduch, je zvědavý, jak se dokázala omladina ze Solignacu na svatbu vystrojit. Někaké peníze jim přeci dal, snad nebudou dělat moc velkou ostudu.

Vzápětí mu ztuhne úsměv na rtech, když spatří čtveřici, která vystoupila z kočáru a teď se rozpačitě rozhlíží, z dveří již k nim spěchá Jacques, dnes také slušně ustrojený, ačkoli si na žádný přepych v odívání nepotrpí, dost ostudné na správce tak významného panství. Stárnoucího šlechtice však více zaujímají hosté. Jejich oděv asi nebude z nijak kvalitních látek, spíše imitace ve srovnání s lepší honorací, ale nelze jim upřít snahu a rozhodně se jim záměr povedl. Snad se také aspoň vykoukali nebo na sebe vylili nějakou voňavku, aby oděr z jejich usedlosti nekazil dojem z obřadu. Ze svého stanoviště může hodnotit jejich ústroj, jejich pachy k němu bohužel nedoléhají, nebo spíš našťestí?

Je sám překvapen, jak čtveřice vypadá k světu. Viděl je jen krátce, ale dokáže identifikovat jednotlivé osoby. Pánům na hlavách sedí klobouky s ozdobnými pery, na sobě mají cestovní pláště, ale příjemné počasí jim dovolilo je rozepnout, takže je možné spatřit i jejich oblečení. Ženich má světle hnědý oblek s bílými krajkami, na nohou výrazné světlé ponožky a boty, hodící se spíš do salónu než do prostředí jejich příbytku. Jeho dva kolegové jsou oblečeni obdobně, leč odstín jejich šatů je laděn do tmavohnědé s okrovým lemováním. Jejich obuv je obdobně nevhodná. Všem třem kordy nadzvedávají pláště, zdůrazňující jejich původ, ke kterému nošení meče patří. Konec konců jejich předek získal baronský titul za vojenskou službu ve prospěch krále.

Julie má plášť zapnutý, až později uvidí Geofri šaty podobné těm, co spatřil baronův vyjednávač na Angelice či hraběnce. Samozřejmě jsou cenově a kvalitou zcela jinde, ale snaha napodobit vzor je patrná. Dívka má vlasy rozpuštěné, cosi v nich vetknutého, na dálku nedokáže předmět identifikovat. V každém

případě vypadá půvabně. Ale i tři její mužští kolegové jsou velmi pohlední, nejmladší Baptiste vypadá skoro jako andílek. Vida, co dokáže trochu péče o vlastní vizáž a oblečení, pomyslí si pan d'Holfene.

Otočí se na podpatku a volným krokem se vydá ke schodišti. Sluší se přivítat hosty, však se o ně bude starat, tuto roli mu scénář ceremoniálu přidělil. Vrznou dveře, objeví se Angelika, i ona přistupuje k oknu, tak aby sama zůstala nespátřena, ale mohla vidět. Hrud' se jí dme, zírá na mladíky na nádvoří, z nichž jeden jí za krátký čas bude přináležet před Bohem. Geofri se usměje, Julien nevypadá špatně, pokud ho dokáže trochu kultivovat, bude mít docela pěkného manžela. Ač o tři roky mladšího, což je věc ne příliš často vídaná.

„Spokojenost?“ vrátí se šlechtic pár kroků zpátky a položí zdánlivě zbytečnou otázku.

„Nezapomínám,“ odpoví ona, v tom jednom slovu je vyjádřeno vše. Poděkování za pomoc a zároveň slib na revanš.

Baragnon zavede čtveřici hostů do jednoho z přijímacích salónek, jeho děti čtveřici vzápětí obslouží, trochu vína a několik táců s různými drobnostmi, leč velmi chutnými. Zdaleka jinými, než na jaké jsou zvyklí. Však se také s chutí zakousnou. Pan d'Holfene se k nim posadí a ve stručnosti jim vysvětlí, jak bude dnešní program přesně probíhat. Přitom neodolá a pozoruje všechny hoduující. Opravdu jsou z nich dnes zcela jiní lidé, dokonce zřetelně cítí i voňavky, které všichni použili, možná až příliš. Pokud se ale štítí vody, jako je většinovým zvykem, udělali dobře.

Času zase tolik není a tak siesta brzy skončí. Celkem vyrazí ke kostelu tři kočáry, doprovázené několika jezdci. V prvním jede nevěsta v doprovodu hraběnky, spolu s nimi usedne i komorná Louisa, jež se rovněž dobře vyfintila. Ve druhém ženich a jeho suita, třetí patří baronce de Montjau, kolem se hrdě v sedlech nese trojice jejich ochránců. Naopak v čele průvodu kluše pan d'Holfene, Bapaume a Segrais. Nakonec je díky návštěvníci z Paříže účastníků svatby více, otočí se v sedle Geofri, jenž se tolik zasloužil o vyjednání tohoto svazku.

Obřad je poměrně krátký, farář se s ním nepáře, zřetelně se kolíbá, jistě se posilnil vínem, které si jako výslužku přivezl ze zámku. Jsou učiněny opravdu jen nejnutnější úkony, aby mohl být svazek před Bohem prohlášen za právoplatně uzavřený. A už se Otec Francois hrne ke kočárům, hostinu si samozřejmě nemůže nechat ujít. Vzhledem k místu se vecpe k baronce, nijak se nepohoršuje, když ta si dává před nos kapesníček napuštěný voňavkou.

Obsazení kočárů se změnilo, v prvním zůstala sice hraběnka a komorná, ale musí se směstnat i tři osoby z doprovodu nyní již novomanžele. Ten pomáhá nasednou své choti do kočáru prostředního, vlastně poprvé budou na krátký čas spolu sami. Oba se mohli navzájem lépe seznámit až během obřadu, předtím se spatřili jen jednou a na velmi krátkou dobu. Vůbec netvoří špatný pár, on urostlý, hezký, ona velmi bohatě obdařena na všech partiích a vysloveně krásná.

Cestou zpátky panuje ve všech kočárech ticho. Hraběnka má nos hodně nahoru, ale bedlivě si prohlíží všechny tři nové spolucestující, snaží se odhadnout, co se od nich dá čekat. Všichni se tváří rozpačitě, zřetelně cítí ostych před sice postarší, ale nádhernou a elegantní šlechticnou, o které slyšeli už ledasco. Na rozdíl od nich se ona stýkala s královským párem, možná měla milostné dobrodružství s princem, byla velmi důvěrnou spolupracovnicí kardinála de Richelieu. Z jejich pohledu je nesmírně bohatá, svoji úroveň jim dává patřičně sežrat.

Avšak za zdánlivě lhostejným a přezíravým výrazem hraběnky se skrývá zcela jiná tvář. Snaží se proniknout za vizáž svých nových příbuzných i jejich známého. Julie se tváří jak sama nevinnost, ale určitě už bude světem protřelá, její neposedné oči mluví víc, než by chtěla. Její nevlastní bratr Baptiste je opravdu k zulibání, mladíček s andělskou tváří, nicméně mnohdy tichá voda břehy mele. Určitě bude pěkné kvítko. Stál by za hřích, ale je až moc mladý. To pan de Mortimer, to je jiná. Urostlý a svým způsobem tajemný válečník ji už dříve zaujal, s radostí by mu dopřála návštěvu své ložnice. Mark ji už nudí, jeho vášeň dávno opadla a milování s ním postrádá dřívější náboj. Prostě si jen odvede práci, za kterou je placen, bez čehokoli navíc. Jejich zrak se střetne, ale Mare ho rychle sklopí.

Ve třetím kočáře se snaží funicí farář zapříst rozhovor, šlechtice z Paříže odpovídá na půl huby, nemá důvod být přehnaně zdvořilá. Páchnoucí bečka naproti ní ji vůbec neupoutala, spíš se obává, že ji

zaneřádí kočár. Bude muset říct sloužícím, aby ho řádně provoněli. Služebník boží ale buď nevidí nebo vidět nechce a žvaní, přitom se olizuje, asi již v očekávání plného stolu.

V kočáře novomanželů panuje napětí. Julien je rozhodně hoch od rány, ale před krasavicí, která je už pár minut jeho zákonitou manželkou, má až překvapivý respekt. Spíše potajmu hodnotí její partie, opravdu nemá snad jedinou chybičku. Ano, je starší, určitě není panna, naopak, pravděpodobně má dost milostných zkušeností. Možná i s milenci z lepší společnosti, možná ve své posteli v Paříži či Londýně, kde také podle vyprávění pana d'Holfene nějaký čas pobývala, uvítala významné šlechtice. Splní on její očekávání, když se doposud miloval jen se samým plebem?

Angelika oproti svému manželovi dává najevo svou suverenitu, nijak neklopí zrak, naopak na něho hledí bez zábran, vyzývavě, i ona si již představuje jejich první společnou noc. Julien je chudý, zatím bez titulu, což se jistě brzy změní, ale alespoň je to pěkný chlap. Nemusí držet nějakému obstarožnímu dědkovi, který si ji koupil. Slyšela o rodině svého muže od pana d'Holfene dost, ačkoli dnes vypadají všichni docela dobře, nedělá si velké iluze o jejich výchování. Ale věří si, zná mnoho figlů, jak si omotat muže okolo prstu a využívat ho. Má před ní ostych, to je patrné a je to dobře.

Hostina na počest novomanželů je opravdu velmi prostá. Chybí hudba, chybí hosté. V jednom z větších salónek zámku postavili několik stolů, které pokryli jídlem, od pečinek, koláčů, dortů až po ovoce. Všeho je dost, pro počet přítomných snad až příliš. Každý si může nabrat co chce a buď korzovat nebo se posadit, je zde několik čalouněných židlí, pár menších stolků.

Urození přítomní jsou sledováni dětmi a manželkou správce, aby případně dolili nápoje či doplnili zásoby jídla, pokud by docházelo. Ale mnoho práce nemají, vždyť v salónku je všeho všudy devět osob. Samozřejmě novomanželé, hraběnka, dva sourozenci ženicha, baronka de Montjau a pánové d'Holfene a de Mortimer. Bohužel také farář, který si hned nabral kopec všeho možného, posadil se a teď se láduje.

Atmosféra příliš nepřipomíná oslavu svatby, spíše jako by se setkali dvě strany krátce před bitvou. Zamlklost, rozpaky, kdy někteří nevědí o čem a jak se mají v takové společnosti bavit a druzí jim nijak zvlášť nepomáhají. Jedí málo a pijí zdrženlivě.

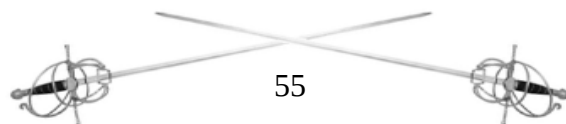
Přesto se po půl hodině vytvoří tři skupinky, ve kterých se přeci jen začíná konverzovat, byť třeba i upjatě. Julien a Angelika stojí u okna, hledí do zahrady a navzájem se oťukávají. Baronka se posadí společně s Julií a Baptistem, je znalá prázdného tlachání a tak ji nečiní žádný problém tahat z mladých nevlastních sourozenců rozumy. Nedaří se jí však zatím jim více rozvázat jazyk, oni se až příliš snaží být maximálně slušní, čímž jsou zřetelně nepřírození.

Nejdále zatím pokročila trojice, v níž sice hraje dominantní roli hraběnka, ale ve které se neztrácí ani oba pánové, pan de Mortimer a pan d'Holfene. Přeci jen se již během dojednávání podmínek poznali, ostych je menší, ačkoli Mare je stále ještě poněkud upjatý. Nemůže mu ujít flirtování šlechtičny, některé její dvousmyslné narážky, její pohledy, netuší, jak na ně reagovat. Geofri se očividně dobře baví, jak ze snahy své bývalé milenky upoutat pozornost mladého šlechtice, tak naopak z jeho rozpaků.

Farář zůstává osamocen, což ho nijak nemrzí, plný talíř a pohár s vínem ho dostatečně uspokojují.

Již dopředu bylo domluveno, že Angelika a Julien budou v současné době žít společně na zámku Besiere, dokud se nepodaří provést úpravy na sídle barona de La Solignac. Tak, aby se vytvořily důstojné podmínky pro manželku dědice titulu a majetku. Vzhledem k absenci konkrétního termínu, kdy musí být úpravy dokončeny, zůstávala Angelika klidná. Rozhodně nikam spěchat nebude, naopak, ráda by zde i se svým manželem zakotvila natrvalo. Po tom, co slyšela od pana d'Holfene, je ochotná pouze navštívit otce ženicha a být mu představena, zakopat se někde uprostřed temných hvozdů není vůbec jejím cílem.

Co se týká sourozenců ženicha a jeho přítele, ti dnes přespí na zámku a zítra nastoupí cestu domů. Rozhodně jim nebude bráněno navštěvovat svého sourozence, Angelika si stačí i povšimnout, jak hraběnka doráží na Mareho a již se jí v hlavě rodí nápad na využití zájmu své hodně vzdálené tety. Ano, jsou příbuzné, ale ne až tak blízké. Ale nijak se nebrání zjednodušení celého jejich vztahu, klidně jí bude říkat drahá tetičko, pokud ona bude ochotna ji podporovat i nadále. Teď ji přemluvila či umluvila, aby jí financovala svatbu, bude potřebovat, aby jí v nejbližší budoucnosti vydržovala manžela. Nepřestává snít o návratu do Paříže a zaujmutí postavení, po kterém vždy toužila a toužit nepřestala.

Hraběnka pro ni vždy představovala vzor, vlivná, bezcitná intrikánka, schopná nahromadit majetek a maximálně využívat svou moc. Bohužel čeká už příliš dlouho a musí proto vzít následné události do svých rukou. Hodlá využít všechny okolo sebe, manžela, jeho rodinu, jeho přítele Mareho i stárnoucího Geofriho, který by mohl být spolehlivým spojencem. A samozřejmě hraběnku, která stále disponuje nemalými finančními prostředky. Možná i její dceru, pokud se podaří odstranit jejího podivného manžela, vrátit jí svobodu, ale hlavně, zajistit jí kontrolu nad nemalým majetkem.

O tom všem Angelika přemýšlí, když švitoří s Julienem, spíše se navzájem zkoumají, povídají si o sobě, o svých předchozích životech, dost obezřetně, aby ani jeden neprozradil nic ze svých intimít. Ona mu umožní nahlédnout do některých tajemství, jen zlehka a jen tak, aby zvýšila v jeho očích svoji cenu. Proto se zmíní o posledním pobytu v Paříži, vypráví o návštěvách plesů, bálů, slavností, kde potkávala nejvýznačnější osobnosti království. Taktně naznačí hodně blízký vztah hraběnky k princovi z královské krve z rodu de Vendome, ale opravdu jen naznačí. Nic z pozadí zpackaného spiknutí se od ní nedozví.

Tajemno, které tím vytváří, působí naopak pozitivně, chudák, čím se může pochlubit on sám? Jako mladíček se zúčastnil tažení krále Ludvíka XIII. do Perpíngamu, to bylo před čtyřmi roky, pak ještě jedna krátká služba v armádě, bohužel ani v jednom případě nijak významně nezasáhl do žádné důležité bitvy a nemůže tak bez lhaní vykládat o svém hrdinství. Co prováděl tady se svými sourozenci či přítelem Marem, tím se rozhodně chlubit nemůže a ani nebude. Ocítá se v defenzivě, což se mu příliš nelíbí, ale naštěstí mu jeho manželka nedává nijak okatě najevo své daleko větší životní zkušenosti.

Upřímně řečeno, oslava vůbec nepřipomínala svatební veselí a také velmi záhy skončí. Hraběnka ji rozpustí velmi elegantně, jen co se začne smrákat. Omluví se a v doprovodu baronky de Montjau se odebere do blízkosti svých komnat. Tam se nechá přinést svůj oblíbený likér a společně se svou přítelkyní zapředou rozhovor.

Společnost v salónku mezitím s rozpaky hledí jeden na druhého, netuší, zda mají taky odejít do svých pokojů nebo pokračovat v zábavě. Angelika vzápětí vybídne svého muže, aby ji následoval do jejich nových a společných komnat, které jim od dnešního dne jsou vyhrazeny ve druhém patře. V jeho levé části, v pravé naleznou útočiště Julie, Baptiste a Mare. Každý má svůj pokoj, připravený je přijmout.

Trojice hostů teď obrací oči k panu d'Holfene, který tu s nimi jediný zbyl, když nepočítají služebnictvo. Ten chápe jejich rozpačité pohledy, ti hlupáčky netuší, co mají dále dělat, celá svatební hostina jim přišla velmi smutná a krátká. Nejsou ani v náladě, snažili se chovat co nejlépe, pili velmi střídmo, aby se dokázali stále kontrolovat.

„Dáme si ještě pohárek?“ usměje se postarší šlechtic a vybídne omladinu ke stolku, kam se sám posadí. Okamžitě přichází starší ze synů správce a nalévá jim víno, poté zase způsobně zaujme místo u dveří. Jeho bratr právě zapaluje svíce, už se setmělo.

Společnost je teď rozdělena znovu na tři skupinky, jejichž zájem se dá nazvat společným. Hraběnka a baronka sedí v jiném daleko menším salónku a právě se pouští do hodnocení dnešní svatby. Její velkou prostotou je návštěvnice z Paříže zaskočena, nicméně zámecká paní jí naznačí oči běží. Kdo financuje přání její neteře a že zdaleka není přesvědčena o správnosti této volby.

„Julien vypadá k světu,“ pousměje se Augustina.

„K světu ten mladík vypadá,“ připustí Marion-Anne, „Ale vod manželství čekám víc, než že mužskej bude dobrej do postele.“

„Baron ...“

„Zatím baronem není a taky má úplný hovno,“ mluví bez zábran hostitelka, „Koupila jsem většinu jejich dluhů, takže mi de facto část jeho panství patří. Netuším, co mě to napadlo, proč sem se nechala vod Angeliky ukecat. Když mě naserou, můžu jim všechno sebrat.“

„Hodláte se nasrat?“ zasměje se Augustina, vzápětí trochu zvažní a podívá se pátravě na svou společnici.

„Jak už jsem řekla, je tam úplný hovno. Jedna zřícená barabizna, takový kdysi možná lepší selský stavení, chcípaj tam hlady. Těch pár políček je stačí tak tak nakrmit. Všechno další jsou lesy. Asi jsem se zbláznila, když jsem do Angeliky tolik vložila.“

„Nouzí snad netrpíte ...“

„Netrpím, ačkoli to není, co bejvalo,“ zableskne se hraběnce v očích, vzpomínka na ztracený majetek ji tíží víc než ústup z pozic ve společnosti.

„Angelika je nádherná ženská, ale už stárla. Váš krok je správnější, zajistila jste svou neteř.“

„Zajistila?“ zasměje se paní de Besiere, až moc, její projev vyznívá nepřirozeně, „Vždyť maj voba holou prdel. Tak jaký zajištění!“

„Alespoň jsou jejich prdele pěkný, ne? Spíš bych řekla prdelky, k nakousnutí ...“, přijímá výzvu Augustina, budou se bavit bez zábran, proč ne, zde si před nikým na nic hrát nemusí, což je úleva.

„Drahá, ráda vám přenechám možnost být jejich mecenášem. Angelika je vychytralá, ukecala mě, abych jí pořídila manžela, ze společenské důvodů. Já jí koupila pěknou hračku, ale ta její hračka, ten její penis s titulem, mě přijde pěkně draho. Nakvartýruje se sem, sice údajně upraví prostory na tom jejich statku, ale nejsem tak padlá na hlavu. Budou tady pořád.“

„Proč teda?“

„Proč? Ani sama nevím ...“

„Nevěřím, nikdy jste neudělala nic, co byste nechtěla.“

„Vlastně máte pravdu,“ povzdychne si Marion-Anne, „Podívejte se kolem. Krása, že? Jenže jsem vobklopená jen krásnejma předměty. Ne lidma. Geofri, ten už je starej, nemá šťávu. Mám ho svým způsobem pořád ráda, ale je spíš jak věrný pes. Když se ten italskej zkurvysyn roztahuje v Paříži, kdoví jak dlouho tady budu muset zůstat. Potřebuju sem vnést trochu života, chápete ...“

„Asi chápu, rozhodla jste se ...“, zarazí se baronka, co chystala pronést, je netaktní.

„Copak, proč svou myšlenku nedokončíte?“ vycítí důvody hraběnka.

„Trocha mládí kolem neuškodí ...“

„Myslíte, že jsem si koupila mládí kolem sebe?“ zasměje se paní de Besiere, docela upřímně, „Vlastně máte pravdu. Koupila jsem si mládí, trochu vzrušení. Je mi jasný, že se tady budou roztahovat, proč by taky nevyměnili tu jejich díru za tenhle zámek. Vy jste ještě mladá ...“

„Jste stále moc krásná a určitě pro muže žádoucí ...“

„Žádoucí! Jsem tady ve vězení, nezapomínejte. Když si vzpomenu na Paříž ... kéž by ten idiot vévoda de Beaufort v tom vězení chcipl. Všechno tak posrali, i s jeho otcem! Ten zasněžený prelát, co vobšťastňuje Annu, mi zařídil tohle vyhnanství ...“

„Žádný přítel?“ podívá se nevěřičně Augustina.

„No, jako jeptiška tu nežiju,“ zableskne se v očích zámecké paní, „Vydržuju si tady jednoho hřebečka, koupila jsem si jeho penis, ale už mě unavuje,“ mluví dále bez zábran, konečně se má komu vypovídat, prostopášná baronka je podle jejího gusta, proč se jí nesvěřit.

„Asi bude pořádnější ...“, odvětví rozpustile paní de Montjau.

„Pořádnější je, ale jeho majitel mě už sere. Je pomalu na čase ho vyměnit ...“

„Vyměnit? Za někoho ...“, podívá se teď trochu překvapeně baronka na stárnoucího společníka, ne, vypadá stále nádherně, jenže roky nezastaví, „Snad ne samotného ženicha ...“

„Toho nechám Angelice, ať si ho užije.“

„Tak jeho bratra?“ provokuje Augustina, povšimla si, s kým hraběnka flirtovala.

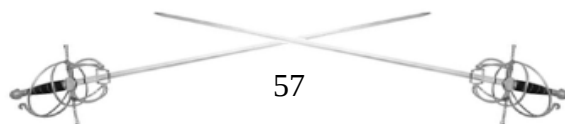
„To mládě s tou nádhernou tvářičkou? Vypadá rozkošně, pravda, ale do pořádného chlapa má dost daleko.“

„Zbejvá teda jen pan de Mortimer.“

„To je jiná. Pokud je v posteli tak dobrý jak vypadá ... má prej jízvy z bitev, snad ho nějaký zrádný nepřítel nepoznamenal tam dole ...“

„Chystáte výměnu penisů?“ rozesměje se baronka.

„Vy se mi posmíváte,“ říká zdánlivě dotčeně paní de Besiere, ale obě cítí, že se ve skutečnosti dobře baví, „Uvidíme, jestli uspěju. Jsem asi hloupá, když jen pro svou zábavu vyhazuju tolik peněz. Ale i kdyby se ukázal ten pan de Mortimer být podobného ražení jako ten můj impotentní zeť, aspoň sem přinesou trochu života. Mám ráda i Angeliku, nechci přijít ani vo ni. Teď je mi zavázaná.“

„Udělala jste dobře. Je mi líto, že musíte zůstat tady. Snad se už brzo poměry změní, Mazarin padne a vy se vrátíte mezi nás,“ povídá Augustina, sama však cítí, že popisovaný stav může přijít až za hodně dlouho a její hostitelce čas utíká rychleji než jí, které je šestadvacet.

Opustí téma svatby a plynule přejdou k politice. I zde si mají o čem vyprávět, existuje mnoho společných známých, baronka disponuje mnoha drby, někdy hodně pikantními. Leč právě takové chce hostitelka slyšet, čím drsnější a peprnější, tím lepší. Přes značný věkový rozdíl si obě rozumí dobře.

Angelika a Julien se přemístili do jim přidělených komnat. Tvoří je předpokoj a ložnice, krásná postel s nebesy. Ona zařídila svoje hnízdečko lásky podle sebe, dostala k tomu od zámecké paní volnou ruku. Přeskupila nábytek, trochu pozměnila výzdobu, luxusu je všude dost. Snažila se vytvořit trochu intimnější prostředí, všechno na zámku jí přijde takové neosobní, odtažité, studené.

Paní správcová a její dcera jim přinesli občerstvení, na stolku leží přichystané víno, likér, slané i sladké drobtý, které jistě přijdou vhod. První manželská noc nepochybně bude věnována lásce, ale mezi jejími projevy se rádi nasytí a napojí.

Sloužící rozsvítili pouze jednu svíci, takže poměrně prostornou místnost začíná pohlcovat temnota, která se už roztahuje i za okny do zahrady. V krbu praská dřevo, stále je ještě potřeba topit, zvláště v noci klesá teplota k nule.

Předpokoj je zařízen jako přijímací salónek, snad také jídelna, pokoj pro hosty. Připomíná hrabčíc salónek, kde před pár dny zpečetili osud markýze de Cavarlene. Ložnice sestává ze dvou krásných a mohutných skříní, již zmiňované postele s nebesy, jenž místnosti dominuje. Nechybí ale ani sedačka, stolek a křesla. Několik stolků a komod u zdi, vše v hnědočervené kombinaci, vyleštěné a napuštěné dřevo odráží dopadající světlo. Zástěna je ozdobena výšivkami, po zdech gobelíny a obrazy, určitě značné hodnoty.

Houstnoucí šero, které sporý plamínek jedné svíčky nedokáže přemoci, znemožňuje Julienovi lepší prohlídku jejich nového soukromí, ale i tak si připadá jak v pohádce. V krásné komnatě s ještě hezčí vílou, vše prosyceno vůni, jistě drahou, jako všechno tady. Ne smrad, který vychází z pokoje jeho otce a už zamořil celý jejich dům. Skoro s panickou hrůzou se dotýká jednotlivých kusů nábytku, je tak hladký, bez jediné známky poničení, bez jediného škrábance.

Ačkoli mají oba již mnoho sexuálních zkušeností, panuje v ložnici napětí. Netuší, co může jeden od druhého čekat, především on je nesvůj. Prostředí ho znervózňuje víc než elegantní krasavice, která se na něj usmívá. Ještě nikdy se nemiloval s tak krásnou ženou, tak krásně vonící ženou. Najednou vůbec netuší, jak se má chovat. Blábolit nějaké nesmysly, začít ji líbat, či ji rovnou povalit na postel? Co se od něho očekává?

Angelika je očividně klidnější, zdá se nad věcí, ale i ona přemýšlí, jak nejlépe začít. Nejde tu jen o tělesný prožitek, jednorázový, krátkodobý, měli by spolu vydržet mnoho a mnoho let. Je však až tak důležitý začátek, či se jejich vztah bude rozvíjet v čase? Ještě se vlastně ani jednou pořádně nedotkli, neprojevili si žádnou vzájemnou něžnost a už je vítá postel. Ona pozoruje jeho nervozitu a nechce ji zvyšovat. Trochu je překvapena, slyšela o něm mnohé, mluvilo se o neurvalci a zhýralci, teď tu před ní stojí mladík topící se v rozpacích. Nalije do broušených pohárů burgundské, jeden mu podá, on si s ní strojeně přitukne.

„Tohle teď bude naše království,“ usměje se na něj, zlehounka se napije, on učiní totéž.

„Vaše teta je moc milá, že nás tady zatím nechá,“ vypadne z něho.

„Tohle neřešme, drahý. Můžeme tady být, jak dlouho chceme,“ usměje se ona znovu, posadí se na sedačku, on učiní totéž, je komický, napadne ji, napodobuje ji jak opička. Chce se jí smát, ale ovládne se, není nutné ho ještě více znervózňovat a shazovat. Už tak je zřetelně mimo.

„Madam,“ souká ze sebe Julien ztěžka slova, „omlouvám se. Vůbec netuším, jak se mám chovat. Co se sluší,“ tváří se zdrceně.

„Drahý, nejsme už malý děti,“ znovu se ona na něj mile pousměje, „Já nejsem panna a vy jistě nejste panic.“

„Jistě ne,“ řekne rychle a zrudne, sám sebe zaskočí, on, zvyklý na drsné způsoby, vyjadřování i jednání, bez uzardění a bez zábran schopný se milovat před svědky, schopný se dívky zmocnit násilím, sám sebe nepoznává.

„Jsme už oba dost zkušený, není třeba přehnaný ostych. Jste velmi milý, moc pěkný, máte krásné tělo, jste mladý a silný ...,“ vypočítává jeho přednosti.

„Madam, vy jste nádherná. Ještě žádnou tak krásnou ženu jsem neviděl,“ vyhrkne Julien, mluví pravdu, začíná po ní toužit, ale neví, zda je ze společenského hlediska vhodné se na ni vrhnout, začít jí líbat, strhat z ní šaty. Určitě ne. Proto zůstává nadále prkenný.

„Pak navrhuji naplnit naše manželství,“ řekne Angelika prostě, vstane, on ji hned napodobí, vztáhne k ní ruce, vzápětí mu poklesnou.

Ona však velkoryse přejde jeho nerozhodnost, zamíří k posteli, on cupitá za ní, připadá si trapně, ale neumí si pomoc. Kdyby se jednalo o normální ženu, už by ležela nahá na posteli a on by ji klátil.

„Pomůžete mi rozepnout šaty?“ ptá se ho Angelika, on kýve a koná požadované. Ruce se mu chvějí, stejně jako rty, začíná pociťovat silné vzrušení, „Musíme si vystačit sami, zatím nemáme komorné,“ dodává ona a on se znovu zachvěje. Už dlouho mu nikdo nepomáhal se svlékat a oblékat, od chvíle, kdy jako dítě pochopil, jak na sebe šaty navléct.

Pomůže jí, teď se začíná zbavovat oděvu i on. Ocitají se každý na druhém konci čela postele, vzájemně po sobě pokukují, pozorují tělo toho druhého, které se začíná zbavovat nánosů šatstva. Jsou zatím mladí, jejich těla jsou pružná a dobře stavená, oblek v jejich případě je spíše na škodu. Ne jako u lidí otlých, stárnoucích, s vrásčitou kůží, s hrozivými a odpudivými tukovými polštáři, kdy oděv milosrdně schová většinu zmiňovaných nedostatků.

Netrvá dlouho a oba jsou ve stavu, v jakém je pán Bůh stvořil, v jakém přišli na svět. Na postel vlezou každý ze své strany, poměrně rychle se přisunou k sobě, začínají se dotýkat.

Jestliže Angelika očekávala nějakou předehtu, něžnosti, musí být zklamána. Nic takového její manžel ve svém repertoáru nemá. Náhle ztratí veškeré zábrany, obrovsky vzrušený se začíná chovat, jak je zvyklý. Už pro něj manželka představuje jen objekt ukojení, nádherný objekt, leč není schopen ničeho jiného, než do ní co nejrychleji proniknout a začít přirážet. Zmocní se jí jak obyčejné zvíře, dychtivě, drsně, bez projevů něžnosti. Vlastně se ani pořádně nepolíbili, nastavil si ji do polohy zezadu, jak má milování rád. Ona mu neodporuje, nechává ho, hodnotí ho a dobré vysvědčení mu jistě nevystaví.

Už se blíží k vrcholu, což bohužel doprovází i znaky surovosti, jak je jeho zvykem. Těsně před výronem ji zaryje prsty do ramen a zad, zatahá ji za vlasy, dokonce ji dvakrát uhodí. Nijak zvlášť tvrdě, určitě se zatím drží zpátky, napadne ji, přičemž jí šlehají z očí blesky. Nevadí ji jeho drsnost, naopak, ale vadí ji, že pro něj nepředstavuje objekt k milování, jen otvor, ve kterém najde uspokojení. Projev násilí ji doslova zvedne adrenalin v krvi, před chvílí ještě vypadal, jako by neuměl do pěti počítat, teď ji několikrát v záchvatu euforie udeřil.

On je hotový, mírně zpocený, kecne sebou na záda, oddychuje, oči přivřeně, namířené ke stropu. Ona zůstává v poloze, v jaké ji opustil, aniž by sama dosáhla orgasmu, pootočí hlavu a pozoruje spíše jeho siluetu než detaily. Sama zakrývá svit svíčky, takže se její manžel nachází ve stínu. I tak hodnotí jeho jednotlivé partie, které ji vůbec nedovolil poznat, kromě svého údu a své ruky, kterou se jí dotknul. Znovu jí zalomcuje vztek, pohlíží na jeho uvádající přirození, jenž hodnotí kladně, stejně jako jeho pružné tělo bez tuků.

Jako by oba zkameněli, vytvořili živý obraz. V jejím mozku však pulzují myšlenky. Má jeho chování přejít? Má počkat a mírně mu později vytknout jeho způsob milování? Má přeci dost času, aby ho naučila lepším způsobům, udělala z něho dobrého milence, předpoklady nepochybně má. Nebo má také zareagovat impulsivně? Co na něj bude více platit? Hodnotí svoji taktiku, v očích plameny zloby, ale taky zklamání, moc se toho hoch doposud nenaučil. Možná byl jen z prvního styku nervózní, hledá pro něj omluvu, ale vzápětí jí znovu uchvátí vztek. Je potřeba si hned na začátku jasně stanovit pravidla.

On už po ní také pokukuje, zase už je najednou rozpačitý. Jak tam ona tak klečí, jako by mu dávala najevo, že je překvapena, jako by netušila proč přestal, očekávající pokračování.

Pak se ale Angelika pohne směrem k němu, posouvá se blíž a blíž, on se blbě na ni usmívá, to ona vidí i ve tmě. Jelito jedno. Pravou rukou mu přejede po hrudi, polaská ho po břiše, sklouzne níž, zavadí o zvadlý úd a pak uchopí jeho šourek. Její stisk sílí, v jeho očích se náhle objevuje obrovské překvapení, to pozná ona i v šeru. On snad očekával, že si chce s jeho chloubou hrát, ale tlak stále sílí, přechází v evidentní bolest. Úplně ztuhne. Přesně čeho ona chtěla dosáhnout.

Angelika stále pravou rukou silně tiskne jeho varlata, až se sama začíná obávat, aby mu je nepoškodila, levé předloktí mu teď podstrčí pod krk, jeho obličej se mu křiví bolestí, ona na něho nalehne. On zřetelně nechápe, o co jde. O začátek nového milování? Proboha, vždyť mu je snad rozmačká! Měl by něco udělat, ale bojí se pohnout, aby ještě její pravačka ještě nepřidala na intenzitě. Zůstává úplně ztuhlý, zmatený, bolest je veliká.

„Juliene,“ syčí Angelika, „dobře mě poslouvej! Nejsem žádná děvka, kterou pícháš ve stodole, ve chlívě! Nejsem žádná děvka, kterou si dovolíš udeřit bez jejího souhlasu! Jsem tvoje manželka a očekávám od svého muže víc, než si mi předvedl!“

On zbledne, začíná chápat, bolest, kterou mu působí, není milostnou předehtou. Ona mu snad chce opravdu rozdrtit koule, napadne ho, dívá se vyděšeně, nic nechápe. Když se ale pokusí bránit, jistotně mu je zmáčkne ještě víc. Už tak je bolest značná.

„Juliene, dobře mě poslouvej! Já jsem si tě vybrala, donutila svou tetu, aby zaplatila svatbu, aby zaplatila vaše dluhy, aby mi dala věno. Vybrala sem si tě, protože budeš baronem. Vybrala jsem si tě, protože chci společně s tebou proniknout do vyšší společnosti. K tomu tě potřebuju jako svého manžela. Vybrala sem si tě a vytáhla z těch vašich sraček, ve kterých žijete! Ale pozor! Já nejsem žádná holčička z porcelánu! Dovedu bejt pořádná mrcha. Stejně jako ty, to se mi na tobě líbí. Ale ke mně, rozumíš, ke mně, se budeš chovat s úctou!“ drmolí Angelika mezi zuby, rozhodla se pro vysokou hru, riskantní hru, ale z jejích zelených očí šlehají blesky, její pohled je vražedný.

On je zaskočený, skoro vyděšený. Nikdy si mu žádná žena nedovolila vzdorovat, kdyby ano, zbil by ji jak psa. Teď tu leží zaskočený, slyší syčivý hlas vycházející z úst jeho vlastní manželky. Vzal si snad čarodějnicí? Zachvěje se hrůzou, tlak v rozkroku rozhodně nepolevuje, spíše sílí, aby ho odradila od pokusu o odpor. Náhle je pro něj z víly fúrie, do jejíž pasti padnul a možná přijde o moc důležitou část svého těla.

„Chci vod tebe slyšet slib, slib šlechtice, tomu snad půjde věřit. Chci slyšet, že ani jeden z nás, nebude dělat nic, co by bylo tomu druhému nepříjemný! Ty mě nebudeš mlátit, pokud ti to nedovolím, jako zpestření souložení. Já ti zase nebudu drtit tvoje koule. Bylo by jich škoda. Chceme přece potomky, nebo ne?“ zní z jejích úst, zdají se mu ale divně zkřivené, je zaskočený, ponížený, šokovaný.

„Co chcete, madam?“ sípe, musí potlačovat bolest, hrome, jestli bude pokračovat ...

„Chci tvůj slib! Nikdy mě neuhodíš. Nikdy mi vědomě neublížíš! Já udělám to samý. Budeme spojenci, budeme se vzájemně respektovat. Budeme spolu šukat tak, aby se nám to líbilo voběma. Jsme manželé, protože je to pro nás voba výhodný. Z toho budeme vycházet. Já za sebe ti to slibuju!“

„Chcete slib? Dobrá, slibuju. Nechtěl sem ...“

„Budu ti věřit,“ stále ho pevně svírá, „Teď, až tě pustím, si v klidu vo všem promluvíme. Řeknu ti, proč sem tě chtěla za manžela. Řeknu ti i další. Jsme vyrovnaný. Tys mě praštil, ponížil, já ti to vrátila. Možná poznáš, že máme společného víc, než si myslíš. Až tě pustím, nezačneš vyvádět, slibuješ?“

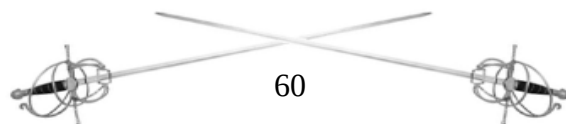
„Slibuji.“

„Slovo šlechtice?“

„Slovo šlechtice,“ opakuje, cítí se hrozně ponížený, nejraději by skočil pro meč a prořízl jí hrdlo. Co si to k němu dovolila? Zatím si nemůže vyskakovat, ale ...

„Dobrá, Juliene, začneme pěkně znovu, ujasníme si pár věcí,“ rozhodne se vyzkoušet jeho slovo, pokud ho poruší, bude hrozně litovat. Uvolňuje svůj stisk, dokonce ho několikrát lehce pohladí po partii, s kterou před chvílí tak nešetrně zacházela. Vzápětí se zvedne, jde ke stolku, bere pohárky a vrací se.

On jen leží na zádech, měl by vyskočit a potrestat jí za její chování, dokázat jí, kdo je tady pánem. Místo toho ale jen sleduje její nádhernou postavu. V jejích očích objevil něco, co mu brání vykonat z jeho

pohledu spravedlnost. Dobrá, možná ji neměl uhodit, ale neudělat nic zlého, nic ve zlém úmyslu, prostě se jen přestal trochu kontrolovat, trocha násilí mu zlepšila jeho tělesný prožitek. Ona ho však ponížila záměrně, jednala s ním jak s uličníkem, klukem. Tohle si přece nemůže nechat líbit. Krev v něm vře, ale přesto jen leží na zádech. Slib, který ji dal, je poslední, co ho drží na posteli.

Už je zase vedle něho, stále spočívají na pokrývce, nazí, v místnosti je dost tepla, do krbu naložili opravdu hodně. Podává mu pohár, on se zvedá, ale nepodívá se na ni, naopak, snaží se vyhnout střetu s jejím pohledem.

„Nezačali jsme dneska dobře,“ slyší její hlas, jako by zněl z dálky, ve spáncích mu pulsuje krev, je na nejvyšší míru rozzlobený, rozčilený, ale jako by jeho údy byly paralyzovány, „Pokud potřebuješ k tomu, abys dosáhl pořádného prožitku násilí, potřebuješ vidět ženu trpět, můžeme se domluvit,“ pokračuje ona, její hlas už zní zase klidně, ale před chvílí syčela jak zmije, hodně jedovatá zmije, „Juliene, milování není jen vo tom ho tam strčit a vystříknout. Milování je vo mnoha dalších věcech. Navzájem si můžeme poskytnout hodně rozkoše. Jsi moc pěkněj, máš krásný tělo, tvoje náčiní je k zulíbání. Ty seš asi zvyklej si brát ženy tak jako před chvílí mě, je to tak?“ položí mu otázku a on cítí jak bledne a rudne zároveň. Ponižování pokračuje, ale nezdá se mu, že by ho právě teď svými slovy chtěla trápit. Co vlastně chce?

„Jsem přece muž!“ zmůže se na dost ubohý argument.

„Seš muž, ale nejseš asi dobrej milenec. Nejsi tu sám, jsme tady dva. Možná si tak doposud nemusel uvažovat. Ale i já ti dokážu poskytnout daleko víc, než si dovedeš představit,“ slyší ji říkat. Ted' tomu všemu nasadila korunu, už jeho ponížení nemůže být horší. Nejprve mu vyhrožuje, drtí mu varlata, donutí ho ke slibu, ted' ho ještě ke všemu zpochybnila jako milence. Proboha, koho si vzal za manželku?

„Co chcete?“ uvědomuje si, že jí vyká, ona mu však tyká.

„Chci mít vedle sebe nejen manžela, ale taky milence, kterej mi bude poskytovat rozkoš. A já jemu. Vzájemně si vyhovíme, najdeme způsoby, jak si naše milování zpestřit, jak ho učinit takovým, abysme oba prožívali maximální potěšení. Jsme oba mladý, naše těla jsou hezká, pružná, dokážou tomu druhýmu přinést hodně krásnejch prožitků. Ale proto jsem tě za manžela nechtěla.“

„Co vlastně chcete?“ zopakuje otázku znovu, zhluboka se napije, připadá si před ní jak plísňený záček, přitom si nemůže pomoci, nezmůže se na odpor. Copak ho očarovala? Otrěse se.

„Řeknu ti, co chci a čeho společně dosáhneme,“ zní její hlas náhle skoro líbezně, „Chci bejt bohatá, chci bejt uznávaná ve společnosti. Chci zpátky do Paříže, chodit do nejlepší společnosti. Chci využít všechny kolem sebe, abych toho dosáhla. Tobě, Juliene, nabízím spojenectví. Společně tohle všechno získáme. Respekt vod jinejch, vliv, moc, bohatství. Jedno za jakou cenu. Něco vo tobě vím, v tomhle si sme podobný.“

„Nerozumím ...“

„Je to jednoduchý. Potřebuju manžela, potřebuju tvůj titul, ale bude se mi hodit taky tvoje pomoc. Až se líp poznáme, tak všechno pochopíš. Lidi sou jako ovce, je potřeba je využívat, vodit je, stříhat je. Moc jsem se vod hraběnky naučila. Není nic, před čím bych se zastavila. Už jsem dlouho čekala, je na čase začít. Nabízím ti vzájemný spojenectví. Dosáhneme společně bohatství i postavení. Za každou cenu. Chápeš? Vytáhnu tě z tý vaší díry, zavedu tě do společnosti, tam, kde vždycky byla hraběnka, než ji král a po něm královna vyhnali. Vona nám vteřve cestu, my po ní půjdeme a dosáhneme svýho cíle.“

„Jak to chcete udělat? Vždyť nic nemáme ...“

„Ale maj jiný. Však najdeme způsob, jak si něco z toho přivlastnit. Juliene, mám svůj plán. Pokud poznám, že ti můžu věřit, že jsme skutečný spojenci, všechno ti řeknu a vysvětlím. Dokážu bejt věrněj spojenec, spolehlivá. Ale taky dokážu bejt krutej nepřítel,“ říká poslední slova hodně přesvědčivě, až se on zachvěje.

Koho si proboha přived do své postele? Má se snad bát vlastní ženy? Jeho vztek doposud nepominul, ale zároveň ho něčím neuvěřitelně přitahuje. Má pravdu, je jen obyčejnej křupan, nevychovanec, nezná žádné způsoby lepší společnosti. Ale dávat mu to takhle najevo? Přitom se tváří,

jako by mu nabízela opravdové přátelství, náhle ji věří, že je schopná slova, která tak sverpě pronáší, taky naplnit.

Ještě jedno ho znepokojuje. Bez obalu mu řekla, že si ho vybrala a proto je teď v její posteli. Proto dnes odpoledne ten opilej knězour jejich svazek posvětil. Vybrala si ho a dosáhla svého, jak se zdá. Ale její reakce na pár žďuchanců, když vrcholil, jí přece nemůže jen tak projít. Nemůže s ním jednat jako s klukem, ačkoli je o tři roky starší a asi i daleko zkušenější, protřelejší.

Její nabídka na další rozkoše zní ale lákavě, neví proč, ale věří jí i v tomhle. Je úplně jiná, než děvky či děvečky, co kdy poutil svým semenem. Náhle cítí chuť poznat slibované rozkoše, proniknout do tajů, které mu naznačila. Vždyť i v tomhle má pravdu, vždycky mu šlo jen o to se udělat, čím ženu víc ponížil, tím byla jeho rozkoš vyšší. Ale ona od něho jistě čeká víc a v tom jí opravdu mnoho nabídnout nemůže.

„Juliene, pojďme se v první řadě na něčem domluvit,“ slyší znovu její hlas, zní teď obzvláště medově, „Dopijeme teď svoje poháry a začneme mluvit o skutečném milování. Ty můžeš nabídnout svou mužnost, já ti ukážu i jiný tajemství lásky, než jaký si doposud poznal. Možná se ti budou líbit, možná tě neuspokojí. Budeme o všem mluvit, budeme kašlat na všechny mravokárný kecý. Jediný, co chceme, je se vzájemně potěšit. Dnešní noc bude ještě dlouhá a já se tě pokusím přesvědčit, že stojí za to se mnou alespoň v tomhle spolupracovat.“

„Budete mě zase mačkat ...“ slyší ke svému úleku sám sebe, jedná jak pitomec, zcela paralyzovaný, čímsi omámený.

„Jen když budeš chtít a bude se ti to líbit,“ odpovídá, bere mu z ruky prázdnou číši, spolu se svou jí odkládá vedle postele. Vzápětí se k němu přivine, on cítí její vůni, její hladkou kůži, dotek jejích nader na svém těle. Políbí ho zlehka na ústa, její ruka začíná laskat jeho tělo. Znovu se ho zmocňuje vzrušení, je tak nádherná ... a tak nebezpečná!

Pan d'Holfene si chvilky ve společnosti mladých lidí užívá, popíjí místní víno, které nechává labužnický válet po jazyku a baví společnost. Má věru o čem vyprávět, oni jsou vděční posluchači. Mluví však jen o událostech, které zažil ještě za vlády Richelieua, před svou internací v Bastile, o které takticky pomlčí. Oni mu doslova visí na rtech, vůbec netušili, kolik toho jejich současný společník prožil. A to jim jistě vyjevil jen velmi málo, mnoho dalšího musí zůstat i nadále tajemstvím. Získává si jejich důvěru a přízeň, už se tolik neomezují v pití, stále však se snaží mít své jednání zcela pod kontrolou.

„Nechám vodnést nějaké jídlo a pití do vašich komnat,“ navrhně pan d'Holfene k jejich radosti ve chvíli, kdy společnost hodlá i on opustit.

Horlivě děkují a přesouvají se do jednoho z pokojů, který byl přidělen Maremu. Široko daleko nikdo není, přesto hovoří spíše potichu, zůstává v nich ostych z krásného prostředí, kdy nábytek nemá jedinou chybičku, vzorně vyleštěn, všude naprosto čisto, lůžko nově povlečené, ve vzduchu vůně. Nakonec se uvelebí právě na posteli, v místnosti je poměrně teplo, Julie si rozepne živůtek, který ji tísní, mladíci zůstanou v košilích. Zují se a uvelebí se na lůžku, chlapci správce jim donesli tolik jídla a pití, jako by zde měli zůstat odříznuti od světa alespoň týden.

„Myslíš, že už na to skočili?“ uchechtává se Baptiste a rukou přejede po rameni své nevlastní sestry. Rád by se s ní pomiloval v krásném prostředí, ale mohli by je nachytat, musí se chovat zdrženlivě.

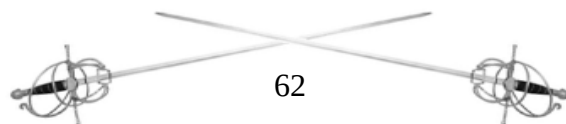
„Co já vím, ale Angelika opravdu stojí za to,“ ušklíbá se pan de Mortimer.

„Je na ní něco divného. Ty její voči,“ promluví vážným hlasem Julie.

„Divného? Je nádherná ženská ...“

„Určitě je,“ trochu se zakaboní obličej sestry ženicha, přeci jen se v porovnání s nevěstou cítí být až druhá, „Ale je na ní taky něco divného. Ty její voči ... jsou vopravdu nějaký divný. Divný, říkám,“ opakuje zarputile, protože v obličejích mládenců, kteří se na sebe po očku podívají, se objevuje shovívavý úsměšek.

„Snad na ní nežárlíš,“ vyřkne jejich myšlenky Baptiste.

„Zbláznil ses? Jen říkám svůj pocit. Něco mi na ní nesedí. Je už dost stará, starší jež brácha, proč se už neprovдалa? Všechno je nějaký divný. Tady to všechno,“ rozhlédne se dívka.

„Co pořád máš? Je to tu jiný, hraběnka prostě patří do jiný kasty,“ pokrčí rameny její nevlastní bratr, „Co nám musí vystačit na rok, je tady pro ní kapesný na den. Všechno tady je skoro dokonalý.“

„Právě! Až moc dokonalý! Všichni sou takový jiný, sice se pořád usmívaj, ale co je za těma jejich úsměvama? Něco mi tu nesedí.“

„Bud' ráda, že si vůbec bráchy všimli. Ted' sme jejich příbuzný, třeba nás sem vobčas pozvou. Sice ta svatba teda nic moc ...“

„To je pravda,“ přidává se Mare, pro jistotu však ztiší ještě více hlas, „Čekal bych víc, aspoň nějakou hudbu, nějaký hosty. Nikdo tady ale nebyl, kromě tý krásný baronky z Paříže, a ta se tu vobjevila jen náhodou, jak sem pochopil.“

„Asi bude ta její teta pěkně lakomá,“ říká Baptiste, podvědomě stočí zrak ke dveřím, nestojí o vyslechnutí svého názoru nikým z místních.

„Lakomá?“ zavrtí hlavou pochybovačně jeho sestra, „Víš, co jí ta svatba stála peněz? Věno, vyplatila tátovy dluhy, dneska nás tady hostila. Kdyby nám neposlala peníze dopředu, ani bysme se neměli do čeho voblíknout. Byla by hloupá, kdyby ještě víc vyhazovala. V tom jí chápu. Akorát mi není jasný, proč si vybrala Julienu, kterej má holou prdel.“

„Neboj se, taky se pro tebe najde nějaký ženich,“ prohodí nevlastní bratr.

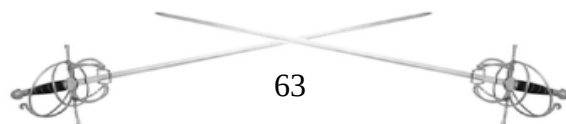
„Jen aby,“ odpoví mu pochybovačně, „Kdo by si mě vzal! Nemám žádný věno! Abych tak ještě skončila jako teta, ta mrcha jedna. Nebo abych šla do kláštera, jako všechny, co maj jejich rodiče hovno a tak je radši strčej do kláštera, protože je to víde levnějc!“ vyjádří své obavy vycházející z dobových zvyklostí.

„Byla bys moc pěkná jeptiška,“ přejede ji vyzývavě Baptiste po bradavce.

„Nechte už těch keců, podívejte, co nám tady nechali,“ ukáže Mare na zásobu pití a jídla, „Navrhuju začít, tady už nás nikdo nevidí, nemusíme se tak krotit!“

„Máš pravdu,“ pozdvihne pohárek i druhý z mladíků.

Julie je následuje, přituknou si, jsou kousek od sebe, pokračují v hodnocení zdejšího zámku, Angeliky i její tety. Mladíky zaujala i baronka de Montjau. Přes stoupající hladinu alkoholu v krvi se však krotí, ostych v nich zůstává, stejně jako obava, aby si neuřízli ostudu a nezavřeli si do budoucna zdejší dveře.

TŘETÍ KAPITOLA

VZÁJEMNÉ POZNÁVÁNÍ

Angelika a Julien zůstávají na zámku Besiere a začínají se lépe poznávat. Stále mezi nimi panuje mírné napětí, vyvolané počátkem jejich svatební noci, ale hrany se začínají obrušovat. Obrovský podíl na této změně k lepšímu má ona, která svému muži poskytuje jednak skutečné potěšení v posteli, ale také ho začíná zasvěcovat do života ve vyšší společnosti, objasňovat mu některé zvyky, pravidla, vystupování.

On přijímá její rady vcelku trpně, rozhodně si však nemůže stěžovat. Nic mu zde nechybí. Dlouho vyspávají, po jídle následuje pestrý program, od karetních her, přes taneční lekce, způsoby dvoření se urozeným dámám. Často se do této osvěty zapojí i hraběnka, která alespoň tak nachází rozptýlení ve svém nudném životě.

Večery a noci novomanželé zasvěcují tělesným prožitkům. Angelika má co nabídnout, dokáže mu poskytovat dostatek rozkoše, určitě si on nemůže stěžovat. Začínají se stále více přitahovat, objevuje se vzájemné pouto, sice pozvolna, nenápadně, ale jistě se rozvíjí vzájemná náklonnost. Julien se přestává cítit jako učeň a nabývá pocitu rovného partnerství, ačkoli o dominantní roli muže v jejich svazku si může nechat leda zdát. Nicméně ho Angelika okouzluje, získává si jeho důvěru, tak pošramocenou jejím jednáním během první společné noci.

Neberou si žádné servítky, co se týká milostného života, hovoří spolu otevřeně, zkoušejí různé praktiky, rozebírají posléze, zda se splnilo jejich očekávání. On přijímá její otevřenost, což umožňuje oběma dosahovat uspokojení. Jejich vzájemná uvolněnost v tělesném styku se začíná přenášet i do jejich obecného vztahu. Povídají si o všem možném, především ona mu líčí různé zážitky, ať již z Paříže či Londýna, popisuje způsoby v nejvyšších vrstvách, založené však na vysoké přetvářce a různých rituálech, které ve své podstatě zakrývají pravou tvář většiny pánů i dam.

Zatím se nevrací k tématu naplnění svých snů, respektive pokud se o nich zmíní, nikdy neprozradí nic ze způsobu, jakými je chce dosáhnout. On nenaléhá, užívá si spokojeného života v přepychu, vyvaluje se v nadýchaných polštářích, jí ze vzorně umytých talířů stravu, o které by si v sídle svého otce mohl nechat jen zdát. V noci si pak vychutnával umění lásky, kde mu ona otevírá mnohé doposud nepoznané obzory, on si užívá krásného těla své manželky, které mu ona oddaně nabízí. Přestože je v oblasti sexu spíše veden, nestěžuje si a nachází skutečné naplnění svých tužeb.

Tak uplyne prvních čtrnáct dní. Sourozenci i přítel Julienu se vrátili domů, od té doby se na zámku neukázali. Ale ani novomanželé nevyrazili pokochat se sídlem rodu de La Solignac, ona o nic takového nestojí, on se pak téměř bojí ji přivést do prostředí, ze kterého vzešel. Přesto oba cítí, že je nutné se minimálně na otočku za baronem vypravit.

Návštěva dopadne dobře především díky Angelice. Ta již byla na zážitek dostatečně připravena panem d'Holfene, tudíž se obrnila. Ale i Julie, Baptiste a Mare učinili jisté přípravy a prostředí přeci jen vylepšili, kdoví po kolika letech se uklízelo a místnosti prošípkovali voňavkami, jež svádějí tuhý boj se zatumchlinou i smradem a vyvolají záchvaty vzteku barona, který křičí, že se z toho zápachu zalkne.

Angelika zahraje před starým pánem vzornou a pokornou ženušku, ani jediným slovem během návštěvy, ale ani po ní, nedá najevo žádný negativní pocit. Tím si získá vděčnost svého chotě. Oba však s uspokojením spatří za soumraku znovu obrysy zámku Besiere a s chutí se vrhnou do své postele. O proběhlé audienci u barona už nepadne ani jediná poznámka.

Potěšení však jsou i Julie, Baptiste a Mare, které Angelika jménem hraběnky pozvala na návštěvu. Obrovské překvapení pro ně znamená douška, že nemusí spěchat s návratem, mohou zůstat delší čas a dělat společnost jak novomanželům, tak paní de Besiere. Radost vzápětí vystřídají obavy, zda budou schopni naplnit očekávání, přeci jen jejich zvyky nejsou zcela shodné s panujícími poměry u tety Angeliky. Leč ta je uklidní, slíbí jim osobní pomoc a radu.

Nápad pozvat na delší čas trojici mladých lidí vyšel z její hlavy, ale na větší odpor u jejich opravdivé hostitelky nenarazila. Hraběnka v návštěvě vidí především povyražení, alespoň jí čas bude lépe utíkat a ona navíc bude moci zkoušet své figle na pana de Mortimer, který ji minimálně zaujal. Což neuniklo Angelice a z jistých taktických příčin hodlá jejich vzájemné sblížování podporovat.

Dalších deset dní znamená opravdu příjemný čas pro všechny přítomné. Ráno mohou vyspávat dokdy chtějí, následuje většinou lehká snídaně v pokojích, procházka v zahradě před obědem, podle počasí, ale konec dubna se jeví pro takové počiny překvapivě docela přívětivým. Různě korzují, povídají si, doprovod omladině činí občas i zámecká paní se svým přítelem panem d'Holfene. Jako by i oni dva ožili.

Po společném obědě se koná nejprve siesta, vyplněná podle libosti, buď na lůžku či klábosením. Posléze se skupinka rozdělí, a to dle pohlaví. Dámy se shromáždí buď v zámku, někdy na jeho balkóně nebo přímo v zahradě. Nejčastěji se věnují se karetním hrám, ale někdy i šibalským pomlouvám svých mužských kolegů. Ti si ovšem najdou rovněž zajímavé povyražení, buď si zahrají tenis, nebo se jdou projet na koních a většinou nevynechají šermířské cvičení, v němž vyniká jak pan de Mortimer, tak pan d'Holfene. Oba bratři za nimi rozhodně zaostávají, ač jim nechybí talent ani elán. Ale zkušenosti neprijdou sami od sebe.

Společná večeře všechny opět spojí a mohou hodnotit své úspěchy, chlubit se. Hraběnka s úsměvem přechází prkennou snahu svých hostů zvládat nástrahy stolování, přes některé rady Angeliky i Geofriho se stále necítí pevní v kramflecích. Ale snaha jim upřít nejde. Po různě dlouhé době, podle nálady, se mladší část odebere většinou společně do salónku a pokračuje v tlachání, zatímco zámecká

paní setrvá chvíli se svým bývalým milencem a přátelsky si povídají. Jejich láska již je dávno mrtvá, zůstává jen vzájemná náklonnost, možná trocha nostalgie.

Noc tráví rozličně. Geofri a Mare pokaždé sami, Marion-Anne si obden povolá svého nájemného milence Marka. Angelika a Julien uléhají vždy společně. Julie a Baptiste chodí do postele sami, ale několikrát Baptiste pod rouškou tmy vyklouzne ze svého pokoje a vstoupí do pootevřených dveří komnaty své nevlastní sestry. Po zasunutí zástrčky si užívají na vonném měkkém lůžku. Prozrazení jejich incestního vztahu se zase tolik bát nemusejí, do jejich křídla zámku nikdo nechodí.

Začátkem května jejich idylku naruší příjezd posla z Paříže, kterého vyslala baronka de Montjau. Toho dne po večeři požádá hraběnka Angeliku a pana d'Holfene, aby ji následovali do hraběcího salónku, zbytku přítomných svůj počín vysvětlí nutnou rodinnou poradou. Posadí se tentokrát zcela bez občerstvení i pití.

„Naše přítelkyně v Paříži našla našeho drahého Raoula de Barbou, poněkud nezdárného synovce mého idiotského zetě,“ jde paní de Besiere rovnou k meritu věci, „Podle všeho je živej a zdravěj, vydělává si obšťastňováním paniček, který mu za jeho služby platí dárky.“

„Pak se můžeme pokusit uskutečnit tvůj plán,“ konstatuje suše Geofri.

„Správně. Teď přichází čas Angeliky, jistě se už těší, až vyrazí do Paříže se svým manžilkem.“

„Velmi ráda se svojí role ujmu,“ neskrývá potěšení nyní již paní de La Solignac d'Saussier, „Budu ale potřebovat nějakou hotovost, na cestu, na ubytování,“ upozorní.

„Ubytuje vás baronka, sama se nabídla. Má dost velké dům. Na cestu a drobný vydání ti něco dám, nouzi trpět nebudete,“ ušklíbne se správkyně veškeré zdejší hotovosti, „Chci, abyste vyrazili hned pozejtří, moje dcera čeká už dost dlouho.“

„Mám jet jen se svým mužem?“ pozvedne své nazelenalé oči Angelika.

„Jen? Dám ti kočár a vozku, dobrá, tak si vem ještě Carla, abys měla případně vochránc. Ten mladík se vyzná, kdyby snad nastaly problémy.“

„Možná bych měla lepší nápad,“ řekne jakoby lhostejně novomanželka, leč starší šlechtičnu neošálí.

„Nápad?“ protáhne.

„Co kdybych s sebou vzala sourozence manžela a pana de Mortimer. Menší výlet by jim neuškodil, poznali by jiný místa, mohli bysme se víc sblížit. Zároveň by Mare a Baptiste poskytli doprovod ...“

„Chceš jim ukázat Paříž?“

„Julien už v ní byl, Mare asi taky, ale Julie a Baptiste určitě ne. Měla bych aspoň doprovod, cesta by nám líp utíkala ... ale pokud s tím nesouhlasíte ...“

„Bude nás to stát víc peněz.“

„Vždyť je ubytuje baronka, určitě je těch pár dní i pohostí. Kdyby jel Carlo, taky by cesta něco stála. Když jim dáš nějaký drobný, aby nezůstali v Paříži bez peněz, zase tolik se ti jejich účast neprodraží,“ přijde na pomoc pan d'Holfene.

„Paní hraběnko,“ praví vážným hlasem Angelika, „všichni se zdají být docela dobřejma společníkama. Když pojedou se mnou, ukážeme dobrou vůli, ještě více se spřátelíme. Můžou se nám pozdějc hodit, když získáme jejich důvěru.“

„Hodit?“ zasměje se srdečně paní de Besiere, „Hodit k čemu? Jen nás tady vyžíraj!“

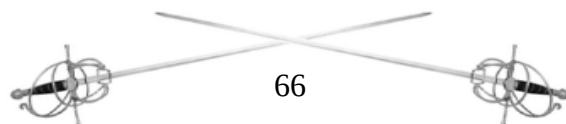
„Marion,“ zavrtí nesouhlasně hlavou d'Holfene, „kdybys je tady nechtěla, tak už byli dávno doma. Jen si přiznej, je tady s nima veselej. Taky si pookřála. Vždyť nemáš téměř nikoho, jsme tu tak sami. Voni sem přinášej život, jsem rád, že jsou tady, mám si s kým zahrát, zašermovat.“

„Čert vás vem!“

„Souhlasíte tedy?“ zeptá se Angelika, zda předchozí vyjádření pochopila správně.

„Budete ale muset šetřit, nepočítejte s moc velkou hotovostí,“ zvedne zámecká paní varovně prst.

„Však my se uskrovníme,“ přikývne spokojená paní de La Solignac, zatím vše vychází podle jejího plánu, možná až moc rychle s ní hraběnka souhlasila. Proto zůstává obezřetná, byť si nemůže

nepovšimnout faktu, na který poukázal před chvílí její tajný spojenec. V houfu mladých lidí se stárnoucí šlechtična cítí očividně dobře a její pokukování po urostlém panu de Mortimer by nezaregistroval jenom naprostý slepec.

Ještě asi čtvrt hodiny se radí o podrobnostech, pak se odeberou zpátky ke stolu, kde poněkud strnule posedává rodina de La Solignac se svým přítelem. Přeci jen vůbec netuší co se děje, zvláště manžel Angeliky se cítí hloupě. Ačkoli se asi jedná o věc jdoucí zcela mimo něj, mohly by nastat komplikace. V posledních dnech se cítí šťastný jako nikdy, obklopený svými sourozenci, přítelem, ženou i zajímavým párem starších šlechticů. Tajná porada nevěstí asi nic dobrého.

Hraběnka se však vrátí s úsměvem na rtech, čekajícím se znovu velmi mile omluví a nadhodí konverzační téma, které vzápětí sama rozvine. Další půl hodiny znamená tradiční pohodu, pak dojde k rozdělení společnosti na mladé a starší.

Pětice mladíků a dívek se přesune do předpokoje ložnice novomanželů, kam si nechají přinést víno a zákusky. Což však není nic nového a tak chlapci správce Jacques a Edmond bez problémů splní jejich očekávání. Položí tácy, naplní pohárky a pak zůstanou stát v očekávání dalších rozkazů. Stačí pohled Angeliky, zdvořile se ukloní a zmizí. Moc se jim posluhování nelíbí, nechápou, proč jako synové správce musí něco takového vykonávat, leč jejich otec v tom vidí důležitou součást jejich výchovy. Je jim třináct a jedenáct let a trocha pokory a hodně práce jim jen prospěje. Přitom nezapomíná i na další jejich vzdělávání, kterého se ujal on sám osobně.

Po odchodu chlapců si mladí urozenci přituknou, napijí se a oči všech se upřeně zahledí na Angeliku. Ta pochopí, očekávají vysvětlení jejich krátké tajné porady. Její tvář však nenaznačuje nic, nemohou z ní vyčíst, zda jde o dobré či špatné zprávy.

„Dnes dorazil posel z Paříže. Bohužel poměry u dvora se nezměnily, takže exil paní hraběnky trvá,“ začne vážným hlasem, trocha napětí přeci nezaškodí, „Jedná se však o jistou rodinnou záležitost.“

„Něco vážného?“ zeptá se za všechny znepokojeným hlasem Julien, vždyť o příbuzných tety své ženy neví zhora nic. Jen z náznaků pochopil, že hraběnka stála před dvěma léty s dalšími velmoži a princem na straně nepřátelské kardinálovi Mazarinovi a proto se teď musí zdržovat na svém zámku. Jinak jim nic dalšího neprozradili, i pan d’Holfene s nimi mluvil jen o událostech před deseti roky. Vlastně o rodině či přátelích hraběnky nepadlo ani slovo, politickou situaci nesledují, o událostech u královského dvora nemají ponětí už vůbec.

„Jde o dceru paní hraběnky, markýzu de Cavarlene,“ pokračuje Angelika, „Paní hraběnka má syna a dceru,“ rozhodne se lehce poodhalit závoj tajemství okolo zdejší zámecké paní, „Její syn, markýz de Almare, je na straně kardinála Mazarina, těší se velký přízni královny, má být asi za rok jmenovanej vychovatelem jejích dětí ...“

„Vychovatelem krále?“ neudrží se Julie, vzápětí provinile sklopí hlavu.

„Ano, jeho postavení u dvora je velmi dobrý. Pokud vím, tak je taky pověřován tajnými jednáními, je velmi mocnej a velmi bohatěj. Možná vám časem i o něm řeknu víc. Ale jedná se o dceru paní hraběnky, která žije se svým manželem na jeho zámku poblíž Rouenu. Bohužel teď není vhodná doba vyprávět podrobnosti. Prostě je nutný, abych odjela do Paříže a vyřídila tam nějakou záležitost.“

„Chceš odjet do Paříže?“ zarazí se její manžel, již si vzájemně tykají, ačkoli v mnohých manželstvích vykání přetrvává až do smrti.

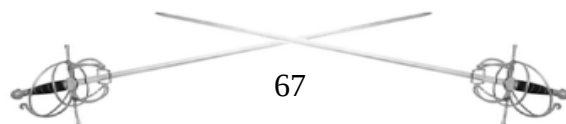
„Pojedeme do Paříže,“ usměje se poprvé Angelika a pokračuje, „Vlastně můžeme všechno brát jako takovou naši opožděnou svatební cestu. Vyrážíme pozítří.“

„Tak do Paříže,“ objeví se náznak radosti v obličeji manžela, možná už se začínají naplňovat některý její sny, napadne ho.

„Nejde o žádnou vážnou záležitost. Jen je potřeba něco zařídit v Paříži, co se týká paní markýzy de Cavarlene, jde vopravdu o čistě rodinnou věc. Něco menšího v jejím zájmu.“

„S radostí tě doprovodím.“

„My se asi budeme muset vrátit domů, co bysme tady dělali, když tady nebudete,“ praví zklamaným hlasem Julie, život na Besiere se jí moc a moc zamlouvá.

„Budete muset vodjet,“ přikývne Angelika, „Paní hraběnka by vás tady možná nechala, abyste jí dělali společnost, ale já jí navrhla něco jinýho.“

„Vadíme ti snad?“ zableskne se v očích její švagrové, pocítí hrozné zklamání, ale to jde číst z obličejů všech přítomných. V poslední době se hodně spřátelili, tykají si, nacházejí hodně společných zájmů, skoro začali brát Angeliku jako jednu z nich, ačkoli si ona i oni zatím zachovávají svá tajemství a svým způsobem se nevyhnou předstírání.

„Jak se to vezme,“ pokrčí zdánlivě lhostejně rameny Angelika, „Pořád vás ještě pořádně neznám. I když se mi jevíte poměrně dobře, dokonce se mi zdá, že bysme si mohli rozumět ...“

„Ale bude lepší, když pojedeme,“ zasměje se hodně křečovitě Julie a podívá se po ostatních, jako by říkala, vidíte, měla jsem tehdy pravdu, je nějaká divná.

„Rozhodně. Zejtra tady ještě můžete zůstat, ale pozítří musíte bezpodmínečně vodjet. Jako já s Julienem.“

„Takže zejtra tu ještě smíme milostivě zůstat?“

„Určitě. Musíte se přeci připravit na cestu, ne?“

„Připravit na cestu? Dyt' tady nic vlastně nemáme a doma sme za půl dne ...“

„Za půl dne? Řekla bych, že ta cesta bude delší,“ usměje se Angelika, Julie, která se už nadechovala k peprný odpovědi, pořádně nakvašená, se zarazí.

„Chceš snad naznačit ...“, vyskočí Baptiste, který jako první pochopí.

„Zásadně nic nenaznačuju. Ale vopravdu se známe dost krátce, takže jsem si řekla, že společnej vejlet do Paříže by nemusel bejt na škodu. Paní hraběnka kupodivu souhlasila bez větších námitek. Budete mě a Juliana doprovázet.“

„Pojedeme do Paříže? Paráda!“ zvolá Baptiste a zadívá se významně na svoji nevlastní sestru, která naopak provinile sklopí zrak.

„No, nevím, jak velká paráda to bude,“ krotí jeho nadšení organizátorka zájezdu, „Paní hraběnka nám dá sice něco na cestu, ale zase tak moc peněz mít nebudeme. Nevím, kolik kdo máte u sebe, budeme muset asi dost šetřit.“

„Něco nám přece zůstalo z toho, co bylo na voblečení,“ napadne Mareho, „Vlastně jsem se ani nezeptal, jestli pozvání platí i pro mě.“

„Vodjet bez našeho vochránce? Copak by to šlo?“

„Jak vlastně pojedeme?“ ptá se Julien, ani on nedokáže zakrýt radost, dokonce dvojnásobnou. Společná cesta v této sestavě v něm vzbuzuje přímo nadšení a za druhé, jeho žena se ukázala nejen jako velkorysá, ale dokonce velmi vstřícná, když přibrala zbytek společnosti.

„Promiň,“ řekne dost neochotně Julie.

„K čertu s vmlouvama,“ zasměje se Angelika, „Jen sem tě trochu škádlila. Co se týká cesty, pojedeme kočárem, do něj se snad nějak vejdem. Vozku i kočár nám dá hraběnka, asi si vezmeme ten správčův, je míň nápadnej a bez výraznýho erbu. Pánové, doufám, že se postaráte vo naši ochranu. Pokud budete potřebovat nějaký zbraně, určitě se na zámku najdou.“

Následuje asi hodinová vzrušená debata, ve které probírají přípravy na cestu. Počítají vlastní hotovost, což nijak oslnivě nedopadne, domlouvají se na trase, hovoří i o ubytování. Angelika zatím nic dalšího neprozradí, ani o nabídnutém pohostinství baronky de Montjau. Ale i tak mají o čem konverzovat, vysloveně se všichni těší. Každý možná z trochu jiných příčin, ale společný výlet nadchnul každého z nich.

TEMNÉ PLÁNY SPŘÁDANÉ ZA TMAVÉ NOCI

Vozka Auguste Dumont je drobným ale houževnatým sloužícím hraběnky de Besiere, který nastoupil do služby po neslavném konci svého předchůdce Mahauta. Svůj kočár provede pařížskou branou v polovině května, večer je příjemný, ani teplo, ani zima, v ulicích stále korzuje dost lidí, mívá se s povozy i jinými kočáry, někdy i nosítky, které využívají urozené či významné osoby pro zrychlení své přepravy. Nosiči se lépe propletou mezi davem a projdou i místy, kde má kočár značné problémy se vejít.

Dumont dopraví do cíle pětici mladých urozenců ze zámku Besiere. Paříž zaujme především Julii a Baptista, kteří se nedají odtrhnout od okének. Neříkají nic, jen hlupák by ale nepoznal, jak je hlavní město království zaujalo. Pohybují se v lepších čtvrtích, potkávají pestrou společnost, od honosně vyšňořených mužů i dam po běžně a prostě oblečené služebnictvo. Zdejší ulice jsou jakž takž čisté, byť i zde odpadky a výkaly své stopy zanechávají, nicméně kdyby zavítali do jiných míst velkoměsta, spatřily by poněkud jiný obrázek.

Vozka se v Paříži dobře vyzná, není třeba mu radit, neomylně vede kočár bez větších problémů k určenému místu. Dům baronky de Montjau je středně velký, s menším nádvořím a poměrně malou zahradou, působí však udržovaně a elegantně.

Angelika vystoupí jako první, požádá ostatní, aby setrvali. Má poměrně velké štěstí, paní domu se vrátila z nějakého dýchánku před krátkou chvílí. Služebnictvo již neprozradí, že příčinou je očekávání hosta za krátkou dobu, který vstoupí nenápadně zadním vchodem, kterým do domu chodíval i hrabě de Godille a kterým přivedl pan d'Holfene rozzuřeného markýze de Cavarlene. Angelika však použije přední dveře a záhy je již ve vstupním vestibulu uvítána samotnou baronkou.

Stačí pár slov, aby budoucí hostitelka pochopila, nakolik se situace změnila. Nijak však není vyvedena z míry, nalezne další dva pokoje, nevidí žádný problém. Pro novomanžele se nabízí místo, které kdysi sloužilo jako hnízdečko lásky hraběti de Godille a markýze de Cavarlene, Julie dostane druhý pokoj a pánové třetí.

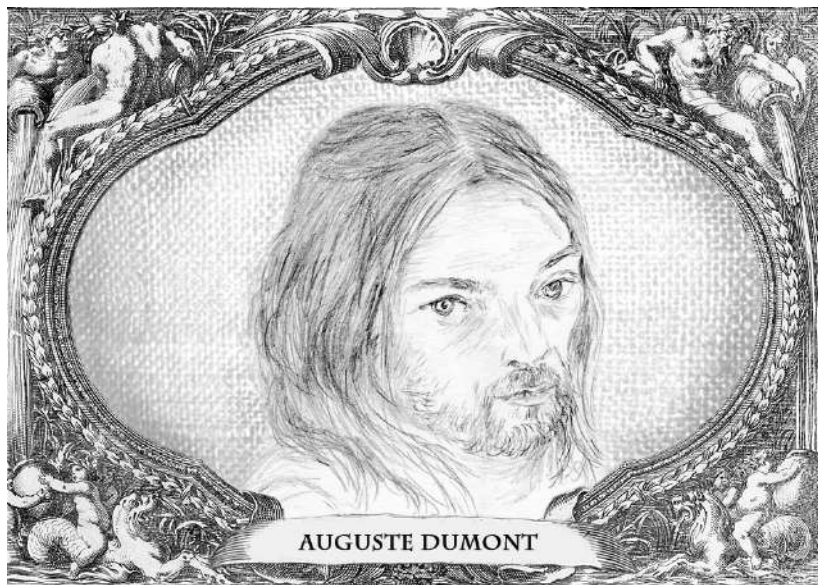
„Bohužel se vám nemůžu dneska příliš věnovat,“ omlouvá se baronka s potutelným úsměvem, „Za necelou hodinku čekám jednoho kavalíra, který přijde po setmění a nestojí o to být příliš viděn,“ dodává na vysvětlenou.

„Půjdeme do svých komnat a nijak vaše soukromí nenarušíme,“ slibuje paní de La Solignac.

„Budu vám vděčná. Sice se budu i s tím kavalírem nacházet jinde, ale přítomnost více osob v domě by mu asi moc po chuti nebyla. Však to znáte sama, některý se domnívají, že se kolem nich točí svět. Ale ten pán je pro mě důležitější, proto nemůžu schůzku zrušit.“

„Budeme jako myšky,“ slibuje Angelika a ukazuje své krásné zuby v úsměvu.

„Tolik nežádám, zase tak malej dům nemám, budeme na jeho druhém konci. Ale pokud můžu prosit, odejdete do svých komnat co nejdříve, ubytujte se, sloužící vám donesou večeři, postaraj se o vás. Ještě jednou se omlouvám, ale zůstaňte dnes prosím ve vaší části domu. Zejtra ráno společně posnídáme, když bude dobrý počasí, tak na zahradě. A všechno probereme.“

„Jsem vám moc vděčná, za vaši velkorysost, když jsem s sebou přivezla švagra a švagrovou i jejich přítele ...“

„Vůbec nestojí za řeč, o dva tři strávnický víc ... poslyšte,“ ztiší hlas baronka, „Co ten Mare? A ten Baptiste?“

„Záleží komu dáváte přednost,“ pochopí návštěvnice smysl otázky.

„Baptiste je sladkej ... Mare zase mužnej ... voba maj něco do sebe ...“, usmívá se šibalsky baronka.

„Pokud nás necháte pár dní pod svou střechou, možná byste mohla lépe poznat voba ...“

„Kam byste spěchali! Jste mými hosty, postarám se vám o stravu a nocleh. Vo všem se domluvíme zejtra, když dovolíte. Ale teď ... prosím, ráda bych vás již viděla ve vašich komnatách.“

Angelika se zdvořile ukloní a spěchá splnit přání hostitelky. Nikdo není nijak pohoršen, naopak jim odpočinek přijde k duchu. Cestovali poměrně ostře, na zastávkách sice většinou kupovali levnější patoky, ale jimi rozhodně neskrblili. Vše dohromady jim ubralo sil, kterých této noci mohou načerpat. Chápu i příčiny urychleného přesunu z nádvoří do jejich křídla domu, kočár sloužící vzápětí zatlačí do budovy, aby nevzbuzoval zbytečnou pozornost.

Pokoje pro Julii a Baptista s Marem jsou menší, ale i tak útulně zařízené, novomanželé mají předpokoj a ložnici, v níž by, kdyby odhrnuli nový koberec, mohli spatřit ještě temné skvrny, jež zanechala krev markýze de Cavarlene. O tom ovšem oni neví, doposud zde nikdy nebyli.

Celá pětice se sleze v předpokoji novomanželů, spolu s nimi se zde nacházejí i dvě služebné, které jim pro dnešní večer k ruce přidělila paní domu. Poptají se po přáních přítomných, nabídnou vědro s vodou na opláchnutí po cestě, což vzbudí rozpaky u mladíků, nevědí, zda se sluší odmítnout, byť po nějaké očištění nikterak netouží. Dále donesou džbánky vody k pití, dva džbány s vínem, poháry a na závěr dva podnosy s jídlem, co v rychlosti poskládali v kuchyni. O návštěvě dopředu nevěděli, proto musí improvizovat a vycházet z toho, co dům dá. Ale v očích hostů mohou spatřit spokojenost.

Ti jedí s chutí, po cestě jim vyhládlo, zapíjejí sousta s gustem. Angelika na rozdíl od ostatních vždy vloží do úst jen drobnější kousky, stravu lépe rozmělní, nehlta a ani se nenalévá. Pozoruje svého muže i své nové přátele a přemýšlí, nakolik jsou již připraveni, aby jim začala poodhalovat role, které si pro ně připravila ve svém plánu. Zatím váhá, netuší dvě podstatné věci. Může jim skutečně důvěřovat? A za druhé, pokud jim vyjeví nějaké tajemství, budou schopni ho udržet i když se třeba opijí? Nepodlehnu svodům se pochlubit, nepodřeknou se někde mimoděk? Stále ještě si není zcela jistá, jenže čas chvátá a ona minimálně některé potřebuje.

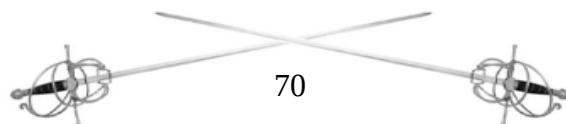
Již pochopila vztah dětí barona ke svému otci. Rozhodně ho v lásce nemají, pravděpodobně ho i nenávidí. Ovšem jak by se tvářili na možnost se ho zbavit násilnou cestou? Jsou dostatečně otrlí a zkažení, aby na něco takového přistoupili? Má napřed mluvit jen se svým mužem nebo rovnou se všemi? Bude Mare ochoten svést hraběnku a nahradit již okoukaného a nudného Marka? Aby měla ona v posteli své skoro tety spojení? Má Mare dostatečné schopnosti, pokud bude svolný? Zase mnoho otázek a nejasné odpovědi.

Konečně záležitost se synovcem markýze de Cavarlene. Má do této věci vůbec svého muže zasvětit? Má mu nastínit, co všechno je potřeba vykonat, aby se například mohli od hraběnky de Besiere přesunout do Paříže k markýze de Cavarlene, pokud jí pomohou se zbavit manžela? Jistě jim bude vděčná a nezapomene na ně, zvláště když získá kontrolu nad značným majetkem.

Během konzumace večere je poměrně ticho, sem tam někdo prohodí nějakou hloupost, rádoby vtipnou poznámku, ale drží se zpátky. Opět jsou v cizím prostředí a tak se projevuje jejich nejistota, působí zaraženě, nevědí, co si mohou dovolit. Angelika tuší, že jim alespoň něco říct musí, než je odešle do jejich komnat, aby mohla zůstat se svým mužem sama.

„Dneska buďte pokud možno potichu,“ rozhodne se nakonec pro kompromis, „Až dojíme, tak jděte do vašich pokojů a vodpočiňte si. Já se musím poradit vo nějakých věcech s Julienem, zejtra si pak všichni promluvíme, vo tom, co tady budeme dělat a tak.“

„Budeme smět do města?“ zeptá se Baptiste, netuší, jak moc jsou tady na zapřenou.

„Určitě, možná něco vymyslí paní baronka. Nikde se ale moc ukazovat nemůžeme, pořád jsem příbuzná s paní hraběnkou a zákaz pobytu v Paříži se tak vztahuje i na mě. Sice nevěřím, že by mě někdo poznal, pokud bych se neobjevila v nějaký lepší společnosti, to by se někdo mohl upamatovat. Vy si určitě město můžete prohlídnout. Ale buďte vopatrny, ne všude je bezpečno.“

„Třeba už zejtra?“

„Zejtří? Uvidíme. Dneska v noci se poradím s Julienem, zejtra posnídáme s paní baronkou, pak se teprve domluvíme. Pár dní se určitě zdržíme, paní baronka nás velkoryse pozvala. O nic nepřijdete.“

„Co tady vlastně budeš dělat ty?“ položí Julie zdánlivě nevinnou otázku, ale její pátravý pohled svědčí o něčem jiném.

„Co budu moc, tak vám řeknu zejtra. Až po poradě s Julienem,“ nehodlá Angelika zatím prozradit zhola nic.

„Já jsem dost unavený, docela rád se vyspím,“ pochopí Mare nutnost dále nezaclánět, je rád, že je vůbec tady a nehodlá dělat zbytečně problémy, Julie jako vždy zbytečně rejpe.

Ještě chvilku dojdají zbytky, zapomenou na vědro s vodou a odeberou se do svých komnat. Tentokrát přesně podle pokynů hostitelky, tedy Julie do svého a pánové do druhého. Netrvá dlouho a do všech tří místností vstoupí služebná a táží se na další přání. Poté, když žádná nejsou, nabízí své služby pro odstrojení panstva. Julie je zaskočená, nicméně neodporuje a dívka, asi v jejích létech, ji pomáhá sundat šaty a odebrat se do postele. Je ještě příliš brzo, asi hned tak neusne. Dnes však rozhodně Baptiste nepřijde, zase tak šílení nejsou, aby tolik riskovali. Bude se ještě dlouho převalovat, než ji udolá únava a ona usne.

Druhá dívka nabízí své služby oběma pánům, omlouvá se, že je sama, další sloužící bohužel mají jiné povinnosti, ale ona je jim zcela k dispozici. Oba mladíci na sebe trochu nerozhodně pokukují, nerozumějí přesně, co znamená slovo zcela. Kromě pomoci s odstrojením, je snad ochotna poskytnout i jiné služby? A pokud ano, když omítnou, nebudou považováni za nezdvořilce či podivíny? Nechávací věcem volný průběh, neodmítnou pomoc, vysvětleční uléhají do postele. Dívka však zhasí svícen a s přáním dobré noci opouští místnost. Zůstanou tak na manželské posteli sami, žertují, zda je vhodné spát ve společné posteli, aby je někdo nenařkl ze sodomie. Dokonce se i poštuchují, všechno však v tichosti, respektují přání své hostitelky nijak na svou přítomnost neupozorňovat. Nakonec si potmě sdělují různé zážitky a dojmy, usnou hodně pozdě.

Třetí ze služebných poslouží podobně manželskému páru, který po chvilce skončí nahý ve své posteli, svícen je zhasen, služebná odešla.

„Chceš se milovat?“ zeptá se prostě Angelika.

„A ty?“

„Nevím, jsem trochu unavená, ale možná jednou“

„Taky toho mám dneska dost. Není nutný ...“

„Kdybys třeba později chtěl, tak řekni, můžeme se pomilovat,“ mluví Angelika do tmy, oba leží vedle sebe na posteli na zádech, koukají do střechy postele, „Juliene, potřebuju s tebou mluvit. Ale napřed se musím na něco zeptat. Musíš mi slíbit, že všechno, co si řekneme, zůstane tajemstvím.“

„Nejsem žádný žvanil ...“

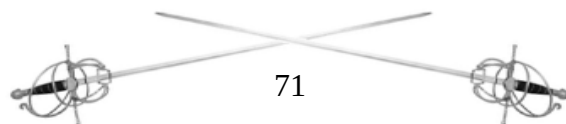
„Nejsi. Ale tady de vo moc vážný věci. Vo velmi vážný věci. Pokud nechceš nic vědět, nebudu se zlobit, raději to řekni rovnou a já ti vo nich nic neřeknu.“

„Říkalas, že budeme spojenci.“

„Chci, abysme byli spojenci, právě proto potřebuju tvůj slib. Všechno, co si řekneme, zůstane jen naším tajemstvím. Když se ti moje plány nebudou líbit, tak se na nich nemusíš podílet. Ale nesmíš mi stát v cestě a hlavně mě nesmíš zradit. Slibuješ?“

„Co moji sourozenci a Mare?“ položí důležitou otázku.

„Spolu se rozhodneme, co jim zejtra řekneme a do čeho je zasvětime. Ty je znáš líp než já, budeš muset rozhodnout, co se jim dá svěřit a co ne.“

„Slibuju, zachovám tajemství a budu stát při tobě. Je to skoro hrůzostrašný, ležíme tady ve tmě, mluvíme vo tajemstvích, skoro jako bysme plánovali nějakej zločin, nebo dokonce vraždu,“ zlehka se zasměje nad svým příměrem.

„Nejednu, Juliene,“ uslyší ve tmě a mráz mu přejede po zádech, rysy mu ztuhnou. Slyšel vůbec dobře? Nepřeslechl se? Dělá si z něj legraci? Nebo ho jen zkouší, zda mu může věřit?

„Chceme snad někoho vopravdu zabít?“ zeptá se, jeho hlas zní nejistě, ale skoro se zdá, že všechno považuje za žert.

„Juliene,“ natočí se k němu Angelika, je teď opřena o pravý loket, dívá se na něj shora, levou rukou ho pohladí po hrudi, počechrá ve vlasech, „znám tě měsíc a půl, což je hodně krátká doba,“ mluví velmi vážným hlasem, ale pevným a odhodlaným, „Přesto vnitřně cítím, že ti můžu věřit. Co ti dneska řeknu, nás buď může velmi spojit, nebo taky rozdělit. Ještě stále je čas říct ne. Naznačila sem ti vo co se jedná. Pokud budeme spojenci, nevyhneme se nutnosti někoho i odstranit.“

„Plánuješ skutečně takovej zločin?“ natočí se teď i on pro změnu na levý bok, jejich hlavy jsou blízko sebe, přesto mluví šeptem, aby nic z vyřčeného neproniklo za stěny tohoto pokoje.

„Jak jsem řekla. Když budeme skutečně spojenci, spojí nás do konce života krev, spojí nás věci, který chci udělat. Bude to silný pouto, ale taky velký závaží. Pokud chceme dosáhnout postavení, pokud chceme dosáhnout bohatství, budeme pravděpodobně i muset zabíjet. Naše cesta nebude lehká, bude nebezpečná, ale když se chceme vydrápat nahoru ...“

„Ty mluvíš vopravdu vážně? Nebo mě zkoušíš?“ stále si není mladík jist, jak má brát slova své ženy. Opravdu s ním chce mluvit o zločinu? O vraždách? Až tak daleko je schopná jít? Mimoděk se zatřepe, sám je hodně otrlý a na životě bližního svého mu pramálo záleží, ale mluvit tak chladnokrevně o zločinech, jak právě činí jeho žena ...

„Raději náš rozhovor vodložíme, promluvíme si později. Asi ještě nejseš dost připravenej,“ řekne s nepatrným zklamáním v hlase Angelika, možná opravdu všechno uspěla, možná jen nepostupovala takticky, když na něj tak zhurta vybalila nutnost jít až do takových krajností.

„Já přece nevodmítám,“ zvolá on šeptem, ale očividně rozrušeně, zalekne se, svými pochybami ji možná odradí od její ochoty sdílet s ním asi hrozná tajemství.

Začnou se dohadovat, ona teď váhá, on ji přesvědčuje o své připravenosti podílet se na společných plánech, není žádnéj malej kluk, ale muž, kterej dokáže bejt tvrděj, když je potřeba. V žádném případě ji nezradí a její tajemství u něho zůstane v naprostém bezpečí.

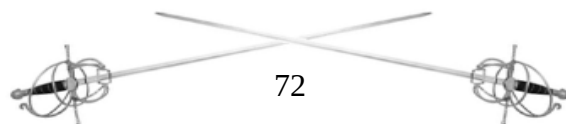
Načechrají si polštáře, umístí je do čela postele, sedí teď vedle sebe, zakrytí pokrývkou, zahaleni tmou a povídají si. Angelika ještě chvíli váhá, možná v následných minutách učiní největší chybu svého života, nebo možná získá oddaného spojence, na kterého se bude moci spolehnout. Její dilema vrcholí, on vycítí její duševní pochody a napne všechny své chabé přesvědčovací schopnosti, aby ji přiměl této noci vyjevit mu své plány, byť třeba i s hrozivými podrobnostmi. Náhle skoro pociťuje vzrušení, mohl by být součástí nějakého spiknutí...

„Juliene, musím tě upozornit ještě na jednu věc,“ rozhodne se ona pro poslední pokus, pokud ji dá přesto kladnou odpověď, je rozhodnuta k němu být sdílná.

„Jsem připraven,“ opakuje sverepě on.

„Pokud ti vyjevím některý tajemství, staneš se naším společníkem, ale taky nositelem těch tajemství. Pokud bys zradil, stal by ses nebezpečnej. Uvědomuješ si, co by to mohlo znamenat? I v budoucnosti? Máš ještě teď možnost couvnout. Nebudu ti nic říkat, můžeš mi pomáhat, aniž budeš vědět voč běží. Nechci tě vodstrkovat, ale chci tě chránit. Zažila jsem už pár moc vošklivejch věcí, kdy umírali lidi.“

„Já tě nezradím a nikomu nic nevyzradím,“ prohlašuje s odhodláním, už je chycen do jejích sítí, už se chce dozvědět víc za každou cenu. Pochopil o čem mluvila před chvílí, kdyby se zdál nespolehlivý či nebezpečný, mohlo by někoho napadnout odstranit i jeho. Chápe určité riziko, ale je ochoten ho podstoupit.

„Tvoje volba, Juliene,“ prohlásí Angelika k jeho velké radosti, „Teď už jen zvážit, kde začít ... Asi tím, proč sme přijeli do Paříže. Nebudu ti vykládat podrobnosti, možná někdy pozdějc. Dcera hraběnky žije na zámku Cavarlene se svým manželem. Byla mu nevěrná, její milenec ho dokonce v tomhle domě píchnul kordem, když je načapal. Von se vod tý doby asi svý ženě mstí. Drží ji na zámku jako ve vězení, vůbec s ní nesouloží. Žijou jako mnich a jeptiška. Docela hrozná představa, že?“ přidává trochu odlehčení a přes pokrývku ho poškádlí v rozkroku.

„Dost hrozná představa!“

„Rozhodli jsme se markýze pomoc. Její matka naštěstí zařídila manželskou smlouvu tak, aby se v případě smrti markýze její dcera stala správcem majetku, než dospěje jejich syn jako dědic.“

„To znamená ...“

„To znamená, že v Paříži hledáme jednoho mladíka, respektive už jsme ho našli, kterej je synovcem markýze, levobočkem jeho bratra, kterýho budeme potřebovat ke spolupráci. Von má naději se dostat k markýzovi tak blízko, aby ...“

„Aby ho zabil? Nožem?“

„Drahý, všechno musí vypadat jako přirozená smrt. Jed je v takovejch případech nejlepší.“

„Naše smlouva je podobná?“ vyklouzne mu z úst nač právě pomyslel, vzápětí se zachvěje dvakrát. Poprvé nad samotnou myšlenkou, podruhé nad jejím netaktickým prozrazením.

„Asi ano,“ rozesměje se upřímně ona, „Jenže Juliene, markýz je velmi bohatěj, má moc pozemků, zámek, peníze. Nemusíš mít strach, nevzala sem si tě, abych byla vdovou. V tom případě bych ti asi tohle nevykládala, nemyslíš?“

„Určitě, omlouvám se, jen mě to tak napadlo ...“

„No, kdybys byl bohatěj, šerednej, starej a tlustěj, možná bych vo něčem takovým uvažovala,“ pokračuje ona v rozverném tónu, jemu zase tak vtipné její řeči neprijdou, ačkoli chápe sílu jejích argumentů, nemá nic, co by mohla zdědit. Nebo téměř nic. I tak pocituje lehké chvění kolem žaludku.

„Snad nejsem na seznamu,“ pokusí se odpovědět žertem, jeho slova skřípají.

„Nejsi. Ale vraťme se k markýzi,“ opustí Angelika raději tenký led, „Potřebuju přimět jeho synovce, kterej je mimochodem asi pěkněj zhýralec, aby nám šel na ruku, se strejdou se spřátelil a ve vhodný chvíli ... však víš. Markýza pak bude volná, hodně bohatá a určitě vděčná těm, který ji tolik pomůžou. Chápeš?“

„Začínám. Když bude volná, bohatá a my jí vlastně pomůžeme, třeba nám něco dá.“

„Přesně. A nemusí to bejt jenom peníze. Vona se určitě vrátí do Paříže. Byla vždycky hodně společenská, má známosti, přístup do nejlepší společnosti. Možná taky bude potřebovat pomoc s majetkem, co já vím. Rozhodně na jejím vysvobození nebudeme tratit.“

„Co když ale bude ten synovec chycenej? Pak by moh prozradit spoluviníky ...“

„Žádná vražda není bez rizika,“ prohlásí ona tak lhostejně, až se on znovu zachvěje. Skoro poděšeně se podívá na siluetu ženy vedle sebe, šťastný za panující tmu, kdy ona nemůže spatřit výraz v jeho tváři.

„Můžu nějak pomoc?“ zeptá se raději.

„Uvidíme, už nám ho jeden schopnej chlap našel, promluví s ním. Pokud bude ochotnej spolupracovat, tak asi pomoc potřebovat nebudu. Pokud by se zdráhal nebo rovnou vodmítnul ... nepotřebujeme přece žádnýho svědka. Pak by se mu mohla stát nehoda, někdo by ho mohl přepadnout a podržnout, třeba žárlivej manžel, co mu šukal paničku ...“

„Jako že bych já ...“

„Třeba ty s Marem ... ale nepředpokládám, že by nechtěl spolupracovat, když sám může hodně získat. Už mám svůj plán, jak ho přesvědčit. Ale zatím si ho nechám pro sebe, uvidím až podle toho, jak se bude chovat, jak se bude tvářit,“ mluví Angelika stále naprosto chladně, naprosto bez emocí, přitom už připustila možná dvě plánované vraždy.

„Můžeš se spolehnout. Když bude potřeba, udělám, co budu muset,“ říká mladík zarputilým hlasem, odhodlaně, ona se shovívavě usmívá. Nic takového po něm chtít nebude, i kdyby bylo třeba se

synovce markýze zbavit, postará se o to Theodor Villena. Jen chtěla svému muži poskytnout zdání důležitosti, aby se necítil zbytečný.

„Tvoje slova ráda slyším, Juliene,“ konstatuje Angelika a lehce svého muže políbí na ústa, začne teď hovořit o důvěrnějších věcech, snad je připraven pochopit, „Mám svoji tetu ráda, hodně mi pomohla a hodně mě naučila. Bohužel stárne a už není tak rozhodná jako dřív.“

„Chceš snad taky ji ...“ vyklouzne mu mimoděk z úst, zase udělal chybu, zlostně stiskne rty, neumí se ovládat, všechno na sebe prozradí.

„Hraběnka je nedotknutelná!“ odpoví Angelika k jeho radosti hodně důrazně, „Kdyby se jí něco stalo, všechno, co má, si vezme její syn, markýz de Almare. Ten by nám určitě nebyl přátelsky nakloněnej. Takže paní hraběnkou si musíme hejčkat, vopatrovat, voprašovat.“

„Voprašovat,“ zasměje se mládenec.

„Ano, přesně tak,“ odpoví mu kupodivu ona vážně, „Paní de Besiere je velmi náruživá žena, přestože je jí přes čtyřicet let, tak je hodně zachovalá, vždycky se vo sebe hodně starala. Potřebujeme jí ale upoutat, starat se vo ní, poskytnout jí zábavu, potěšení, aby nám byla přátelsky nakloněná a ochotná nás dál vydržovat. Protože její peníze potřebujeme, to je ti snad jasný. Možná i její přátele, pokud padne současnej první ministr Mazarin a změní se poměry u dvora.“

„Hraběnka je docela příjemná žena,“ prohodí manžel.

„Mám snad žárlit?“ zasměje se manželka, pak však pokračuje očividně vážněji, „Juliene, na hraběnkou si dej velkej pozor. Vona je moc nebezpečná. Je hrozně chytrá, lehce každýho prokoukne. Proto jsem tolik váhala, jestli ti mám vůbec tohle všechno vyprávět.“

„Je snad na naší straně, ne?“

„Jak v čem. Chci, aby měla postaráno vo zábavu. Teď si vydržuje jednoho mladýho anglána, co si ho přivezla z Londýna. Marka, viděls ho na zámku. Ale už jí přestává bavit, vokoukal se, taky se ten tupec chová dost vlažně. Hlupák, za ty peníze, co mu platí za každý smočení jeho penisu. Potřebujeme ale hraběnkou veselou, nám příznivě nakloněnou. Už chápeš, kam mířím?“

„No, snažím se, ale ...“

„Juliene, copak seš slepej? Nevšimnul sis, jak hraběnkou zaujal Mare?“

„Ty myslíš, aby Mare ...“ začíná mu docházet, odkud vítr fouká, co mu už delší dobu naznačuje.

„Chtěla bych, ale nevím, jestli něco takovýho zvládne.“

„Mare? Určitě. Sám říkal, že je hraběnka hodně přitažlivá ...“

„Pak je všechno v pořádku. Než se vrátíme na zámek, všechno s ním probereme, vysvětlím mu, jak se má chovat. Musí projevít dostatek touhy, aby hraběnkou zaujal, uspokojil. Vona mu je ale na voplátku taky schopná dost dát, je skvělá milenka, to mi věř.“

„Stejně dobrá jako ty?“ zeptá se mladík a pocítí touhu se své ženy minimálně hodně důvěrně dotknout.

„Doufám, že si to nebudeš chtít ověřovat,“ znovu se Angelika tichounce směje, „Domluvíme se, jak Mareho správně připravit. Když bude jejím milencem, tak bude hraběnka mít zájem, aby i Julie a Baptiste byli s námi, to dá rozum.“

„Máš pravdu, jen jestli se ten Mark dá jen tak lehce nahradit.“

„Samozřejmě, on už nemá o hraběnkou žádné zájem a vona si ho vydržuje jen proto, že nemá na zámku jinou odpovídající náhradu.“

„Mare je dobrej milenec, určitě bude schopnej hraběnkou potěšit.“

„Však vona si ho vychová k obrazu svému, což mu bude jen k užitku,“ objeví se ve tmě krásné zuby novomanželky, „Co říkáš panu d'Holfene?“ vypálí náhle otázku.

„Pan d'Holfene?“ protahuje on, neví, jak se vyjádřit, téhle noci už si není jistý ničím, je postarší šlechtic u Angeliky v oblíbě či se objeví na seznamu? Odpovědět ale musí, hledá neutrální slova, „Byl k nám přívětivej, hrajeme spolu tenis, šermujeme ...“

„Pan d'Holfene byl kdysi milencem hraběnkou, teď jsou přáteli, vona ho taky vydržuje,“ začíná Angelika vysvětlovat svůj další záměr, „Pan d'Holfene je na naší straně,“ uklidní svého muže, ten si

oddechne, stárnoucí šlechtic mu přijde přátelský, byla by ho škoda, „Už si svoje užil, rád by se usadil. Byl by dobrým správcem zámku Besiere,“ dodá.

„Správcem zámku Besiere? Ten ale už je ...“

„Zatím je,“ opraví ho Angelika a mladík se znovu zachvěje. Už je to tady, další muž na odpis. Netřeba nic dodávat, pochopí.

„Kdy se to má stát?“ zeptá se Julien věčně, ona se spokojeně usměje, začíná se jí jevit v dobrém světle, zapojuje se.

„Nalezneme vhodnej čas i způsob,“ pokrčí rameny, jen lehce zašustí polštář, „Mám s panem d'Holfene dohodu. Von mi pomoh se svatbou, já mu pomůžu stát se správcem. Vo tom ale hraběnka nesmí nic vědět, to doufám chápeš!“ dodá hodně důrazně.

„Naprosto, Angeliko. Paní hraběnka musí bejt vopatrovaná, protože má peníze.“

„Jsem ráda, že mi rozumíš. Mare bude v její posteli, pan d'Holfene se bude starat vo její peníze. My budeme žít na jejím zámku a když dá Bůh a změní se poměry, vrátíme se s ní do Paříže. Případně, pokud ne, pokusíme se dostat blíž k její dceři, která se do Paříže vrátí určitě, do ničeho se nezapletla a nikdo jí bránit nebude. Navíc jí má rád její bratr a určitě jí pomůže, ten má vliv na Mazarina i královnu.“

„Máš všechno tak promyšlený,“ řekne Julien, v jeho hlase zazní obdiv, což ji potěší i uspokojí. Jenže teď přijdou horší chvílky, váhá, zda má pokračovat.

„Zámek a rodinu hraběnky jsme probrali,“ řekne jako by lhostejně, „Teď bysme se měli taky bavit vo vaší rodině,“ dodá stejnou intonací.

„Vo mojí rodině?“ cítí mladík znovu mohutné mravenčení mezi lopatkami a podobný pocit v žaludku.

„V tomhle nebudu nijak naléhat, záleží především na tobě,“ pokračuje Angelika ve zdánlivě odtažitém duchu, ačkoli opak je pravdou, „O Mareho bude postaráno, pokud bude činit potěšení paní hraběnce, vedle ní se může vyšvihnout, bude-li dobrý. V což v našem zájmu doufám. Chceš se přece postarat taky o Julii a Baptista, nebo snad ne?“

„Postarat? V jakým smyslu?“ skoro se Julien bojí zeptat.

„Julie bude potřebovat časem ženicha, k tomu ale musí mít věno, pokud ji nechceš zavřít do kláštera. Co bude s Baptistem se uvidí, je druhorozený, ještě ke všemu levoboček, nemá jednoduchou pozici. Ale mohl by jít kariérou duchovního, služnou v armádě, nebo prostě bude naším společníkem, pomocníkem. Ty seš jeho starší bratr, ty budeš muset rozhodnout.“

„Já? Nezapomínej, je tady pořád náš otec.“

„Já vím, škoda, že už nejsi hlavou rodiny ty. Baron Julien de La Solignac, to zní hezky, nebo ne?“ zasměje se manželka a jím znovu projede elektrizující náboj. Napadne ho přesně to, k čemu ho postupně vedla.

„Ten parchant nás dusí už roky ...,“ řekne milující syn na adresu svého otce.

„Je to tvoje rodina, Juliene, jen ty musíš rozhodnout, pokud budeš chtít, tak po poradě se svejma sourozencema.“

„Mám rozhodnout ... naznačuješ snad“

„Už sem ti říkala, já nic nenaznačuju. Slíbila sem pomoc hraběnce s její dcerou, proto jsme v Paříži. Slíbila sem pomoc panu d'Holfene, proto se postarám vo správce Jacguese. Pokud budeš chtít, tak můžu pomoc i tobě. Ale nikdy bych si nedovolila ti navrhnout něco, co bys ty sám nechtěl, co bys ty sám neschválil a nerozhodnul.“

„Jako že bysme se mého otce zbavili?“

„Záleží na tvé vůli, máš dost času si všechno rozmyslet, probrat to se svejma sourozencema, pokud budeš chtít. Budu respektovat tvoje rozhodnutí. Můžeme čekat, až si tvého otce povolá Bůh, do té doby bude náležet titul barona jemu a jen von bude rozhodovat vo věcech vaší rodiny. Můžeme ho nechat hnít tam u vás, my budeme na zámku Besiere, když Bůh dá, tak v Paříži. Snad nebude tvůj otec moc trojčit, aby ho třeba nenapadlo skutečně Julii poslat do kláštera, nebo nutit Baptista či tebe, abyste

vstoupili do armády a tam se nechali zabít, když je tolik jinejch možností jak vyniknout,“ mluví Angelika do tmy, zasívající semínka vražedného komplotu do mozku svého muže.

„Je už moc let vochrnutej, asi to nebude dlouho trvat ...“

„Někdy takový maj pěkně tuhej kořínek. Ale nějak se zařídíme, Juliene. Dělá mi starost ještě jedna věc, potřebovali bysme nějak získat peníze. Teď sme jen vodsouzený k milosti paní hraběnky, případně její dcery, pokud nám vyjde náš záměr a vysvobodíme jí z jejího vězení. Jsme jak pijavice přisátý na hraběnku ... vona nás taky využívá, ale může nás kdykoli nahradit. Proto chci Mareho v její posteli a pana d’Holfene na místě správce, rozumíš.“

„Rozumím. Jenže kde vzít peníze? Náš majetek si sama viděla, bydlíme ve zřícenině, většinu našich pozemků sou hustý a neudržovaný lesy ...“

„Možná by se dalo něco dělat, třeba prodat nějaký dřevo, začít ho těžit. Možná bysme přišli i na další možnosti, ale to je teď jedno, stejně se vo tom můžeme začít bavit, až budeš moc vo věcech rozhodovat ty,“ mávne jen lhostejně rukou, další otrávený šíp přidá trocha jedu do srdce manžela.

„Máš nějaký nápady?“ nechce on věc jen tak uzavřít.

„Nápady? Těch by bylo. Víš, co se vo vás povídá?“ změnil náhle téma.

„Povídá? Co myslíš?“ znovu se mladík zachvěje, má taky pár svých drobných tajemství.

„Prej ste ve spojení s ďáblem. Vašemu sídlu se říká Vlčí doupe, vám čtyřem Vlčí smečka. Neříkej, žeš to nikdy neslyšel.“

„Na pomluvy kašlu.“

„Taky se povídá, že vyznáváte ďábla, někde v těch lesích pořádáte satanský mše a orgie.“

„Přece nevěříš těm povídkám,“ zvolá polohlasně, očividně rozrušený, což Angelice neujde. Nikdy spolu o ničem takovém nemluvili, jeho reakce ji zaskočí, možná něco na těch klepech bude. Zachová ale naprosto chladnou hlavu, nedá najevo svoje pocity.

„A ještě sem zapomněla, prej každěj, kdo je poblíž vašich pozemků zmizí a už ho nikdo nikdy neuvidí. Prej mizej v těch vašich temnejch lesích, kde sídlí možná nějaká banda, možná taky nějaké legie satanskejch démonů.“

„Jen nás pomlouvaj, ale je mi to jedno. Tobě asi takový řeči vadí ...,“ je mladík očividně nespůj, snaží se zachovat klid, ale nedokáže se tak dobře ovládat jako jeho manželka.

„Vadí? Ani ne,“ odpoví Angelika pro něho dost překvapivě, „Vlastně je to dobře, když se vás lidi v kraji boje. Dokonce by se toho dalo využít.“

„Využít?“ vůbec nic manžel nechápe.

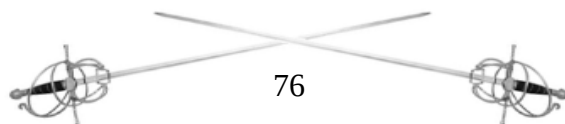
„Jestlipak víš, z čeho taky má paní hraběnka peníze,“ najednou zase zcela změnil dívka téma, jak se ale ukáže, tak jen zdánlivě, „Například v Dijonu jí patří zájezdní hostinec, určitě ho budeš znát. Nájemce jí platí nejen za ten barák, ale taky ze svý živnosti. Nejen z hospody, ale i za děvky, který tam maj. Překvapenej?“

„Za děvky? Paní hraběnka, taková nóbl dáma ...“

„Vidíš, přitom jí peníze vydělaný děvkama nesmrděj. Ale vraťme se k vám, pověsti co kolem vás koloujou nejsou zase tak nezajímavý. Potřebujeme peníze a tak si moc vybírat nemůžeme. Konec konců, co na tom, i kdyby vobčas někdo poblíž panství zmizel. Když se nenajde, ani von, ani jeho peníze, tak se to připíše ďábelskejch silám a nikdo se nevopovázá do toho lesa. V tom jsou pověry dobrý.“

„Chceš snad říct, že by ti nevadilo, kdyby třeba v našem lese byla malá tlupa lapků, která by čas vo čas někoho vokradla?“ zeptá se Julien, jeho hlas zní překvapeně, ale také nejistě, prozrazuje víc, než si uvědomuje. Jeho zkušená žena dokáže vytušit mnohé.

„Vůbec by mi nějaká banda nevadila, pokud by taková tlupa dávala část svého příjmu tomu, na jehož pozemcích se skrejvá,“ odvětlí Angelika naprosto lhostejně, „Juliene, lidi sou jen ovce, potřeba je nejen vostíhat, ale využít do poslední kůstky. Když chceš mít moc a bohatství, nemůžeš hledět na způsoby, nemůžeš si vybírat. Když seš chytřej a nikdo tě nespojuje s nepravostma, tak je všechno v pořádku. A i kdyby snad s pomluvama spojoval, tak nesmí mít důkazy. Když budeš mít moc, budeš mít mocný přátele, co tě vždycky včas varujou ... pak je čas zamést stopy, kdyby hrozilo prozrazení.“

„Jsem dost překvapený,“ opět on chybně vyjeví své pocity, vůbec svou ženu nezná, uvědomuje si. Jí není nic svaté, je ochotná jít doslova přes mrtvolu, aby dosáhla svého. Ale její bezcharakternost mu imponuje, všechno co tady povídají, ho vzrušuje, dostává chuť se s ní pomilovat. Ví, že stačí říct a dostane se mu žádaného, ale potlačuje svoje touhy, aby nepřerušil její povídání, tak syrově otevřené, bez jakýchkoli zábran. Určitě ještě nedořekla všechno, ačkoli již mnohé naznačila. Byť tvrdí, že nic nenaznačuje.

„Vidíš, jak jsem k tobě upřímná,“ pokračuje ona, má ho kde potřebovala, „Přemejšlela sem vo tom, jak přijít k penězům. My nemáme nikoho, po kom bysme mohli dědit, takhle to nepůjde. Něco snad vymámíme z hraběnky a z markýzi, ale nebylo by špatný mít i svůj vlastní příjem. Mám jeden nápad, kterej vzniknul z těch vašich hroznejch pověstí.“

„Nápad? Vzniklej z naší hrozný pověstí?“ ujišťuje se manžel, že slyší dobře.

„Ve spojení s tím, co vím já,“ pokračuje Angelika stále tónem, jako by mluvila o prodeji obilí či vína, „Jak se povídalo vo těch satanskejch rituálech. S tím například souvisí prodej různejch bylinek, nápojů lásky, divil by ses, jak mnohý urozený paničky touží něco podobnýho získat. Aby dosáhly přízně mužů, aby vypadali líp, z pověr. Na tom by se daly vydělat peníze. Kdybysme samozřejmě měli nějakou kořenářku, která by pro nás lektvary dělala. Našla bych už způsob, jak se zmínit, že umíme takový věci vopatřit, ve společnosti, která má peníze, která je schopná platit.“

„Není to nebezpečný?“

„Nebezpečný? Když seš vopatrnej, tak určitě ne. Navíc stopy se daj vždycky zahladit, kdyby bylo potřeba, určitě mi rozumíš. Tajemství pohřbený pár stop pod zemí je nejlepší,“ zasměje se Angelika a jeho znovu jímá hrůza. Na dnešní noc určitě nikdy nezapomene, až teď začíná chápat, koho si vzal za ženu. Ale spolu s hrůzou vzrůstá jeho nadšení a okouzlení, rovněž tak vzrušení, vyvolané představou tolika špatností dnes pronesených.

„Kdyby tam někde v našich lesích ...,“ nedopoví Julien.

„Přesně tak. Ještě jsem přemejšlela vo jedný věci, vo tom, jak se mluví vo těch lidech, co zmizí někde ve vašich lesích. Asi to budou všechno jen povídačky. Ale zase mám dost zkušeností z nóbl společnosti. Jsou mnozí, který by dali hodně peněz za možnost si užít s mladou dívkou nebo chlapcem. Ve vši tajnosti, samozřejmě. Přitom je tolik sirotků, co chcípá hlady. Někdy se vo ně postaraj nějaký samaritáni, nějaký klášter, někdy vlci, někdy chcípnou hlady, využitou je k otrockejm pracem. Proč by pár takovejch nemohlo přinést užitek nám, kdybysme je dokázali dostat ke vhodnejm lidem, který maj peníze. Ať si s nima dělaj, co chtěj, když si je koupěj. Nebo který by poskytovali služby vybraný klientele na vhodným místě, na tajným místě, který by patřilo nám.“

„Navrhuješ stát se kuplířem?“ zní hlas Julienu překvapeně i vzrušeně, představuje si utrpení dětí, což mu zvláště ve spojení s dívkami přináší pocit radosti a dalšího návalu krve.

„Juliene, my dva samozřejmě přímo ne, ale mohli bysme všechno připravit a řídit. A taky si brát peníze. Začít v provincii, pak se dostat až do Paříže, nebo i jinam, kde najdeme vhodný klienty. Tím bysme mohli mít i nějaký svoje peníze, jen naše, rozumíš? Třeba by se dalo něco vytřískat i z vašeho panství, třeba prodat nějaký dřevo. Nebo pěstovat ty různý rostliny, ze kterejch se dělaj ty lektvary, vo kterejch sme mluvili.“

„Ale ty se nedělaj jen z rostlin,“ ujede mu a vzápětí se mu orosí čelo. Přímo cítí její zkoumavý pohled, který se mu snaží proniknout hluboko do mozku.

„Vida, možná mám po boku odborníka,“ zasměje se Angelika.

„Nejsem, jen jsem něco slyšel ... co se povídá.“

„Jistě, jen si slyšel. No nic, Juliene, snad jsem ti toho už řekla dost. Máš asi hodně vo čem přemejšlet. Dokonce ani nanalíhám, abys byl stejně upřímný a prozradil mi i svoje tajemství,“ hovoří lhostejně manželka.

„Moje tajemství?“

„Třeba co všechno, co se vo vás povídá, sou jen bláboly a co je skutečnost. Co skutečně skrejšváš váš les, co ty sám vo tom víš,“ zní její hlas medově, zároveň skoro posměšně.

„Skoro všechno jsou jen povídačky,“ snaží se Julien o ležerní tón, jeho hlas ho však zrazuje, zaznívá v něm nejistota, nastává krátká chvíle trapného ticha, tuší nutnost ještě něco dodat, „Pravdou je, že v našem lese je takový místo, kde žije pár lidí. Většinou zoufalci, který tam živoří. Sem tam možná něco ukradnou, sem tam nám daj pár drobných, abysme zamhouřili voči nad jejich pobyt. Ale určitě nejsou žádný hrozný mordýři. A s tím satanem, to je taky trochu jinak,“ odmlčí se, ale protože nepřichází žádná reakce, musí svou výpověď dokončit, „Je tam jen jeden podivnej kněz a jedna ženská, co se vyzná v těch bylinkách. Ale všechno dělaj jen pro sebe a pár svých přátel.“

„To je všechno?“ zazní hlas Angeliky trochu zklamaně, alespoň jemu se zdá.

„Je, žádný velký tajemství není. Většina je vopravdu jen výmysl. Pokud vím, tak vloni v zimě sešli dva potulný kramáři z cesty a umrzli. Ti lidé z lesa je našli, vzali si co měli u sebe, těch pár krámů, jejich šaty a pak jejich těla zakopali. Pochybuju, že by kdy někoho skutečně zamordovali. Jsou víc chudáci než lapkové. Pokud někoho vokradi, tak nejspíš nějakého podobného ubožáka,“ mluví skoro smutně manžel, nechce lhát a cítí, že se není moc čím pochlubit.

„Co černý mše?“ zajímá Angeliku další aspekt pobytu tajemné skupiny na panství manžela.

„Spíš jen takový nevinný blábolení. Pravda, ty dva maj nějaký podivný věci, možná vyzývaj nějakýho démona, ale určitě nežerou děti,“ zasměje se Julien, tentokrát srdečně.

„Viděls snad nějaké jejich obřad?“

„No, ve skutečnosti jen asi dvakrát, ale nešlo vo žádněj obřad, spíš vo jejich bláboly. Ukázali mi pár svých pomůcek, takovej oltář, co na něm vobjetujou, nějakéj prej vzácnej kalich nebo co, nějaký pergameny, prej se zařikávadlama. Ale nebral sem je moc vážně.“

„Jsou jen podvodníci?“

„Podvodníci? Možná ne, možná skutečně maj spojení s nějakým démonem, ale nikdy sem se tím nijak blíž nezabíval. Taky kdo by chtěl, uprostřed černýho lesa. Co je ale pravda, ta ženská nám udělala nějaký lektvary, který sou dobrý, když je někomu špatně.“

„Umí míchat lektvary?“ zakryje Angelika dobře svůj vzrůstající zájem.

„Spíš něco na sražení horečky, když má někdo sračku nebo naopak zácpu, když se někdo zraní. Moc sem tomu nevěřil, ale vyzkoušeli sme to na našich čeledínech, těch klucích, včetně toho zranění. Řízlí sme ho na ruce a taky trochu spálili, hojil se dobře. A když jim bylo mizerně, třeba měli horečku, tak sme jim to taky dali a uzdravili se. Možná by se ale uzdravili i bez toho.“

„Možná, ale nepodceňuj sílu těchhle mastičkářek. Znaj hodně receptů, který maj dobrý účinky.“

„Však ty její mastičky asi bylo nejvíc, co nám za svůj utajenej pobyt zaplatili,“ povzdechne si mladík.

„Nic víc už není? Opravdu?“

„Bohužel ne. Mluvím pravdu, rád bych se ti pochlubil něčím tajemným,“ říká Julien smutně a ona cítí upřímnost v jeho hlase. Přesto je předchozími slovy zaujata.

„Nevadí, cos mi pověděl, by mohlo bejt začátkem. Až se jednou staneš pánem na vašem panství, tak bysme mohli využít služeb těch lidí, možná přivést i pár dalších, vstřejších hochů. Pokud ta bába umí míchat lektvary, možná by nám mohla bejt užitečná. Když už vaše panství nejde využít jinak, tak by nám mohlo posloužit pro naše záměry. Mohli bysme dát dohromady pár lidí, co by pro nás pracovali, sháněli holky a kluky, připravovali lektvary, ať už léčebný, nebo jiný. Aby třeba staršímu šlechtici stál dobře jeho vocas, aby se dámě či pánovi zlepšil jejich apetit při souložích a podobně.“

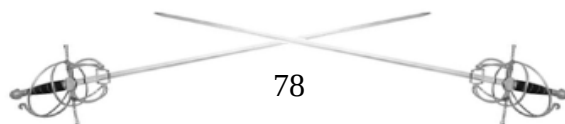
„Působí vůbec takový patoky?“ projeví Julien jisté a asi i oprávněné pochybnosti.

„Možná jo, možná ne. Hlavní je zájem vo ně. Někdy stačí, že si ty, co si je koupej, namlouvaj jejich působení. Když zaplatí, tak už je to jejich věc. Ale vím vo nápojích, který vopravdu pomáhaj, aby byl prožitek při milování větší.“

„Působí i na mladý?“ projeví zájem manžel.

„Chtěl bys nějaké vyzkoušet? Abys měl penis v jednom vohni, aby ti stál nepřetržitě několik hodin?“ zeptá se Angelika, teď si dává ale pozor, aby její vyjádření nezaznělo posměšně.

„Nejde vo báchorky?“

„Něco na podobnejch povídačkách je. Můžeš se třeba tý báby zeptat, pokud něco takovýho má, můžeme to vyzkoušet. Nejhuř se z jejího patoku posereš nebo pobleješ. Tvůj vocas funguje dobře i bez toho, ale možná by ti její přípravky dokázaly zvýšit prožitek,“ vykládá Angelika a on už zase cítí silící vzrušení.

„Měl bych se taky zeptat na ty jejich zaříkávačky nebo tajný mše? Pokud něco takovýho umějí?“ položí mladík další otázku, jeho hlas nepostrádá zaujetí.

„Proč ne? Moc podobnejm věcem sice nevěřím, ale nebránila bych se podívat se na něco takovýho. Sama jsem nic podobného nezažila, jen slyšela vyprávět. Třeba prej, když se přitom muž a žena milují, tak maj lepší prožitek.“

„Zajímavý,“ řekne jen Julien, ale v hlavě se mu uhnízdí další červík. Představuje si svou manželku spolu s ním, jak provádějí soulož na oltáři někde v lese, kolem nich hoří svíčky, do toho zaříkávání, jeho dech se zrychlí, pocítí silnou touhu po těle ženy ležící vedle něho.

Není třeba dalších slov, Angelika dobře pochopí jeho rozpoložení a sama ho vybídne. Začne ho dráždit a po chvíli se již ocitají ve víru vášní, Julien nemá sice moc velkou představivost, ale v hlavě mu zní slova jako vražda, únos mladých dívek, jejich využití na prostituci, tajemný obřad a jeho vzrušení se stupňuje, čímž si zvýší prožitek z probíhající soulože.

Znovu leží na zádech vedle sebe, hlavy podložené polštáři, nohy částečně propletené, zpocení, oddychující. Ona se vymaní, vstane, donese v pohárech pro oba víno, sama si ho naředí vodou. On pije dychtivě, ona po malých douškách. Zahrabou se do pokrývek, přeci jen je v místnosti zima, netopí se a noci jsou stále ještě chladné. Zahřívají se navzájem, dotýkají se boky, hlavy blízko sebe.

„Může nám všechno, cos před chvílí povídala, vyjít?“ řekne do ticha Julien, stále ještě se zvýšeným tepem, ale myšlenkami již zase u předchozí rozmluvy.

„Všechno, co sem povídala, nám musí vyjít,“ odpoví Angelika a její hlas se ani náznakem nezachvěje, „Jen silný dokážou vyhrát a přežít,“ přidá svoje krédo i známou moudrost, „Je mi jedno, jak dlouho bude všechno trvat, je mi jedno, kolik lidí bude muset umřít, kolik bude trpět, kolik bude podvedených, voškubaných. Jsem připravená vytrvat. Hodně jsem se u hraběnky naučila. Nemůžu ti říkat její tajemství, ani já je neznám všechny, navíc je znát je moc nebezpečný. Ale skoro dvacet let se hrála na výsluní, nahrabala ohromnej majetek, lidi se jí báli, ale podlézali jí. Taky nehleděla nalevo a napravo a kdo jí stál v cestě, měl smůlu. Málokterá žena dokáže bejt tak tvrdá, tak nemilosrdná, tak zarputilá.“

„Obdivuješ jí?“

„Svým způsobem ano. I když v posledních létech se jí už tolik nedařilo. Její syn jí obral o hodně majetku, konec konců, je dědic, ale to je teď jedno. Naštěstí jí ještě hodně zbylo, přes pár jejích proher v posledních čtyřech létech.“

„Přijde mi tak milá, taková ... nevím, prostě mi k ní to, co říkáš, nějak nesedí.“

„Dokáže se naprosto ovládat a přetvařovat. V tom se máš hodně co učit, seš až moc čitelný. Ale spolu dokážeme velký věci, Juliene, cítím to vod chvíle, kdy sem tě poprvé uviděla. Je v tobě něco, co se mi líbí a přitahuje mě.“

„Neříkáš to jen tak? Nemám žádný takový plány jako ty ...“

„Teď už je máš, když jsme uzavřeli spojení,“ jemně ho upozorní na dnešní definitivní domluvu.

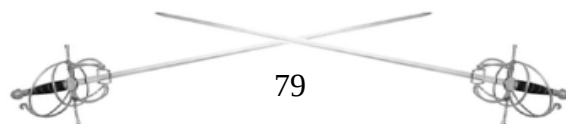
„Samozřejmě, já jen ... neumím jako ty všechno tak naplánovat. Ale tvoje nápady se mi líbí, udělám všechno, abysme je mohli uskutečnit,“ dodá rychle mladík.

„Spoléhám na tebe, počítám i s dalšími, Julií, Baptistem i Marem.“

„Mám je všechny rád a je dobře, když se vo ně postaráme, když je zapojíme do našich plánů.“

„Budou ale ochotný a schopný?“ položí mu ona vzápětí klíčovou otázku.

„Určitě,“ vyhrkne on rychle, „Mám je do našich plánů zasvětit?“

„Vopatrně, Juliene. Nejprve vopatrně zkus promluvit s Marem, jestli má zájem postarat se vo hraběnkou. Když bude souhlasit, poskytnu mu co možná nejvíc rad, aby nezklamal. Co se týká Julie a Baptista, taky bych pro ně měla úlohu, ale asi až pozdějc ...“

„Co by mohli dělat?“ je zvědavý jejich bratr.

„Kromě společnosti nám dvěma, by mohli dostat na starost věci kolem vašeho panství. Baptiste by si mohl vzít na starosti tu kolonii v lese, aby nám šli na ruku, aby plnili naše příkazy. Mohl by spravovat tvoje panství, až bude tvoje. Julie, ta by mohla pomáhat s těma lektvarama, taky s těma dětma, který bysme připravovali pro naše klienty. Společně s Baptistem, stejně spolu mají hodně společnýho ...“ dodá a v něm hrkne, o incestním vztahu svých sourozenců se svou ženou zatím nemluvil.

„Baptiste a Julie ...“

„Jejich věc, když sou dost chytrý, aby nic nevytrubovali do světa,“ projeví Angelika i tady k jeho radosti svou velkorysost, „Musela bych bejt slepá, abych si jejich vztahu nevšimla.“

„Na ně se můžeme spolehnout. Nemusíš se bát, žádný zábrany mít nebudou, aby nám pomáhali. Určitě by se jim taky líbilo, cos pro ně vymyslela.“

„Věřím tvému úsudku, ale museli by se držet našich pokynů, aby nic nepokazili. Sám si dobře řekl, že si musíme dávat velkej pozor, všechno musí zůstat v tajnosti. Proto se mi líbí vaše pověst. Kdo by se vodvážil slídit na vašem panství. Před případnýma úřadama nás vochrání vliv hraběnkou, peníze, úplatky, pokud bude potřeba. Vaše panství je skrytý v lesích, nikdo tam nejezdí, prostě ideální úkryt, ideální vězení, pokud najdeme vhodný kluky a holky, se kterejma bysme potom obchodovali.“

„Jen jestli seženeme dost kluků a holek a jestli vo ně bude zájem ...“

„Juliene, víš co děti se toulá po světě? Sirotků, nebo prostě chudejch v rodinách. Když se jim nějaký ztratí, tak to ani nepoznají. Nebo i rádi jedno prodají, aby nakrmili další. Co se týče zájmu, divil by ses, co bohatějch a významnejch lidí má všelijaký choutky. Zájem bude, pokud budeme naprosto diskrétní, budeme mít kvalitní zboží a budeme mít dobrý doporučení.“

„Mluvíš často vo našem panství ...“

„Zdá se mi vhodný, jak jsem už řekla, leží uprostřed lesů, nikdo tam díky vaší pověsti nechodí, ještě ji můžeme podpořit, pár fám vo démonech, co tam sežerou pocesťnýho,“ zasměje se Angelika.

„Bylo by asi lepší, kdybych tam byl pánem já,“ protáhne Julien, trochu se zdráhá začít otevřeně mluvit o tom, co se mu už honí delší dobu v hlavě.

„Bylo, stejně jako by bylo lepší, kdybys už byl baronem. Pro uvedení do společnosti zní takovej titul daleko líp,“ konstatuje ona suše, v jejím hlase není žádná intonace, žádné naléhání, výzva.

„Můj otec nás všechny hrozně sere,“ mluví on hodně tiše, „Já, Julie i Baptiste už jsme se párkrát bavili, že bysme tam jednou měli vrhnout a skončit s ním. Jen se tam rozvaluje, hnije, řve, pořád šermuje nabitou pistolí, nadává nám. Vlastně se divím, že jsem ještě nikdy nevybouchnul.“

„Je asi hrozný takovou dobu jen sedět, vochrutej, jen vlastně hníť a čekat na smrt.“

„Možná by pro něj bylo lepší, kdyby už všechno skončilo. Vždyť vlastně vod svého zranění jenom trpí. Vždycky byl těžko snesitelnej, ale v poslední době ...“

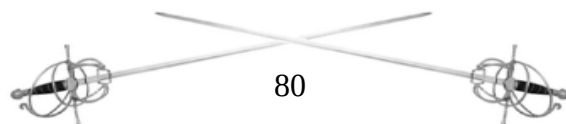
„Juliene, von je tvůj otec. Chápu tvoje rozpaky,“ mluví k němu tiše, soucitně, „Je na něj smutnej pohled, určitě byl silnej chlap, když byl ještě zdravěj. Musí bejt hrozný utrpení pro takovýho muže jen tak sedět a ani se nepohnout. Není divu, když je vzteklej, možná i zlej.“

„Vždycky byl vzteklej, i když byl zdravěj. Nikdy sem ho neměl moc rád. Vždycky sem se ho bál. Ted' už ne. Vlastně ani nevím, proč sem mu ještě nezakroutil krkem.“

„Je přece tvůj otec, i když k tobě byl třeba zlej ...“

„Nikdy se jako skutečnej otec nechoval!“ málem vybuchne mladík, provinile se rozhlédne, snad příliš nenarušil noční siestu.

„Všechno si dobře promysli, porad' se s bratrem a sestrou. Máme dost času, můžeme využít naší cesty do Paříže, abysme se na všem dohodli,“ nabádá ke zdrženlivosti Angelika, ačkoli má zájem zcela opačný. Již si je jista svým úspěchem, zasela semínko, jistě brzo vzklíčí a přinese očekávané plody. Nepochybuje již o brzkém titulování baron a baronka de La Solignac pro sebe i svého manžela.

„Vůbec mi na něm nezáleží. Nebudu litovat, když chcípne. Co nám dal? Hovno. Co mi vodkáže? Jenom ten titul a hustý neudržovaný lesy. Nevobyvatelnou ruinu. A jeho sestra Margareta, ta musí táhnout do pekla s ním. Až se vrátíme, tak to s ním skončujeme, všichni budou souhlasit.“

„Juliene, jen ne žádný násilí,“ řekne Angelika rychle.

„Jak se ho zbavit bez násilí ...“

„Chceš aby zmizel von i jeho sestra?“

„Určitě, ta mrcha mi vždycky pila krev. Ještě víc než von.“

„Pak mě napadá řešení, pokud se k tomu nakonec rozhodneš,“ dělá Angelika jako by ji osvětlil duch svatý, ačkoli má všechno už dávno promyšlené, „Pokud si pamatuju, tak jeho sestra se mu stará vo jídlo, vaří pro něj i pro sebe, nosí mu ho. Stejně tak pití. Jedí spolu. Takže toho můžeme využít. Nic nesmí ukazovat na tebe, ještě by vás někdo ze služebnictva mohl udat a my nechceme potíže.“

„Jak by ses ho zbavila ty?“ ožije její manžel.

„Použila bych jed. Zemrou současně, vlastně všechno bude velmi věrohodný. Margareta už se nemohla dívat, jak její bratr trpí a tak mu pomohla vdejt. Protože ho měla ráda, tak vdešla s ním. Prostě přimíchala voběma do jídla jed. Zemrou spolu, rychle, zavoláte doktora, kterej všechno potvrdí. Budete všichni smutný, nečekali ste takovej konec, když se vo otce jeho sestra tak pečlivě starala,“ vykládá vražedkyně a on naslouchá pozorně. Jeho žena má na všechno odpověď, vlastně má úplnou pravdu, zbaví se jich obou najednou, on bude pánem, on bude baronem, budou si dělat, co budou chtít. Ovšem v tom se mýlí, nedochází mu, jak je již teď manipulován. Angelika je daleko chytřejší, ona je mozkiem a zůstane jím, on se svými sourozenci bude plnit její příkazy. Možná mnohdy i nevědomky, v domnění, jak chytrou věc sám vymyslel. Ale vnuknutí přijde odjinud.

„Souhlasím. Zbavíme se jich hned, jak se vrátíme,“ přijme rozhodnutí a zřetelně se mu uleví. Už brzo mu nikdo nebude nadávat.

„Juliene, všechno má svůj čas,“ usmívá se ona na něho, „Napřed si všechno prober se sourozenci.“

„Co jim můžu říct?“ náhle manžel znejistí.

„S Marem promluv o hraběnce, ale vo samotě, tohle tvoji sourozenci vědět nemusí. Mohli by se před mojí tetou podřeknout. Se všemi můžeš promluvit vo nápadu s prodáváním lektvarů a hledáním vhodnejch dívek a kluků jako budoucích prostitutek a prostitutů. Můžeš jim naznačit, jakou roli by mohli hrát. Vaše sídlo by se mohlo stát vhodným místem, kde bysme je vychovávali, shromažďovali, než by putovali k zákazníkům nebo bysme je prodali do nevěstinců. Rovněž si promluvte vo otci a jeho sestře.“

„Jen jestli jim všechno dobře vysvětlím.“

„Určitě jim aspoň hlavní řekneš. Když budou souhlasit, uděláme si někdy poradu a tam probereme podrobnosti. Co se týče sestry hraběnky, tak vo tom nemluv. To bude jen naše tajemství. Řekla sem ti ho, abys pochopil, jak moc ti důvěřuju. Další o našem úkolu v Paříži nic vědět nemusej. Maj se tady pobavit, nic víc.“

„Udělám, jak si přeješ.“

„Jde vo náš společnej plán, náš společnej život,“ upozorní Angelika, jen at’ se manžilek cítí důležitý, „Mám ještě jednu věc, potřebuju se s tebou poradit.“

„Poradit? Další plán?“

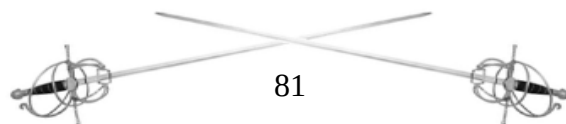
„Ne, teď další plán nemám, až vykonáme, na čem sme se dohodli, teprve pak bude čas na další plány,“ usměje se manželka shovívavě, „Jde vo naši hostitelku, baronku de Montjau. Když jsme dneska spolu mluvili, ptala se na Mareho a Baptista. Vlastně vo ně projevila zájem.“

„Projevila zájem?“ podiví se Julien.

„Líběj se jí. Co si myslíš, byli by vochotný baronku potěšit?“

„Jako jít s ní do postele? Po jednom nebo najednou?“

„Jak by si přála. Baronka je velmi náruživá žena, vlastně nemá nic jinýho na práci, než vobšťastňovat muže a nechat se jima vobšťastňovat. Má dost peněz, má mnoho milenců. Mohla by se nám v budoucnu hodit, Mare s Baptistem by mohli trochu splatit náš pobyt a ještě se pobavit.“

„Jak je znám, budou souhlasit,“ zasměje se mladík, „Přesně podle přání paní baronky, může se pomilovat s jedním a pak s druhým, určitě ale nebudou mít nic proti, aby s ní šukali společně.“

„Zatím jim nic neříkej, uvidíme, jestli bude zájem baronky trvat. Kdyby jo, tak jí je dohodíme. Voni si aspoň užijou a baronka taky.“

„Začíná se mi v Paříži líbit,“ prohlásí od srdce Julien, „Stali jsme se spojenci, máme společný plány, možná se náš život brzo změní k lepšímu. Mám ale ještě pár otázek, abych si některý věci ujasnil.“

„Klidně se ptej, máme spoustu času,“ políbí ho na ústa Angelika, spokojená s jeho reakcí na přednesené návrhy. Teď ještě tuhle divokou bandu udržet na uzdě, podmanit si je a začít je využívat.

HLEDÁNÍ VZÁJEMNÉ DŮVĚRY

V domě baronky de Montjau se nevstává časně, není kam spěchat. Služebnictvo je sice na nohou od kuropění, připravuje se na další den, ale panstvo spokojeně vyspává či alespoň polehává. Kavalír od baronky odešel ještě téže noci, ona si však užívá svého lůžka. Když konečně kolem deváté hodiny zavolá svou komornou, zeptá se na své hosty. Ti jsou stále ve svých pokojích, ale asi už nespí, vzhledem k jejich brzkému ulehnutí předchozího dne. Sloužící informuje o krásném dni a o připravované snídani v malé leč útulné zahradě domu. Dostává pokyn nechat vzkázat hostům, že budou očekáváni za tři čtvrtě hodiny. Je nutné se upravit, obléknout, což zabere nějaký čas.

Pětice mladých lidí ze zámku Besiere je většinou vzhůru již několik hodin, poklimbávají, ale neodvážejí se vyjít ze svých komnat. Do připravených nádob vykonají svoji potřebu, pak se znovu zachumljají do pokrývek. Přes závěsy k nim doléhá sluneční svit, dávající najevo předzvěst krásného květnového dne.

Angelika s Julienem se mohou vrátit k noční rozmluvě, oni spali ze všech nejméně, ale unaveni se necítí. Ve chvíli, kdy jim služka oznámí termín a místo snídaně, již spolu klábosí dobrou hodinu. Mladík dostává pokyny, jak má promluvit se svými sourozenci a svým přítelem, je očividně nervózní, možná trochu rozrušený, k ránu mu dojde, že vše nebyl pouhý sen, ale tvrdá realita. Zvláštním pohledem pozoruje svou nádhernou manželku, nezdá se nijak krutá a nemilosrdná, leč její záměry hovoří o opaku.

Julien si uvědomuje vážnost svého rozhodnutí zbavit se otce a tety, necítí však žádné výčitky, spíše lehké vzrušení z možnosti brzo zpřetrhat všechny staré vazby a získat svobodu. Pak on bude pánem nad panstvím La Solignac a bude možné začít realizovat záměry, které diskutoval v noci se svou ženou. Uvědomuje si její převahu, z ní jen nápady tryskají, dokáže vymýšlet, organizovat, osnovat skoro až neskutečné věci. Ne, nepřeslechl se v noci, po ránu mu vše s milým úsměvem na rtech potvrdí. Za její zdánlivě nevinnou tvář se však skrývá zlo, což mladého muže nejen že nešokuje, ale naopak stále více přitahuje. Násilí ho svým způsobem vzrušuje, představa získání bohatství, moci a tím pádem i daleko větší nezávislosti ho plní nadšením.

Znovu je varován, aby se svými sourozenci a Marem promluvil velice opatrně a každému sdělil jen to, co má vědět. On již přeci brzo bude vůdčí osobností rodiny, oni tři pak její součástí. Až získají prostředky, jistě se postupně budou rozšiřovat jejich podřízení, sloužící, lidé pro ně pracující. V tu chvíli bude Julien hlavou, Angelika však mozkiem. Což si uvědomují oba dva, ale dle všeho není manžel nijak pohoršen. A Angelika je natolik chytrá, aby ho neshazovala nyní před jeho nejbližšími ani později před podřízenými.

Zahrada domu baronky de Montjau má asi tisíc metrů čtverečních, kolem ní jsou zděné zdi, vysoké dobrého půl třetího metru, podél nich zevnitř vysázeny různé okrasné keře, sice trochu živořící, ale sestříhané a plné zelených lístků a některé i květů. Návštěvník může spatřit několik menších velmi pestrých květinových záhonků, dvě menší ozdobná jezírka, nespočet okrasných jehličnanů, některých vzrostlých až do dvou metrů. Poblíž východu do zahrady je kus trávníku obklopeného již zmiňovanými dřevinami, zde je možné posedět či pořádát menší zahradní slavnosti.

I dnes sloužící vše připravili, sluneční paprsky začínající nabírat na tepelné intenzitě, zalévají svým svitem stolek pokrytý pokrmy i nápoji a šest proutěných křesel. Do nich usedne jak hostitelka, tak pozvaná pětice. Všichni jsou upravení, navonění a čerství. Pokud se někdo obává chladu, brzo je vyveden z omylu, větřík zde téměř nefouká a sluníčko příjemně hřeje.

Během snídaně probíhá velmi strojená a obecná konverzace, nepostrádající otázky typu pocitů po první noci ve zdejší domě, chválou počasí či několika lechtivějšími narážkami na dost uvolněné pařížské mravy. Baronka je zkušená v podobném tlachání, Angelika se jí vyrovnává, obě dokáží být bezprostřední a tím uvolňují zpočátku upjatou atmosféru. Hostitelka si bez uzardění a dost vyzývavě prohlíží Mareho i Baptista, ti ji oplácí stejnou mincí, leč se snaží své chtivé pohledy na její krásu trochu kamuflovat, což u ní vyvolává shovívavé úsměvy.

„Už jste se domluvili na programu?“ položí paní de Montjau otázku, která vyvolá v ostatních rozpaky, všichni náhle upírají oči na Angeliku. Stává se jejich vůdčí osobností, což ona nemíní nijak využívat, naopak, jejím cílem je lidmi skrytě manipulovat, ne v nich vyvolávat zarputilé reakce otevřeným povyšováním se nad ně.

„Zatím jsme se nijak nedomlouvali,“ odpoví proto s lehkým pokrčením ramen, „Já se příliš ukazovat na veřejnosti nemohu. Ale všichni další se určitě rádi podívají do města.“

„Mohu jim na odpoledne poskytnout kočár a doprovod, když bude zájem. Pokud by se pánové chtěli projet na koních, mám pár ve stájích anebo je na můj pokyn sloužící zajistí.“

„Záleží na vás, drahá baronko,“ usmívá se Angelika, „My přijeli neočekávaně, vy jistě již máte svůj vlastní program.“

„Mám, ale určitě si ho přizpůsobím, abychom se i my lépe poznali,“ odvěti hostitelka a významně se zadívá především na Mareho a Baptista, což v nich vyvolá menší rozpaky, nevědí, jak mají flirtování přijmout, co se sluší, potajmu kouknou na Angeliku, ta však nijak nereaguje, „Buďte zde jako doma. Přidělený sloužící splní vaše přání. Bohužel první dva dny budu mít méně času, mám už skutečně domluvený schůzky a přijala jsem některá pozvání. Ale nijak se na mě neohlížejte, služebnictvo přizpůsobí podávání jídel vašim požadavkům. Zůstaňte jak dlouho uznáte za vhodný, za pár dní budu mít i já určitě daleko víc času,“ dodává s jistou omluvou v hlase.

„Poradíme se, už teď však s díky vaše nabídky přijímáme,“ souhlasí paní de La Solignac, „Až skončí snídaně, ráda bych vás požádala o rozhovor mezi čtyřma očima v záležitosti paní hraběnky. Můj muž a moji přátelé se mezitím mohou domluvit, jak by chtěli strávit následný dny.“

„Je možné se projít po zahradě, je sice jen malá, ale snad i jim poskytne soukromí,“ navrhně hostitelka a všichni pochopí. Za chvíli se rozdělí na dvě skupiny, z nichž jedna má již program jasný, budou diskutovat otázku markýzi de Cavarlene, druhá až na jednoho netuší, o čem bude řeč. Tím jediným zasvěceným je Julien, který hodlá využít příležitosti a naznačit ostatním, o čem v noci se svou manželkou rokovali a na čem se de facto domluvili.

Baronka se vrátí nenásilně zpátky do obecné roviny, zmíní pár zajímavých staveb, doporučí návštěvu tržiště, upozorní na proraďné kapsáře, kteří číhají na každém rohu, jako organizované skupiny. Je třeba se mít na pozoru. Je možné využít jak kočár, tak si učinit pěší procházku, je přeci krásný den. Pro obě příležitosti nabízí jednoho ze svých sloužících jako průvodce.

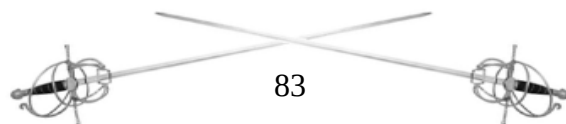
Ve vhodnou chvíli Angelika významně pohlédne na svého muže, který pochopí, zvedne se od stolu a vyzve k témuž úkonu i trojici svých nejbližších. S nimi odkráčí dostatečně daleko, aby se obě skupiny mohly bavit v soukromí, nerušíc se navzájem.

„Nechala jsem už poslat pro vašeho muže, pan Theodor dorazí kolem poledního,“ oznámí hned na úvod Augustina.

„Velice děkuju. Co vlastně zjistil o Raoulovi?“

„Paní hraběnka ho vystihla velmi přesně, je to pěkný sigr. Ale víc vám asi řekne ten podivín sám. Asi taky po vás bude chtít zaplatit, dala jsem mu jen něco drobnějších, vodměnu má slíbenou až zařídí setkání vás s tím mláďencem.“

„Postarám se. Dostala jsem od paní hraběnky pro tuto příležitost hotovost.“

„Budu se modlit, abyste uspěla a podařilo se paní markýze de Cavarlene pomoc. Jímá mě hrůza, když si představím, jak asi musí trpět.“

„Snad se mi ho podaří přesvědčit. Můžeme pro schůzku využít váš dům?“

„Samozřejmě. Je vám zcela k dispozici. Stejně jako služebnictvo. Bohužel já dnes odpoledne jdu na jednu sešlost, večer mám schůzku, přijdu pozdě. Zítra jsem vázána podobně. Pak už bud mít víc času. Sejdeme se zase zejtra a pozejtří ráno u snídaně, tam se domluvíme na dalších dnech. Tuší vaši přátelé něco vo našich záměrech?“

„Jen můj manžel něco málo. Ostatní vůbec ne. Ale mám zájem je později využívat, chci aby se podívali dál než za humna svýho zavšivenýho panství.“

„Rozumím vám, ukažme jim jinej svět a do toho svýho už se nebudou chtít vrátit. Jsem vám připravená pomoc, jak teď, tak později. Paní markýza de Cavarlene je moje výborná přítelkyně a ráda bych ji zase viděla v Paříži. Pokud možno s jejímá dětma a bez toho všiváka, co ji tejrá.“

„V tom máme společnej zájem.“

„Můžeme bejt taky dobrý přítelkyně,“ navrhně baronka.

„Nic mi neudělá větší radost,“ odvěti Angelika.

Baví se spolu ještě skoro dvacet minut, než se hostitelka omluví. Musí jít zařídit některé své záležitosti, poté vyrazí na domluvené schůzky. Ještě jednou ujistí o možnosti plně využít veškeré služebnictvo, rovněž tak bude vždy pro všechny připraveno jídlo po celou dobu pobytu.

Angelika na chvíli zůstává sama. Obrací zrak do zahrady, občas koutkem oka hodí po procházející se skupince. Netuší, nakolik byl schopen její manžel správně přetlumočit její nápady, vlastně po většinu doby je oddělují vzrostlé jehličnany či keře. Takže se nejen navzájem neslyší, ale také ani nevidí. Teď však čtveřice spatří Julienovu ženu samotnou v zahradě, služebnictvo je daleko, výborná příležitost si s ní promluvit.

Julie, Baptiste a Mare jsou zřetelně zaskočení, překvapeni, o čemž svědčí jejich pohledy, které vrhají na Angeliku. Dozvěděli se o plánu odstranit barona a jeho sestru, o plánu začít vydělávat peníze ne právě legálním způsobem a využívat k tomu jejich panství. Mare ještě neví o svém úkolu v posteli hraběnky, toto mu sdělí Julien později v soukromí, netuší nic o poslání Angeliky v Paříži, ani o jejím záměru učinit z pana d'Holfene správce zámku Besiere.

Ovšem co jim bylo sděleno, je více než třaskavé. Dvojnásobná vražda, když obětí má být otec a teta většiny z nich. Úmysl začít organizovat výrobu pokoutných lektvarů možná i za pomoci čarů a kouzel, pravděpodobně únosy a věznění mladých dívek a chlapců za účelem jejich dalšího využití k prostituci. Možná i sem tam nějaké to loupežné přepadeníčko. Jsou zaskočení otevřeností, se kterou jim bylo vše sděleno. Nejsou zcela tupí a tuší odkud vítr fouká. Nápady nejsou z Julienovi hlavy, ač se ten tváří velmi sebevědomě. Je nabíledni, kdo mu všechno vnuknul a kdo nepochybně i v budoucnu bude věci organizovat.

Posadí se zpátky ke stolu, kde ještě zůstávají zbytky snídaně a rozhlíží se. Dva sloužící postávají v uctivé vzdálenosti u východu z domu, aby na pokyn mohli přispěchat, ale aby nikterak nenarušovali soukromí urozenců. Ač je nepochybné, že nemohou nic zaslechnout, společnost u stolu na zahradě podvědomě tlumí hlas v následném rozhovoru.

Ten zahájí Julien, suše a kostrbatě konstatuje, co všechno stačil vyjevit. Pohledy všech se upírají na Angeliku, která však před nimi neuhýbá. Její nazelenalé oči hledí zpříma, na tváři mírný úsměv. Náhle se všem jeví ve zcela jiném světle. Když nic jiného, tak ji hrubě podcenili a neodhadli.

Nejsou zděšení, spíš překvapení a zaskočení. Sami jsou dost otrlí, ale jejich ne vždy zcela zákonné činy jsou spontánní, její jednání je naopak promyšlené, skryté za výbornou přetvářkou, o to více nebezpečné.

I ona však své protějšky pozoruje a v hlavě si dává dohromady, co asi může od jednotlivých z nich čekat. Jací jsou její předpokládání spoluviníků budoucích zločinů. Julien je možná trochu méně chápavý, ale dá se ovládat. Určitě má sklon k násilí, což předvedl již o svatební noci. Pokud mu dá

dostatek prostoru, bude dobrým spojencem. Dobrým vykonavatelem, nějaké převratné nápady či myšlenky od něho není možné očekávat.

Julie je z nich nejzarputilejší, má rýpavou povahu, nedůvěřivá ve všech ohledech. Nebude jiná než její sourozenci, tedy bezcitná, prospěchářská. Od ní ale v budoucnu může čekat problémy, pokud se nebude cítit dostatečně využita. Je potřeba ji zaměstnat, dostatečně zapojit a bedlivě hlídat. Možná ji najít manžela, který by ji zkontroloval. Její incestní vztah s Baptistem napovídá, jak asi pohlíží na zákonné a morální hodnoty, její krutost ke služebnictvu, což je vlastní všem třem sourozencům, jak již jen z nárazek pochopila, také o ledasčem svědčí.

Mare jí přijde ze všech nejvyrovnanější. Asi si prožil již hodně nepříjemného, což z něho učinilo člověka otrlého k utrpení jiných, naučil se zabíjet bez citu, nelitovat prolité krve. Je obezřetný, ale zdá se i ctižádostivý, přilepil se na mladé pokolení Solignaců a využívá je ke svému zajištění. Mohl by vykonat v posteli hraběnky hodně dobrého, ale bude nutné si ho hlídat. Určitě se dá využít pro špinavou práci i pro případnou ochranu, nepochybuje o jeho statečnosti i schopnosti se popasovat s kýmkoli, jak v zápase, tak v boji se zbraněmi. Jeho chladné modré oči mluví také dost jasně.

Baptiste. Ten je rozhodně nejzajímavější. Jeho tvář je až téměř extrémně hezká, zdánlivě nevinná, jeho oči jsou daleko živější než u ostatních. Určitě z nich bude nejchytřejší, ačkoli byl počat kdoví s kým. Možná je v něm více z jeho neznámé matky, než z obhroublé tuposti jeho otce. Ovšem tím více může být nebezpečný pro okolí, když se dá dohromady zdánlivá nevinnost s vnitřní krutostí a bezcitností. V něm by mohla v budoucnu nalézt i víc než jen prostého vykonavatele. Ale také bude asi nejtěžší ho ovládat, bude třeba daleko složitějších způsobů manipulace.

Angelika přejíždí pátravě pohledem z jednoho na druhého, ani jednou však nesklopí zrak, což oni naopak ano. Získala si jejich respekt, možná se jí i trochu bojí, netuší, čeho všeho je schopná učinit v souvislosti s bohatstvím hraběnky. Její nápad, jak přijít k penězům, nicméně nepovažují za špatný, ani jeden z nich nemá slovo soucit ve svém slovníku. Jejich krutost vychází z jejich povahy, není zatím kultivovaná, je odrazem jejich živočišnosti. Určitě jim dělá radost někoho ovládat, ponižovat, ale zatím si mohli dovolit tak leda na nešťastné čeledíny či děvečky, což jsou dost ubozí soupeři.

Teď se setkávají tváří v tvář se zcela jiným typem, kdy Angelika všechny převyšuje ve všech ohledech. V chytrosti, v přetvářce, v naprosté bezohlednosti. Její krutost je cílená, účelná, ale možná i sledující vlastní potěchu. Ještě neznají zdaleka všechny její temné stránky, ale již teď v nich vyvolává mrazení v zádech.

„S Julienem jsme si všechno vyříkali v noci,“ přeruší konečně hlavní organizátorka ticho, jež nastalo po skončení řeči jejího manžela, „Dali jsme si navzájem slib spojenectví. Slib dodržovat všechny tajemství, být vopatrny. Máme i další plány, ale vo těch je předčasny mluvit. Došli jste i vy k vzájemný shodě, chcete se k nám připojit?“ položí otázku a velmi přísně se podívá na jednoho po druhým.

Přikyvují, neříkají nic. Zase nastává trapné ticho.

„Všichni sme pro,“ poruší ho Baptiste.

„Pak je ale nutný se vždycky navzájem domluvit. Nikdo nesmí dělat nic bez vědomí ostatních. Julien je nejstarší z rodiny, brzy bude baronem a právoplatným dědicem. Von je hlavou rodiny. Budete ho respektovat?“ položí Angelika další otázku a znovu častuje přítomné ostrým pohledem.

„Nemáme problém,“ stává se Baptiste mluvčím, ale i další dva oslovení souhlasně přikyvují. Tuší však, kdo bude skutečně všechno řídit. Možná jsou dokonce rádi, budoucí baronka de La Solignac je rozhodně zkušenější a protřelejší než její manžel. Bude si daleko lépe vědět rady.

„Náš záměr předpokládá několik důležitých zásad, abysme byli úspěšní. Jednak vopravdu držet jazyk za zuby. Nikdo kromě nás nesmí nic vědět. Nikdo vo ničem nesmí žvanit, ani když se vozere, ani když bude šukat a potom si vylejvat srdíčko. Nikdo se nesmí chvástat. Naše záměry jsou odvážný a nebezpečný, nikdo z nás nemá zájem se zodpovídat z našich činů.“

„Tomu my rozumíme, Angeliko. Kdy chceš začít?“ je netrpělivý mladistvý hezounek.

„Až nastane vhodná doba. Julien vám už všechno řekl, ale můžeme si znovu společně ještě vo všem promluvit. Využijte pobyt v Paříži, abyste se poradili. Nemáme moc peněz, ale u paní baronky vo

nás bude velmi dobře postaráno,“ povídá Angelika, pak se významně usměje, než pokračuje, „Každý musíme využívat svoje schopnosti pro náš prospěch. Uvedu příklad na zdejším pobytu. Mare i Baptiste, určitě ste si všimli, jak se na vás paní baronka dívá. Viděla sem i vaše pohledy. Bude jen dobře, když se s ní víc poznáte.“

„Máme ji vošukat?“ zeptá se přímo Baptiste, raději ztiší hlas a rozhlédne se.

„Správně. Pokud bude mít zájem vás vzít do své postele, ať už po jednom nebo voba naráz. Paní baronka může být v budoucnu naší spojenkyní v našem dobývání horních pater společnosti. Proto je dobrý jí vyjít vstříc. Poskytuje nám přístřeší, jídlo, trochu vašeho semene za to všechno není vysoká cena,“ hovoří paní de La Solignac bez obalu, takovou ji dosud neznají, snažila se předtím být zdrženlivá.

„Já ho vobjetuju velice rád,“ zasměje se nevlastní bratr jejího manžela.

„Paní baronka je krásná dáma,“ odvěti Mare, čímž je řečeno vše.

„Snažte se ji nezklamat,“ neodpustí si Angelika rýpnutí, „Paní de Montjau je velice zkušená milenka a velice náruživá,“ dodá, oba mladíci pochopí, sice se trochu ušklíbnou, jako každý muž i oni neradi slyší pochybovačné řeči o svých schopnostech uspokojit ženu. Nicméně mlčí.

„Když vodpravíme toho krypla a jeho zkurvenou sestru, co bude pak? Zůstaneme tam, jako my tři, a ty s Julienem si budete užívat na Besiere?“ zeptá se Julie, její pohled už je zase podezřívavý.

„Záleží na vás,“ nezmizí úsměv ze tváře její švagrové, „Máš právo pochybovat, stále se ještě dobře neznáme. Ale slovo spojenectví vyjadřuje víc. Každý z nás musí mít v našem příběhu svou roli a tu sehrát dobře. Každý z nás se ale taky musí dobrat zasloužený vodměny. Myslíš si, že vás snad já nebo Julien chceme podvít? Jen vás využít?“

„Julie zbytečně prudí,“ mávne jen rukou Baptiste, má ze všech největší fantazii, nejlepši představitost. Už se vidí v roli vrchního velitele na panství Solignac, v právech mu postoupených bratrem, už si maluje, jak velí mužům udržujícím pořádek, hlídajícím houf budoucích prostitutek a prostitutů či možná jen obětí něčích zvrhlých choutek.

„Houby!“ sekně po něm pohledem jeho sestra, „Jen bych nechtěla zůstat zahrabaná v tý díře, zatímco voni by si užívali na Besiere nebo tady v Paříži!“

„Julie má pravdu, ptá se správně,“ zachovává přívětivou tvář Angelika, „Proto se musíme ptát, co chceme? Já mám jasno. Chci si zajistit prostředky, abych mohla i se svým manželem žít tady v Paříži, chodit do vybraný společnosti, vydržovat si služebnictvo, mít aspoň takovej dům jako baronka de Montjau. Chcete to samý? Pokud jo, tak není žádnéj problém. Až bude všechno klapat, vo panství se může starat nějaký správce. Nám se jenom pokutálej peníze.“

„Mám stejný představy,“ ozve se rychle Julien, jeho sestra ho znervózňuje.

„Mě se taková představa taky líbí,“ přidává se Baptiste.

„Vy jste teď všichni rodina, ale co já?“ zeptá se naprosto správně pan de Mortimer. Všechny zraky se soustředí na Angeliku, dávajíc nepřímou najevo, kdo je tady skutečným vůdcem.

„Ty jsi přeci jedním z nás,“ odvěti rychle vyzvaná, „Potřebujeme se navzájem. Musíme držet při sobě. Bude chvíli trvat, než si začneme skutečně důvěřovat. Všichni kolem nás jsou naši nepřátelé. Můžeme je využívat, můžeme se s nimi naoko přátelit, ale jen nás pět má společnej zájem. Když budeme důsledný, budeme spolupracovat a budeme nemilosrdně konat, co je potřeba, tak máme velkou naději uspět. Pokud se budeme navzájem podrážet, nepotáhнем za jeden provaz, nedokážeme uspět,“ zní její hlas naléhavě, ale velmi sebevědomě.

„Proč si myslíš, že se nám podaří tvoje plány naplnit?“ zeptá se Julie s jistou dávkou ironie, přeci jen ji vůdčí role o několik let starší ženy dráždí.

„Poznala sem už hodně. Jsem s hraběnkou už moc let. Ještě v době, kdy byla na vrcholu slávy. Kdy se jí okolí bálo, ale pochlebovalo jí. Kdy jí platili za mlčení, za přímlovu, za zprostředkování pomoci, audience,“ říká Angelika bez nejmenších emocí, skoro až mrazivě, „Pochopila sem, proč byla vona úspěšná. Když už je někdo nahore, může si dovolit daleko jiný věci, než když živoří jako vy. Ne, moje slova nejsou váš vodsudek. Jsem na tom podobně. Žiju jen z velkorysosti či milosti paní hraběnký.“

Sama nemám nic. Jsme na tom stejně. Na rozdíl vod vás jsem už vo všem dlouho přemejšlela, plánovala, čekala na vhodnou příležitost a na vhodný spojení.“

„Vhodný spojení? Proč bysme měli zrovna my jimi být?“

„Proč Julie?“ přelétne paní de La Solignac letmý úsměv přes rty, „Jste podobný jako já. Nemáte v sobě žádné soucit se slabšíma. Nemáte žádný zábrany spáchat i zločin, když vám přinese užitek. Máte v kraji děsnou pověst, která nám může pomoc chránit naše zájmy. Nebudete cítit žádnou lítost, když bude muset někdo umřít, aby nám nepřekážel v cestě. Ani na okamžik nebudete litovat žádného kluka nebo holky, který prodáme. Prostě nemáte žádný zábrany.“

„A co ty?“ nedá si pokoj švagrová.

„Já?“ zmizí jakýkoli náznak úsměvu z tváře Angeliky, v jejích očích je náhle chlad, opět krátce upře pohled na každého z čtveřice spolusedících, „Já jsem z vás všech nejhorší. Nikdy nezalituju nikoho, kdo by mi stál v cestě. Až bude chci pat, budu se naopak radovat. Dokážu se přetvařovat, dokážu vystupovat jako skutečná dáma. Dokážu se bez pohnutí ve tváři bavit s člověkem, který vzápětí zemře, protože stojí v cestě. Jsem odhodlaná uspět, stát se bohatou a mocnou a je mi úplně jedno, kolik lidí bude muset umřít, kolik bude trpět.“

„Jak máme vědět, že tě nenapadne se zbavit i nás?“

„Správná otázka. Nabídla sem vám spojení, nejen proto, že vás potřebuju. Jste teď moje rodina. Julie, zeptej se svého bratra, včera v noci, dala sem mu vybrat. Nenutila sem ho se ke mně připojit. Nenutím ho ani teď stát se baronem. Nenutím nikoho z vás, abyste se zbavili toho ubohého vochrnutého starce a tý polopomatený stařeny. Stále máte možnost říct ne. Zase toho tolik nevíte, vlastně nevíte skoro nic.“

„Jak nevíme nic?“

„Julie!“ ozve se vlastní bratr a také ten nevlastní se na sestru ošklivě podívá.

„Drahý, nech ji. Má právo se ptát a má taky právo se rozhodnout. My dva jsme se včera v noci domluvili. Ty budeš pánem nad svým panstvím, buď brzo anebo až rozhodne Bůh. Záleží na tobě, jestli všechno necháš v rukách božích nebo mu trochu pomůžeme. Najdeme jiný způsob, jak si zajistit prostředky,“ usmívá se na svého chotě Angelika, „Julie, nevíš nic vo tom, proč jsem v Paříži. Neznáš další důležitý částí plánu, který jsme včera s Julienem vymysleli. A nedozvíš se další dřív, než si budeme vzájemně důvěřovat.“

„Pak jde vo divný spojení.“

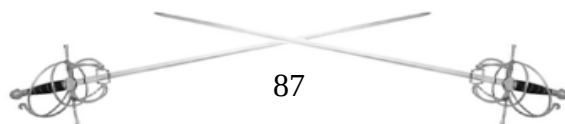
„Nikoli. Ty, Mare i Baptiste máte pořád dvě možnosti. Už jsem vám řekla, že nám s Julienem můžete být užiteční, ale nikdo vás nebude nutit. Najdeme jinej způsob, jak vás nahradit někým jiným. Přitom se na vás nebudeme zlobit. Pořád budete naše rodina, ale budete si žít po svém. Když se nám podaří získat peníze, určitě na vás nezapomeneme. Ale budete se muset postarat především sami vo sebe. To je ta první možnost. Nebudete nic vědět vo našich plánech, budete muset počkat, jestli na vás něco zbyde.“

„To je hloupost ...,“ ozve se Baptiste, nadechuje se k delšímu proslovu.

„Je i druhá možnost,“ nenechá ho Angelika domluvit, on ztichne, respektuje jí, „Půjdete s námi. Já jsem se dohodla s Julienem. Neudělám nikdy nic bez jeho souhlasu. On bude vůdcem naší skupiny, on bude po právu hlavou. Já mám víc zkušeností a mám vymyšlenej způsob, jak se vydrápat nahoru. Julienovi se zdá dobrej, vzal ho za svůj. Můžete se k nám přidat, ale jen při splnění dvou podmínek. Jinak musíte zůstat stranou, jde vo moc vážný a nebezpečný věc, nemůžeme riskovat.“

„Dvě podmínky?“ promluví po dlouhé době Mare, velmi pozorně sleduje manželku svého přítele, její přesvědčivé vystupování na něj dělá velký dojem.

„Slíbíme si tady naprostou vzájemnou oddanost. Jeden druhého nezahlavíme, budeme se vzájemně respektovat a budeme se snažit, aby každé byl spokojenej. Nikomu nikdy nic nevyzradíme. To je nutná podmínka. Ta druhá je, že všichni uznáte vůdce v Julienovi. Von bude mít hlavní slovo, von bude rozhodovat. Budeme se samozřejmě radit, ale potřebujeme, aby někdo měl konečný slovo a byl vůdcem. Podle mýho jím nikdo jinej být nemůže.“

„Jen jestli se bude skutečně rozhodovat nebo mu někdo bude našeptávat ...“, je již Julie značně rozrušená, cítí převahu své švagrové a nehodlá se jen tak vzdát.

„Už mě sereš!“ nebere si servítky Baptiste.

„Mě taky,“ přidá se vlastní bratr rebelky, „Moje žena se mnou mluvila včera dlouho a naprosto votevřeně. Moh sem se rozhodnout, jak sem chtěl. Má všechno moc dobře promyšlený a já s ní souhlasím. Co jinýho nám zbejvá? Můžu s Marem a Baptistem jít do armády a dopadnout jako strejdové nebo otec. Nebo se můžeme pokusit z těch našich sraček dostat. Líbí se ti na Besiere? Líbí se ti v tomhle domě? Chceš, abysme takovej taky měli? Mohli si dovolit sluhy, komorný? Mohli ti dát věno pro manžela, aby ses mohla provdat? Pak je potřeba Angeliku poslechnout. Jsem její muž, budu už brzo hlavou rodiny. Ale Angelika ví, jak to chodí v lepší společnosti, zná lidi tady v Paříži, zná moc vlivný a bohatý lidi. Má svou tetu, která je zazobaná. Byl bych hlupák, kdybych vodmítal, co mi nabízí.“

„Ve skutečnosti bude vůdcem vona!“ vynese vzrušeně poslední triumf Julie, obličej stažený zlostí.

„To mám vodmítat nápady, který sou dobrý?“ zvýší hlas i její vlastní bratr, rychle ho však ztiší, provinile se podívá po ostatních a po sloužících, nezdá se však, že by se snažili naslouchat, „Ani náhodou. Já Angelice věřím a myslím si, že s ní mám naději se z těch našich sraček dostat. Děkuju Bohu, že je mojí ženou. A že mi ukázala cestu. Seru na to, že jde vo její nápady. Sou moc dobrý a přinesou nám prachy.“

„Drahý, děkuji za důvěru. Ale není třeba se na Julii zlobit. Je naopak správný, že nám řekla svý pochybnosti. Všichni tři ste dostali nabídku, máte možnost se rozhodnout. Není potřeba nic uspěchat. Máme dost času, v Paříži budeme aspoň tejden, pak ještě cesta zpátky. Všechno si dobře promyslete, zvažte a teprve pak se rozhodněte,“ zní hlas Angeliky naprosto klidně, ač vůči ní vystupuje její švagrová dost příkře.

„Co se týká mě, tak já žádnéj čas nepotřebuju,“ ozve se rozhodným hlasem Baptiste, „Naprosto souhlasím s Angelikou. Souhlasím, abysme toho mrzáka poslali k čertu a aby byl Julien hlavou naší rodiny. Budu ho jako staršího bratra poslouchat. Rád pomůžu s těma věcma, co chcete udělat tam u nás, myslím ty lektvary, ty chlapy, co budou ... no však víte vo čem sme mluvili.“

„Já můžu říct to samý. Moc si vážím nabídky, i když nejsem z rodiny. Jste moji přátelé, slibuju, nikdy vás nezradím a беру Julienu jako našeho vůdce,“ říká pan de Mortimer rozhodným hlasem, pak se obrátí k Angelice, „Taky plně respektuji tebe, paní baronko, kterou už brzo budeš. Jsi chytrá a máš dobrý nápady. S Julienem budete dobrej pár.“

„Takže jediná špatná jsem zase já,“ prohodí nakvašeně Julie.

„Proč špatná?“ zavrtí hlavou její švagrová, „Máš plný právo se rozhodnout, jak chceš. Dokonce ti dám ještě jeden návrh, určený jen pro tebe. Paní hraběnka je na zámku dost vosamnělá, určitě bude ráda za dobrou společnici. Domnívám se, že se mi ji podaří přesvědčit, aby tě vzala k sobě. Můžeš se vod ní hodně naučit. Budeš na zámku Besiere a pokud se vona vrátí do Paříže, tak budeš v jejím domě v Paříži. A když vyděláme nějaký peníze, jistě se pokusíme najít ti ženicha. V tom nám může hraběnka pomoc.“

„Copak sem řekla, že se chci trhnout?“

„Tos neřekla, ale pořád ti něco vadí,“ podívá se na ni zlostně Julien, „Moje žena má pravdu. Když nechceš bejt jedna z nás, tak se vodstěhuj na Besiere a dělej společnici hraběnce. Však my si poradíme i bez tebe.“

„Angelika taky ale řekla, že se máme dobře rozmyslet. Proto si chci ujasnit, kdo mi v budoucnu bude co poroučet. Na tom není nic špatnýho!“

„Rozhodně není,“ přikývne její švagrová, „Já s tebou souhlasím, Julie. Máš čas se rozmyslet. Jedno ti řeknu rovnou. Nechci se nad nikoho povyšovat, ale taky nechci, aby se něco posralo. Třeba jen proto, že budě někdo nasranej, nespokojenej.“

„Já přece nic proti tomu, co chcete s Julienem udělat, nic nemám,“ tvrdí rebelka navzdory předchozím připomínkám, „Zbavme se vobou kryplů a udělejme z našeho panství naši základnu. Nevadí mi pomáhat, jenom bych nechtěla zůstat vodstrčená, zakopaná někde v tý díře, zatímco vy byste si užívali třeba na Besiere nebo v Paříži.“

„Konečně rozumný slova,“ pochválí svou sestru i milenku Baptiste, utřítí za svoje vyjádření její ošklivý pohled.

„Co budeme dneska dělat?“ zeptá se Mare, cítí potřebu jejich dýchánek ukončit, napětí mezi švagrovými považuje za zbytečné a škodlivé.

„Já mám dneska, už asi za hodinu, schůzku s jedním mužem. Přinese mi nějaký zprávy. Vám navrhuju, abyste využili nabídky paní de Montjau. Vemte si vod ní průvodce a vyjděte si do Paříže. Projděte se, pokud dostanete hlad nebo žízeň, kupte si něco na tržišti nebo se zastavte někde v krčmě. Je pěkný počasí, vhodný pro procházku,“ navrhne ostatním Angelika.

„Nemám raději zůstat s tebou?“ zeptá se rozpačitě Julien.

„Není třeba,“ zavrtí hlavou jeho žena, „Šla bych taky s váma, ale někdo by mě moh náhodou poznat. Je zbytečný se promenádovat po ulicích. Ale vy si dobře prohlídněte město, kam bysme se měli v budoucnu všichni přesunout,“ dodá, přičemž na slovo všichni položí zvláštní důraz.

Ještě asi pět minut se dohadují o podrobnostech, kdy a kam vyrazit, kdy se vrátí zpátky. O budoucích plánech už nepadne ani jediné slůvko. Určité napětí zůstává, další možné dohady se však odkládají, za což jsou především mladíci rádi.

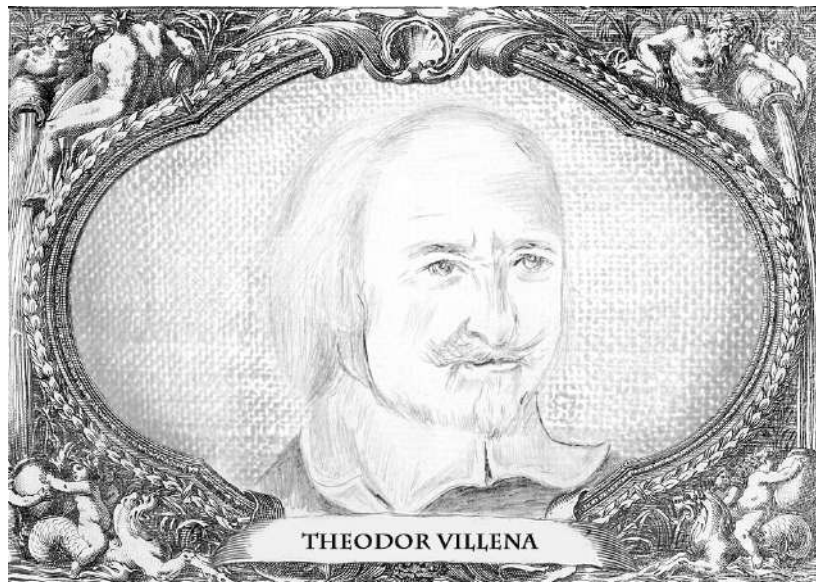
ZASKOČENÝ RAOUL DE BARBOU

Theodor Villena se po světě pohybuje již sedmačtyřicet let, působí dojmem postaršího prosedivělého hubeného muže. Nijak zvlášť nevyrostl, jeho postava je střední výšky. Na svůj zevnějšek nijak zvlášť nedbá, obléká se do prostých ošoupaných šatů. S fádním zevnějškem nekoresponduje pronikavý pohled, jeho hnědé oči vykazují nepochybně bystrost. Do škály svých předností si může zařadit nenápadnost, dokáže plně splynout s davem, nikdy na sebe neupozorňovat.

Na první pohled působí jako pochybná existence, člověk, který poskytuje drobné službičky kde komu. Především klientům, kteří potřebují něco zjistit, zprostředkovat. Podle všech indicií má napojení na pařížské podsvětí. Žije v malém domku v předměstí Paříže zcela sám, tichý, nespolečenský.

Před dvacet let se však zabývá sháněním informace, dokáže zjistit téměř vše. Patřil do skupiny lidiček, které při různých příležitostech využíval systém kardinála de Richelieu, který chtěl vždy mít o všem nejlepší přehled. Při té příležitosti se poznal i s některými tehdy vlivnými spolupracovníky nyní již zesnulého velkého prvního ministra. Hraběnka de Besiere a pan d'Holfene, kterým také v minulosti prokázal cenné služby, si na něho vzpomněli před dvěma roky. Pověřili ho sledováním hraběte de Godille a jeho okolí a on své zadání úspěšně splnil.

Nikdy se nezúčastnil ničeho, co by zavánělo fyzickým násilím. Prostě jen řekl, co je potřeba, dostal zapláceno, co již dotyčná osoba s jeho poznatky učinila, jak je využila, ho pramálo zajímalo. Když byl požádán, dokázal zprostředkovat setkání, domluvit schůzku. Pro své kontakty a znalosti prostředí je vyhledávaný jak v legálních tak nelegálních kruzích. Pro jeho potřebnost, nenáročnost a naprostou

loajalitu ke klientovi ho všichni nechávají na pokoji. Není jim přímo nebezpečný a možná jeho služby budou sami někdy potřebovat. Proto se nemusí bát ani otrlých pobudů z podsvětí, všichni vědí o jeho dobrých kontaktech s nejmocnějšími vůdci různých band a nikdo by si nedovolil mu ublížit.

Co pouze některé mate, je jeho způsob života. Naprostý samotář, ošuntělý, žijící v sice pěkně udržovaném domku, vzhledem k tomu, v jaké části Paříže se nachází, ale téměř nic neutrácející. Přitom mu jistě musí jeho zákazníci slušně platit. Možná někoho napadlo se podívat do jeho domácnosti, zda nemá někde pod polštářem pěkný váček se zlaťáky, ale raději své záměry nikdy neuskutečnil. Vzápětí by po takovém člověku šlo celé podsvětí. I kdyby podivína jen vykradli, aniž by mu ublížili.

Někdy však musí i on platit, to když potřebuje využít dalších očí a uší, aby splnil přání svého zákazníka. Vždy ví, koho oslovit a téměř vždy se dozví, co potřebuje. Někdy se na něho obrátí i dva zneprátelené klany, kdy on zcela neutrálně působí jako prostředník, pouze přináší vzkazy či dojednává schůzky. Chová se vždy naprosto uvolněně, klidně, bez projevů strachu. Stejně tak se pohybuje těmi nejtemnějšími kouty Paříže.

Před dvanáctou hodinou vstoupí nenápadný mužik zadním vchodem do domu baronky de Montjau, sloužící ho odvedou do předpokoje ložnice paní de La Solignac, která ho již očekává. On se zdvořile ukloní, poptá se na zdraví hraběnky de Besiere. Ne poprvé jí přináší zprávy o výsledcích své práce.

Ona i on se posadí ke stolku, aniž by dostal návštěvník cokoli k jídlu či pití. On velmi stručně vysvětlí své poznatky o mladíkovi jménem Raoul de Barbou. Včetně adresy menšího a prostého pronajatého bytečku, který obývá s dalšími dvěma podobně pochybnými studenty. Flákači jako on, užívající si více nočního pařížského života než snahy získat vědomosti do dalšího života.

„Co vlastně dělá?“ zeptá se Angelika.

„Vlastně vůbec nic,“ odvěti s pokrčením ramen Villena, „Pokud tedy za práci nepovažujete využívání svého těla, aby učinil spokojenější některé paničky.“

„Kdo jsou ty paničky?“

„Nic moc, spíš manželky různých řemeslníků, obchodníků, ale ne tý nejvyšší kategorie. Tomu taky odpovídá jeho příjem, moc mu toho za jeho služby nedají, stačí mu to tak akorát na jeho útratu. Vlastně ho živí jeho úd, ovšem dovolím si tvrdit, že nijak zvlášť dobře.“

„Co jeho kamarádi?“

„Podobný jako von. Ale asi mají peníze z domova, taky si občas užijou, ale určitě nemají tolik klientek, jako náš Raoul.“

„Myslela jsem, že má studovat na nějaký jezuitský koleji.“

„Má a oficiálně tam stále je. Ve skutečnosti však jen formálně, asi dal někomu zpropitný, aby tam byl jako zapsanej. Možná kvůli strýci, kdyby se ptal. Nevím, možná jeho strýc něco koleji posílá, tak je lepší i pro ně ho tam mít naoko zapsaného, aby nepřišli vo příjem. V každém případě nestuduje, a jak sem zjistil, už nejméně rok.“

„Zajímavý. Nežije si ale nijak dobře, jestli sem správně pochopila,“ zeptá se ona pro jistotu.

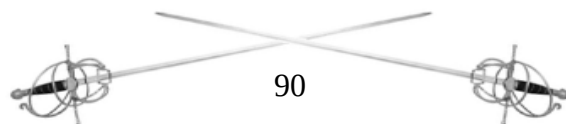
„Má opravdu tak na jídlo, pití a nájem. Má jen jedny šaty, co vím. Jeho život je jednotvárný. Většinou dopoledne vyspává, někdy vpoledne zajde obšťastnit nějakou dámičku, podle toho, kdy není manžel doma. Večer popíjí s kamarády, většinou dlouho do noci. Nemá žádnou stálou známost. Jen někdy tenhle rituál změní, když je paroháč pryč na delší čas a může hospodyňku těšit i přes noc. Je prostě budižkničemu, tedy z mého pohledu. Ty ženy, co za nima dochází, mají možná jinej názor,“ pokrčí on lhostejně rameny.

„Potřebuju, abyste mi ho sem přived. Nejlip zejtra během dne, třeba až se vyspí. Je mi jedno kdy, budu pořád tady. Zařídíte to?“

„Pokusím se. Co mu mám říct?“

„Že s ním chce mluvit jedna dáma, která umí bejt štedrá. Že jste v jejích službách a tak dále. Váš vy už přijdete na to, jak sem toho mladíčka dostat.“

„Děkuju za důvěru.“

„Tady,“ usměje se ona, vytáhne váček s menším obnosem, odpovídající jeho úkolu, již spolu jednali vícekrát, zná cenu, „Vidíte, důvěřuji vám, platím, ještě než sem ho viděla.“

„Určitě ho sem přivedu nebo pošlu. Neručím za zejtrék, třeba už má nějakou rozjednanou fušku.“

„Zejtra či pozejtří, čert to vem. Ale čím dřív, tím líp.“

„Tím moje práce pro vás končí?“ zeptá se Villena a tázavě se na svou klientku podívá.

„Rozhodně ne. Jen sem vyrovnala dluh. Nevím, jestli se s tím floutkem dohodnu, pokud jo, tak budu chtít, abyste na něj dohlídnul,“ vysvětlí mu další možný úkol, „Taky mě zajímá, co víte vo lidech, co jsme kdysi měli v merku, před dvěma roky ...“

„Něco málo vím,“ zvedne on své oči, zdánlivě bezelstně, ona však přesně pochopí.

„Mám tady ještě jeden váček,“ ukáže směrem ke své cestovní brašně, „Navíc se vám vyplatí mi něco říct, možná pak budu chtít i další služby.“

„Pokud máte ještě jeden váček, možná si vzpomenu i na víc věcí,“ odvěti on, ale lhostejný výraz ve tváři nezmění.

„Zajímaj mě lidi, co uškodili paní hraběnce, zmařili naše plány, tenkrát ...“

„Paní baronka mi naznačila,“ pokývá hlavou, „Ale nijak přání paní hraběnky neupřesnila. Proto jsem nijak zvlášť usilovně nepátral, spíš se jen přeptal, dal si pár věcí do souvislostí. Kdo vás zajímá nejvíc?“

„Určitě markýz de Almare.“

„U něho zůstává všechno při starým. Ted' zase vodjel na delší čas. Nevím přesně kam, asi někam do zahraničí. Slyšel jsem, že možná do Anglie. Ale za tohle neručím, jde spíš vo dohady. Zjistil bych víc, ale stálo by mě to peníze. A jelikož jsem nevěděl, jak moc vo něm chcete vědět ...“

„Spíš jak moc sme vochtotný zaplatit,“ zasměje se Angelika, „Stále se těší přízni dvora?“

„Určitě. Je velmi významnou postavou, stýká se s umělci, chodí do paláce Rambouillet, ale i ke Scaronnovi, navštěvuje i další vyhlášený salóny. Samozřejmě je pečeněj vařenej v Palais-Royale. Je však hodně na cestách, asi na tajnejch misích, jak se povídá.“

„Co jeho přítel hrabě de Godille?“

„Byl i s manželkou přes zimu v Paříži, chodil s ní do společnosti, ačkoli prý nerad. Navopak vona ráda. Bydleli v paláci, kterej patří baronu de Taille, zeti známýho obchodníka a radního. Ale už jsou pryč. Manželka se vrátila na Godille, její těhotenství bylo už znát. Pan hrabě, co vím, se vydal k armádě, prý mu našel nějaký místo princ de Condé, tedy vlastně ještě stále vévoda d'Enghien,“ opraví se špicl.

„Odjel zase k armádě? Už nepracuje pro Mazarina? Už mu neposkytuje služby ... však víte.“

„S Mazarinem je určitě zadobře a určitě mu i nadále získává zprávy vo jeho nepřátelích. Co vím, tak se ted' zaměřili na některý členy parlamentu. Jak asi víte, bylo tu dost živo, parlament se vzepřel Mazarinovi a královně. Napětí stoupá, je dost bída, ten Talián dře z lidí kůži, sám si určitě ulejšvá prachy. Zbytek de na zábavy královny a tak se dál žije na dluh, ani pořádně neplatí armádě. Ale zase, paní Angeliko, nijak podrobně jsem tohle nezjišťoval. Spíš dávám dohromady, co tak slýchám.“

„Pořád pro hraběte dělá Louvent a Achile?“

„Nepochybně. Ale pan hrabě se moc sám nezapojuje. Spíš ten jeho sloužící, Maurice. Přes něj se co zjištěj, dostává až k Mazarinovi. Ten už má taky svý lidi, různý tajemníky a tak. S těma asi mluví správce domu hraběte. Ale možná maj i jiný zájmy ...“, dodá Villena trochu tajemně.

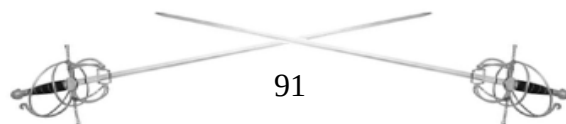
„Jiný zájmy? Jako kdo?“

„Mám dobrý prameny. Objevil se tady jistěj pan Juan, sám ho znám, taky kdysi dělal pro kardinála de Richelieu. Slítaj se pěkně k sobě, Achile, Louvent, Juan. Asi i další. Ten Juan má náhle hrozně zakázek, letí strmě vzhůru. Vytlačuje některý zavedený dodavatele dvora, dostává se k zakázkám města. Možná i státu. Kšeftuje téměř se vším. To není samo sebou.“

„Zajímavý. Co nebo spíš kdo je za ním?“

„Musel bych se pořádně poptat, těžko říct, nechci říkat drby ...“

„Pane Theodore, ten druhěj váček bude taky váš,“ zasměje se kráska.

„Povídá se, že za tím Juanem stojí mocná skupina, která ho podporuje. Která je zadobře s Mazarinem, má vliv na rozhodování dvora a města. Která se dala dohromady teprve nedávno, ale jde si za svým dost vstře. Dokonce už zastrašovali pár nespokojenců. Z řad jejich konkurence, kterejm sebrali kšefty. Ale nemám tyhle zprávy potvrzený.“

„Kdo má za ním bejt?“

„Řekl bych, že nitky vedou k panu hraběti de Godille a taky radnímu panu Coiffierovi. Ale jak říkám, jsou to jen dohady. Který nezněj tak hloupě. Určitě ale vím, že Achile pomáhal zastrašovat ty konkurenty Juana, možná však jen proto, že byli kdysi přátelé. Ale Juan určitě sám nemá takovej vliv u dvora. Podle všeho ho podporuje sám Mazarin. Ale může jít jen vo pomluvy jeho konkurentů, co jim vybral rybník. Mohl bych se na ně podívat blíž ...“

„Máte pořád možnost?“ podívá se na něho ona zkoumavě.

„Sice už většinou mám jiný zakázky, týkaj se osobních věcí, hodně Paříže. Ale pořád vím, na koho se vobrátit, abych získal, co potřebuju vědět i u dvora. Taky se stačí pořádně dívat, sledovat, poslouchat, pak vyplyne mnohý. Ale nebyl by to jednoduchej úkol, pokud maj nějaký společný zájmy, tak budou pořádně vopatrný.“

„Zatím tohle stačí. Stačí, když jen budete poslouchat, co se těhle lidí týká. Především markýze de Almare a jeho přítele hraběte de Godille. Až se zase uvidíme, tak znovu urovnám účty, případně je možný něco vzkázat přes paní baronku de Montjau. Kdybysme chtěli víc podrobností, stejnou cestou vám dám vědět.“

„Jsem vám k službám, nejen pro prachy, ale i ze známosti k paní hraběnce,“ dodá špeh, ale poslední větu mu ona nevěří. Není zase tak drahý, vzhledem k tomu, jak cenné služby poskytuje, ale zadarmo neudělá nic.

„Ještě se rozmyslím,“ odvěti nicméně ona neurčitě, „Teď mi hlavně přiveďte Raoula. Zůstanu v Paříži ještě aspoň pět dní, tak se za mnou ještě jednou zastavte. Ale až po mém rozhovoru s Raoulem. Pak se domluvíme, co dál.“

„Jak si přejete.“

Rozhovor je u konce. Villena se rozloučí úklonou a odchází. Angelika zůstává sama a začne přemýšlet, jak se dají právě získané informace využít. Na žádný kloudný nápad však nepřijde, markýz, hrabě i ten obchodník Juan jsou teď na zcela jiné úrovni. Využili politické situace, vsadili na správného muže a teď sklízejí plody své předvídavosti. Určitě jsou napojeni na Mazarina, možná i na rod knížete de Condé, markýze podporuje i přímo královna. Ona do tak vysokých pater zatím nemůže ani pohlížet, musí si napřed vytvořit vlastní zázemí, možná víc přes markýzu de Cavarlene a baronku de Montjau, než přes hraběnkou de Besiere. Důležitý bude rozhovor s Raoulem de Barbou, on může být začátkem k lepším zítřkům.

Mladí urozenci se vrátí z procházky po Paříži až večer. Zdaleka nezhlédli vše, ale i tak jsou velmi uneseni. Průvodce, mladý sloužící jejich hostitelky, jim poskytl některé informace a společně zaskočili i na žejdlík a něco na zub. Ani se jim proto nechce příliš do večere, která jim je uchystána.

Po jejím skončení se přesunou do předpokoje ložnice manželů de La Solignac, dostanou dva džbány vína, ale také si na tržišti koupili další tři láhve. Díky tomu mají dostatečnou zásobu alkoholu, aby mohli klábosit a přitom se napájet.

Po sdělení svých dojmů se znovu vrátí k ranní diskusi, když předtím na pokyn ostatních Baptiste pro jistotu zkontroluje chodbu před místností, kde se rozhodli mluvit o svých plánech. Julie se tentokrát drží zpátky, byla ostatně během procházky mladíky dost zpražena. Oni nestojí o žádné rozbroje, vyčetli jí žárlivost na Angeliku, která je možná nebezpečná, možná až příliš dominantní, ale asi jediná, která je dokáže vytáhnout výš z jejich současného postavení.

Je až s podivem, jak chladnokrevně a bez emocí se dokáží bavit o plánované vraždě barona a jeho sestry, jako by nešlo ani o lidské bytosti, natož o muže, který většinu z nich zplodil. Otce i tetu berou jako nepříjemnou přítěž, které je potřeba se zbavit. Žádný soucit, naopak nadšení, jak se začnou poměry měnit

a oni budou moc pokračovat ve svém rozvoji. Poslední týdny na zámku Besiere, a i tady v Paříži, se jim náramně líbily a líbí, což je mottem jejich jednání, jak Angelika správně předpokládala.

Značně společensky unavení si jdou lehnout, tentokrát se ani oni neprobudí dříve, dokud jim služebnictvo nepodá informaci o chystané snídani. Obloha je po ránu zamračená, byť se na obrostu již mraky trhají, což signalizuje s velkou pravděpodobností další pěkný den. Ale hostitelka nechce riskovat, proto se koná snídane v jídelně.

Po ní baronka opět opustí dům, když deklaruje v dalších třech dnech osobní přítomnost, aby si návštěvy užila. Trojice Baptiste, Julie a Mare se v doprovodu svého průvodce se v kočáře vydávají na projížďku do okolí Paříže, shlédnou Saint-Germain, pojedí v přírodě ze zásob v koši, který sloužící vleče s sebou.

Julien s nimi tentokrát není, rozhodl se zůstat se svou ženou. Během snídane obdržela Angelika zprávu od pana Villena. Dnes kolem druhé hodiny se dostaví požadovaná osoba, přivede jí on sám osobně až k zadnímu vchodu domu, pak se vytratí. Sám se zastaví popozítí, aby si vyslechl případné další přání své klientky.

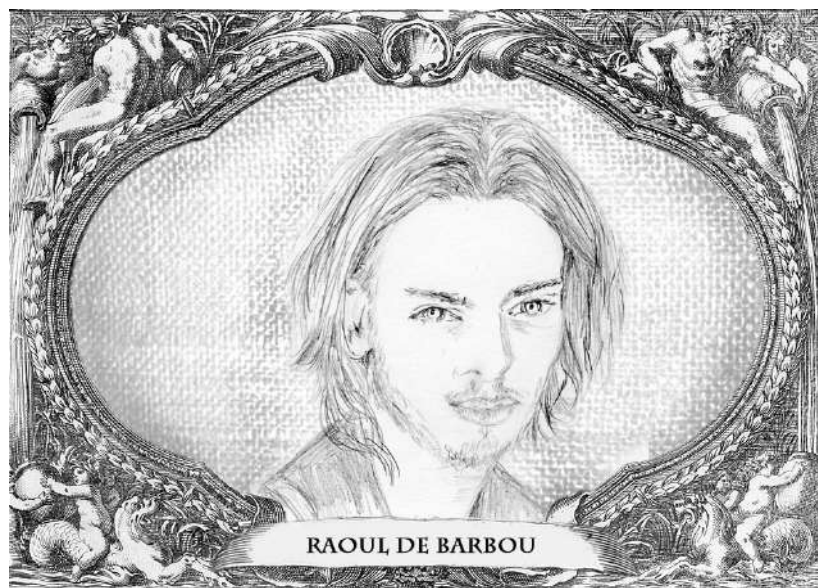
Manželé de La Solignac se vrátí do své ložnice, kde si vystříhnou jedno číslo a pak spokojeně oddechují u polootevřeného okna, zakryti len lehkým přehozem. Počasí se umoudřilo, už zase svítí sluníčko. Krátce před druhou hodinou se obléknou a domluví na postupu. Komorná dostala instrukce, aby mladého pána přivedla do předpokoje jejich ložnice, kde na něho oba počkají. Jelikož je Julien do plánu zasvěcen, rozhodne se Angelika pro jeho přítomnost. Kdoví, jak bude Raoul reagovat, ale především chce svého muže navnadit, naznačit, jak moc mu důvěřuje. Nesmí dopustit, aby se cítil odstrčený, ukřivděný, naopak musí mít pocit své vlastní důležitosti.

Host dorazí na čas, Villena mu ukáže na dveře, počká až vstoupí a pak briskně zmizí. Mladík je veden komornou do patra, nic pro něho neobvyklého. Není nijak zaskočen, už párkrát se mu stalo, že se dámy mezi sebou pochlubily a další z nich dostala zálsusk ochutnat mladé masíčko, vyměnit obstarožního či nepříliš schopného manžela za urostlého a pěkného studentíka.

Proto i teď očekává paničku, velmi potěšen domem, do kterého vstoupil. To není barák nějaké obyčejné měšťanky, manželky živnostníka, zde musí sídlit buď hodně zazobaný obchodník nebo dokonce pújde i o šlechtičnu.

S napětím očekává setkání s tou, která ho pozvala. Nikdy si nemůže být jistý, zda mu návštěva přinese i osobní potěšení, někdy je nucen se hodně přemáhat a modlit se, aby nezklamal očekávání, když je madam obstarožní, občas páchnoucí, oplácaná sádlem. Vždy poháněn vidinou odměny, ať již přímo v penězích či nějakým dárkem, který vzápětí prodá a výdělek využije.

Raoulovi je teprve sedmnáct let, osmnáctý rok věku dovrší až v září. Má vyšší postavu, rozložitou hrud', celé jeho tělo připomíná atleta. Příliš nejí, hodně popíjí, ale také se pohybuje, vydává dostatek energie, než aby se mu některá usazovala v podobě tuků pod kůží. Pro ty není na jeho těle místo. Vlasy má světle hnědé, trochu zamaštěné, dnes si je ošetřil levnou voňavkou, aby zaplašil pachy nejen včerejší noci v krčmě. Pod nosem a na bradě má zárodky vousů, dost řídké a světlé, spíše než mužnosti dodávají jeho ostře řezanému a velmi pohlednému obličejí zdání zajímavosti. Jeho hnědé oči těkají z místa na místo, zatím však mnoho z domu nespatří.

Vystupuje však sebevědomě, jako někdo, kdo si je vědom svých kvalit. Určitě se považuje za dobrého milence, už více než dva roky uspokojuje dámičky a přežívá z jejich darů. Jeho vizáž i jeho solidní vybavení mu dává příležitost využívat svého těla, místo aby se pokusil svým mozkiem dosáhnout lepšího postavení. Je však spokojen, má dost sil, stále silný apetit a některé jeho klientky jsou opravdu pěkné, užije si s nimi dostatek potěšení. Někdy holt musí trochu přivřít oči a snažit se, aby ho dotyčná později mezi svými přítelkyněmi nepomluvila. Ostatně čas od času si užije i s mladoučkou, šťavnatou služebnou některé z dam, jen tak, pro svoji potěchu.

Komorná, mladá pohledná dívka, jejíž tvary znalecky zhodnotí, mu otevře dveře. Vstoupí a zarazí se. Proti němu stojí snad nejkrásnější žena, kterou kdy spatřil, žádná zanedbaná panička, ale pravý skvost. Je konsternovaný, uslyší za sebou klapnout dveře, učiní dva kroky vpřed, zastaví se a vpíjí zrak do neznámé. Také ona si ho prohlíží, sjíždí se pohledy navzájem. Na její tváři je mírný úsměv, nemůže od ní odtrhnout zrak.

„Vítej, Raoule,“ řekne mu na uvítanou.

„Vy mě znáte, madam?“ vysouká ze sebe.

„Zatím jen z vyprávění. Proto jsem si tě dovolila pozvat.“

„Jsem vám plně k službám,“ učiní rychlé dva kroky, chňapne po její ruce, aby ji políbil, žmoulajíc nervózně pokrývku hlavy.

„Asi si dobře neporozuměl mému pozvání,“ zasměje se kráska a on se zarazí, „Ty jsi Raoul de Barbou, ale možná bych se měla představit i já. Jsem Angelika de La Solignac, ten pán za tvými zády je můj manžel,“ dodá a náramně se baví úlekem v jeho tváři.

Mladíček se rychle otočí, rysy mu zcela ztuhnou, tvář pobledne. Jeho mozeček začíná vyhodnocovat, co se vlastně děje. Přítomnost muže s kordem po boku nemůže svědčit o ničem dobrém. Jediné, co ho napadne je, že se chytil do pastí. Někdo se mu chce pomstít, asi podvedený manžel. Ruka mu sjede k opasku, kde má dlouhou dýku, jakou nosí většinou studenti. Co však zmůže proti kordu. Polkne ztěžka, jestli se ho rozhodli zavraždit, nemá téměř žádnou šanci, se svou krátkou zbraní proti dlouhému muži u dveří. Který ji asi umí ovládat, jinak by jich tady bylo víc. Což není vyloučeno, za dveřmi mohou být další pomocníci, který ho pomůžou zabít a pak odstraní jeho tělo.

Obrátí zpět tvář ke stále neznámé krasavici, její jméno mu nic neříká, ona v jeho očích čte strach, volání po pomoci, soucitu, tváří se jak ptáče, které vypadlo z hnízda a zoufale vzhlíží po záchraně. Ani se nepohne, dýchá vzrušeně.

„Raoule, posad' se,“ ukáže mu ona židli u stolku, on váhá, ale nemá na výběr. Chtějí ho trápit předtím, než ho zabijí? Nebo mu jen dají výprask, nebo ho jen zmučí, aby si pamatoval, že nemá lézt do cizího kurníku?

Učiní oč je žádán, lehce se chvěje, ale smíruje se s nastalou situací. Možná by mohl první útok odrazit, pokusit se utéct oknem, za dveřmi určitě čekají další. Ona se však stále usmívá, tváří se, jako by mu četla myšlenky.

„Očekával si asi něco jiného, že?“ znovu se kráska usměje, sama se posadí a její manžel učiní to samé. Tváří se neutrálně, ne nazlobeně, možná jsou oba jen najatí, jinak nezaujatí lidé. Ovšem taková budou nejhorší, ti jsou profesionálové, uniknout z jejich spárů je asi nemožné.

„Proč jste pro mě poslala svého služebníka, madam?“ zeptá se gigolo, snaží se, aby jeho hlas zněl klidně, leč nedokáže zcela skrýt své obavy, lehce se mu třese.

„Tak se už uklidni,“ rozesměje se teď krasavice na čalouněné židli proti němu, také její manžel se usmívá, že by mu snad nechtěli ublížit? Párkrát už musel zdrhat, jednou dostal natlučeno, ale jinak mu jeho nálety na cizí ložnice zatím procházely.

„Madam, pane, nerozumím ...“

„Zato já ti dobře rozumím, vidím ti až do žaludku,“ pokračuje Angelika v rozverném duchu, „Běháš za vdanejma paničkama, děláš z jejich manželů paroháče a teď máš strach, že se někdo naštvá, my tě vlákali do pastí a kdoví, co s tebou bude. Dostaneš jen trochu za vyučenou, nebo se stane něco horšího, třeba přideš vo svou ozdobu? Nebo najdou tvoje tělo v nějaký zapadlý uličce s podříznutým

krkem? Nebo tě už nikdo nikdy nenajde?“ posmívá se mu ona a on cítí, jak mu studený pot stéká mezi lopatkami.

„Madam, přišel jsem na vaše pozvání ...“, polkne pan de Barbou znovu naprázdno, jazyk se mu lepí na patro, v ústech vyschlo.

„Raoule, přestaň se bát. Nám je jedno, komu lezeš do zelí, komu si nasadil parohy. Nikdo ti nechce ublížit, naopak. Možná ti nabídneme daleko lepší život, v budoucnu,“ pokračuje ona, její host stále těká vyplašeným pohledem na ni i jejího manžela, „Moje jméno ti nic neříká. Ale moje teta je hraběnka de Besiere, matka markýzi de Cavarlene.“

„Vaše teta je matkou manželky mého strýce?“ zeptá se zaskočený mladík rychle, že by přeci jen vyvázl bez ztráty kytičky?

„Přesně tak. Pozvala sem tě sem, abysme si popovídali. Jsme vlastně příbuzný. Nemusíš se vopravdu bát, můj manžel tě nechce ani zpráskat, ani vykastrovat a ani zapíchnout.“

„To můžu potvrdit,“ prohlásí i Julien, cítí nutnost podpořit slova své ženy, jinak jsou domluveni, že rozhovor povede ona.

„Pak se mi docela ulevilo,“ vydechne si zřetelně hezounek.

„Vidím, tvoje hříchy tě tíží, co?“

„Poslal vás můj strýc?“ zeptá se Raoul rychle, že by spadl z deště pod okap? Sice ho asi nezmlátí, ale dostane se mu morálního kázání.

„Další vobavy?“ rozesměje se krasavice, nalije všem třem víno do pohárku, pozvedne ho, „Nedivím se. Místo abys studoval a plnil si svoje povinnosti v koleji, kterou ti strýc platí, tak svádíš vdaný paničky, necháváš se vod nich vydržovat, vožíraš se s kumpány. Tvoje svědomí je černý jak noc, není divu, že se tváříš tak provinile.“

„A co mám dělat?“ zvolá rozhořčeně pan de Barbou, už mu otrnulo, „Strýc mi sice platí kolej, ale mně pošle jen pár drobných. Ani na psací náčiní to nestačí. Musím se snažit nějak přežít. Poslal vás, abyste mě zkontrolovali? Aby mi sebral i to poslední? To bylo řečí, jak se vo mě postará. A jen se mě zbavil, abych nezacláněl, byl co nejdál, teď už ho nezajímám. Přitom je tak bohatej, moh by mi dát dost, abych nemusel ... jak říkáte ... Klidně mu to vyříd'te, mně už je to jedno.“

„To ti vážně skoro nic nedává?“

„No, když byl ještě v Paříži, tak to nebylo tak hrozný. Párkrát se na mě přišel podívat, dal mi nějaký peníze. Ale vod doby, co vodjel na svůj zámek ... pošle školný a naprostou almužnu pro mě, kterou mi předaj ...“

„To je mi líto, netušila jsem, jak špatně se ti daří. Slyšela jsem o domluvě, kterou jste kdysi učinili, ty a tvůj strýc, kdy ti slíbil podporu ...“

„Sliby chyby,“ mávne rukou Raoul, „Ale já se mu zase tak nedivím,“ povzdechne si, náhle je hodně skleslý, „Jsem pro něj jen parchant, vždyť já ani nevím, kdo byla moje matka. Ale to vy jistě víte, když jste tetou nebo čím jste jeho ženy.“

„Znám tvůj osud,“ přikývne smířlivě a soucitně Angelika, „Tvůj strýc se v poslední době dost změnil. Máš pravdu, považuje tě za následek hříchu svého bratra, přesto ti pomáhá ...“

„Pomáhá ...“, ušklíbne se hoch, „Co je to za pomoc? Víte, jak se daří jemu? Jakej má zámek? A dům v Paříži? Přitom sem nikdy nikam nesměl, to byla jeho podmínka. Bude mi platit studia, dá mi na živobytí, ale budu se držet co nejdál vod něj a jeho rodiny. To je jasný, stydí se za mě. Chce, abych byl co nejdál,“ mluví s neskrývanými výčitkami.

„Nezkusils strýce navštívit? Pokusit se s ním dohodnout?“

„Mám taky svoji hrdost!“ pohodí pan de Barbou vzdorovitě hlavou.

„Moc v lásce strýce nemáš.“

„V lásce ... co chcete slyšet? Ale k čertu, klidně mu to vyklopte. Co mi může udělat? Přestane mi platit kolej? Dyt' tam stejně už nechodím, neřekli mu to, jen aby jim dál posílal peníze. Těch pár drobných, co mi dává, ať si je nechá, ať si je klidně strčí ... Potřebuje je přece pro sebe, má tak málo,“ dodá s velkou jízlivostí v hlase.

„Co budeš dělat dál?“

„Co bych dělat. Nějakej čas si budu ještě takhle užívat, není to tak špatný,“ usměje se Raoul, „Pokud mě nějakej žárlivec nenechá voddělat, tak za nějakej čas vstoupím do armády. Ale chci si předtím užít, tam mě možná zabijou nebo zmrzačej.“

„Žádná velká kariéra.“

„Kdoví, třeba budu mít štěstí a někam to dotáhnu, třeba až na kapitána, přeci jen mě můj otec uznal, po něm sem šlechtic ... třeba jednou budu důstojník, uznávanéj, třeba dostanu i nějaký výslužný, abych něco měl, třeba se najde nějaká nevěsta s věnem ... kreslím si to moc hezky, co?“ zasměje se hezounek sám sobě.

„Možná se ti tvoje sny splní, ačkoli na bojištích umírá tolik lidí, daleko víc, než jich dosáhne kariéry, o který si mluvil. Napij se, chci ti něco říct, něco o tvým strýci a tetě,“ dolije mu Angelika pohár.

Prostitut se nebrání dalšímu přidělu vína, s chutí se napije, ta tam je vyschlost v jeho krku z počátku dnešní návštěvy, kdy se bál o svůj život. Teď se už jen domnívá, že přijde o poslední zbytky drobtů od svého bohatého strýce, až mu Angelika převypráví, co jí právě sdělil. Ale je mu to jedno, pozorně poslouchá, stejně jako Julien. Ten hltá svou manželku pohledem, je tak okouzlující, tak žádoucí, jak vypráví tomu mladíčkovi o jeho strýci, souboji s hrabětem, jeho parohách, současné proměně a hrozném chování.

Paní de La Solignac si dává záležet. Líčí markýzu od počátku jako nešťastnou ženu, vždy zanedbávanou, toužící po troše lásky, po častějším styku s mužem. Jako oběť podivného manžela, který je až podezřele chladným. Nyní dokonce asi propadl i touze po pomstě a nešťastné ženě dělá ze života skutečné peklo. Je přesvědčivá, starostlivá přítelkyně nešťastné zanedbávané a trpící markýzi.

Je domluveno, oba mladí mužové uznale zírají na vypravěčku. Manžel s obdivem, jak dokonale podala celý příběh, aby vykreslila nevěrnou ženu v tom nejlepší světlo a z nešťastného podvedeného muže vytvořila přímo kreaturu. Raoulovo uznání vychází z vycítěného soucitu s trpící přítelkyní, jen se utvrdil ve špatném mínění o svém strýci.

„Chudák teta,“ zmůže se jen na dvě slova.

„Máš pravdu. Je opravdu chudák. Já i její matka, paní hraběnka de Besiere, usilovně přemýšlíme, jak jí pomoci. Pro změnu moje teta, paní hraběnka, si vzpomněla na tebe.“

„Na mně?“ podiví se jinoch, „Proč zrovna na mě?“

„Jsi nejbližší příbuznej markýze ...“

„Já?“ rozesměje se mladík, „Jak já bych mohl pomoc? Se strýcem se vůbec nestýkáme, von mě nemá rád, pohrdá mnou ... sama jste říkala, že mě bere jako následek hříchu. No a já taky nemám žádný důvody ho mít v oblibě ... a po tom, co ste mi řekla, ještě méně.“

„Víš Raoule, věci se mají trochu jinak,“ povídá se náhle Angelika svýma zelenýma očima na mládence, až tomu přeběhne mráz po zádech, v jejích očích je cosi divného, „Původně jsem tě chtěla jen poznat, zjistit co jsi zač. Ale zdá se mi ... mohli bysme si bejt navzájem prospěšný, pokud bys chtěl.“

„Navzájem prospěšný?“ zpozorní pan de Barbou, jako vždy, když vycítí možnost nějakého zisku, ženě bedlivě ho pozorující jeho změna ve tváři neujde.

„Raoule, umíš zachovat tajemství? Moc vážný tajemství?“

„Tajemství? Určitě, vždyť pořád mám nějaký tajemství, sama víte, co často dělám ...“

„Ano, ale to je něco jinýho. Teď jde o daleko závažnější věc, než komu si nasadil parohy. Pokud ti ho řeknu, pokud ti naznačím, proč seš dneska tady, musíš se zavázat, že budeš držet jazyk za zuby. Před každým.“

„Skoro se bojím zeptat, vo co de,“ snaží se zlehčit mládenec své pocity, které jsou už zase nepřijemné.

„Budu ti věřit. Markýz de Cavarlene se zbláznil. Vo tom není pochyb. Nebo je nějak jinak divnej. Prostě nemůžeme nechat markýzu dál v jeho zajetí. Musíme ji vysvobodit. Chceme se s tebou dohodnout, abys nám pomohl. Pokud budeš souhlasit, všechno se pro tebe brzy změní. Budeš mít dost peněz a určitě i

lepší postavení ve společnosti. Nebudeš muset šukat vobstarožní paničky, abys měl na chlast,“ znějí slova Angeliky lákavě, ale oslovený za nimi tuší moc velké nepříjemnosti.

„Jak bych já mohl pomoc?“ zeptá se opatrně.

„Nebudu chodit dlouho vokolo horký kaše, stejně jsme tady jen my a i kdybys nás chtěl zradit, tak nemáš žádný svědky. A kdo by věřil klukovi, co se jen fláká a šuká za prachy.“

„Vo čem to mluvíte?“ cítí se Raoul dotčený, dost nepěkně se o něm právě vyjádřila.

„Paní markýza se nedostane ze spárů svého muže, pokud ten bude naživu. Její smlouva je dobře postavená, pokud markýz zemře, jeho žena bude spravovat všechn majetek, než dospěje jejich syn. A tomu je tuším šest let. Teda dost dlouho, aby se odvděčila těm, který ji pomohli.“

Kdyby do hosta udeřil blesk, asi by se tvářil podobně. Třeští oči na krásnou dívku, která mu právě odhalila hrozný záměr. Hodlá nechat zavraždit jeho strýce a ke všemu mu nabídla spolupráci na tomto zločinu. V místnosti je náhle hrozné dusno, alespoň Raoulovi se tak zdá. Ano, bratra svého otce nemusí, ale podílet se na vraždě?! Kdyby šlo aspoň o nějakého pobudu, ale chystají se zabít bohatého markýze. Copak jim zločin může projít? Jak ho chtějí spáchat? Co má proboha odpovědět?

„Teď víš, proč jsem si tě zavolala,“ mluví dále Angelika, tiše, vemlouvavě, bez jakéhokoli náznaku emoce, „Máš dvě možnosti. Buď na všechno, co se dnes stalo, zapomenout. Vrátit se za svýma kumpánama, dál šoustat upocený krávy nějakých řemeslníků a nakonec se nechat někde zabít nebo zmrzačit v armádě. Pokud to dřív neudělá nějaký nasranej manžel. Prostě si tady dneska nebyl, nikdy si nás neviděl. Chápeš?“

„Snažím se,“ vysouká ze sebe pan de Barbou, tváří se jak boží umučení.

„Je ale druhá možnost. Všechno si promyslíš, zejtra nebo nejpozdějc pozejtří za mnou znova přijdeš a pomůžeš nám. Mám už vymyšleno jak se tvýho strýce zbavit, i s tvou pomocí. Ale teď ti nic blíž říkat nebudu, dokud si všechno nesrovnáš v hlavě. Pak se ti zásadně změní život, budeš mít dost peněz, budeš bydlet v krásném domě, budeš mít úplně jiný milenky ...“

„Prohoba, proč zrovna já?“ zaúpí hoch.

„Proč ty? No určitě ne pro tvý krásný voči nebo kvůli tvému slavnému vocasu. Při dobrý historce se snadno dostaneš do blízkosti strýce a jeho ženy. Ale jak sem řekla, teď ti podrobnosti říkat nebudu.“

„Když se na to přijde, tak mi useknou hlavu!“

„Hlupáčku!“ zasměje se Angelika, „Nikdo na nic nepříjde. Kolikrát už se takhle řešily problémy. V tak vysoký společnosti se všechno přejde. Ale pokud máš strach, zvol první možnost. Už nás nikdy nevyhledávej a na všechno zapomeň.“

„Jen dvě možnosti?“ zeptá se mladík a vzápětí zalituje, vidouce výraz v očích ženy naproti sobě.

„O třetí možnosti ani neuvažuj,“ slyší vyděšený pan de Barbou chladná slova, „Pokud bys snad chtěl někomu něco říct, nebo nedej bože varovat strýce, slibuju, zemřeš!“

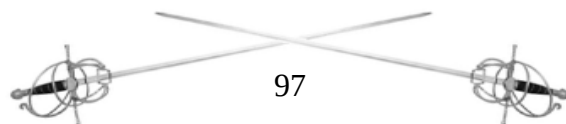
Poslední slovo je jako prásknutí bičem. On nepochybuje ani okamžik o reálnosti hrozby. Kdo se chystá zavraždit markýze, nebude váhat s odstraněním nějakého levobočka, navíc mládence nevalné pověsti. Když ho najdou mrtvého, každý si pomyslí na nějakého podvedeného manžela, jak se ostatně domníval i on sám dneska, bojíc se, že padl do pasti.

„Nic nikomu neřeknu, stejně by mi nikdo nevěřil,“ řekne rychle.

„Raoule, všechno si promysli. Máš osmačtyřicet hodin,“ objeví se znovu úsměv na tváři Angeliky, zdá se mu však zlověstný, „V klidu si dej na obě strany vah pro a proti. Bát se nemusíš, nikdo na nic nepříjde. Jde jen o to, jestli seš schopnej zajít až tak daleko. Pokud ano, zvaž co ti to přinese. Peníze, hodně peněz, to ti můžu slíbit. Ale možná i víc, pokud budeš chytřej. Teď ti víc neřeknu, pokud se vrátíš, naznačím ti tvou cestu na výsluní. Musíš zvážit, jestli si pro svůj nový život ochotnej vobětovat strýce. Jeho život za tvůj. Konec živoření. Krásný dámy. Krásný šaty. Sloužící. Ale cena je vysoká, to nepopírám.“

„Je hrozný, co po mně chcete!“

„Je hrozný, co dělá markýz svý manželce. Sám je na vině. Je netvor, pokud ti to usnadní rozhodování, pro tvoje svědomí. Ale je taky člověk a bude muset umřít, aby ses ty i tvá teta měl líp.“

„Madam, netuším ... jsem zaskočenej. Vyděšenej!“

„Všimla sem si. Raoule, pokud na to nemáš, nic se neděje. Jen nezapomeň. Nikomu ani muk. Až všechno skončí, tak dostaneš tisíc liber. Jako bolestný za tohle tajemství. Ani nebudeš muset hnout prstem.“

„Tisíc liber jen za mlčení?“ náhle ožije, až teď si začíná uvědomovat, o jaké by mohlo jít částky.

„Jen střípek toho, co připadne těm, který se rozhodnou pomoc.“

„Mám dva dny?“

„Jen dva dny. Ale ne aby tě napadlo se s někým radit. Všechno musí zůstat jen mezi náma!“

„Nikomus nic neřeknu, nejsem blázen. Život mě ještě nevomrzal.“

„Máš ještě nějaký dotaz? Pokud ne, rozhovor skončil, teď se musíš rozhodnout,“ podívá se Angelika pátravě do očí svého hosta, který se znovu zachvěje.

Co ho to jen probíhalo! Jaké tajemství mu sdělili! Má vůbec možnost odmítnout? Nezbaví se pak nepohodlného svědka? A když přijme? Co budou chtít, aby udělal? Možná není zrovna výkvět počestnosti, možná není ideální mladý kavalír, ale vražda? Odchází z domu s hlavou těžkou jak balvan, pohybuje se jak ve snách, zdrcený, vyděšený, ale také se zasetým semínkem naděje. Naděje na daleko lepší život, pokud pomůže. Ale jde o vraždu, uvědomí si záhy a polije ho znovu studený pot.

„Vrátí se?“ zeptá se Julien své ženy, jen co za Raulem zaklapnou dveře.

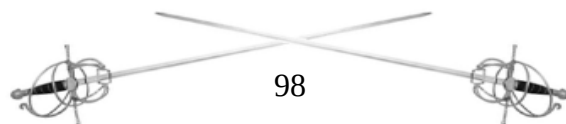
„Vrátí.“

„Co když ne?“

„Nemá cenu se tím zabývat. Vrátí se.“

„Přesto, co když se nevrátí? Teď ví všechno.“

„Pak zemře, nepotřebujeme svědka. Ale nic takovýho nebude, von se vrátí. Přijde už zejtra,“ řekne Angelika tak přesvědčivě, s takovou jistotou, až se tentokrát zachvěje Julien. Nemá ona nakonec opravdu nějaké čarodějný schopnosti? Ale uvidíme, ten hoch vypadal hrozně vyděšeně. Určitě se netvářil tak, že by se měl zítra vrátit a nabídnout své služby.

ČTVRTÁ KAPITOLA

AUTORKA SCÉNÁŘE OBJASŇUJE SVÉ ZÁMĚRY

Třetího den pobytu hostů z Bourgogne v domě baronky de Montjau se vstává opět pozdě, snídaně se podává až na desátou hodinu a stejně jako předevčírem na zahradě. Hostitelka si uzpůsobila svůj program, aby mohla následné tři dny strávit s přáteli. V souvislost s tím se rozhodla vzít jejich zábavu do svých rukou.

Dnes si udělají vyjížďku do Paříže, v jejím doprovodu, zastaví se na oběd ve vyhlášeném podniku, kam chodí nóbl společnost. Vidouc protáhlé obličej, hned ujistí o svém pozvání. Nedělá si iluze o solventnosti mladých lidí pod svou střechou. Na dnešní večer objednala malou muziku, jen pár hudebníků, aby jim zpříjemnili společné chvíle v domě. Pozvala by i pár hostů, ale jejich přítomnost by mohla být nebezpečná pro Angeliku anebo by ona musela zůstat ve svých komnatách. Ale snad i tak dokáží strávit příjemné chvíle.

Následný den se zajedou podívat do Saint-Denis, poté je vezme na odpolední dýchánek k jedné ze svých dobrých přítelkyň, ať poznají také jiné lidi. Bohužel Angelika bude muset zůstat pro jistotu opět doma. Na večer má zajištěn vstup do divadla v Burgundském paláci, ani přesně neví, co dávají, ale ať hosté poznají také Paříž i z jiné stránky. Znovu politovala paní de La Solignac, která právě odmítla návrh svého manžela zůstat s ní. Jen ať si užije, ať pozná s ostatními život, který jednou bude i jejich.

Julien se rozhodne využít dnešního dne, aby si promluvil s přítelem Marem, potřebuje mu osvětlit jeho úlohu, kterou mu Angelika přidělila. Snad pochopí, co je třeba a nebude mu proti mysli občas obšťastnit hraběnkou de Besiere, stále vypadá moc a moc dobře.

Paní se La Solignac zatím v domě čeká, jestli se objeví synovec markýze de Cavarlene, stále si je jistá svým úsudkem, zatímco její manžel je spíše pesimistou. Dokonce má ze všeho špatný pocit, asi mu neměla všechno vyklopit rovnou, takto může být nebezpečný, pokud by se o jejich záměrech někde zmínil. Jen vyrovnanost Angeliky ho trochu uklidňuje.

Paní de Montjau se svými společníky odjede krátce před polednem, paní de La Solignac se odebere do své komnaty, natáhne se na lůžko a přemýšlí o všem, co se jí doposud podařilo uskutečnit. Také dále přemítá o svých dalších chystaných krocích, kombinuje různé okolnosti. Jde o velmi nebezpečnou hru, ale štěstí přeje odvážným a připraveným.

Raoul de Barbou dorazí kolem půl třetí. Služebná ho ohlásí, pak přinese do předpokoje ložnice zelenooké krásy obcerstvení a karafu s vínem. Angelika se v ložnici upraví, nechá hosta chvíli čekat a teprve potom vstoupí. Pohled na mládence ji ujistí o jeho nepřilíš klidné noci, kruhy pod jeho očima svědčí o dlouhém přemítání. Což je odhad správný, večer se držel zpátky v konzumaci alkoholu a skoro až do rána se mlel na lůžku a dumal, jak se dostat ze zapeklité situace. Či ji využít.

Oba se posadí ke stejnému stolku jako včera, on hledá pohledem jejího manžela. Ona se na něj usměje, vysvětlí nepřítomnost svého muže a pobídne ho, aby si vzal z připravených zákusků. On roztržitě odmítne, jídlo je poslední, na co má teď myšlenky. Vůbec není tím suverénem, na kterého se snaží obvykle hrát, většinou si i přidává dva tři roky, což se mu při jeho postavě daří. Vypadá opravdu spíš na dvacet než na sedmáct, ale dnes se naopak cítí o pár let mladší. S obavami se dívá do tváře ženy, která mu včera učinila tak hroznou nabídku.

Zvažoval se sem již nevrátit, na všechno zapomenout. Ale co pak učiní oni? Nechají ho jen tak běhat, když zná jejich tajemství? Pokud by je vyradil, aby si zachránil kůži, uvěří mu někdo? Bez důkazů? Oni si pak určitě najdou způsob, jak se ho zbavit. Hraběnka je bohatá, nebude pro ni problém najmout si někoho, kdo špinavou práci vykoná. Ale možná ho nechají být, když bude držet hubu. Ovšem v tom případě si najdou někoho jiného, kdo jim pomůže jeho strýce odstranit. Tím mu nijak nepomůže a sám sobě uškodí. Stojí však vůbec o to strýci pomoc? Vždyť se k němu vždycky choval, jako by byl prašivý. Tak jako tak ho zabijí, aby pomohli markýze a on utře hubu.

Spojit se s Angelikou a její tetou má něco do sebe. Co může ztratit? Svůj život? Možná, ale stojí vůbec za něco? Dobrá, docela si teď užívá, ale za jakou cenu? Podbízí se přitroublým paničkám, lže jim o jejich kráse, o jejich dokonalosti, ke které mají většinou daleko. Má hluboko do kapsy, není nic. Prý pán z Barbou, majitel naprosto bezcenného kusu země, bez groše. Vidina budoucnosti s odměnou za pomoc je tak lákavá, ačkoli cena je hrozně vysoká. Bude muset pomoc zavraždit svého příbuzného, který mu sice nic dobrého nikdy neudělal, ale ani mu nijak zvlášť neškodil. Nezabije ho čestně, v boji, ale asi nějak pokoutně, kdoví, co naplánovali.

Musel prostě přijít. Riziko je vysoké tak jako tak. Zná jejich tajemství a nevěří, že ho nechají jen tak s ním běhat. Postavit se jim považuje za holé šílenství, nemůže nic získat a může všechno ztratit. Vděčnost strýce, kdyby ho varoval? Uvěřil by mu vůbec? Spíš by si myslel, že z něho chce tahat peníze. Určitě by ho potom oni při první příležitosti zabili. Musí s nimi spolupracovat, ať už chce či nikoli. Jen tak má naději změnit svůj život. Pomoc markýze a potom si vybrat odměnu.

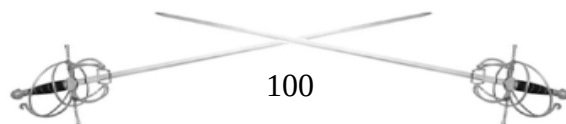
„Co mám udělat?“ zeptá se, nejistota v jeho hlase je zřejmá, hraničí skoro se zoufalstvím.

„Raoule, věděla jsem, že přijdeš. Musels učinit vážný rozhodnutí, ale z tvýho pohledu jediný možný. Tvůj život doposud za moc nestál, seš šlechtic, ačkoli levoboček. Zasloužíš si lepší budoucnost,“ zní její hlas konejšivě.

„Jen aby nějaká byla.“

„Nemusíš mít obavy. Všechno mám dobře promyšlený a když budeš šikovnej, všechno dobře dopadne a všichni budeme mít prospěch.“

„Co ale po mně chcete?“ zopakuje on stísněným hlasem otázku.

„Všechno ti vysvětlím. Ale začneme tvým strýcem. Jak dobře ho znáš?“

„Vlastně vůbec. Setkali jsme se jen párkrát, dával dost okatě najevo, jak nerad mě vidí. Stejně tak se vo mě staral, teda dost špatně, jen kvůli památce na bratra. Tak nějak mi to řekl. Už si přesně nepamatuju.“

„Musíme vymyslet správněj plán, jak se dostaneš ke svému strýci a jak na něj zapůsobíš. Budeš muset hrát trochu divadlo, ale věřím ti.“

„Mám jet za ním? Vyhodí mě!“ zavrtí on nesouhlasně hlavou, co je tohle za hloupost.

„Tebe nejméně z nás všech. Samozřejmě, kdybys přijel s nataženou rukou, tak bude konec. Musíš zahrát komedii, využít jeho slabiny. Nevím přesně, jak bude reagovat, ale naznačím ti možný scénáře. V každým případě tam přijedeš jako zlomenej muž, hoch, kajícík. Hřešil si a postihla tě hrozná rána. Ještě musíme vymyslet jaká.“

„Co by mě tak mohlo postihnout? Že mě vyhodili ze semináře?“

„To by asi nezabralo,“ zasměje se ona, „Něco lepšího. Buď si málem umřel na nějakou nemoc, což ti vteřelo voči. Chceš Bohu vrátit jeho dar, kdy tě nechal přežít. Nebo si byl zamilovanej, tvoje dívka ale zemřela, třeba na nemoc. Bereš její smrt jako trest za svoje hříchy, kdy si zlobil, špatně studoval. Jsi zničeněj, nemáš za kým jít, von je jedinej, koho máš.“

„Tohle má zabrat?“

„Snad. Bůh suď. Ale podle toho, co víme, je teď markýz dost pobožnej. Možná to hraje, nevím. Snad neodmítne pomoc kajícíkovi. Budeš se muset rozhodnout na místě, jak na něj působit. Ale historku připravíme spolu, tu musíš mít vybroušenou, nesmí tě nachytat při lži, chápeš?“

„Snažím se. Chcete, abych se dostal na zámek a tím pádem taky k němu.“

„Naprosto správně. Možná budeš moc využít ještě jedný věci. Jak sem ti včera říkala, tvůj strýc už nesouložil s manželkou dva roky. Prostě a jednoduše, podle všeho už dva roky s žádnou ženou nešoustal. Což je divný. Možná ho ženy nepřitahujou, vždycky milování s manželkou moc nedal. Buď je impotent, nebo ...“

„Jako že by byl na kluky?“

„Nikdy se vo nic nepokusil?“

„Se mnou? Proboha ne! Viděli jsme se jen párkrát ...,“ objeví se v jeho očích výraz překvapení, zaskočený směrem úvah.

„Třeba nějakěj pohled, naznačení ...“

„Nikdy! Ale vopravdu, viděli jsme se tak málo.“

„Nevadí. Možná je fakt impotent a mladíci ho nepřitahujou. Pak musíš všechno hrát na jeho zbožnost. To si musíš dobře nacvičit. Když vycítíš, že se po tobě kouká, že se mu líbíš, tak můžeš zahrát i na tuhle strunu.“

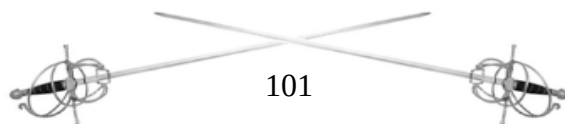
„Snad nebudete chtít, abych mu vlez do postele,“ otrese se Raoul nad vlastní vyslovenou myšlenkou.

„Proč rovnou postel? Třeba jen bude rád v tvý přítomnosti. Sám poznáš, jestli na tebe zabral nebo ne, podle toho musíš postupovat dál. Nejseš hlupák, abys nenašel způsob, jak ho vyzkoušet. Půjdete si spolu třeba zašermovat, ty se zpotíš, budeš se muset převlíknout, před ním. Nebo se půjdeš vykoupat. Buď zabere nebo ne. Taky musíš přinést nějakou oběť. Prostě něco vydržíš. Ale možná nic takovýho nebude. Nemusíš ho nutně svíst. Je potřeba, abys získal jeho důvěru. To je tvůj úkol.“

„Kriste pane, do čeho mě chcete dostat,“ zaúpí hoch.

„Nic, co bys nezvládnul. Chci, abys co nejdřív odjel za svým strýcem na jeho zámek, zahrál tam zlomenejho mladíka, kterej se upíná k Bohu, hledá útěchu ve svý bolesti. To bude asi nejlepší. Ztratils lásku svýho života, podlehla zákeřný chorobě. Tys přitom hřešil, byl jí nevěrnej. Proto považuješ její smrt za trest boží a život se ti zhroutil. Prosiš strýce o pomoc, chtěl ses zabít, ale nechtěls hřešit ještě víc. Asi se necháš najmout do armády, kde tě ze všeho vysvobodí nějaká střela ... a tak dále.“

„Docela dobrý,“ objeví se mu po dlouhý době menší úsměv na zdrchané tváři, „Ale nejsem tak dobrej herec jako vy. Možná nedokážu bejt přesvědčivej, prokoukne mě.“

„Tohle zvládneš. Důležitý je, abys ho upoutal, abys získal jeho důvěru. Až se tak stane, vrátíš se do Paříže, nějakou záminku si najdeš. Půjdeš třeba požádat vo odpuštění svý učitele ze semináře, kam chceš zpátky nastoupit, jen co se vzpomatuješ. Požádáš strýce, jestli bys u něho nemoh strávit léto, nebo prostě znovu přijet, pobyt tam ti dává naději.“

„Pokud mě rovnou nevyrazí.“

„Když tě vyrazí, budeme hledat jinou cestu. Ale já věřím, že ho zvládneš. Až se tam vrátíš podruhý, budeš už vybavenej, abys moh všechno skončit. Bud' sám, nebo za pomoci paní markýzi. Sám budeš muset zvážit, jestli se jí prozradit nebo jednat sám.“

„Co prozradit?“

„Až se vrátíš, budeš mít u sebe jed. Takovej, kterej bude účinněj, pomalej a bude to vypadat na nemoc. Ten budete muset dát markýzi.“

„Votrávit ho? Já?“ oťrese se pan de Barbou.

„Jen tak jeho smrt bude vypadat jako přirozená. Jinak to nejde, snad bys ho nechtěl propíchnout! Bud' ty, nebo markýza, pokud ji zasvětiš a bude chtít spolupracovat nebo moct spolupracovat. Proto je důležitý, aby ti důvěřoval, chápeš?“

„To je hrozný, co po mně chcete.“

„Možná, ale přemejšlej, co z toho budeš mít.“

„Nějaký peníze, už ste říkala ...“

„Možná i víc, když budeš chytřej a šikovnej,“ usměje se šibalsky a potutelně Angelika.

„Nerozumím.“

„Tak přemejšlej. Co sem ti říkala vo markýze? Dva roky žije jako jeptiška! Žádněj chlap. Přitom je jí teprve šestadvacet let, je krásná. Bude toužit po mužským, no a kdo bude po ruce? Kdo bude připravenej ji nabídnout svou náruč a hlavně svůj penis? Kdo pohlednej, urostlej a připravenej bude nedaleko ní, navíc její zachránce?“

„Že bych jako svedl svou tetu?“

„Jen se nedělej, pokud se ti ji podaří dostat, bude nejkrásnější a nejvznešenější žena, kterou kdys měl.“

„Tohle je taky můj úkol?“

„Hlupáčku! Tohle je můj dárek pro tebe. Nabídka na víc, než jen na odstranění markýze! Rozumíš? Jen návrh, mezi náma.“

„Teď už vám vůbec nerozumím,“ podívá se mladík nešťastně na svou společnici, má ze všeho v hlavě bramboračku.

„Raoule, zkus se soustředit. Ty i já pomůžeme paní markýze. Což je dobrý, určitě něco dostaneme. Ale proč nechtit víc? Až bude volná, bude si hledat zábavu, přátele. Milence, samozřejmě, aby si vynahradila dlouhej půst. Když se jí nabídneš, když jí dokážeš uspokojit, tak proč by dál hledala? Bude volná, bude vdova, chápeš?“ snaží se Angelika mluvit pomalu, aby zcela pochopil její záměry.

„Teď už jo. Ale netuším, jestli tohle všechno zvládnou ...“

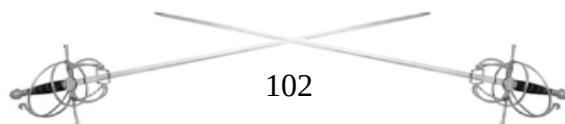
„Tak se snaž!“ řekne mu teď tvrdě ona, „Pokud chceš vopravdu pořádnou změnu! Můžeme bejt spojenci i pak, budeme si navzájem pomáhat. Já budu stát za tebou, já, která vymyslela a připravila plán, jak jí zbavit manžela. Ty budeš v její posteli. Vona bude mít hromady peněz. Když jí zbavíš markýze a dokážeš jí pořádně vošukat, tak tě zahrne přepychem. Získáš víc, než nějakou ubohou odměnu.“

„Jsem jen nemanželskej ...“

„To jí bude jedno, když budeš dobrej v posteli. No jasně, nevezme si tě za dalšího manžela. Ale pokud vydržíš nějakěj čas, společně přijdeme na to, jak si vydělat nějaký peníze, jak využít jejího bohatství.“

„Myslel jsem, že jste její přítelkyně ...“

„Jsem především společnice její matky, ale určitě budu dobrou přítelkyní i paní markýze. Až se zbavíme jejího manžela. Nechci jí nijak ublížit, ty hlupáčku, naopak, vždyť jí hrozně pomůžeme. Ale taky nechci zcela voustrohat, až bude zase svobodná, volná. Nějakěj čas nám může něco vynášet její vděčnost,

společně budeme paní markýze pomáhat a získáme její peníze. Nebo se jen skrze ní dostaneme do nejlepší společnosti. Určitě tě vezme k sobě, pomůže ti v kariéře. To samý chci i já. Nic zlého, jen využít příležitost.“

„Váš plán nezní vůbec špatně,“ znovu se mladík usměje, znovu nesměle, rozpačitě.

„Aby ne! Ale má jeden háček, a tím seš ty sám. Musíš zvládnout svou roli. Získat si důvěru strýce, získat si pozornost a vděčnost markýzi. Přitom nevzbudit podezření. Až bude příležitost, votrávit strýce a nakvartýrovat se k jeho truchlící vdově do postele.“

„Skutečně maličkost.“

„Jsem ráda, že se ti vrací barva a humor,“ ušklíbne se ona.

„Ani se mi nezdá. Vůbec mi není dobře!“

„Máš svůj vosud ve svejch rukách. Uspěješ a budeš na koni. Neuspěješ a vrátíš se ke svejm paničkám třetí kategorie.“

„Nebo pod katovu sekeru!“

„Nesejčkuj! Vopatřím jed, kterej nikdo nepozná. Poučím tě, co máš přesně udělat, abys uspěl.“

„Co však budete mít vy?“

„Však se neboj, já se umím postarat,“ zamyslí se ona, chvíli váhá, zda má vyjavit víc, „Panství markýze je schopný se uživit, ale musí mít dobrýho správce. Markýza bude potřebovat poradit, pomoc. Když budeš jejím milencem, budeš jí moct našeptávat.“

„Spravovat panství? Vůbec se nevyznám!“

„Hlupáčku! Já se vyznám! V tom bude naše spolupráce. Přitom si můžeme něco ulejt, na pozdější časy, až ji vomrzíš, až zapomene na vděčnost. Nejsem naivní, nadosmrti nám vděčná nebude.“

„Vždyť vy plánujete spiknutí nejen proti jejímu manželovi, ale taky proti markýze!“ dívá se teď překvapeně mládenec.

„Spiknutí? Hloupost, jen pojistku. Třeba zklameš a nic z našich záměrů nebude. Jen ti naznačuju, co všechno by se dalo získat, když budeš skutečně šikovnej a dobrej. Abys měl pořádný důvod všechno dotáhnout do zdárnýho konce. Abys nezaváhal.“

„Toho se taky bojím. Někoho zavraždit ...“

„Tak daleko zdaleka nejsme! Teď máš úkol odjet na zámek Cavarlene s dobrou historkou, předvíst kajicníka a nešťastníka a získat si důvěru strýce. Přitom zvážit, jestli promluvit s markýzou nebo ne. V tom musíš bejt hrozně vopatrněj, její manžel nesmí pojmout podezření. Kdyby se ti nezdálo vhodný jí něco říkat, nebo kdyby nebyla vhodná příležitost, tak raději mlč!“

„Kdy bych měl vodjet?“

„Co nejdřív. Ale pozor, nic se ale nesmí uspěchat, naopak. Nic nesmí bejt nápadný. Markýz by měl umřít nejdřív někdy na konci léta, možná až na podzim, možná v zimě. Kdy k tomu dojde, není až tak podstatný, čím dýl vod doby, co se spolu spřátelíte, tím líp. Nebylo by vhodný, kdybys tam přijel a von natáhnul do tejdne brka. To sám uznáš.“

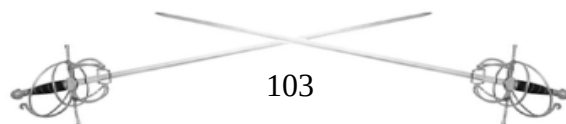
„To bych tam s ním měl bejt tři měsíce nebo půl roku?“ zděsí se znovu pan de Barbou.

„Celou dobu tam bejt nemusíš, můžeš jezdit mezi Paříží a Cavarlene. Ale nebylo by špatný, kdybys tam zůstal delší čas, než chudák stejček vonemocní a Bůh si ho povolá k sobě.“

„Jak se setkáme my dva?“

„Přes tenhle dům, patří paní baronce de Montjau, je na naší straně. I když tady nebudu, bude ona pro tebe mít pokyny nebo to, co potřebuješ. Raoule, chci, aby všechno proběhlo nenápadně, aby nebyly důvody k pochybnostem a i kdyby někdo měl nějaký podezření, tak nesmí bejt jedinej důkaz. Ale neboj se, budu ti radit, podle toho, jak se bude vyvíjet tvůj vztah s milovaným strejčkem. Nespěchej, získej si jeho důvěru. Je sám, vosamnělej, nešťastnej. Ty seš na tom stejně. Vopuštěnej, umřela ti dívka, kterou si miloval. Voba jste poznamenaný, voba hledáte útěchu v Bohu. To by mělo zabrat.“

Mladík si zhluboka povzdechne, chopí se lehce třesoucí rukou pohárku a dopije ho do dna. Ona mu znovu s chápavým a přátelským úsměvem nalije. Stráví spolu další hodinu, kdy pilují do podrobností jeho historku, dolad'ují detaily svého plánu, diskutují o možných rizicích. On se trochu zklidní, ale stále

se nedokáže vyrovnat se skutečností, kdy by se měl stát zákeřným vrahem. Naštěstí tohle je, jak se zdá, ještě hodně daleko. Teď se má stát komediantem. Jeho role již byla napsána, jen ji dobře zahrát.

ZÁBAVA I PRÁCE

Návrat společnosti z Paříže nemusí Angelice nikdo ohlašovat, nelze ho přeslechnout. Všichni jsou v očividně dobré náladě, příjemný den, návštěva vybrané hospody, spíše salónu, pro nóbl klientelu. Oběd neměl chybičku, dostalo se jim pokrmů, o jejichž existenci ani neměli tušení. Baronce se obsluha klaněla, vyhradila jim soukromí v jednom salónku a tam jim chody přinášeli. Skvělé silné víno znamenalo jen třešničku na dortu a dostalo všechny do dobré nálady.

Baronka je mladíky okouzlena, ale i Julie jí přijde sympatická. Jsou jiní než zdejší kavalíři, chovají se bez přetvářky, ačkoli jsou zdrženliví a zamlklí, je z nich cítit živočišnost. Snaží se příliš nevyvádět, snaží se mluvit spisovně, stolovat správně, ale číší z nich nevychovanost, nevycválanost, což pařížskou krásku přitahuje.

Dává všem hodinu a půl času, aby si chvíli odpočinuli, pokud chtějí upravit, jak je každému libo. Na pokoje jim nechá poslat karafy s vínem, nechce je opít, ale udržovat v náladě. Julienu nechává na pokoji, je novomanželem a má postel stále rozestlanou, po Marem a Baptistovi ale vyjíždí neustále, flirtuje s nimi, dráždí je, baví se jejich rozpaky i žádostivými pohledy.

Čas, který zbývá do zahájení večerního veselí, využijí Angelika a Julien ryze pracovně. Ona sdělí svému muži, jak proběhla návštěva Raoula de Barbou, přesně jak předpověděla. Uklidní ho, mladík dostal jen úkol vlísat se do přízně svého strýce, nemá u sebe žádný jed, žádný důkaz o sprádaném spiknutí. I kdyby je chtěl zradit, nemá jediný důkaz. Ale takovou věc on neudělá, strýce příliš nemusí a vidina lepší budoucnosti ho bude pohánět kupředu. Pomlčí taktně o svém druhém plánu, totiž dostat mladíka do postele markýzi a následně ji přes něj alespoň částečně ovládat.

Julien má také co sdělit. Během dne naznačil Maremu jejich záměr, kdy by se měl pokusit svést hraběnku de Besiere a nahradit v její posteli Marka. Pan de Mortimer je chápavý, navíc mu případný poměr s velezkušenou šlechtičnou není proti mysli. Je mladý, plný sil i chuti a nevidí žádný problém poskytnout bohaté vdově požadované rozkoše.

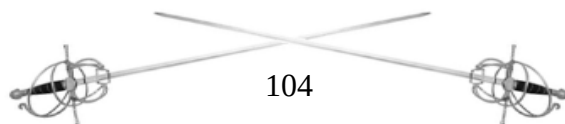
Zavolají si ho do své ložnice, kde tuší největší bezpečí, Julie a Bapryste mezitím spolu popíjejí a klábosí. Mare se chopí nabídnutého pohárku, všichni sedí na židličkách nedaleko rozházené postele a dohadují se. Angelika zopakuje budoucímu milenci své tety, co od něho vyžaduje, ten ji potvrdí svoji ochotu přijmout part, který mu napsala. Svým způsobem manželku svého přítele obdivuje, nápady z ní jen srší, zatím on sám nezná všechny souvislosti, ale začíná jí věřit. Ona je schopná dotáhnout své plány do zdárného konce, možná přes mrtvolu, porušujíc všechna boží přikázání, všechny známé i neznámé zákony. Což je mu lhostejné, pokud zůstane vše skryto.

„Hraběnka je ale velmi náročná a velmi nebezpečná žena,“ zvedne Angelika varovně prst, „Musíš jednat velmi vopatrně a vobezřetně! Je naprosto nečitelná, dokonale se přetvařuje.“

„Julien mi už něco naznačil. Ale přijde mi jako příjemná dáma, trochu stárnoucí, ale stále neobyčejně krásná, zachovalá. Je sice dvakrát tak starší než já, jak sem pochopil, ale její tělo ...“

„Její tělo je stále dokonalé, udržuje se. Jen se nedej zmást. Hraběnka je hrozně nebezpečná, dokáže tě lehce prokouknout. Ale taky má pořád chuť na mladý maso, toho chci využít. Už po tobě vyjíždí, nechci nic jiného, než aby ses nechal svýst. Nic jiného. Prostě se jen staneš jejím milencem. Uvidíme, jestli se jí budeš zamlouvat. Pokud ano, později tě můžeme využívat. V nejbližší době nemáš jinej úkol, než se k ní nakvartýrovat do postele a uspokojovat ji tak, aby tě z ní nevykoplá.“

„Dokážu uspokojit ženu ...“

„Jako každéj chlap,“ ukáže mu svoje zuby madam de La Solignac, „Nic ve zlým, Mare. Vona ti už vysvětlí, co po tobě chce. Pokud dokážeš splnit její požadavky, pokud pozná, že všechno jen nehraješ, že tě skutečně vzrušuje, pokud dokážeš svou výkonnost, bude všechno v pořádku.“

„Nebudu se hádat,“ pokrčí pan de Mortimer rameny, má sám o sobě vysoké mínění, ale nebere slova zelenooké krasavice na lehkou váhu. Ona jistě ví, co mluví, pokud se skutečně učila u hraběnky, musí být i ona pěkně nebezpečná. Z náznaků mnohé pochopil, nicméně i odér tajemnosti kolem stárnoucí šlechtičny ho přitahuje. Sám dobře ví, jak výhodné pro něho samotného může být role milence bohaté stárnoucí ženy.

„Pokud bys měl nějaký pochybnosti, vždycky za mnou můžeš přijít. Hraběnce ale nesmíš nic prozradit, nic, co chceme udělat. Dokáže pochopit moc i z náznaků, je šikovná, dokáže se mile ptát, aniž ty vůbec tušíš, vyžvaníš jí, co chce slyšet. Žvatlej si co chceš, pochlebuji jí, prostě jde jen a jen vo tebe, dala ti příležitost, kterous chytnul za pačesy.“

„Budu se držet tvejh rad. Mám ještě dotaz, co dneska?“

„Baronka projevila zájem?“ ušklíbne se Angelika.

„Zdá se mi. Jak vo mě, tak vo Baptista. Nic proti tomu nemám, jen se chci zeptat, jestli se to hodí, když jsme tu na návštěvě ... abych třeba neurazil ...“

„Mare, vůbec si s tím nedělej hlavu. Jen baronce voba vyhovte. Je na ní, jestli chce jen špásovat nebo vás chce ve své posteli. Pokud vám ji nabídne, tak si s ní užijte. Prostě jí vyjděte vstříc. Musíme si ji předcházet, když bude spokojená, třeba nás zase pozve ...“

„Tenhle tvůj úkol splním moc rád,“ přizná po pravdě pan de Mortimer.

Ještě chvilku se dohadují, Angelika se pokusí trochu vystihnout hraběnku de Besiere, aniž by prozradila jakékoli její dřívější tajemství. Spíše svému trojskému koni v její ložnici popisuje její zvyky, její vrtochy, aby mu ji přiblížila. Čas však plyne rychle a je nutné se přesunout do jednoho ze salónek zdejšího domu, který určila hostitelka za místo jejich dnešního posezení.

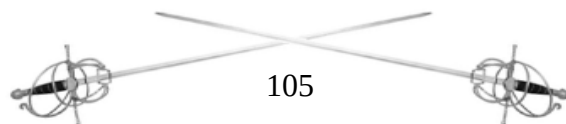
Spíš než salónek jde o upravený menší sál, bez nábytku, ale se stolky, sedačkou a křesly. V rohu je pětice hudebníků, kteří podbarvují zábavu svými tóny, určitě dojde na tanec, čehož se podvědomě mladíci obávají. Nejsou v této disciplině právě zběhlí. Teď ale je vítá podlouhlý stůl, na kterém je naskládáno mnoho pokrmů, pečinek, paštik, taštiček se slanou i sladkou náplní, koláčů či dortů. Stojí zde i karafy s vínem, vedle stolu zevluje několik livrejovaných sloužících, připravených panstvu posloužit.

Urozenci zaujmou místo okolo sedačky a stolku, každý si nechá něco málo naložit na talíř, vezme si víno podle své chuti, většinou spíše náhodně, pod většinou názvů si nikdo jeho chuť představit neumí. Kromě Angeliky jsou v mírně povznesené náladě, hladinku si udělali již během odpoledne a od té doby ji do doušek přiživují a mírně zvyšují.

Baronka je výborná společnice, dokázala by i sama udržovat zábavu, dnes má k ruce paní de La Solignac a také uvolněnější zábrany svých dalších hostů. Ti cítí, že se nemusí již chovat tak upjatě, že mohou dát průchod své přirozenosti. Sice se oproti své hostitelce nemají moc čím pochlubit, moc o čem vyprávět, ale alespoň reagují na její podněty. Se zaujetím poslouchají mnohdy lechtivé drby z nejvyšších pater pařížské společnosti, ale i od královského dvora, postupně přidává baronka na síle a ke slovu přijdou i vysloveně vulgární a oplzlé vtipy z pařížských ulic. Například různé říkanky o vztahu kardinála Mazarina a Jejího Veličenstva. Což je voda na mlýn jejich hostů, náhle se cítí být sami sebou, tohle je jejich mluva, jejich zábava, tomuhle dobře rozumí. Hlasitě se řehtají bravurně podávaným veršovaným pomluvám.

Dojde i na tanec, ovšem v té době již alkohol odbourává zábrany, takže žádná nervozita, naopak, s žertem přijímají svou nedokonalost, nechávají se poučovat, baronka tančí s Marem, Angelika s Julienem, Julie s Baptistem, pak se různě proházejí. Muzikanti vyhovují přáním svých zákazníků, i na jejich tvářích počínání omladiny vyvolává úsměvy, ale jen letmé, pokoutné, aby neurazili.

Večer se každopádně povede, už je pokročilá hodina, ale stále panuje skvělá nálada. Věková blízkost, podobná povaha, kde převažuje požívačnost nad rozumem, kde nemají místo zábrany, konvence. Až dlouho po půlnoci se společnost rozchází a jediná trochu smutná je Julie. Ona míří do svého pelíšku

sama, Angelika má svého Julienu a baronka si odvádí hned dva nadržené hřebečky. Nicméně s něčím takovým Julie počítala, proto mizí bez dalších slov ve své ložnici.

Manželé de La Solignac si ještě na lůžku nalijí pohárek, jsou rozveseleni, ale také unaveni, dotýkají se, hodnotí dnešní den i jeho podařený závěr. Domlouvají se, zda je chuť na milování, škádlí se, buď styk vyplyne ze situace nebo dají přednost spánku. Zítra především Julienu čeká další náročný den.

Jasno má naopak trojice v jiné ložnici, která je hájemstvím krásné hostitelky. Mládenci, kteří ji následují, nacházejí stolek prostřený pamlsky, různá vína, aperitivy, ale především rozložitou postel s nebesy, připravenou je přijmout na načechraném povlečení. Všude se vine líbezná vůně, baronka je odvázaná, ale přitom paní situace. Mladíci se nechávají vést a dobře dělají. Určitě budou na noc plnou vášně vzpomínat, za svitu hned několika svíců, jim poskytne paní baronka více, než jen tradiční pohostinnost. Ráno je komorná nalezne všechny tři propletené, nijak se nepohoršuje, naopak, spíše se mlsně olizuje. Taky by si dala říct.

Snídaně se koná až o jedenácté hodině, což nijak nenarušuje domluvený program. Angelika záhy opět osíří, trochu přešlá tlupa prostopášníků vyrazí do světa kolem poledního. Čeká je návštěva několika přítelkyň paní baronky, večer pak divadelní představení. A v noci? Podle pohledů hostitelky na oba kavalíry se jeví velmi pravděpodobné repete, ještě nevyčerpali všechny kreace milostných hrátek.

Madam de La Solignac v odpoledních hodinách přijme pana Villena. Požádá ho, aby tajně sledoval Raoula dokud bude v Paříži a až odjede, aby o tom informoval paní baronku. Další konkrétní úkoly nedostává, pouze má shromažďovat, co zaslechne o markýzi de Almare či jeho příteli. Krásná klientka teď nepotřebuje konkrétní poznatky o svých předpokládaných protivnících, má zcela jiné starosti.

Poslední den vytáhne hosty baronka na bohoslužbu, znovu se projdou po Paříži, zastaví se na obědě. Večer si zopakují milostné hrátky, jak se říká, do třetice všeho dobrého. Mladíci se ukazují v dobrém světle, jsou učenliví, dychtiví, živelní, ale dají se i vést. Jejich pružná těla hostitelka oceňuje, oni pak její velmi zajímavé nápady, různé zajímavé hry sloužící k vybuzení jejich chtivosti, ryze erotické, pro ně doposud neznámé. Rádi konají dle jejího scénáře, odměna stojí za poslušnost.

Než nasednou do kočáru a zamíří zpátky do Bourgogne, ještě naposledy posnídají v zahradě. Bavi se velmi uvolněně, Angelika spokojeně pozoruje čtveřici, kterou přivezla do Paříže. Záměr se jí vydařil, daleko více, než si představovala, díky nezkontrolovatelné paní domácí. Kromě trochu smutné Julie, která se cítí odstrčená, se všichni další výborně zabavili. Určitě se jim ukázka života v Paříži zalíbila, budou ještě více ochotni naslouchat jejím dobrým radám, bude se nimi lépe manipulovat.

„Pozdravujte paní hraběnku,“ klade jim na srdce velmi pohostinná paní de Montjau, „Ráda vás zase uvidím. Pokud byste znovu zavítali do Paříže, můj dům je vám vždy otevřen,“ dodá a šibalsky mrkne na své dva milence.

„Velmi děkujeme jak za pozvání, tak za prokázanou velkorysost, s kterou jste nás uvítala a s kterou jste nám vycházela vstříc,“ odpoví za všechny Angelika, „Nevím, kdy znovu přijedeme do Paříže, bude záležet, jak si uspořádáme věci u nás doma,“ dodá a podívá se na své společníky, poslední slova jsou určena jim. Oni pochopí.

Kolem jedenácté hodiny praskne kočí Dumont bičem nad hlavou a začíná se proplétat uličkami, směřující k jedné z pařížských bran, která jim otevře cestu zpět na zámek Besiere. Dnes není třeba nikde zastavovat, maximálně na protažení či vykonání osobní potřeby, dostali bohatou výslužku, kde kromě potravin nechybí ani několik lahví vína.

„Jak se zdá, tak jste paní baronku uspokojili,“ ukazuje Angelika se smíchem na obsah koše, který začne zkoumat. Kočár s nimi kodrcá, ale oni mají velmi dobrou náladu, ačkoli v jejich duších se objevuje i smutek, s kterým za sebou zanechávají město hojnosti a neřesti, jak jim Paříž byla představena.

„Přesně podle tvech pokynů,“ směje se Baptiste, užil si náramně, sám má velkou fantazii a ocenil i tu barončinu, erotické hrátky ho nadchly.

„Já tam nebyla,“ pokrčí organizátorka rameny.

„Augustina je skvělá,“ pokračuje mladík, „nikdy bych nevěřil, co všechno se dá vymyslet. Tři nádherný noci a přitom pořád něco nového, je tak, Mare?“

„Souhlasím,“ přikyvuje oslovený.

„Hlavně že jste si všichni užívali,“ podotkne Julie a když spatří pohledy společníků v kočáru, nejprve se zakření, pak rozesměje, „No co koukáte, je to tak. Nechci zase prudit, ale uznejte. Každý ste šoustal jak vo život, a co já? Chudinka samotinká, plačící do polštářů ...“

„Baptiste, na dnešní zastávce, pro klid v tomhle kočáře,“ sepne teatrálně ruce Angelika, všichni včetně Julie vyprsknou smíchy.

„Provedu, naše paní velitelko,“ vypne hrud' oslovený, „Jen jestli budeme mít aspoň trochu soukromí, snad nám daj aspoň jeden pokoj společně,“ podotkne.

„Dostanete svou postel, nebo se uskromníme, abyste se mohli rozvášnit. Chudák Julie má pravdu, jediná trpěla abstinencí, takovou dobu ...“, žertuje dál její švagrová.

„Takovou dobu ... copak voto, to bych vydržela, ale ta představa, jedni hekaj vpravo, další hýkaj vlevo ...“, bere svůj úděl s nadhledem postižená, přeci i ona se již srovnala s nově nastalou situací, kdy je všeobecná shoda realizovat velmi odvážné nápady Angeliky.

V podobném duchu žertují dál, naposledy se podívají z okýnek kočáru směrem k bráně, kterou právě projeli. Rozhodně se sem musí vrátit, a čím dřív, tím lépe. Těch pár dní v domě a pro některé i v náručí paní de Montjau, jim dalo novou motivaci, aby si uspořádali své poměry lépe, aby se pokusili změnit svůj předchozí život. Už i Julie svým způsobem bere svou švagrovou jako dar seslaný z nebes, sice na ni trochu žárlí, někdy dokonce hodně, ale je připravena ji respektovat.

Cesta na rodnou hroudu jim samozřejmě dává velký prostor k probírání jejich záležitostí. Těch, které zatím znají všichni, tedy přeměny panství Solignaců. Probírají, jak vhodně odstranit oba zaclánějící, jak začít s dalšími aktivitami. První záležitost jim nepříjde až tak problematická, určitě naleznou vhodný jed a i způsob, jak ho odsouzencům namíchat do jídla nebo pití. Ale další aktivity si zatím vůbec neumí představit.

„Všechno má svůj čas,“ opakuje jim často Angelika, „Chápu vaši snahu všechno změnit co nejdřív, ale vopravdu některý věci nejde uspěchat.“

Což však není právě co by její společníci chtěli slyšet.

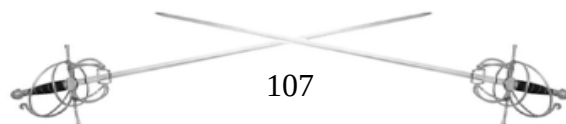
„Tohle léto si společně užijeme na zámku, budeme dělat společnost paní hraběnce a přitom pozvolna pracovat na našich zájmech. Trpělivost je moc důležitá,“ opakuje dále.

Její argumenty musejí uznat, nicméně jim plánovaná zdrženlivost nebrání rozvíjet jejich plány. V kabině kočáru mohou hovořit nerušeně, kočí je slyšet může jen stěží, lomož z cesty jim je příznivě nakloněn. Angelika většinou dokáže jejich fantazírování shrnout do reálných rozměrů, dát představám skutečný obrys.

„Julie, promluvím s paní hraběnkou, má hodně zkušeností, může ti v mnohém poradit. Alespoň se přes den zabaví, může ti dávat lekce ve společenském chování. Zkusím ji nějak navnadit, aby se ti věnovala. Naučí tě i jednat s muži, ovládat se, přetvařovat se. Pokud jí získáš, dostaneš rady k nezaplacení,“ vymyslí paní de La Solignac zábavu pro nejbližší měsíce pro svou švagrovou.

„Juliene, ráda bych se s tebou časem podívala do vašeho lesa, do té vaší kolonie, promluvíme s tou kořenářkou, uvidíme, co je všechno schopná připravit. Možná má i další známosti, který by se nám mohli hodit. Může nám i připravit nějakou pochoutku, však víš pro koho,“ navrhne manželovi, který se nijak nebrání vyhovět.

„Baptiste, ty s Marem, Julienem i panem d'Holfene budeš cvičit, musíš se naučit pořádně zacházet se zbraněma. Zároveň spolu probereme případný změny na vašem panství, až přijde čas. Ale musíš i ty bejt připravenej. Aby tě případný lidi respektovali, brali tě za velitele. Přemejšlej vo tom, co by se dalo změnit, jak zabezpečit váš dům, kde vybudovat případně místa pro naše malý zajatce,“ má připravenou zábavu i pro svého švagra.

Panu de Mortimer pokyny dávat nemusí, ten již své poslání zná. Kromě starosti jak zaujmout hraběnkou, bude cvičit oba bratry ve zbraní. Což jim přinese nejen zábavu, ale zároveň půjde o činnost účelnou.

Sama Angelika usilovně přemýšlí, s čím začít. Úkolů ji očekává více než dost. Musí dohlédnout nad vyřešením problémů markýzi de Cavarlene, zároveň potřebuje zajistit odstranění správce Baragnona, ovládnutí panství Solignaců pro svého muže.

Pak mohou přistoupit k dalším úkolům. Musí najít vhodnou klientelu, které budou nabízet své služby s lektvary, začít shánět vhodné prostitutky a prostitutky, které musí vychovat, nalézt pro ně vhodné zázemí. A samozřejmě movité zákazníky. Jistě bude nějaký čas trvat, než si získají reputaci, než případně převálcují či odstraní konkurenci. Rovněž je nutné najít vhodné osoby, které budou nastrčené a všechny tyto nepravosti provozovat. Aby oni zůstali čisti, ale přitom jim přitékaly zlatáky.

S výletem do Paříže je více než spokojená. Získala pro spolupráci Raoula de Barbou, sblížila se s baronkou de Montjau i se svými novými společníky. Navnadila je svými plány a snad si získala jejich respekt. Její vztah s manželem se také nepochybně prohlubuje. Nebude lehké tyto divochy udržet na uzdě, ale jsou před ní i těžší výzvy. Po dlouhé době se cítí naplněná, končí nudný život ve vyhnanství, začíná tvrdý a surový boj o návrat, o získání jmění i postavení. Rýsuje se před ní možnost ovládat mnoho lidí, hrát si s jejich osudy, což ji uspokojuje ba dokonce jí přináší potěšení. Plna optimismu se vrací na zámek Besiere, za svou ochránkyní a živitelkou.

BEZ SLITOVÁNÍ

Hraběnka de Besiere nedá nijak najevo, jak ji návrat mladých lidí z Paříže potěšil. Zvykla si na jejich přítomnost, vnášejí do jejího zámku život, chyběla jí Angelika i její noví přátelé. Má i další důvod se těšit na jejich návrat, před týdnem se ostře pohádala s Markem, který začíná být nesnesitelný a naznačuje svou touhu vrátit se do Anglie za svým otcem, rodinou. Předložil jí i účet za své služby, což jí namíchlo ještě víc.

Pro navrátilce uspořádá večeři, uvítá je společně s panem d'Holfene, který se na ně dívá rovněž přátelsky. Ve společnosti třech mladíků ožil i on, těší se na další společné lekce šermu, hraní tenisu, soutěží ve střelbě, vyjížděky. Omladina se snaží jako vždy chovat u stolu spořádaně, ale není pochyb, šijí s nimi všichni čerti, neposední, těkající pohledy, úpěnlivě zdrženliví.

Hraběnka párkrát velmi významně pohlédne na pana de Mortimer, který dle pokynů Angeliky klopí rozpačité oči. On musí být uloven, trochu zdráhání je součástí taktiky. A to ještě neví nic o nepřijemnosti zámecké paní s jejím gigolem.

Po večeři se všichni rozejdou do svých komnat, hraběnka však požádá svou rádoby neteř o rozmluvu. Tentokrát bez přítomnosti pana d'Holfene, později mu jistě taky všechno vypoví. Sednou si do jednoho z menších salónek, obě si nalijí likér a dají se do řeči.

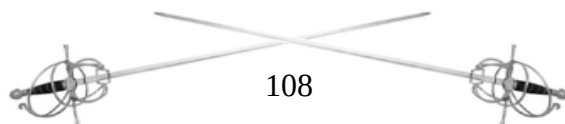
Paní de La Solignac má co vyprávět. I s detaily vyličí své jednání s Raoulem de Barbou, samozřejmě bez poslední doušky, kdy ho nabádala dostat se do postele dcery současné bedlivé posluchačky. Povypráví i o věcech, které jí sdělil pan Villena, o markýzi de Almare, hraběti de Godille, ale také o panu Juanovi a jeho podnikatelských úspěších.

„Jak se zdá, pánové nelení,“ ušklíbne se hraběnka, „Chytili svou příležitost za pačesy, můj syn a další, Juan, Achile, Louvent, hrabě de Godille.“

„Není jistý, jestli všichni spolupracují.“

„Ale jistěže spolupracují, všichni se znaj z práce pro Richelieu, jejich Mazarin je u vesla a voni z toho těžej. Nejsou hloupí, Juan by určitě sám nikdy takhle rychle nahoru nešel.“

„Mám nechat zjistit podrobnosti?“

„Proč? Co bysme z nich měli? Ted' sou na koni voni, musej spěchat, aby si nahrabali, ten Talián tu nebude věčně. Tím synovcem si seš jistá?“

„Viceméně.“

„Viceméně nestačí.“

„Nevidím do jeho hlavy, znám ho krátce. Strejdu rád nemá, určitě bude hamižnej. Ale přeci jenom, chtít po něm ho otrávit, to je něco jinýho. Ale podle všeho nám bude pomáhat. Nechala jsem Theodora, aby ho sledoval, pokud vodjede na zámek Cavarlene, je to dobrý znamení.“

„Jen jestli dokáže bejt přesvědčivej, vůbec se k mýmu zeti dostal. Von je divnej pavouk, toho kluka nesnáší.“

„Paní hraběnko, zkusili jsme jednu cestu. Pokud váš tah se synovcem nevyjde, budeme hledat jiný způsob. Všechno jsem mu vysvětlila, ale máte pravdu, neznám jeho schopnosti. Možná ho markýz vyžene. Nemáme co ztratit.“

„Jen aby někde něco nežvanil.“

„V tomhle ohledu jsem snad byla přesvědčivá,“ usměje se Angelika, „Dost jsem ho vyděsila, jsem si téměř jistá, nepodtrhne nás. Nevím, jestli bude mít schopnosti vobalamutit strejdu, nevím, jestli bude mít žaludek na to ho otrávit. Ale neudá nás, tím jsem si skoro jistá.“

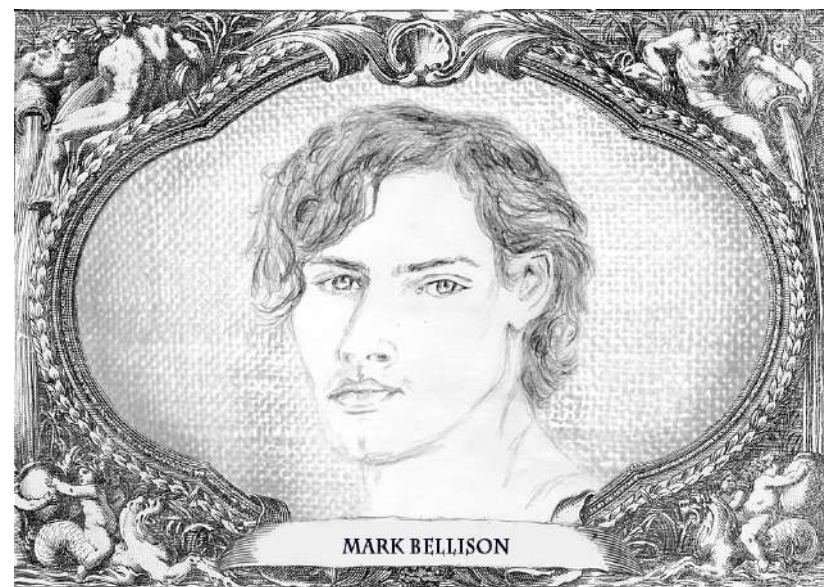
„Stejně nezbyvá než čekat,“ pokrčí rameny paní de Besiere, „Jak jste si užili Paříže?“

Madam de La Solignac znovu spustí a ani tentokrát se nevyhýbá detailům, otázka nahrává jejím záměrům. Dost barvitě vyličí zájem baronky o dva mladíky z jejího doprovodu, které nejprve svedla a pak odvedla do své ložnice. Hraběnka na sobě nedá nic znát, ale Angelika si je téměř jistá jejím zájmem. Popíše velmi vřelý vztah, který navázali s baronkou a pochválí i své společníky.

„Zůstanou tady na zámku?“ zeptá se jeho majitelka.

„Byla bych vám vděčná, přeci jen, slyšela jste, jak vypadá jejich panství. Jejich ubytování téměř nic nestojí, trocha toho jídla ...“

„Trocha? Žerou jako nevázaný. Ale souhlasím, aspoň je tady živo.“

„Mám na vás ještě jednu prosbu, mohla byste se trochu ujmout výchovy Julie? Je hrozně zanedbaná, ve všech vohledech. Aspoň ji trochu naučit se chovat,“ podívá se prosebně mladší z krasavic na svou starší kolegyni.

„Julii? Máš pravdu, je fracek nevycválanej. Pokud bude mít zájem ... stejně nemám co dělat.“

„Moc děkuji, pokud budete potřebovat, ráda vám pomůžu.“

„S Julií? Poradím si sama,“ zamyslí se paní de Besiere, chvíli zaváhá, než pokračuje, „Ale možná bys mi mohla pomoc. Aspoň svým názorem. Jak se ti jeví pan de Mortimer?“

„Pan de Mortimer?“ usměje se paní de La Solignac, „Paní hraběnko, já už tuším, vodkud vítr fouká. Vám se ten urostlej mladík líbí!“

„Nevypadá špatně, i když je hrozně mladej.“

„To je přece Mark taky.“

„Toho nevděčníka mi nepřipomínej!“

„Nevděčník?“ zaraduje se Angelika, jestli se zase porafali, jde o dobrou zprávu pro její záměry.

„Pozdějc ti všechno řeknu. Ted' Mare ... pan de Mortimer. Jakej máš na něj názor?“

„Upřímně ... všimla sem si vašeho zájmu, tak sem s ním jen tak hodila řeč, samozřejmě nenápadně. Vyjádřil se o vás moc hezky, považuje vás za okouzující a milou šlechtičnu. Okouzluje nepochybně stále jste, zda taky milá ... samozřejmě jsem vás nepomlouvala,“ usměje se mladší intrikánka, když spatří nesouhlasný až káravý pohled.

„Nevím, jestli mám ještě na takový divoký mládě ...“

„Určitě. Můžu nějak pomoci? Promluvit s ním ...“

„Potřebuju snad dohazovačku?“

„Promiňte, jistě ne, jen jsem chtěla být užitečná.“

„Vypravuj mi radši vo něm, určitě víš něco vo jeho zájmech, jak se ti jeví, po všech stránkách.“

„Jak si přejete. Nemohu posoudit jakej je v posteli, ani jak je vybavenej, nikdy jsem jeho penis neviděla a u baronky jsem nevyzvídala. Ale byla s voběma spokojená, to by si s nimi trojku třikrát nezopakovala,“ začne Angelika prakticky, pak se pokusí vyličít povahové vlastnosti zkoumaného objektu. Ani netušila, jak snadno se začnou plnit její naděje. Zlatý Mark, musel hraběnku pořádně vytočit, „Však vy si ho vychováte k obrazu svému,“ dodá na závěr.

„Pokud bude mít zájem,“ podotkne správně paní de Besiere, ačkoli si stále udržuje o sobě nejvyšší mínění. Má i další nespornou výhodu pro mladíka jako je pan de Mortimer, kromě zkušeností a stále zachovaného těla má i peníze, zatímco on hluboko do kapsy. Rozhodně mu není připravená platit jako tomu všivákovi z Londýna, ale může ho dobře obléknout, zajistit mu pohodlí svého zámku, skvělé stravování, dát mu lepšího koně, naučit ho lepším způsobům. Dost, co může vyrovnat věkový nepoměr.

„Nevím, co od něho očekáváte,“ zamyslí se Angelika, „Všichni čtyři jsou dost divoký. Jsou vysloveně živelný, dala jsem si závazek je trochu polidštit. Asi si nebudete moc bejt jistá, že se nespustí, když se naskytne příležitost. Ani nevím, jestli jsou schopný skutečně milovat. Mít někoho rádi. Spíš bych řekla, že styk se ženou je pro všechny tři jen nástrojem k uspokojení jejich tělesnejch choutek. Možná však dosáhnete, aby se do vás zamiloval ...“

„Zamiloval? Angeliko, nejsem naivní husa. Nechci po panu de Mortimer, aby mě miloval, aby mi psal básně, zpíval pod voknem, klečel mi u nohou zničeněj a zaslepeněj láskou,“ rozesměje se zámecká paní, „Mně bude bohatě stačit, když se mnou s chutí půjde do postele, když mě dokáže pořádně uspokojit, když bude vášnivej při souloži. A je mi jedno, jestli bude trochu přihrávat, tohle mu vodpustím, je přece vo dvacet let mladší.“

„Velkorysý.“

„Realistický. Však mě znáš, nikdy si nemaluju vzdušný zámky. Lhát si do vlastní kapsy je nejhorší. Lepší je si uvědomit realitu a přizpůsobit jí taktiku. A jestli si někde nabrnkne nějakou mladou fuchtlí? Jestli voklátí nějakou děvečku? Ať si užije, když mu zbyde dost i na mě.“

„Mluvíte vážně nebo si děláte legraci?“ pohlédne paní de La Solignac na svou společnici. Přeci jen jí taková rezignace, až tak velký pesimismus, ke staré milovnici a intrikánce nesedí.

„Co se ti nezdá? Už sem se poučila, ten drzoum Mark mi dal lekci. Ale dobře mi tak, měla sem ho nakopat už tehdy v Paříži, neuzavírat s ním obchod.“

„Pořád mluvíte vo drzosti Marka, co se vlastně stalo?“

„Co se stalo? Že má někdy blbý kecy, to bych mu vodpustila. Že si někde píše každej svůj zásun, budiž, vobchod je vobchod. Ale jakej je v posteli! Kdyby se aspoň trochu snažil, trochu předstíral. Ale von jen udělá co má, skoro bych si to mohla udělat kusem dřeva a bylo by to stejný.“

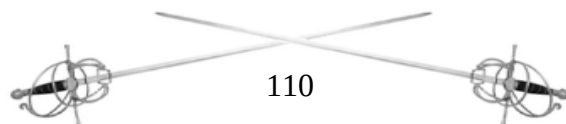
„Pak si nezaslouží nic.“

„Taky si říkám. Ale ať táhne. Ať se téma penězma zadává!“

„Vy mu chcete dát peníze a poslat ho pryč?“ podiví se mladá kráska, „Po tom všem?“

„Uzavřeli sme dohodu, nestojí mi za hádání,“ mávne rukou nedostatečně uspokojená milenka, „Máš pravdu, je to plejtvání, ale ... přijde mi pěkně draho, mizera jeden. Prej si vyšukal dva tisíce liber! Měla bych mu něco strhnout za kvalitu,“ znovu se rozesměje, lepší se zasmát, než se rozčilovat.

„Dva tisíce liber!“ zvolá její společnice.

„Hodně, co? A vidíš, přesto ještě reptá, drzoun jeden. Ale počká si, dokud nenajdu náhradu. Jen ať vidí, že ho už nepotřebuju!“

„Správně, jen ať si počká,“ pokývá hlavou Angelika, pak ji něco napadne, raději vstane, k údivu své starší příbuzné, podívá se za dveře, pak se znovu posadí.

„Co se děje?“ nepochopí její záměr paní de Besiere.

„Paní hraběnko, něco mi napadlo,“ pro jistotu trochu ztiší hlas paní de La Solignac, „Říkala jste, že pořád máte někde jed, kterej by se dal použít na markýze de Cavarlene.“

„Jo vo tomhle chceš mluvit. Mám.“

„Je ho dost?“

„Na jednoho zasranýho impotentu? Mám ho tolik, že by stačil, aby zcepeněl celej jeho zámek.“

„Už jste ho ale delší čas nepoužila.“

„To máš pravdu, nepoužila.“

„Moh se zkazit. Bylo by dobrý ho vyzkoušet,“ podívá se teď Angelika významně do očí své společnice, ta na chvíli zaváhá, pak pochopí.

„Ty myslíš ... zbytečný komplikace, muset někomu něco vysvětlovat. To bych mohla říct Geofrimu, aby se ho zbavili někde na cestě, jedna rána dýkou a je hotovo.“

„Proč komplikace? Naopak, máme možnost si jed vyzkoušet. Jestli je pořád účinněj. Aspoň budeme moc pozorovat jak působí, jak se projevuje. Paní hraběnko, všechno zařídím, za polovinu toho, co ste mu měla vyplatit.“

„Hrome, ty seš hrozná mrcha,“ zablýskne se v očích Marion-Anne, ale nápad její společnice se jí docela zamlouvá. Proč vyhazovat peníze pro nějakého budižkničemu. I s tou zkouškou má pravdu, bylo by smutné, kdyby synovec podal jed strýci a ten se ukázal neškodným.

„Jen chci spojit užitečný, ušetříte a ještě budeme mít jistotu. Dejme osud Marka do božích rukou, když jed nebude působit, ať si táhne. Když jo, tak mi dáte tisíc liber pro moji osobní potřebu. Já všechno nastrojím a budu celej průběh pečlivě sledovat. Říkala ste, že se neprojeví hned ...“

„Neprojeví, dotýčnej vonemocní, jako by měl něco špatnýho v břiše, chcípá pomalu a za čas, je to lepší, než kdyby zpeceněl hned. Pak by bylo každýmu jasný, že to není jen tak.“

„Moc dobrý. Vodkud jed máte?“

„To ti tak budu vyprávět,“ ušklíbne se hraběnka, „Z moc dobrech zdrojů. Už strašně dávno. Vlastně máš pravdu, už může bejt neúčinněj. Ale ta Italka byla dobrá,“ dodá s potutelným úsměvem, aspoň trochu poodhalila roušku tajemství.

„Takže souhlasíte?“ zaráduje se Angelika.

„Velmi vážně vo tom uvažuju,“ lehce zchladí zámecká paní nadšení své schovanky, „Máš pravdu, Mark si žádný vohledy nezaslouží, ale na druhý straně, sloužil mi skoro čtyři roky ...“

„Máte pro něj stále slabost?“

„Slabost? Nikdy sem ho ráda neměla, jen jeho tělo. Zpočátku byl přítulnej jak psík, vrnící radostí, když sem ho připustila. Ale v poslední době všechno zkazil.“

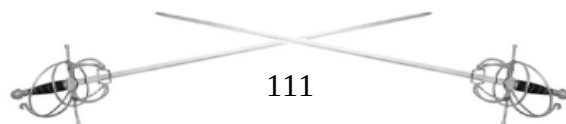
„Pak si zaslouží potrestat. Ale především, ušetříte spoustu peněz a vyzkoušíte si ten jed. Nemusíte se vo nic starat, všechno zařídím. Jen mě poučte jak ...“

„Ještě si tvůj návrh promyslím. Ale asi tě poslechnu. Markovi řeknu, aby počkal, pak dostane všechno zaplacený. Ty budeš mít čas, abys mu podala jed. Jak ti vysvětlím.“

„Budeme ho sledovat, jak se bude otrava rozvíjet, abysme podle toho mohli dát jed taky markýzovi. Možná bude dobrý přivolat doktora, aby se na pacienta podíval.“

„Doktora? Aby ještě vzniknul nějaký skandál?“

„Skandál? Kdyby se mu něco nezdálo, tak mu zaplatíme, aby držel hubu. Je potřeba vyzkoušet i doktora, jak se bude na otravu tvářit. Markýz taky dostane nejlepší péči. Když si ničeho nevšimne, bude to dobrý znamení,“ vysvětluje svůj záměr Angelika.

„Něco na tvých slovech je,“ připustí hraběnka, její společnice má mnohonásobnou pravdu, málem by se dopustila zbytečné velkorysosti. Marka už nepotřebuje, každého louisdoru pro něj je škoda. Navíc ji urazil.

„Jak se jed podává a jak působí?“

„Rozpustí se buď v nápoji nebo přimíchá do jídla. Co v něm je nevím, ale působil zaručeně, to můžu potvrdit. Není nijak cítit, poznat. Jde vo prášek, který se prostě do něčeho přimíchá. Nejdřív začnou lehký bolesti břicha, průjem, což pak pomine. Asi to nějak leptá vnitřnosti, nevím. Pak se stav znovu zhorší, dotýčný sere krev, nic neudrží. Prostě jako by měl vnitřní krvácení.“

„Co když pacienta vtevrou? Poznaj něco?“

„Myslíš pitvu? Pokud vím, tak nic nepoznaj, prostě má zničený vnitřnosti.“

„Třeba bysme potom mohli nechat Marka taky pitvat, pro jistotu.“

„To je snad už zbytečný.“

„Neřekla bych. Co když někdo pojme podezření a bude žádat pitvu markýze? Co když někdo bude chtěl vobvinit vaši dceru? Takhle bysme věděli, jestli dokážou něco poznat.“

„Pokud zeťák natáhne brka, tak bude paní domu moje dcera. Ta bude rozhodovat, žádnou pitvu nepřipustí. Navíc ty felčari sou dost neschopný. Důležitý je, aby zvenku nebylo nic poznat. Nějaký divný skvrny, boláky, votoky. To můžeme zjistit. Ale kuchat ho, to je vopravdu přehnaný. Jen bysme na sebe zbytečně upozorňovali.“

„Asi máte pravdu,“ připustí Angelika, „Kdy mi ho dáte?“

„Všechno má svůj čas. Ale nemám důvod ho tady dlouho zdržovat, moh by pojmout podezření. Během dvou dní mu ho nějak podstrčíme. Musíme vymyslet jak, aby nedošlo k neštěstí a nevotrávil se někdo jinej. To je vždycky největší nebezpečí.“

„Budu se držet přesně vašich pokynů a něco vymyslím. Mám tedy váš souhlas?“

„Ať de k čertu, parchant jeden. Nechtěl mi už poskytovat svůj vocas, tak mu brzo shnije,“ posvěti krutou domluvu hraběnka, v očích se jí zableskne, není radno se stát jejím nepřitelem.

„Můžete si ho schovat na památku,“ neodpustí si poněkud morbidní poznámku Angelika a v očích jí také plane, už se těší, až uvidí svou oběť trpět.

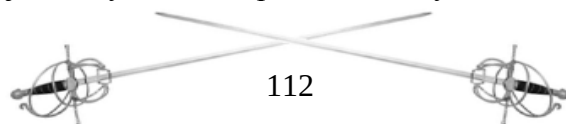
„Naložit ho do lihu? Děkuju za nabídku, radši si vopatřím čerstvej,“ odvěti Marion-Anne a pak se obě ženy upřímně zasmějí. Ovšem jejich veselí nevěstí vůbec nic dobrého pro jednoho mladého Angličana.

PRVNÍ PŘÍZNAKY SE DOSTAVUJÍ

Angelice de La Solignac zatím vše vychází. Roztržka mezi hraběnkou a jejím gigolem jí nahrála do karet. Již druhého dne po rozmluvě začne zámecká paní dorážet na pana de Mortimer, který sice chvíli jakoby nechápe, ale do tří dnů již skončí v její posteli. Vstupuje do komnat hraběnky přeci jen trochu nervózní, nikdy neměl tu čest potěšit tak významnou a zkušenou ženu. Nicméně ostych brzy opadne, paní de Besiere dokáže velmi rychle odstranit všechny jeho zábrany. Ani věkový rozdíl není nijak velkou překážkou, neboť zkušená milostnice o své tělo velmi dbá a oproti těžce pracujícím ženám stále má svoji tělesnou schránku dobře zachovanou.

Mare sice zatím neposkytne vše, co od něj v budoucnu očekává, ale prokáže několik podstatných a zásadních předpokladů, které jsou nadějí do budoucnosti. Předně solidní vybavení, dále velké zaujetí, ochotu naslouchat a jeho projev je dostatečně ohnivý. Hraběnka si není jistá, jak dlouho mu elán vydrží, ale je připravená ho vhodně stimulovat.

Tou dobou již má v sobě bývalý milenec zámecké ženy dávku jedu. Angelika obdržela krapet prášku, který si bedlivě uschovala v prstenu. Našla i příležitost. Čtveřice mužů se bavila hrou v tenis, Julien požádal Marka, zda by jim nebyl ochoten podávat míčky. Za to se mu dostalo i žejdlík slabšího

vína, kterým se urození pánové posilovali. Madam de La Solignac se přišla podívat, hlasitě a někdy i malinko jízlivě komentovala urputné zápolení.

Klábosila také s Bellisonem, ostatně se dobře znají již několik let, něco spolu prožili, takže na tom nebylo nic divného. V nestřežený okamžik mu obsah svého prstenu vysypala do nápoje, jen lehce klesal a cestou se rozpouštěl. Od té doby travička bedlivě pozorovala plechový pohárek s vínem, aby se nedej bože nedostal k jinému příjemci. Pak byla připravena rychle zasáhnout a svou neopatrností zajistit jeho vyprázdnění. Oddechla si až ve chvíli, kdy upocený mladík dopil, sama mu dolila, stejně jak činila ostatním přítomným. Hra pokračovala, všichni se dobře bavili, pouze jeden již měl v těle nepatřičnou a osudovou látku, namíchanou blíže neidentifikovanou osobou italského původu.

Od chvíle podání smrtelného jedu uplynuly dva dny. Vše se na zámku navrácí do zaběhlých kolejí, jako by zde manžel Angeliky a jeho společníci pobývali od jaktěživa. Julie se snaží pozorně naslouchat radám zámecké paní, která je zájmem potěšena natolik, že slíbí obstarat v následujících týdnech skutečného odborníka přes etiketu a tanec. Sice bude muset vynaložit určitý obnos, ale dělá to i pro svou vlastní zábavu. Večer se pak cítí dobře obklopena mládím, z jejich pružných a urostlých těl na ni dýchá život. Jednoho z nich má tu čest zvát i do své postele, u Baptista a Julienu se může potěšit alespoň pohledem. Platí si za mládí kolem sebe, ale jejich nasycení a napájení ji nezruinuje. Potěšení z jejich přítomnosti je bohatou satisfakcí.

Pokud by dorazil neznalý pozorovatel, mohl by celou skupinu sedmi osob shledat za šťastnou rodinu, kdy by považoval pana d'Holfene za otce, hraběnkou za starostlivou matku a pětici mladých za jejich potomky. A nebyl by ani tak daleko od pravdy, protože chování mezi dvěma staršími a jejich o dvacet let mladšími osobami podobnou atmosféru navozuje. Divoká a zdánlivě nezkrotná čtveřice, dorazivší z panství Solignaců, respektuje jak hraběnkou, tak jejího bývalého milence. A oni jim na oplátku poskytují rady téměř otcovské a mateřské.

Pohoda se přenáší i na služebnictvo, protože pokud je panstvo spokojeno, nemá důvod si svůj vtek vylévat na podřízených a ti mohou volněji dýchat. I věrná komorná hraběnky Louisa se občas usměje, navíc pomáhá s výchovou Julie a činí tak velmi ráda. Jediný, kdo nemá důvody se bavit a radovat, je Mark Bellison.

Pěťadvacetiletý Angličan je zatrpklý. Hořce lituje, že se před dvěma roky nevrátil zpátky do Anglie, kdy ho lákala možnost vysokého a z tehdejšího pohledu snadného výdělku. Od té doby se ale odehrálo mnohé a on již k hraběnce nepociťuje ani špetku bývalé lásky. Jak jen mohl být tak slepý, jak jen se mohl tak bezhlavě zamilovat do samolibé a zlé ženy. Soulož s ní ho těší čím dál tím méně, dokonce začíná pociťovat odpor k milence, která si kupuje jeho tělo.

Asi před týdnem vše vyvrcholilo, po další její štiplavé a jedovaté poznámce, když si dle jeho názoru dobře splnil svou povinnost danou z jejich vzájemného pracovního poměru, se neudržel a pěkně od plic jí vše řekl. Má už dost svého ponižování, zneužívání. Už na ní vyplýval dost svého semene, je na čase se sbalit, vyinkasovat výdělek a vrátit se do Londýna. Nahý a zlobou rozpálený vyběhl z její ložnice, zuřivě práskl dveřmi.

Od té doby ho již do své postele nepozvala, druhý den mu chladně oznámila ukončení jejich dohody a velkoryse přikývla nad jeho vypočítanou odměnou, ač při její vyslovení protáhla pěkně obličej. Má jen počkat asi čtrnáct dní, než bude mít dostatečnou hotovost. Což ho zarazilo, obával se, zda mu nakonec nebude chtít peníze odepřít. Důvod, proč ho pozdržela, záhy pochopil, kdy mu do očí vmetla jak málo je pro ni důležitý. Jeho místo až moc rychle zaujal urostlý mladík s chladným a nebezpečným pohledem, kterého s dalšími na zámek přitáhla Angelika.

Ale co, těch čtrnáct dní vydrží, jestli si hraběnka myslí, jak ho trápí její nový poměr, je na omylu. Nějaký pan de Mortimer je mu ukradený. Stejně jako ona. Jeho už zajímají jen peníze a pak co nejrychleji pryč. Bude si ale muset dát pozor, taková velká částka by mohla přilákat zloděje a do Londýna je pěkně daleko. Alespoň se nenudí, v posledních dnech ho berou jako pomocníka při jejich zábavě, možná výmysl hraběnky, aby měl jejího nového milence pořád na očích. Ale zase je vedle, aspoň mu utíká rychleji čas.

Nerudný pozoruje šermující čtveřici na zahradě zámku, podává jim utěrky, případně otírá zbraně. Dnes využívají krásného počasí i dámy a sedíc na židličkách pozorují zarputilé šlechtice, kteří se očividně ještě více snaží. Dobrá nálada okolo mu moc nepřidá, navíc ho od rána bolí břicho. Přemýšlí, kdy co špatného snědl, už si musel třikrát oskočit na kbelík do stájí. Snad až se vyprázdní, tak potíže pominou, dnes bude jeho jedinou stravou voda, tak se popasuje s běhalkou.

Další den je mu lépe, občas sice pocítí lehčí bolest v břiše, ale zřejmě ještě doznívají problémy, které si způsobil předchozího dne. Dokonce si dá suché pečivo, kručí mu v břiše, kvituje svá střeva, která ho neženou po pozření jídla hned na kbelík. Nemá však vůbec tušení, že právě uplynuly tři dny od chvíle, kdy mu usměvavá Angelika přimíchala do vína jistý italský výrobek.

Během následné noci pocítí velké bolesti, sám sebe pochvaluje za předvídavost, kdy si vzal do svého pokoje v přízemí zámku kbelík. Má poměrně prostou komůrku, ale jen sám pro sebe. Pohodlnou postel, jednu skříň, stůl, dvě židle, komodu. Ještě štěstí, že spal svlečený, jinak by si potřísnil oblek. Uleví se mu, snad už bude mít pokoj. Průjem nepovažuje za žádnou tragédii, čas od času se stane, že v kuchyni přehlédnou trochu zkaženého jídla, znovu pátrá v paměti, co mohl tak špatného sníst.

Pak se trochu zachvěje, bylo vedro, napil se z vědra vody, ještě aby tak tam byla nějaká nákaza. Zažil už problémy, kdy se objevila dokonce rovnou závažná epidemie, ještě v Londýně, tehdy tvrdili, že se tak stalo ze zkažené vody. Ale tady je voda čistá, ze studny, ne z nějaké špinavé řeky nebo zatuchlé kašny. A kdyby v ní něco bylo, určitě by se projevil příznaky i u dalších. Během přemítání usne.

Probudí ho bolest, ostrá, která však záhy pomine, k jeho hrůze si však uvědomí, že tentokrát na kbelík dojít nestihne. Cítí smrad a teplo pod svým tělem, leží na zádech a ve sračkách. Bolest už je snesitelnější, ale cloumá s ním vtek, proč se jen neprobudil dřív, takhle je celý zadělaný. Zlostně odhodí pokrývku, zapálí svíčku. Stojí nahý vedle postele, kousek od páchnoucího kýble, ke kterému už nestačil vstát. Aspoň že pokrývku nepotřísnil, prohlíží si ji, pak se nakloní nad postel. Je pokrytá smrdící tekutinou, co z něj taky může jít než hleny, když už dva dny pořádně nejedl.

Už chce odložit svícen na stůl a sbalit prostěradlo, když se mu náhle něco na barvě té tekutiny nelíbí. Nakloní se blíže, přiblíží plamen svíčky. Proboha, ta hnusná hmota je do červena, ještě aby tak byla zbarvená od krve!

Polije ho chlad, násobený tím skutečným, noci nejsou nijak teplé, určitě ne vhodné, aby se promenádoval po místnosti nahý a ještě potřísněný obsahem svých střev. Ale možná ho jen mate odlesk světla, teď všechno sbalí, podívá se ráno.

Navztekaně hodí páchnoucí látku do kouta, začne si utěrkou otírat pozadí, také stehna a záda, tam všude ho kašovitý výměšek zasáhl. Možná by se měl dojít opláchnout, napadne ho, ale vzápětí myšlenku zavrhne. Už takhle mu je zima, musí v tom smradu vydržet do rána. Snad už ze sebe dostal všechno a další nepříjemnost nepřijde. Na provlhlé místo na slavníku hodí druhou utěrku, pak zaleze zpátky pod pokrývku, které naštěstí neutrpěla žádné újmy. Cítí mírnou bolest v břiše, ale nic, co by lehce nepřekonal.

Začíná svítat, už neusne, občas ucítí v oblasti žaludku a břicha bolest. Využije denního světla, které do jeho komůrky proniká menším oknem, štitivě se natáhne rovnou z postele pro utěrku, kterou použil na odstranění exkrementů. Pozvedne ji ke světlu, všechno je tmavé, těžko poznat, jestli tam není stopa krve, jak se obává.

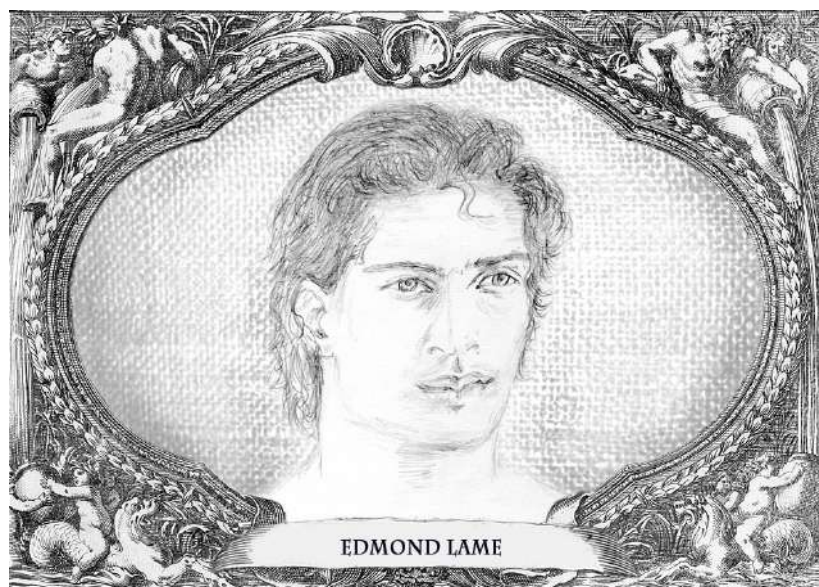
Náhle cítí, jak z něho každou vteřinou vyjde další příděl, jen tak tak stihne vyskočit, přikrčit se nad kbelík a už slyší dopad proudu obsahu svých střev. Jak se různě kroutil, aby se podíval na kus té zpropadené látky, určitě si zmáčkl střevo a teď má důsledek. Stejně jako bolest v oblasti žaludku, kterou právě pocítil. Sám sobě nadává, měl být opatrnější, aspoň že si tentokrát nezaneřádl postel.

Váhá, zda se obléknout či znovu zalézt pod pokrývku, místnost je prosycena smradem, naštěstí pro něho si již jeho čich navykl, tolik ho nevnímá. Je mu zase zima, vrátí se na lůžko a zachumlá se do pokrývek, dává si pozor, aby nečinil prudké pohyby či si oblast břicha nemačkal. Čert aby to spral, ještě aby chytnul nějakou horší nemoc, prostupují jím obavy. Bolesti však nejsou nijak velké, spíše se obává náhlého nutkání vyměšování, kdy naposledy stačil nastavit pozadí nad kbelík na poslední chvíli.

Za dveřmi slyší menší hluk, zámek se už probouzí, služebnictvo půjde za svou prací, do stájí, do chléva, do kuchyně, ale také na zahradu či na přilehlá políčka, kde pěstují i zeleninu. Možná by mohl požádat o dva roky staršího kolegu Lameho, aby mu přinesl vědro s vodou, je v místnůstce hned vedle, tohle uspořádání zůstalo od doby, kdy právě jeho kamarád občas obšťastňoval Angeliku. Jsou to ale dvojka, on a Edmond, rádoby lokajové, ve skutečnosti slouží pro potěchu zdejších paniček. Ačkoli Lameho milenka už má teď manžela, který se i se svou družinou na zámku roztahuje. Včetně pana de Mortimer, který ho tak rychle a asi i ochotně vystřídal v ložnici hraběnky. Na co ho asi nalákala?

Křeč v oblasti žaludku přijde znenadání, zákeřně, obličej se mu zkřiví a on se rychle snaží dosáhnout kbelíku. Práce chvatná, málo platná, nejprve mu část výměšku ukápne vedle, pak ve snaze se více naklonit mu podklouzne noha a on skončí doslova ve sračkách. Kbelík se převrhl, jeho obsah se rozlil po podlaze a on si do něho ustlal. Kleje nejen zlostí, ale i bolestí. Kruci, tohle už není obyčejná běhavka, obyčejný průjem po zkaženém jídle.

V očích má slzy, cítí chlad, je celý zasviněný, takhle se přece nemůže ani vrátit do postele, ale ani oblíknout. A už vůbec ne vyběhnout ven, aby se někde v koutku stáji nebo chléva očistil. Kdyby byla noc a všichni spali, ale takhle by mezi nimi musel prokličkovat nahý a zasraný. Levou ruku drží v oblasti žaludku, kde ho stále trápí křeče, pravou zabuší na zeď, která odděluje jeho místnost od té vedlejší. Znovu a znovu buší, snad ještě Edmond neodešel a pomůžeme mu.

Ani netuší, jak dlouho musí čekat. Dveře se otevřou a v nich se objeví urostlý chasník Lame. Na sobě má jen spodky, poměrně čisté. Ještě

nevstával, k jeho povinnostem nepatří makat od kuropění, on je dekorace kočáru, případně pózuje u dveří zámku. Vyvalí oči, obraz, který se mu naskýtá, je velmi jemně řečeno neradostný. Do nosu ho udeří zápach, ne ten klasický, když se po noci vstoupí do cizí ložnice, ale přímo hrozný. Jeho kamarád se svíjí ve výkalech, převržený kbelík mu dává odpověď proč. Ví o jeho problémech, které má už dva dny, ale netušil, jak jsou vážné.

V očích Marka čte jak bolest, tak prosbu o pomoc. Zvažuje, zda má jít takto dál, je bosý, začíná pociťovat chlad. Ne, musí se oblíknout a vzít si boty, ty pak od hoven umyje. Ačkoli žádné větší exkrementy nevidí, jen smrdutá kaše, ve které se rozvaluje kamarád. Chudák, leží tam nahatý, zaprasený, s nepochybnými bolestmi. Určitě je pro něho tahle situace trapná, takhle se podělat, zasvinít.

Lame se vrátí oblečený a přinese i vědro s vodou a hadry. Váhá, zda má Markovi pomoc, ale zápach je příliš silný. Navrhne mu, aby si poklidil a trochu se omyl, pak ho doprovodí do stájí a tam ho polije vodou, aby z něj dostal zbytky výkalů.

S bolestnou grimasou se Bellison pustí do díla, nejprve vytírá podlahu, prostupuje jím chlad, z břicha mu vystřeluje bolest. Když jakž takž poklidí, jedním hadrem, který si schoval, se začíná omývat. Nic moc, je si vědom. Ušpiněnou vodou se pokusí setřít znovu podlahu, zatím se drží, nedošlo k dalšímu uvolnění vnitřností.

Zabalí se do pokrývky, jeho kamarád vezme páchnoucí kbelík a druhou rukou pomáhá nemocnému, jeho bosé nohy pleskají o podlahu, celý se chvěje, a není to jen zimou, byť má na sobě pouze pokrývku. Zápach kolem šířící přiměje několik sloužících, které potkají, aby se jim klidili z cesty. Ve stájích Lame nařídí jednomu z výrostků, čeledínovi, aby vylil fekálie a naopak přinesl dvě vědra vody.

Odvede třesoucího se Marka dovnitř, na místo, kde nebude trocha vody vadit. Jakmile ji hoch přinese, sundá si Bellison deku a Edmond na něj vylije jedno a pak druhé vědro. Chlapec nabídne utěrku, kterou používají, sice je trochu cítit koňmi, ale pořád lepší než původní zápach.

Trpící mladý muž ještě není zcela osušený a dojde k dalšímu uvolnění svěrače, vyteče z něho něco šťávy na podlahu, hoch jen odvrátí hlavu, neodvážá se dát najevo své pocity, oba lokajové jsou moc silní, mohl by dostat pořádnou nakládačku. Raději chvátá pro další čistou vodu, stáj umyje, až ten připosránek odejde.

„Hrome, Marku, co je s tebou?“ trochu se odtáhne Lame, není to však z důvodů hnusu, „Podle mýho máš v těch svecích sračkách krev. De s tebe jen nějaká zasraná voda s krví.“

„Moc krve?“ chvěje se postižený.

„Asi ne. Ale moc se mi to nelíbí ... Marku, tohle by mohlo bejt vážný,“ říká Edmond a raději ještě o krok odstoupí.

„Máš strach, abys něco nechytнул?“ pochopí chvějící se naháč, sáhne po pokrývce a balí se do ní.

„Promiň, ale něco vo tom vím. Mohlo by to bejt vážný,“ podívá se zdravý mladík na kamaráda, pak se rozhodne být trochu pozitivní, „Ale možná máš jenom podrážděný vnitřnosti a brzo se z toho dostaneš. Seš mladej a silnej. Měl bys jít zpátky do svýho pokoje, celej se klepeš, je tady zima. Zařídím, aby se vo tebe postarali.“

Návrat proběhne bez nehody, nemocný dostane nové prostěradlo, další dvě deky, odnesou vědro se špinavou vodou, dají mu nové, taky prázdný a čistý kbelík. On se cítí hrozně a má strach. Jestli chytil nějakou vážnou nemoc ... pořád se utěšuje tím, že nikomu dalšímu není špatně.

Lame se nechá ohlásit u hraběnky, ta tuší, co se děje, nastrojí setkání tak, aby vstoupil v době jejich snídaně a přítomno bylo i další služebnictvo, včetně paní správcové. Lokaj pokud možno taktně vyličí co se ráno stalo, přeci jen před urozenci leží snídaně. Hraběnka reaguje rychle, nechá zavolat správce, ostatní s napětím očekávají, co se bude dít dál. Pokud někde vypukne nakažlivá choroba, může mít tato okolnost nedozírné následky pro všechny.

„Pane správce,“ nařizuje vzápětí zámecká paní, „okamžitě zjistěte, zda nemá někdo další podobné problémy jako Mark. Pokud tomu tak je, nechte je uložit ve zvláštní místnosti. Po snídani zajedete pro doktora, pan d'Holfene a Carlo vás doprovodí. Vezměte si kočár a přivezte felčara.“

„Co mám udělat s nemocným?“ ptá se nervózně Baragnon, má v zámku celou rodinu, každý ví, co dokáží epidemie, když se rozšíří.

„Bude ve svý komnatě. Vyberte dva sloužící, kteří ho budou opatrovat. A ať si raději vezmou roušku,“ dodá šlechtična.

Zpráva o problému Bellisona se velmi rychle rozšíří po zámku, zjistí se, že dva muži a jedna žena mají také střevní problémy, i když ne tak závažné. Pro jistotu je však izolují. Hraběnka a Angelika po sobě významně pokukují, hrají svůj part dokonale. Dokonce společně navštíví nemocného a vyjádří naději na jeho brzké uzdravení. Drží se však od něho demonstrativně co nejdál.

„Vidíš, večer přijede doktor, i hraběnka se vo tebe zajímá, aby taky ne, co?“ zastaví se za ním odpoledne Lame, „Budeš zase v pořádku, doktor se vo tebe postará, je to vod nich hezký, že pro něj poslali a zaplatí ho.“

„Hezký?“ usměje se trpně Mark, bolesti nejsou vážné, ale dvakrát se znovu vyprázdnil, tekly z něj jen šťávy s příměsí krve, „Copak nic nechápeš? Já jsem jim ukradený. Myslíš, že nevím, co udělali? Že další tři jsou uloženi stranou, co jim je taky špatně? O mě jim nejde, mají strach, že může vypuknout epidemie. Nejsem hlupák, i ty se držíš dál. Stejně jako ty dva čeledíni, co sem občas zajdou. Drží si pořád látku před obličejem,“ mluví přerývaně, z jeho hlasu je cítit strach.

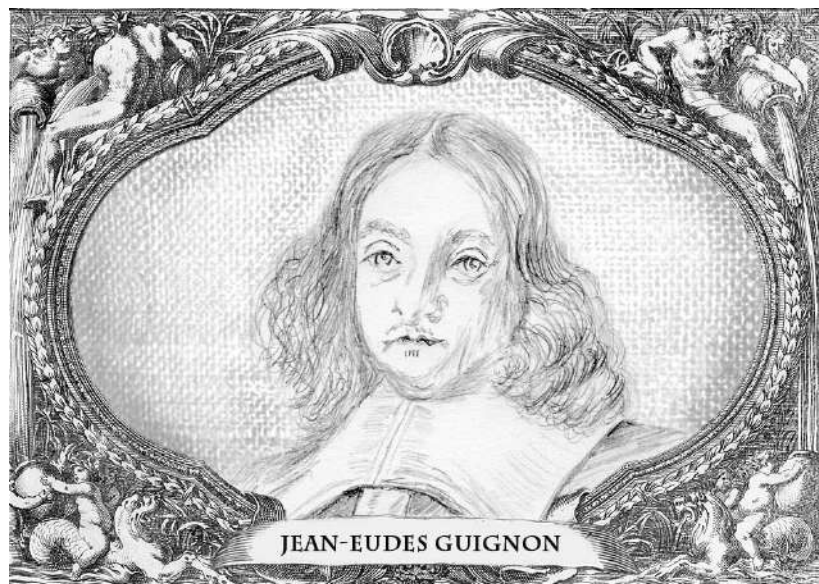
Edmond nemá jak protestovat, pronese pár povzbudivých vět a raději zmizí. Mark znovu zůstane sám jen se svými obtížemi. Ani na chvíli ho nenapadne, co se skutečně stalo, onemocnění dalších tří osob ho jen utvrzuje ve vyslovených obavách. Chvěje se pod pokrývkou a ve své mateřštině se modlí k Bohu, aby mu dal uzdravení.

Doktora přivezou před soumrakem. Nejprve se podívá na tři hospitalizované sloužící, kteří mají jen menší problémy. Je opatrný, než aby vynášel dopředu nějaké soudy, ale zdají se mu zdraví, jen možná drobné zažívací potíže. Potom navštíví skutečně nemocného, který se choulí pod dvěma pokrývkami, vedle něho páchnoucí kbelík s jeho výměšky.

Felčar je opatrný, ale na druhé straně otrlý. Nejprve začne zkoumat obsah kýble bez ohledu na smrad, který z něho vychází. Ve dveřích se mihne postava Angeliky, nemůže si nechat ujít tuto příležitost, chce na vlastní oči vidět reakci lékaře. Tomu je její přítomnost lhostejná, zajímá ho jen pacient. Spokojený se zkoumáním exkrementů, sejme z trpícího deky. Spatří nahé tělo urostlého mladíka, který se lehce chvěje, má bolesti v oblasti žaludku a břicha, vysvětluje své obtíže.

Doktor mu nařídí položit se na záda, chopí se svícnu, pomalu si prohlíží celé tělo pacienta, kousek po kousku, zda nenajde nějaké vnější příznaky. Pak přiměje mladého muže se otočit a stejným způsobem ohledá i druhou část jeho těla. Se svými poznatky je spokojen a ve své horlivosti hned zahájí léčbu. Bude chtít zaplatit a tak je nutné ukázat své umění.

Chudák Mark. Felčar se rozhodne pro tradiční medicínu. Nejprve zesláblému pacientovi pustí žilou, nechá mu z nařízení na pravé paži stékat krev do misky. Poté mu podá dávidlo a zavede do řitního otvoru klystýr. Napumpuje do jeho střev tekutinu. Následné okamžiky pacientovi těžko bude někdo závidět, směs hlenů, doktorových přípravků a krve z něho jdou hore i dolem, kruh kýble se ukáže malým, zdaleka nestačí, záhy je místnost i postel potřísněna.

Angelika vše z povzdálí sleduje. Se záblesky v očích pozoruje strasti mladíka, kochá se pohledem na jeho trpící tělo. Prohodí s doktorem pár slov, poslala ji záměcká paní, má obavy o stav pacienta. Doktor ji uklidní, na epidemii to nevypadá, až dokončí svou léčbu, sám podá paní hraběnce zprávu. Ale proti její přítomnosti neprotestuje, za to ho neplatí. Zdrchaný a velmi oslabený Bellison se celý chvěje, stočený do klubíčka, když ho doktor zakryje pokrývkami a opouští. Bylo mu před jeho příchodem mizerně, po jeho léčbě je mu dvakrát tak špatně.

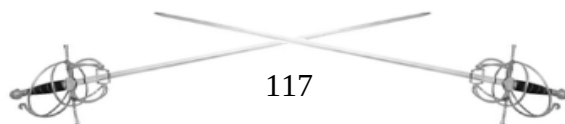
Paní de Besiere sedí v hraběcím salónku a popíjí s panem d'Holfene, který vše pochopil. Nic mu nemusela říkat, stačila jedna vhodná otázka, její pohled, který tak důvěrně zná. Ví o výměně v její posteli a je mu vše jasné. Oceňuje i komedii, kterou kolem toho s Angelikou rozpoutali. Právě ta teď přivádí felčara.

Doktor Medikus Jean-Eudes Guignon se panstvu klaní, ze zpoceného čela si otírá pot. Mučení pacienta mu dalo zabrat. Je menší postavy, má zřetelně zakulacené břicho, mírně odulé tváře, tmavé oči, šedavé a hodně prořídlé vlasy. Paní domu mu slíbí opožděnou večeři, komnatu pro hosty má již připravenou. Teď chce ale slyšet jeho názor, je na ní patrná netrpělivost i napětí.

„Paní hraběnko,“ klaní se felčar uctivě, žmoulá v rukách svůj klasický klobouk, jeden z odznaků svého stavu, „nic nemohu tvrdit s naprostou jistotou, ale pravděpodobně se nejedná o žádné infekční onemocnění.“

„Nákaza tedy nehrozí?“ předstírá radost šlechtična.

„Ti tři pacienti s mírnými obtížemi jen asi něco špatného snědli nebo vypili, jejich příznaky jsou velmi odlišné od čtvrtého pacienta. Velmi bedlivě jsem ho prohlédl, nemá žádné příznaky vážné choroby.“

„Nemá příznaky? Nechci nijak zpochybňovat vaše záměry, vážený pane doktore, ale Mark byl před pár dny zcela zdravím kypící mladík. Teď z něj jde krev. Přitom podle vás nejde o vážnou chorobu,“ nesouhlasí zámecká paní, mluví však velmi zdvořile.

„Paní hraběnko, neřekl jsem, že není vážně nemocný,“ hájí se rychle Guignon, „Naopak, jeho stav je velmi vážný. Jen jsem chtěl říci, že jeho potíže nepramení z toho, že by snad něco špatného snědl či vypil, a už vůbec ne z nějaké střevní choroby.“

„Ale ta krev...“

„Právě,“ zvedne vítězoslavně hlavu felčar, „Právě to jsou příznaky, které mě vedou k dosti jasné diagnóze. Váš sloužící má s největší pravděpodobností vřed v žaludku, který mu praskl. Když jsem mu podal dávidla, zvracel krev, nezlomný důkaz mé teorie. Krev mu také vychází z řitního otvoru. Prostě krvácí do žaludku.“

„Ale tak zdravý a čiperný mladík,“ vrtí udiveně hlavou Marion-Anne, její společníci oceňují její divadelní představení, „Vůbec nebyl nijak nemocný, na nic si nestěžoval.“

„Bohužel, paní hraběnko, takové věci se stávají. Už jsem toho sám byl několikrát svědkem,“ pokývá smutně hlavou Jean-Eudes.

„Uzdraví se brzy?“ zeptá se s nadějí v očích i hlase paní de Besiere, je dokonalá.

„Brzy?“ protáhne mistr medikus, „Paní hraběnko, asi si neuvědomujete vážnost jeho stavu. Ano, je mladý, silný, učinil jsem všechny opatření, vypláchl jsem vnitřnosti řitním otvorem, rovněž podal dávidlo, aby vše špatné šlo ven. Pustil jsem mu i žilou, aby odešla zkažená krev. Ale paní hraběnko, pokud se rána v žaludku sama nezacelí a krvácení bude pokračovat ...“

„Chcete snad naznačit nejhorší?“ zvolá postarší šlechtična, „Mark je mým oblíbeným lokajem, slouží u mě už mnoho let, přijel se mnou z Londýna. Naznačujete snad, že by mohl i umřít?“

„Bohužel, paní hraběnko, je nyní v rukách božích.“

„Nelze nic dělat? Opravdu nelze podat mu nějaký lék?“

„Paní hraběnko, naše vnitřnosti nás někdy zradí,“ je v rozpacích doktor, chce se však ukázat, „Uvidíme zítra, třeba se jeho stav zlepší ... možná ještě ráno zopakuji své léčebné pokusy,“ dodá.

„Velmi vám děkuji, pane,“ povídá paní de Besiere s vážnou a ustaranou tváří, byť pocity má zcela jiné, „Pan správce vás zavede do kuchyně, kde již máte připraveno jídlo a poté do vašich komnat. Požádám vás, abyste se zítra zdržel, vyšetřil znovu i další pacienty, budu se modlit k Bohu, aby se potvrdila vaše teorie, že nejde o žádnou začínající epidemii. A také věnujte pozornost mému sloužícímu, je to milý chlapec. Na peníze nehodlám hledět, učinite vše, co je ve vašich silách, aby se uzdravil.“

Guignon se znovu uctivě klaní, taková slova slyší rád Zlatáčky miluje, proč by se nezdržel. Je si svými závěry jist, mnoho práce mít asi nebude, pacientovi stejně příliš pomoc nemůže, záleží jen na jeho vlastním těle, zda ho nezradí. Angelika vyhlédne ze salóнку, ubezpečí se o čistém vzduchu, Baragnon i s hostem odešli. Otočí se do místnosti, pohlédne na pana d'Holfene, potom tázavě na hraběnku. Ta jen lehce přikývne, dalších slov netřeba. Na tváři madam de La Solignac se objeví široký úsměv.

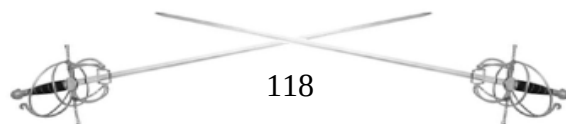
„Ten nápad s doktorem vychází víc než dobře,“ směje se, „Pokud bysme ho poslali léčit vašeho zetě, i kdyby byl zdravější jak řípa, do tejdne je tuhej!“

„Snad nechceš zpochybňovat léčebné postupy studovaného odborníka,“ usměje se i Geofri, nijak mu na Markovi nezáleží, slyšel o hádce s hraběnkou, teď dostal mladík pádnou odpověď. Zná i průběh zdánlivé nemoci, s podobnými příznaky se již v minulosti setkal.

„Ó nikoli,“ chechtá se Angelika, „Nejsem tedy zběhlá v medicíně, ani študovaná, ale co je moc, to je moc. Von sere krev, teče to z něj jak z podříznutého kuřete a co udělá náš vodborník? Pustí mu žilou. Dá mu dávidlo. Podá klystýr. Velmi dobrý, vopravdu. Ještě jeden podobnej zásah a je po něm.“

„Už dávno jsem přišla na to, že vod doktorů je potřeba se držet dál,“ má dobrou náladu i paní de Besiere, „Vem si z našeho mistra příklad. Jak je vidět, můj medikament neztratil v čase nic na své účinnosti,“ dodá.

„Vypadá to tak. Jak dlouho ještě bude chcípat?“

„Mohl by vydržet i dva dny, pokud se mu doktor nebude pořádně věnovat. Pak bude průběh rychlejší. Bude ztrácet krev, až jí prostě nebude mít dost a umře.“

„Prohlížel ho kousek po kousku,“ líčí průběh vyšetření paní de La Solignac, chopí se pohárku, nalije si do něj likér, posadí se, „Nic mu nebylo nápadný, žádný skvrny, boláky, žádný příznaky otravy. Až dodělá, tak počkáme den, pak ho znovu prohlídnu. Jestli se něco nevobjeví.“

„Nemělo by,“ prohodí pan d'Holfene a napije se vína.

„Měla ste ho vidět,“ pokračuje Angelika, „Náš namyšlenej a drzej Mark. Klepe se jak vosika, celej zadělanej vod sraček a krve, ráno se prej posral a pak se v tom vyválel. Dostal, co si zasloužil, měl si víc vážit přízně, kterou jste mu poskytla,“ zaplane jí v očích, když líčí utrpení umírajícího. Geofri neřekne ani slovo, jen se lehce zachvěje, vzpomene na událost před dvěma roky v Paříži. Ještě že je spojencem téhle divné zelenooké krasavice.

„Mark mi poskytl dobrý služby,“ říká temným hlasem hraběnka, „Ale sám sebe učinil zbytečným a přebytečným. Jeho drzost a lakota ho zabila.“

POKUS DOPADL KE VŠEOBECNÉ SPOKOJENOSTI

Mark Bellison nemá lehkou noc. Zdrchaný od léčebných pokusů felčara, s bolestmi žaludku a břicha, hrozně zesláblý ztrátou krve. Dá se do něj zimnice, možná ke všemu i prochladl. Doktor mu nic neřekl, takže tápe. Měl se zeptat, vyčítá si v noci, když zírá do temného stropu. Bolest mu zpočátku brání usnout, ale slabost je velká, nakonec ho spánek přemůže.

Probudí ho až zjevení se doktora, který se přijde nejen podívat na dílo své zkázy, ale v dobré víře v něm i pokračovat. Pacient otevře ztěžka oči, vidí odulou tvář lékaře. Nejprve tápe, musí si vše srovnat v hlavě, své onemocnění, příznaky. Pak si uvědomí, že leží pravděpodobně na nějaké vlhké pokrývce, snaží se zaostřit paměť, vzpomínat se. Je hodně zesláblý. Znovu ucítí bolest.

Doktor z něho sejme pokrývku, čímž oba zjistí skutečný stav. Nemocný leží ve svých výkalech, pokud se látce, co z něho vychází, dá říkat výkaly. Možná nějaké hleny, šťávy, zbytky klystýru a krev. Stále však žije, cítí se sice mizerně, ale chuť setrvat na tomto světě ho neopouští. Felčar se ptá na jeho pocity, dva pacholci, kteří přišli s ním, mu pomohou vstát. Jeden uklízí postel, druhý ho vlhkým hadrem omývá. Mark cítí, jak jsou jeho nohy slabé, musí se jednou rukou podepřít.

Klání se v místnosti nahý, prochladlý, s mírnými bolestmi v oblasti žaludku. Nevnímá puch, který se kolem něho šíří, prostupuje jím však strach. Skoro se bojí zeptat lékaře, co se s ním děje, nakonec se odhodlá.

„Váš stav není právě dobrý,“ mluví Guignon nezúčastněným tónem, „Nejde o žádnou infekci, což je pozitivum. Bohužel s velkou pravděpodobností máte v žaludku vřed, který vám praskl a krvácí,“ vysvětluje svoje domněnky.

„Co to znamená?“

„To znamená, že vám vytéká krev do žaludku a přes střeva vychází ven vaším řitním otvorem. Proto jste se probudil v kaluži šťáv a krve. Nemám ale nijak možnost, jak dosáhnout zacelení rány. Otevřít vás, tak vás tím zabiju.“

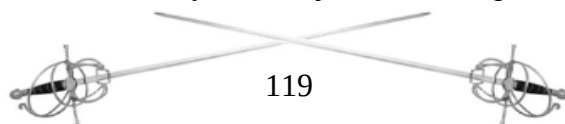
„Nemám naději?“ zesíná pacient.

„Nic takového jsem přece neřekl,“ vrtí hlavou felčar, „Jste mladý a silný, máte dobrou naději se uzdravit. Všechn ten hnus a zkažená krev musí z vašeho těla ven, snad se sama rána zacelí, vy přestanete krvácet a začnete se uzdravovat.“

„Nikdy mě nic nebolelo ...“

„To vůbec nemusí. Prostě se vám vytvořil v žaludku vřed, který prasknul. Buď sám vod sebe, nebo ste se někde praštil, možná nějaký prudkej pohyb, nevím. Prostě došlo ke krvácení do žaludku.“

„Můžete mi pomoc?“ zvedá ošetřovaný k ošetřujícímu oči v úpěnlivé naději.

„Pokusím se. Podám vám znovu dávidlo, tím z vás vyjdou všechny nečistoty, dám vám znovu klystýr, tím propláchneme střeva, aby se v nich neusazoval hnis. Aby všechno vyšlo ven. Pouštění žilou teď vynecháme,“ dodá lékař osvícen neskonanou moudrostí.

„Vůbec tomu nerozumím ...“

„Pane Marku, naše tělo je velmi křehká nádoba, bohužel i u mladých lidí se podobné choroby vyskytují. Sám jsem něco podobného už zažil. Máte statné tělo, mladé, silné, tím roste vaše naděje se z toho vyzdravět. Ale zaručit vám nic nemohu,“ dodá Guignon pro jistotu, suše, nezatěžujíc se tím, jak krutě vyznívají slova pro chvějícího se mladíka.

Mučení pacienta znovu začíná. Polykání dávidel, nepříjemné napouštění konečníkem. A následující vodopád toho, co nazývá doktor škodlivými látkami. Bellison se po kůře není schopen udržet na vlastních nohou, dnes se mu po zkušenostech z minula daří zasáhnout více méně kbelík, jen jeden příděl zvratek skončí na podlaze. Čeledíni h přidržují, zatímco se vyměšuje, potom ho otřou a uloží na postel. Dnes jsou daleko vstřícnější, už se nebojí nákazy.

Zničený mládenec drkotá zuby už pod třemi pokrývkami a oči se mu klíží. Cítí znovu bolest ve svém těle, jako by spolkl nějakého parazita a ten se snažil prokousat z jeho břicha ven. Křeče však nejsou tak intenzivní, byť občas zesílí, únava a oslabení ho uvrhne do blahodárného spánku a zapomnění.

Doktor se na něho přijde podívat po obědě, který absolvoval společně s panstvem. Je zdrženlivý v hodnocení, leč mírně optimistický. Mladík nekrvácí nijak silně, mohl by svůj boj zvládnout. Tato slova vysloví při obědě, o dvě hodiny později už poněkud mění názor. Pacienta nalezne v další kaluži tekutin, jak spal, samovolně z něho vytékal hnis a krev. Alespoň podle felčarova posouzení. Opakuje se celá očištná procedura, dají pod něho jím potřísněné látky, které předtím na slunci vysušili, otřou ho vlhkým hadrem především na zadní části těla, která spočívala v mokru.

Lékař váhá, zda ještě znovu zopakovat svoje léčebné postupy, pak se rozhodne posečkat, ke štěstí svého pacienta. Nicméně vyhledá paní hraběnku, nalezne ji ve společnosti její komorné a dvou mladých šlechticů, hrají spolu karty.

„Bohužel stav vašeho lokaje je nadále vážný, velmi vážný,“ konstatuje.

„Ztrácíte naději?“ zeptá se smutným hlasem paní de Besiere.

„Naděje stále je, bohužel stále krvácí. Nijak silně, ale krvácí. Pokud se rána nezacelí, tak bohužel dojde k nejhoršímu.“

„Máme zavolat kněze?“ zeptá se Angelika, i její hlas zní smutně.

„Pokud se do večera stav nezlepší, pak je toto opatření velmi moudré,“ pokyvuje hlavou Guignon, „Tato noc bude asi pro pacienta rozhodující. Pokud se dožije rána, jeho naděje opět vzrostou. Ale také může už být ráno mrtvý.“

„Požádám správce, aby přivezl faráře,“ povzdychne si zámecká paní, „Chudák Mark, tolik mi přirostl k srdci. Požádám pana faráře, aby se za něj pomodlil v naší kapli.“

„Mohli bysme s ním, snad odvrátíme společnými modlitbami obcházející smrt od jejího úmyslu a Mark se uzdraví,“ navrhuje Angelika.

„Váš sloužící má velké štěstí, tak vstřícné a chápavé panstvo.“

„Nejde jen o Marka, ačkoli ho tady všichni máme rádi. Není jen obyčejný slouha, je synem významného měšťana z Londýna, který ho poslal s námi do učení. Měl se vrátit plný poznatků, které by později uplatnil. Teď mu hrozí smrt.“

„Ach tak, netušil jsem,“ učinila na doktora poslední slova dojem, domníval se, že jde o obyčejného sluhu, teď se dozvídá o jeho původu, sám patří ke třetímu stavu.

„Mše je dobrý nápad, Angeliko,“ praví vážným hlasem hraběnka, „Naštěstí se nepotvrdila hrozba epidemie, uskutečnime ji ne v kapli, ale v zahradě pod širým nebem, večer,“ dodá své rozhodnutí.

Komedie pokračuje, zatímco otrávený mladík v nevědomí svého osudu umírá. Správce doveze faráře Otce Francoise kolem páté hodiny, dostane se mu sdělení požadavků. Zatímco on se odebere za nemocným, Baragnon jde organizovat přípravy do zahrady. Vytvoří provizorní oltář, z chlapců ze

služebnictva i svých vlastních určí pomocníky kněze. Nastaví židličky, dopředu honosnější pro panstvo, za ně, v dostatečném odstupu, další obyčejné pro sloužící.

Kněz vstoupí do místnosti společně s felčarem, když je Mark uvidí, hrozně zbledne.

„Umírám?“ vyrazí ze sebe sípavě.

„Zatím ne, pane,“ odpovídá Guignon, „Ale váš stav je vážný. Proto bude vhodné se vyzpovídat.“

„Takže je konec ...“

„Není, mladý pane. Je velká naděje, když přežijete dnešní noc, že krvácení ustane a vy se začnete uzdravovat. Ale nelze zcela vyloučit ani horší alternativu, bohužel ...“ mluví lékař, je očividně zdvořilejší a chápavější, původ pacienta z bohaté a významné londýnské obchodnické rodiny změnil jeho původně přezíravý postoj. Dokonce mu ho je i trochu líto.

„Nedávám vám poslední pomazání, jen jsem vás přišel vyzpovídat,“ praví Otec Francois, dnes kupodivu docela střízlivý.

„Nedáte mi poslední pomazání ... jsem presbyterián ...“

„Špatně jste mi rozuměl. Jsem sice katolík, ale posledního pomazání se vám dostane, pokud přijde váš čas. Stojíte-li ovšem o moje služby, když nejsem z vaší církve ...“

„Nemám na výběr, Otče.“

„Zůstanu zde přes noc, kdyby se vám přitížilo, přispěchám za vámi s poslední útěchou. Budu se modlit společně s ostatními k Bohu, aby od vás smrt odvrátil.“

„Paní hraběnka nechala připravit mši do zahrady, zúčastní se všichni v zámku,“ vysvětluje Guignon, „Pomodlí se za vaše uzdravení, poděkují Bohu, že nevypukla epidemie,“ dodá a poslední slova vyvolají trpký úsměv na tváři trpícího, jistě, hlavně, že nevypukla epidemie, to je oč tu běží. Ale třeba se najde alespoň pár slušných, kteří za něho poprosí Boha ... je přece tak mladý, tak silný ...

Už pár hodin se zaobírá myšlenkou na smrt. Vybavují se mu mnohé případy, které sám zažil, kdy umírali i jiní mladí lidé a ne díky nepřátelské kulce či meči. I pár jeho dřívějších přátel umřelo, jeden na prochladnutí, další taky na něco s vnitřnostmi. Mládí samo nestačí, Bůh si vybírá i mezi jeho vrstevníky. Někdy skutečně nečekaně. Nikdy by si však nepřipustil, že bude jedním z nich ...

Doktor prohlídne znovu nemocného, stále žádné vnější příznaky, stav setrvalý. Sloužící mu znovu očistí postel, otřou z něho exkrementy, především krev. Uloží ho zpátky na lůžko, je tak zesláblý, musí mu pomáhat. Pak osíří s knězem. Váhá, co má říci, nakonec se vyzpovídá ze svého hříchu. Neřekne knězi úplně všechno, ale naznačí nejpodstatnější. Vyličí svůj vztah s hraběnkou, kdy on jí poskytoval rozkoš a ona ho živila a vydržovala. Farář není nijak zvlášť pohoršen, alespoň se zdá. Či se umí dobře ovládat.

Opustí Marka, jde se připravovat na mši, která je po něm žádána. Dává pokyny svým pomocníkům, je krásný večer, zahrada bude osvětlena loučemi vhodně rozestavenými, sloužící je již rozžínají. Přijde za ním i zámekká paní.

„Je mi líto vašeho Marka,“ řekne farář s jistými rozpaky, „Netušil jsem, jak vám je blízko.“

„Otče, pozor na slova,“ sykne šlechtična, vezme kněze za ruku a odvede ho kousek stranou, „Nezapomínejte na zpovědní tajemství. Já jsem vdova a Mark je svobodný muž. Náš hřích není tak velký. Aby se vám na vše lépe zapomínalo, dostanete bohatou výslužku a sto liber k tomu,“ podpoří svou žádost daleko pádnějším argumentem.

„Dal jsem mu za zmíněnou věc rozhřešení, dostane se mu i posledního pomazání, pokud bude třeba. Jeho duše sice bloudila, narážím na jeho příslušnost k protestantům, ale vypravím ho k Bohu, pokud bude nutné.“

„Spoléhám na vaši velkorysost i diskrétnost. I při večerní mši,“ dodá raději hraběnka, farář chápavě kýve, bohatá výslužka a váček s mincemi mu bohatě stačí ke vstřícnosti.

Setmí se, oknem do komůrky umírajícího již neproniká téměř žádné světlo, obklopuje ho tma které se bojí, jediná svíčka ve svícnu na stole je málo. Padá na něho tíseň, děsí se smrti, někde v hloubi rozdmýchává jiskérku naděje. Má stále dost sil, nekrvácí tak silně, snad tělo dokáže unikající životadárnou tekutinu nahradit. Bude bojovat. Musí přežít noc, pak mu dáva doktor velké naděje. Snaží se zaposlouchat, zda k němu nedolehne z dálky něco ze mše, která by se měla právě teď konat v zahradě.

Vnímá však jen ticho a svůj strach. Pětadvacet let, je to málo nebo hodně? Užil si dost? Snad. Ale nezanechá za sebou nic, žádného potomka, žádného pokračovatele, svým semenem plýtvat na stárnoucí požívačnou šlechtičnu, místo aby ho věnoval dívce, manželce, která by mu porodila potomka.

Pokud se z nemoci vyhrabe, zcela změní svůj život, slibuje sobě i Bohu. Vráť se do Anglie, využije svých peněz, otec mu jistě nalezne vhodnou nevěstu. Usadí se, bude vzorným manželem i otcem. Vráť se ke svému stavu, nebude vzhlížet ke hvězdám, za kterou kdysi ve své naivitě paní de Besiere považoval. Hodně zmoudřel, hodně pochopil, byla by škoda teď umřít a nic ze svých poznatků nevyužít. Nesmí se vzdávat, musí bojovat. Proč se jen ta rána v jeho žaludku nezaceluje, sáhne si na zadek, mezi půlky, cítí na prstech vlhkost. Jak ale ucpat ránu, která se mu podle toho mastičkáře otevřela někde uvnitř těla, ze které mu uniká život?

Zahrada je osvětlená asi dvaceti loučemi, Otec Francois zaujme místo za stolem představující oltář, kolem něj několik chlapců, navlečených do šatů pro bohoslužby, většina z nich již podobné úkony mnohokrát dělala, proto vše klope. Sedm urozených mužů a dam sedí předsunuto před ostatní, za nimi téměř všichni, co se na zámku vyskytují. Vida, co jich tady je, když se připočítají ženy a děti, pomyslí si Angelika, nikdy všechny takto pohromadě neviděla.

Otec Francois mluví dobře, alespoň v tomto se vyzná. Své kázání prokládá krátkými zpěvy, ve kterých jeho hlas dominuje nad chlapeckými z jeho chóru. Kolem nich je již tma, ale vane jen mírný větřík, ještě stále zůstal vzduch teplý od slunečných paprsků, respektive od ohřáté země. Na všechny působí mše blahodárně, nepotvrdila se obava z možné epidemie, což si zaslouží poděkování Bohu. Sice jeden chudák svádí boj o život, ale košile bližší než kabát. Jeho prasklý vřed, což je diagnóza doktora, která se rozšířila, je jeho smůlou. Však i jemu je věnována část promluvy faráře, všichni se za urostlého a pěkného anglického mladíka pomodlí, víc od nich nikdo chtít nemůže.

Urozensi a farář se přesunou do jídelny, ostatní do svých vyhrazených prostor, nejčastěji v přízemí či sklepení zámku. Tíseň i krása večerní bohoslužby vnesla klid do jejich duší. Ne tak do té jediné, která marně bojuje se svým otráveným tělem. I k Markovi nakonec dolehl zpěv, něco jako tichá a smutná odměna. Nebo si namlouval, že ho zaslechl. Cítí znovu krev, respektive vlhko pod svým zadkem, už není schopen kontrolovat výtok krve a hlenů, možná hnisu. Vychází z něho samovolně, pomalu, ale trvale. Uvědomuje si nyní plné riziko. Jeho zásoba krve není nekonečná a pokud bude takto pokračovat, brzy nebude kde brát. Pak přijde smrt.

Kněz se nažere a opije, jak je jeho dobrým zvykem, stačí mu čím dál tím méně, aby se začal potácet. Ostatní jsou rádi, když vypadne, ještě chvíli posedí a pak se taky rozejdou do svých komnat. Zítra je taky den, nastanou nové hry, nová zábava. Jen doktor, kterého též přizvali ke svému stolu, zamíří za svým pacientem.

Když odhrne pokrývku, sraští se mu čelo. Látka pod mladíkem přímo mokvá. Zato on je čím dál tím víc bledý, zesláblý. Guignon přemýšlí, zda by se neměl pokusit ještě jednou ho propláchnout, když z něho dostane hnis, vyčistí ránu, snad se ta zatáhne a přestane krváčet.

„Je to špatný,“ spíše konstatuje než se ptá Bellison, jeho hlas zní téměř plačtivě, nehodí se k urostlému mladému muži.

„Bohužel, mladý pane,“ povzdechne si mistr medikus.

„Nemůžete něco udělat? Abych přestal krváčet?“

„Nemám žádný prostředky. Mohl bych se pokusit vás ještě jednou propláchnout,“ sám tápe ošetřující.

„Pomůže to?“

„Jen Bůh ví a vy jste v jeho rukách,“ myje si ty své lékař.

„Zkusíte to? Vydržím všechno, jen se mě pokuste zachránit,“ skoro žadoní pacient, neuvědomujíc si, že léčebné postupy felčara zrychlují jeho neodvratný konec.

„Pokusím se,“ mluví jakoby k sobě Guignon, „Vaše rána se otevřela a určitě hnisá. To jí brání se zacelit. Zkusím ještě více dávidla, znovu propláchnu i vaše střeva, zkusím dostat všechn hnis a zkaženou

krv ven. Snad se nám tak podaří vřed očistit a ten se zatahne a rána přestane krváčet,“ vysvětluje svou teorii, je si jí tak jistý, mluví přesvědčivě, že nebožák zmírající pod jeho rukama mu je ještě vděčný.

„Jsem připraven,“ hlásí hrdě Bellison, rád podstoupí nepříjemnou proceduru, pokud se mu tím zvýší naděje.

Je rozhodnuto, Jean -Eudes zavolá své již vyzkoušené a poučené pomocníky, znovu započne zbytečné mučení umírajícího. Znovu do něho napumpují dávidla a klystýr, znovu z něho stříká krev. Po drastické proceduře ho omývají, on skoro necítí své údy, nemá už téměř žádných sil, z jeho konečníku vytéká stále červenější tekutina, na což upozorní jeden z čeledínů. Doktor však jen pokrčí rameny. Pacient dostává hodně pít, v žaludku se voda zabarví a pokud ji nevyženou vrchem, volně odtéká druhou stranou, tak zní jeho vysvětlení.

Svědomy přinutí doktora se k pacientovi vrátit ještě kolem půlnoci, jeho stav je stále horší. Mark mluví již jen s velkým úsilím, pod zadnicí červená skvrna. Guignon pochopí, jeho role skončila, je čas na kněze. Nedaří se mu ho vzbudit, naštěstí potká Angeliku a jejího manžela. Prý uslyšeli hluk, ve skutečnosti se chtěla paní de La Solignac podívat na trpícího. Její muž byl právě před chvílí zasvěcen, zároveň donucen k přísaze, že vše uchová v naprosté tajnosti i před svými sourozenci. Tak ho staví nad ně, výš, aby cítil svou vůdčí roli.

Skoro až vulgární slova Angeliky a drsné cloumání Julienu přiměje kněze vstát, tváří se spíš vyděšeně než nazlobeně, na zámku je závislý a musí tedy plnit přání jeho obyvatel. Jeho nepříjemný oděr tentokrát zanikne v pachu okolo Marka. Stojí tu teď čtyři nad lůžkem s umírajícím, ta jež ho otrávila, ten jež mu svým léčením konec uspil, nestranný svědek a poskytovatel posledního pomazání.

Mark vnímá okolí jen matně, rozmazaně. Po kůře prováděné ošetřujícím se mu zase přitížilo, už nezvedne sám ani ruku. Slyší slova kněze, vidí obrysy postav okolo. Chápe svůj stav, kdy se jeho čas naplňuje. Přitom se před pár dny cítil tak silný ...

„Co bude dál?“ zeptá se Angelika doktora, když všichni čtyři vyjdou z místnosti.

„Teď už je na cestě k Bohu,“ odvěti smutným hlasem Guignon, ač si není vědom žádného svého pochybení. K dobru mu je nutné připočítat, nikdy neměl šanci. Bojoval s imaginárním vředem, ne jedem rozežirajícím pozvolna vnitřnosti. Vlastně ulehčil Markovi umírání, zkrátil jeho utrpení. Což ovšem vůbec netuší.

„Je připraven,“ zapotácí se farář.

„Má u něj někdo být?“ zeptá se znovu Angelika.

„Může, ale nikdo mu už nepomůže. Krvácení nepřestalo, je jen otázkou času, kdy mu zůstane tak málo krve, že zemře. Jde o hodiny. Pošlu k němu jednoho z těch čeledínů, jestli chcete, vzbudím je,“ dodá ošetřující.

„Zbytečné,“ zavrtí hlavou kráska, „Znám Marka už mnoho let, byl tak trochu mým přítelem, ačkoli je z neurozené krve. Zůstanu tu s ním, spolu s manželem,“ dodá a uvidí překvapený výraz všech okolo.

„Vaše jednání je šlechetné a Bůh ho vidí,“ řihne si Otec Francois, pak se začne potácet do své místnosti, na schodech dvakrát upadne a natluče si. Pomůže mu až doktor, který se chvíli ještě zdržel u pacienta, pak se s pokřikem taky rozloučil. Už tady není nic platný. Ať panstvo zůstane s mladíkem samo, asi byl skutečně víc, než obyčejný sloužící, synek bohatého měšťana z Londýna.

Julien nic nechápe, ale nijak neprotestuje. Jeho žena má asi důvod, proč chce zůstat s umírajícím. Celý zámek se ponořil dávno do tmy a do ticha. Bellison není zase tak důležitá osoba, aby kvůli němu všichni trojčili, navíc většina netuší závažnost jeho stavu. Neví, že mu ubíhají poslední hodiny, možná minuty jeho života.

Angelika i její muž se posadí nedaleko postele a pohlíží do tváře nebožáka. Leží na zádech, zakrytý ke krku pokrývkami, v oblasti hrudi se mu lehce a trhavě nadzvedávají. Teď sebou škubne, snaží se zvednout ruku, jeho tělo jako by se prohnulo v křeči. Krásná dáma nadzvedne pokrývku, pod zadnicí její oběti se tvoří kaluž, ta předchozí křeč byl další výron krve. Už se konec opravdu blíží.

Znovu ho zakryje, když ještě předtím vrhne jeden necudný pohled na intimní partii jeho těla, pak se přiblíží k jeho hlavě, je vzdálena ani ne půl metru.

„Marku!“ řekne polohlasně.

„Angelika?“ tápe mladík, ještě neztratil zcela vědomí.

„Správně. Víš proč sem tady?“

„Umírám ... je to hezký ...“

„Je to hezký,“ usměje se ona, má na mysli zcela něco jiného než nebožák, „Víš proč umíráš?“

„Prasklo mi něco ... tam uvnitř ... říkal doktor ... ale mám ještě naději, může přestat krváčet.“

„Nemáš žádnou naději, hlupáku,“ zkříví se její obličej v téměř rozkošnickém úsměvu, „Právě si vysral poslední zbytky svého života. Máš možná hodinu, možná ani tu ne.“

Umírající neodpoví, stále ještě vnímá, její hlas zní nějak divně, nechápe, přišla ho přeci potěšit, povzbudit na poslední cestě ... co vlastně říká?

„Rozumíš co ti říkám? Vnímáš mě ještě?“ ptá se ho ona.

„Rozumím ... ale těžko se mi ... mluví ... jsem tak slabý ...“

„Abys nebyl, když už skoro všechna tvoje krev je se sračkama z kbelíku vylitá někde do hnojiště,“ mluví na něho ona s potěšením, „Všichni už vodešli, vrátěj se sem až zejtra, aby zabalili tvoji mrtvolu. Jsme tu už jen my dva. Víš proč umíráš?“

„Něco prasklo ...“

„Jo, něco prasklo,“ zasměje se teď Angelika polohlasně, zvuk jenž vydává, zazní hrozně, mráz přeběhne po zádech i Julienovi, který na celé divadlo pohlíží s rozpolcenými pocity. Smrt ho svým způsobem vzrušuje, ještě víc jeho žena, jak trápí nešťastníka, je tak rozkošná, pocítí chuť s ní souložit.

„Nerozumím ...,“ ozve se z přítmi lůžka, jen stěží slyšitelně, tělo se znovu zachvěje, další výron krve.

„Marku, seš naprostej hlupák,“ říká rychle trapitelka, dostává strach, mohl by umřít dříve, než mu vyjeví celou pravdu, „To byl nápad chtít se trhnout vod hraběnky, chtít jí voškubat. Hovno prasklo, ty hlupáku. Víš proč chcípáš? Nasypala sem ti do vína jed. Ten ti rozežírá vnitřnosti, proto sereš a bleješ krev. Jak krásnej je na tebe pohled. Každou chvíli chcípneš, tak abys věděl proč.“

Slova znějí děsivě i pro Juliana, natož pro umírajícího. Tomu se nechce uvěřit, že nejde o blouznění, možná je všechno přelud. Přesto ho vyšeptané doznání přímo do obličeje přiměje zmobilizovat poslední zbytky sil, nadzvedne se na loktech, klížíci se oči má teď doširoka otevřené.

„Ty ...,“ zmůže se jen na jedno citoslovce.

„Není chyba mu tohle říkat? Co kdyby někdo přišel,“ tváří se vyděšeně Julien, stejně tak se dívá ke dveřím.

„Mluvím šeptem. Nikdo tady není a nikdo už nepříjde,“ otočí se ona zpátky k Bellisonovi, „Je tu jen tenhle hlupák, co se válí ve vlastní krvi a sračkách. Kterej chtěl bejt moc chytřej. A ten chcípne každou chvíli.“

„Pořád žije a mohl by ...,“ ozve se znovu manžel.

„Nemůže nic, už sotva mluví. Ale neboj, kdyby nechtěl chcípnout, tak mu pomůžeme, zacpeme mu nos a hubu. Ale nebude třeba. Posad’ se, Juliene, vychutnej si smrt,“ obrátí se Angelika zpět k manželovi a donutí ho se posadit, pak mluví dál šeptem, blízko ucha umírajícího, doufajíc, že ji ten ještě slyší, „Podívej na Marka. Před pár dny byl ještě plnej síly. Jenže nechtěl poslouchat. Bylo mu zatěžko poskytovat svůj vocas paní hraběnce. Tak jsem jí navrhla tohle řešení. Vyzkoušeli jsme si jed, odstranili jednoho neposlušného hlupáka. Podívej, jak zírá, jak by se mi chtěl pomstít za svou smrt, ale nemůže se už ani pohnout. Už nemá sílu ani hnout prstem. Musí se jen tupě dívat a čekat. Smrt už klepe na dveře, slyšíš, Marku? Slyšíš?“

I Julien se ohlédne, vyděšený. Oči Bellisona zírají na vražedkyni, má pravdu, chtěl by se pomstít. Právě mu řekla, že ho otráвила. Pochopil, sice ne zcela proč, ale již zná příčinu své smrti. Ve svých představách se vidí, jak jí chytne za krk, pevně tiskne, ona se marně brání, dusí se a on ji vezme s sebou.

Pak si uvědomí, jak se mu stále vysmívá do obličeje a on jen leží bez jediného pohnutí. Nikdo ho nepomstí, nikdo se nedozví pravdu. Budou věřit doktorovým slovům.

Oči se mu zavírají, ještě jednou se přinutí je otevřít, ještě jednou zaostřit, spatří naposledy tvář ženy, v mlze, ale jasně ji poznává. Vidět na světě jako poslední krásnou a zlověstně se usmívající tvář své vražedkyně, není právě šťastné rozloučení s tímto světem. Jeho oči se pomalu zavírají, nemá už sílu udržet víčka ani vědomí. Zahaluje ho příkrov zapomnění, přichází agónie ...

„Už je po něm?“ zeptá se stísněným hlasem Julien.

„Ještě ne, ale už brzo bude. Už je v bezvědomí,“ zkoumá slábnoucí dech Marka jeho vrah.

„Budeme čekat?“

Angelika neodpoví, vyjde na chodbu, rozhlédne se. Nikde nikdo není, všude panuje naprosté ticho. Všichni asi už spí, i v okolních místnostech. Vráť se zpátky a pro jistotu zasune závoru. Její manžel na ni nechápavě zírá.

„Juliene, chci tě. Teď a tady. Ale potichu, rozumíš?“ šeptá mu ona, on jen konsternovaně zírá.

Jeho manželka však dále nečeká, přesune se do čela postele, aby ona i její manžel viděli dokonávajícího mladíka, potom se opře o postel a nabídne mu své tělo. Může do ní vstoupit zezadu, pochopí, ale je ochromen hrůzou, nemůže se pohnout. Chce se s ním milovat přímo nad umírajícím, možná už mrtvolou. Ale vždyť on sám přece před chvílí pomyslel na to samé. Náhle je mu jedno, jestli ho někdo přistihne nebo uslyší, využívá příležitost a koná dle jejího přání. Jen tolik rozumu v nich obou zůstává, aby se střezili většího hluku, jinak jsou zcela zachvácení extází, doprovázející jejich soulož v přítomnosti umírajícího. Kterého ona zavraždila.

Mark Bellison zemře ve věku pětadvaceti let a dvou měsíců. Doktor Guignon potvrdí jeho smrt druhého dne zrána, uvede i její příčinu. Mladý muž zemřel v důsledku vykrvácení z prasklého vředu. Mrtvolu ve spěchu omyjí, zabalí do deky a snesou do sklepa. Tam je větší chlad a vydrží lépe do jeho pohřbu. Bude za dva dny na místním hřbitově, nebudou raději s uložením těla otálet, ještě aby nakonec přeci jen nepropukla epidemie.

Následné noci opět vyklouzne ze svého pokoje manželská dvojice, prochází ztichlým zámkem a jejich kroky směřují do sklepa. Potichu otevrou dveře, za nimi leží nebožtík. Je zde opravdu chladno, kromě různého harampádí se v komnatě nachází i stůl a na něm podlouhlý balík. Angelika zavře dveře, opět použije zástrčku. Kolem by nikdo být neměl, sama vybrala tohle odlehlé místo. Jen oni dva a ztuhlé tělo.

Krásná žena rozsvítí další svíce, předtím si na cestu svítili jedinou svíčkou. Postaví svícen na zem a začnou nebožtíka rozbalovat. Když ho odhalí, přenesou Julien světlo nad stůl. Markovo tělo leží teď na břiše, oni pátrají kousek po kousku, zda se neobjevila nějaká skvrna, nějaké znamení, signalizující otravu jedem. Nic, jen obyčejné posmrtné proleženiny, ty vznikly už včera v noci, poté, kdy vypustil duši.

Obrátí ho, nebožtík má oči zatlačené, koutky pokleslé, tváře mírně zkřivené. Snad že neodešel v klidu a míru, ale v zoufalství nad vyjevením zločinu na něm spáchaným. Znovu zkoumají kůži, opět nenacházejí nic nepatřičného.

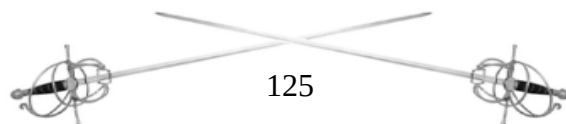
„Dobřej jed, nezanechává žádný stopy, zmátnul i doktora,“ poznamená Julien.

„Myslíš mého spoluviníka?“ ušklíbne se Angelika, na jeho tázavý pohled dodá, „Jeho léčba mu zkrátila život, zabili jsme ho společně.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rameny manžel, „Zabalíme ho?“

„Ještě počkej, však víš, ne?“ zablýskne se v jejich očích.

Julien pochopí. Dech se mu zrychlí, položí svícen na stůl vedle ztuhlého obnaženého těla, jeho manželka už zaujímá pozici u nohou nebožtíka. Jejich vzrušení nabývá na intenzitě, přítomná smrt jim znovu poskytne zvýšený prožitek jejich milostného aktu.

PÁTÁ KAPITOLA

NEČEKANÁ A NEVÍTANÁ NÁVŠTĚVA

Markýza Andrea de Cavarlene oslavila v březnu šestadvacáté narozeniny, je v rozkvětu, plná sil, po druhém porodu ještě více zkrásněla, křivky jejího těla jsou dokonalé. Přesto již dva a čtvrt roku sexuálně nežije. Poslední její styk s mužem proběhl onoho osudného dne s hrabětem de Godille, při němž byli přistiženi jejím manželem, který následně utrpěl ránu mečem od jejího milence. Z absence prožitku tělesných rozkoší s mužem je nervózní, občas mívá návaly vzteku, které odnáší její komorná Suzanne, naopak klid a mír na duši nalézá v přítomnosti svých dětí. Henrimu bylo v březnu již pět let, roste jako z vody, matku miluje. Pierre dovrší v říjnu druhý rok života. Oba chlapce miluje, v modlitbách děkuje Bohu za jejich zdraví.

Jejím jediným kontaktem se světem jsou hraběcí manželé de Prieu. Přivezli jí zrovna nedávno ukázat oba své potomky, dvouletou Marion a ročního Narcisse. Hraběnka je rovněž krásná, svěží, porody ji posilnily. Naštěstí zatím nevypadá znovu těhotná, markýza si uvědomuje, jak je sobecky nepřející. Jenže její těhotenství ji omezuje v jejích návštěvách a ona je jedinou osobou, se kterou si může promluvit. A kterou její manžel pouští do jejich zámku. Jinak nikam nevycházejí, nikoho nezvou. Vězení musí vypadat podobně.

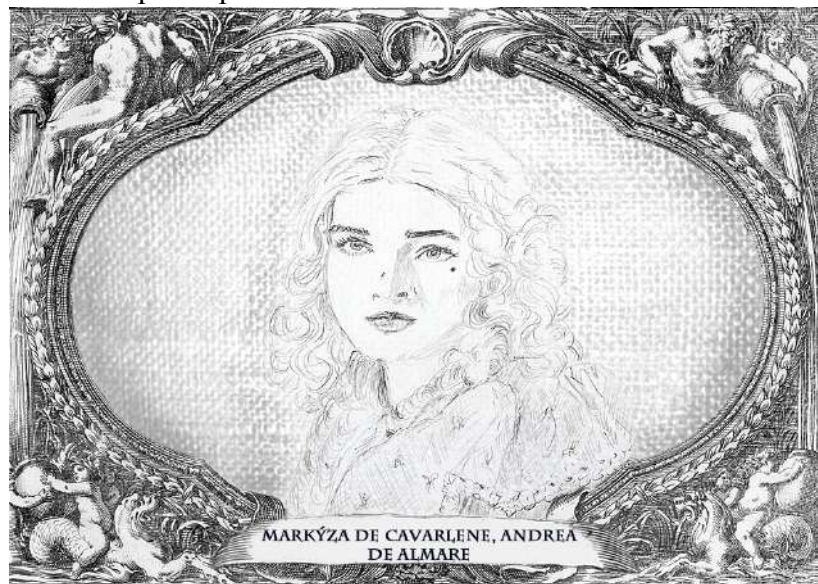
Ne, nemůže si jinak stěžovat. Občasné návštěvy jejího bratra markýze de Almare donutily jejího muže chovat se k ní dobře, služebnictvo ji teď daleko více respektuje, dostane, oč si požádá. Kromě

manželova penisu a svobody pohybu. Tím míní možnost i vyjet ze zámku do společnosti či nějakou sama přivítat. Ještě že má své syny, ke kterým se upírá, oni jsou její útěchou, radostí, nadějí.

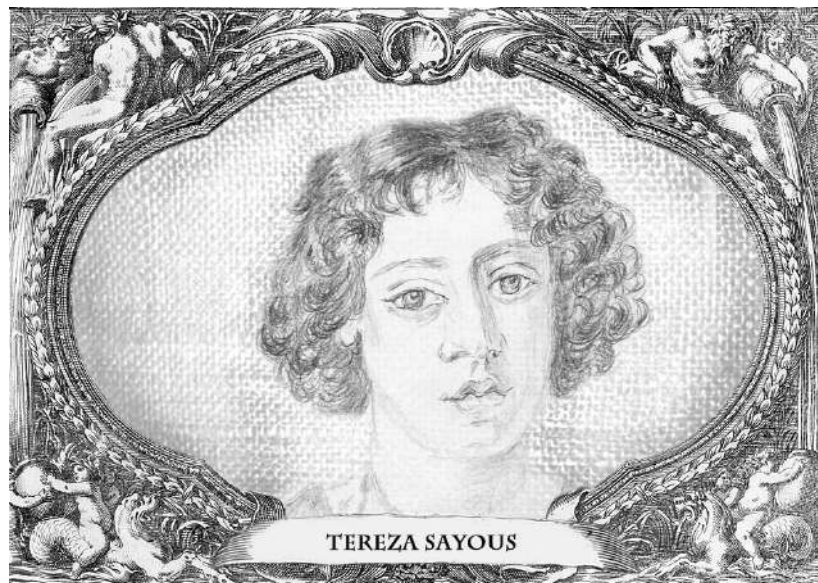
Ve svém zoufalství si postěžovala své přítelkyni a požádala ji o pomoc. Hraběnka de Prieu jí nedávno vyprávěla, jak se setkala s baronkou de Montjau a ta slíbila o všem spravit její matku. Jenže co čeká? Její matka tráví svůj čas ve vyhnanství na zámku Besiere, král respektive královna regentka tak rozhodla. A její bratr jejich příkaz podpořil, jen pokud zůstane jejich matka na svém zámku, může využívat jeho výnosy. Pokud by se vzdálila, je její bratr připraven uplatnit své práva dané mu ještě příkazem Ludvíka XIII. a vkládající do jeho rukou správu panství Besiere.

Navíc se s matkou nerozešla dvakrát dobře, v jejím souboji o majetek se postavila za svého bratra. Teď možná bude litovat. Pierre je milý, hodný, sám se trápí jejím současným postavením ve zdejší domácnosti, ale nijak jí nepomůže. Nedokáže pohrozit jejímu muži, přitlačit ho ke zdi, využít svého postavení u dvora. Je až moc slušný, než aby ji účinně pomohl, jeho dobré rady a promluvy s jejím mužem k ničemu nevedou. Ano, dostává se jí nejlepší péče, získala postavení paní domu nad prostým služebnictvem, ale to je tak vše. Přitom tolik touží po lásce, po společnosti.

Je odpoledne začátkem června, prochází se s Henrim po zahradě, jejíž údržbáři se jí klaní, za ní cupitá chůva Tereza Sayousová, nese v náručí jejího druhého syna. Ještě dále za nimi kráčí komorná Suzanne d'Fouguier, které stále nemůže přijít na jméno, v proutěném košíku s sebou vláčí nějaké jídlo a sladký nápoj, pro svou paní a jejího syna.

Ač sluníčko pěkně upaluje, má Andrea ze současného počasí strach. Občas zavane chladný vítr a Henri by mohl nastydnout. Proto ho nutí jít způsobně vedle ní, ačkoli on by se tak rád rozběhl, skotačil. Smutně kouká za keře, kde sedí na židličkách sourozenci de Mondoville, Marie oslaví za pár dní čtrnácté narozeniny a Hyacintovi bylo v březnu osm. Henri by si rád hrál se synem podivných manželů, jenže jeho prudérní matka je strašlivá osoba. Deptá své děti vlastním pojetím výchovy, i teď obě způsobně sedí a jsou nuceny poslouchat jejím předcítáním z jistě pobožné knížky.

Objeví se její manžel, přichází od zámku. K Henrimu se chová skvěle, Pierra přehlíží, neboť má velké podezření, že semeno, z něhož vzklíčil jeho život, patřilo hraběti de Godille. Dítě je stále malé, některé příznaky tomu ale již teď napovídají.

Honoré nezavrhl mladšího syna své ženy, alespoň ne veřejně, ale ve svém srdci pro něho místo nemá. Podobně jako pro svou choť. Navenek se chová jako vzorný otec a manžel, alespoň tak se to musí

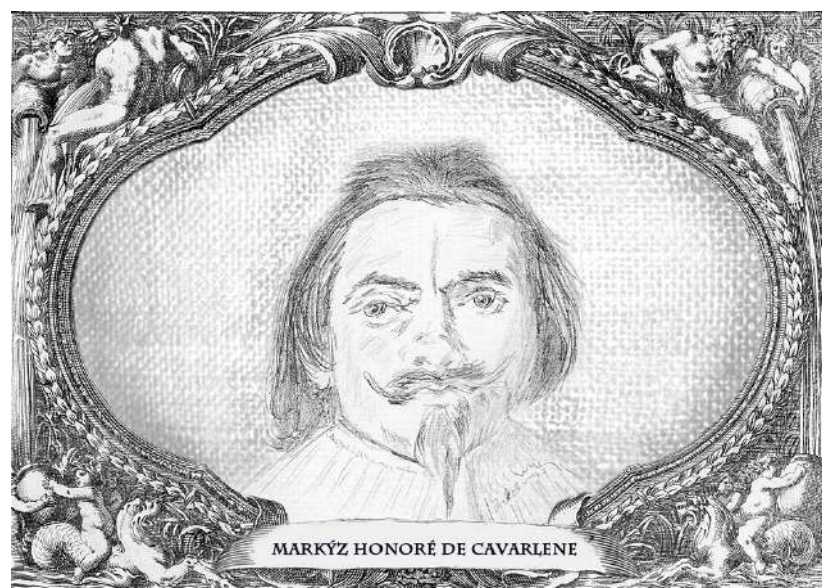
všem jevit, ale do její ložnice nevstupuje. Sám přitom drží podobný půst, ona neví nic o žádné milence nebo milenci, i toto podezření v ní již klíčí. Ale markýz s největší pravděpodobností žije v dobrovolném celibátu, pod vlivem pobožných blouznění manželů de Mondoville. A taky Otce Benedikta, horlivého jezuity, který je v jejich puritánských názorech utvrzuje.

Henri spatří otce, podívá se na matku, ta mu uvolní ruku. Chlapec se rozběhne po písčité cestičce mezi záhony, přímo do náručí svého zploditele. Raduje se z toho, jak s ním markýz zatočí, nadhodí, než ho vrátí na zem. Hoch váhá, nakonec využívá příležitosti a zase běží k matce. Může mezi rodiči pendlovat, tím se mu dostane pohybu, doposud mu odepíraného.

„Henri, zpotíš se a nastyďneš,“ kárá ho markýza, dítě se zarazí, podívá se na jednoho i druhého rodiče, jsou již od sebe jen pár metrů.

„Matka má pravdu, Henri. Nesmíte se urřit,“ promluví vážným hlasem pan de Cavarlene.

„Ano, tatínku,“ odpoví hoch způsobně, rodičům musí vykat, i otec mu vyká, matka jen ve společnosti. Vždyť je dědicem tohoto zámku, který by dokázal mít tolik různých schovávaček, kdyby ho nechali si hrát, jednou mu bude patřit i tahle krásně vonící rozkvetlá zahrada, po níž mu brání se živelně rozběhnout. Je veden k dodržování přísných norem chování, dělají z něho urozeného muže, který bude jednou významným šlechticem, markýzem, moc důležitou osobou. Říkají mu věci, z nichž některým zcela nerozumí, ale mají ho oba rádi, to dokáže vycítit. On je taky, ačkoli asi matku více, je k němu blíží, hraje si s ním, otec je takový strohý, mluví divně, trochu z něho jde strach. Ale především k němu cítí respekt.

„Je krásné počasí, opravdu ideální pro vycházku,“ prohodí zámecký pán, nasává vůni své zahrady.

„Máte pravdu. Jen se nesmí podceňovat chladný vítr, Henri se rychle zpotí a mohl by vážně prochladnout,“ varuje markýza, což na manžela působí.

„Dohlídnu, aby se neuřít,“ přitaká hrdý otec a varovně zvedne prst. Hoch ustrne, opět způsobně kráčí mezi rodiči, žádný radostný pohyb. Za což si vyslouží pochvalný pohled svého zploditele. Pro něj je Henri všechno, on je jeho naděje, budoucnost. Pro něho žije, jemu všechno jednou předá. Musí z něho vychovat slušného, ctnostného mladého muže, ne hejska, jakých je

všude plno. Mravy upadají čím dál víc, všude se smilní, porušují se boží přikázání, slovo čest ztrácí význam i v těch nejlepších rodech. Sám se stal obětí jednoho takového bezectného mladého muže, z rodu tuze dobrého, jemuž projevil přátelství a on ho odporným způsobem pošpinil.

Zahradníkům se musí jevit panstvo jako spořádaná a šťastná rodina. Prochází se po bedlivě udržovaných cestičkách mezi květinovými záhony či nízkými sestříhanými keři, vystavují svá těla slunečním paprskům, konverzují, vedouc staršího ze synů mezi sebou. Chůva s druhým mladým pánem a komorná s košíkem cupitají v uctivé vzdálenosti za nimi. Pokud se přiblíží k některému z pracujících na zahradě, dostane se jim uctivé úklony a pozdravení. Ale též odpovědi. Pán lpí na dodržování slušného chování, dává všem najevo, kým pro ně je. Ale není zlý, jen hrozně upjatý a odtažitý. To markýza je někdy osloví i jménem, dokonce na některých mužích ulpí pohledem déle, než by asi měla. Muži a mladíci však nic netuší o jejich problémech, markýza je pro ně tabu, osoba, ke které se mohou tak maximálně klanět.

„Pane markýzi,“ ozve se za jejich zády hlas majordoma zámku pana de Mondoville, Honoré jen koutkem oka pohlédne na své děti a manželku, zabrané do výchovné lekce, ve tváři se mu zračí nervozita.

„Copak se děje, že nás rušíte při rodinné siestě?“ podívá se zle na svého sloužícího.

„Moc se omlouvám, pane markýzi, ale objevil se problém ... neumím ho bez vaší pomoci vyřešit. Promiňte, Milosti, promiňte, Madam, i vy mladý pane,“ ukloní se postupně všem třem.

„Není nic, co by nepočkalo, pokud jsem se svým synem a svou ženou,“ mračí se stále zámecký pán, nejen nad nevhodným chováním majordoma, ale též v předtuše nepříjemnosti. Určitě by ho spořádaný a uctivý služebník nevyrušil jen tak.

„Znovu se omlouvám, Milosti,“ předvede další hlubokou úklonu pan de Mondoville. Více neřekne, v přítomnosti markýzi nepovažuje sdělovat důvody svého vpádu do pohody v zahradě za vhodné.

„Budete mně muset omluvit, pokud vše vyřídím rychle, ještě se za vámi vrátím,“ obrátí se ke svému synovi a manželce markýz, „Henri,

poslouchejte matku a chovejte se, jak se na mladého muže vašeho rodu a postavení sluší,“ dodá.

Andrea pozoruje odcházející muže, co asi tak vážného přimělo upjatého správce zámku narušit klid svého pána? Pak se však otočí, nabídne svou ruku synovi a pokračují v procházce. Její zrak padne na mladíka, který si hodně rozepnul košili, potí se u jednoho ze záhonů. Jakoby mimoděk nasměruje procházku k němu, snad se může alespoň potěšit pohledem na mužské tělo, když vše ostatní je jí manželem tak dlouho upíráno.

„Tak co se děje?“ zeptá se stále ještě nerudně pan de Cavarlene, blíží se k zámku, jsou dost daleko, než aby je markýza zaslechla.

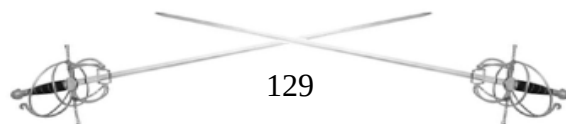
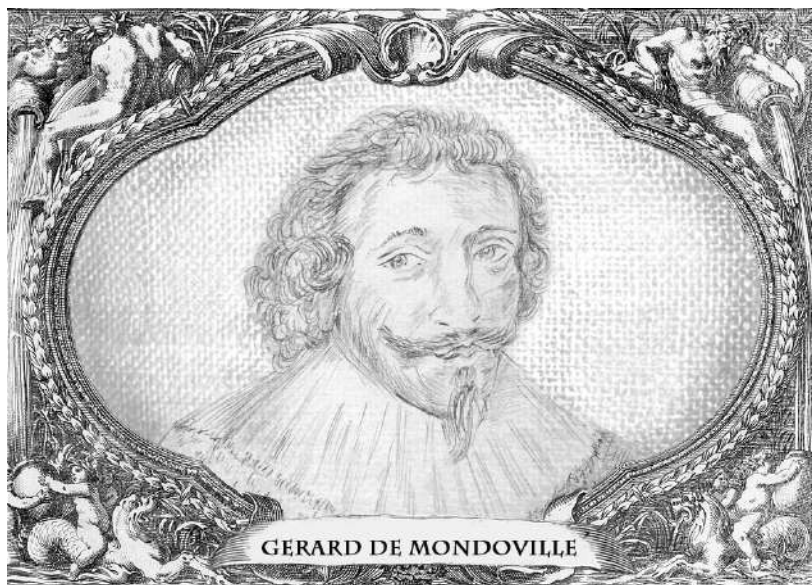
„Milosti, objevil se tady váš synovec, pan Raoul de Barbou,“ řekne prostě majordomus a jeho pán se v chůzi zastaví. Jeho čelo se zkrabatí ještě více, čert aby toho mladíka odnesl, když podobným způsobem přišel na svět, v hříšném poměru jeho zesnulého bratra.

Jeho nevychovaný a divoký synovec, jeden z nejhorších příkladů zkažené společnosti. Zplozen v hříchu, žijící v něm sám. Drzý, rváč, jistě už i smilník, kolik mu je let? Asi už dost, aby běhal za ženami. Už ho neviděl možná dva a půl roku, možná i tři. Jen mu posílá na adresu jezuitského semináře domluvený obnos, pro klid svého svědomí.

Markýz neřekne ani slovo, znovu se dá do pohybu. Ve vestibulu zámku spatří mladého muže, ustrojeného do nijak zvlášť výstředních šatů, jež určitě už něco pamatují, zaprášený z cesty, držícího v rukách klobouk, u boku dlouhou dýku. Má právo nosit meč, napadne jeho strýce, pěkně vyrostl, pozoruje jeho postavu. Návštěvník si jich doposud nevšiml, pozoruje výzdobu okolo sebe.

Pan de Barbou zaslechne kroky a otočí se. Přicházející muži spatří pohledný obličej, mírně upatlaný od rozmazaného potu smíchaného s prachem, ale také smutné oči. Nevypadá určitě jako výtržník, spíše zaražený mladík, nyní nepochybně i velmi rozpačitý. Jeho ruce žmoulají klobouk, je si vědom, jak málo je zde vítaným hostem. Dorazil na koni, je unavený, ale koncentrovaný. Bude se muset hodně snažit, aby nebyl rychle vyexpedován zpátky do Paříže.

„Co vás přivádí do mého zámku?“ zeptá se hodně stroze pan de Cavarlene, jeho chování je nezdvořilé, vypovídající o jeho vztahu k hříšnému plodu svého již dávno zesnulého bratra.

„Omlouvám se, pane markýzi, chápu vaše překvapení z mé neočekávané návštěvy,“ ukloní se způsobně Raoul, „Přišel jsem za vámi pro radu. Jste jediný koho na světě mám ...,“ zlomí se mu hlas v rozpacích, možná trochu i dojetím.

„Měl jsem dojem, že jsme si náš vztah vyjasnili,“ odvětlí chladně necitlivý hostitel.

„Jistě, pane markýzi. Přesto bych vás rád poprosil o rozhovor, mezi čtyřma očima.“

„Rozmluvu vám neodepřu, když jste už přijel. Ale nemám rád přetvářku, proto nemohu předstírat radost nad naším setkáním,“ praví strýc tvrdě a jasně.

„Máte na podobný názor právo, pane markýzi. Děkuji za vaši upřímnost, jsem raději, než kdybyste se přetvařoval. Omlouvám se za vyrušení z vašeho klidu, děkuji předem za čas, který mi věnujete. Nepředpokládám, že bych vás rušil dlouho,“ dodá mladík smutně, vida, pomysli si Honoré, dokáže být zdvořilý, že by výchova u jezuitů nesla své plody?

„Nejlepší bude, když si promluvíme hned,“ zamyslí se zámecký pán, „Pojďme do zahrady, projdeme se a vy mi vysvětlíte, co vás sem přivádí.“

„Velice děkuji.“

Pan de Mondoville zůstane v budově, strýc a synovec vyjdou druhou stranou ze zámku zpátky na zahradu. Host je veden tak, aby se pohybovali daleko od sedící rodiny majordoma i procházející se rodiny hostitele. Je vyzván pohledem, aby započal své vysvětlování.

„Předně musím říci, že se vůbec nedivím, že mě tu nevidíte rád,“ zní hlas pana de Barbou velmi smutně, ale také i příjemně na poslech, „Jednak jsem byl započat v hříšném svazku, jen velkorysost vašeho pana bratra, a poté i vaše, mi dala naději nebýt bezejmenným tulákem. Ale jsem si vědom svého prokletí, které je asi příčinou mých dalších problémů. Pane markýzi, událost v nedávné době mě donutila se zamyslet nad mým celým dosavadním životem. Bohužel jsem nedošel k žádným radostným závěrům. Jsem jen budižkničemu a způsobuji lidem jen utrpení. I vám, pane markýzi, který tak těžce nese ...“

„Pane, zdržte se posuzování mého jednání či mých pocitů,“ přeruší krátkou odmlku Honoré.

„Omlouvám se. Chtěl jsem říci ... poznal jsem v Paříži moc krásnou dívku, byla jen z měšťanské rodiny, dobře vychovaná. Zamilovali jsme se do sebe, ale mezi námi k ničemu nedošlo, ona byla velmi cudná, moc dobře vychovaná. Směl jsem ji se svolením rodičů navštěvovat, ale vždy tak, aby nebyla možnost porušit dobré mravy. Její láska ke mně byla opravdová, ale i moje ... promiňte, jen velmi těžko se mi o tom mluví.“

„Nemusíte zmiňovat podrobnosti, stále však nechápu souvislosti.“

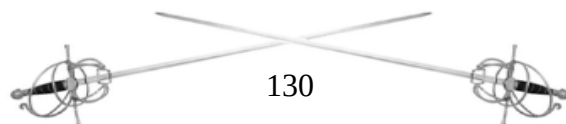
„Jsem ničemník, pane markýzi. Sliboval jsem jí lásku, věnost, ona mi věřila. Já ji však zradil. Nedokázal jsem vydržet, byl jsem s jinou ženou, ke které jsem nic necítil. Jen tak, pro zábavu. Bůh mě však potrestal tím nejhroznějším způsobem, seslal na ni nemoc, zemřela tak rychle ... tak mladá a krásná, tak hodná ...,“ zlomí se mládenci hlas, tenhle part si přehrával mnohokrát, piloval ho k dokonalosti, i u divadla nenacvičují jistě pečlivěji.

„Ona zemřela?“

„Bohužel, bylo to tak rychlé, ani jsme se nedokázali pořádně rozloučit ... moc jsem o všem přemýšlel, určitě je její smrt trest za moje chování, za moje hříchy. To já způsobil její smrt, jsem prokletý.“

„Nevím, co se vaší milé přihodilo, ale pravděpodobně nejsou přímé souvislosti s vaším chováním a její smrtí. Tak už to na světě chodí, lidé bohužel umírají i mladí,“ zachvěje se pan de Cavarlene, pohlédne směrem, kde tuší svoji rodinu, spatří ji téměř na druhém konci květinové zahrady.

„Moji přátelé mi podobná slova také říkali, ale já vím, že to tak není. Pane markýzi, vy dobře víte, jak jsem hřešil. Choval jsem se jako darebák. Pane,“ objeví se v očích Raoula slzy, další mistrovský kousek, „celý můj život je utrpení. Vždy jsem se cítil jako špinavý, jako někdo, kdo je na světě nedopatřením. Nikým nechtěný. Narodil jsem se z hříchu, v něm jsem doposud žil. Věděl jsem, že jsem vydědencem, tak jsem tuto roli přijal za svou a podle toho se choval. Nepřímo jsem zapříčinil smrt jedné nevinné dívky.“

„Nezlobte se, pane, ale vaše závěry mně přijdou poněkud zmatené. Co se týká vašeho života, můj bratr vás uznal za svého syna, sice vzešlého z nelegitimního svazku, ale s určitými právy ...“

„Jsem mu za to vděčný, ale ...“, zadrhne se hlas Raoula, „Pane markýzi, byl jste ke mně upřímný, budu i já. Co mám za život? Od malička jsem byl vychováván pěstouny, aniž bych znal otce nebo matku. Otec se přihlásil později, krátce před svou smrtí, vlastně jsem ho vůbec nepoznal. Kdo byla má skutečná matka nevím dodnes ... a pak jste přišel vy a ...“

„Pokračujte, když jsme se rozhodli hrát si na pravdu,“ řekne Honoré drsně, nicméně poněkud stísňeným hlasem, vše, co mu mladík říká, je pravda, nikdy se na jeho osud neřval tímto pohledem, nikdy se nezabýval tím, jak se takové dítě musí cítit.

„Pane, nepřišel jsem vám nic vyčítat, jednal jste určitě správně. Jste čestný a zbožný muž, jak jsem slyšel i pochopil. Nikdy jste neschvaloval jednání vašeho bratra, ze kterého jsem vzniknul já. Ale cítil jste se zavázán k jeho památce ... ale pochopil jsem. Jsem ostudou pro váš rod, bylo třeba mě držet co nejdál od vaší rodiny ... i tak děkuji za vaši pomoc, které jsem si nevážil ...“

„V něčem možná máte pravdu ...“

„Na tom už nezáleží. Choval jsem se hrozně. Místo abych studoval, popíjel jsem s kamarády. Abych získal nějaké prostředky, protože jsem neměl ani dost na potřebný pomůcky, hřešil jsem s paničkami, který mi občas něco daly ... musím vám jistě připadat odporný ...“

„Rozhodně váš způsob života neschvaluji,“ odvětí stísňeným hlasem markýz, možná však je částečně na vině i on, opravdu chlapce odstrčil co nejdál od rodiny, toto bohužel on vycítil velmi dobře.

„Nedívám se. Teď je mi všechno mnohem jasnější. Ale za jakou cenu, pane! Za jak hroznou cenu! Musela umřít krásná nevinná bytost, která mě, takovýho darebáka, milovala. Kterou já zrazoval. Až její smrt mě přinutila ... Pane markýzi, chtěl jsem spáchat další hřích. Chtěl jsem si vzít život. Málem jsem to už udělal, pak jsem si uvědomil, že by to bylo jen další ... nebo jsem možná jen nenašel dost odvahy. Sám dobře nevím, možná by zemřít bylo lepší.“

„Sebevražda? Nemáte právo ... jen Bůh, který vám život dal ...“

„Ano, jen bych zakončil svůj život, tak jak jsem ho žil. Přišel jsem na svět nechtěný, jsem na světě nikým nemilovaný, všem na obtíž. Zklamal jsem vás, zklamal jsem své učitele, zklamal jsem tu, kterou jsem miloval a která mi dala svou lásku ... Kdybych umřel, jen by se všechno završilo, dokonalo.“

„Moc divná slova, ve vašem věku ...“, podívá se pan de Cavarlene pátravě do tváře mladíka, očekával jeho žádost o peníze, snad není tak rafinovaný ... zdá se však, že mluví upřímně. Bohužel i velmi pravdivě. Neumí posoudit, nakolik zradil svou zemřelou lásku, či jak moc hřešil, ale vše ostatní vystihl neobyčejně dobře. Asi skutečně trpí, možná ani ne tak zcela svou vinou.

„Napadla mě jiná věc, i proto jsem za vámi přijel. Jste jediný na světě, ke kterému mě něco poutá. Vím, nejste za to rád a rozumím vám. Nechci vám způsobovat další problémy. Máte však možnost mi poradit. Chtěl bych vstoupit do armády.“

„Vstoupit do armády?“

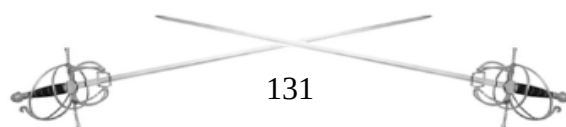
„Ano. Pokud padnu, nebude se jednat o hřích ...“

„Vy chcete vstoupit do armády, abyste se nechal zabít?“

„I tak jsem o tom uvažoval. Ale sám nevím ... napadlo mě, vy určitě znáte někoho, kdo by se mohl přimluvit, poradit mi. Možná bych se mohl vypracovat, stát se důstojníkem. Třeba bych v armádě mohl nalézt nový smysl života. Nebo ten svůj ukončit. Bůh ať rozhodne, zda mám žít nebo umřít. Ale nevím, za kým jít, nechat se najmout jako obyčejný žoldnér mi přišlo nevhodné, i vzhledem k vaší rodině ... abych vám neudělal další ostudu ... jsem v tomto bezradný, proto jsem přijel,“ mluví mládenec zkroušeným hlasem, zadrhává, jeho oči se lesknou ...

„Jen proto jste přijel?“ zeptá se strýc.

„Máte právo mi nevěřit,“ povzdechne si synovec, „Určitě si myslíte, že jsem z vás přijel vytáhnout nějaké peníze,“ hořce se usměje, markýz naopak zachvěje, zase se nemýlí, „Nic takového nechci. Jen jsem chtěl požádat o radu a možná i poslední pomoc. Pak zmizím nadobro z vašeho života, slibuju. Buď mi Bůh ukáže cestu a já si zasloužím uznání, nebo padnu. Slibuji, nebudu zbabělý, věřte mi. Nebojím se

smrti, rád pojedu na zteč v první řadě. Ať pak Bůh sám rozhodne ... Neudělám ostudu ani vám, ani vašemu bratrovi, svému otci ...“

„Vy svoje rozhodnutí zřejmě myslíte vážně ...“, uklouzne markýzi, vzápětí své poznámky zalituje, spatří lehký ale hodně bolestný úsměv na tváři mladíka.

„Pane markýzi, nepřišel jsem za vámi, abych vás klamal, abych vám lhal, abych od vás dostal peníze, abych si za ně mohl užívat. Neudělal jsem ale doposud nic, co by mi dávalo právo po vás chtít, abyste mi věřil. Chápu vaši nedůvěru a ... Pane markýzi, pokud řeknete, okamžitě vsednu na koně a opustím váš zámek. Najdu si někde ubytování, nechám se naverbovat jako obyčejný žoldák, při první příležitosti. Slibuji, nic vám nebudu vyčítat. Jen mi prosím řekněte pravdu. Víím, že tu nejsem vítaný ... jen jsem se pokusil ...“, zlomí se hlas Raoula, sám sobě v duchu gratuluje, jak dobře svůj part hraje. Napětí nemusí předstírat, pokud nebyl dost přesvědčivý, pokud nedokázal alespoň trochu strýce zaujmout, bude se opravdu muset pakovat.

„Jsem z vašich slov na rozpacích“, vyzná se ze svých pocitů Honoré.

„Chápu. Mám hned odjet?“

„Hned? Nevím ... nechci být vysloveně zlý, jak asi soudíte. Máte pravdu, neschvaloval jsem hříšný vztah mého bratra a nejsem ani na jeho čin ani jeho následek pyšný. Chci vychovat svého syna jako čestného a zbožného muže ... Vaše přítomnost v blízkosti mé rodiny pro mě není vítaná.“

„Pochopil jsem“, povzdechne si mladík, tentokrát upřímně, „Pane markýzi, i tak děkuji za vaši ochotu mě vyslechnout. Ještě je dost času do setmění, navíc mohu jet i v noci. Ubytuji se mimo váš zámek a vrátím se do Paříže. Slibuji, již nikdy vás nevyhledám, již nikdy vás o nic žádat nebudu.“

„Nejsem si jistý ...“

„Pane markýzi, byli jsme k sobě upřímní, za což jsem rád. Očekával jsem podobný postoj, ale chtěl jsem s vámi mluvit ... nic jsem tím nemohl ztratit. Do semináře se již nevrátím, vstoupím do armády jako obyčejný žoldnér. Vlastně proč chtít protekci. Pokud má se mnou Bůh nějaké úmysly, tak mi je i tak vyjeví. A pokud mám zemřít, budu se modlit, aby se tak stalo rychle a brzo. Pane markýzi, dovolte, abych se rozloučil. Přeji vám i vaší rodině boží přízeň“, ukloní se zdvořile synovec, jeho slova znějí zkoušeně, vůbec ne arogantně, určitě smutně.

„Jste připraven hned odjet?“ zeptá se pan de Cavarlene a pohlédne pátravě na svého příbuzného.

„Samozřejmě. Vlastně jsem s něčím takovým počítal. Dokonce jsem i váhal, dnes, kousek od vašeho zámku. Již jsem málem otočil koně. Pane markýzi,“ usměje se mladík, v jeho tváři se značí bolest, „ani pro mě nebylo jednoduché vás vyhledat. Přiznat se ke svému ničemnému chování, požádat vás o poslední pomoc. Nemám ale právo na hrdost.“

„Vyzpovídal jste se? Probral jste vše s někým ze svých učitelů ...“

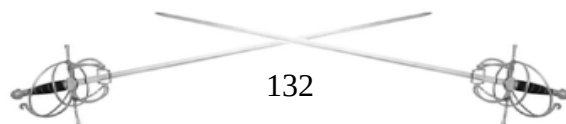
„Vyzpovídal, ačkoli ... vlastně ano. Ale s učiteli jsem nic neprobíral, považují mě ... mají právo mě odsoudit. Pane markýzi, když dovolíte, rozloučím se. Musím ještě urazit kus cesty ...“

„Nevím, zda bych vám i tak dokázal pomoc“, je na rozpacích Honoré.

„Půjdeme?“ obrátí Raoul hlavu směrem k zámku.

Vracejí se, bez dalších slov. Ve tváři mladíka je patrné zklamání, opět nemusí nic přehrávat, neuspěl podle svých představ, markýz mu buď neuvěřil, nebo je dost tvrdý, než aby se nechal obměkčit. Vlastně mu skoro v ničem nelhal, kromě vymyšlené smrti neznámé dívky, která měla být impulzem k bilancování jeho života. Byl vždycky odstrkovaný, cítil se mizerně, i jeho chování, revolta, mu mělo vydobýt alespoň uznání. Ostatně i jeho strýc se zachoval ničemně, odstrčil ho, zbavil se ho jak morem nakaženého pacienta. Co nejdál od své rodiny.

Přemýšlí i pan de Cavarlene. Hoch mluvil pravdu, byl upřímný, vyjádřil své pocity. Ano, nikdy ho rád neměl a těžko bude. V jeho krvi ale koluje i jejich krev, patří k jejich rodu, po bratrovi. Zachvěje se. On tady vychovává Pierra, o kterém je přesvědčený, že je synem jeho ženy a hraběte de Godille. Naprosto cizí dítě, bez kapky krve z jejich rodu. A vlastní krev odehnal. Dává jeho jednání nějaký smysl? Proč se tak chová? Označit Pierra za cizího, zřící se ho, by vyvolalo obrovský skandál. Je lepší předstírat otcovství. Naopak Raoul je jasně nelegitimní, pro veřejnost je lepší ho držet pryč.

Jestli mladík odejde, pravděpodobně ho již nikdy neuvidí. Vstoupí asi do armády, jako bezejmenný žoldák. Nebude mít perspektivu, při vhodné příležitosti hrdinně padne a splní si své předsevzetí. Pokud ho vyžene, zbaví se problému, napadne ho a hned se zastydí. Bůh je vševědouce, pozná jeho činy. Před ním nelze nic zakrýt. Chce se chovat čestně, mravně a zbožně. Přitom se chová jak pokrytec. Předstírá otcovství Pierra, předstírá harmonické manželství, vyhání svého synovce, syna jeho zesnulého bratra, který mu ho na smrtelné posteli svěřil do péče.

Jsou již zpátky ve vstupní hale, zastaví se. Raoul se mírně usměje, bolestně, nesplnil, co si předsevzal. Čeká ho smutná cesta zpátky do Paříže, snad alespoň něco vyrazí z paní de La Solignac za své mlčení, když už jí nijak nebude prospěšný. Tvář markýze je naopak ztuhlá, strnulá. Pohlédne do obličeje svého synovce, je pěkná, vůbec nevypadá na zhýralce. Jeho oči vyjadřují zklamání. Možná i tichou a skrytou výčitku, kterou však taktně nevyslovil. Stačí ale jen mlčet a on zmizí, zároveň s ním i další problém. Jako by jich neměl dost.

„Pane markýzi, těšilo mě,“ ukloní se s mírnými rozpaky pan de Barbou, chystá se opustit zámek. Tak jak přijel, zdvořile, bez jakýchkoli výčitek, dalších žádostí o pomoc, peníze, podporu.

„Pane,“ mluví ztěžka pan de Cavarlene, „rozhodně vás nevyženu na noc ze zámku. Poskytnu vám ubytování. Večer či zítra ráno si můžeme znovu promluvit,“ dodá, i on se topí v rozpacích.

„Nechci vám způsobit další nepříjemnosti ...“

„Nepůsobíte. Zařídím, aby vás ubytovali.“

„Moc vám děkuji, pane markýzi,“ snaží se synovec potlačit radost, svítá snad naděje? Musí být i nadále ostražitý, pokorný, „Slibuji, pane markýzi, půjdu do své komnaty a nebudu vycházet. Abych vás neuváděl do rozpaků, abych se nesetkal s vaší rodinou. Pokud uznáte za vhodné, můžete se mnou ještě promluvit, pokud ne, brzo ráno odjedu. Aby mě nikdo další nespatriil. Děkuji za vaši vstřícnost, ušetřil jste mi trápení s hledáním noclehu.“

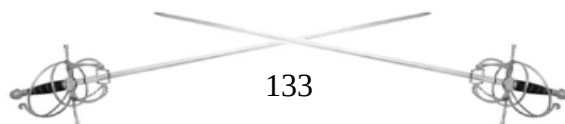
Slova mladého muže, kterými se snaží o vstřícnost, nevědomky zasáhnou velmi citelně jeho strýce. Zachvěje se při jejich vyslovení. Mladík se opravdu cítí v tomto zámku jako prašivec, slibuje zůstat v ústraní, aby snad nenakazil jeho rodinu. Ale může říkat něco jiného? Vždyť se tak k němu od narození chovají. Nejprve před ním zapírají otce i matku, když se otec milostivě přihlásí, asi dohnán výčitkami na smrtelné posteli, je hoch zapuzen jeho bratrem a svým strýcem. Jak se asi musí ten pohledný mladík cítit, jaké další velké ponížení pro něho dnešní návštěva musí být.

Honoré sám už přes dva roky trpí. I proto se možná dokáže teď vcítit do kůže svého nezvaného hosta. Mladého muže z jejich krve, ať už byla jeho matkou jakákoli žena. Neví, jak mu pomoci, ale rozhodně mu alespoň musí dát naději. Sám ji ve svém manželství ztrácí, jedinou jeho nadějí je Henri. Synovci však doposud život ukazoval jen odvrácenou tvář, i jeho vinou. Snaží se být zbožný, hledat útěchu v Boží milosti. Jaký trest by si zasloužil, kdyby odmítl syna svého bratra, který ho, jak se zdá, na pokraji zoufalství přišel požádat o pomoc?

Markýz nedokáže odpovědět na poslední slova svého hosta. Raději zavolá majordoma a nařídí synovce ubytovat. Pak se uvidí, získá trochu času, aby se mohl rozhodnout. Dnes má na večeri dorazit Otec Benedikt, snad by se s ním měl poradit. Vlastně už by měl být v zámku.

CO S NÍM?

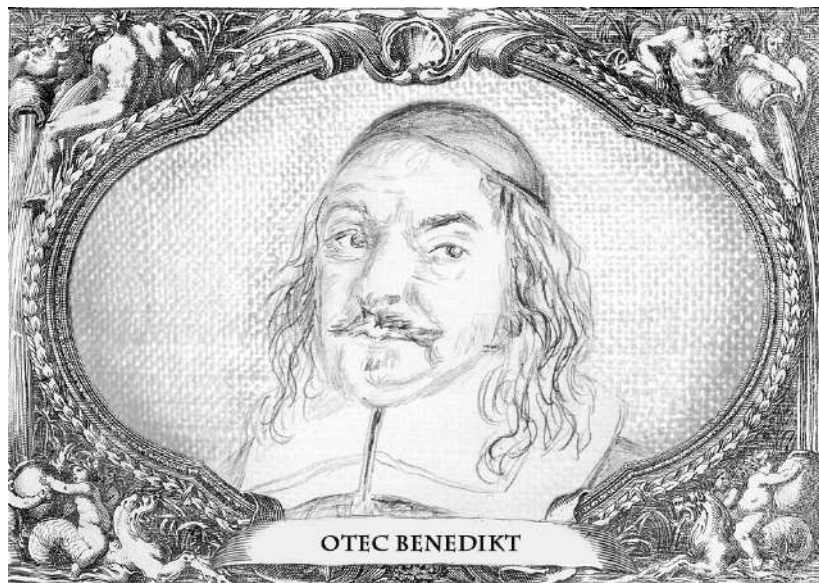
Pan de Mondoville odvede pana de Barbou do pokoje pro hosty, dávajíc mu svým výrazem zřetelně najevo otažítost ba dokonce pobouření nad jeho přítomností. Jen mu ukáže komnatu a bez dalšího ho opustí. Nic mu nenabídne, nepřidělí mu žádného služebného či služebnou. Přitom určitě musí mít mladík minimálně žízeň, možná také hlad. Ale o nic nepožádal a vstřícnost čekat nemůže. Až co řekne pan markýz, který ho jistě také na zámku nevidí rád.

Majitel panství se mezitím shání po faráři, potřebuje s ním co nejdříve mluvit. Za chvíli se setmí, do večere mnoho času nezbývá, ale před ní potřebuje od kněze radu. Nalezne ho, jak mlsně loupí v kuchyni, nemůže se dočkat večere a trpí hladem. Jeho život má jen dvě radosti, obracení zbloudilých oveček na správnou cestu k Bohu a jídlo. Nebo obrácené pořadí? Bůh sud'.

Markýz ho odvede do jednoho ze salónek, kněz za ním supí, potí se, což ještě zvyšuje jeho hrozný odér. Měl by používat nějakou voňavku, říká si v duchu zámecký pán, ale neodvažuje se v tomto směru poučovat služebníka božího. Toho mohutný zadek dosedne do polstrovaného a pohodlného křesla, které jen tiše záupí.

Nervózní pan de Cavarlene v krátkosti, leč poměrně výstižně, vyličí faráři svůj rozhovor se synovcem, svěří se mu i se svými rozpaky. Nedůvěřuje svému mladému příbuznému, má obavy, aby nenakazil svou zlou povahou i jeho blízké. Rovněž ho trápí jeho původ, přišel na svět v hříchu a také v něm žije. Není si ani jist, zda svá slova o nápravě myslí vážně. Skončí svou řeč a podívá se do odulé tváře svého hosta, od kterého tentokrát nechce rozhřešení, ale radu.

Strýc má smůlu a synovec štěstí. Jak již bylo naznačeno, Otec Benedikt miluje obracení zbloudilých duší a nyní se mu naskýtá přímo skvělá příležitost dát průchod svému talentu, o kterém

vůbec nepochybuje. Hříšný mladík chce jít cestou pokání, on mu může podat pomocnou ruku a vyvést ho z jeho bludů, z jeho zhýralého života. Oči se mu zalesknou.

„Vaše Milosti, Bůh si žádá milosrdenství a je naší svatou povinností snažit se zachránit co nejvíce zbloudilých duší,“ říká, cítí nebezpečí, kdy by mu mohl markýz objekt jeho následných pokusů vyhnat ze zámku a vypoklonkovat ho zpátky do zhýralé Paříže.

„Jsem si vědom i svého podílu viny ...“

„Byl jste jistě veden těmi nejušlechtilejšími pohnutky. Chtěl jste dát mládenci vzdělání, v tom je jezuitský seminář naprosto správná volba,“ pokračuje sám horlivý jezuita, „Bohužel váš synovec asi cítil nedostatek lásky, cítil osamocení a jeho slabosti využily temné síly, aby se zmocnili jeho oslabené duše. Jestliže prohlédl a hledá spásu, nesmíme ho odmítnout.“

„Co mám ale dělat? Bojím se projevit větší vstřícnost, mám rodinu, syna ...“

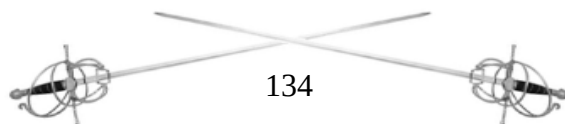
„Vaše Milosti, dovolte mi být vám nápomocen. Sám bych se pokusil s vaším synovcem promluvit. Sám zjistím, jak vážné jsou jeho úmysly,“ kuje kněz železo, dokud je žhavé.

„Vy se ho chcete ujmout, Otče? Ale pak bych ho musel ...“, zarazí se Honoré, farář pochopí, co zůstalo nedořečeno. Není zájem ho zde nechávat déle, než do zítřejšího dne.

„Vaše Milosti, po večeri bych s ním zašel do zdejší kaple, promluvil s ním. Nabídl bych mu pomocnou ruku. Pak bych vám mohl lépe poradit. Pokud nejsou jeho úmysly míněny vážně, nebo dokonce přišel, aby nečestným lhaním získal nějaké výhody, nepochybně ho prohlédnu. Mám schopnosti posoudit bližního svého, schopnosti dané letitými zkušenostmi.“

„Váš nápad se mi jeví rozumný, Otče. Sice na mě působil příznivým dojmem, ale ... Jeho minulost není právě zbožná. Sám se mi přiznal k mnoha hříchům ...“

„Což může být dobré znamení. Zpytuje sám sebe a hledá cestu. Pokud chce opravdu změnit svůj život, pokud chce vstoupit na cestu pokory a zbožnosti, byl by velký hřích se k němu otočit zády.“

„Souhlasím, Otče. Promluvte s ním. Dám na vaši radu,“ přikývne pan de Cavarlene, v duchu se mu ulevilo, přenesl právě svou zodpovědnost na cizí osobu. Bojí se přítomnosti synovce na zámku, ale stále více se upíná k Bohu a vyhnat prosebníka se mu též jeví jako velký hřích.

„Ukažme mu vlídnou tvář, pane markýzi. Zkusím ho sledovat u večeře ...“

„Mám ho snad přizvat k našemu stolu?“ objeví se ve tváři zámeckého pána úlek.

„Vy ho nechcete pozvat?“ zatváří se stejně překvapeně jezuita.

„Nepředpokládal jsem ...“

„Je vaším synovcem, je z krve vašeho bratra. Ukažte mu dobrou vůli.“

„Vyhovím vám, ačkoli si nejsem jist. Možná činím právě velkou chybu.“

„Milosti, pokud se ukáže nehodným naší pomoci, zítra ráno ho pošlete zpátky do Paříže. Během jedné večeře nestačí zlo, pokud ho ovládá, nakazit nikoho. Ale jestliže své úmysly myslí vážně, bylo by chybou ho odstrkovat,“ snaží se farář o vlídný tón.

„Otče, spoléhám na váš úsudek. Ale važte prosím dobře. Sám dobře víte, jaké škody dokáže napáchat jedno nakažené zvíře ve stádu. Můj synovec je přímo proscen všemi neřestmi, které ovládají Paříž, ale nejen ji. Nechává se vydržovat od paniček, jak sám přeci přiznal, smilní za peníze či dárky! Opustil své učení ... možná hodně ublížil i té dívce, o které vyprávěl. Možná je již natolik zkažený, že mu není pomoci,“ hovoří teď Honoré velmi emotivně, evidentně rozrušený. Vpád synovce do jeho přísně vedené domácnosti ho vyvedl z rovnováhy.

„Pokud chce změnit svůj život a pokusit se znovu nalézt cestu k Bohu, pak má naději. Každý má naději a naší povinností je mu podat pomocnou ruku. Budu velmi obezřetný, nenechám se oklamat. Pokud je za jeho slovy lež, odhalím ji. Pokud však ne, máme naději hříšníka napravit. Bůh naše činy vidí, Vaše Milosti, naše zásluhy budou o to větší, čím byl váš synovec větším hříšníkem,“ přemýšlí nahlas farář, sám sebe vidí jako spasitele.

„Zařídím, aby byl přizván k večeři,“ vstane markýz, pomalu lituje svého nápadu obrátit se o radu na Otce Benedikta. Jeho horlivost s obracením hříšníků by mu mohla způsobit velké potíže.

Raoul de Barbou zůstává ve své komnatě sám. Je velmi dobře zařízená, pohodlná postel, krásný nábytek, vkusná, byť strohá výzdoba. Leč ani doušek vody, ani jediné sousto, opravdu pohostinství na úrovni. Chvilí počká, pak se pokusí někde vyžebrot alespoň džbáněk s vodou. Hlad se dá vydržet, ale žízeň dokáže pěkně potrápit.

Sundá si boty a kabátec, natáhne se na postel, je rozlámaný z jízdy. Zírá nad sebe a přemýšlí. Svoji roli zahrál dobře, nejlépe jak dokázal. Možná však mu celý nacvičený výstup vynese jen tuhle jedinou noc. Jeho strýc byl vždycky parchant, hraje si na pobožného, ale je lakotný. Je bohatý a na svého synovce kašle. Naopak, asi ho nenávidí, byl pořádně vyděšený, když ho dnes uviděl. Kdyby záměr paní de La Solignac vyšel, nebyla by ho žádná škoda. Držgrešle jeden.

Prý je možná na kluky. Ale nedal nic najevo, koukal spíš vyděšeně, než aby se zajímal o jeho mladé tělo. Je bezradný, neví jak dále postupovat, jak ještě upoutat jeho pozornost, dosáhnout jeho soucitu s nešťastným synovcem. Nesmí příliš tlačit na pilu, naopak, musí se chovat zdrženlivě. Znovu přemítá o rozhovoru, nenachází nic, co by mohl udělat lépe.

Příchod zamračeného majordoma a pozvánka k večeři mu vyrazí dech. Že by se přeci jen blýskalo na lepší časy? Rychle se obléká a horečně přemýšlí. Bude muset dát velký pozor, aby se nějak nepodřekl, neudělal nic, co by vzbudilo strýcovu nevoli. Raději moc nemluvit, klopit zrak, chovat se co nejméně nápadně. Stolovat umí, dokáže být zdvořilý a vychovaný, když chce. Což není tak často, má raději nevázané bujaré pitky v přítomnosti kamarádů a přítulných žen.

Zhluboka se nadechne a vyjde z místnosti, kde na něj čeká sluha, který ho zavede za panstvem. Nasadí zasmušilý kukuč a ještě jednou se prohlédne, zda je dobře ustrojen. Jeho zašlý oděv by mohl působit dobře, uvědomí si.

Příchod mladíka ke společnému stolu vzbudí přinejmenším rozpaky. Otec Benedikt se však povzbudivě na vetřelce usměje, což mate manžele de Mondoville. Vědí moc dobře, co je synovec jejich pána za kvítko, ale výraz kněze je překvapivě vstřícný. To pan de Cavarlene se tváří jako boží umučení,

sedí v čele stolu se svou manželkou, po pravici majordomus s chotí, po levici host a farář. Nikdo však neřekne ani slovo, nikdo nového strážníka nepředstaví. Markýz sice všem oznámil, že s nimi bude večeřet jeho synovec, ten to však neví.

Raoul klopí oči, přesto stačí krátce spočinout pohledem na zámecké paní. Skoro se mu zastaví dech. Je neobyčejně krásná, sice oblečená do nevýrazných a tmavých šatů, ale ty jí dodávají vznešenost. Markýz musí být buď nebetyčný blázen nebo jinak pošahaný, když nechává takovou nymfu v ložnici samotnou. Mladík však zírá před sebe, nesmí dát žádnou příčinu k nevoli svého strýce. Stuluje vybraně, na rozdíl od vedle sedícího a funícího jezuity.

U večeře panuje pro mladého muže nezvyklé ticho, ani žádné konverzační téma nebylo nadhozeno. Sám se střeží třeba jen pípnout, cítí však

něco shnilého ve zdejší domácnosti. Všechno je precizně připraveno, ale ponurá atmosféra o mnohém vypovídá. Kde zůstala radost? Jako by všem právě vymřely rodiny až ke vzdáleným příbuzným. Jen ten mlaskající a nechutně páchnoucí knězour se tváří spokojeně, právě jeho přítomnost mu je ze všech nejméně příjemná. Od jisté doby má k duchovnímu stavu dost značný odpor, což však nyní musí co nejlépe skrývat.

Díky Bohu, tichá hostina skončila, oddychne si Raoul. Markýza se zvedne, mile se na všechny usměje, na svém mladém příbuzném spočine krátkým pohledem, ten rychle sklopí hlavu. Nechce, aby se jejich zrak setkal. Je až moc krásná. Odcházejí i manželé de Mondoville. Mladík váhá, neví zda má také povstat, proto zmaten pohlédne na svého strýce.

„Synovče,“ řekne pan de Cavarlene mírně se chvějícím hlasem, „Otec Benedikt byl tak laskav a přislíbil si s vámi promluvit. Nemáte proti tomu nic, předpokládám.“

„Otec Benedikt?“ pohlédne mladík nespěšně na faráře, který se na něj mile usmívá, „Samozřejmě, nemám nic proti tomu,“ snaží se, aby jeho hlas zazněl bez zachvění, ač mu přebíhá mráz po zádech. Netuší nic o kvalitách jezuity, ale on bude asi tvrdší oříšek než strýc.

„Vaše Milosti, půjdeme s mladým pánem do kaple,“ promluví kněz.

„Chcete mě vyzpovídat? Mám v Paříži svého zpovědníka ...“

„Nejde o zpověď, synu,“ nepřestává se usmívat služebník boží, jeho rty a částečně tvář jsou umazané od tuku, stejně tak prsty, „Jen bych si s vámi chtěl popovídat, poznat vaše trápení, se kterým jste se svěřil svému strýci. Možná bych vám mohl pomoci.“

„Otče, nebráním se ani zpovědi,“ nabývá Raoul opět rovnováhy, musí být silný, „Jen jsem vašim zájmem překvapený.“

„Opustím vás,“ zvedne se Honoré, vůbec nemá ze všeho dobrý pocit. Jeho synovec se dnes choval velmi dobře, možná by z něho mohl opravdu vyrůst dobrý člověk. Ale z Paříže zná desítky případů, kdy se dvořané přetvařovali, předstírali zbožnost a přitom jejich život byl jeden velký hřích. Dnes se mu nebude dobře usínat, k jeho mnoha osobním starostem přibudou další. Zajde se povívat na Henriho, již ho uložili ke spánku, ale chce ho ještě vidět, než odejde do své ložnice.

Zámecká kaple se nachází na konci pravého křídla v přízemí. Je velmi prostě vybavena, stejně tak vyzdobena. Možná i proto na návštěvníka dýchne jistá vznešenost. Na příkaz zámeckého pána služebnictvo zapálilo dva svíce, takže kamenný prostor je sporadicky osvětlen. Právě sem přivádí Otec

Benedikt mladého muže, kterému není právě dobře po těle. Má před duchovní autoritou přirozený ostych, daný i svými špatnými zkušenostmi. Díky svým činům byl většinou přísně kárán i trestán.

Farář se však tváří příjemně, proto mu Raoul odpouští i nepříjemný odér, podpořený občasným říhnutím a pšouknutím. Kněz se zastavuje před oltářem, ztěžka pokleká na zem a pohrouží se do modlitby. Jeho společník ho následuje, ovšem místo rozmlouvání s Bohem mu v hlavě šrotuje. Proč na něj strýc poslal svého zpovědníka? Má zjistit, nakolik předchozí slova mínil vážně? Pokusí se odhalit jeho neupřímnost, poreferuje zámeckému pánovi a on bude zítra s ostudou vyhnán? Má ale naštěstí poměrně dost času, aby se na následující rozhovor bedlivě připravil. Nervozitu však potlačuje jen stěží.

Od oltáře se oba muži přesouvají ke zpovědnici, každý vstoupí do své části. Nakonec je za to pan de Barbou rád, skryt ve stínu nemusí tak dbát na mimiku, o to více se může soustředit na obsah sdělovaného i zabarvení svého hlasu. I z něho se dá poznat mnohé.

„Synu, nacházíme se sice ve zpovědnici, ale nejde o zpověď,“ ozve se ze stínů přívětivý hlas služebníka božího, „Zdejší svatý prostor nám dává pokoj a mír, abychom mohli nikým nerušení rozmlouvat. Váš strýc mi říkal o neštěstí a starostech, které vás postihly. Jsem zvyklý naslouchat, vaše sdělení budu držet v tajnosti, jako by se jednalo o zpověď,“ dodává.

„Děkuji Otče za vaši ochotu mě vyslechnout. Mám mnoho na srdci, nevím však kde začít. Vše se mi nyní jeví smutné, beznadějně.“

„Mluvte bez obav, synu, čas není náš nepřítel. Možná dokážeme i najít společně východiska z vašich problémů,“ vyzve jezuita mladíka a dá mu i mlhavou naději.

Raoul spustí. Začne velmi zešířena, má přeci jen určité schopnosti, které pochytil právě od jezuitů. Dokáže mluvit, vyjadřovat se. Nejprve se zmíní o svém dětství a velmi emotivně popíše všechna svá soužení. Zde nemusí vůbec nic přikrašlovat, může hovořit pravdu. Zmiňuje se hodně o pocitech dítěte, které nezná ani otce ani matku, jen své pěstouny. Pokračuje svou legitimizací, následnou výchovou, odchodem do Paříže. Velmi chytře se staví do role nešťastného hochy, který postrádá kolem sebe lásku, přátelství. Je zoufalý a hledá si své místo v životě.

Neví, jaký dojem učinil na kněze, ten mlčí a poslouchá. Proto pokračuje dále a ani zde si nevymýšlí. Dokonce dost syrově líčí své nepěkné skutky v dospívání, radost nad společností kamarádů, kteří pro něho představují nepoznanou rodinu, leč brzy zjišťuje omyl takového názoru. Nezdráhá se po pravdě popsat svůj daremný přístup ke studiu, seznámení se s popíjením v putikách a dost květnatě vyličí svou ztrátu panictví s jednou paničkou. Z čehož vzejde jeho nápad, jak si přilepšovat svůj opravdu mrzký rozpočet. Ani jednou nezalže, není třeba.

Přichází nejtěžší část. Musí popsat svůj vztah s imaginární dívkou, jejich čistou leč opravdovou lásku, jeho hanebné chování, kdy ji jedním dechem slibuje věrnost a druhým leze do postelí jiných žen. Ani zde zase tolik nebájí, popisuje jednu mladou šlechtičnu, která se mu tuze líbila, leč zůstala pro něho nedostupná. Ne pro její smrt, ale pro společenský rozdíl a tuze bedlivý dozor jejích rodičů. O čemž samozřejmě nemluví, zato ji poměrně věrně popisuje, její krásu, vychování, nevinnost.

Nečekané onemocnění milované bytosti, zde se pohybuje na tenkém ledě, a její strašně rychlá smrt jím hrozivě otřásla. Až v tuto chvíli si uvědomil, co ztratil. Zhroutil se mu svět, přestal mít chuť nejen na zábavu, ale vůbec na svou existenci. Rozhodl se ukončit svůj život, zvažoval jakým způsobem. Sám neví, co ho od činu odradilo, zda strach ze spáchání dalšího obrovského hříchu nebo jen zbabělost, strach z bolesti a neznámého, možnost věčného zatracení. Možná vše dohromady.

Nakonec zmíní východisko, které pro sebe našel. Hodlá vstoupit do armády a svěřit svůj osud do rukou božích. Nebude se vyhýbat žádné řezi, naopak, je rozhodnut vyhledávat ty největší. Pokud má dále žít, Bůh mu jistě svoji milost projeví. Má-li zemřít, učiní tak v boji, statečně a alespoň tak splatí svému strýci svůj dluh, kdy mu doposud dělal jen ostudu.

„Otče, možná jsem už hřešil tak, že nemám naději najít boží odpuštění. Ale nemám už na světě nic, pro co bych měl žít. Buď udělám kariéru v armádě, budu alespoň dobře sloužit svému králi a naleznu v bitvách zapomnění. Nebo zemřu. Na životě nijak nelpím,“ dokončí svoje vyprávění hodně smutným hlasem. Zároveň se zatajeným dechem čeká, jak na faráře zapůsobilo.

„Synu, co pro tebe vlastně ona nešťastná dívka znamenala? Proč tě její ztráta tolik zasáhla? Proč ji nepřekonáš se svými přáteli, v další zábavě?“ zazní z přítmi otázka, vyslovená skoro šepem.

„Sám přesně nevím, Otče. Miloval jsem ji, toužil jsem po ní. Nebudu lhát, chtěl jsem se s ní milovat, poznat její tělo. Ale ona byla něco víc, než moje náhodné známosti,“ hledá vhodná slova mladík, „Takovou bolest, Otče, jsem doposud nikdy nepoznal a nebyl na ní připravený. Nikoho jsem do té doby vlastně neměl rád. A také ...“, odmlčí se, zadrhne se mu hlas dojetím, snaží se.

„Pokračuj, synu.“

„Otče, ona byla jedinou bytostí v celém mém životě, které na mně záleželo. Jediná, kdo mě měl opravdu rád. Pro všechny jsem byl jen přítěží. I pro svého strýce, který se o mě sice postaral ... ale ... Ona mě měla opravdu ráda, Otče. A já jí byl nevěrný, lhal jsem jí, zrazoval jsem jí. Bůh mě za mou zradu krutě potrestal a vzal mi ji. Jedinou bytost, se kterou jsem byl skutečně šťastný. Moje zrada ji zahubila, moje prokletí. Nikdy nezapomenu ...“, znovu přeruší svou řeč pan de Barbou, moc přihrávat nemusí, sám sebe dojal. Vždyť až na vymyšlenou dívku přesně popisuje svůj osud. Vybájl si bytost, která ho milovala, ve skutečnosti ho nikdy nikdo skutečně a opravdově rád neměl a nemá. V tom nelže ani trochu.

„Synu, nesluší se nám hodnotit boží záměry. On přijal onu dívku do své náruče, není třeba v její smrti hledat další příčiny, dokonce tvá slova znějí jako rouhání. Bůh je milostivý, ty ale ve smrti své milované vidíš nástroj jeho pomsty. Jeho trest pro tebe.“

„Také jsem si toto namlouval,“ povzdechne si mladík, „Ale svoji vinu nikdy nesmažu. Lhal jsem jí, choval se k ní hanebně. Pelešil se s jinými ženama a sliboval jí věnost a lásku. Namlouval jsem si, že o nic nejde, k těm jinejm ženám jsem nic necítil, jen se mi líbilo jejich tělo. Bylo mi dobře, když ... však víte, Otče. Možná Bůh chtěl, aby zemřela, i když nevím proč, když byla tak čistá, nevinná. Ale prostě je mrtvá, nemám nikoho, kdo by mě ještě mohl mít rád. Celý život jsem jen sám, Otče, vlastně i ve chvíli, kdy popíjím s kamarády, jsem v posteli se ženou. Neumím se asi dobře vyjádřit ...“

„Naopak, synu, tvoje slova jsou velmi výstižná. Znějí upřímně a rozumím ti. Od dětství hledáš něco, co ti snad mohla nabídnout ona dívka. Na malý okamžik jsi cítil naději, která byla vzápětí velmi smutně přervána, uhašena. Není divu, jaký pocit beznaděje teď cítíš. Ale zapomínáš na nejpodstatnější, synu, na svou víru. Víru v Boha, která ti pomůže.“

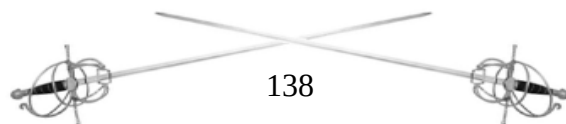
„Bůh mě nemá rád,“ odpoví hořce pan de Barbou.

„Rouháš se, synu. Chceš snad hodnotit počínání Boha?“

„Promiňte, Otče. Nechtěl jsem se vás dotknout, dotknout se vaší jistě silné víry. Já jsem však zoufalý, zmatený, bezradný. Pochybuji o všem, Otče. Nevím, co mě napadlo vsednout na koně a jet za svým strýcem. Nevím, co jsem tady chtěl najít. Jen jsem mu přidělal starosti. Něco jako by mi říkalo, abych sem přijel, asi jsem měl trochu zatemnělý rozum, jinak bych vás tady neobtěžoval. Ale slibuji, Otče, zítra ráno odjedu a už ...“, zajímne se Raoul, ne dojetím nad svým osudem, ale nad reálnou hrozbou neúspěchu své mise, nesplnění svého záměru.

„Učinil jsi správnou věc, synu,“ šeptá Otec Benedikt, sám dojatý mladíkovým vyprávěním. V poměrně upřímné zpovědi zanikla i lež o smrti milované dívky, na povrch však vystoupila naprostá absence jakéhokoli citu. Nechtěné dítě, později přeci jen uznané, následně znovu odstrčené. Není divu, když hledá zoufale přátele. A není divu, když v jeho věku a při jeho nezralosti nalezne falešníky, v podobě rádooby kamarádů, zhýralců, opilců a neřestných paniček. Obě skupiny snadno pod falešnou slupkou kamarádství a přátelství stáhnou nejistého a osamělého mládence do bahna neřestí.

Rozhovor pokračuje, ale spíše o obecných věcech. Farář se vyhýbá, k velké radosti Raoula, jakékoli zmínce o zemřelé lásce, naopak se zajímá o jeho dětství, studium. Zde je mladík doma, může popisovat své vylomeniny, sám se pozastavovat nad svými hříchy. Mluví otevřeně, ale zároveň si dává dobrý pozor. Jezuité jistě nejsou neschopnými, naopak. Jeho občasné rozpaky však kněz chápe jinak, jako stud nad svými činy. Dost dlouho si povídají o semináři, který tak neslavně opustil. Ale také mluví o Bohu. I zde není pan de Barbou ztracen, přeci jen něco pochytil, zná jezuitskou rétoriku. Určitě není hloupý, sám dokáže mnohdy dobře vycítit, co se chce slyšet.

Rozcházejí se po půldruhé hodině. Oba míří do svých komnat se svými myšlenkami. Mladík s velkou nejistotou, jak zítra rozhodne jeho strýc. Kněz s obavami z téhož. Raoul ho velmi zaujal, vůbec v něm nevidí ztracený případ, naopak. Přemýšlí o možnostech, jak zachránit jeho duši. Zaslouží si pomoc, nepochybuje o jeho pravdomluvnosti. Vyličil své hříchy, ale především svou zoufalou touhu najít někoho, kdo by ho měl rád, komu by na něm záleželo. Tento závěr si odnáší Otec Benedikt a převalujíc se na posteli přemýšlí, jak zítra vhodně promluvit s markýzem de Cavarlene. A dostat příležitost zachránit jednu pravdu hříšnou, ve své podstatě však velmi nešťastnou a ubohou duši.

Raoul se také převrací na své posteli a přemítá. Ke strýci znovu pocítil nenávist, ve srovnání s poskytovaným kapesným a zdejším luxusem. Jeho strýc sice žije upjatě, ale v přepychu. Díky jeho malým výdajům má jistě dost nahrabáno. Přemýšlí i o markýze, krásné a vznešené ženě, téměř mu připadá nemožné, aby ji takový mladíček jako on zaujal. Na druhou stranu může mít paní de La Solignac pravdu, pokud opravdu neměla více než dva roky muže, jistě by se nezdráhala pozvat do své ložnice mladého urostlého synovce. I on se mnohé u svých paniček naučil, aby ji nezklamal. Ovšem všechny jeho plány mohou vzít brzy za své, již po snídani bude možná nucen opustit zámek a vrátit se do Paříže s nepořízenou. Usne hodně pozdě a spí jako na trní.

Sluha ho vzbudí, přiměje ho rychle se obléknout. Uvažuje, zda použít voňavku či nikoli. Jeho oděv je špinavý, na sobě stopy zaschlého potu, cítit budou i okem viditelné stopy exkrementů na prádle. Nakonec voňavou esenci odloží, nechce působit rozmařile. Navíc, pokud bude u snídani i Otec Benedikt, v jeho zápachu zaniknou veškeré tělesné vůně ostatních.

Sejdou se ve stejném složení jako při večeři, snídani se podává v téže místnosti. Opět nejsou přítomny děti, jen urozené panstvo. Ticho přeruší jen cinkot nádobí či kroky obsluhujícího služebnictva, ponurou atmosféru nemohou narušit ani pronikající paprsky slunce. Bude jistě krásný den, napadne Raoula, jen jestli také bude dnem dobrým. Již za krátkou chvíli se dozví, zda uspěl či nikoli.

„Synovče,“ přeruší ticho markýz, „Promluvím si na zahradě s Otcem Benediktem. Vy se zatím můžete jít sbalit do své ložnice,“ dodá a oči všech přítomných se uprou na mladého stolovníka.

Raoul se lehce zachvěje, nicméně se velmi dobře ovládá, jen jeho oči mluví o smutku. Ten si však může každý vyložit po svém. Už zná ortel, jeho mise končí dříve, než začala. V duchu počítá, zda mu vůbec vystačí peníze na cestu do Paříže.

„Až si promluvím s Otcem Benediktem, pošlu pro vás a promluvím si i s vámi,“ slyší hlas svého strýce, jistě, ještě pár rad na cestu. Možná i pár drobných jako bolestné. Pro klid markýzova svědomí. Nejraději by ho udeřil do jeho povýšené tváře, je však dalek učinit i jediný náznak nepřátelství. Jeho zrak se setká s pohledem kněze a ten se netváří nijak nepřátelsky, spíše i v jeho očích se zračí zklamání. Markýza se tváří neutrálně, manželé de Mondoville září, ti vítají jeho urychlený odchod a dávají svoje pocity až příliš najevo.

„Děkuji, pane markýzi,“ odvěti tichým, leč pevným hlasem pan de Barbou, „Děkuji rovněž vám všem za příjemnou společnost. Jelikož se už pravděpodobně neuvídíme, dovolte mi se s vámi všemi rozloučit. Bylo mi ctí s vámi posedět u jednoho stolu,“ dodá a všechny, bez rozdílu, poctí přátelským úsměvem. Možná trochu bolestným, trochu zklamaným, leč jeho vystupování může těžko někdo něco vytknout.

Snídani skončila, všichni se rozcházejí. Raoul padne na postel, sevře ruce v pěst, až mu klouby zbělají. Musí se ovládnout, nesmí dát najevo své pocity, své ponížení. Snad najde paní de La Solignac jiný způsob, jak sprovodit jeho strýce ze světa. Pak by se možná mohl vrátit, pokud by ho ještě přizvali, až markýza převezme dědictví. Nesmí ale dát nic najevo, zachová si svou důstojnost, odejde jako kavalír, umiňuje si. Leč vztek s ním povážlivě cloumá.

V té době se již nachází markýz a farář na cestičce v zahradě, vítá je libá vůně květin a posečené trávy, zpěv ptactva, krásný vlahý vzduch. Oba muži váhají, jak začít rozhovor. Jezuita je zklamaný slovy pronesenými zámeckým pánem u snídani, berou mu totiž objekt jeho zájmu, mladíka, kterého se rozhodl vrátit na správnou cestu. Chlapce, kterého vždy všude odstrkovali. I dnes o tom podal jeho strýc jasný

důkaz a potvrdil tak jen včerejší vyznání nešťastníka. Markýz má obavy z vyjádření kněze, neušel mu povzbudivý pohled, který vrhl u snídaně na jeho synovce.

„Otče, jak proběhl váš včerejší rozhovor s naším hostem?“ musí nakonec pan de Cavarlene přerušit ticho, jako zdejší pán je povinen promluvit první.

„Pane markýzi, váš synovec byl velmi sdílný, velmi upřímný. V jeho slovech jsem neshledal náznak falše, náznak vypočítavosti, jen opravdový smutek a možná i zoufalství. Je nešťastným mladíkem, který je zmatený a nachází se na významné křižovatce. Již jednou sešel ze správné cesty a nyní je u posledního rozcestí. Pokud ho mine a bude pokračovat po zvolené cestě, jeho kroky budou nepochybně směřovat do záhuby. Když ne jeho těla, tak určitě jeho duše,“ mluví farář tiše, v jeho hlase ale zní naléhavost, zaujetí.

„Nerozumím vašemu příměru s křižovatkou ...“

„Pokusím se své myšlenky vysvětlit. Mnohdy stojíme na rozcestí a hledáme správnou cestu. Radíme se s Bohem, na kterou vykročit. Radíme se s přáteli, blízkými, svým zpovědníkem, farářem. Váš synovec dle mého již mnohokrát vykročil špatným směrem a teď má poslední možnost, jak zachránit svou duši. Je sice zmatený, zklamaný, ale dle mého i on cítí osudovou volbu. Pokud mohu pokračovat ve svém příměru, stojí na rozcestí a zoufale hledá někoho, kdo by mu ukázal správný směr. Cítí nesprávnost svého dosavadního počínání, ale nemá nikoho, kdo by mu poskytl radu, útěchu. Možná i proto se odhodlal ke svému činu a vyhledal vás. V duchu neočekává úspěch, ale znamená pro něho poslední naději. Možná si ani sám neuvědomuje přesně, co pro něho můžete učinit, pokud budete mít zájem projevit dobrou vůli.“

„Projevit dobrou vůli?“ zastaví se šlechtic a podívá se rozpačitě do tváře kněze, jenže dnes vidí velmi zarputilý výraz, Otec Benedikt je asi připraven hájit své názory velmi tvrdě. Přejede mu mráz po zádech, začíná tušit, s čím brzo asi vyrukuje.

„Bůh je k nám milostivý a žádá i od nás, abychom i my projevíli svoji milost,“ pokračuje farář tichým, leč pevným hlasem, „Požádal jste mě, abych si popovídal s vaším synovcem a řekl vám svůj názor. Ten hoch je velký hříšník, jeho dosavadní život je prostoupen mnoha špatnými skutky. Ale na druhé straně dokázal být upřímný, přiznat se ke svým pochybením. Ke svým pochybnostem. Dle mého ještě není ztracený, jeho duše nemusí skončit v ohni pekelném, kam nyní bezpochyby směřuje. Pokud mu nepodáme pomocnou ruku, vy i já, je ztracený,“ slyší markýz přesně ta slova, které slyšet nechce.

„Otče, nikdy bych si nedovolil zpochybňovat váš úsudek,“ volí Honoré slova velmi opatrně, ač je velmi rozrušen, „Váš zájem o mého synovce je jistě veden bohulibými úmysly. Ale já musím myslet především na svoji rodinu. Nezříkám se toho mladíka, je synem mého zesnulého bratra. Ale nevěřím upřímnosti jeho pokání. Nebo možná i věřím jeho současné lítosti, ale nevěřím v jeho změnu.“

„Chápu vaše obavy. Ani já si nejsem jistý, zda se mi podaří zachránit jeho duši. Ale Bůh je milostivý a kajícím hříšníkem dokáže projevit svou milost.“

„Věřím v Boží milost, ale také v temné síly. Mého synovce tyto temné síly uchvátily, jistě vám vylíčil, co všechno za ohavnosti spáchal. Cizoložník,“ zableskne se v očích šlechtice, na mysl mu vyvstane stále nestrávená vzpomínka na vlastní paroží. Někoho takového nechat pod svou střechou, zachvěje se.

„Pane markýzi, bez naší pomoci skončí duše vašeho synovce v mukách pekelných.“

„Já jsem ho na scestí nesvedl!“

„Vy přímo ne, ale dost jste mu k tomu pomohl,“ je výraz ve tváři kněze překvapivě přísný, duchovní je sice mužem chovající úctu ke světské autoritě zdejšího panství, ale ještě více je horlivým jezuitou. Nedokáže se koukat na nepravost a nezasáhnout, když mu Bůh dává příležitost.

„Otče, vaše slova se mi vůbec nelíbí!“

„Bohužel je musím říci, Milosti. Váš synovec ... přemýšlel jste, proč se tak upnul k oné dívce, která mu zemřela v Paříži? Ačkoli ho s ní pojila toliko platonická láska? Ona jediná ho dokázala mít ráda, u ní jediné se cítil v bezpečí, pochopený. Celý život nepoznal nic než ústrky, nelegitimní syn, neznající zprvu vlastní rodiče, nikdy nepoznal sílu rodiny. Zaplatil jste mu seminář, ale vyhnal jste ho daleko od

sebe. Jeho vzdor je více hledáním pout než skutečným hřešením. Smrt jeho dívky mu jen ještě více ukázala veškerou jeho beznaděj. Pokud teď nedostane pomocnou ruku, je ztracený.“

„Chce vstoupit do armády. Mohu se za něj přimluvit na vhodných místech, nějaké známosti stále mám. Dostane doporučující dopis a radu, na koho se obrátit.“

„Armáda?“ objeví se v odulé tváři služebníka páně zděšení, „Milosti, víte proč chce do armády? Nesvěřil se vám? Chcete se navždy zbavit problému s ním?“

„Mluvil sice o sebevraždě, ale takových řečí se namluví, když mladík ztratí svou lásku. Až dojde na skutečnost, jeho touha po životě převáží.“

„Nesouhlasím, ale i kdyby nezahynul v první bitvě. Co ho čeká v armádě? Bude se vrhat do ztečí, bude vraždit, loupit, znásilňovat. Jeho hříchy se budou stupňovat, než ho konečně skolí nepřítel. Kam pak poputuje jeho duše? Přímou do pekla!“

„Měl možnost studovat, mohl se dát na dráhu duchovního,“ začíná být velmi rozrušený pan de Cavarlene, „Otče, co vlastně po mně žádáte?“ položí klíčovou otázku, zatím stále zcela nepochopil záměry faráře.

„Chci se vašeho synovce osobně ujmout, dohlédnout nad jeho další výchovou, poskytnout mu útěchu i pomoc. Přemýšlel jsem o různých možnostech. Mám známé v Evreux, kde by mohl studovat, byl by tak více nablízku a mohl by i poznat sílu rodinných pout.“

„Rodinných pout?“

„Nesmíte ho znovu zavrhnout. Teď ne, Milosti. On potřebuje získat pocit, že není zcela opuštěný, že má své zázemí. Pak bude možné ho vést k mravnému životu. Během roku dvou poznáme, kam jeho kroky směřovat. Možná by mohl opravdu jít cestou duchovního, možná by se mohl vhodně oženit, založit vlastní rodinu. Nakonec i služba v armádě by přicházela v úvahu, ale teprve až bude vnitřně vyrovnaný, bude silně ctít mravní zásady. Ne s cílem se nechat zabít, nebo jen přijít na jiné myšlenky.“

„Otče, vaše starost o duši hříšníka je obdivuhodná. Kolem nás jich je však tolik, ne každého dokážete zachránit. Jeho nápad s armádou se mi zamlouvá, pozná vojenský drill, přísnost. Bůh rozhodne, zda ho provede nástrahami bitev, ne my. Pokud přežije, služba v armádě ho zocelí. Přivede ho k rozumu. Více než cokoli jiného.“

„Milosti, znám vaše stanovisko ke službě v armádě,“ přeběhne letmý úsměv po tváři kněze, „Vy jen máte strach nechat vašeho synovce v blízkosti své rodiny. Proto ho odsuzujete k záhubě.“

„Já nikoho k záhubě neodsuzuji,“ přeběhne mráz po zádech zámeckému pánovi, jezuita tál do živého, už podruhé. Má pravdu, sám se podílel na pocitu vydědění u svého synovce a teď se ho znovu chce zbavit. Nebylo by mu ani proti mysli, kdyby v nějaké bitvě padl. Zmizela by tak skvrna na jejich rodině, nechtěný levoboček. Znovu se zachvěje, jeho myšlenky jsou černé a kněz ho dokáže prohlédnout. Co potom Bůh, jak před ním chce omluvit své počínání?

„Milosti, prosím vás, pokuste se svému synovci pomoc. Slibuji, sám budu na vše dohlížet a pokud by zklamal důvěru, budu první, kdo nad ním zlomí hůl. Ale odvrátit se teď od něho by znamenalo dopustit se velkého hříchu. Bůh naše činy vidí,“ dodá jezuita výstražně.

„Snad ho nemám nechat zde?“ zasměje se křečovitě markýz, „Takového chlápka! Snad bych mu ještě měl otevřít dveře do ložnice své manželky, ne?“

„Toho se bojíte?“ objeví se překvapivý výraz ve tváři faráře, „Vždyť jste stále doma, jsou tu velmi zbožní manželé de Mondoville. Navíc při prvním náznaku lze okamžitě zasáhnout.“

„Nejen toho,“ zrudne Honoré, ne zcela všechno zná jeho zpovědník, „Je tady ještě můj syn, Henri, už je mu pět let, začíná chápat. Nedovolím, aby ho kazil takový budižkničemu. Nemohu ho ponechat na svém zámku a zároveň ho zcela oddělit od své rodiny.“

„Však by zde nezůstal dlouho. Jen aby získal pocit zázemí, pak by se uchýlil buď do koleje v Evreux nebo se vrátil do Paříže. Měl by zde pouze nalézt pocit domova, rodiny, hodnoty, které nikdy nepoznal. Které mu byly odepřeny.“

„Nemohu, Otče, opravdu nemohu,“ vrtí hlavou markýz, je zoufalý, nervózní, nerozhodný, ale zároveň již nalomený. Což neunikne zkušenému knězi. Pokračují v procházce rozkvetlou a vonící

zahradou, duchovní vemlouvavým hlasem a pádnými argumenty znovu a znovu útočí. Opakuje se, na pomoc si bere slovo Boží, nutnost činit dobro.

Rozhovor trvá další bezmála půl hodinu, než dojdou ke kompromisu. Definitivní rozhodnutí nepadne dříve, než si markýz promluví s mladíkem. Otec Benedikt bude přítomen a podle jeho reakce se rozhodnou.

ZÁVAŽNÉ ROZHODNUTÍ

Raoul leží na posteli a přemýšlí. Již dlouho trvá rozhovor mezi jeho strýcem a knězem, je to dobré či špatné znamení? Prý se má sbalit, usměje se, není co. Svých pár švestek si vezme a může jet. Co však má říkat, až pro něho pošlou? Možná vůbec nic, strýc mu jen oznámí své stanovisko, možná mu dá pár drobných na cestu a sbohem. Bylo dost naivní si myslet, že by mohl obměkčit svého strýce, aby mu poskytl možnost vetřít se do jeho rodiny.

Jeho strýc je blázen, lakotný a zlý. Zanedbává svou krásnou manželku, snad se jí taky mstí. Byla mu nevěrná, jak mu sdělila paní de La Solignac. No a co? Takových nevěr je! Vždyť se tolik manželství rodí jen z rozumu, on i ona spolu žijí, plodí potomky a mezitím si užívají. Sám by mohl vyprávět, kolik paniček ke svému muži nic necítí. Ale jeho teta je nádherná a nechávat jí ladem je největší hřích, alespoň podle jeho mínění. Strýc je opravdový blázen, král všech bláznů.

Z dvou společných stolování moc dobře vycítil hrozivou atmosféru. Jeho strýc se tváří jako počestnost sama, přitom je největší pokrytec, co zná. Předstírá spokojené manželství a pod tou slupkou je bublající hniloba. Pokud nemá milenku nebo milence, pak je nějaký divný. Kdyby se mstil manželce, nechal ji žít jak jeptišku, ale sám si užívat, pak by jeho jednání dávalo smysl. Jestliže však trápí i sám sebe, vůbec jeho jednání nerozumí. Jak rád by mu řekl pár slov přímo od plic, co by si jistě za rámeček nedal. Ale musí se držet, i když bude stroze odmítnut. Nesmí se nechat unést oprávněným hněvem. Což bude velmi obtížné.

Co ale řekne paní de La Solignac? Pokud dnes neuspěje, budou ho ještě potřebovat? Budou s ním chtít dál spolupracovat? A nebude jim na obtíž, když zná jejich tajemství? Zachvěje se, ještě aby mu hrozilo nebezpečí. Hned po návratu do Paříže musí vyhledat baronku de Montjau a nabídnout své služby, třeba i jinak. Až se zbaví jeho strýce, mohl by jim být užitečný, sice ještě neví jak, ale bude muset něco vymyslet. Jinak by je mohlo napadnout se ho také zbavit.

Nebo by měl všechno říci strýci, kdyby neuspěl? Nesmysl, zavrhuje tento nápad okamžitě. Tím by jen přiznal, jakou komedii zde hrál. Buď by mu nevěřili, anebo uvěřili a ještě ho obvinili ze spolupráce s vrahou. Ne, musí se dokázat vyrovnat s porážkou a cestou do Paříže vymyslet, jak se domluvit s paní de La Solignac. Snad se jí podaří záměr uskutečnit a jeho zlý strýc natáhne brka. Nic jiného si nezaslouží, pokrytec jeden.

Sluha zaklepe a on se zachvěje. Již brzy bude znát rozhodnutí. S hlubokým povzdechem se podívá do zrcadla, upraví si ústroj a pevným krokem vykročí vstříc svému osudu. Jdou mrtvými chodbami zámku, všude je ticho a až morbidní pořádek. Alespoň že je veden na zahradu, slunce již pěkně hřeje a příroda prokazuje radost ze života, na rozdíl od obyvatel zámku. Tam je nálada ponurá, pohřební. Žít tady musí být pro jeho tetu utrpením, uvědomí si.

Markýz a kněz ho již čekají, oba je pozdraví mírnou úklonou, jejich kroky směřují ven z květinové zahrady a míří k háječku za ní. Zde bude možné, aby šli všichni tři vedle sebe a také se částečně ukryli před již docela dotěrnými slunečnými paprsky. Zatím nikdo nemluví, na řadě je zámecký pán, jako nejvyšší autorita buď musí sám začít nebo vyzvat některého ze svých společníků na procházce.

„Synovče,“ odhodlá se konečně pan de Cavarlene k zahájení rozmluvy, „velmi dlouho jsem s Otcem Benediktem o vás rozmlouval. Je nám oběma líto, co vás postihlo. Zároveň jsme ocenili vaši

upřímnost. Přiznal jste se k mnoha ohavnostem, kterých jste se dopustil. Pokání je důležité pro budoucí spásu duše. Jste ještě mladý, máte život před sebou a můžete mnoho ze svých hříchů napravit.“

Slova strýce znějí mladíkovi odporně, kázání ale očekával, proto nasadí kamenný výraz, nicméně mu ve spáncích pulzuje krev. Pokrytec dává svá moudra, jako by lež a přetvářka nebyla hříchem, stejně tak msta na své ženě, zapuzení vlastní krve. Musí vydržet.

„Rozhodli jsme se vám pomoci,“ pokračuje markýz dál, „Jen se nemůžeme zcela shodnout, jaká pomoc by byla nejlepší. Mám pro vás dva návrhy. Za prvé, jsem připraven vám dát doporučující dopis pro vlivnou osobu, jejíž jméno vás sdělím. Ta vám poskytne radu a pomoc při vašem vstupu do armády. Druhou možností je přehodnotit tento záměr a zvolit jiný způsob vašeho dalšího života. Otec Benedikt je ochoten vám osobně pomoci, být vám duchovní oporou. Mohl byste nějaký čas zůstat a rozmlouvat s Otcem Benediktem. Ten by vám následně dal doporučení buď do semináře v Evreux, případně by se za vás přimluvil na vaší současné koleji, kde, jak jsem pochopil, již nejste.“

Mladík poslouchá pozorně a hlavně velmi bedlivě sleduje mimiku svého strýce. Neušlo mu, jak se tvářil při vyřčení první i druhé nabídky. Musí být velmi obezřetný při své odpovědi.

„Synovče, slyšel jste. Rádi bychom znali vaše stanovisko,“ dokončí svoji řeč zdejší pán a dvoje oči teď pohlízejí do tváře mladého muže.

„Musím se přiznat, pane markýzi, jsem poněkud zaskočen,“ mluví pan de Barbou pomalu, rozpačitě, volí pečlivě každé slovo, „Jsem vám neskonale vděčný za vaši první nabídku, vždyť jste mi vlastně tím splnil moje přání, se kterým jsem přijal. Vaše druhá nabídka mě opravdu překvapila a zaskočila, nečekal bych takovou velkorysost. Dostal jste mě tím do velkých rozpaků.“

„Zkuste je překonat a vyjádřete se jasně,“ znějí slova markýze poněkud stroze.

„Jistě, pane markýzi, jistě,“ pokyvuje hlavou Raoul, pohlédne na oba muže, pak se rozhodne vše vsadit na jedinou kartu a velmi zariskovat. Pokud je jeho předpoklad mylný, prohraje. Pokud vycítil vše správně, možná mu svítá naděje.

„Synu, chápu vaše rozpaky a je asi velmi těžké se rozhodovat tak rychle. Možná byste si potřeboval vše promyslet,“ ozve se farář, za což sklídí nepřijemný pohled zámeckého pána.

„Není třeba, Otče,“ zavrtí hlavou mladík, bude riskovat, „Otče, rozhovor s vámi včera byl pro mě velmi přínosný, hodně jsem o něm přemýšlel, dlouho do noci. Možnost s vámi znovu mluvit, pokusit se prostřednictvím vás najít správnou cestu, vlastní rovnováhu, je velmi lákavá. Stejně jako opravdu nečekaná a vstřícná nabídka moci zde nějaký čas zůstat. Velmi si ji vážím, pane markýzi, opravdu. Bohužel jsem však nucen odmítnout.“

„Nucen odmítnout?“ objeví se ve tváři jezuity zklamání.

„Ano, Otče. Ne snad, že bych si takové vstřícnosti nevážil, naopak. Ale nemohu tuto nabídku přijmout, kvůli vám, pane markýzi, strýčku,“ podívá se teď Raoul na markýze, který se zachvěje.

„Synu, moc vašim slovům nerozumím, vyjádřete se prosím jasně,“ znějí slova faráře naléhavě.

„Od mého příjezdu jsme zde všichni mluvili naprosto upřímně a proto chci stejně i skončit. Možnost nějaký čas zůstat a pokusit se zde najít odpovědi na některé otázky, je velmi lákavé. Vy, Otče, byste mi rozhodně dokázal v mnohém pomoci. Ale nemohu chtít od svého strýce takovou oběť. Otče, děkuji vám za vaši snahu a i vám, pane markýzi, děkuji za všechno. Přijmu však doporučující dopis a vstoupím do armády. Bůh rozhodne o mém dalším osudu. Stejně vám, pane markýzi, děkuji za projevenou laskavost. Velmi si vašeho postoje cením a právě proto musím druhou nabídku odmítnout,“ dokončí pan de Barbou svou řeč a s napětím hledí na svého strýce. Teď se ukáže, zda se mýlil či nikoli.

„Chtěl byste nějaký čas zůstat a přesto odmítáte?“ zeptá se Honoré rozpačitě.

„Ano. Nemám právo po vás tolik žádat. Vy máte, pane markýzi, svou rodinu, kterou si jistě ceníte nade vše. Já pro vás představuji hrozbu, navíc jsem ještě pochybného původu, vždyť ani neznám svou matku. Nemám právo žádat, abyste proti svému přesvědčení učinil takové rozhodnutí. Velmi si ho cením, opravdu a právě proto odmítám. Nepatřím do této rodiny a byl bych narušitel zdejších vztahů.“

„Odmítáte s ohledem na moji rodinu?“ proběhne mráz po zádech markýzi, ten hoch není hloupý, naprosto přesně vycítil, co bylo za druhou nabídkou, jak moc byla neupřímná.

„S ohledem na vaši rodinu a vaše přesvědčení, pane markýzi. O to víc si však vašeho rozhodnutí vážím. Chápu, jak muselo být pro vás těžké. Ještě jednou děkuji, pane markýzi. Raději si však vezmu doporučující dopis a poprosím o jméno osoby, které ho mám doručit.“

Nastane krátké a poněkud trapné ticho, Raoul pohlédne smutně postupně zpřímá do očí obou mužů, zachoval si svou hrdost, což však není jeho záměr. Chtěl jen dát najevo, že nechce zůstat za každou cenu, raději než zde být nevítaným hostem, odjede sloužit svému králi na bitevním poli. Což ovšem ve skutečnosti naprosto nemá v úmyslu. I když mu možná nakonec nic jiného nezůstane, pokud neuspěje. Jen tak totiž možná unikne budoucím nástrahám, přeci jen zná moc ošklivé tajemství a když nebude užitečný, tak by se ho mohla pokusit paní de La Solignac odstranit. Bůh mu moc přívětivou tvář neukazuje, uvědomuje si, možná se mu i trochu oči zalesknou. Což nebylo v plánu, nicméně takový projev působí více než dobře.

„Synu, ty odmítáš nějaký čas zůstat, jen abys nebyl panu markýzi na obtíž?“ prolomí pauzu jezuita.

„Ano, Otče. Považuji takové jednání za správné.“

„Kdybys ale nějaký čas zůstal, mohli bychom si promluvit, mohli bychom si rozebrat tvoje činy i východiska. Mohli bychom se společně zamyslet nad tvým dalším životem, hledat i jiné cesty, než je služba v armádě. Nestojíš o moji pomoc?“

„Otče, velmi si vážím, co jste pro mě již nyní udělal,“ usměje se velmi bolestně mladík, rázem oba další muži pochopí, že on pochopil. Ano, kněz přemluvil zámeckého pána, aby zde nějaký čas svého synovce ponechal, ten se ač nerad k tomu uvolil a přednesl lákavou nabídku.

„Pár dní byste mohl zůstat.“

„Otče, bude lepší pro všechny, když odjedu.“

„Synu, dobře, vezmi si od svého strýce dopis a doporučení. Ale mohl bys zůstat pár dní na mé faře. Než se vrátíš do Paříže. Pár dní zdržení přece nic neznamená,“ nechce se vzdát svého pokusného objektu kněz.

„U vás na faře? Nabízíte mi přístřeší?“

„Ano, přístřeší a také společné rozjímání. Až budeš chtít, odjedeš.“

„Otče, toto velmi rád přijímám. Snad vás nebudu příliš obtěžovat.“

„V žádném případě. Bydlení bude sice prosté, ale budeš srdečně vítán.“

„Jsem zvyklý na velmi prosté ubytování,“ usměje se hoch, malé rýpnutí do strýce, „Moc vám děkuji a přijímám. Tedy jestli bude souhlasit můj strýc, vaše farnost je přeci na jeho pozemcích,“ dodá rychle a dvoje oči teď hledí na světského pána zmiňovaného panství.

Markýz usilovně přemýšlí. Jeho synovec přesně vystihl danou situaci a zachoval se velmi zdvořile, ale taky na úrovni. Mohl zůstat nějaký čas ve zdejších pohodlí, leč jako host nevítaný, díky naléhání Otce Benedikta. On se však rozhodl dát přednost hrdosti před ponížením. Přeci jen je v něm bratrova šlechtická krev. Svoje rozhodnutí sdělil jasně, zpřímá, ale velmi zdvořile. Možná je hříšník, ale umí se chovat, když chce. Svým postojem ho vlastně zahanbil. Než přijmout neupřímně vyřčené pozvání, raději dá přednost nepohodlí světničky na faře.

„Máte pravdu, synovče,“ říká strýc těžce, slova z něj lezou jako z chlupaté deky, „Když jste se objevil, vůbec jsem nebyl nadšený. Naopak. Stejně tak mě před chvílí Otec Benedikt přemlouval, abych vám nabídl možnost zde pár dní zůstat. Než s Otcem Benediktem proberete další možnosti a rozhodnete se co dál. Chápu vaši hrdost, s níž jste takto vyslovenou nabídku odmítl.“

„Nechtěl jsem vás urazit, pane markýzi.“

„Z ničeho takového vás nepodezírám, synovče. Zachoval jste se ale správně, jako syn mého bratra, jako šlechtic. Musí pro vás být hodně nepříjemné přijet někam, kde vás neradi vidí. Přesto jste se po celou dobu choval zdvořile, nic jste mi nevyčítal.“

„Nemám právo vám nic vyčítat. Snažil jste se mi pomoci, ale já zklamal. Pane markýzi, věřte mi, kdybych nebyl tak zoufalý, nikdy bych vás nevyhledal.“

„Tím jsem si teď už jistý,“ přikývne pan de Cavarlene, „Bohužel i tím, že máte právo mi ledasco vyčítat. Můj bratr mi vás svěřil do péče, já jsem však pro vás mnoho neučinil. Otec Benedikt má pravdu, chtěl jsem vás vždy držet co nejdále od své rodiny. Jen jsem vám zajistil seminář a vůbec se o vás dál nezajímal. Byl jsem rád, že jste daleko.“

„Asi je to tak správné, pane markýzi. Jsem pochybného původu, dopustil jsem se mnoha špatností. Nemám právo nic žádat. Možná by bylo bývalo lepší, kdyby můj otec a váš bratr moje tajemství neodhalil. Kdyby mě ti pěstouni prohlásili za svého. Byl bych synkem měšťana, měl své rodiče, nebyl levoboček. Mnoho by se tím zjednodušilo,“ říká Raoul a markýzi běhá mráz po zádech. Chlapec jistě nemyslí svá slova zle, ale pro něho znějí hrozně. Otec Benedikt má tisíckrát pravdu, ten mladík nemá nic. Žádnou rodinu, žádné přátele, je vyděděncem. Co pak může dělat, než se spouštět s pochybnými existencemi?

„Jste synem mého bratra a mým synovcem. Je mi líto, že neznáte svou matku, bohužel ani já ji neznám. Toto tajemství si vzal můj bratr do hrobu. Nemáte však pravdu, že nemáte rodinu. Ačkoli asi vaše pocity jsou jiné. Je ve vás krev rodu de Cavarlene,“ mluví markýz, nedokáže zastřít své ohromné rozrušení.

„Nevím, co mám říci, pane markýzi,“ přizná se Raoul.

„Chápu, těžko něco říkat a přitom se zdržet výčitek. Bohužel oprávněných,“ povzdechne si strýc, „Otče, měl jste pravdu. Nezachoval jsem se ke svému synovci dobře. Nemám právo tedy soudit jeho činy, se kterými nemohu souhlasit. Snad není ještě pozdě na nápravu.“

„Milosti, na nápravu není nikdy pozdě. Bůh je milostivý a pokud váš synovec projeví dostatek dobré vůle, pokory, sebezapření a snahy, Bůh dokáže odpouštět. Vzpomeňme jen na svatého Pavla. I on prohlédl až později a svými činy své předchozí skutky vykoupil. Pokud váš synovec nalezne vůli změnit své chování, i on se dokáže vykoupit ze svých hříchů. Jsem připraven mu podat pomocnou ruku, být mu oporou, poskytnout mu duchovní útěchu,“ ozývá se rychle farář, cítí naději na obrat k lepšímu.

„Nemyslel jsem jen svého synovce,“ zavrtí hlavou Honoré, „Mluvil jsem především o sobě. Zavrhl jsem tohoto mladého muže, aniž bych mu dal příležitost prokázat jeho kvality. Možná jsem ho nechtěně sám vehnal do jeho hříchů. Synovče, udělal jste dobře, když jste zavítal na náš zámek.“

„Bůh vedl jeho kroky.“

„Souhlasíte, pane markýzi, abych nějaký čas zůstal u Otce Benedikta?“ zeptá se pan de Barbou, cítí ke své radosti slibný vývoj, ale zůstává nadále zdrženlivý a ostražitý, střežíc se dát jakkoli spokojenost najevo.

„Ne, vlastně ano, pokud budete chtít,“ odpovídá zmateně lenní pán, „Vlastně bych byl raději, kdybyste zůstal pár dní tady na zámku. Než bychom se domluvili na dalším.“

„U vás na zámku?“ potlačuje vši silou silnou radost Raoul, jeho obličej tím nabývá divného výrazu, který si však jeho strýc vyloží po svém.

„Chápu, nemáte důvod věřit v upřímnost mých slov,“ řekne hořce.

„Nikoli, pane markýzi, věřím vám. Jen jsem velmi překvapený. Opravdu vám nechci způsobit žádné starosti. Kdybych zůstal u Otce Benedikta, mohl bych sem třeba za vámi přijet, kdybyste uznal za vhodní. Tím bych vás ušetřil rozpaků.“

„Synovče, udělejte jak uznáte za vhodné,“ pokrčí s povzdechem rameny pan de Cavarlene, „Moje nabídka je teď myšlena opravdu upřímně. Snad nám váš pobyt dovolí více se poznat. Budu respektovat vaše rozhodnutí a pokusím se vám pomoci. Ale souhlasím s Otcem Benediktem, než učiníte další závažný krok ve svém životě, měl byste si všechno důkladně promyslet. Otec Benedikt vám rozhodně může napovědět, i já jsem připraven vás vyslechnout a pokud budete mít zájem, snad vám i poradit.“

„Moc vám děkuji, pane markýzi, nevím, jak vyjádřit svoji vděčnost.“

„Synu, měl byste přijmout návrh svého strýce,“ cítí nutnost zasáhnout kněz, navýsost spokojený s vývojem situace, bližší vztah k dosud upírané rodině může mladému muži prospět a jemu to ulehčí práci s obracením jeho duše, „Jste jistě doposud velmi zmatený. Zde na zámku panuje velmi přísný řád, ale

také zde všichni velmi ctí všechna boží přikázání. Zde můžete nejlépe najít vnitřní rovnováhu, porozumět božím záměrům, v tom vám budu nápomocný.“

„Jsem vám oběma moc vděčný,“ usměje se de Barbou a poprvé dá najevo radost, teď je snad na místě, „Přijímám tedy, ale s jedinou podmínkou, pane markýzi.“

„S podmínkou?“ pozvedne obočí Honoré.

„Ano, pane markýzi. Jakmile usoudíte, že můj pobyt zde je nevhodný, po pravdě mi to hned řeknete. Možná nedokáží uspokojit vaše požadavky, vaše očekávání. Pak prosím, buďte ke mně upřímný a sdělte mi své výhrady a vyzvěte mě k okamžitému odjezdu. Velmi bych si vyčítal, kdybych měl být důvodem nějakých nepříjemností. Pokusím se chovat co nejlépe, ale znáte moji minulost ...“

„Rozhodně tuto vaši podmínku přijímám,“ odvěti téměř dojatě pan de Cavarlene, synovec se mu začíná líbit čím dál tím víc, přijde mu náhle jako velmi zdvořilý mladík, jako by snad předchozí život patřil zcela jiné osobě, „Žádám vás o respektování zdejších pravidel, se kterými vás záhy seznámím. Máme zde svůj řád, na kterém trvám. Ale jinak vás nebudu nijak omezovat. Máte možnost využívat všechny zdejší vymoženosti, cvičební sál, koně ve stájích, možnost se vykoupat, navštívit knihovnu. Máte možnost kdykoli rozmlouvat s Otcem Benediktem. Jen vás žádám, abyste bez mého vědomí nevstupoval do soukromých komnat mé rodiny.“

„Slibuji, pane markýzi. Budu se snažit zůstat v ústraní.“

„Tak jsem svá slova nemyslel,“ řekne rychle strýc.

„Pane markýzi, udělám vše, jak mi řeknete. Chápu vaše obavy, sám si sebou také nejsem jistý. Budu dodržovat všechny vaše nařízení a raději se vždy zeptám vás osobně. Snad nebudu na obtíž ani dalším obyvatelům zámku.“

„Nebudete, ale musím jim vaši přítomnost vysvětlit. Žijeme zde poměrně v ústraní, mnoho návštěv nepřijímáme, jsme uzavření. Možná z vašeho pohledu až příliš. Ale nám tento stav vyhovuje.“

„Pane markýzi, budu respektovat všechny vaše nařízení.“

„Správný závazek, synu. Nějaký čas ve zdejším zámku vám rozhodně prospěje. Mnoho zábavy zde asi neužijete, ale naleznete zde mnoho příležitostí přemýšlet o Bohu. Domluvíme se spolu, zařídím si své záležitosti tak, abych vám mohl být co nejvíce nablízku,“ září i tvář jezuity.

„Nuže, synovče, pojďme se projít, vysvětlím vám, jaká pravidla zde ctíme,“ vybídl k pokračování pochůzky pan de Cavarlene, stíhán ve své mysli velmi rozporuplnými pocity. Cítil správnost svého kroku, na druhé straně se svého rozhodnutí bojí. Jeho synovec má přes svůj věk velmi pohnutou minulost a vždy je nebezpečí jeho nezřízeného chování. Snad myslí svá slova vážně a jeho přítomnost nezpůsobí vážné problémy.

Účast mladíka u oběda nezúčastněné osoby překvapí. Zatímco markýza nedává najevo žádné pocity, manželé de Mondoville se tváří skoro zděšeně. Hříšník již měl být dávno na cestě zpět do Paříže, místo toho sedí naproti nim, hned vedle šťastně se tvářícího Otce Benedikta.

Stoluje se opět v naprostém tichu, znovu jen cinkot nádobí, občasné mlaskání, vydechnutí po spolknutí sytého sousta. Nikdo se neodvažuje promluvit, atmosféra opravdu hrůzná, uvědomuje si Raoul. Bude utrpením zde vydržet, hrát dál komedii v roli kajícího. Nakonec však tichá domácnost je výhodou, má možnost se skrývat za hradbou mlčení.

Konečně je oběd dokončen, přesto všichni způsobně sedí a čekají na pokyn zámeckého pána, aby se jako obvykle rozešli. Příkaz však dnes nepřichází, místo něj markýz téká rozpačitým pohledem po všech přítomných. Nakonec se zhluboka nadechne, mluví pomalu a tiše.

„Dnes dopoledne jsem požádal svého synovce, pana de Barbou, aby na našem zámku nějaký čas setrval. Tento čas není omezený, bude záležet na něm, jak dlouho zde zůstane.“

Markýza zvedne pouze překvapeně oči, šlehne pohledem na urostlou postavu mládence, jeho pohlednou tvář. Opět však zachová naprosté dekorum, ovládání patří do její výbavy, přetvářka patří k jejímu projevu. Pan a paní de Mondoville však nedokáží zastřít téměř až zděšení. Nechápu, co přimělo

zdejšího pána změnit rozhodnutí, pak jejich téměř vyčítavé pohledy spočinou na spokojeně se tvářícím knězi. Ten však úsměv ve tváři neztrácí. Jsou naprosto zmateni.

„Pan de Barbou bude využívat své postavení člena mé rodiny,“ pokračuje mezitím Honoré, jeho hlas teď zní pevně, jeho příkazy zde jsou zákonem, „On bude respektovat mou vůli a pravidla panující na našem zámku. Naopak veškeré služebnictvo bude cítit jeho postavení šlechtice a mého synovce. Jeho příkazy budou respektovány, splněny. Má plné právo využívat veškeré prostory zámku, s výjimkou komnat mé rodiny. Pane de Mondoville,“ obrátí se přísně k vyděšenému muži, „postaráte se, aby můj synovec měl veškeré pohodlí odpovídající jeho stavu.“

„Jistě, Milosti, jen přesně nechápu ...“, nedokáže se stále s nastalou situací vyrovnat oslovený.

„Na mých příkazech není nic k nepochopení! Zajistíte mému synovci v první řadě osobního sluhu. Dále přivedete krejčího, který doplní jeho šatník. Postaráte se o jeho koně, má však právo si vybrat i náhradního z mých stájí, s výjimkou mého osobního. Vyčleníte další prostory v zámku, kde bude mít můj synovec nejen ložnici, ale též prostor pro aktivní odpočinek, studium, rozjímání.“

„Vše splním, Vaše Milosti,“ přikyvuje Gérard, nešťastný výraz z tváře však vymazat nedokáže.

„Pan de Barbou bude vždy stolovat spolu s námi. Pane de Mondoville, promluvte s panem správcem, představte ho mému synovci. Ať připraví dostatečnou hotovost pro doplnění šatníku pana de Barbou, výdaje nejsou nijak omezeny. Kromě tohoto má právo můj synovec čerpat pro doplnění svých dalších osobních věcí prostředky dle svého uvážení, možná bude potřebovat nějaké psací potřeby, jiné osobní potřeby, záleží na jeho vyjádření. Pochopil jste, pane?“ zadívá se pan de Cavarlene dlouze na svého majordoma, který horlivě přitakává.

„Pane markýzi, velice děkuji,“ řekne jen krátce mladík, zahrnutý právě přízní svého strýce.

Honoré již nechce dále společné posezení protahovat, proto raději společnost rozpustí. Galantně doprovodí svou ženu do jejich soukromých prostor, zajde se podívat za svým synem. Vykonal dobrý skutek, snad ho Bůh pozoruje a odpustí mu předchozí příkoří, které svému synovci způsobil. A ten se mu snad odmění spořádaným způsobem života. Krátce vysvětlí své ženě důvody, proč přijal pod jejich střechou doposud poněkud výstředního příbuzného, leč ta projevuje naprostou lhostejnost. Apatie jí pomáhá překonávat ústrky, zatím se rozhodla stejně ignorovat i přítomnost mladého muže na zámku.

Paní de Mondoville, očividně ze všech nejvíce rozrušená, žádá Otce Benedikta o rozmluvu. Vůbec nic nechápe, zná minulost nového obyvatele zámku a je zachváčena obavami o své děti. Jako by snad hrozilo jejich zprznění. Kněz však dokáže být přesvědčivý a navíc upjatá žena bezvýhradně uznává jeho autoritu. Pomalu se uklidňuje, všechny stíny v její duši se však zaplašit nepodaří.

Pan de Mondoville cupitá vedle mladíka, nervózně si mne ruce, o rozkazech se nediskutuje, ty se plní, byť s nimi ne zcela souhlasíme. Volného místa je v zámku opravdu více než dost, k současné ložnici dostane de Barbou přiděleny i přilehlé prostory, rázem se jeho soukromá rezidence rozrůstá a několik místností, včetně přijímacího salónku. Mladík je však velmi zdrženlivý, zdvořile děkuje a nevznáší žádné další nároky.

„Pane, teď vás opustím, musím vykonat další příkazy pana markýze. Když dovolíte, vrátím se zpátky nejprve s panem správcem a posléze vám přivedu nějaké sloužící, ze kterých si vyberete svého osobního sluhu,“ snaží se majordomus ukazovat milou tvář, předstírání přívětivosti nelze nepostřehnout, ale Raoul mu poděkuje i za ní.

Vstoupí do své ložnice, pečlivě zavře dveře a rozhlédne se. Je skutečně sám? Nepozoruje ho někdo nějakou tajnou špehyrkou? Ne, to už opravdu fantazíruje. Výraz v jeho tváři se rázem změní, úsměv od ucha k uchu, zlověstné záblesky v očích.

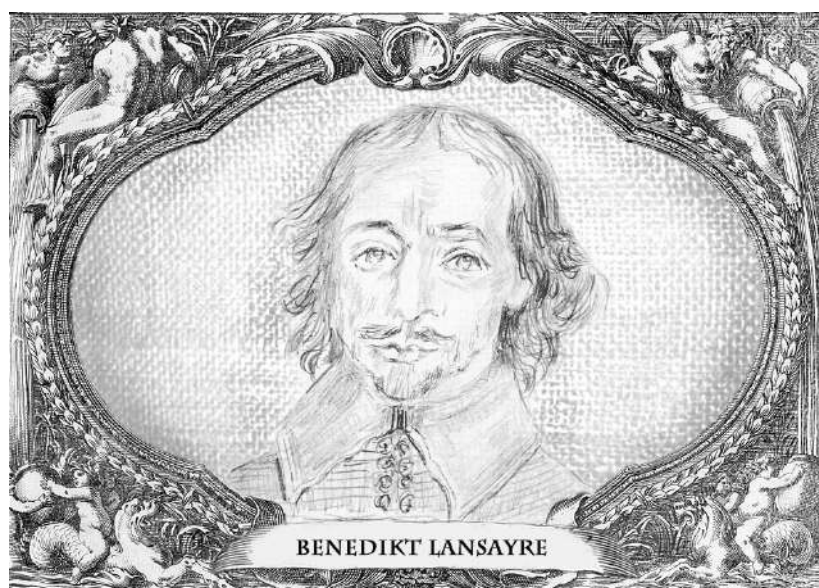
Nečekaný obrat! Už přemýšlel, jak bude vysvětlovat svůj neúspěch v Paříži a náhle dostal právo se na zámku svého strýce chovat málem jako doma. Nejraději by si výskl radostí, ale krotí se.

Posadí se na postel, snaží se soustředit, potlačit tentokrát radostné emoce. Je teprve na začátku, první krok mu vyšel parádně, teď ho však čeká velmi obtížné pokračování. Velmi křehký vztah, který se zrodil především díky přímlově Otce Benedikta, je nutné dále rozvíjet. Necítí ke strýci žádnou vděčnost, naopak. Ale snad dokáže dál hrát úspěšně svou roli, bude nesmírně náročná. Kdoví jak dlouho zde

zůstane, v naprosté izolaci od světské zábavy, kterou tak miluje. Bude muset dlouze diskutovat s jezuitou, možná i se svým strýcem, chovat se zdvořile k majordomovi a jeho manželce, kteří ho zřetelně nenávidí. Bude muset klopat zraky před svou krásnou tetou, a to i později, až na něho začne doléhat tíže delší sexuální abstinence. Ale musí vydržet, nesmí ničím pokazit obrovskou příležitost, které se mu nečekaně dostalo, umínuje si.

Je požádán do salónku, kde se mu klaní pětapadesátiletý skoro až vychrtlý správce Benedikt Lansyere. Ač má moc důležitou funkci, neb na jeho doporučení se přidělují finance, vzhledem ke svému původu není zván ke stolování s panstvem. V jeho žilách totiž nekoluje urozená krev. Ale nezdá se, že by tím nějak výrazně trpěl. Svého místa si nepochybně obrovsky váží, i teď se chová k Raoulovi téměř až úlisně, rozhodně hodně podbízivě. Kdyby se přetvářka a strojenost zhmotnila, vyrazila by okna i dveře, tolik se jí nashromáždilo v krátkém rozhovoru mezi synovcem zámeckého pána, majordomem a správcem. Od všech tří.

Přestože pan de Barbou nechá výběr osobního sluhu na majordomovi, ten mu přivede za další dvě hodiny do salónku hned tři adepty. Všechno vesměs mladíky v jeho věku. Vybere se toho, který se jeví nejvíce tupý, alespoň soudě podle jeho výrazu. Pan de Mondeville respektuje rozhodnutí, odchází s dalším dvěmi. Předtím ale stačí předat vzkaz, Otec Benedikt zve mladého pána za hodinu k procházce do zahrady. Raoul nedá najevo žádný pocit, ačkoli ty jsou rozpolcené. Již se nudil, ale každá rozmluva s jezuitou představuje velké vypětí, nutnost být neustále ve střehu. Nesmí se nechat nachytat při lži, nesmí duchovnímu dát

nahlédnout do svých myšlenek. Jestli vydrží až do konce, může rovnou vstoupit do královské herecké společnosti, usmívá se v duchu. Ale jen v duchu.

Zůstane sám se svým sluhou, teď si ho má čas lépe prohlédnout. Je střední postavy, spíše hubený, jeho pleť je tmavší, stejně jako jeho vlasy i oči. Ty vypadají velmi apaticky, bez zájmu, lhostejně, skoro tupě. Právě proto si ho zvolil, nechce ve své blízkosti nikoho, kdo by ho mohl oťukávat, kdoví s jakým záměrem mu sluhu přidělili.

„Jak se jmenuješ?“ položí první otázku.

„Marcel, panem můj otec pracuje v zahradě, matka v kuchyni, žijeme tu celá rodina, vlastně jsem se tady narodil, pane,“ odpovídá Garcin rychle, snaží se učinit na nového pána dojem, je však nervózní.

„Kolik ti je let?“

„Minulý měsíc mi bylo šestnáct, pane.“

„Už si někdy dělal osobního sluhu?“

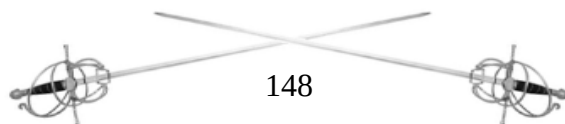
„Ne, pane. Spíš tady pomáhám, kde je potřeba ... ale budu se snažit, pane,“ dodá hoch rychle.

„Nevadí, já taky nikdy žádného osobního sluhu neměl. Určitě se domluvíme,“ pokusí se o menší úsměv pan de Barbou, ale je rozhodnut si sloužícího nepřipustit k tělu.

„Budu se snažit vám ve všem vyhovět, pane. Pan de Mondoville mi vysvětlil, jak důležitá je moje služba, pane,“ ukloní se o rok mladší mladík staršímu.

„Nemám vlastně teď žádné příkazy,“ zamyslí se Raoul, pak však změní názor, „Vlastně jeden ano. Mohl bys mi vysvětlit, jak to na zámku chodí.“

„Co mám říkat?“ očividně znejistí sloužící.

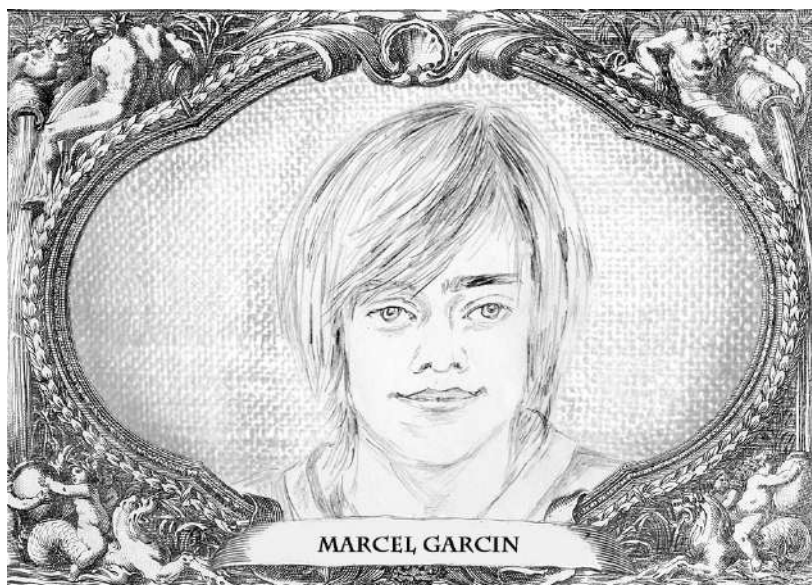

„Co uznáš za vhodné. Já se budu vyptávat a ty odpovídat. Když nebudeš vědět nebo se ti nebude chtít odpovídat, tak mi řekneš. Nechci žádná tajemství, žádné drby. Jen se nechci dopustit nějakého nevhodného jednání, asi tady má všechno svůj přesný řád.“

Marcel se uklidní, obával se, že z něho bude jeho nový pán tahat právě různé klepy. Následnou téměř hodinku pak odpovídá na položené otázky, čímž nastíní Raoulovi dost podstatného z poměrně poklidného a velmi spořádaného života na zámku. Vlastně spolu hovoří až do chvíle, než je mladý pán nucen se odebrat do zahrady, kde by ho již měl čekat Otec Benedikt.

Cestou pan de Barbou potká několik sloužících, velmi uctivě ho pozdraví, již byli informováni o jeho postavení v domě. Zarazí se, chovají se k němu, jako by zde pobýval od jaktěživa. Vykročí zamyšlený na cestičku a přehlédne květinovou zahradu. Spatří celou rodinku markýze pohromadě, kolem manželů sedících v křesílkách na sluníčku skotačí pětiletý Henri, chůva drží v náručí druhého ze synů. O kus dál trůní paní de Mondeville, něco předčítá svým dvěma dětem, nedaleko nich postává Otec Benedikt. Asi ho nezpozoroval, uvědomí si mladík a vydá se směrem k němu.

„Dobrý den, pane,“ pozdraví ho velmi způsobně obě ratolesti z lůna paní majordomové, která se k nim mírně roztržitě připojí. Raoul odpoví na pozdrav, pak je však vyzván k následování kněze. Vykročí směrem k hájku, pryč od ostatních. Teď si bude muset dávat pozor, pochopil úmysl jezuity spasit jeho duši, díky němuž mu bylo dopřáno zde zůstat. Za což mu musí být vděčný, nicméně tato okolnost může být pro něho velmi nebezpečná. Bude muset hrát dobře svou roli kajícího, zároveň nepřehnat své prozření, ale prokazovat v rozumné míře dobrou vůli a pokroky. Necítí se v přítomnosti faráře dvakrát pevný v kramflecích, stále z něho má podvědomý respekt, možná i trochu hrůzu.

Otec Benedikt se však vůbec nechová jako nějaký inkvizitor, naopak, jeho obličej nese prvky uspokojení, porozumění. Na sluníčku sice páchne ještě více než obvykle, neboť teplota a pot konají své, ale určitě neprojevuje žádné zlé úmysly. Začíná se vyptávat, jak je jeho nový svěřenec spokojený s ubytováním, s novým sluhou, s možností využívat postavení synovce zdejšího pána. Raoul odpovídá rozpačitě, což se nakonec ukáže jako nejlepší taktika. Prostě ho nový vývoj zcela zaskočil a on se s ním vyrovnává.

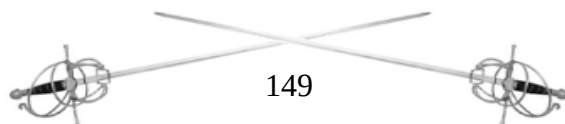
„Váš strýc učinil velmi dobře, když vám otevřel svou náruč,“ konstatuje spokojený farář, oddychne si, právě stanuli pod korunami stromů v hájku, pryč ze spalujících paprsků slunce, otře si pot rukávem, nicméně jeho tvář se pokouší o úsměv.

„Snad budu takové velkorysosti hoden,“ podívá se na duchovního mladík, „A snad můj strýc svého kroku nebude později litovat.“

„Váš strýc je stejně zmatený jako ty, synu,“ snaží se jezuita plnit dobře roli prostředníka mezi příbuznými, „Pochybovat je lidské, stejně jako chybovat. Máš příležitost najít, co celý život hledáš, svou rodinu, lásku, harmonii, mír v duši. Jen musíš vydržet ve svém předsevzetí, je tolik ďábelských lákadel, tolik pokušení ...“

„Vím, Otče, mnohokrát jsem zhřešil. Možná bych se vám měl opravdu vyzpovídat ...“

„Rád si tvoji zpověď vyslechnu, synu, ale vše má svůj čas. Budeme ho potřebovat, abychom společně vše napravili.“

„Máte pravdu, mých hříchů je až přespočet ... jen cizoložství, Otče, již jen to znamená věčné zatracení ...“

„Znamená, pokud však přijde upřímné pokání, můžeš se z hříchů vykoupit ...“

„Někdo ovšem říká, že není cesty, jak ovlivnit boží milost, že jsme předurčeni boží milost získat, bez ohledu na své pokání či hříchy, ale většina z nás je předurčena k věčnému zatracení ...“

„Synu, to jsou hříšné myšlenky, nesprávné a nepravdivé učení!“ zakaboní se tvář kněze, dobře tuší, odkud vítr fouká, začíná se šířit jako mor učení Jansena a jeho přívrženců, Saint-Cyra a dalších.

„Nejsem tak učený jako vy, Otče.“

„Právě na neznalost mnozí spoléhají, na slabost víry, na malou lásku v Boha. V pokoru. Tvá mladá mysl je náchylná přijímat různé nepravosti, synu.“

„Rád vám budu naslouchat, Otče. Moc si vážím, co jste dnes pro mě vykonal ...“, zarazí se mládenec, skloní hlavu, jako by se zastyděl, pak ale znovu pozvedne svůj zrak, v očích se mu zajiskří, „Otče, vy jste mi dnes moc pomohl. Víc, než si dovedete představit. Vy jste se mě zastal u mého strýce, vy jste uvěřil mé snaze stát se lepším. Ještě nikdo nikdy ...“, zlomí se mu hlas, musí si dávat pozor, aby svou vděčnost a pokoru příliš nepřehrál.

„Moje důvěra v tebe je podmíněná, synu“, zvedne varovně prst jezuita, „Od slov k činům vede dlouhá cesta a na ní se objeví mnoho nástrah. Ne vždy se dokáží všichni vyrovnat se všemi překážkami, se všemi přeludy, které na nás chystá satan a jeho přísluhovači. Zlo, démoni, mohou mít tisíce různých podob, kterými se nás snaží obalamutit a získat naši duši. Mnozí podlehnou.“

„Máte naprostou pravdu, Otče“, přikyvuje horlivě pan de Barbou, „Někdy jsem si říkal, že bych měl některé věci dělat jinak. Například se více učit, věnovat se studiu. Jenže pak se objevil přítel, který mi nabídl možnost ho doprovodit do krčmy ... vy mi v tomto asi příliš nerozumíte, vy umíte pokušení odolávat, bránit se mu.“

„Každý z nás stále musí odolávat pokušení. Každého ďábel zkouší, zkouší pevnost víry v Boha. Je naší povinností být silným, někdy je však velmi obtížné odolat. Pro mladého a nešťastného muže jako jsi ty, jde o úkol velmi těžký. Tím však nelze tvé nepravosti omlouvat.“

„Nesnažím se své skutky omlouvat. Otče, jak ale odolávat?“ zvedne své zdánlivě bezelstné oči mladík, „Když víno je tak chutné, zábava s přáteli příjemná, a když vám nějaká pěkná žena sama otevírá svůj klín ...“

„Láká tě stále vše, co jsi popsal?“ zeptá se kněz a velmi přísně na mladíka pohlédne.

„Otče, nechci vám lhát“, sklopí oči pan de Barbou, „Když na vše vzpomínám ...“

„Kdyby za tebou teď přišli kamarádi, kdyby ti nabídla nějaká žena svůj klín ... dokážeš potlačit své hříšné touhy?“

„Já nevím, snad“, nechává Raoul hlavu sklopenou, „Otče, já se bojím sám sebe“, dodá a pozdvihne zrak, podívá se zpřímá duchovnímu do očí.

„Pochybuješ o správnosti svého počínání? Svého současného počínání?“

„Ne, Otče, nepochybují. Ale pochybuji o sobě, zda dokáži být silný jako vy, zda dokáži vydržet. Mám strach sám ze sebe. Přemýšlel jsem o tom, než jsem za vámi přišel ...“

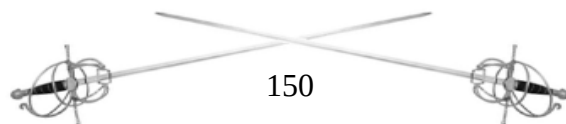
„Přemýšlel? O čem jsi přemýšlel?“

„Otče, možná mám velkou naději, abych zcela změnil svůj život, díky svému strýci a především díky vám, Otče. Vy jste se za mě přimluvil a já mám velký strach. Moc velký strach, Otče.“

„Strach? Čeho se bojíš?“

„Jak jsem již řekl, bojím se sám sebe. Bojím se, že vás zklamam. Nikdo mi nikdy nevěřil, až vy dneska, tedy alespoň se mi zdálo ... Otče, nechci vás zklamat, ale nejsem si jistý, jestli dokáži vydržet. Zlobíte se, že takto uvažuji?“

„Naopak, synu, naopak. Tvá slova hovoří o tvém odhodlání, o tvé upřímnosti. Pochybuješ sám o sobě, o své vnitřní síle. Proto jsme tu my, služebníci boží, abychom vám tápajícím dodávali sílu. Musíš však stále zůstat upřímný a se svými myšlenkami se mi svěřovat. I s těmi hříšnými, společně proti nim budeme bojovat.“

„Otče, když pokušení je tak silné. Nemohu a nechci vám lhát ... ale být se ženou ... vím, jde o smrtelný hřích, nepožádáš manželky bližního svého ... ale ony samy se nabízely ... přitom vše bylo tak příjemné ... Otče, jsem tak zmatený, nejistý. Proč jen jsou zapovězené věci tak krásné, příjemné?“

„V tom je právě dílo ďáblovo!“ pohlédne odhodlaně jezuita na mladého hříšníka, „Kdyby bylo pokušení nepříjemné, těžko by s ním temné síly uspěly. Hrají na lidské pudy, na lidské touhy, spoléhají na slabost našeho těla, která přemůže tvou mysl, tvou vůli. Jen silná a opravdová víra v Boha ti dokáže takovým svodům odolávat.“

„Možná už je pozdě, možná už jsem ztracený. Nemám naději dosáhnout odpuštění, jsem již odsouzený k věčnému ohni pekelnému ...“

„Nikdy není pozdě, synu. Ale máš pravdu, nečeká tě nic snadného. Až příliš si ochutnal zakázané ovoce, až příliš si podléhal ďábelským svodům, jsi chycen do jeho pekelných sítí. Bude velmi obtížné se z nich vymotat, vrátit se na správnou cestu, odolat všem svodům. Jen silná vůle a víra ti pomohou. Nejsi dosud ztracený a slibuji ti, budu se společně s tebou rvát s ďáblem o tvou duši,“ mluví Otec Benedikt vzrušeně, z jeho hlasu zní odhodlání a nadšení.

Pokračují v procházce ve skrytu korun stromů, zaobírají se otázkami víry. Raoul je sám se sebou spokojený, snad dokázal vystihnout míru pochyb a pokory, aby mu kněz uvěřil. Není hloupý a zná mnoho různých problematik spojených s učením církve, zná i některé proudy, které jezuita přivádějí do varu.

Farář je ale spokojený také. Je daleko lepší, když mladý muž tápe a hledá sám sebe, než kdyby činil neupřímná silná prohlášení. Je si jistý jeho maximální upřímností, jeho odhodláním, sám však je zmítán pochybami, zda dokáže boj o jeho duši vyhrát. Možná pokud bude v jeho blízkosti, zde, ale co až opět přijdou skutečná lákadla? Dokáže mladík dostatek síly, odhodlání a víry? Nebo bude slavit úspěch temný pán s celou armádou svých přísluhovačů, kteří nemají nic jiného na práci než pořádat nájezdy na slabé duše lidského pokolení?

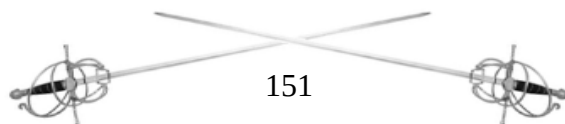
STRÝC A SYNOVEC

Raoul de Barbou se začíná pomalu na zámku Cavarlene zabydlovat. Jeho život se přizpůsobí zdejšímu řádu, kdy všichni mají své kroky přesně nalinkované. Snídaně, oběd, večeře se podávají podle naprosto přesného časového plánu a během nich panuje již zmíněné napětí. Velmi se dbá na kastovní rozdíly, kdo je původu urozeného, kdo má jaké postavení v domě. On se díky spřízněnosti s markýzovou rodinou ocitá až na vrcholu pyramidy a všichni se tak k němu chovají.

Velmi se nudí, ale bojuje se svými pokušeními. Ne pro spásu své duše, ale pro splnění svého záměru. Velmi rychle si zvyká na úctu prokazovanou mu služebnictvem, na přepych. Již druhého dne se objeví krejčí a od té doby začnou společně dávat dohromady jeho garderobu. Nejen oblečení, ale také i prádlo. Správce mu zajistí další nutné součásti jeho výstroje, včetně decentní voňavky, ale též psacích potřeb.

Jak se ale vyrovnat s nudou? Využívá možnosti zdejší nijak obsáhlé knihovny, v mnohém zaměřenou na posilování víry v Boha. Což neznamená ztracený čas, i v knihách čerpá náměty pro diskuse s jezuitou, někdy ho svými dotazy přivádí až do rozpaků. Dává si však pozor, aby jeho jednání nemohlo být považováno za výsměch či vzdor, vše schovává do obalu svého tápání. Což těší Otce Benedikta, rád osvětluje mladému muži různá tajemství víry. Již pochopil jeho solidní intelekt, není žádným retardovaným levobočkem, ale bystrým mladíkem.

S rodinou svého strýce se stýká zatím pouze u společných sezení, děti mu ukázali spíše pro formu, nestrávil s nimi mnoho času. Stejně tak se ho straní rodina de Mondoville a vlastně i správce. Jen Otec Benedikt si pro něj nachází stále mnoho času, jednou ho odveze i do svého království, na svou faru. Alespoň se provětral.

Pro někoho týden uteče jak voda, pro něj se neskutečně vleče. Ale drží se, ač by si s chutí přihnul lahodného vína, vyrazil do nějaké krčmy či se muchloval s nějakou zanedbávanou paničkou. Nebo s jakoukoli ženou, střeží se však jen delšího pohledu na některou ze sloužících, byť by si dokázal vybrat. Nesmí, tím by všechno zkazil, jeho dosavadní úsilí by přišlo vniveč. Možná uspěje a bude se moci přestat přetvařovat, bylo by skvělé, kdyby zde mohl zůstat či doprovodit markýzu zpět do Paříže, když by předtím s chutí zatlačil slzu na pohrbu svého strýce. Jeho zdánlivě šlechetný čin, kdy ho zde na naléhání kněze nechal, ho v jeho očích nijak neospravedlnil. Stále k němu pociťuje nenávist, kterou však umě skrývá. Až se sám diví, jak lehké je se přetvařovat, ale zůstává stále ve střehu. I malá chybička by mohla mnohé napovědět a způsobit nedozírné škody.

Toho dne po snídani se znovu objeví v jeho ložnici krejčí se svými pomocníky. Tentokrát mu již přinese hotové hned troje šaty. Jedny do společnosti, opravdu velmi krásné a jistě i drahé, bleděmodré barvy s různě barevnými zdobeními, byť ne nijak přehnaně výstřední. Druhé prostší, cestovní, ale utkané z velmi kvalitního materiálu, vhodného ke svému účelu, tedy především pevné. Třetí představují volnější a pohodlné oblečení pro běžné používání, například zde na zámku. Společně s oděvem dostane i odpovídající doplňky a především obuv. Několik párů bot, další z přepychů, který mu byl zatím zapovězen.

Právě si odzkoušel ty nejhezčí z šatů, s jistou marnivostí se dívá do zrcadla, ale stejně spokojený výraz má i mistr jehly a nití. Odměna za jeho služby, zde na zámku nijak přehnaná, dobře zná zdejší spořivost, je jistě naprosto zasloužená. Náhle se ale začne hluboce uklánět a i mladík se prudce otočí. Ve dveřích stojí jeho strýc a zírá na synovce, který se naparuje před zrcadlem.

„Vaše Milosti,“ uklání se krejčí, „snad budete spokojený. Mladý pán v těch šatech vypadá velmi dobře, ve všech šatech vypadá velmi dobře.“

„Splnil jste svůj úkol dobře,“ odvětlí stroze pan de Cavarlene a prohlíží si ztepilou postavu svého synovce. Ten trochu klopi oči, nechal se unést svou marnivostí, nakrucoval se jak páv, strýci asi jeho potěšení z nového oblečení neušlo.

„Velice děkuji, pane markýzi,“ praví Raoul a ukloní se, pak učiní dva kroky směrem ke svému strýci, pomalu se otáčí kolem své osy, aby si ho mohl v krásném obleku prohlédnout. Sám sobě se líbí, snad mu pestrost oblečení, byť nijak výstřední, nebude v očích prudérního příbuzného na škodu.

„Oblek vám padne znamenitě, synovče,“ pokusí se o úsměv Honoré, zůstane však jen u trochu křečovitě stažené tváře.

„Všechny obleky mi padnou dobře, pan markýzi. Chcete se přesvědčit?“ zeptá se pan de Barbou, zdánlivě bezelstně, ale v duchu ho osvítl nápad. Pokud má jeho strýc přeci jen vřelejší vztah ke stejnému pohlaví, mohl by se mu trochu předvést při převlékání.

„Není třeba,“ zavrtí hlavou pan de Cavarlene, „Vlastně jsem vás přišel pozvat na vyjížďku,“ dodá s rozpaky.

„Na vyjížďku? Vy a já?“

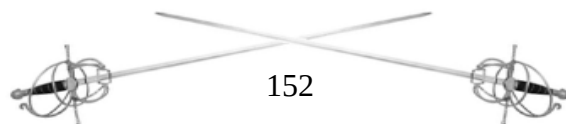
„Ano, jste zde už týden a napadlo mne vám ukázat naše panství. Jen část, před obědem, trochu se protáhnout na koních, než bude slunce nepříjemně upalovat.“

„Velice rád, pane markýzi,“ objevuje se ve tváři mladíka nefalšovaná radost, byť z trochu jiného důvodu, než si myslí strýc.

„Pane, na vyjížďku bych však doporučoval jiné šaty,“ upozorní jemně krejčí.

„Jistě, máte pravdu,“ stává se horlivým Raoul, „Prosím, pomůžete mi?“ začíná si rychle rozepínat oblečení, mistr dává pokyn a jeho pomocníci se vrhají k mladíkovi, „Kam pojedeme, pane markýzi?“ položí otázku, čímž donutí strýce se zastavit na odchodu a otočit se. Přesně čeho chtěl dosáhnout.

„Jen do okolí zámku, tak abychom se vrátili včas na oběd,“ říká Honoré, nutně však musí pohlédnout na svého synovce. Ten je téměř odstrojen, neboť ke každému oblečení patří i jiné doplňky, včetně ponožek a košile. Rázem tak hledí strýc na urostlou a dobře vyvinutou postavu mládence, jemuž zbyla jen sporá látka okolo beder.

„I tak se na projížďku velmi těším,“ rozpaží ruce pan de Barbou, aby mohli sloužící pokračovat v druhé fázi, tedy ho obléknout do cestovních šatů. Stojí tam teď jak Kristus, chybí jen kříž, ke kterému by byl přibit. Tváří se lhostejně, ale ve skutečnosti bedlivě pozoruje reakci svého strýce. Ten se očividně zarazí a prohlíží si tělo svého synovce. Těžko ale odhadnout, zda v něm vzbuzuje více než pouhou zvědavost. Raoul je na svou postavu hrdý, však mu jeho tělo slouží i jako prostředek živobyті. Byť důležitá součást pro jeho klientky je nyní zakryta, jen se rýsuje pod suknem.

Jde o krátký okamžik, pomocníci krejčího chvátají, aby mladého pána zase ustrojili. Ale i ten krátký časový úsek stačí, aby markýze očividně rozhodil. Krásu svému synovci nemůže upřít, tváří se však, jako by ho pohled na jeho téměř nahé tělo zaskočil. Což by se stát asi nemělo, uvažuje v duchu pan de Barbou, kterého již zase navlékají do šatů. Strýc náhle a až moc rychle odvrátí pohled, udělá dva tři kroky k oknu. Zde se snaží koncentrovat, vyrovnat se s náhlým zvláštním pocitem, který jím projel. Snad si nikdo ničeho nepovšiml, uvažuje zámecký pán v duchu.

„Jsem připraven, pane markýzi,“ ozve se hlas synovce a strýc se pomalu otáčí, „I jezdecké šaty jsou velmi pěkné a děkuji za ně,“ znovu rozpaží Raoul ruce, čímž se objeví ve stejné póze jako před chvílí, jen v hnědých šatech s okrovým zdobením.

Pan de Cavarlene pohlédne na syna svého bratra, i další oblek mu sluší, vykresluje jeho postavu. Náhle mu přejede mráz po zádech, uvědomí si, že si představuje jeho postavu bez šatů, jak ji spatřil před chvílí. Trhne sebou, což neujde jeho synovci, nicméně tomu se nepohne ve tváři jediný sval, stále září radostí nad novým oblečením i slíbenou projížďkou. Následuje svého strýce, který mu lehce pokyne rukou a beze slov oba vycházejí z ložnice.

Markýz požádá Raoula, aby na něho počkal ve vestibulu, sám se musí ještě ustrojit. Kolem mladíka se mihne majordomus, který chvátá na nádvoří, zámecký pán vyjíždí zřídka a vše musí přesně klapnout. Pana de Barbou přesto stihne uctivě pozdravit. Možná i jeho pohled již není tak odtažitý, snad přeci jen srdečnější než na začátku. Pravdou je, že mládenec se zde celý týden chová více než vzorně, hodiny tráví v bohu libém rozjímání s Otcem Benediktem. Možná nakonec nebude tak zkažený, jak si všichni původně mysleli.

„Něco jsem vám přinesl, pane,“ ozve se za zády synovce hlas strýce.

Honoré je již ustrojen k vyjíždě, včetně klobouku na hlavě a kordu po boku. Jenže nese i druhou stejnou zbraň, na krásné ozdobné šerpě. Je stále rozpačitý, možná ještě více než kdy dříve. Dokonce možná i dojatý. Bez dalšího natáhne ruku a podá zbraň mladému muži.

„To je pro mě?“ diví se obdarovaný.

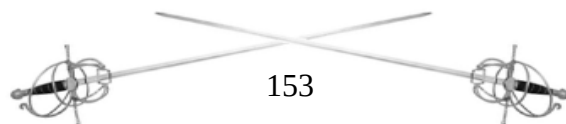
„Tento kord patřil mému bratrovi a vašemu otci,“ odvětlí pan de Cavarlene a v očích se mu zatřpytlí. Kromě chvilkové slabosti, kdy zíral na obnaženého synovce, mu mládenec v krásných šatech vrátil vzpomínky na bratra. Ne, zase tak moc se mu nepodobá, byť by se určitě pár shodných rysů našlo, je daleko pohlednější, o něco vyšší.

„Mám právo ho nosit?“ nedokáže zastřít rozpaky pan de Barbou.

„Samozřejmě. Jste jeho syn a jste šlechtic. Původ se vždy odvozuje od otce. Vemte si ho,“ pobídne markýz Raoula, dokonce mu pomůže i upravit šerpu, aby kord seděl jak má. Neřekne však již ani slovo a raději zamíří ke vstupním dveřím.

Na nádvoří je již čeká pan de Mondoville, ale také dva pacholci, kteří přidržují koně pro oba pány a trojice mužů v sedlech. Nejde o klasické vojáky, ale urostlé místní chasníky, kteří zajišťují při občasných vyjíždkách bezpečí. Jsou schopni jich dát dohromady i tucet, pokud je potřeba, dnes si přál markýz jen trojici. Jejich ústroj je sice čistá, ale není uniformou. Nemají kordy, ale za kalhoty zastrčené nože a v sedlových brašnách pro jistotu každý jezdecké pistole. Nepředpokládají žádné nebezpečí, ale nikdy nelze vyloučit nečekané shledání.

Urození pánové se vyhoupnou se do sedel a volným krokem objíždí kruhový záhon obklopující fontánu, dva další sloužící otevírají bránu. Stále stejným tempem pokračují po cestě, pak však stočí markýz koně směrem doprava, kde se nacházejí pole a louky, táhnoucí se až k Seině. Přeci jen trochu

zrychlí tempo, mladík si však dává pozor, aby zůstal půl délky za svým strýcem, trojice průvodců je pak další dvě délky pozadu.

Ale i pan de Cavarlene náhle pocítí potřebu se protáhnout a pobídne koně, krátce nato se již řítí tryskem, od kopyty koní odlétá směs trávy a hlíny, podloží je poměrně rovné a měkké, nehrozí zranění zvířat. Ani osobního koně zámeckého pána, ani stejně kvalitního zapůjčeného Raoulvi. Vlastně se obloukem vracejí zpátky k cestě, která vede do vesnice. K té však nedojedou, protože odbočí znovu vpravo, tentokrát k lesu, který pokrývá třetinu panství. Pohybují se však po jeho okraji, je udržovaný, o tom nemůže být pochyb. Trochu se do něj zanoří, poskytne jim stín, po rychlé jízdě se všichni potí, dnes je počasí zralé na maximálně košili, oni jsou však navlečeni i do kabátů.

Dostanou se znovu až na dohled zámku, který tvoří pěknou dominantu na obzoru. Markýz seskočí z koně, podá uzdu jednomu z doprovázejících, synovec učiní to samé. Vlastně už jezdí téměř tři čtvrtě hodiny a přitom nepadlo ani jedno slovo. Což je dle Raoula nenormální, ale neodvažuje se sám z vlastní iniciativy zapříst rozhovor. Nejprve si užíval jízdy, pak se děsně potil, teď jsou jeho pocity rozpolcené. Vzduch v lese je přeci jen příjemný, ale cítí stékající pot mezi lopatkami i v podpaží. Rád by si uvolnil kabátec, ale neodvažuje se narušit své ustrojení.

„Jak pokračují vaše rozhovory s Otcem Benediktem?“ promluví konečně Honoré, jdou mezi stromy, nepatrně se vzdalují od trojice mužů, způsobně čekající na místě, kde jejich pán zastavil.

„Otec Benedikt je velmi ochotný a trpělivý,“ odvěti pan de Barbou, cítí snahu strýce zapříst řeč, ale také jak obtížně hledá námět. Rád by mu trochu pomohl, neví však jak.

„Mluvil jsem s ním, oceňuje vaši snahu.“

„Je ještě příliš brzy, než aby ... promiňte, pane markýzi, zní to hloupě, jako bych se tady chtěl roztahovat ještě kdoví jak dlouho,“ zarazí se Raoul.

„Nijak se tu neroztahujete,“ zavrtí hlavou strýc, „Naopak, chováte se velmi skromně a zdvořile. Co se týká délky vašeho pobytu, za takovýchto podmínek zde můžete zůstat, jak dlouho budete chtít.“

„Děkuji, pane markýzi, snažím se nebýt příliš na obtíž.“

„Pane, synovče,“ zastaví se teď Honoré, pohlédne mládenci do očí, „Možná jsme kdysi nezačali dobře, možná i mojí vinou. Já jsem vás odehnal, vy jste se poté dostal do osidel zlých lidí. Na tom již nic nezměníme. Jste na zámku týden a chováte se vybraně, tak, jak bych čekal od svého synovce. Asi máte stále pocit, že se vás já a moje rodina straníme, ale i já se musím vyrovnat sám se sebou, nejen vy.“

„Snažím se, pane markýzi, ale minulost nelze vymazat. Teď myslím tu svoji. Je stále se mnou, hodně o tom mluvíme s Otcem Benediktem.“

„Vím, zmínil se mi,“ přikývne pan de Cavarlene, „Zmínil se mi o vašich obavách, zda dokážete vydržet ve svém předsevzetí. Zatím se držíte dobře, ale až přijdou svody ...“

„Právě, pane markýzi. Zde na vašem zámku jsem od všech nástrah vlastně odříznutý. Navíc každý den hovořím s Otcem Benediktem, který mi dává sílu bojovat. Pokouším se chovat tak, abyste nemusel litovat mé přítomnosti. Volný čas se snažím vyplnit studiem, čtu knihy ...“

„Návrat do Paříže, mezi vaše bývalé přátele, a to divné prostředí ... pokud se tam vrátíte, vše se také vrátí zpátky, rozumím vašim obavám?“

„Dá se to tak říci. Ale pane markýzi, nechtěl bych, aby to vyznělo jinak, než má. Nechci zůstat na vašem zámku příliš dlouho, přeci jen máte svou rodinu a i když se snažím být co možná nejméně viditelný, určitě narušuji váš zaběhlý řád. Všechno je zde tak spořádané, určitě se sem nehodím. Jsem vám moc vděčný, že zde mohu nějaký čas pobýt ...“

„O tom jsem právě s vámi chtěl mluvit,“ objeví se ve tváři strýce nervozita.

„Pane markýzi, klidně mi vše řekněte přímo. Pokud mám již odjet, nebudu vám to mít za zlé. Už jen ten týden mi dal hodně, nebývalý klid, uznávám, taky nezvyklé pohodlí, nikdy jsem kolem sebe neměl služebnictvo. Ale jsem připraven ...“

„Vy mi nerozumíte,“ přeruší ho vzrušeně Honoré, „Mluvíím přesně o opaku. Vaše chování, vaše vystupování ... vše nasvědčuje vašemu dobrému vychování. Kdybyste býval nezabředl mezi tu chátu, mezi ty podivné přátele, kteří vás svádějí k neřestem, možná by mnohé bylo jinak. Já vás vůbec

nevyháním, naopak, chtěl jsem vám říci, abyste nikam nespěchal, abyste zůstal, jak dlouho uznáte za vhodné, rozumíte?“

„Vám tolik nevadím?“ zazní v hlase mladíka jistá nedůvěra.

„Pokud se dokážete i nadále chovat jako doposud, tak vůbec ne. Naopak, jsem rád, že jste zde zůstal. Cítím jistou vinu, vůči svému bratrovi, vůči vám. Rád bych vše napravil a pomohl vám najít správný smysl života. Mluvil jsem o tom i s Otcem Benediktem ...“

„S Otcem Benediktem?“

„Ano. I on se domnívá, že byste se neměl vracet do Paříže. Jeho nápad se mi zamlouvá, chci si o něm promluvit i s vámi.“

„Asi přesně nerozumím o jaký jde nápad.“

„Otec Benedikt se domnívá, že by vám delší pobyt zde na zámku prospěl. Teď, přes léto. Na podzim byste mohl jít studovat do Evreux, má tam známé, vše by zařídil. Samozřejmě i potom byste byl stále vítán, mohl kdykoli přijet a na jak dlouho byste chtěl ...“, mluví pan de Cavarlene ztěžka.

„Měl jsem trochu jiné plány ...“

„Já vím, chtěl jste vstoupit do armády. Ale jsou i jiné možnosti. Proč hned do armády. Jde jít i cestou duchovenstva, jste urozeného původu a třeba byste jednou mohl být i biskupem.“

„Já a biskupem?“ vyvalí oči Raoul a musí se hodně držet, aby se nerozesmál. Nic takového však nesmí udělat, jejich vztah je velmi křehký, precitlivělý strýc by se poté mohl znovu uzavřít do sebe.

„Jen jedna z možností. Nevylučuji kariéru ve vojsku, ale také třeba ve státní správě. Pokud budete mít dobré vzdělání, najdeme vhodný způsob, jak se za vás přimluvit, případně, pokud bude nutné, dá se koupit i nějaký úřad.“

„Koupit úřad? Kde bych ...“

„Prostředky se naleznou. Mohl bych vám později koupit nějaký úřad ve státní správě, třeba i někde v okolí. Našel bych vám i vhodnou nevěstu, položili bychom základ vaší kariéry.“

„Pane markýzi, nevím co vám mám odpovědět,“ je zřetelně zmatený pan de Barbou, takovou nabídku rozhodně nečekal, strýce asi trápí svědomí, rozhodl se konat dobré skutky, možná i pod vlivem svého jezuitského zpovědníka.

„Teď není potřeba odpovídat nic. Právě proto jsme s Otcem Benediktem přemýšleli, jak vám poskytnout čas. Mohl byste přes léto zůstat na zámku, sám byste poznal, jak se dokážete vyrovnat se svou minulostí. Podle Otce Benedikta vám sounáležitost s rodinou dá více sil, pomůže vám. Na podzim byste mohl pokračovat ve studium v Evreux a až byste skončil, za rok, dva, mohli bychom provést, o čem jsem hovořil. Možná i dříve, nevím co všechno musíte znát ...“

„Pane markýzi, vůbec nevím, co mám odpovědět. Tak velkorysou pomoc ... něco takového jsem vůbec nečekal,“ nemusí Raoul rozpaky předstírat, ale vyznívají dobře.

„Chápu, ale o všem jsem velmi dlouho přemýšlel. Mním svůj návrh vážně.“

„Pane markýzi, moc si všeho vážím, nevím, jak správně projevit svou vděčnost. Mám zde svoje komnaty, sloužící, dal jste mi ušít šaty, dnes jste mi dal i kord mého otce ...“

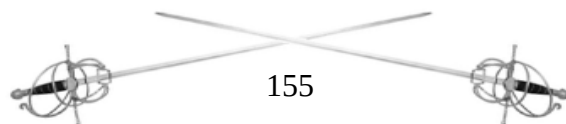
„A jsem připraven vám poskytnout i rodinu, pokud vytrváte ve svém úsilí stát se řádným šlechticem. Pokud se dokážete vyprostit ze své minulosti. V tom případě pro vás bude zámek Cavarlene vaším domovem, kdy nebudete muset nikoho prosit o svolení zde pobýt. Otec Benedikt vám věří, věří ve vaše čisté úmysly, ve vaši snahu napravit minulé chyby. I já vám chci pomoci, pokud si té pomoci budete vážit a budete jí hoden.“

„Udělám všechno, abych vás nezlamal.“

„Pokuste se. Já i Otec Benedikt jsme připraveni vám stát po boku, pokud budete mít i nadále zájem. Když na vše nebudete sám, máte větší naději se od své minulosti oprostit.“

„Určitě, pane markýzi, určitě. Jsem teď tak hrozně zaskočený, překvapený, hledám jen obtížně vhodná slova ...“

„Není už třeba mnoho slov, o všem rozhodnou činy. Vaše činy. Váže vás něco k Paříži?“

„K Paříži? Vlastně mnoho ne ... pravda, mám tam nějaké závazky, najímal jsem si byt, dlužím nájem, taky bych měl dojít do semináře, slušelo by se omluvit a vše ukončit ...“ přemýšlí nahlas pan de Barbou, ale hlavou se mu honí i jiné myšlenky, jak se spojit s baronkou de Montjau. I když ho strýc zaskočil svou nabídkou, nijak se jeho odhodlání splnit své poslání nemění. Kdyby přijal, co mu zde nabízejí, byl by jen hříčkou v rukách strýce a jezuity, dbajících na jeho čisté a mravné chování. On se ale chce bavit, užívat si, dokud je mladý. Je tady jen týden a už mu toho tolik chybí.

„Zůstaňte zde jak dlouho budete chtít,“ říká pevným hlasem pan de Cavarlene, „Až uznáte za vhodné, zajedete do Paříže, vše urovnáte. Dám vám peníze, abyste splatil vše, co komu dlužíte. Pak se můžete vrátit, pokud budete chtít.“

„Má snad být cesta do Paříže zkouškou mého odhodlání?“ usměje se mírně pan de Barbou.

„Pokud ji vykonáte, může být,“ odpovídá vážným hlasem markýz, „Proto bych vám radil s ní ještě nějaký čas počkat. Využijte pobytu zde k dalším hovorům s Otcem Benediktem a konec konců ... možná i my dva bychom si mohli více porozumět. Vzájemně se lépe poznat. Získat mezi sebou důvěru. Vy teď nemáte moc důvodů mi věřit, že vše říkám opravdu nezištně. Ale i já mám stále pochybnosti, zda nakonec nedáte přednost zhýralému způsobu života.“

„Pane markýzi, velice děkuji. Cítím se vaším vyjádřením zavázán, pokud bych vás zklamal ... dal jste mi zase novou naději ... ne, nemohu na všechno předchozí zapomenout, však víte. Ale ... nevím, zda se hodí abych to říkal ...“

„Nevím o čem přemýšlíte, ale zůstaňme prosím u upřímnosti, se kterou jsme začali.“

„Pane markýzi, co chci říci, je až moc troufalé. Ale snad se nebudete zlobit. Snažím se co možná nejvíce stranit všech ostatních, co nejvíce se zdržovat ve svých komnatách, v knihovně, nebo se jdu sám projít do zahrady ... ale občas, když pozoruji vás a vaši rodinu ... nebo jen tak večer přemítám ... mám takový divný pocit. Víím, jsem tady jen hostem a jen z vaší velkodušnosti, ale občas ...“ odvrátí svou tvář pan de Barbou, opět hraje jeden ze svých mistrných partů, jen své úsilí nepřehnat.

„Občas?“ zeptá se Honoré stísněným hlasem.

„Promiňte, ale občas si připadám, jako bych měl konečně domov. Víte, mnoho mých kamarádů a spolužáků, co jsem poznal, vyprávělo o svém rodišti, o své rodině, domě či zámku, kde vyrostli a kam se asi jednou vrátí. Já se vždycky styděl a snažil odvést řeč na něco jiného. Co jsem jim měl říkat, snad o domě pěstounů? Nebo o tom kousku půdy, podle kterého jsem dostal jméno?“ zarazí se Raoul, opět sám sebe dojal, v očích se mu zaleskne, bohužel si teď nevymýšlí, „Někdy jsem i lhal,“ přiznává se, „Popisoval jsem svůj rodný dům na Barbou, který jsem si vybájl, před nimi,“ usměje se hodně smutně, „Předevčírem večer, v noci, když jsem jen ležel a koukal do tmy ...“ zmlkne, mírně mu přeskočí hlas.

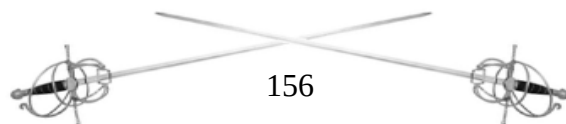
„Pokračujte,“ povzbudí ho sípavým hlasem strýc, vyřčená slova mu znějí hodně nepříjemně, ale je potěšen ochotou synovce se mu svěřit se svými myšlenkami.

„Vzpomněl jsem si na jednu takou nepříjemnou chvíli ... a pak jsem si říkal, jaké by to bylo jim popsat váš zámek, moje současné komnaty, nebo se jen pochlubit, že patřím do rodiny pana markýze de Cavarlene, že sem mohu přijet, mám tady svoje komnaty ... promiňte, pane markýzi, neměl jsem o tom mluvit. Nezlobte se, pane markýzi, nevím proč jsem vám o tom říkal ... promiňte, vypadá to, jako bych o něco žadonil ...“ znovu odvrátí svou hlavu mladík, oči se mu stále lesknou, přejede si přes ně rukávem, pak se znovu otočí, provinile klopí zrak, „Otec Benedikt má na mě špatný vliv,“ usměje se rozpačitě, „Promiňte, pane markýzi, stále mě nutí se mu svěřovat se svými pocity, myšlenkami, ta dnešní projížďka ... nezlobíte se?“

„Proč bych se měl zlobit?“

„Pro ty moje řeči. Pane markýzi, pane strýčku, nehodí se to, abych s vámi ... na to je přeci Otec Benedikt, asi vám připadám směšný, ty moje řeči ...“

„Synovče,“ zarazí ho pan de Cavarlene, „nejste vůbec směšný a rozumím vám. Musel jste si už vytrpět svoje. Pokud dokážete splnit očekávání Otce Benedikta, postarám se vám později o vaši rodinu, o které jsem mluvil. Budete mít svůj vlastní domov, svou vlastní rodinu. Samozřejmě jste součástí i té naší,

ačkoli jsem vás od ní vždy držel dál a stále ještě váhám. Musím mít jistotu ... chápete ... nechci ohrožit výchovu svého syna.“

„Rozumím, pane markýzi, nejsem zrovna nejlepší příklad,“ usměje se Raoul.

„Třeba jednou budete. Poslyšte,“ slyší Honoré sám sebe náhle říkat slova, při kterých cítí menší mrazení v zádech, „Otec Benedikt má na starosti spásu vaší duše. Ale šlechtic musí znát i další věci. Možná bych já mohl být trochu užitečný ... například jen jízda na koni, bylo by třeba trochu upravit držení těla. Nevím, jak jste zdatný s mečem, ve střelbě z pistole, muškety. Dvorní etikety, například zdravení. Mám jisté zkušenosti,“ zachvěje se, proboha, proč mu to vlastně nabízí?

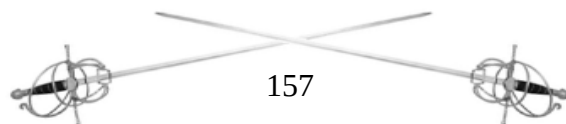
„Vy byste byl ochoten ... pane markýzi, byl bych velmi vděčný ... mohli bychom tak být více spolu ...“, prohodí pan de Barbou, třeba se výstup v ložnici povedl, „Mohl bych se od vás jistě mnoho naučit,“ dodá rychle.

„A také bychom se lépe poznali,“ doplní pan de Cavarlene, je náhle nejistý, svoje slova už nemůže vzít zpět, s hrůzou si uvědomuje, že se ve společnosti synovce cítí dobře. Jako by mu do žil začínala proudit nová krev.

„Pane markýzi, pokud vás nebudu obtěžovat, velice rád bych vaši nabídky využil,“ kuje synovec železo, dokud je žhavé, ať už jeho strýce vedly k vyslovení návrhu jakékoli pohnutky, je třeba se zachytnout drápkem. Pokud se sblíží, a jedno až jak moc dobře, bude větší naděje podat mu ... teď přejede mráz po zádech jemu. Jeho strýc mu tady nabízí pomoc, ukazuje dobrou vůli, a on přemýšlí, jak se ho zbavit.

„Domluví se s Otcem Benediktem,“ nabývá zpátky rovnováhy Honoré, „Ale pane, pak se nebudete nudit, váš program bude velmi náročný,“ povídá dál s až překvapivým nadšením, „mnoho volného času vám nezůstane, pokud máme pokročit ve zmíněných činnostech. Ale konec konců proč ne, dost jsem zde zahálel, neuškodí ani mně, abych trochu protáhl své svaly,“ dodává a s hrůzou si uvědomuje, jak se těší na další společné chvíle se svým synovcem. Ano, chce mu přeci pomoc, poskytnout mu dobré rady, ale přeci jen ... není za tím něco víc? Znovu se mu objeví před očima obraz z dnešního rána, jak tam stál rozpažený a svlečený ... trhne sebou, „Domluveno, je nejvyšší čas zase zpátky do sedel, abychom se stihli včas dostavit k obědu.“

A oba, strýc i synovec, vykročí ke svým koním. Oba mlčky, leč oba doprovázeni velmi problematickými myšlenkami

ŠESTÁ KAPITOLA

OBYVATELÉ SOLIGNACKÉHO LESA

Je kolem poledního, červencové slunce praží, ale ke skupince kráčející po úzké lesní cestičce mnoho paprsků neproniká. Nad nimi se rozkládají husté koruny mohutných letitých stromů, kolem nich bují nižší, ale o to více neproniknutelný podrost. Nacházejí se na panství barona de La Solignac, v lese opředěném v okolí mnoha různými mýty.

V čele se proplétá mezi větvemi Mare de Mortimer, za ním Julie a Baptiste de Solignac a průvod uzavírá manželský pár Angeliky s Julienem. Pětice zanechala svoje koně přivázané ke stromu již před drahnou dobou, čeká u nich Carlo Segrais, kterého si dnes vzali s sebou ze zámku Besiere. Tenhle mladík s chladným pohledem zabijáka bude mlčet, navíc již brzo pro něho bude mít Angelika důležitý úkol, o kterém zatím sloužící ještě netuší, ale jistě ho provede dobře.

Na zámku Besiere se vrátil život do zaběhlých kolejí, s jedinou výraznou změnou. Všichni již zapomněli na Marka Bellisona, který zemřel v ponižujících útrapách po podání jedu Angelikou, v posteli hraběnky de Besiere ho vystřídal pan de Mortimer. A tato symbióza z rozumu nepostrádá prvky vášně, jak se říká, nové koště dobře mete. Pro oba jejich milostné hrátky představují objevování nových obzorů,

pokud použijeme hodně vulgární přirovnání, zámecká paní vyměnila mírně zavánějící maso za čerstvé. Ale i mladík se obohacuje, nemá jediný důvod si stěžovat, zvláště když se mu občas dostává menších privilegií, tu drobnější dárek, onehdy pochvala, mohl si vybrat koně v zámeckých stájích, krejčí mu již odebral míry na nové oblečení.

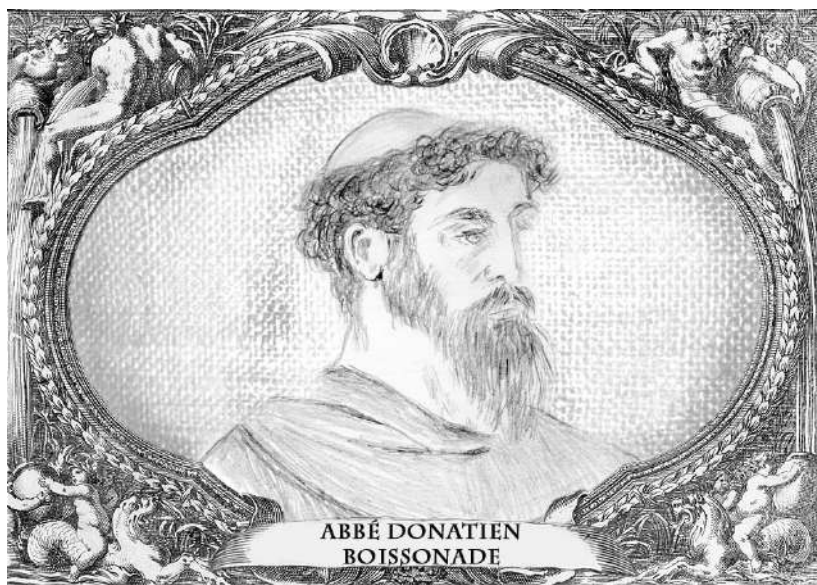
Sourozenci ze Solignacu tráví většinu času na zámku Besiere, bratři často ve společnosti pana d'Holfene, případně doplnění Marem, Julie dostává velmi poučné lekce od hraběnky. Angelika poletuje mezi oběma skupinami a spřádá dále své plány. V souvislosti s nimi dnes ráno vyrazili ze zámku v cestovním, včetně obou dívek, které jezdí na koni velmi dobře a nedělá jim problém se navléci do jezdeckých rajtek. Už téměř tři čtvrtě hodiny se prodírají hustým lesem, podél potoka, který protéká přes pozemky Solignaců, přes jejich usedlost a mizí v lese. Okolo něho se občas vytváří strmý sráz a pokud by někdo netušil nic o ukryté cestě, nenapadlo by ho se pouštět dále do houští.

Baptiste však jde najisto, již mnohokrát cestu absolvoval. Pochybná skupinka tvorů žije v jejich lese již několik let a splácí jim za poskytnutý útulek mírnými dary, ať již v podobě lektvarů či někdy i mrzkou částkou, částí kořisti. Zmiňovaná skupinka se sama živí obtížně, nejsou žádní hrdlořezové, spíše občas vyrazí krást, někoho obrat na tržišti, opilého o jeho zbylé peníze, výjimečně se zakrytými obličejí oloupí nebožáka o jeho poslední majetek. Na větší zátaž si netroufají, naštěstí jejich životní náklady nejsou vysoké.

Konečně se lesní chodci dostávají ke svému cíli. Protáhnou se křovím, které zakrývá průrvu ve skále, jíž protéká i potok a stanou v menším údolíčku, které však téměř zastiňují stromy. Pár jich sice vykáceli, čímž mírně narušili klenbu, ta se však snaží menší díru znovu urychleně zacelit. Přesto malou štěrbinou dopadají sluneční paprsky do okolí potoka, který se probublává asi dvě stě metrů dlouhým údolíčkem a mizí v houštinách zakrývajících protilehlý rovněž velmi úzký východ.

Před Angelikou, která je zde poprvé, se otevírá pohled na útulné a tajemné zákoutí, skryté hluboko v lese a pro neznalého návštěvníka jen obtížně dosažitelné. Ostatně kdo by se odvážil toulat se v místech, kde podle pověstí panují démoni, mizí zde lidé a přijít sem představuje pro nebožáka nejvyšší hazardování se životem. Proto ani nikdo nehlídá, ostatně je otázka, zda to málo zde vůbec za nějaké hlídání stojí.

Vpravo, z pohledu příchozích, se podél potoka nacházejí záhonky s podivným býlím a zeleninou, ještě kousek dál pak bytelnější dřevěný domek postavený z kmenů stromů, ale i prken. Bůh ví, jak je sem vlastně dostali. Na protilehlé straně, přilepené ke vzdouvající se stráni, jsou tři chatrče, tvořené svázanými kmínky stromů, pokryté chvojem.

U bublajícího potoka skotačí několik nahých dětí, cákají po sobě vodou, když spatří nečekané návštěvníky, ozve se pár poděšených výkřiků a ony mizí v průrvě skály. Kousek od konce údolíčka na protější straně, z pohledu hostů. Tam se totiž ve skále rozprostírá poměrně rozsáhlá jeskyně, sloužící zdejšími obyvatelům především jako skladiště, ale mohou tam i nocovat.

Během chvilky se objeví všichni, kteří zde našli útočiště. Baptiste se zde před pár dny zastavil a dnešní schůzku domluvil, nepřicházejí tedy až tak nečekáni. Alespoň dospělými. Mladý pán projevil zájem se potkat se zdejšími nuzáky, jinak by mohli vyrazit pokoušet

své štěstí na nějaké tržiště či vyhlížet podobného nebožáka, který by se potuloval sám a tím pádem by se

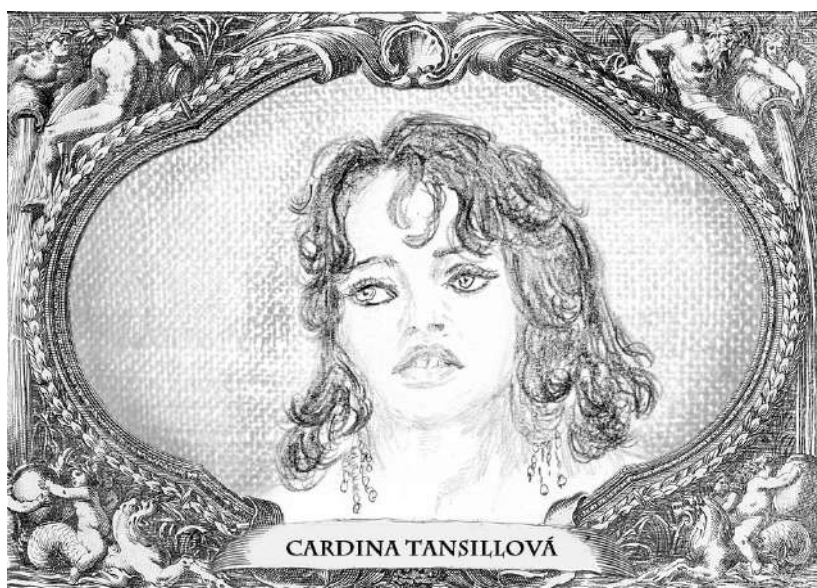

stal snadnou kořistí. Angelice jsou postupně představováni lidské bytosti, jejichž letitý oděv je potrháný, oni zarostlí, špinaví, smradlaví, jediným slovem odpudiví.

Ale i zdejší společenství má své kasty a bude asi dobré vzít je pěkně po pořádku. V bytelném domě po pravé straně potoka nalezla útočiště velmi podivná dvojice. Asi pětatřicetiletý muž, vyšší hubené postavy, s výrazným orlím nosem, řezaných rysů, tmavších vlasů a očí, jehož obličej zdobí hustý plnovous. Chodí v mnišském hábitu, který však již hodně pamatuje, je značně ošuntělý a výrazně zavánějící. Nechá si říkat abbé Donatien s přízviskem Boissonade. Bůh ví, zda jde o pravé jméno a zda byl kdy vůbec vysvěcen na kněze. Jeho názory jsou velmi zvláštní, inklinující spíše k vyznávání protikladu Boha. S rovněž velmi roztodivnou družkou počali několik dětí, z nichž přežily do současnosti dvě, pětiletý Mario a tříletá Margot. Obě poněkud tmavší barvy pleti.

Jeho družka se dle svého tvrzení jmenuje Cardina Tansillová a údajně pochází odněkud z Itálie. Pravdou je, že italsky částečně mluví. Může jí být kolem třiceti, ovšem ve stavu, v jakém se nachází, se věk odhaduje těžko. Možná by i její tvář mohla být pohledná, pokud by odstranila nánosy špíny a trochu se upravila. Takto jí na hlavě bují ohromná kštice, vlasy trčí všemi směry, jsou různě propletené, přilepené k sobě, zakroucené, v každém případě mastné a špinavé. Na sobě má dlouhé šaty, které courá po zemi, stěží odhadnout, jakou kdysi měly barvu. Teď jsou šedočerné, zapatlané, jednolité, jen bujně poprsí jim dává trochu ženského nádechu. Kdyby na sebe navlékla pytel, asi by byl výsledek obdobný.

Ve společenství však zastává nejvýznamnější postavení. Dokáže najít správný lektvar na každé zranění, na každou nemoc, byliny částečně pěstuje, některé sbírá a další ingredience si nechává donášet.

Kromě různých léčivých roztoků vyrábí i další patoky, které údajně mají mít vliv na jednání člověka, tedy nápoje lásky, kdy po jeho pozření dotyčný neodolá a zamiluje se slepě do správného objektu. Nápoje, po nichž roste sexuální apetit, výdrž, erekce, prožitek. Ale také směsi, které po podání způsobí zaručeně smrt, ano, klasické jedy.

Aby její výtvary správně fungovaly, nesmí při výrobě chybět správná zařikávání a někdy i rituály, hraničící s černými mšemi, v čemž jí významně pomáhá její druh, údajný služebník boží, vyznavač temných sil, abbé Donatien. Ona však zná správné receptury a ona je schopna lidi uhranout,

jak alespoň věří všichni zdejší obyvatelé. A podle toho se k ní chovají, rozházet si čarodějnici, za kterou jí většina považuje, by mohlo mít fatální následky.

Zmiňovaná dvojice má v tlupě výsadní postavení a nikdo jim neodporuje, všichni jim plní jejich přání a živí je. Pokud však abbé a čarodějka vypadají zpustle, další jsou skutečnými ubožáky. Vlastně jedinými tvory, kteří působí dobře, je skupina dětí. Už vylezla z jeskyně, zůstává však v dostatečné vzdálenosti a pozoruje hosty. Jelikož se ráchaly ve vodě, jsou na rozdíl od páchnoucích a vody se štítících dospělých čistí a jelikož odložili své polorozpadlé hadry, vypadají dobře, neboť pózující, jak je Pán Bůh stvořil. Již se zklidnily, starší vysvětlily mladším kdo přišel, jsou to zdejší páni, kteří se k nim však chovají dobře. Žádný stud nemají, ve své nevinosti přijímají nahotu jako věc zcela přirozenou.

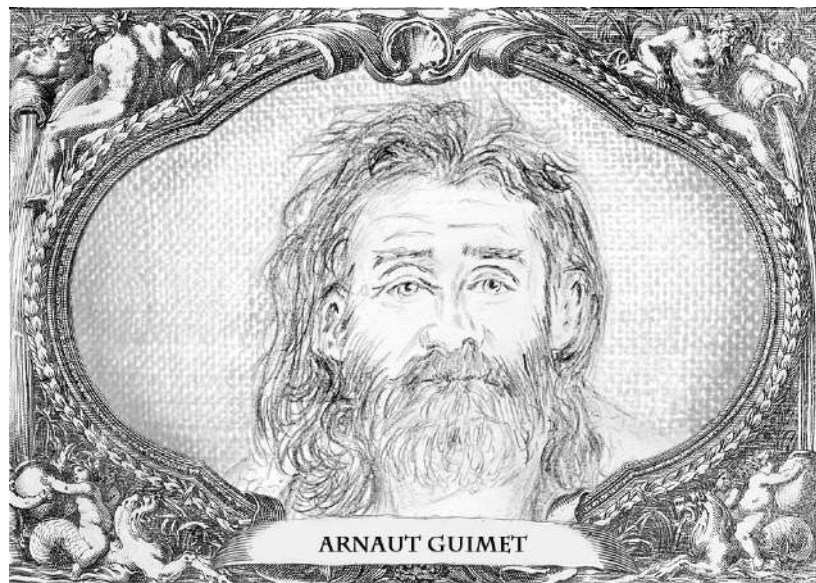
Vraťme se však k popisu dalších osob, obývajících skryté údolíčko či snad strž na pozemcích pánů de Solignac. Vůdcem čtveřice mužů, zajišťující všem ostatním živobytí, je hromotluk Arnaut Guimet. Na svět přišel někdy před pětatřiceti roky, narostl do pořádné výšky i šířky, míněno svalovou hmotou. Je

drsný, silný, umí se prát a tak čtveřici velí. Hustý černý vlas i plnovous mu na respektu přidává, bohužel jak mu Bůh nadělil hmotu, trochu šetřil na rozumu, řečeno hodně slušně, přílišnou inteligencí neoplývá.

Vůdce tlupy žije v jednom ze tří domků se svou ženou Frances, spíše družkou, byť si nechá říkat paní. Táhne jí na třicítku, je zavalitá, ošklivá, prostořeká a drsná. Již porodila svému Arnautovi pět dětí, do dnešního dne přežily dvě. Třináctiletý Pierre, trčící ze skupiny dětí, vytáhlý hubený hoch je jako nejstarší vůdcem pětičlenné dětské sebranky, což si rád užívá, je přeci velitelem jako otec. Jeho desetiletá vyhublá sestra Maria poslouchá rovněž, neboť její bratr nejde pro ránu daleko. Dospělí mu drsné metody tolerují, alespoň někdo řvoucí parchanty srovná a škoda rány, která padne vedle. Oba mají po rodičích tmavší kůži, vlasy i oči.

Druhou chatrč obývá čtyřčlenná rodinka. Menší, štíhlý pětadvacetiletý Celeste Voquet, jeho družka Lucine, po vzoru paní velitelové se rovněž považuje za manželku, ač nebyli před Bohem sezdáni. Je drobnější, jako manžel hubená a ke všemu dost plochá. Na rozdíl od Frances však tato žena s podobeným obličejem je velmi přítulná. Od ostatních se odlišují i daleko světlejší pletí, jejich vlasy jsou světle hnědé, Celeste má dokonce modré oči. Stejně jako jeho čtyřletý syn Marcel, který má již několik měsíců sestřičku Lucine, trochu neduživou, jen Bůh ví, zda přežije příští zimu.

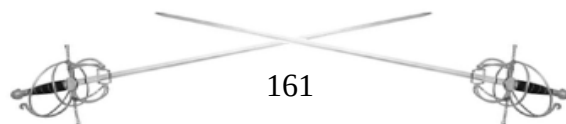
Třetí barabiznu si присvojila dvojice mužů naprosto odlišných postav i ducha. Zatímco třicetiletý Guillaume Roguet je silný dobrák mdlého rozumu, dvacetiletý Auguste Mouy dorostl sotva do střední výšky, je vyhublý, ale živý a chytrý, možná by se slušelo spíše říci vychytralý.

Těchto osm dospělých a šest dětí, z nichž jedno je kojencem, tvoří již nějaký čas zdejší společenství. Pár kroků za nimi se krčí ještě jedna dvojice, s očima těkajícíma na všechny strany. Otce a syna Scrublovi přijali na začátku zimy, vlastně jim zachránili život, přivedli je do kolonie napůl zmrzlé. Jediným jejich majetkem jsou polorozpadlé šaty, z nichž prosvítá špinavá kůže. Starší z mužů, asi pětaticetiletý Emile, je stejně vychrtlý a zpustlý jako jeho syn Nicolas. Tento šestnáctiletý či sedmnáctiletý mladík je ještě více vyplašený, krčí se, jako by čekal ránu. Působí mírně retardovaně. Pravdou je, že zde vykonávají ty nejhorší práce, všem posluhují, ale jen díky dobrotě podivného společenství ještě žijí.

Urozená pětice mezi zdejšími obyvateli působí jak pěst na oko, jejich oblečení, byť jen obyčejné cestovní, je díky finančním injekcím od hraběnky ze zámku Besiere nové, mužům po boku vlají meče. Místní se jim hluboce klaní, vděční za mrzké útočiště. Skoro až drze si prohlíží Angeliku, jejíž krása dokáže rozzářit i toto temné údolíčko.

„Baptiste, promluv si s panem Arnautem,“ řekne panovačně Julien, „My si promluvíme s paní Cardinou a panem abbé,“ dodá.

Více není třeba dodávat. Shromáždění je rázem rozpuštěno, děti se vracejí ke své chladivé vodě, ostatní za svou práci. Baptiste si bere stranou velitele rádobý zbojníků, Mare s Julií se posadí do stínu nedaleko potoka a protahují se. Guimet pokorně naslouchá, mírně nervózní, bojíc se požadovaného výkupného za ilegální útočiště pro svou tlupu. Mnoho nabídnout nemůže, vlastně nemá skoro nic. Mladý pán je však srozuměn s odkladem splátky, nicméně vyzývá k větší aktivitě. Vlastně spolu hovoří o možnostech, jak zvýšit příjem z různých krádeží či loupeží. Bez obalu, pěkně zpřímá.

Julien a Angelika následují podivnou dvojici do jejich domu. Ten tvoří pouze jediná místnost, nicméně dost prostorná. Její dominantu představuje velký kámen uprostřed ní, možná výběžek skály, kolem kterého je dům postaven. Je otesán tak, že vlastně vytváří kamenný stůl, sloužící však někdy jako oltář pro pochybné rituály. Podlaha je z udusané hlíny, vlevo od dveří se válejí nevábne houně, označující lože obyvatel. Vpravo pak z hlíny, kamenů a dřeva vybudovaný pracovní stůl, za nímž se nachází ohniště. Průduchem odchází kouř ven ze srubu, několik železných prutů pak slouží k postavení nádob nad oheň. Zde kraluje paní Tansillová, zde vznikají její různé lektvary a nápoje. Po zdech i na provazech po celém obydlí jsou rozvěšeny různé byliny, podél zdi na zemi jsou vyskládané hliněné nádoby plné dalších ingrediencí, přidávaných do nápojů. Vůně sušených bylin je natolik silná, že přehluší veškerý přítomný smrad a příjemně lechtá v nosní dírkách manželů de La Solignac.

Židle zde nejsou, pouze velké kusy kmene zbavené kůry položené poblíž kamenného oltáře. Je jich celkem pět, mírně nervózní abbé naznačuje hostům, aby se na některý z nich posadili. Mladík zaváhá, jeho žena se naopak bez skrupulí uvelebí na uhlazené ploše polena. Za pár okamžiků sedí manželská dvojice na jedné straně a partnerská dvojice na straně druhé. Vzájemně se pozorují, aniž by kdokoli prohodil jediné slovo. Je na panstvu, aby promluvílo první a osvětlilo důvody své návštěvy.

„Můj muž mě ujistil, že se vám dá naprosto důvěřovat,“ přeruší ticho Angelika a pátravě se podívá do očí obou bytostí na druhé straně kamene. Její pohled je vyzývavý, přísný, zkoumavý, ale pevný.

„Naprosto, milostivá paní, milostivý pane,“ odvětlí mírně skřehotavým hlasem Tansillová.

„Jsme zde trpěni z velkodušnosti vašeho manžela, madam,“ přidává se Boissonade, jeho slova pronášená barytonem zní úlisně, podbízivě.

„V tom případě se budeme bavit přímo,“ pokračuje paní de La Solignac, „Potřebujeme od vás nějaké služby. V první řadě jed, který se dá získat ze zdejších dostupných bylin, dávku, která sprovedí ze světa dva lidi.“

„Jed?“ pohlédne mírně rozpačitě abbé na manžela hovořící krásky. Ten jen přikývne, dávajíc tím najevo plný souhlas s požadavkem své ženy.

„Jde vo dospělý vosoby?“ zeptá se věčným tónem Tansillová.

„O dvě dospělé osoby kolem čtyřicítky. Musí ho být dost, aby byl výsledek jistý. Máte ho?“

„Něco bych měla, ale asi by nestačil. Jsem ale schopná ho do pár dní vyrobit.“

„V tom případě se dejte do práce. Nebudete litovat, pokud se váš přípravek ukáže jako účinný.“

„Do pozítří bude hotovej.“

„Někdo z nás si ho vyzvedne, asi pan Baptiste,“ hovoří dál věčně Angelika, „Ale to je pouhý začátek. Máme s vámi zajímavější záměry. Jste tady z vůle mého manžela a proto spoléhám na vaši oddanost. Dokážete prý vyrobit mnoho zajímavých nápojů, masť, prášků. Tedy věcí, o které je ve společnosti zájem.“

„Vyznám se v tomhle voboru. Vo co by mělo jít? Pro kolik osob a za jakým účelem?“ ptá se zcela bez emocí Cardine, na Angeliku učiní dobrý dojem, nijak se nevyptává komu je smrtelná dávka jedu určena, projevuje dostatečnou ochotu.

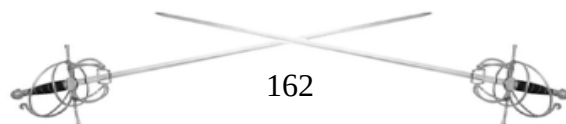
„Asi jsme si dobře nerozuměli,“ usměje se paní de La Solignac a začne vysvětlovat svůj plán, týkající se zavedení obchodu se zmíněnými lektvary. Kdy by je zde vyráběli ve velkém a oni by se postarali o jejich distribuci. V první řadě do zdejšího okolí, později i dále, jak se jim bude rozšiřovat klientela. Všichni mladou krasavici poslouchají, abbé je mírně nervózní, jeho družka naopak projevuje lhostejnost.

„Taková činnost by mohla být nebezpečná,“ řekne Boissonade, jakmile mladá paní skončí.

„Nebezpečná?“ ohrne ret Angelika, „Co vám tady hrozí, kromě nemilosti mého manžela? Vy se nemusíte starat vo nic jinýho, než vyrobit dostatek přípravků, podle našich vobjednávek. Zpočátku toho asi bude míň, ale věřím v náš úspěch. Poznala jsem, jak po nich vyšší společnost touží.“

„Mohli by nás nařknout z čarodějnictví,“ není zcela uklidněn abbé.

„Z čarodějnictví? Kdo by to dělal? Kdo by sem chodil? Chcete se vymlouvat?“

„Nikoli, mladá paní,“ ozve se rychle Tansillová, „Ráda pro vás budu pracovat. Ale musím upozornit, takový nápoje a tak potřebujou moc různých přísad. Něco tady mám, ale ne dost. Další by se musely koupit, budou stát peníze.“

„Co bude potřeba, zajistíme. Jen neříkejte, že nevíte, kde takový věci sehnat.“

„Mám pár známých, i tady v okolí, v Dijonu.“

„Tak vidíte. Pokud budou spolehliví, tak s námi můžou spolupracovat. Pokud by nám chtěli brát zákazníky, tak se vo ně postaráme. Na tomhle se dá vydělat hodně. I pro vás něco zbude!“ dodá paní de La Solignac významně.

Boissonade již neprotestuje, Julien dále mlčí a obě ženy pokračují v diskusi. Baví se o různých nápojích a přípravcích, které by mohly být žádány. Cardine sice neodhaluje žádný ze svých receptů, ale zmíní některé přísady, účinky svých přípravků. Působí zasvěceným dojmem a hlavně ochotně. Nakonec sklouzne řeč i na rituály spojené s různými zakázanými praktikami, při těchto slovech abbé viditelně znovu znervózní. Vyznávat temné síly znamená zahrávat si se životem, má již své zkušenosti.

„Milostivá paní snad má o podobný věci zájem?“ snaží se o smířlivý tón kněz, ale nedokáže zastřít rozrušení. Doposud si tady žili zcela v ústraní, teď jim chce jejich klid narušit tato podivná kráska. Bojí se jí, její oči jsou divné, cítí z nich zlo.

„Spíše ze zvědavosti,“ usměje se Angelika, „Osobně na podobný čary nevěřím. Ale mám velké plány, spolu s mým manželem máme velké plány,“ opraví se, „Cokoli by nám mohlo pomoci, tak vítám. Je mi jedno co, i kdybych se měla spojit s ďáblem.“

„Moc nebezpečný slova!“

„Ale jděte, pane abbé,“ ukáže mu své zuby paní de La Solignac, „Z jakých příčin? Nebo snad máte nějaký spojení s temnejma silama?“

„Já? Kdo vám to říkal?“

„Pro mě za mě, klidně si všechno nechte pro sebe. Já vod vás potřebuju zmíněný lektvary, prášky, masti, možná taky vobčas nějaký jed. Jste tady schovaný, nikdo vo vás neví, což nám vyhovuje. Ale pozor, kdyby vás snad napadlo nás zradit ...“

„Co vás nemá, mladá paní,“ ozve se rychle čarodějka, „Milostivý pán, váš manžel, pan Julien, na nás byl vždycky hodnej a nechal nás tady, jen za drobnou úplatu. Budeme vám vždycky zavázaný a budeme vám dobře sloužit, pokud budete chtít.“

„Takový slova slyšíme rádi,“ promluví po delší době pan de La Solignac, cítí nutnost být aktivnější, je až moc ve stínu své ženy, „Abbé, před náma se bát nemusíte. Moc dobře vím, že znáte mnohý čary, že dokážete navazovat spojení s některýma služebníky satana, za pomoci paní Cardine. Nás se bát nemusíte, my vás neudáme. Navíc ste na mojím panství a pod mou ochranou. Pokud budete věrnými služebníky.“

„My jsme vám velmi vděční, mladý pane,“ zní znovu hlas Boissonada úlisně, „Uděláme, co si budete přát.“

„Pokud se nám podaří udělat to, vo čem mluvila moje žena, určitě ani vy nebudete škodný. Můžete dostat nějaký peníze, vyspravíte si tady dům, budete mít lepší jídlo, lepší šaty a pokrývky na zimu. Vo to se postarám.“

„Jste moc laskavej jako vždy,“ skřehotá Tansillová, které se Angelika velmi líbí. Také z ní cítí jistě nebezpečí, ale rovněž ohromnou energii, sílu, schopnost dosáhnout svého, třeba i přes mrtvoly. Pak je vždy lepší být na její straně. Moc dobře ví o možnostech vydělat na svých lektvarech, pokud někdo zajistí bohatou klientelu. Což zde jde stěží, spíše teď občas něco udělá pro mladé pány de La Solignac, nebo sem tam pošle po Guimetovi nějaký přípravek do okolí. Ale nemá žádné možnosti se dostat k vyšším vrstvám, tam jsou buď zavedené jiné podobné kořenářky nebo shání urozené panstvo pomoc marně.

Ještě chvilku diskutují na obě zmíněná témata, ke spokojenosti obou stran. Hosté odmítnou nabízené občerstvení, pouze nepohrdnou douškem obyčejné studené vody. Tansillová je chytrá a ví o nebezpečí spojené se znečištěním, proto nepoužívají vodu z potoka, který protéká nejprve statkem

panstva, ale berou si k potřebě tekutinu z nedaleké lesní studánky. Abbé vydá příkaz a mladý Nicolas Scrubre za chvíli dorazí se džbánem čerstvé studené čisté vody. Příjemného osvěžení využije postupně celá pětice návštěvníků.

Je čas se rozloučit, obyvatelé skrytého údolíčka se hluboce klaní, vyvázli z dnešní návštěvy dobře. Solignacové pro tuto chvíli nepožadují žádné další výkupné za poskytnuté útočiště na jejich pozemcích, naopak naznačili možnost budoucí užší spolupráce. Baptiste vyrazí opět v čele, průvod znovu uzavírá manželská dvojice.

„Spokojenost?“ zeptá se po chvíli chůze Julien.

„Ta baba se zdá dobrá, ten pochybný knězour poněkud připosranej,“ zhodnotí své pocity Angelika.

„Asi má špatný zkušenosti.“

„Černý svědomí?“ ukáže manželka své krásné zuby, v té době věc příliš nevídaná, „Škoda, docela bych takovou černou mši ráda viděla.“

„Černou mši? Nemáš strach?“

„Strach? Z čeho? Dábla se nebojím. Naopak, pokud by byla možnost využít i temný síly ... ačkoli moc nevěřím na skutečný spojení s démony. Spíš některý věci považuju vod většiny tak zvaných zařikávačů, černokněžníků nebo čarodějnic za podvod. Už sem vo tom něco slyšela ...“

„Abbé má svý zkušenosti,“ zamyslí se manžel, chce ještě něco dodat, ale raději se odmlčí. Prodírají se znovu skrze křoviska, získávají nejeden šrám, především na rukách, dívky si bedlivě chrání své obličej, mladíci jim galantně rozhrnují větve a případně je podrží. Stejně tak rychle nabídnou rámě v těžkých terénních úsecích.

IDYLKA U RYBNÍKA

Krásné počasí přímo vybízí k projíždce. Podkovy osmi koní dopadají do měkkého travnatého podloží, skupinka směřuje k hájku na panství hraběnky de Besiere. Šest mužů a dvě dívky se radují z jízdy, z pohybu. Občas se hecují, špičkují, sem tam soutěží. Ale především se dobře baví. Blíží se poledne a bude čas se skrýt před sluníčkem a něco pojist.

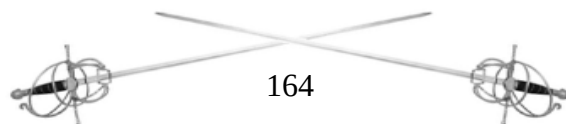
Před nimi se rozkládá lesík, který je umístěn uprostřed luk, další a hustší lesy jsou v dáli. Jako by sem dopadla zbloudilá semínka a založila správněnou kolonii stromů. Zatím poměrně mladých, tvořených různou směsí jehličnanů i listnáčů. Ale také jen obyčejného křoví.

Nesměřují sem bezděky, naopak, mají zde již své ozkoušené místo. Mezi stromy se totiž nachází rybník, skrytý z dálky náhodnému pozorovateli, ale díky nižším stromkům v okolí dobře prohříváný od slunce. V jednom místě se vytvořil poměrně rozsáhlý travnatý břeh, kde se dá dobře rozvalovat, hodovat, občas se zchladit ve vodě.

Zastavují koně a seskakují ze sedel. Ne všichni však pokračují k popsanému místu jejich polední siesty, dva muži se chápou uzd, přivazují zvířata ke kmínkům stromů. Prvním z nich je zkušený Geoffrey Bapaume a druhým mladý Carlo Segrais, oba nájemní zabijáci, od spiknutí proti Mazarinovi již dva roky ve službách hraběnky de Besiere. Budou hlídat koně proti náhodnému zloději, bdít nad bezpečným odpočinkem šestice urozenců, ale také střežit jejich soukromí.

Baptiste a Julie, jakožto nejmladší, shromažďují zásoby, které vezli jednotlivci ve vacích u sedel s sebou, pomáhá jim galantně přítel Mare. Trojice Julien, Angelika a Geoffri poodchází kousek stranou, než bude připraveno hodování, chtějí využít příležitosti ke krátké rozmluvě. Zastaví se nedaleko vodní plochy, nad níž poletuje různá havěť, občas se ozve žbluňknutí, muži si svléknou kazajky, rozhalí košile, kráska se jen ovívá rukou, přeci jen je teplo dostává, jsou zpoceni z jízdy na prudkém slunci.

„Nejradši bych skočil do vody,“ vyjádří své pocity Julien.

„Voda?“ kření se pan d'Holfene, má podobné pocity jako většina populace, nějaká přehnaná hygiena mu je cizí, když už tedy musí být, dá přednost pohodlí vodní lázně. Vzhledem k bohatství hraběnky si mohou dovolit nejen mít na zámku koupelnu, ale nechat si do ní i ohřát vodu a přidat příjemné vonné esence. Což většině lidí zůstává zapovězeno, proto hodně páchnou a jsou špinaví až běda.

„Než se dáme do jídla a pití, tak si můžeme zaplavat,“ navrhně Angelika, ale hned dodá, „Napřed ale pojďme probrat naši záležitost.“

„Co dřív? Vyřízení mého otce a tety nebo správce?“ táže se mladík.

„Vo tvým otcí se pobavíme později, jeho odstranění se Geofriho netýká,“ upřesní téma dívka, už pár dní si všichni tykají, omladina se velmi sblížila se stárnoucím šlechticem, který však v jejich společnosti očividně ožil, jako by mu předávali část své energie. Náhle je příjemným společníkem, zábavným, mladíky prohání v tenise, šermu, zahanbuje ve střelbě a dává jim zabrat i v soutěžích jezdeckých. Dokonce jim může v mnohém poradit, přitom tak činí nenásilným způsobem. Oblíbili si ho a on je mezi nimi rád.

„Už jsem dost pochytil, co se týká hospodaření,“ prohodí pan d'Holfene, „Sice ještě všemu nerozumím, ale dost jsme se sblížili, jezdíme spolu i za obchodními partnery.“

„Ani jeho manželka není k zahzení, co?“ ukáže svůj zdravý chrup intrikánka.

„Není, byla by dobrou družkou na starý kolena.“

„Jaký starý kolena? Takhle dobře bych na tom chtěl v pětačtyřicet taky bejt,“ pohladí ego staršího přítele Julien, pak se obrátí ke své ženě, „Nepochybně už máš nějaký nápad,“ konstatuje a potvrzuje své smíření s vůdčí rolí krásné manželky v jejich plánech.

„Mám, ale je potřeba na něm pracovat. První předpoklad se daří naplňovat, Geoffri se už hodně o hospodaření dozvěděl, bude pro hraběnku dobrou náhradou. My musíme zařídit smrt správce, aby všechno vypadalo věrohodně. Kdo tě doprovází, když spolu jezdíte?“

„Různě, Geoffrey, Carlo, někdy taky kočí Auguste, ale nejvíc správcův kočí Arnaut, když používáme kočár,“ vysvětluje pan d'Holfene.

„Netřeba do našeho záměru zasvěcovat moc lidí. Mně se nejvíc líbí Carlo, je tichej, mlčenlivej, spolehlivej.“

„Ale ten jezdí hodně s váma.“

„Změníme to. Budeš si ho teď brát výhradně s sebou ty. Používejte kočár, ať si na to každý zvykne. Budeš jezdit se správcem, brát Carla jako ochránce a toho Arnauta, nebo jak se ten kočí jmenuje.“

„Nebude problém,“ pokrčí rameny adept na správce.

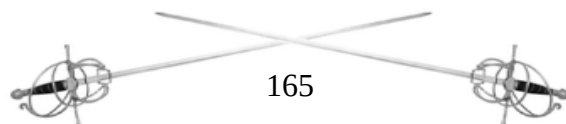
„Stále trváš na přepadení? Nebyl by lepší jed?“ zeptá se Julien.

„Všeho moc škodí,“ nesouhlasí jeho manželka, „Moc podivnejch úmrtí by mohlo bejt nápadný. Vyzkoušeli jsme si jed na Markovi, prošlo to dobře. Teď musíme votrávit tvýho otce a jeho sestru. Ne, lepší bude přepadení.“

„Chceš při něm obětovat Carla? Není ho škoda?“ zeptá se pan d'Holfene, napadne ho, zda se novomanželka nechce mladíka zbavit, protože byl před svatbou jejím občasným milencem.

„Naopak, Carlo bude ten, kdo všechno zařídí,“ usměje se Angelika, jelikož vidí žádostivé pohledy, rozhodne se poodhalit roušku připravovaného spiknutí proti nebohému Baragnonovi, „My v nejbližší době vyřídíme záležitosti na panství mého muže. To se domluvíme s jeho sourozenci. Pak zajedeme do Paříže, kde musíme něco předat, však dobře víte co a komu. Až se vrátíme, tak se postaráme vo správce. Přesný scénář jsem ještě nenapsala,“ usměje se svým zlým způsobem, „ale představovala bych si to takhle. Tobě se ten den, kdy přepadení provedeme, udělá špatně. Pojede jen kočí, správce a Carlo. Na domluveným místě Carlo zabije kočího a správce. Sebe lehce zraní a přidáme ještě dva lupiče, který Carlo sejme. Aby všechno vypadalo věrohodně. Další zažene, naloží mrtvoly do kočáru a jako hrdina se vrátí. Bohužel sice správce nedokázal ochránit, za což mu vyčiníme, ale snaha byla.“

„Zajímavý. Kde vezmeš ty dva lupiče?“

„Jedno kde, nějaký pár vandráků najdeme vždycky. Ale na ten nápad sem přišla, když sem byla tam u vás v lese. Sou tam dva tuláci, co vzali na zimu. Ty by byli vhodný, nikomu nebudou chybět. Vymyslíme, jak je dopravit na místo přepadení. Tohle ještě úplně vymyšlený nemám.“

„Zbejvá ještě dost času ...“, zamyslí se kandidát na předpokládané uvolněné místo.

„Nesmíme nic uspěchat. Ať uplyne nějaká doba mezi jednotlivěma událostma. Mark je v pánu, Mare v posteli hraběnky, jedno máme z krku. Teď vyřešíme rodinný poměr mýho manžela, zaslouží si už bejt baronem. Pak si dáme menší vodpočinek, zajedeme do Paříže, abysme zjistili, jak se vyvíjí záležitost markýzi de Cavarlene. A až se vrátíme, tak ti zajistíme správcovský místo. A možná i místočko v posteli správce, někdo bude muset utěšovat vdovu a sirotu,“ objeví se znovu zlověstný úsměv na tváři Angeliky, pro kterou lidský život nemá ani tu nejmenší hodnotu.

„Kdo je do našeho plánu zasvěcený?“ zeptá se Geofri.

„Zatím jen my tři a bude dobrý, když to tak zůstane. Ve vhodnou chvíli všechno vysvětlíme Carlovi. Ten by měl teď získat důvěru správce, aby si ho bral jako svého strážce. Zapracuj na tom, my si ho s sebou do Paříže nevezmeme, pojede třeba Geoffrey, Auguste a pár chasníků ze zámku. Nebo někoho najmeme na cestu. Carlo zůstane u tebe.“

„S náma přece může jet Mare a Baptiste ...“, ozve se Julien.

„Nikoli, drahý, tentokrát pojedeme sami. Baptiste a Julie se začnou starat o tvůj majetek, Mare jim může pomáhat a hlavně bejt stále po ruce paní hraběnce.“

„Máš pravdu,“ přikývne pan de La Solignac, který se již vidí baronem, jedno, že kvůli té korunce na erbu bude muset být zavražděn jeho otec a teta. Stejně mu lezou krkem a nemá je rád. A ani pro něho lidský život nepředstavuje žádnou zvláštní hodnotu, pokud se samozřejmě nejde o život jemu či jeho nejbližších osob.

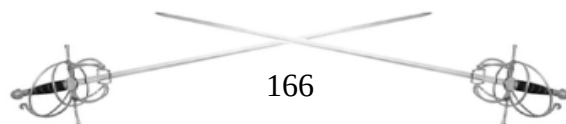
Ještě chvilku diskutují o plánu Angeliky, který shledávají reálným. Hraběnka se k nim chová velmi dobře, Julii si oblíbila a poskytuje jí mnohé dobré rady, zajišťuje její vychování směrem k uplatnění ve společnosti, nicméně neuškodí, bude-li obklopena spřízněnými dušemi. Mare si v roli milence nestěžuje a i zámecká paní se zdá být spokojená. Pro tuto skupinu představuje slepičku, co snáší zlaté vajíčka, proto ji musí opečovávat. Správce Baragnon není taky špatný chlap, ale prostě se jim nehodí do krámu. Je až moc poctivý a nelze mu věřit. Bez nejmenšího soucitu proto nad ním vynesli rozsudek smrti a teď domlouvají nejvhodnější způsob popravy.

Baptiste, Julie a Mare již dokončili přípravu na občerstvení. Na pokrývce rozprostřené v trávě, částečně skryté před přímým slunečním zářením pod sice malými, leč listy obsypanými korunami stromků, rozložili mnoho dobrot, ale také lahví s lahodným vínem. Jelikož se trojice jejich druhů stále baví, vyrazili pár metrů ke břehu. Hladina rybníka, o jehož přítoku či odtoku nemají tušení, se jen nepatrně vlní, je zde zvětrá. Občas u břehu zakušká žába, občas nějaká rybka rozčeří hladinu, sem tam na ni přistane hmyz, který se jinak usilovně prohání v její blízkosti. Voda je čistá a určitě pěkně vyhřátá.

Bez ostychu ze sebe shazují oděv, krátce nato se okolo nich rozstříkne voda. Julie se snaží vychutnávat skoro až horkou vodu při hladině a odplave kousek stranou, Mare s Baptistem se pošťuchují, žduchají do sebe, stříkají si spršky do obličeje. Dno se svažuje pomalu, proto i kus od břehu stačí a nacházejí oporu pro své nohy.

Netrvá dlouho a do příjemně osvěžující vody se ponoří i Angelika s Julienem, zatímco pan d'Holfene se uvelebí nedaleko pokrývky. Otevře si jednu láhev s vínem a notně si přihně, přitom mlsně pozoruje dvojici dívek. Jejich těla sice skrývá vodní hladina, ale sem tam je mu dovoleno zahlédnout více a působí i představitost. Občasné obcování s prodejními ženami v Dijonu mu nyní přijde jako nedostatečné, ve společnosti divokých mladých lidí jako by i jemu opět vzrostl sexuální apetit. Obě dívky jsou mu však zapovězeny, stejně jako ložnice hraběnky, která, využívajíc svého majetku, si kupuje mladší tělesné schránky. Povzdechne si, ani paní Baragnonová by nebyla k zahození, pokud by ji dokázal získat. Pak by občasné povyražení s mladými prostitutkami představovalo třešničku na dortu.

Daleko více si užije, když jeho noví přátelé vylezou z vody, tak, jak je Pán Bůh stvořil. Vůbec nespěchají s oblékáním, nechávají se vysušit slunečními paprsky, poté na sebe navlečou jen část svého

oděvu, dívky vlastně spodničku a mládenci jen kalhoty, přičemž všichni zůstávají bosí. Geofri pro sebe v duchu hodnotí těla Angeliky a Julie, které se bez zábran předvádějí všem okolo. Nicméně každý má své jisté, Angelika svého manžela, nevlastní sourozence Bapristeho a Julii už také prokoukl, je mezi nimi víc, než by se asi slušelo. No a na Mareho čeká stále ještě zachovalý klín zámecké paní. Pan de Mortimer není hloupý, proto možná mlsně pošilhává po Julii či Angelice, ale zná své místo ve smečce.

Rozvalují se na pokrývkách i v trávě, popíjejí, přikrmují se a jen tak beze smyslu klábosí. Prostě si užívají nádherného dne, hojnosti jídla i pití. Julien i jeho tlupa částečně změnili své chování, své zvyky, nicméně v nich stále zůstává divokost a naprostá bezohlednost. Oč se k sobě navzájem chovají velmi vřele, o to více pohrdají všemi okolo. Sobečtí, požívační, možná až zlí, to všechno spojuje rodinu de La Solignaců, včetně jejich nového přírůstku v podobě Angeliky. Mare je stejný jako já, uvažuje v duchu pan d'Holfene, jen využívá příležitosti, je uvážlivější, možná i praktičtější. Chytá příležitost za pačesy.

„Už je čas udělat z Julienu barona,“ prohlásí po chvíli naprosto otevřeně Angelika a ostatní její vyjádření různými glosami podporují. Někdy i s trochou špičkování, leč bez zábran a radostně. Ač je všem jasné, co musí převzetí rodového dědičného titulu předcházet. Nedá se nic dělat, nikdo neprojevuje žádné pochyby či stopy lítosti, už dávno se rozhodli pro krajní řešení. Nyní již zbývá jen ho provést. I proto se postupně oči všech stáčí k Angelice, která má určité připravený způsob, jak naplnit osud několika osob. Už ani Julie neprotestuje, a pokud se jí něco nelíbí, drží ústa a krok. Hraběnka pomalu ale jistě formuje i její povahu, učí ji umění přetvářky, nedávat na sobě tolik znát své emoce, potlačovat veřejný projev zlosti.

„Mám co potřebujeme, včera sem jed vyzvednul,“ konstatuje Baptiste.

„S ním se musí velmi opatrně,“ zvažuje Angelika, „Jinak by mohlo dojít k velkému neštěstí. Možná o tom nevíte, ale mnohokrát se otrávil jiná osoba, než který byl jed určenej. A to i v těch nejlepších rodinách. Slyšela jsem vo tom mluvit u hraběnky, když chtěla královna matka otrávit Navarru, Jindřicha čtvrtýho, tak místo toho se prej otrávil její syn král. A slyšela sem toho víc.“

„Souhlasím s Angelikou,“ přikyvuje její manžel, „Je nutný, aby ten jed sežrali jen ty dva. Pořád musíme vědět, co je otrávený.“

„Raději nějakou dobu u vás nebudu nic jíst ani pít,“ zažertuje pan de Mortimer, ale dobře si uvědomuje všechna rizika spojená s travičstvím.

„Taky asi nebude lehký ho do nich dostat, pokud je nechytíme a nenasytíme jim to do chřtánu kornoutem,“ podotkne Baptiste.

„Právě vo tom se musíme poradit,“ zachovává vážný výraz i tón vrchní organizátorka vraždy, „Domluvit se, kdo jed podá, kam přesně a jak bude vědět, co je otrávený. Přesto souhlasím s Marem, než si něco budete na statku brát, tak to buď dejte napřed ochutnat služebnictvu, nebo všechno radši vyházejte, všechno, kam by se jed mohl připlést. Mimochodem, co ti k němu řekla Cardina?“

„No, nevím z čeho přesně je, něco říkala, ale nepamatuju si její názvy přesně. Má ale účinkovat tak do dvou hodin. Nejpozději do pěti, pokud by ho dostali mihn ... Namíchala ho prej z běžně dostupnejch věcí, prej za jeho účinky ručí,“ vysvětluje mladík s tváří andílka, ovšem poněkud zlého, když s úšklebkem hovoří o komplotu proti otci a tetě.

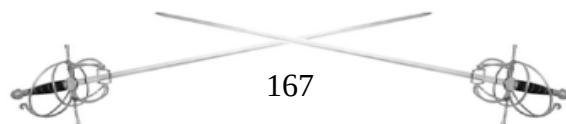
„Jak se projeví?“

„No, prej dostanou křeče, trochu zmodraj nebo co, a pak se udusej. Nebo tak nějak to má vypadat. Bude všem jasný, že se otrávil.“

„Což je v pořádku,“ kýve hlavou budoucí paní baronka, „Vždyť jed do jídla nebo pití dala vaše teta, otrávil sebe a svého bratra, na tom jsme se dohodli. Znáš dobře dávkování? Není možný pokus druhej den zopakovat.“

„Kdyby jed nezabral, tak všechno dokončíme mečem nebo pistolí,“ prohlásí rozhodným hlasem Julien.

„Pak bys musel odstranit všechny svědky z řad sloužících, nebo těch, který by někdy mohli mluvit,“ vrtí nesouhlasně hlavou jeho manželka, „Proč takovej masakr, když stačí správná dávka do správný misky nebo poháru. V tomhle vám moc neporadím, já neznám jejich zvyky.“

Následuje debata, která má přinést řešení, kam nejlépe jed dát, aby se určitě otrávil správné osoby, pozřely ho smrtelnou dávku a přitom se nedostal k dalším lidem. Což by u služebnictva nikoho zase tak moc netrápilo, ale proč se připravovat o ruce a nohy, které pro ně mohou pracovat a navíc rozmělnění dávek by mohlo všechny jen přiotrávit. Pan d'Holfene sleduje otevřenou diskusi s jistým mrazením v zádech, dvě lidské bytosti, které smečka jeho přátel odsoudila k smrti, mu jsou lhostejní, ale má nepříjemný pocit z trojice kousek od něho, kteří bez nejmenšího projevu lítosti či zábran chystají vraždu nemohoucího otce. Ať už je zlý, zahnívajících, svým způsobem odporný, on jim dal život.

„Nejvíce se podle všeho vyzná v kuchyni Julie,“ konstatuje nakonec Julien.

„Asi jo, ale bude Julie ochotná?“ podívá se jeho manželka pátravě na svou švagrovou.

„Klidně, žádnéj problém,“ odvěti tázaná bez nejmenšího zaváhání.

„Pak by bylo dobrý, kdyby Julie s Baptistem zejtra vodjeli na váš statek a všechno provedli. Julie nějak zamíchá jed, Baptiste jí bude krejt záda, případně odláká tetu z kuchyně. Nebo i služebnictvo, co se tam motá. Ale musíte dávat pozor, abyste se neotrávili sami,“ zopakuje varování Angelika.

„Máme jet jen my dva?“ zeptá se druhý ze sourozenců, určený k pasivní roli při vraždě.

„Bude to tak lepší. Až bude po nich, tak přivoláš Julienu a doktora, sehraje komedii pro všechny, všechno podezření musí padnout na tetu.“

„Tak už zejtra?“ zeptá se Julie.

„Zejtra, pozejtří, za tři dny. Až se naskytne vhodná příležitost. Baptiste ti přesně vysvětlí, jak velkou dávku použít. Budete se muset rozhodnout na místě. Není třeba nic uspěchat, když si nebudete jistý úspěchem, tak radši počkejte.“

„Však my si poradíme,“ prohlásí sebevědomě vybraná travička.

„Co ale potom, až zhebnou?“ ptá se její potencionální přímý spoluvník.

„Jak už jsem říkala, pošleš pro Julienu, nebo pro něj zajedeš vosobně. Přivezeme taky doktora, aby všechno potvrdil. Taky kněze. Dáme jim nějaký peníze, aby určili přirozenou smrt, ale na druhý straně, musí vědět, že teta spáchala sebevraždu a vzala s sebou bratra. Kdyby se to někdy náhodou prověřovalo, tak vaše vina bude spočívat jen v zakrytí stop, aby nepadla na hlavu vaší tety ostuda a mohla být pohřbená jako správněj křesťan. Ale vo její vině nesmí být pochyb!“

„Vyšetřovat?“ znejistí Julien.

„Nic takovýho nebude, ale musíme myslet na všechno. Co víš, někdy si pustí hubu na špacír nějaký sloužící, třeba za pět let. Ale nepočítám s žádnýma nepříjemnostmi. Voba budou pohřbený, ty budeš novým baronem de La Solignac. Po pohřbu vodjedeme na votočku do Paříže a Baptiste s Julií se ujmou správy statku, tak jak jsme se dohodli už dříve.“

„Vy chcete jet do Paříže? Bez nás?“ zbystří pozornost Julie.

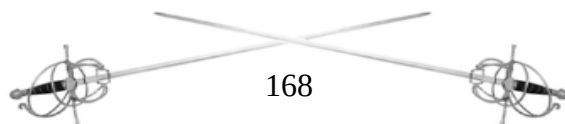
„Jen na skok, musíme tam něco zařídit,“ usmívá se nadále Angelika, její manžel přitakává. Nicméně následuje prudší výměna názorů, Baptistovi ani jeho sestře a milence v jedné osobě se nechce zůstat doma, když by mohli cestovat do velkoměsta, které se jim tak zalíbilo. I Mare se tváří smutně, nicméně ani nepípne.

Hrozící rodinnou rozepří zažehná především Julien, který důrazně podpoří svou ženu a navíc vyjádří svou plnou důvěru ve své sourozence. U Mareho připomene nutnost být v blízkosti hraběnky, což on pochopí a už neprotestuje ani smutným a žadonícím pohledem. Naopak se začnou bavit co bude třeba učinit, jakmile budou oba odsouzenci pod zemí. Což představuje zajímavý námět, týkající se nejen aktivit v lese, ale i vlastního stavení.

„Jestli tam máme častěji pobejvat, tak se dům musí vyčistit,“ prohlásí nakonec Julie, na přepych na zámku Besiere si zvykla rychle, do vlastního chliva se jí náhle nechce, ač v něm vlastně strávila celý život. Není divu.

„Budeme hodně často u paní hraběnky,“ uklidňuje oba mladé sourozence Angelika, „Nikdo vás nechce vystrnadit. A pevně věřím, že se brzo společně přesuneme do Paříže. Právě proto musíme s Julienem ještě moc věcí zařídit.“

„Dobrá, ale vyčistit by se dům měl,“ trvá na svém Julie.

„Měl. Navrhla bych jejich pokoje naprosto vystěhovat, všechno spálit, vyčistit a pak se tam dá třeba i nový nábytek. V rozumné kvalitě. Lidí na práci máte dost, Julien má ještě nějaký peníze z věna, já mám taky něco. Nebudeme plejtvat, ale souhlasím, že minimálně pro každého z nás bysme tam měli vybudovat jednu komnatu, kde by se dalo aspoň přespat,“ snaží se podpořit budovatelské úsilí své švagrové málem již baronka de La Solignac.

Vlastně po celý zbytek dne, kdy se střídavě nalévají vínem, ládují pamlsky, skotačí ve vodě, je ústředním tématem statek barona de La Solignac. Angelika chytře vmanévruje Baptista do role správce panství, bude ve všem zastupovat bratra, bude se starat o všechny, co jsou jejich poddanými či nájemci. Julii naopak vhodně naočkuje, aby snila o přestavbě jejich baráku na malý zámček, což je sice mimo realitu, ale jen oprava a naznačené vyčištění jednotlivých místností je úkol jako hrom.

Mare a Geoffri většinou mlčí, pozorují rozvernou mládež, která se dobře baví o své budoucnosti. Občas na sebe mrknou, možná mají společného víc, než by se zdálo. V každém případě hraběnku de Besiere, byť každý v jiné době. Oba se snaží stát se důležitými v plánech, které tak iniciativně spřádá Angelika de La Solignac, rozená d'Saussier. Aniž by se museli domlouvat, chápou nutnost se navzájem podporovat. Pro Mareho je zároveň osud pana d'Holfene varováním. Co bude, až nebude milencem hraběnky?

Ještě jedna věc ho trápí, ale nikdy se neodvážil být jen náznakem zmínit o svých chmurných myšlenkách. Proč tak rychle a náhle zemřel Mark Bellison, o němž se vědělo, že poskytuje po nocích zámecké paní potěšení? Není hloupý, umí si mnohé domyslet, ačkoli mu nic neřekli. Ale Julien a Angelika určitě vědí víc, možná i Geoffri. Musí být hodně opatrný, přeci jen nepatří do rodiny, a jak se ukazuje na osudu otce a tety sourozenců, ani to ještě mnoho neznamená.

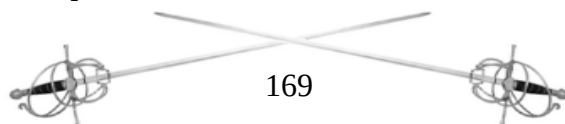
Pak však zaplaší všechny černé myšlenky a zvesela si přitukne s ostatními. Víno mu vyšplíchne na jeho nahý trup, posetý mnoha různými jizvami, památkami na minulost. Což nakonec vyvolá další zábavu, kdy po sobě stříkají a prskají jistě kvalitní nápoj, nicméně zásob mají dost a paní hraběnka, jak se zdá, jim nemíní přístup do vinných sklepů zámku omezit.

PŘÍPRAVA ZLOČINU

Baptiste a Julie před chvílí dorazili do statku barona de La Solignac. Doprovází je Geoffrey Bapaume, sourozenci sice o jeho přítomnost nestáli, ale pan d'Holfene na jeho doprovodu trval. Přeci jen přítomnost zkušeného vojáka a zabijáka znamená na cestě významnou ochranu, ač je v kraji klid a žádné tlupy bývalých vojáků či dezertérů nejsou hlášeny. Bapaume není příliš náročný, služby na zámku Besiere si váží, snad ještě nikdy se neměl tak dobře. Téměř žádná práce, minimální ohrožení, hojnost jídla a pití.

Ted' dostane Geoffrey jednu místnost v prvním patře statku, bratr a sestra zaplují do další z komnat, jsou mírně nervózní, přijeli sem s významným úkolem. Netrápí se svědomí, nemají pochyby o svém činu, pouze obava, aby vše klaplo, zvyšuje jejich napětí. V kapse Julie ukrývá malý flakónek, ve kterém se nachází roztok namíchaný kořenářkou Tansillovou. Ať bude přidán do jídla či pití, nepůjde poznat, je bez chuti i bez zápachu. Protřelá bylinkářka se vyzná, bratr a sestra nepochybují o účinnosti lektvaru, učeného dvěma zdejšími obyvatelům.

Julie by nejraději odešla do kuchyně, nakapala jed okamžitě, aby už měla všechno z krku. Cítí zodpovědnost, která jí svazuje ruce. Neustále žárlí na Angeliku a teď může dokázat, jak je dobrá. Jen ona musí rozhodnout, najít vhodnou příležitost. Každý bude muset uznat její zásluhy, stačí jen otrávit dva nemohoucí tvory, kteří nikomu chybět nebudou a naopak se jí a sourozencům uleví. Ochrnutý otec jen nadává, smrdí a je hrubý, teta kouká pořád vyčítavě, jako by snad ona byla svěťice a oni zplozenci pekla. Už aby byli mrtví a ona mohla poslat jejich zamlklého průvodce za Julienem. Až teď si uvědomuje prozřetelnost Geoffriho, když s nimi poslal svého muže.

Chtějí se začít s bratrem domlouvat na svém plánu, když se ozve zaklepání. Objeví se vysušená postava jejich tety, oba se podvědomě zachvějí, ještě aby tak něco vyslechla. Oznamuje jim přání jejich otce, aby ho neprodleně navštívili. Jen se na sebe podívají, nechut' jim čiší z očí, nicméně se zvednou. Krásně navonění ze zámku Besiere, přesto zdejší zatuchlina účinně zabíjí použité esence. Julie vytáhne kapesníček, druhý nabídne mládenci, ten jen zavrtí hlavou. Trochu smradu vydrží, už ho nebude čichat dlouho.

Baron má náladu jako vždy, je podrážděný, puch je ještě větší než obvykle, pravděpodobně se podělal a jeho sestra ho ještě neutřela, stejně bude smrdět i poté. Julie si dává před obličej kapesníček, což rozlíti jejího otce.

„Smrdíš jako kurva!“ křikne na ni.

Ona se jen usměje, bratrovi se zajiskří v očích, ale jen vydechne, necítí potřebu se ohrazovat, už brzo budou všechny urážky a ústrky vyrovnány.

„Kde je Julien se svou ženou?“ vyštěkne mrzák otázku.

„Zůstali na zámku u hraběnky,“ odpovídá klidně Julie, smrad v místnosti ji náhle dusí daleko víc než kdy předtím, „Ani my tady nebudeme dlouho.“

„Už vám to tady nevoní? Zvykly ste si na lepší? Však vona hraběnka s váma nebude mít dlouhou trpělivost, vaše vyžírání jí brzo přestane bavit!“

„Nikdo nás nevyhání!“

„Ne? A proč ste teda tady? Jen se nedělejte, už vás prostě měli plný zuby a vykopli vás. Proč byste jinak přitáhli zpátky, co?“

„Jsme tu jen na skok, Julien chtěl, abysme se podívali, jak to tady vypadá.“

„Hovno! Jen kecy. Paní hraběnka už vás má po krk. Ani se jí nedivím, byla vždycky moc nadutá dáma, jak dlouho taková může snášet havěť, jako ste vy, která se jí roztahuje na zámku a vyžírá jí. Vykopla vás a už vás tam nechce! Jen se přiznejte!“

„Paní hraběnka nic takovýho nenaznačuje. Budem tady jen pár dní, pak se vrátíme na Besiere. A paní hraběnka se chová velmi mile, mě dokonce poskytuje dobrý rady, jak se mám chovat ve společnosti a tak. Taky mi zařídila hodiny tance,“ dodá dcera a střihne pohledem na necitlivé končetiny otce.

„Kdo bude dohlížet na naše panství?“ zrudne baron, moc dobře pochopil narážku dcery, „Je potřeba popohnat nájemce, slyšel sem, že práce na polích zavostávají. Taky bude potřeba udělat zásoby na zimu, doufám, že Julien všechny peníze už neutratil.“

„Baptiste zejtra dojde povzbudit nájemce, vezme si Geffreye, to je člověk ze zámku, tomu asi jen málokdo bude protiřečit. A co se týká zásob, ještě je čas, dyť léto teprve začalo. No a peníze, myslím, že Julien už nic nemá, to víš, návštěva Paříže ...“

„Hovada! Ještě že sem vám zabavil těch tisíc liber! Ale to vám povídám, za to budou zásoby, nebo vám všem zmaluju záda!“ zahrozí nepohyblivý muž svou sukovicí. Což vyvolá jen soucitný úsměšek na tváři jeho ratolestí.

„Už se bojím,“ doprovodí Julie úsklebek i slovy, vyzývavě se dívá do tváře muže, který ji dal život, aby jí ho již mnoho posledních let ztrpčoval.

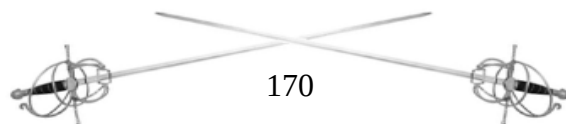
„Krávo! Pudeš do kláštera, už tenhle rok!“

„To určitě,“ odsekne dcera, nadechuje se k bouřlivější reakci, pak ale své vyjádření spolkne. Ty už mě nikam nepošleš, ty už ne, říká si v duchu.

„Za ty peníze, co mi zůstaly, za ty koupíme zásoby a za zbytek ti zaplatíme na rok pobyt v klášteře. Moc nezůstane,“ ušklibne se teď otec, „Vyberu ten nejhorší, nejlevnější. Abys tam měla co největší nepohodlí. Tak si eště užij zámku Besiere, pak budeš sloužit Bohu, ty děvko nevděčná!“

„Proč otče ...,“ pokusí se o protest Baptiste, ale jen proto, aby nepůsobil podezřele. Chápe zbytečnost polemiky, ale jejich oběti nesmí pojmout podezření. Vždycky se pohádají.

„Ty mlč, ty parchante!“ zasyčí baron, „Ty seš ten nevděčník největší. Vytáhnul sem tě z žumpy, uznal za svýho syna, dal ti jméno i střechu nad hlavou! Měl bys mi líbat nohy vděčností, a co ty?“

S dalšíma mejma dětma se paktuješ proti mně! Přitom seš jen parchant, poloviční, napůl legitimní. Měl sem tě nechat chcépnout hladý!“

„Parchant?“ zajiskří se v očích mladíka, nejradši by udeřil do odulého obličejce, do prskajících úst, z nich se slinami vychází odporný puch. Sevře ruce v pěst, přikrčí se, jako by se chystal ke skoku.

„Copak, něco se ti nelíbí? Parchante a znovu parchante! Chceš něco? Tak pod', pod' blíž, pořád mám dost síly, abych ti zmaloval hřbet, zlámal ti kosti v těle. Nebo ...“, sáhne druhou rukou baron po pistoli, tou první demonstrativně máchá holí.

„Nestojíš mi za to,“ odsekne pohrdavě Baptiste, nijak ho nevzrušuje šermování zbraněmi, obvyklá součást rozhovorů otce s kterýmkoli z dětí.

„Tak já ti za to nestojím? Proč sem jen nenastříkal svý semeno radši na zem, když sem byl s tvou matkou!“ durdí se dál baron, rudý vzteky, zatímco oba sourozenci jen trpně stojí v dostatečné vzdálenosti a snaží se urážky přeslechnout. Ačkoli Baptisteho slova o jeho původu dost nadzvedla.

„Cos nám vlastně chtěl? Jen nám nadávat? Potřeboval sis na někom vylejt vztek?“ zeptá se Julie, už má rozhovoru dost, stejně jako smradu, její nosánek si zvykl na vonné prostředí zámku Besiere, v poslední době i stejně navoněné tělo nevlastního bratra a milence.

„Co sem chtěl? Chtěl sem vidět svý děti, který ani nemaj tu slušnost za mnou přijít, když se tady náhodou ukážou! Ale všechno se změní. Dobrá, Julien je nejstarší, ať si dělá co chce, třeba si zůstane s tou svou u hraběnky. Ale ty,“ zamíří baron holí na Julii, „ty půjdeš na podzim do kláštera! A ty,“ změní sukovice směr k Baptistovi, „ty taky potáhneš. Už seš dost starej, budeš sloužit do armády! Já v tvém věku už velel jednotce, měl za sebou desítky bitev.“

„Do armády? A kam?“ zeptá se spíše ze zájmu mladík, dobře ví, proč si nemusí s výhrůžek nic dělat.

„Kam? To je jedno! Nejlip někam, kde jsou Saraceni! Nebo jiná podobná havěť! Když budu mít štěstí, tak tě tam zabijou a ušetřej mi práci. Nevděčníku, nic jiného si nezasloužíš! Však von už někdo napraví mou chybu, že sem tě uznal za vlastního!“

„Moc děkuju za projevy otcovský lásky,“ zašklebí se mladík.

„Stejně jako já tobě za synovskou! Doufám, že padneš do zajetí, a než tě voddělaj, že ti stáhnou zaživa kůži z těla, jak to dělaj, ty hade jeden. Had seš, kterého sem si hřál na svejch prsou!“

„To je všechno?“ přeruší hádku syna s otcem Julie.

„Všchno! Radši vypadněte, jen mě rozčilujete! Margareto, přines mi víno, musím smejt tu hroznou pachut', co ve mně moje milovaný dětičky zanechávaj!“ obrátí se baron na svou sestru, která jen tiše postává v koutku a se smutkem v duši sleduje nesmyslnou hádku. Bratr má v ledasčem pravdu, jeho potomci jsou opravdu zlí lidé, ale taky on má na tom svůj podíl. Zbytečně se s nimi pořád hádá, místo aby se pokusil najít společnou řeč. Vlastně je dobře, že jsou všichni tři teď často pryč. Alespoň je v domě trochu klidu.

Julie a Baptiste se beze slova otočí a znechuceně odcházejí, naprosto zbytečný rozhovor a urážky je jen utvrzují v přesvědčení, použít jed co nejdříve.

„Mám vám připravit něco k jídlu?“ uslyší za sebou tichý dotaz své tety.

„No, já bych si možná něco dal,“ řekne mladík a významně pohlédne na sestru.

„Já možná taky,“ přikývne Julie, pohled pochopila, „Půjdu s tebou do kuchyně, podívám se, co tam je.“

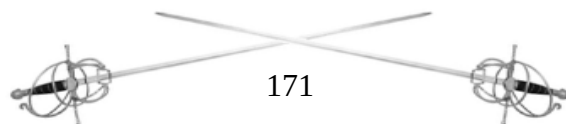
„Jako na Besiere asi ne,“ podotkne Margareta.

„Tak to určitě ne,“ zasměje se dívka.

S tetou odchází s dobrou náladou, za bratem se vrátí značně rozladěná o skoro půl hodiny později. Nalezne ho se vyvalovat na lůžku, jen ve spodkách, je parno a tak dal přednost pohodlí. Za ní vstupuje vyplašená Bertha, od doby kdy ji ve vedlejší místnosti všichni tři mladíci postupně znásilnili, chodí do prvního patra s odporem. Ruce, v nichž nese táč s jídlem, se jí lehce třesou.

„Dej ho sem a vypadni, ty děvko,“ zavrčí na ni nakvašená Julie.

„Třeba by něco chtěla, ne?“ zašklebí se Baptiste a ukáže rukou směrem ke svému rozkroku.

„Možná chtěla, ale ať se nechá vošukat ve stájích těma umouněncema. Vypadni už!“ křikne mladá urozená slečna, na jejímž projevu není urozeného zhola nic. Raději se ještě podívá na chodbu, zda skutečně služka odešla, ta však bere schody do přízemí po dvou, ráda, že vyvázla jen s nadávkami. Taky mohla být zbита nebo dokonce muset znovu podržet mladému pánovi.

Julie vysvětlí bratrovi důvod svého rozladění, nenašla žádnou vhodnou příležitost k přidání jedu do jídla. V kuchyni se kromě tety motala i Bertha a Clotilda. Alespoň přinesla nějaké jídlo, proti podávaným pokrmům na zámku Besiere jde o nechutnou šlichtu. Ještě že si přivezli s sebou několik láhví vína, se zdejšími se nedá srovnávat.

Něco pojí, pak se Baptiste oblékne a vyjdou pryč z domu. Musí se poradit co dál, je lepší poodejít kousek stranou. Bapaume, který dostal jídlo v kuchyni, je chce doprovodit, ale odmítnou ho. Jdou jen na čerstvý vzduch, pokud se něco takového dá o zdejším klimatu použít. Zápach z nepříliš udržovaných chlívků, stájí i hnojiště je v teplém a těžkém vzduchu pořádně cítit.

Nakonec si sednou do trávy na břeh potoka, který protéká usedlostí, vyzují se a ponoří nohy do chladivé vody. Za nimi je zeď, po pravé straně se táhne k bráně, mají tak na očích celou přední část statku, včas by spatřili každého, kdo by se přiblížil. Proto bez obav začnou mluvit o svém připravovaném zločinu, který se na první pokus nepodařilo uskutečnit.

„Dneska bych ho nejradši zaškrtl holejma rukama,“ zablýskne se v očích mladíka.

„Ani se nedivím, taky bych se přidala. Prej klášter! A tobě přeje stažení z kůže. Však ta jeho už je napůl shnilá a co ještě shnit nestačila, už brzo půjde pod zem!“ přitakává dívka.

„Hlavně to neposer, musíš jim dát pořádnou dávku. A nevtvář nás a Geoffreje! Jinak, když chcípnu všichni, tak je mi to jedno.“

„Dám si pozor. Ale pořád se tam někdo motá ...“

„Viš co říkala Angelika, buď trpělivá, nevyšlo ti to v poledne, vyjde to večer. A když ne večer, tak zejtra. My máme čas, jim už dochází,“ ušklíbne se zle Baptiste.

„Angelika! Jen se z ní všichni neposerte!“

„Co pořád máš? Dyť má moc dobrý nápady. Nevím, proč pořád žárlíš!“

„Žárlím? Vůbec ne, jen jí nevěřím!“

„Nevěříš? Čemu nevěříš?“ podívá se pátravě mládenec.

„Angelika je moc chytrá a pořádná mrcha! Chytrá mrcha. Vochočila si hraběnku, vomotala si kolem prstu Julieny, Mare taky skáče, jak vona píská. A kvůli ní leze i do postele s hraběnkou.“

„Nezdá se mi, že by mu to vadilo,“ zasměje se bratr, „Vostatně i Julien se tváří spokojeně.“

„Možná kvůli posteli. Ale jen si všimni, jak je vedle ní zakřiknutej!“

„Julie, nech toho. Buď ráda za to, co nás potkalo. Jestli nás vodsud někdo může dostat, tak je to jedině Angelika. Je vopravdu chytrá a vyplatí se jí poslouchat.“

„Jen aby nás pak nevodstrčili! Až bude po všem, může vona vodjet s Julienem do Paříže, Mare zůstane v posteli u hraběnky, a co my? Budeme tady pro ně hlídat děvky a kluky, nebo chodit za Cardinou pro lektvary? Musíme bejt vopatrný, nechci tady shnit!“

„Já Julienovi věřím. A pokud bych tady byl pánem, ty paní, až bysme měli peníze, upravili to tady, nemuselo by to bejt nejhorší.“

„Zbláznil ses? To bysme to tady museli srovnat se zemí a postavit znovu, podřezat všechny sloužící a najmout jiný, na úrovni, jako sou na Besiere. Na takový změny nikdy mít nebudeme. A taky, máme se snad zakopat tady, zatímco voni si budou užívat v Paříži?“

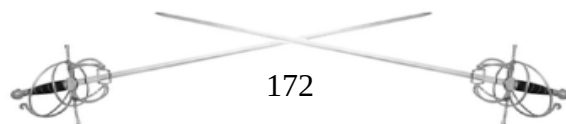
„Uznávám, v Paříži bylo pěkně ...“

„Jo, zvlášť pro někoho,“ zatváří se kysele sestra, „Když ste šukali s Marem baronku, zatímco já smrděla sama. Moc hezký.“

„Snad ti to nevadilo, dohodli jsme se tak.“

„Dohodli? Šukání baronky přece vymyslela Angelika. Ale jistě, pánům smočení včasů nevadilo, s radostí strčili svůj vohon do urozený pizdy drahý hostitelky!“

„Žárlíš?“

„Ne, ale nechci bejt pátý kolo u vozu!“ prohlásí vzdorovitě Julie.

V podobné diskusi setrvávají dobrou hodinku, probírají nejen nezdařený pokus o travičství, ale především svoji budoucnost. Kterou si představují pochopitelně jinak, než jim před pár hodinami nastínil jejich otec. Baptiste je ze sestry mírně nervózní, rovněž sdílí některé její pochyby, ale bojí se její nevraživosti na Julienovu ženu. Angelika je chytrá a taky nebezpečná, je potřeba s ní být zadobře, ne rozdmýčkat zbytečné pŕtky.

Druhý pokus je stejně neúspěšný jako první, Julie se točí kolem kuchyně i při přípravě večeře, jenže stejně nenalezne vhodnou příležitost. Sní něco málo spolu s bratrem, pak se každý odeberte do svého pokoje, aby se za nějaký čas znovu sešli v jedné posteli. V celém statku je už tma, služebnictvo si nedovolí přijít do prvního patra, Bapaume je ob dva pokoje, otec a teta na druhé straně. Proto se mohou nerušeně milovat, což činí s vervou a náruživě. Okno, na rozdíl od zámku Besiere bez skla zabedněné jen z napůl ztrouchnivělých okenic, mají otevřené, dneska je i v noci těžký vzduch, byť trochu studenější.

Svalí se vedle sebe, pot z nich jen lije, Baptiste dostane vyčíněno, málem vytáhl svůj penis pozdě, nechce s ním přece otěhotnět. Nakonec jeho sperma, snad všechno, skončilo na jejím břiše. On raději mlčí, ač podle svého měl vše pod kontrolou, Julie je podrážděná, je lepší ji nechat na pokoji.

„Takhle nemůžu pokračovat, musíme něco vymyslet,“ zašeptá ona do tmy a oba moc dobře vědí o čem je řeč.

„Přemejšlel sem, něco mě napadlo,“ odpovídá stejně tiše on, rámusit při milování se nebáli, ale hovořit o vraždě je nutí ztlumit hlas.

„Napadlo? Co tě napadlo?“

„Zejtra dopoledne vezmu Geoffreya a pustíme trochu hrůzy na naše nájemce. Vopravdu se dost flákaj, proti Besiere sou pozadu.“

„Jak vaše vyhrožování souvisí s mojí věcí?“

„Nech mě domluvit, kruci,“ má už Baptiste po krk její hádavé nálady, pořád jí něco vadí, snad jedině při milování nemudruje a jen vzdychá, „Až se vrátíme, tak udělám pořádnou scénu, poblíž kuchyně. Těsně, než se bude podávat oběd. Dáš mi znamení a já to spustím.“

„Scénu? Jakou scénu?“

„Prostě chytnu jednoho z těch kluků, co tu slouží. Jedno kterýho. Něco si vymyslím, za něco ho seřvu a pak pořádně zmlátím. Aby to upoutalo pozornost i těch v kuchyni. Tam musíš bejt i ty a v pravou chvíli to tam přidat, rozumíš?“

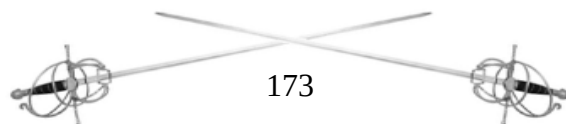
„Musíš ale udělat pořádnou scénu, aby upoutala tetu a Clotildu. Vobě sou dost netečný, když zmlátíš nějakého fákana, ani to s nima nehne.“

„Tak s ním vyrazím dveře vod kuchyně a zmlátím ho tam. Pořádně. Neříkej, že se aspoň nepodívaj.“

„Nevím, možná. Za pokus to rozhodně stojí,“ není zcela o účinnosti plánu přesvědčená Julie, náhle si připadá bezradná, nemůže přijít na způsob, jak jídlo nebo pití otrávit. Přitom jde jen o zlomek času, nepatrnou chvíli. Ale tu ne a ne najít. Ještě chvíli se radí, mluví spolu o vraždě, což je pravděpodobně znovu navnadí. Dotýkají se svých těl, na nichž začíná zasychat pot v chladnějším vzduchu, který spolu se zápachem z hnojiště proniká do místnosti. Následně se znovu milují, mění polohy, užívají si svého mládí.

Druhý den vstanou později, Baptiste se oblékne, nenápadně vyjde z místnosti, ve které strávil celou noc se sestrou, většinou se vrací do svého pokoje, tentokrát však usnul vedle ní. Naštěstí si je nikdo nedovolil rušit, takže tušené tajemství zůstává nepotvrzené. Mladík nalezne Bapauma před domem, dostal něco k jídlu a teď jen posedává ve stínu a zevluj se okolí.

Mladý pán vysvětlí zkušenému zabijákovi, co bude jejich cílem, ten jen lhostejně přikývne, má u sebe meč, dýku, zezadu za opaskem i pár nožů, v sedlových brašnách dvě pistole a nezměrné zkušenosti z různých rvaček a pŕtek. Jen jeho vizáž budí respekt sama o sobě.

Oba vyskočí na koně a rozjedou se směrem k místu na planině, kde se nachází jejich poddaní či nájemci. Ve skutečnosti spíše otroci, kteří dřou za málo jídla, co jim ze sklizně nechají. Vlastně jen tolik, aby nepomřeli hladu a mohli pro ně dále pracovat.

Mezi špatně udržovanými poli, plnými různého býlí, stojí asi deset velmi nuzných stavení. Lidé jsou rozptýleni po okolí, muži, děti a často i ženy se snaží opatrovat úrodu, rovněž tak posekat trávu, připravit píci pro pár vychrtlých domácích zvířat, další nasušit na zimu. Té se vždy všichni bojí, ta dokonale prověří jejich zdravotní stav, ne každému je dopřáno se dožít jara. Berou vše jako koloběh života, někdo zemře, někdo se narodí. Rodí se hodně dětí, stejně tak jich hodně i umírá a jen málokteré dosáhne dospělého věku. Podvýživa je velkou pomocnicí různých nemocí, na druhé straně díky své chudobě jsou ušetřeni nebezpečných léčebných postupů doktorů, což jim mnohdy zachrání život. Přírodní medicína a samotné tělo se musí poprat se všemi nástrahami.

Baptiste působí velmi elegantně ve svém novém oblečení, s kordem po boku, vzal si i kabátec, ačkoli se pod ním ukrutně potí. Stejně tak jako jeho stín, zádušný a výhrůžně se tvářící urostlý muž. Mladý pán ve svých osmnácti letech je v těchto končinách zjev přímo úchvatný, v novém oblečení vyniká i jeho vlastní krása, leč v jeho očích mohou číst zdejší nevolníci výhrůžku. Nechá poslat jednu dívku pro asi čtyřicetiletého muže, přirozeného vedoucího této komunity a nařídí mu, aby okamžitě všechny shromáždil. Což ten začíná brskně plnit.

Svým způsobem si zdejší komunita nemá zase moc co stěžovat. Bída je všude, někde dokonce mřou hladu ještě víc, k tomu jsou vystavováni ústrkům všelijakých ozbrojených band i pravidelných jednotek různých armád, táhnoucím krajinou. Jsou tou nejjednodušší obětí, zesláblí, nevyzbrojení, nevycvičení. V zapadlém koutě solignackého panství mají po této stránce klid. Proto ani neuvažují, že by se pokusili utéci za lepším, nemají kam. Stejně tak je nebezpečné se protivit panstvu, pár jejich druhů kdysi zkusilo protestovat proti výši odvodů potravin a zmizelo. Žijí zde trpce se svým údělem, bez kněze, jeden starší muž ho zastupuje, vykonává některé jeho úkony, ač není skutečným duchovním. Ale oni ho tak berou, nic jiného jim nezbývá.

Z pozemků barona se dostanou jen málokdy, většinou jen když se vydají se souhlasem pánů nakoupit některé nutné zásoby na zimu, vyměnit je za zbytečky výnosů, co jsou jim ponechány. Jinak živoří na malém území, přičemž plynou dny, týdny, měsíce i roky.

Mladý pán i jeho žoldák si prohlíží pěkně z patra celou sešlost. Je na ni skutečně žalostný pohled, téměř padesátka lidí včetně malých dětí, které drží jejich matky v náručí. Starších lidí zde mnoho není, většinou již zemřeli, ti mladší pak vypadají starší než jsou ve skutečnosti. Muži a mladíci přišli jen v polorozpadlých kalhotách, bosí, jejich žebra se dají počítat na vyzáblých trupech. Ženy a dívky vypadají podobně žalostně.

„Pole sou zanedbaný, louky neposečený, záhony se zeleninou zarostlý,“ spustí obžalobu ze sedla svého koně Baptiste, tváří se zarputile, ubožáci jen sklánějí hlavy, „Nejsme spokojený! Málo pracujete, takhle bude úroda malá!“ trhne uzdou, kůň se mírně vzepne, pár jedinců poblíž podvědomě učiní krok zpátky.

„Velice se snažíme, mladý pane,“ mektá se sklopenou hlavu mluvčí nebožáků.

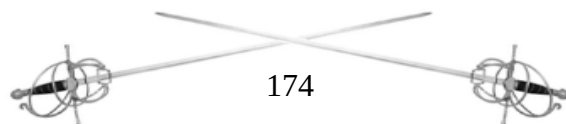
„Snažíte? Asi málo!“ křikne na něj mladý krasavec, „Dávám vám jeden tejden. Rozumíte? Pokud se stav nezlepší, tak vás povzbudíme jinak!“

„Uděláme, co bude v našich silách ...“

„Uděláte víc! Společně s tebou projdu všechno a přesně řeknu, co bude za ten tejden hotový. Jestli ne, tak budete potrestaný!“

„Potrestaný? Pane, všichni se snaží, ze všech sil ...“

„Ze všech sil?“ zasměje se jízlivě Baptiste, „Nezdá se, že byste byli moc utahaný,“ řekne, v rozporu s očividným důkazem, patrným pouhým pohledem, „Však vás povzbudíme, uvidíte, co pak najdete novejších sil,“ znovu trhne uzdou, kůň několikrát přešlápne, uklidní ho, „Jestli nebudou moje příkazy splněny, tak každé muž a kluk starší deseti let dostane dvacet ran holí!“ vyřkne výhrůžku.

„Pane, tak krutý trest ...“ pokusí se protestovat muž, mluvit o nějakém právu se ani neovází, zde platí právo silnějšího a pána. On má nad nimi moc, i kdyby se vzepřeli, žádné pomoci se nikde nedovolají.

„Krutý? Tak vám ještě snížíme přiděly! Ať ty, co nepracujou, ať nežerou. Když vás třetina pomře hladu, zbude víc na ty silný, co se nevymlouvají!“ ušklíbne se zle mladík a ve tvářích všech se objevuje strach. Už takhle mají sotva na přežití ...

„Budeme usilovně pracovat,“ řekne muž se sklopenou hlavou.

„Má snad někdo jiný názor?!“ rozhlédne se mladý pán, hlavy jsou sklopené, nikdo ani nedutá, pouze jeden z mladších mužů na okamžik zvedne hlavu, oči pána a kmána se na letmo krátce střetnou, vzdor v těch ubožejších rychle pohasne. Přesto se na mžik objevil.

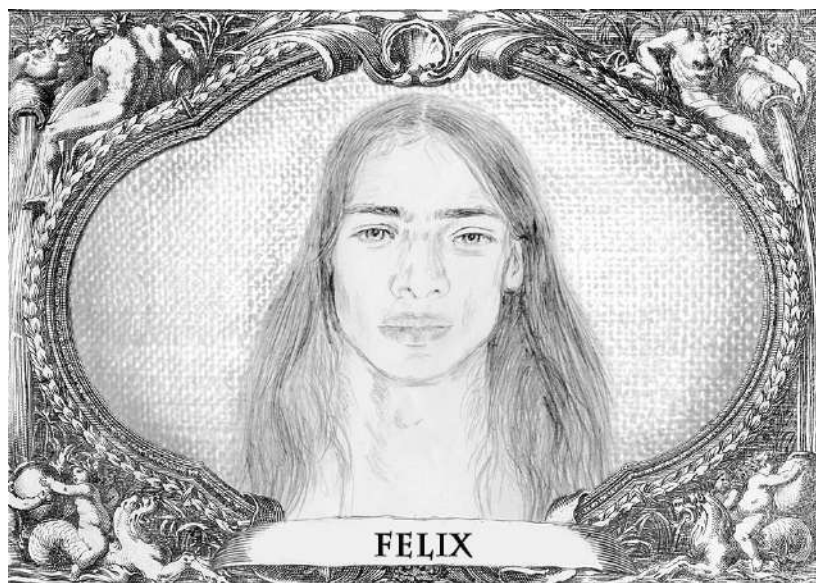
Baptiste popoženě koně k vyhublému mladíkovi středně vysoké postavy, ostatní se rozestupují, zpoceně tělo koně se otře o zpoceně tělo muže.

„Něco se ti nelíbí?“ kopne ho do ramene šlechtický synek, až se rolník zapotácí, ruce nechává svěšené, jakýkoli odpor by mohl znamenat jeho poslední skutek. Dobře vidí pohled doprovázejícího statného muže, jeho chladné oči, ruku na jílci kordu.

„Ne, pane,“ špitne oslovený.

„Ne? Tak si dej pozor, pamatuj si tváře,“ lehce se nakloní v sedle urozenec, „Jestli nebude všechno jak má být, tak to vodneseš nejvíc, rozumíš? Dostaneš dvojnásobek. Pochopils?“ zeptá se, špičkou boty se dotkne muže pod bradou, pokusí se mu nadzvednout hlavu, pak ho prudce kopne podrážkou do prsou, nebožák si kecne na zadek. Kopyta koně jsou až moc blízko, v očích chudáka se objevuje hrůza, krásně vyhlížející mladík nezná slitování, však pochází z krve rodu de La Solignac.

„Ano pane, pochopil. Budu dřit vod rána do noci!“ vykřikuje otrok a snaží se posunout dál od nebezpečných kopyt.

„Třeba i v noci, když bude třeba!“ ztratí náhle Baptiste zájem o nešťastníka, nešlo mu od začátku o konkrétní oběť, potřeboval jen na někom demonstrovat svou převahu a vystrašit všechny, „Tak rychle zpátky do práce! A ty,“ nařídí vůdci, „ty pod’ s náma, řeknu ti co a jak!“

Asi hodinu vláčí mladý pán mluvčího rolníků po pozemcích v okolí statku, nařizuje, vyhrožuje. Úsilí všech se evidentně znásobí, každý včetně dětí maká, chtějí projevit snahu a odvrátit od sebe zlobu vrchnosti. Oba jezdcí nakonec zamíří zpátky do statku.

Baptiste se okamžitě shání po Julii a ptá se jak pokračují práce v kuchyni. Od ní se dozví, že je ještě čas na přípravu plánovaného výstupu. Mladík propustí Bapauma, který si vyžádá pohár s vínem a s ním zaleze do svého pokoje, tam je chladněji než venku. Bratr a sestra se rozejdou, on zamíří do stájí, kde právě oba pacholci ošetřují koně, s nimž se vrátili z výhrůžné mise.

„Pocem!“ houkne na jednoho, konkrétně čtrnáctiletého Felixe, který rychle všeho nechá a přiběhne. Má na sobě jen potřhané kalhoty, je hubený, ale šlachovitý, dřina mu už v jeho věku vyrýsovala svaly, jsou patrnější naprostou absencí tuku. V jeho hnědých očích se zračí strach, každý konkrétní úkol skýtá nebezpečí následného trestu, pokud nebude splněn k naprosté spokojenosti pána. A zdejší pánové jsou všichni stejní, spokojení jsou málokdy a bijí své sloužící často a rádi. Však i na jeho těle je vždy pár čerstvých modřin.

Baptiste si vybral oběť pro svůj plán, teď musí zajistit důvod, aby se mohl za krátkou chvíli rozčítit a ztropit scénu. Hoch netuší k čemu se schyluje a že jakákoli jeho snaha bude marná.

„Vyčistíš mi boty!“ nařizuje šlechtic, opře se o zeď, sluha se rychle ohýbá a snaží se stáhnout pánovu obuv. Zrudne od námahy, nakonec uspěje, je donucen se posadit před vstupní dveře, kde hadrem začne konat svůj úkol.

Baptiste zdánlivě lhostejně bosý postává před kuchyní, ve skutečnosti napjatě sleduje dveře, až mu dá jeho sestra pokyn. Začíná být nervózní, kluk bude s prací asi brzo hotový a vhodná příležitost ke scéně zřejmě ještě nenastala.

Nakonec mu vše vyjde lépe, než si mohl přát, skoro ve stejný okamžik se objeví oba dva, Julie lehce kývne hlavou, Felix mu podává blýskající se jezdecké boty. Baptiste přikývne směrem k sestře, následně se jeho výraz změní, bere své boty a prohlíží si je.

„Tohle má bejt vyčištěný?!“ řve na kluka, ten odvedl svou práci bezchybně, krčí se však strachy, v očích pána se zle blýská. Marně se snaží najít chybu, ta je zcela lhostejná, je jen nástrojem sloužícím k vyvolání rozruchu. Aniž by se čímkoli provinil, dostane facku, aniž by se jakkoli pokusil protestovat, stává se obětí přehrávané zloby.

„Něco se ti nelíbí?“ prská mu do obličeje šlechtický mladiček, „Chceš se vzpouzet?“ řve bez nejmenšího důvodu, „Však já ti dám za vyučenou,“ chytá ho za zátylek, vleče ho směrem k pootevřeným dveřím kuchyně, které vzápětí rozkopne.

Sluha ani nedutá, je si vědom, že každý odpor situaci jen zhorší. Nechápe důvod pánovy zloby, ani pochopit nemůže, urozenec huláká jak na lesy, bleskově přehlédne situaci. Julie a obě ženy, teta i její pomocnice Clotilda stojí nedaleko připravených jídel a nápojů, dělí je od něho starý stůl. Právě k němu teď dověče trestaného hochu, stlačí jeho hlavu, doslova mu s ní třískne o zmíněný stůl. Krůpěje krve z nosu a rozraženého rtu se rozprsknou po desce.

„Tak ty mi chceš vodporovat?“ huláká Baptiste a rozhlíží se, kousek stranou leží velký kuchyňský nůž, natáhne po něm ruku, „Chceš mi vodporovat?“ ptá se znovu a ještě výhrůžněji.

Kromě nevlastních sourozenců nikdo netuší, co se vlastně odehrává. Mladý pán levou rukou svírá zátylek sluhy, tlačí mu hlavu k desce stolu, na níž se objevuje temná skvrna od prýstící krve z poraněného nosu i rtů. Oči hochu jsou rozšířené hrůzou, oči pána se blýskají zlobou, jeho pravá ruka svírá starý mohutný nůž. Margareta a Clotilda překvapeně zírají na celou scénu, bez jediného muknutí, trestání služebnictva je na denním pořádku, přesto se zdá současná situace obzvláště dramatická.

Baptiste je spokojený, záměr se mu podařilo splnit, získal pozornost obou žen, teď ji jen udržet. Šermuje nožem v blízkosti vyděšených očí chlapce, jehož ruce však zůstávají svěšené podél těla. Podvědomí ho nutí se pokusit odvrátit útok, rozum mu velí nepokusit se ani o náznak odporu. Jen tak má šanci vyváznout. Není sice tak slabý, možná by se byl dokonce schopen ubránit bezprostřednímu ohrožení, ale tím by si nepochybně vystavil rozsudek smrti, jistě hodně trpké. Nemá kam utéci, mohutný Bapaume je určitě nedaleko. Ne, snažit se bránit je marné, tak jen vzrušeně oddychuje a prosí v duchu Boha o milost. Jeho život je však v rukách mladého pána, on rozhodne o jeho dalším osudu.

Baptiste však nemá v úmyslu zabít svou pracovní sílu, není hlupák. Felix je pracovitý, poslušný, bylo by hloupé se o jeho služby připravit. Potřebuje však jeho křik, jeho utrpení, aby upoutal pozornost své tety a její pomocnice. Proto přestane ohrožovat nožem obličej sluhy, pravačku však posune směrem k trupu své oběti a zlehka ho píchne do pravého boku. Nijak silně, přesto kluk vyjekne, více strachy než bolesti. Netuší, jak vážné zranění mu bylo způsobeno, či zda bude útok pokračovat, může ale být jedním prudším pohybem vykuchán.

„Milost, pane, milost!“ zvolá zoufale a prosebně, i teď však jeho ruce zůstávají volně svěšené podél těla, nijak se nepokusí zabránit dalšímu útoku. Rezignace na obranu ho stojí nemalé úsilí, musí se obrovsky ovládat, ale bojuje o svůj život každým dnem, pochopil nutnost trpně snášet týrání, neprojevit jediný náznak odporu. Tím by si podepsal ortel smrti a jemu se přes všechnu bídu své dosavadní existence chce žít.

„Milost?“ prská mu do ucha mučitel, znovu ho lehce řízne na břicho, „Najednou milost a před chvílí si chtěl vzdorovat. Kruci, já tě asi rovnou zabiju!“

„Baptiste, tady ne!“ řekne až překvapivě velitelsky teta Margareta, ale i její slova přesně vystihují zdejší atmosféru a postavení jednotlivých obyvatel. Nijak neřádá, aby její synovec přestal týrat nevinného hochy, dokonce mu ani nerozmlouvá jeho usmrcení, pouze žádá, aby tak nečinil v její kuchyni. Má-li téct krev, ať se tak stane jinde, nechce mít podlahu posetou vnitřnostmi rozpáraného sluhu.

„Cože?!“ nepochopí mladík vyřčená slova.

„Ne tady, nezabíjej tady!“ odvětí pevným hlasem vysušená žena, její slova zarazí trýznitele a ještě více vyděsí Felixe. Cítí bolest na břicho a na boku, ale příliš ji nevnímá, skutečně se bojí o život. Nůž je tak blízko jeho trupu a šlechtic tak nevyzpytatelný. Nechápe, čím vyvolal tak silný hněv, marně se snaží přijít na způsob, jak agresii zastavit. Nenapadne ho nic jiného než zachovat naprostou pokoru a odevzdává svůj život do rukou božích. Možná za chvíli zemře, ale nemá naději svůj osud zastavit. Cokoli udělá, může situaci jen zhoršit.

Mladý pán ztuhne, nečekal tak velitelské a věčné vyjádření. Dostane obrovskou chuť podříznout Felixovi krk, aby jeho krev právě navzdory žádosti tety zastříkala celou kuchyň, lákavý naschvál. Pohled na sestru, které jen lehce kývne hlavou, ho přivede na jiné myšlenky. Záměr jim vyšel, jed je ve správném jídle, teď už jen věrohodně dokončit celou scénu.

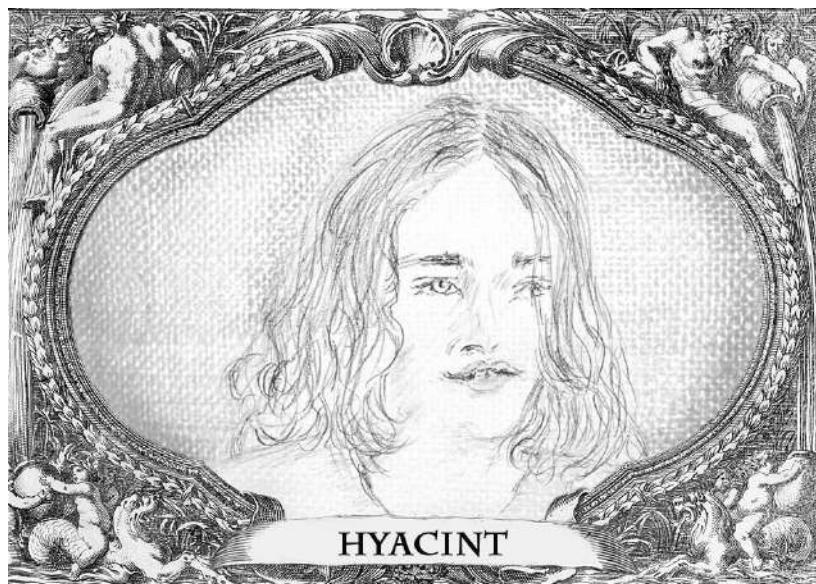
„Na kolena!“ zařve na chlapce, zároveň mu pustí zátylek, zarudlý od předchozího stisku.

Nařízení Felix vyplní rychle, klečí teď před mladíkem, který má jeho život v rukách. Lehce krvácí na boku a na břicho, také z nosu a úst mu kape krev na hrud'. V jeho očích ale vystřídal strach apatie, smířil se s nevyhnutným a čeká na ortel. Snad bude smrt rychlá, pokud má přijít.

Pokora sluhu nahrává Baptistovi vše ukončit, stojí nad nebohým chlapcem a cítí obrovskou moc, může vzít život, ale také ho darovat. Krátká myšlenka dokončit své dílo zkázy ho rychle opouští, je sice krutý, bezcitný, stejně jako Solignacové obecně, ale také ze všech nejvíce vypočítavý. Nemá smysl zabíjet zbytečně sloužícího. Hoch mu jen posloužil pro splnění záměrů, nelituje jeho utrpení a bez milosti by ho utratil, kdyby mu z toho kynul i malý užitek. Což však není tento případ. Právě naopak.

„Zmizni mi z očí!“ křikne na Felixe, který na nic nečeká a rychle vypadne z kuchyně. Za krátko mu jeho kamarád Hyacint ošetří lehká zranění, šrámy se brzy zacelí, rozbitý nos i ret přestanou krváčet. Bude děkovat Bohu, že mu ráčil zachovat život a bát se dalších výbuchů hněvu některého z pánů.

Baptiste zlostně blýskne pohledem po své tetě, která zachovává zcela kamennou tvář. Ani pro ni nemá sluha žádnou hodnotu, ale těší ji prosazení své vůle. Julie se jen opovržlivě usměje, vezme si táč s jídlem pro sebe a bratra, poručí Clotildě, aby další odnesla Bapaumovi. Na což osobně dohlédne. Tím pádem zůstává už jen připravený pokrm pro jejího otce a tetu. Vše proběhlo přesně podle jejích představ, teď už nezbývá než čekat, zda bude otrávené jídlo pozřeno správnými osobami a zda bude jed působit.

DOKONANÉ TRAVIČSTVÍ

Baptiste a Julie sedí na posteli a nimrají se v připraveném jídle. Skoro jako by se báli, že i v něm se nacházejí kapky z přípravku Cardiny Tansillové. Ve skutečnosti je jejich potrava nezávadná, alespoň z tohoto hlediska. Žádná zvláštní chuť, spíše něčím zaplácnout žaludek a zahnat hlad. Ačkoli ve vedru přijde spíš k duhu džbánků s vínem, zředěným trochu vodou. Parno na oba působí, kolem jídla jim poletují mouchy, možná jejich předchozí zastávkou bylo místní hnojiště. Mladík je vztekle odhání košilí, kterou si krátce předtím sundal. Sestra se potí méně, nenadřela se při otravě jídla tolik, on musel vynaložit více úsilí, když týral chudáka Felixe.

„Jak dlouho to může trvat?“ zeptá se on a pohlédne tázavě na sestru.

„Jak to mám vědět?“ pokrčí rameny ona, „Dala jsem tam všechno, nakapala jsem ho do vobou připravených jídel. Všechno. Snad bude dost silnej.“

„Určitě, když jsem ho vyzvedával u Cardiny, říkala mi, že stačí na čtyři lidi. Ale udělalas dobře, třeba nesežerou všechno. Hlavně aby žrali.“

„Vždycky sežerou skoro všechno. Do dvou hodin by mělo bejt po nich.“

„Kdy se půjdeme podívat?“ pozvedne své oči mladík.

„Kam podívat? Copak myslíš, že chcípnu hned? Určitě bude nějakou dobu trvat, než začne jed působit. Ale neboj se, zajdu za chvíli do kuchyně, zjistím, jestli už sou nažraný. A budu se modlit, aby kapky neselhaly.“

„Stejně nás budou podezírat, motali jsme se v kuchyni, přijeli sem a najednou voba chcípnu. Votrava určitě nepude přehlédnout,“ zamyslí se on, polkne další sousto.

„No a co? Kdo si dovolí něco říct?“ pokrčí rameny ona, „Prostě je votrávila naše drahá tetička, votrávila bratra a sama si vzala život, chuděra jedna,“ žertuje šeptem, přeci jen její slova nejsou určena nepovolaným slechům, „Vostatně, jestli někdo jen pípne, něco naznačí, tak ho můžete s Geoffreyem vodvíst do lesa, vodpravit a někde zahrabat,“ dodá.

„Nic se nemá přehánět.“

„Najdeme si jiný služebnictvo, když bude třeba. Možná by vůbec nebylo vod věci se jich všech zbavit. S tím Felixem si byl dobrej, myslela sem, že ho fakt podřízneš.“

„V jednu chvíli sem skoro chtěl, když ta kráva měla strach, že jí zaneřádí kuchyni.“

„Taks ho měl voddělat, žádná škoda by ho nebyla.“

„Právě že byla,“ zavrtí nesouhlasně hlavou bratr, „Voba kluci držej hubu a makaj. Proč zbytečně zabíjet, když nám sou užitečný jako živý.“

„Víš, co je všude sirotků? Lehce najdeme náhradu.“

„Náhradu možná, ale von už je zacvičenej. Felixe by bylo škoda, stejně jako Hyacinta, vlastně i tý malý kurvy. Nepřišli sme sem vyvraždit služebnictvo, ale poslat pod kytky ty dva votrapy. Což se snad podaří, pokud budou žrát.“

„Budou,“ polkne tentokrát sousto sestra.

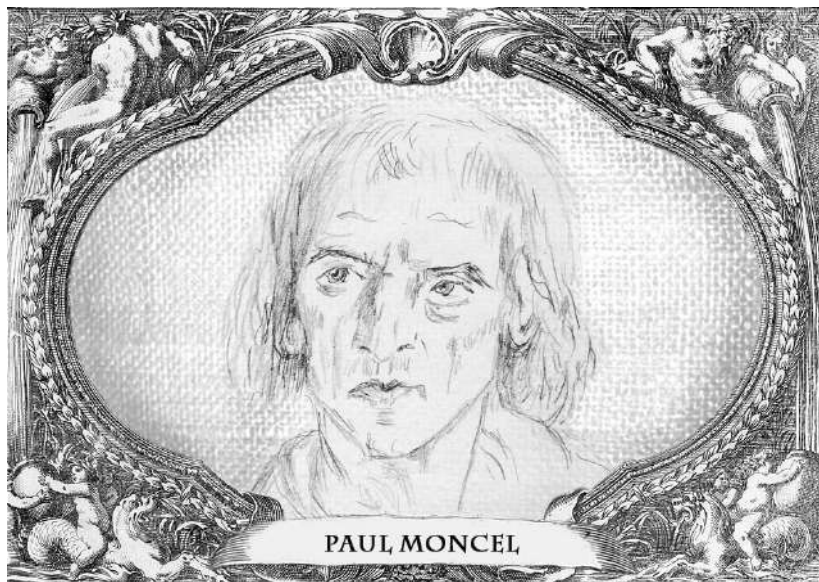
Pokračují v rozhovoru v podobném duchu, vůbec nepocítují ani na chvíli výčitky svědomí, projev jakéhokoli soucitu, ačkoli již možná začal proces posledního tažení otce i tety. Oba jim stojí v cestě a tak je jejich odstranění logickým východiskem. V poklidu dojedí i dopijí víno, lehce se sexuálně dráždí, ale k větším intimnostem nedojde. Myšlenkami jsou jinde, napjatí, zda se jim jejich záměr podařil.

„Půjdu se podívat,“ zvedne se konečně Julie, před odchodem se krátce přitulí k bratrovi. Ten se jí pokusí sáhnout do intimních partií, ale jen ho s úsměvem plácne přes ruku.

Travička sejde do kuchyně, za záminku si vzala téměř prázdný táč s jídlem a zcela prázdný džbánek od vína. Nejde o nic ojedinělého, často se doposud obsluhovali sami, raději než aby kolem nich šmejdilo služebnictvo. V kuchyni je jen Clotilda a její životní partner Paul. Oba zdvihnou provinile oči, ostatní sloužící dostali pokrm ven, štolbu však jeho družka pustila dál.

„Promiňte, madam,“ vyskočí Moncel, on a jeho družka už bití nejsou, je jim oběma pětadvacet, mají jisté privilegium, zlost si všichni vylívají především na obou chlapcích a obou dívkách. Nicméně je zbytečné provokovat.

„Sed', je mi to jedno,“ mávne jen rukou smířlivě Julie, rozhlédne se, „Když to nevádí tetě ...“

„Vaše teta se vrátila za svým bratrem, udělalo se jí před chvílí nějak těžko, asi tím horkem. Tak jsem si dovolila ...“

„Mně je jeho přítomnost šum a fuk. Vezmu si jen ještě trochu vína ...“, přistoupí travička k polici, kde načne novou láhev vína, přitom úpěnlivě sleduje táč, na kterém Margareta odnesla jídlo pro sebe a bratra. Zůstalo jen pár drobtů, snědli tedy všechno. Už skoro před hodinou, pokud tak učinili, jed by měl působit, nakapala tam dle všeho koňskou dávku.

„Přinesu studenou vodu, ze studny ...“, nečeká na nic dalšího štolba a spěchá ven s vědrem. Alespoň tak odčiní své přistížení v kuchyni. Teď se sice mladá paní tváří přívětivě, ale dobře zná povahy i nálady všech Solignaců. Když vypadnul pan de Mortimer se svými studenými očima, objeví se pan Geoffrey, i jeho pohled je chladný a prostý soucitu. Jistě je taky schopný během pár vteřin podřezat veškeré služebnictvo, stačil by jen jeden pokyn panstva. Z mohutného chlapa jde strach.

Julie počká, až se sloužící vrátí, dolije ve džbánu víno studenou vodou, pak si vezme ještě druhou nádobu s obyčejnou vodou. Je skutečně vedro, budou potřebovat se osvěžit. Hlavou se jí však honí jiné myšlenky, musí se nutně dozvědět, co se děje v pokoji jejího otce. Opustí proto kuchyni a s dvěma džbány stoupá do schodů.

Nádoby odloží na chodbě a pomalu se plíží ke dveřím komnaty barona de La Solignac. Dveře jsou pootevřené, asi aby lépe proudil vzduch do zatuchlé místnosti. Nakukuje dovnitř, musí být opatrná, kdyby se otec dovítí, že ho s bratrem otrávil, byl by schopen se jim ještě pomstít. Stále má u sebe nabitou pistoli, neváhal by ani chvíli a zastřelil je klidně oba.

Srdce se jí rozbuší a na tváři se jí objeví radostný výraz. Otec sedí na svém křesle, zřetelně se dusí, jeho sestra spočívá na zemi vedle něho, snad se trochu pohnula, ano, její tělo se chvěje v křeči, možná už ztratila vědomí. Podařilo se! Nepochybně namíchala Cardina dobrou směs, oba jsou zřetelně v posledním tažení. Zmizí ode dveří, chytne oba džbány a spěchá za svým bratrem.

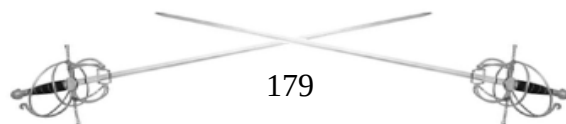
Netrvá dlouho a dvě bezcitné ratolesti se jdou podívat na skon svého zploditele. Na skon, kterému výrazně pomohli. Bosé nohy opatrně kladou na chladivou kamennou podlahu, plíží se jak hyeny ke skomírající kořisti. Nakukují do místnosti.

„Může bejt nebezpečnej?“ ptá se sestra vzrušeným hlasem.

„Snad ne. Pistoli má ale nedaleko,“ zvedá se nahá hrud' bratra, i on nedokáže potlačit rozrušení.

„Tak ještě chvilku počkáme,“ navrhuje Julie.

„Zkusím to, budu vopatrnej,“ nesouhlasí Baptiste a zvolna vsune bosé chodidlo do místnosti. Našlapuje opatrně, připravený kdykoli se rychle vrátit či učinit jiný úhybný manévr. Opatrnost mu velí ještě chvíli počkat, ale zvědavost ho žene vpřed. Oči upřené na pistoli ležící nedaleko pravačky otce. Ten je, zdá se, ještě nezpozoroval, vydává steny, zatíná ruce do opěradla a zoufale hledí na šubající se tělo své sestry.

Oči oběti a vraha se setkají, jsou od sebe vzdáleni snad tři metry, až tak blízko se dokázal mladík nepozorovaně připlížit. Až teď pochopí baron, co se stalo, předtím tápal. Vydá chrčivý skřek, ruka se pohne směrem k pistoli, mozek ještě dává jasný pokyn svalům, ty však reagují zpožděně. Baptiste je rychlejší, dva skoky a zbraň je v jeho moci. Teď vstoupí i Julie a potichu zavře dveře.

Oba nevlastní sourozenci s planoucím zrakem pozorují své dílo. Margareta je v bezvědomí, zřetelně však ještě její vysušené tělo bojuje o život, ale vzduch organismu dochází. Silnější baron vzdoruje lépe, stále je při vědomí a hrozně trpí. Nemůže se pořádně nadechnout, popadají ho křeče, škube sebou, ale jen horní polovinou těla, druhá již odumřela dávno.

„Vrazi!“ vydá ze sebe sten, snaží se ještě něco dodat, ale dusí se.

„Máš pravdu,“ směje se mu do očí Baptiste, „Parchant se postaral, abys mu už dál nenadával. Brzo už chcípneš, ta kráva u tvejh dávno chcíplejch nohou už to má skoro za sebou. Jen ještě bojuj, chvilku. Už mě nikam nepošleš, do žádný armády. Nikam, kde by mě stáhli z kůže,“ říká hlasem prosyceným nenávistí.

Baron chce něco zvolat, vnímá, ale boj o vzduch mu nedovoluje artikulovat, žíly na spáncích vystupují, stejně tak na krku, pozvedá své paže, aby svého kata uškrtil. Jeho pokus se setkává jen s úsměškem.

„Možná budeš chtít ještě vědět, než konečně chcípneš, že ten jed vám do jídla nakapala Julie,“ mluví dál mladík, jeho otec stočí zrak k dceři, jenž se mu rovněž vysmívá, „Samozřejmě sme se na všem dohodli už dávno. Doufám, že vnímáš, ty starej všiváku. My dva, taky Julien a jeho žena. Nechali sme připravit jed, radši víc, aby byla jistota. Julie do žádného kláštera nepude, zato ty i s tou mrchou tady pudeš do prdele. Brzo už tě zahrabeme, abys nám tady už nesmrđel.“

Umírající se pokouší ze všech sil chytit mládence, ten je však ve správné vzdálenosti. Těžko říci, zda máchá rukama ve snaze ztrestat své vrahy či jen zoufale bojuje o trochu vzduchu. Stále však je ještě při vědomí, má tuhý kořínek, jeho sestra se už přestala hýbat docela.

„Už brzo to tady všechno vyčistíme, všechn ten hnůj vykydáme. Do toho počítám i vás voba. Měli sme to už udělat dávno, zasmřádali ste tady moc dlouho. Ani nevíš, jakou mám radost, když tě vidím chcípat. Nechceš mi ještě něco říct? Naposled mi vynadat? Říct mi parchante? Sám seš parchant, starej zavšivenej vochnutrej hnijící parchant. Dochází ti vzduch, co? Škoda, dokázal bych se dívat hodiny, jak chcípáš,“ sálá z Baptisteho nenávist, „Měl sem ti bejt vděčnej? Za co? Žes vopíchal mou matku a zplodil mě? Žes to milostivě pozdějc uznal? Hovno! Už roky nám všem piješ krev. Ale něco se ti přece jen povedlo, zplodil si nás, mě, Julienu a Julii. Jo a víš, že já a Julie sme milenci? Rozdáváme si to spolu, jak to jen jde!“

„Už tě nevnímá,“ upozorní travička.

„Ale vnímá, ještě jo,“ šklebí se Baptiste do tváře otce, přiblíží se k němu, ten z posledních sil po něm chňapne, mladík je však rychlejší, ruka proletí vzduchem a téměř bezvládně dopadne podél křesla, „Ale už má skoro dost. Pěkně poulí voči, parchant jeden. Škoda, že to muselo bejt takhle, s radostí bych ho zabil vlastní rukou.“

Oči barona se obrací v sloup, tělo sebou škube v posledních křečích, pozvolna však pohyb ustává. Obličej má zsinalý, těžko říci, co bylo příčinou smrti, pravděpodobně se udusil.

„Ted' už má dost,“ šťouchne Baptiste pistolí do otcova ramene, pak surově kopne do boku tuhnoucí tety, „A ta kráva taky. Je po nich.“

„Všechno šlo tak snadno,“ vydechne úlevně Julie.

„Musíme Cardinu pochválit, namíchala ho moc dobře.“

„Myslela sem, že ani nezpůsobili rozruch. Vlastně se tady udusili beze svědků, měla sem strach, aby nezačali vyvádět, až zjistí, že sme je otrávil.“

„Chcípnul jak žil, sám a nasranej.“

„Pěkně si mu to vytmavil.“

„Chcípнул moc rychle ... rád bych mu toho ještě tolik řek ... ale vlastně škoda slov. Kruci, takovej smrad, vypadá to, že se voba posrali.“

„Asi jo, posrali a pochcali. Ale stejně páchli i předtím. Ne jako ty, kterej tak krásně voníš,“ usmívá se Julie a políbí bratra nad prsní bradavku a nasává jeho pach. Sice se potí, ale odér jeho mladého těla je o něčem jiném, než smrad vycházející z mrtvol kousek od nich.

„Mám tě rád,“ políbí ji, „Vždycky tě budu mít rád. I když se jednou vdáš a já vožením. Stejně budeš moje Julie, má drahá milovaná sestřička,“ znovu se jejich rty potkají ve vášnivém polibku.

„Chtěla bych tě v sobě,“ vzdechne ona.

„Taky bych chtěl. Ale musíme bejt rozumný. Večer si všechno vynahradíme,“ odvěti on, podléhá daleko méně emocím, vypočítavý, chladně kalkulující, „Teď musíme oznámit, že chcípli a pokračovat v naší hře. Jasný?“ jemně ji odstrčí.

„Jasný. Musíme poslat Geoffreye za Julienem, zavolat služebnictvo, nechat ty páchnoucí mršiny asi vomejt a ustrojit. Nezávidím jim, až se s nima budou patlat,“ zasměje se upřímně, ze srdce.

Oba se náhle rozesmějí, oči jim září. Stojí nad dvěma bezduchými těly a radují se. Jejich zločin jim vyšel, cítí se náhle zcela volní. Začíná jim nový život, s novými pravidly, nadějemi. Vše staré bylo nasyceno jedem a opustilo je jednou provždy. Drží ji kolem ramen, oba pohlížejí na své dílo a baví se. Předchozí napětí je opustilo, on dal na chvíli průchod své nenávisti, nyní už je ale zase zcela odtažitý, chladně přemýšlející.

„Hovno klášter!“ zvolá on.

„Hovno armáda. Hovno stažení z kůže!“ odpovídá mu ona.

A znovu se rozesmějí.

Baptiste zvolna kráčí po schodech dolů, stále jen v kalhotách a bosý, nijak neozbrojený, o krok za ním našlapuje Bapaume, po boku meč a za opaskem ještě dýku. Julie odběhla před chvílí a nechala svolat všechno služebnictvo do kuchyně. Tam s nimi čeká na příchod bratra a jeho průvodce.

Všichni jsou přítomni, Paul a Clotilda, dívky Margot a Bertha, chlapci Hyacint i Felix. Tomu se již zastavilo krvácení, jen rýhy na jeho břicho zůstávají jako němé svědectví předchozího násilí. Více osob statek neobývá, další žijí v chatrčích za branami a do statku přicházejí, jen když je potřeba jejich práce. V kuchyni je dusno, nejen od těžkého vzduchu. Všichni už vědí, jak zle mladý pán před hodinou naložil s Felixem, obávají se dalšího výbuchu vzteku. Ozbrojený Bapaume jim na klidu nepřidává.

Baptiste se zastaví, jeho strážce stojí ve dveřích, skoro celé je vyplnil. Mladík pohlédne postupně na každého

ze stojících služebných, všichni klopí zrak, jen nezavdat příčinu ke zlobě. Netuší, co jim chce, ale každá podobná situace je nebezpečná. Mladý pán vypadá sice jak andílek, ale chová se jak démon.

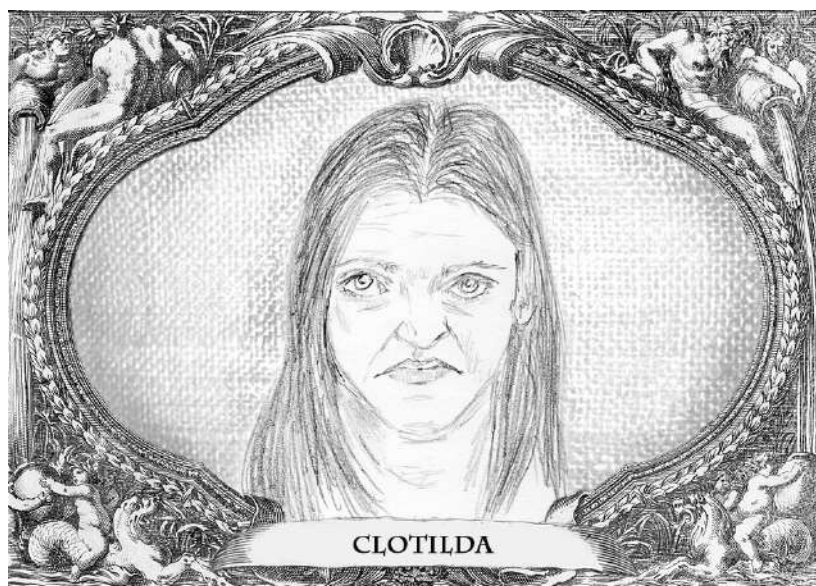
„Nechal sem vás zavolat, protože vám musím říct jednu smutnou zprávu a zároveň vám vydat pokyny,“ začne šlechtic pomalu, důrazně, „Právě jsem se byl se sestrou podívat na svého otce a tetu. Našli jsme je voba mrtvý!“

„Mrtvý?!“ zvolá Clotilda vyděšeně, pak celá vyplašená vtlačí hlavu mezi ramena.

„Divný, že voba tak náhle a najednou, že?“ pokračuje mladík, „Kdo připravoval oběd?“ vyštěkne.

„Kriste pane, vaše tetu, jako vždycky!“ vyjekne Clotilda.

„Jen vona sama?“

„Ano, mladý pane, však víte ... já jen trochu pomáhala ...,“ krve by se v obličejí služebné nadořezal, náhle všechno pochopí, určitě byli otráveni a ona by mohla být nařčena ... Kriste pane, co by ji čeká, jestli ji obviní. Slovo panstva proti jejímu.

I ostatní zřetelně poblednou. Jsou možná prostí, nevzdělaní, ale určitě úplní tupci nejsou. Jestli barona a jeho sestru někdo otrávil, tak je zcela jasné, kdo tak učinil. Dát si do souvislosti scénu s Felixem, přítomnost Julie v kuchyni, je dílem okamžiku. Oči mnohých letmo zabloudí k mohutné postavě ve dveřích. Pokud otce a tetu sourozenci zabili, nebudou se chtít zbavit svědků? Nebo nebudou chtít svěst tento zločin na služebnictvo? Strach prostupuje těla všech šesti osob. Baptiste je sice jen v kalhotách, bosý a neozbrojený, ale jeho zabiják by je byl schopen ve chvílce všechny povraždit sám.

„Takže jídlo připravila jen teta,“ mluví jakoby pro sebe šlechtic, vychutnává si svoji převahu, „Chudák, už se asi nemohla dívat na utrpení mého otce. Asi do jídla přimíchala jed, poslala ho na věčnost a sama vdešla s ním,“ dodá své vysvětlení a upřeně se dívá na sloužící.

„Takové neštěstí,“ chytá se rychle stébla vyplašená Clotilda, „Proč jen vaše teta takový bezbožný čin spáchala?“ ráda přijímá verzi svého pána.

„Můj otec už je dlouho vochrnutej,“ hraje Baptiste smutného, pak se jemně usměje, „Vidím, jak jste zaskočený a vyžděšený. Nemusíte se bát, nikoho nechci vinit z jejich smrti. Nikoho nechci vinit ze spiknutí proti svému pánovi,“ dodá důrazně.

„Děkuji, pane,“ vydechne si zřetelně Clotilda, stejně jako všichni ostatní, zároveň však chápou dobře vyřčená slova. Pokud by jen na okamžik zapochybovali o slovech mladého pána, zapochybovali o jeho tvrzení o travičství baronovy sestry, rázem mohou být obviněni oni. Už asi všichni tuší, kolik uhodilo, ale rádi budou tichými spoluviníky, jen když jim jejich souhlas zachová život.

„Ještě budeme muset všechno probrat,“ pokračuje tichým a rozhodným hlasem Baptiste, „Moje teta jistě svůj hrozný skutek neudělala z nenávisti, ale naopak ze soucitu. Pokud se ale její čin dostane z tohoto domu, skončí jako mršina, vražedkyně a sebevražedkyně. Nedostane se jí právo spočinutí v posvěcený půdě. Vy znáte pravdu, ale žádám vás, při památce tety, abyste zatím mlčeli.“

„Uděláme, co přikážete, mladý pane,“ volají jeden přes druhého, udělají všechno, jen aby se také nestali obětí.

„Musím se poradit s Julienem, který je teď vlastně již baronem de La Solignac a zdejším novým pánem. Pane Geoffrey,“ obrátí se mladík ke svému ochránci, „Neprodleně si vezmete koně a odjedete na zámek Besiere, za mým bratrem. Řeknete mu o tragédii, která se tady stala a požádáte ho, aby sem co nejrychleji přijel. Von je novým pánem, von musí rozhodnout, co dál.“

„Jak si přejete, pane,“ ukloní se hromotluk a všichni si oddechnou. Pokud zabiják odjede pryč, nebudou se chtít asi zbavit svědků. Minimálně do příjezdu pana Julienu budou v bezpečí.

„Clotildo,“ pokračuje v příkazech Baptiste, „Hned někam zahrab jídlo, který zbylo, vylej všechno víno a vodu, co měli u sebe. Nevíme, co teta vtráвила a nechci, aby někdo další umřel.“

„Jistě, mladý pane,“ zbledne znovu služebná, její zrak se stočí ke zbytkům oběda barona a jeho sestry, ještě že skoro nic nezbylo, jinak by ji mohlo napadnout si trochu vzít ... pohlédne i na svého druha, i on zesíná, vždyť společně v kuchyni hodovali.

„Paule, ty zajdeš do vesnice, vezmeš dva nebo tři zručný řemeslníky a začnete vyrábět truhly. Dejte si záležet, děláte rakev pro pana barona. Raději si voba přeměř, však víš, otec byl trochu při těle.“

„Hned se do toho dám,“ přikyvuje horlivě Moncel.

„Vy čtyři,“ obrátí se mladík na dívky a chlapce, „Vás čeká těžkej úkol. Musíte voba připravit. Vezmete vědra s vodou, musíte je svlíknout, vomejt, pokud bude potřeba, tak vyprat jejich šaty. Taky pořádně vyklidit a vyčistit celou místnost. Nezapomínejte, voba byli šlechtici, baron váš pán, proto s jejich těly zacházejte s úctou. Budu vás kontrolovat a pokud nebudu spokojený ...,“ ušklíbne se a zaměří pohled na břicho Felixe.

Všichni čtyři pochopí, zuřivě přikyvují, ač se jim už teď dělá v duchu špatně. Barona ani jeho sestry jim líto není, každý z nich se mnohokrát seznámil s jeho sukovicí, jenže si stejně nepomohou. Vždyť mladý pán dneska ráno Felixe málem zabil, skoro bez důvodu. Ačkoli teď vše vypadá jinak, pokud

jen chtěli odlákat pozornost sestry barona, aby mohli otrávit jídlo nebo pití ... raději ani nemyslet, nikdy nesmí dát najevo, že nevěří verzi mladého pána. Je jim jasné, co by následovalo. Buď rovnou smrt nebo obvinění ze spiknutí, nařčení z vraždy a nakonec taky smrt.

„Pochopili jste všichni, co po vás chci?“ podívá se zвыsoka Baptiste postupně na každého ze šestice sloužících, každý přitakává, krátce snesou i jeho pohled, „Tak hybaj do práce. Felixi! Napřed připrav koně pro pana Geoffreye, pak se přidáš k ostatním. A pohni prdelí, pokud nechceš ... však víš!“

NASTUPUJE NOVÝ BARON DE LA SOLIGNAC

Geoffrey Bapaume odjede a šestice sloužících se plně ponoří do truchlivé práce. Clotilda raději vykope blízko brány osobně jámu, do které vylije všechno víno, vodu a nasype všechno jídlo. Pak si vezme vědro s vodou a zuřivě drhla kuchyni i nádobí. Občas jí přejede mráz po zádech, když si uvědomí, co všechno se stalo a mohlo stát.

Paul Moncel se ve vesnici shání se po zručných řemeslnících, budou pracovat celou noc, možná i zítra, aby truhla pro pana barona a jeho sestru byla na úrovni. Nějaké dřevo najdou, samozřejmě, nejsou truhláři, ale mladí pánové asi těžko budou utrácet za skutečného řemeslníka a jím vytvořenou rakev. Budou se muset snažit. Víc problémů má s vyzvídáním, na co dvojici řemeslníků chce, nic jim neřekne a raději je seřve. Pak se ptát přestanou, ještě jim zůstala v paměti ranní domluva mladého pána.

Julie a Baptiste se vrátí do svého pokoje, ona mu vysekne poklonu za jeho projev ke sloužícím. I on je spokojený, vůbec by mu nebylo proti mysli tady skutečně vládnout. Jistě, vše by se muselo změnit, ale dokázal by nastolit jiné pořádky, jiná pravidla. Ještě než odejde zkontrolovat úklidovou čet, pomiluje se s nevlastní sestrou. Bez obav, že by se někdo odvážil je vyrušit, všichni jsou jistě rádi, když jsou mladí urozenci zalezlí v komnatě a nehrozí z jejich strany postih. Oba zpocení leží vedle sebe, nazí, nejdříve jen oddechují, pak se navzájem chválí za dobře odvedenou práci. Nakonec on vstane, natáhne si na sebe jen spodky a zamíří ke dveřím.

„Není nebezpečný chodit takhle, bez zbraně? Když tady není Geoffrey?“ zastaví ho její otázka.

„Čeho se bát? Snad Felixe? Mělas je vidět, jak se málem posrali strachy. Mysleli, že přišla jejich poslední hodinka, že je všechny nechám vod Geoffreye podřezat. Abych se zbavil svědků. Viděla si, s jakou radostí přikyvovali? Všichni sou rádi, že eště sou, budou držet hubu a makat,“ odpoví mládenec sebevědomě, leč jistě naprosto vystihující realitu i atmosféru v domě. A opustí místnost.

Čtveřici dívek a chlapců při vstupu do baronovy komnaty přivítá hrozný puch a také ošklivý pohled na mrtvolu se zkřivenými obličejí, nasvědčující, že nezemřeli v poklidu. Nejprve se pustí do úklidu, občas se zadostiučiněním pohlédnou na nehybné tělo bývalého pána, kolik jen ran od něho schytali. Sukovice leží stále vedle něho, pistoli a jeho meč odnesl Baptiste. Hyacint hůl skoro bázně zvedne, jako by snad mohla ožít a znovu začít tancovat po jeho těle.

Vypráší postel, na ni později uloží obě těla, poklidí zem, stůl, vlastně celou místnost. Umyjí podlahu, na které zanedlouho začnou provádět nejhnusnější činnost. Nikdo ani nepípne, co kdyby mladý pán či paní poslouchali na chodbě. Vlastně komunikují jen ryze pracovně, aniž by okomentovali smutnou událost, která je sem přivedla.

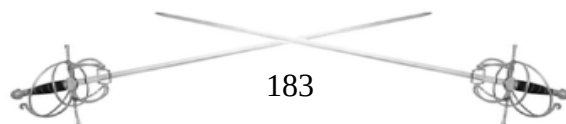
Konečně na sebe všichni pohlédnou, není již čím oddalovat nejhorší část zadaného úkolu. Budou muset začít s mrtvolami. Chlapci s povzdechem vykročí ke křeslu a shýbnou se nad tělem Margarety. Již začíná tuhnout, ale je lehká jak pírkó.

„Dám na zem pokrývku,“ navrhne Margot.

„Ted? Strašně smrdí, napřed bysme ji měli vomejt ...“, protestuje Felix.

„Slyšeli ste pana Baptisteho. Je paní domu, nemůžeme ji jen tak položit na zem!“

„Jak myslíš ...“

„Já nevím, vopravdu hrozně smrdí ...“, praví v rozpacích Bertha, dívky se dohadují, zatím hoši drží mrtvolu za ruce a za nohy, naštěstí pro ně opravdu příliš neváží. Necháávají své společnice, ať se domluví.

„Tak co postávajíte?“ ozve se jim za zády přísný hlas, všichni se uleknou a pohlédnou ke dveřím. V nich stojí Baptiste, jen ve spodkách, zpocený stejně jako oni. Vlastně teď jsou téměř všichni stejně oblečení, kluci jen v roztrhaných kalhotách, na prádlo nemají, z děr jim prosvítá kůže, dívky si ponechaly spodničky, rovněž špinavé a záplatované, šaty si odložily. Je tady nejen vedro, ale taky hrozná špína, a to se ještě nepustili do té nejhorší práce.

Šlechtic by mezi ně mohl klidně zapadnout, jak ústrojem tak věkem, a přitom je mezi nimi tak obrovský rozdíl. Kterého si jsou všichni dobře vědomi, proto teď čtveřice sloužících zírá vyděšeně.

„Neslyšeli ste? Na co čekáte?!“

„Domlouvali jsme se, jestli máme dát na zem pokrývku ... ještě než vaši tetu vomejeme,“ probere se první Margot. Je ze všech nejstarší, s mladým pánem se nejednou milovala, lépe řečeno, vícekrát byla donucena mu podržet.

„Dejte jí na podlahu,“ mávne jen rukou Baptiste, „No tak, do práce,“ dodá, přistoupí k oknu, kde očekává přeci jen lepší vzduch, opře se o zeď, naznačujíc, že hodlá nějaký čas vydržet.

Sloužící očividně znervózní, chlapci velmi jemně uloží tělo na podlahu a dívky ho začínají svlékat. Kluci se rozhlíží, měli by něco dělat, aby se nestali terčem zlosti, nevědí však, do čeho píchnout. Proto přistoupí ke křeslu barona a zkoušejí pohnout s jeho tělem, tady budou mít práci asi daleko těžší.

Krásu lidského těla je prý v každém věku, což však realitě příliš neodpovídá. Tělesná schránka mladých dívek a chlapců je jistě přitažlivá, ale jak ji začne stravovat zub času, mění se velmi rychle od ideálu.

Což je možné dokladovat na Margaretě. Služebné ji zbavily veškerého oblečení a ona tu leží u jejich nohou zcela nahá. Leč jen málokomu by mohla sloužit k erotickému vzrušení. Ač jí je teprve pětáctýřet let, má pokožku na mnoha místech vráscitou, navíc pokrytou boláky. Hygieně příliš nedala a jen podpořila různá kožní onemocnění. Její povadlá prsa se rozvalila, její klín působí odpudivě. Během boje o vzduch se pomohla i pokálela, protože smrdí ještě víc než obvykle.

Dívky pokleknou k mrtvole, přitáhnou si vědro s vodou a začínají tělo omývat. Zvedá se jim žaludek, stejně jako chlapcům, kteří na nahou ženu hledí netečně. Raději cloumají s baronovými ostatky, zdá se zaklíněn do svého křesla, obtloustlý je po smrti ještě těžší.

Baptiste bez nejmenšího pohnutí v obličeji hledí na celou scénu. Ještě před nedávnem ho teta peskovala a teď leží na podlaze jak kus zapáchajícího masa. Je odporná, tak kontrastuje s dívčími těly. Ač jsou Bertha a Margot také zašpiněné a neupravené, vzbuzují v mladém šlechtici zájem. Sleduje jejich křivky pod spodničkami, hledí na jejich mladistvou a vypnutou kůži, vzpomíná na detaily jejich těl, které obě již dobře poznal. Tety by se dotkl s odporem leda klackem, ale jak jsou služebné sehnuté, vystrkují své pozadí ...

„Mladý pane, co teď?“ vyruší ho z rozjímání otázka Margot.

„Jaký co teď?“ nepochopí otázku.

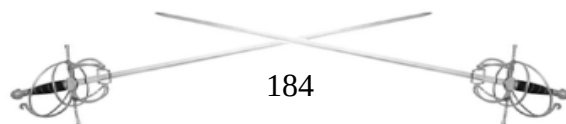
„Ty šaty ... jsou potřísněné ... mám zkusit najít nějaký jiný?“

„Má vůbec jiný?“ zeptá se Baptiste spíše sám sebe, neví, otec i jeho sestra žili dost nuzně, možná ale ještě jedny má, sváteční. Víc určitě ne, pokud dříve mívala, určitě je roztrhala.

„Podívám se do jejího pokoje ...“

„Ne! Dejte jí teď na postel a vomejte otce. Aspoň voschne. Pak se podíváte po šatech nebo tyhle vyperete, necháte do rána uschnout a dáte jim je potom!“ nařídí mladý pán.

O příkazech se nediskutuje, proto hoši rychle přiskočí k vyschlému tělu šlechtičny a opatrně ho přenesou na postel. Pak zamíří ke křeslu s baronem. Pokusí se ho nadzvednout, ale vůbec se jim nedaří, jen trošku nadskočí a zase žuchne zpátky. Provinile se podívají na mladého pána, který, jak se zdá, se baví na jejich úkor. Otec trápí své sloužící i po smrti, napadne ho.

Bertha a Margot se přidávají, všichni supí, potí se, podaří se jim přeci jen mrtvolu vyprostit z křesla, ale je příliš těžká a žuchne jim na zadek. Dívky teď drží jeho nohy, kluci ruce a urozené pozadí pána domu spočívá na zemi. Jen se ozvalo mlasknutí, jak dopadl, puch je příšerný. Všichni čtyři strnou a ani nedutají, zavdali velkou příčinu k trestu. Ale syn, a pravděpodobně i vrah bývalého pána domu, se jen shovívavě usmívá, užívá si své nadřazenosti nad nimi.

Děj se vůle Boží, řeknou si vykonavatelé očisty, dívky táhnou, chlapci tlačí a tak posunou tělo na místo, kde před chvílí ležela Margareta. Řev nepřichází, stejně jako trest, oddechnou si, Felix si setře z břicha krev, jak se lopotil s mrtvolou, otevřela se mu znovu rána, krev mu barví břicho a mizí pod kalhotami.

Dívky se pokoušejí barona svléknout, teď zase musí pomoci kluci. Čtveřice pracuje pomalu, tiše a zarputile, vynervovaná z přítomnosti pána, dusící se hrozným smradem. Obnaží trup šlechtice, špína se dá odlupovat, boláky jsou patrné. Začnou mu stahovat kalhoty, nedaří se, kluci musí tělo nadzvednout za hýždě.

Jsou skloněni a jen kousek od všeho toho, co se nachází v kalhotách, zápach moči, exkrementů a hniloby jim sálá do obličejů. Konečně kalhoty povolí a vše ten hnus se vyvalí ven. Hyacint odvrací hlavu a snaží se nadýchnout, Felix však podklouzne a obličejem se zaboří do rozkroku barona, spíše mezi stehna, do zašpiněných kalhot, přičemž se dotkne i hniјících nohou.

Marná je snaha mladíka se udržet, cítí mezi zuby hnusnou mazlavou směs, prostě všechno má svou mez, stačí jen odvrátit hlavu stranou a vyzvrací se hned vedle stehna bývalého pána. A ještě jednou, rukou si zuřivě otírá obličej, rty, aby se zbavil hnusu, který na něm ulpěl. Jen si rozmaže exkrementy a zvratky po obličejí. Klečí teď na kolenou a zvolna zvedá hlavu, ostatní se snaží udržet, všem se zvedá žaludek, jakmile začne někdo zvracet, může jeho počín vyvolat řetězovou reakci. Strach jim brání projevit přirozenost, ale jsou opravdu na samé hraně svých možností.

„Felixi!“ ozve se hlas Baptisteho.

Všichni tuší, kolik uhodilo. Málem pozvracet tělo nebožtíka, projevit takovou neúctu, koho zajímají důvody. Další tři klopi oči a snaží se nadýchnout, aby nenásledovali příkladu svého kamaráda, ten se jen tiše zvedne, udělá tři kroky k pánovi a klesne před ním na kolena.

„Dones tu hůl!“ zazní povel.

Jak stroj kráčí hoch pro sukovici, ruce se mu chvějí, ráno byl zle zmlácen a dokonce pořezán. Teď má pán daleko více důvodů ho krutě potrestat, může dokončit, co kolem poledního začal. Felix klesne znovu na kolena, ruce nechá svěšené volně podél těla. Trojice sloužících předstírá usilovnou činnost u mrtvoly barona a očekává, kdy se začnou ozývat zvuky dopadajícího dřeva na lidskou pokožku a křik týraného.

„Poblít tělo mého otce!“ říká šlechtic a sukovicí nadzvedne bradu sluhy, vidí jen smutné oči, odevzdanost, napnuté svaly, připravené přijmout ránu.

„Omlouvám se, mladý pane,“ hlesne hříšník.

„Myslíš, že omluva stačí?“

„Ne, pane.“

„Tak kolik?“

„Vy jste pán, pane, vy rozhodujete.“

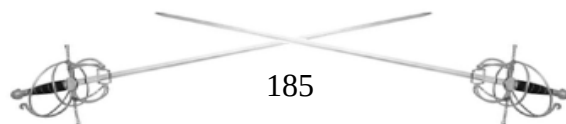
„Správně, Felixi. Vstaň a vy ostatní, rychle sem!“ zazní úsečný rozkaz.

V mžiku stojí před Baptistem vyrovnaná čtveřice, hlavy skloněné, chce snad potrestat všechny za chybu jednoho z nich? Asi ano, panstvo je kruté a nemilosrdné. Taková hnusná práce a ještě výprask. Nemají však na výběr, musí trpně přijmout úděl.

„Felixi,“ chytne mladý pán hocha za zátylek, „zasloužíš si trest. Můžu tě teď zmlátit. Nebo ti taky nařídít, abys to, co je v kalhotách mého otce vylízal!“

„Pane!“ objeví se v očích mládence děs, jen představa možného trestu v něm vyvolává další stažení žaludku, jen tak tak, že nepozvrací trapitele, „Pane, prosím, dejte mi výprask, zmlaťte mě, ale ...“

„Nebo by mu v tom chtěl někdo pomoc?“ užívá si Baptiste strachu svých obětí.

Skloněné hlavy, zadržovaný dech.

„Felixi,“ pokračuje šlechtic, „máš ještě sračky a chcanky a možná i hnis na vobličej,“ svírá šíji nebožáka, „Dostali ste tady dost často pořádněj vejprask a nevěděli ani za co. Uvidím, co vymyslí Julien, až přijede. Ale za sebe můžu říct, vyžaduju naprostou poslušnost. Naprostou voddanost. Jsem připraveněj každýho, kdo neposlechne, přísně potrestat. Chci bejt ale spravedlivej,“ dodá, což si lze vykládat všelijak.

„Pane, prosím, nenuťte mě k tomu. Zbijte mě tou holí, nechte mě zbičovat, ale prosím ...“

„Felixi,“ rozesměje se náhle Baptiste, „něco ti řeknu. Hrozně smrdíš. Máš sračky na vobličej. Řek bych, že seš už potrestanej dost.“

„Nemusím tedy ... dostanu jen vejprask?“

„Dobře mě všichni poslouvejte ... a podívejte se na mě, když s váma mluvím!“ zvýší hlas mladík, rozkaz je okamžitě vyplněn, „Vo mejch příkazech se nebude diskutovat. Chci, abyste mi dobře sloužili, jinak vás potrestám. Ale chci bejt taky spravedlivej. Je tu někdo, komu se nechce zvracet? No?“

Nikdo ani nehlesne, vydrží pohled, bledí jak stěna, netuší, k čemu se schyluje.

„Felixi, něco ti řeknu,“ znovu se usměje Baptiste, což však hochu neuklidní, takový výraz může znamenat další krutý trest, „Taky sem se málem poblil. Vůbec se ti nedivím. Ani nikomu z vás. Ale někdo to udělat musí. Takže se pokuste tělo mého otce příliš nezblejt. Pokud budete muset, tak blejte stranou, jako Felix. Tak do práce.“

Jako když střelí do hejna vrabců, trojice se už zase sklání nad mrtvolou, berou si hadry a snaží se smýt nánosy špíny, exkrementů i hníloby. Jen Felix zůstane stát na místě.

„Na co čekáš?“ zeptá se trochu překvapeně Baptiste.

„Na potrestání, na vejprask,“ odpoví tiše hoch.

„Felixi, ty lumpe,“ šťouchne ho lehce šlechtic do břicha sukovicí, její konec zrudne od krve a obličej sluhy se stáhne v bolestné grimase, „Seš trochu natvrdelej, co? Právě sem ti trest prominul.“

„Prominul?“ zableskne se v očích nešťastníka.

„Jo. A víš co? Docela se mi líbíš. Seš pracovitej, pokornej. Budu potřebovat vosobního sluha, asi brzy. Možná bych si moh vybrat tebe. Promluví si s Julienem, až přijede ... víš, vo čem mluvím?“

„Pane ... po pravdě ... ani moc ne. Nevím, co má dělat vosobní sluha ...“

„Eště jím nejseš. Ale jedno ti řeknu, byl bys jen můj, jen já bych ti rozkazoval, jen já bych tě trestal. Sloužil bys jenom mě. Všude se mnou jezdil ... ale to bych ti vysvětlil. Musel bych však vědět, že se na tebe vždycky můžu spolehnout ...“

„Ve všem vás poslechnu, pane.“

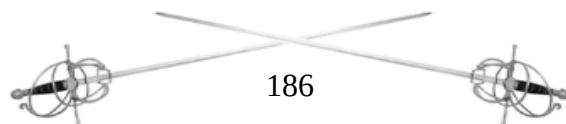
„Taky se mi zdá. Tak běž pomoc vostatním,“ šťouchne znovu holí do hochu o trochu starší pán, ten mladší mžiku zapluje mezi kamarády. Baptiste chvíli zírá na nahou mrtvolu svého otce, opravdový hnus, hnijící nohy, v rozkroku plíseň, boláky po celém těle, div, že s tím vším dokázal žít. Naopak on se teď cítí skvěle, rád by byl pánem na Solignacu, však by tady všechno změnil. Dokázal by si získat respekt, líbí se mu rozkazovat. Pokud bude bratr pryč ... i když i zámek Besiere je lákavý a Paříž ještě víc. Ale být někde skutečným pánem, rozhodovat o jiných, moci trestat a odpouštět. Hloupý kdo jen trestá, vždyť možnost odpustit a dát milost je projev ještě větší převahy. Je ze všech sourozenců nejchytřejší, dokáže se nejvíc ovládat, rozumí dobře Angelice. S radostí dá Solignac do pořádku.

„Až ho vomejete, dejte ho k tetě a přikryjte je něčím, ať se tady neválej tak nahý ... Margot, ty se pokus najít nějaký šaty, do kterejch by je šlo voblíct. Pokud je najdeš, tak ty zasraný hadry vyhoď. Bertho, ty sežeň nějakou svíčku, tak dvě, nejvíc ale čtyři a zapal je. Až to uděláte, máte moje svolení, abyste se šli vomejt. Pořádně ze sebe smejte ten hnus,“ nařizuje.

„Jak přikazujete, pane,“ odpoví za všechny Margot.

Baptiste se ještě naposledy podívá na mrtvolu svého otce, usilovnou práci kluků a potěší se pohledem na těla dívek. Má nutkání se k některé z nich zezadu přitočit a ... usměje se a vychází z místnosti. Jeho bosá chodidla pleskají po chodbě, pak se však otočí a tiše se vrací. Vydrží téměř pět minut bez hnutí, nikdo v místnosti ani nedutá. Už chce odejít, když zaslechne hlas Hyacinta.

„Myslel sem, že tě zabije.“

„To já taky,“ odpovídá po pravdě polohlasně Felix.

„Zachoval se k nám moc dobře, ne?“ špitne Bertha.

„Taky sem se divila. Možná by nemusel bejt špatnej pán ...,“ prohodí Margot.

„Co je vosobní sluha? Víte někdo, co dělá?“

„To maj vznešený lidi, jejich sluhové sou taky vznešený, dobře se voblíkaj, mluvěj spisovně, motaj se jen kolem svýho pána. Nosí mu jídlo, pomáhaj mu se voblíkat a svlíkat, všude ho doprovázej. Prostě se maj dobře,“ vykládá Margot.

„Jak to víš?“ diví se Hyacint.

„Vím to. Slyšela sem to.“

„To bych jako nemusel kydat hnůj a vostatní by mě nebili?“ zarazí se Felix.

„Hlupáku! To bys musel bejt pořádně voblečenej, abys neděla pánovi vostudu. A těžko bys moh kydat hnůj. Asi by nechtěl, abys smrděl vod sraček!“

„To by bylo něco ...,“ zasní se hoch.

„Držte radši hubu a makejte. Ať už sme hotový. Nebo se taky pobleju. A vůbec, držte hubu, ať si to pan Baptiste nerozmyslí. Muset lízat ty sračky a chcanky, to bych ...,“ nedokončí větu Hyacint a v místnosti se opět rozhostí ticho.

Bapriste se na chodbě otočí a potichu odchází. V obličeji má spokojený výraz.

Těla nebožtíků jsou omyta, nakonec Margot najde pro oba jejich sváteční šaty, které jim ještě zbyly, ale které nepoužívali. Navléct do nich Margaretu není problém, horší to je s baronem. Břich se mu zvětšil, nohy taky nějak nabobtnaly. Je nutné šaty povolit, určitě na tom stráví několik hodin s Berthou i Clotildou. Předtím se však čtveřice mladých sloužících odejde sama očistit k potoku, svlékne se a navzájem se polévají vodou. Najednou z nich spadne všechno napětí a dokonce se dokáží i usmát. Snaží se být zticha, přeci jen je v domě smutek, byť asi předstíraný, ale dívky i mladíci se navzájem okukují ba i mírně škádlí. Přes všecku urputnou snahu o očistu, se však všichni čtyři stále nemohou zbavit hrozného zápachu, jako by jim pronikl do těla a vyvěral z pórů jejich kůže. Urputně drhnou a máchají v korytě potoka kalhoty a spodničky, co měli na sobě, i na nich ulpěl ten hnus. Jako by ale byl věčný ...

Moncel už ve stodole s dvojicí mužů dává dohromady truhly. Clotilda se vrátí do kuchyně a začne připravovat pozdní večeři. Julie se však raději obslouží sama a něco přinese i bratrovi, který se rozvaluje na posteli. Dnes spolu stráví bouřlivou noc, bude se jim dýchat nějak volněji, když je jejich úkol zdárně splněn. Oba se cítí svobodní, oba hledí do budoucnosti s nadějami.

Ta noc je na Solignacu krátká a zvláštní. V místnosti s nebožtíky dohořívají svíčky, ve druhé části téhož patra popíjejí Baptiste a Julie a mezi tím se milují. Moncel dokončí své dílo po půlnoci, odešle své pomocníky zpátky do vesnice a poté vklouzne do postele ke své družce. Felix a Hyacint si ustelou ve stájích, ale když zmizí Paul v komůrce, objeví se u nich Margot a Bertha. Vyvedou mládence do vlahé noci, mezi kmínky stromů v sadu a za šumění jejich listů je zasvěcují do tajů lásky. Ony již jsou zbaveny panenství panstvem, kluci této divné noci přijdou o své panictví. A tak zatímco jedna dvojice nehybně spočívá na umrlčím loži, další čtyři se oddávají tělesným rozkoším. Jako by usedlost někdo očaroval. Hrobové ticho v jednom místě a slastné vzdechy v jiných prostorách tvoří výrazný protiklad.

Ovšem jen jedné dvojici je dopřáno vyspávat déle, šestice sloužících vstává již za kuropění a pustí se do práce. Určitě přijede nový pán Julien, možná taky i jeho žena, musí se navařit, uklidit. Nebylo by dobré pana Julienu nebo jeho manželku rozzlobit. Stín vraždy leží nad všemi, ale snad se uspokojí všichni s verzí vyřčenou panem Baptistem. Ačkoli všichni tuší skutečný stav věci, dvojice stárnoucích sourozenců překázela nové generaci a tak musela z kola ven. Bezcitnost, s jakou byl tento akt učiněn, všem nahání hrůzu.

Julie a Baptiste vyspávají opici i dohánějí, co v noci zameškali. Není kam chvátat, služebnictvo se bez nich jistě obejde a nikdo z nich se neovází je přijít rušit. A i kdyby, stejně si myslí svoje o smrti barona a jeho sestry, přešli by i incestní chování nevlastních sourozenců.

Vlastně je vytrhne z polospánku až hluk přicházející z nádvoří, oba se chvatně oblékají, tuší, co je jeho příčinou. Vzájemně se ještě upraví, ač je znovu parno, berou si na sebe šaty, mládenec se opásá mečem. Kdoví, kdo všechno dorazil s Julienem a oni musí působit důstojně. Vyhlédnou z chodby na dvůr, na němž se nachází jeden kočár a změř' osob a koní.

Nový baron de La Solignac skutečně nedorazil sám. V kočáře řízených hned dvěma vozky s ním přicestovala rovněž jeho žena Angelika, doktor a farář z panství Besiere. Doprovod obstarává pán d'Holfene, pan de Mortimer a Bapaume. Ti přijeli na koních. Kolem nich se teď točí Clotilda a Paul, kousek stranou nehybně postává čtveřice dívek a chlapců. Snaží se ani nemuknout, kruhy pod očima vypráví o krátkém spánku, slastný výraz na tvářích mladíků o příjemné noci. Ale raději sklánějí hlavy, není radno na sebe upozornit.

To již vychází z dveří Baptiste a Julie, oba se snaží tvářit zdrchaně, ačkoli když se jejich pohledy setkají s bratrovým, v očích všech se zajiskří. Angelika pak pozoruje sourozeneckou němohru se soucitným úsměvem, vždyť vlastně jen vykonávají její vůli.

Clotilda nabízí občerstvení, což je přijato, ale nařizují donést stůl do sadu, mezi stromy bude alespoň stín. Vzápětí kmitá Felix a Hyacint, div se nepřerazí, naopak Bertha a Margot jsou k ruce kuchaře. Moncel s vozky odvádí koně do stájí a společně se postarají o zvířata.

Než zasednou ke stolu, odvede Baptiste svého bratra Juliana a doktora k tělům nebožtíků. Ti jsou již svátečně oblečení a upravení, puch z místnosti sice zcela nevyvětral, přes průvan ponechaný po celou noc, čmoud ze svíček dávno vyprchal. V parnu však hrozí rozklad těl. Na mrtvolách se začíná objevovat podivné zabarvení pokožky, možná směs černé a tmavě modré. Ranhojič bez jediného slova prohlédne těla, pak společně s pány opustí místnost.

U stolu zůstane sedět rodina nového barona de La Solignac, pan de Mortimer, pan d'Holfene a samozřejmě lékař s knězem, který se již začíná cpát a popíjet. Vyčkají, než služebnictvo nanosí jídlo a vzdálí se, aby sice bylo po ruce, ale dostatečně daleko. Pak se obrátí Julien na felčara a požádá ho o názor.

„Je mi líto, mladý pane,“ odpoví doktor medikus Jean-Eudes Guignon, stejný lékař, který tak dobře, v uvozovkách, léčil před nedávnem na zámku Bessiere nešťastného Marka Bellisona, „vše bohužel nasvědčuje tomu, že byli oba otráveni.“

„Jste si jistý?“

„Téměř jistý, pane.“

„Taky nás to napadlo,“ ozve se Baptiste a oči všech se otočí směrem k němu, „Vyzpovídali jsme už včera služebnictvo. Jídlo a pití pro oba jako vždy připravovala naše teta Margareta. Nikdo jiný k němu neměl přístup a nikdy se ničeho jiného nedotkli. Služebná Clotilda nám to potvrdila.“

„Jak si všechno vysvětlujete, bratře?“ zeptá se Julien oficiálně.

„Však víte, bratře,“ odpoví Baptiste stejně vážně a strojeně, „jak moc náš ochrnutý otec trpěl. Jeho stav se stále zhoršoval. Naše teta se už asi na jeho trápení nemohla dívat a něco jim oběma přimíchala do pití nebo do jídla. Všechno jsme hned nechali vyhodit, aby se náhodou neotrávil ještě někdo jiný.“

„Tak bezbožný čin!“ spráskne ruce teatrálně Otec Francois, farář Lobineau ze zámku Besiere.

„Co budeme dělat?“ zeptá se Julie, snaží se nastavit co nejsmutnější výraz své tváře.

„Mohu se vyjádřit?“ ozve se Angelika, souhlasné přikývnutí manžela jí dovolí pokračovat, „Z pohledu Otce Francoise jde jistě o bezbožný čin. Od svého muže však vím, že jeho teta svého bratra velmi milovala. Její čin tedy rozhodně nebyl spáchán z nějakých zlých pohnutek, naopak si myslím, že je činem velkého zoufalství.“

„Což ho však nijak neomlouvá!“ upozorní kněz.

„Ano, Otče, neomlouvá,“ pokyvuje Angelika souhlasně, „Ale dá se pochopit. Několik let se musela dívat, jak její bratr postupně umírá, zahnívá zaživa. Trpí. Byla jen slabá soucitná žena, která podlehla bolu způsobeným stavem jejího bratra. Máme právo její čin příkře odsuzovat?“

„Paní baronko,“ použije farář poprvé nového oslovení, „chápu váš názor, možná je i pravdivý. Ale nikdo nedal právo té ženě vzít dva lidské životy. To smí toliko Bůh. A ona se dopustila velmi vážného

hříchu, smrtelného hříchu, který pro ni bude mít velké důsledky. Je sebevrah a navíc vrah, ať už byly její pohnutky jakékoli.“

„Máte pravdu,“ znovu přikyvuje autorka celého spiknutí, „ale co kdyby se pan doktor zmýlil? Přehlédl se? Velké vedro mohlo zahubit těžce nemocného barona a jeho sestra zemřela žalem při pohledu na jeho mrtvé tělo.“

„Mám se splést?“ zvedne zdánlivě bezelstně oči Guignon.

„Říkám jen, co se také mohlo stát.“

„Ty podivné skvrny ...“

„Pokud vím, tak teta mého muže velmi špatně viděla. Mohla nějaký jed dát do jídla omylem. Pak došlo k tragické nehodě, ale nešlo o zlý úmysl.“

„Obojí je velmi nepravděpodobné!“ vrtí nesouhlasně hlavou kněz, ale v očích se mu objevují ohýnky, začíná tušit možný příjem, tázvavě pohlédne na doktora a spatří podobný výraz.

„Možná nepravděpodobné, ale lze podobnou věc vyloučit, vážený pane?“ pohlédne Angelika vyzývavě na tázaného.

„Řekl bych ... za jistých okolností ... jak nešťastná náhoda, tak náhlá srdeční příhoda ... byli přeci jen starší, nemocní ...“,“ kroutí se felčar.

„Jako sebevražedkyni nelze vaši tetu pohřbit do posvěcené půdy, vykonat obřad ...“,“ upozorňuje farář Lobineau, odulá ústa umazaná od jídla, čelo s krůpějemi potu.

„Pokud by šlo o vraždu a sebevraždu!“ řekne rázně paní baronka, upřeně pohlédne na oba důležité aktéry a pak pokračuje, „Jelikož nelze s naprostou jistotou vyloučit přirozené úmrtí ani nešťastnou náhodu, nelze taky s jistotou mluvit o nějakém zločinu. Pane Jeana-Eudesi, i vy, Otče Francoisi, vážili jste sem dlouhou cestu. Jistě jste měli nemalé náklady a zasloužíte si mimořádnou odměnu. Můj muž je nepochybně připraven štědře vaše služby ocenit, určitě nalezneme dohodu o výši odměny za váš čas i služby. Nemám pravdu, drahý?“

„Určitě,“ přikývne jen Julien.

„Za jistých okolností můžete mít pravdu,“ pokrčí rameny doktor, úplatek za mlčení či zkreslení příčiny úmrtí nejde vyjádřit otevřeněji.

„Ale pokud se vaše teta dopustila toho činu a já ji poskytnu své služby, dopustím se také smrtelného hříchu!“ zvyšuje svou cenu farář.

„Ale Otče, jak byste mohl!“ zvolá Angelika překvapeně, „Copak máte možnost zpochybňovat názor lékaře? Konáte v dobré víře a Bůh vše vidí.“

„Jsem na rozpacích.“

„Pokusím se je později rozptýlit,“ mírně se usměje paní baronka, „Až se nasytíte a napojíte, jistě bude vhodné si o všem promluvit, postupně, jak s vámi, pane Jeane-Eudesi, tak s vámi, Otče. Jistě nalezneme shodu. Souhlasíte?“

Oba korumpovaní souhlasně přikývnou, vlastně jim nic vážného nehrozí. Zdejší místo je zcela odříznuté od světa, těžko se najde někdo, kdo by chtěl jejich rozhodnutí později napadat. Kdoví, jak se všechno seběhlo, pokud uznají buď přirozené úmrtí či nešťastnou náhodu, bude jim zdejší panstvo zavázáno, vlastně i hraběnka de Besiere, která je jejich příbuzná. A ona, na rozdíl od zdejších nuzáků, má stále dost peněz, byť se načas dostala v Paříži do nemilosti.

Být zadobře s panstvem a mít peníze, je moc důležité. Nepříliš vzdálené je Franche-Comté, kde se roztahují Španělé, stát se může cokoli, dojde ve zdejších končinách k válečnému tažení, prohloubí se bída. Ale zámek Besiere bude vždy představovat bezpečí, na to je jeho majitelka až moc schopná žena.

Angelika v odpoledních hodinách nabídne oběma rozumnou sumu, přijatelnou pro obě strany, tedy plátce i podpláceného. Koupí si jejich mlčení, respektive zaplatí za svůj názor, který oni budou od té chvíle oficiálně šířit. Postarat se o služebnictvo bude muset Julien nebo Baptiste. Proto Angelika svolá krátkou rodinou poradu do jedné z místností v prvním patře, té se zúčastní pouze sourozenci a ona.

„Velmi dobrá práce, začíná nová éra rodu de La Solignac,“ řekne na úvod, všichni posedávají na krajích postele, manželé na straně jedné, incestní milenci na straně druhé.

„Co bude teď dál?“ zeptá se věčně Baptiste, nikdo nemá zájem se zde zdržovat dlouho, je dusno, potí se, přeci jen venku bude lépe. Ale chápou nutnost zdejšího soukromí, pod schody hlídá Mare, nikdo sem nemůže zabloudit a vyslechnout je.

„Doporučuji jednat přesně podle naší dohody, ale samozřejmě záleží na Julienovi, on je teď baronem de La Solignac, on je teď hlavou rodiny,“ říká Angelika, ačkoli sama je krkem, který zmiňovanou hlavou otáčí podle své vůle.

„Nemám důvod nic měnit.“

„To znamená co?“ zeptá se prostě Julie a dostane svého bratra do rozpaků. Ten proto pohlédne na svou manželku.

„Naše dohoda zněla, že se pokusíme dát věci co nejdříve do pohybu,“ řekne baronka, „Julien a já odjedeme do Paříže, ale brzo se vrátíme. Julie by měla zůstat na Besiere, kde bude dělat společnost paní hraběnce. Baptiste by měl začít dávat do pořádku zdejší panství. Pokusit se vyčistit a přestavět dům, nastolit nové pořádky. S tím mu může pomáhat i Mare, Julie a Geofri.“

„Já mám být na Besiere a Baptiste tady?“ objeví se v obličeji Julie zklamání.

„Můžete se přeci navštěvovat ... na Besiere bude pohodlí, paní hraběnka tě bude dál učit, budeš se mít dobře, ale záleží jen na tobě, pokud budeš chtít být tady ...,“ pokrčí rameny její švagrová, moc dobře tuší, oč se dívce jedná, zatímco její milenec si tady lehce najde náhradu, ona jen stěží bude mít na zámku podobnou možnost.

„Mohla bys být pár dní tady a pár dní tam,“ navrhně Julien.

„Záleží jen na vás. Ale Baptiste by měl v každém případě převzít zdejší panství, jako zástupce svého bratra a jeho správce. Společně s Marem a Geofrim by mohl začít připravovat naše záměry, které se týkají kořenářky Cardiny a prostituce. Ale zatím jen přípravy, dokud nebudeme mít všechno pevně v rukách, vybudované zázemí, tak si musíme dát pozor,“ pokračuje Angelika a mladíček s andělskou tváří spokojeně přikyvuje, plní se jeho sen, bude vládnout nad zdejším statkem.

„Problémem ale budou peníze ...,“ upozorní správně Julie.

„Jak na co,“ usměje se paní baronka, „Baptiste dostane tisíc liber, co získal váš otec jako věno, pravda, není to mnoho, ale taky ne málo, aby mohl ledasco uskutečnit. Až se vrátíme z Paříže, promluví s paní hraběnkou, snad se mi z ní podaří vytáhnout další. Ale budeme si muset vydělat, však víte. Teprve pak snad budeme mít víc,“ pokrčí rameny.

„Co smím koupit?“ zeptá se poněkud rozpačitě Baptiste.

„Co uznáš za vhodný. Případně se porad s Geofrim, má své zkušenosti, aby tě někdo nevzal na hůl. Kup zásoby, udělej pořádek v domě, objednej nějaký řemeslníky, uvidíš, na co bude částka stačit.“

„Takže je rozhodování jen na mně?“ zableskne se v očích právě jmenovaného správce.

„Jsi tady můj zástupce a jsi tady v mé nepřítomnosti nejvyšším pánem,“ potvrdí slova své manželky Julien, „Zase tolik peněz nemáš, určitě ne na rozhazování. Hlavně dům vyčisti, když nic jiného, tak pokoje po těch dvou.“

Baví se ještě asi čtvrt hodiny, upřesňují si některé podrobnosti, diskutují o spojení mezi Besiere a Solignacem, o počtu služebnictva, o svých plánovaných aktivitách. Pak se vracejí zpět do stínu sadu, kde se budou dále posilňovat vínem. Cestou se přitočí Julien ke svému bratrovi a šeptem mu cosi povídá. Baptiste zvedne překvapeně oči, ale horlivě přikyvuje.

Vzhledem k vedru nechtějí s pohřbem otálet, navíc bude dobré důkazy o travičství dostat co nejdříve pod zem. Pohřebiště zdejšího rodu i jeho poddaných se nachází na okraji lesa, z pohledu od statku po proudu potoka vpravo. Kdysi dávno tam vybudovali náhrobek a kamennou kryptu, do které se ukládají truhly s ostatky nebožtíků. Okolo této stavby, vystupující asi půl metru nad zem s nahnutým náhrobním kamenem za ní, jsou roztroušeny hroby služebnictva či vesničanů. Vše je velmi ledabyly udržované jen díky obyvatelům vesnice, kteří občas zajdou zavzpomínat na své zemřelé. A někdy vysekají mýtinu, skrytou v lese, na kterou se však vegetace neúprosně tlačí, jako by ji chtěla sevřít ve svém náručí.

Ještě téhož dne večer, kolem sedmé hodiny, vyrazí obyčejný povoz ze statku, tažený dvěma statnými valachy pod vedením Paula Moncela. Za ním kráčí pozůstalí, další urození hosté, farář a doktor, s odstupem pochodují chlapci a dívky v doprovodu Clotildy. Vesničané se shromáždili na hřbitově a pozorují, jak se k nim smuteční průvod blíží.

Oblečení urozenců kontrastuje s obyčejností všeho ostatního. Vždyť i truhly se zesnulými jsou jen zbitá prkna, oděv zdejších obyvatel je v katastrofálním stavu. Nutnost pohostit dnešní návštěvníky vybrakovalo skoro celou spižírnu a pokud se nedoplní zásoby, budou za pár dní i na statku o stejném hladu, jako jsou vesničané skoro po celý rok. Ale nikdo ani nedutá, natož aby projevil jakýkoli podiv nad náhlým úmrtím starého pána a jeho sestry. Ostatně pro ně se nic nemění, k lepšímu těžko a k horšímu stěží. Jeden Solignac je horší než druhý, jedno, který je právě u moci. Jestli si mezi sebou nějak vyřídili účty, může být jejich sloužícím a poddaným lhostejné. Naopak, jakákoli nemístná poznámka by je mohla přijít pěkně draho. Zdejší pánové vždy byli krutí a násilníci a i další generace se již předvedla v podobném světle.

A tak se všichni snaží tvářit smutně, ačkoli nikdo za nebožtíkem netruchlí, prostě pokrytectví ovládne pohřebiště. Otec Francois zkrátí obřad na nutné minimum, za což mu jsou všichni vděční.

Opustí prostor hřbitova, vyjdou z lesa a stanou na okraji polí a luk. V dálce se rozkládá usedlost, vlevo, blíže, pak chatrče tvořící vesnici. Nový pán nechá zastavit povoz, shromáždít všechny přítomné. Urozenci, farář a doktor stojí proti nuzotě. Julien udělá dva kroky vpřed, tím se dostane i před své sourozence a manželku, tvoří teď pyramidu, na jejímž čele stojí on, za ním Baptiste, Julie a Angelika, ještě o kus dál pan d'Holfene, pan de Mortimer, Otec Lobineau, Bapaume a Guignon. Naproti nim se okolo povozu tísní sloužící ze statku, za nimi vesničané. Nikdo ani nedutá, vždyť se chystá promluvit nový pán. Když se neštilil nechat odstranit otce a tetu, s nimi se tuplem párat nebude. Jen nevzbudit nevoli.

„Budu stručný a jasný,“ začne mladý baron, „Otec je mrtvej, pánem jsem tady já. Je ale dost pravděpodobný, že často budu pryč. Ale i tak chci zavést nověj pořádek. Takže. Můj bratr Baptiste je mým zástupcem v době mý nepřítomnosti a taky správcem. Co to znamená?“ odmlčí se, ani náznak jakýchkoli projevů, sloužící a poddaní jen tiše postávají, „To znamená, že má všechny pravomoce. Vy ho musíte ve všem poslouchat, když ne, tak vás potrestá. Může vás i zabít, když uzná za vhodný, nechat spráskat, nebo jinak potrestat. Tak se snažte, ať nemusí. Baptiste!“

Vyzvaný udělá několik kroků vpřed, hlavu hrdě zvednutou, ve svých osmnácti létech již muž a zároveň mladík s chlapecky nevinou tváří. Jeho bratr ho obejmě, usměje se na něj, uchopí ho za předloktí pravé ruky, stojí teď svorně vedle sebe.

„Děkuji za důvěru, bratře,“ promluví nový správce a zástupce k novému pánovi, pak se obrátí k plebejcům, „Určitě zavedeme nový pořádky, jak v našem domě, tak na celým panství. Všechno se včas dozvíte. Budu přísněj, ale spravedlivej. Tak se snažte.“

Nikdo ani nepípne, oči bloudí po jednotlivých aktérech, ulpí i na trojici mužů s mečem po boku, postarším panu d'Holfene, mohutným Bapaumovi a chladnějším panu de Mortimerovi s jeho očima zabijáka. Jen tihle tři sami by byli schopni se vypořádat se všemi neozbrojenými a podvyživenými lidičkami, kdyby snad chtěli nějakým způsobem odporovat. Ale copak mohou? I kdyby se rozhodli odejít, uprchnout, kam by se vrtli? Kdo by přijal psance? Nemají žádnou volbu, nemají žádnou vůli, jsou jen ubohou lidskou masou, která musí sloužit a snažit se přežít. A také plodit potomky, aby, až padnou vysílením, po nich měl kdo převzít štafetu.

„Ať žije nový pan baron Julien!“ vykřikne Moncel, pochopí nutnost projevit radost nad změnou pořádků. Ostatní se k němu rychle přidávají a provolávají slávu svému pánovi.

„Ať žije nový pan správce Baptiste,“ zvolá Paul pro jistotu, jistě si tím neuškodí a pravděpodobně právě tento hezounek jim bude dělat nejčastěji ze života peklo.

Není třeba moc dalšího dodávat, baron s pohrdlivým úsměškem pokyne lidu, pak vykročí směrem ke statku. Za chvíli se začne stmívat a oni jsou rozhodnutí vyrazit zpátky. Vezmou s sebou i Julii, naopak

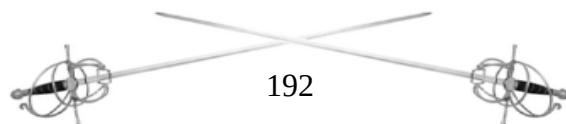
Bapaume zůstane Baptistovi. Nemohou ho nechat samotného, potřebuje mít vedle sebe někoho, kdo vzbuzuje respekt a který ho i doprovodí, pokud bude někam cestovat.

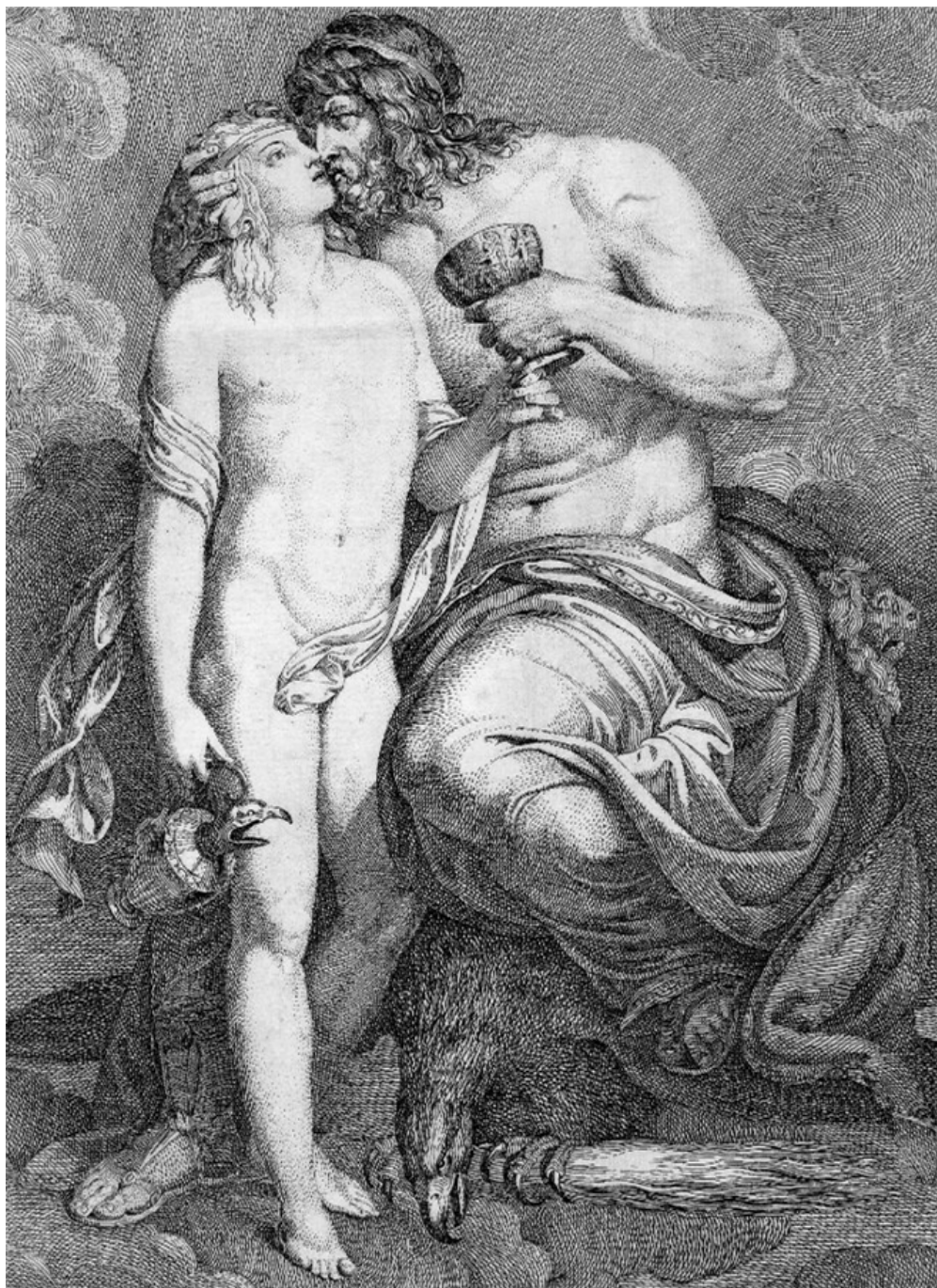
Návrh na přenocování na statku, který vznesl Julie, je rázně odbyt. Cesta v noci nebude sice příjemná, ale pohodlí Besiere je lepší, než zůstat v tomto kutlochu. Obloha je čistá, hvězdy a měsíc jim osvětlí cestu. O bezpečnost strach nemají, dva vozkové, z nichž Dumont se umí pořádně se zbraní ohánět, a trojice šlechticů je dostatečnou ochranou. Kočár skoro za tmy vyrazí, za ním kluše Geofri a Mare. Přátelsky si povídají, přitom pozorují bedlivě okolí. Bývalý a současný milenec hraběnky de Besiere mezi sebou nemají žádných sporů, naopak.

Baptiste se chystá na kutě, bude dnes uléhat sám, Julii mu odvezli, ale bude ho hřát pocit moci. Vzpomíná, jak sem přišel jako bezejmenný kluk, netušící, jak se jeho otec zachová. Teď je tady pánem, sice na panství dost zanedbaném a svým významem nicotném, ale pro něj, který málem zemřel hlady a třel bídu po mnoho let, neskutečný pocit. Leží svlečený na zádech, bez pokrývky, hledí do stropu, poslouchá noční zvuky skrz otevřené okno a sní. Sní o změnách, které tady udělá, pokusí se usedlost pozvednout. Čeká ho hodně práce, ale těší se na ni. Škoda jen, že odjela Julie. Naštěstí mu zůstala Margot a Bertha, až dostane chuť, vezme si kteroukoli z nich, možná i obě najednou. Je příjemné být pánem, mít moc nad lidmi, jedno, že dost ubohými. Je krásný pocit hledět na jejich tváře, jak se chvějí strachy, jak jsou naopak vděční, když místo rány dostanou milostivé odpuštění.

Musí taky splnit přání svého bratra, sice trochu podivné, ale zajímavé. Související s lidmi skrývajícími se v jejich lese.

Stále nemůže usnout, neměl by zavolat dívky už dnes? Ne, minulou noc se dost vybouřil, raději bude dál přemítat a snít. Jak příjemné je získat skutečnou moc.

SEDMÁ KAPITOLA

NÁVRAT POLEPŠENÉHO SYNOVCE

Raoul de Barbou seká na zámku latinu a ukazuje se nejen velmi svědomitým posluchačem Otce Benedikta, ale i milým a skromným společníkem svého strýce. Ten je z chlapce opravdu nadšený, v duchu si vyčítá, jak moc mu křivdil a jak ho svým přezíravým přístupem vechal do společnosti zlých a

neřestných společníků. Přitom hoch je zdvořilost sama, ale také dokáže být zábavný a učenlivý. O fyzické přitažlivosti nemluvě, podobným myšlenkám se markýz de Cavarlene zarputile brání. Ač čas od času se mu vybavuje obrázek, kdy spatřil svého synovce téměř nahého. Nicméně zůstává vždy jen u neškodných pohledů, když se domnívá, že ho mladík nevnímá. Což ovšem ne vždy je pravda, naopak. Raoul začíná nenápadně hrát i na tuto strunu, nicméně velmi opatrně a decentně.

Po měsíci a půl ho pošlou do Paříže. Otec Benedikt i strýc mu dají dopisy a drobný obnos pro vedení jezuitské koleje. Druhý objemnější váček pak na poplacení jeho závazků plynoucích z pronájmu bytu a přiznaných dluhů nevelké hodnoty. Na cestu mu přidají dva urostlé chasníky, údajně jako sluhy a ochránce. Mladík však tuší jejich skutečný status, obává se, zda ho nemají spíše špehovat. Proto nijak nezmění své chování, svou přetvářku. Jak během cesty, tak po příjezdu do Paříže.

Urovná své záležitosti na koleji, postarší jezuita přijme dopisy i peníze s úsměvem, možná si i oddechne, když si uvědomí, koho se nadobro zbaví. Snad jen trvalého příjmu mu může být líto. Pak Raoul zaplatí všem věřitelům, včetně dvou svých kamarádů. Ti na něho hledí jak na zjevení, krásně oblečený, v doprovodu osobního sluhy a dvou urostlých průvodců, s mečem po boku. A ještě víc, když se odmítne s nimi zúčastnit jejich pitek. Nakonec nad ním mávnou rukou, což jemu vyhovuje. Pokud budou sloužící strýce referovat, tak jen v dobrém.

Sluhy však nechá doma, když si odchází vyřídit nejdůležitější záležitosti. Jako poslední věc mu zůstává návštěva domu baronky de Montjau. Od ní se dozví, že se s Angelikou de La Solignac minuli o pár dnů, ale dostane prsten s obsahem, který mu nahání strach a několik dobrých rad k tomu. Rozverná šlechtična ale zajde i dále, nemůže přeci statného mládence poslat pryč jen tak. Vráti se za ní ještě jednou o několik hodin později a dostane se mu přístupu do jejího budoáru. Po tak dlouhé době pustu dokáže být pěkně živý a hostitelka lituje, když si natáhne kalhoty a zavře za sebou dveře zvenku. Ale smutek se usídlí i v jeho očích, kdoví jak dlouho bude zase muset žít jako mnich.

Zdržovat se v Paříži déle nemá z jeho pohledu žádný velký význam. Musí se chovat spořádaně a lákání kamarádů k neřestem je příliš silné. Neodvažuje se však před sloužícími strýce spustit, mohl by tím zkazit vše, čeho s takovým úsilím dosáhl. Proto raději nastoupí cestu zpátky. I během ní spí v posteli sám a víno popíjí jen k jidlu a velmi málo.

Uveleбенý v sedle svého ušlechtilého koně si setře z čela pot a na tváři se mu objeví radostný výraz. V dálce spatří obrysy zámku Cavarlene, vrací se za svým strýcem. U srdce ho hřeje naděje na lepší život, ve váčku u pasu pak pálí prsten, jenž obsahuje jed.

Zámek se přibližuje, on je zpět, slušný, spořádaný, usmívající se a pln přetvářky, s ohromným balvanem u pasu a hrůzou v duši. Je možná zkažený, nemravný, požitkářský, ale nikdy nikomu neublížil. Pokud nepočítá pár ran do nosu či škrábanců, když došlo na dýky. Ale zde má vykonat velmi vážný zločin. Strýce rád nemá, ačkoli ten se k němu snaží chovat v poslední době pěkně. Navíc si je vědom, jak si ho prohlíží. Nemrava jeden, před manželkou si hraje na svatouška, vyčítá jí její nevěru a přitom by mu jistě rád sáhl do kalhot, kdyby se nebál skandálu.

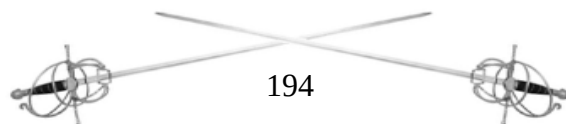
Ne, rád strýce nemá, jeho smrt by uvítal, jen kdyby ji neměl obstarat on sám. Neví přesně, co ho děsí víc, zda strach z odhalení a následného trestu, jímž nemůže být nic jiného než katova sekyra, nebo z bezbožného činu, který mu, ať odhalen či skryt před světskou spravedlností, musí tak jako tak vynést muka pekelná.

Projetím brány však potlačí všechny tíživé myšlenky a plně se koncentruje na svou hru. Při svém příjezdu před skoro dvěma měsíci ho málem rovnou vyhnali, dnes ho vítají zcela jinak. Stal se každodenním průvodcem zámeckého pána, což nemohlo ujít služebnictvu. Proto na něj hledí s milými úsměvy, uklánějí se, ihned se postarají o koně a běží jeho příjezd ohlásit.

„Vítejte, drahý synovče,“ ozývá se hlas pana de Cavarlene a jeho radost je skutečná.

„Jak moc jsem rád, že jsem zase tady,“ odpovídá Raoul a ani on neklame. Upocený, zaprášený, unavený.

„Měl jste snad nějaké problémy?“ zmizí úsměv ze tváře zámeckého pána.

„Naštěstí vše proběhlo velmi dobře. V Paříži jsem všechno vyřídil velmi rychle, cestou také žádné komplikace. Ale úmorné vedro ...“ zavrtí hlavou pan de Barbou a tvář strýce se znovu rozjasní.

„Divil jsem se, jak rychle jste se vrátil,“ poznamená.

„Nic mě už v Paříži nedrží ...“

„Což je jen dobře. Začal jste zcela nový život a teď, když jste tak rychle zpět, věřím v jeho naplnění. I Otec Benedikt bude mít radost, dnes je na své faře, ale hned mu vzkáží.“

„Také se na něj těším,“ lže tentokrát naprosto mladík, kázání kněze je poslední, co by si teď přál.

„Do večere zbývají ještě dvě hodiny ...“

„Vím, chvátať jsem, to slunce ...“

„Právě. Doporučuji využít koupelnu, pokud chcete ...“

„Velmi rád,“ usměje se pan de Barbou, „Sice je koupel v dnešní době nepříliš oblíbená, ale já ji využiji velice rád.“

„Máte pravdu, mnoho urozených osob dává přednost voňavkám,“ přikývne Honoré, „Že se téměř nemýjí chudáci, není divu, ale našinci mají dost prostředků, aby si mohli alespoň občas dopřát lázeň.“

„Však si ji někteří dopřávají, navštěvují veřejné lázně ...“

„O těch mi radši nemluvte,“ zakaboní se obličej markýze, „Nechodí tam ani tak za očistou, jako za uspokojením svých nízkých pudů. Slouží jen jako zástěrka, aby se tam mohli vdané paničky scházet s mladíky a ženatí mužové s dívkami pochybné pověsti.“

„Máte pravdu, často to tak bývá.“

„Koupelna je vám k dispozici. Nechám ohřát vodu a vzkáží vám do vašich komnat. Kdyby jste se nestačil omýt, s večerí na vás počkáme,“ dodá pan de Cavarlene, což je neobyčejná nabídka, změna denního řádu je zde věc velmi ojedinělá a musí mít vždy velmi závažný důvod.

„Stačí i vlažná voda. Není třeba ani nikdo další, poslouží mi můj sluha Marcel.“

„Jste s ním spokojený?“

„Velmi. Mnoho nemluví, o to více pracuje. Ideální sluha,“ usmívá se Raoul, pohledem šlehne na mládence, o němž je řeč. Ten sice stojí značný kus stranou, ale slechy má jistě pořádně nastražené. Proč ho však trochu nepochválit, opravdu se snaží a kdoví, zda jeho diskrétnost někdy nebude potřebovat.

„Samé dobré zprávy, později mi budete vyprávět, jak jste pochodil.“

„Nechcete využít té lázně a spočinout v ní se mnou?“ zeptá se zdánlivě lhostejně mladík, nicméně vyše cílený šíp ke svému strýci.

„Využít lázně?“ zarazí se ten zcela očividně, jedna část jeho osobnosti mu radí přijmout, ta druhá, daleko více ovládaná rozumem, mu říká odmítnout.

„Je vedro a když už ji bude služebnictvo připravovat ... mohli bychom si přitom popovídat,“ odvětlí pan de Barbou, naprosto lhostejně, jeho protějšek nemůže mít pochyb, za jeho návrhem není nic než zdvořilost a možná zájem poklábosit.

„Nevím, spíše ne,“ je naopak v rozpacích Honoré, přitom vlastně o nic nejde, proč by neměl strýc a synovec využít lázeň společně, koupelna je dost velká, pojme více než dvě osoby. Sice pomlouvá kolegy, ale ani on není tak čistotný, jak by z jeho předchozích vět mohlo vyplývat. Jenže bude lepší se držet od synovce dál, rozhodne se.

„V každém případě děkuji za laskavost, mohl jsem se opláchnout venku,“ zlehka se ukloní Raoul, „Pane markýzi, dovolíte mi teď odejít do mých komnat?“

„Jistě, uvidíme se u večere,“ odvětlí strýc, jeho radostný výraz, s jakým synovce vítal, teď nepostrádá křečovitost. Stačila jedna malá poznámka o společné lázni. Snad si synovec ničeho nevšiml, říká si v duchu, raději se jde na chvíli sám projít do zahrady. Opět je zmatený, ale taky velmi rozrušený.

Příjezd Raoula ho velmi potěšil, což může přičítat příbuzenskému poměru, vždyť je synem jeho zesnulého bratra. Nevinná poznámka mládence o společné koupeli ho zaskočila. Netušil, nakolik s ním taková představa zamává. Asi stejně, jako když toužil po své ženě, zpočátku. Co ho na synovci přitahuje? Odmítá připustit, že by se v něm projevoval pud, který ho táhne k osobě stejného pohlaví. Ano, v historii nejde o nic neobvyklého, ani v těch nejlepších rodinách, snaží se utěšit sám sebe. Moudří mužové, něco

málo z historie zná, vzpláli láskou k mladému sluhovi, panošovi, studentovi. Přitom byli šťastně ženatí a jednalo se jen o podivné zbloudění.

Proboha, o čem jen uvažuje, rozhlédne se provinile okolo, zda ho někdo nepozoruje. Jako by snad konal něco ohavného, přitom z pohledu kohokoli se jen prochází, do hlavy mu našťestí nikdo nevidí. Jen on sám se musí vyrovnat s vlnou emocí, kterou v něm vyvolal příjezd synovce. A s druhou, jenž způsobila nevinná poznámka o koupeli. S hrůzou si uvědomuje, jak rád by spočinul se synovcem ve vlažné vodě, jak rád by se díval na jeho pěkně stavěné tělo. Zachvěje se, zastydí se, znovu se rozhlédne.

Ne, musí přijít na jiné myšlenky. To jen ďábel mu připravil další pokušení, nebo ho snad zkouší Bůh? Záměrně mu přichystal další těžkou zkoušku? Po nevěře ženy mu do cesty seslal pohledného mladíka? Aby znovu prověřil jeho vůli a víru? Ale on se nedá nachytat, odolá všem pokušením. S rozpolceným stavem mysli se vrací, pokusí se nalézt rovnováhu ve své komnatě.

Naopak pan de Barbou se spokojeně usmívá. Není hlupák, moc dobře si všiml, jak se jeho strýc zarazil, když mu nabídl společnou koupel. Přitom o nic nejde, muži se přece společně koupají bez nejmenšího ostychu. Ale markýz viditelně znervózněl, pro něho by asi taková lázeň nebyla až tak nevinnou záležitostí. Musí si však dát pozor, aby nedosáhl přesného opaku, uvědomuje si. Strýc by se mohl vylekat a poslat ho pryč, záminku by si jistě našel. Musí ho dále získávat, pomalu, postupně, dobýt jeho důvěry a možná i náklonnosti.

Jenže co by udělal, kdyby po něm opravdu vyjel, uvědomí si náhle? Představa důvěrností s markýzem jím lehce oťrese, je ochoten poskytovat své tělo za peníze či dárky, ale toliko ženám. Ačkoli dostal párkrát neskryvanou nabídku od zámožného muže, umě skrytou pod nánosem pokrytectví, ale více než jasnou. Ač by se mu hodil tehdy každý louisdor, co louisdor, musel obracet i pár sou, nikdy na nic takového nepřistoupil. Jenže teď je ve hře mnohem víc, kupy louisdorů, pokud uspěje. Znovu se oťrese a podvědomě se dotkne rukou váčku u pasu, kde ukrývá zlý prsten.

„Mám vás odstrojit, pane?“ zeptá se osobní sluha Marcel Garcin.

„Teď ne, vlastně si jen sundám boty. Ale vem mi s sebou nějaký šaty, vhodný k večeři. Oblíknou se do nich rovnou po koupeli. A sežeň někde něco na utření.“

„Jak si přejete, pane. A děkuju, za ty slova panu markýzi,“ dodá sluha.

„No, menší pochvalu si zasloužíš,“ usměje se Raoul, „Ale jen menší. Neřekl jsem úplnou pravdu, si sice úslužný, zdvořilý, ale že by ses nějak přetřhnul ... řekl bych, že seš malinko línej.“

„Línej? Pán je nespokojenej,“ ulekne se sloužící.

„Nespokojenej? Ne, to bych tě přece nechválil. Ale ... občas ti práce moc nevoní, co?“

„Snažím se, pane. Asi tím horkem, člověk je pak víc unavenej, může se zdát ...“

„Asi tím horkem,“ ušklíbne se pan de Barbou, „Na chvíli se natáhnu, trochu mě bolí záda, asi z tý jízdy. Přines mi trochu vody, pokud možno studený a čistý, nerad bych chytnul nějakou nákazu.“

„Donesu vody ze studny, tam je studená a čistá,“ vyrazí Garcin, poznámka o lenosti ho zamrzela a snaží se předvést, že šlo o chybný úsudek.

Kamenná vana se nachází v druhém patře, v delším křídle na konci, společná pro pána i paní. Občas ji využívají. Místnost je velmi střídme zařízena, vlastně jen samý kámen, hladce opracovaný, vyleštěný. Dva schůdky vedou do širokého obdélníkového prohloubení. Není snadné ho naplnit vodou, kterou musí sloužící nanosit a už vůbec ne ji ohřát. I to je důvod, proč mnoho lidí podobného zařízení nevyužívá, nejen osypky z vody, ale i důvody ekonomické tvoří dobu špindířů.

Stěny místnosti jsou holé, v jednom rohu se nachází úchyty ve zdi, kam je možno odložit oděv, pod ním bytelná dřevěná lavice. Další lavice pak je u protější stěny. Raoul se rozhlédne, cítí vůni a teplo, snad bude voda vlažná jak chtěl, pak dojde lepšího osvěžení.

Nikdo však v místnosti není, přesně podle jeho přání. Ačkoli by nepohrdl komornou, která by mu umyla záda, jenže by se mohl dostat do podobného pokušení jako strýc před hodinou. Nepotřebuje žádné problémy. I on se musí přetvařovat.

Předá sluhovi veškeré oblečení a sestoupí ze schůdků. Vana či nádrž je hluboká jen asi tři čtvrtě metrů a naplněná ze dvou třetin, ale pokud se posadí na dno, celé tělo se ocitne pod hladinou. Kapalina je

skutečně vlažná, ne studená, přesně ideální na osvěžení. Příkazy se zde na zámku plní naprosto přesně, uvědomí si Raoul. Chvíli si lebedí, pak nařídí Marcelovi, aby mu vydrbal záda, po kterých mu během cesty stékal proudem pot. Následně se znovu rozvalí na dně. Zavře na chvíli oči a probírá se svým životem, který mu doposud přinesl více trápení než radosti.

Probere ho jemné zakašlání Codrina, po němž mu hoch jemně připomene rychle ubíhající čas. Za nedlouho se bude podávat večeře a přijít ve zdejší domě pozdě se považuje za hrubý přestupek. Raoul se usměje, nebude využívat nabídnutého privilegia a nenechá stolovníky čekat. Vyleze z vody, nechá se otírat, posléze navonět, jen decentně, a obléknout do volnějších domácích šatů, které daleko lépe dýchají než cestovní oděv. Všimne si smutného pohledu sluhy na vodní lázeň.

„Máš chut?“ zeptá se, „Když budeš rychlejší ...“

„To je jen pro panstvo!“ vyděsí se Codrin, představa, že by se cachtal v těchto prostorách a byl přistižen, je něco nemyslitelného.

„Nikdo tady není, já jdu na večeři, panstvo tam taky bude ...“

„To se nesmí,“ zavrtí hlavou Marcel, „Někdo by mě mohl vidět a bylo by zle. Dostal bych vejprask a asi bych už nesměl u vás sloužit. Možná by mě i vyhnali.“

„Tak raději nic,“ přikývne Raoul, sloužící má víc rozumu než on.

„Když mě nebudete chvíli potřebovat, pane, mohl bych se opláchnout ve stájích, nebo si dojít zaplavat do nádrže, jako kluci jsme tam chodili, když byl čas, v létě ...“

„Nepotřebuju teď nic.“

„Raději nikam nepudu,“ rozhodne se Codrin v rozporu s předchozím výrokem, „Jsem rád, že můžu být váš sluha. Nerad bych vo místo přišel. A kdyby pan markýz zjistil ... počkám na vás ve vašich komnatách, pane.“

Pan de Barbou jen pokrčí rameny, poslušnost služebnictva se mu líbí, je dobře, když vědí, kde je jejich místo. Jeho strýc velmi dbá na protokol, na přesně stanovená pravidla, kdy každý moc dobře ví, kde je hranice, kterou nemůže překročit.

Do jídelny vstoupí o minutu před stanoveným limitem, přesto jsou již všichni přítomni a služebnictvo očekává pokyn k zahájení obsluhy. Přehlédne rychle všechny obličeje, nikdo si zatím nesedl, čekají na pokyn zámeckého pána a ten čeká na posledního strávnicka. Markýzův obličej vyjadřuje spokojenost, kvituje, že se synovci podařilo stihnout stanovený začátek. Manželé de Mondoville se tváří mile, což se od nich očekává, ale Raulovi je jasné, že za jejich úsměvy je přetvářka. Naopak pohled markýzi je zcela jasný, nevraživost lze číst naprosto jasně. Vidí snad ve svém synovci konkurenta pro své vlastní potomky? Či dokonce na něho žárlí, neboť se mu dostává vysoké pozornosti jejího muže, zatímco ona je zanedbávána? Což však v tuto chvíli mládenci nevadí, hodí se mu nepřátelský postoj tety, nikdo je nemůže spojovat a obviňovat z komplotu, pokud vyjde záměr, se kterým sem přicestoval.

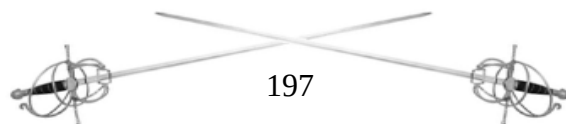
Večeře je opět ve znamení ticha, markýza i její synovec by dokázali čile konverzovat, na rozdíl od dalších tří společníků, leč nemají k tomu žádný důvod. Napjatá a ponurá atmosféra přetrvávala, uvědomí si mladík. Je div, jak dlouho dokáží žít v tomto prostředí. Plném nepřátelství, přetvářky, pokrytectví.

Asi všichni uvítají, když je stolování skončené a markýz povstane. Na tento pokyn zmizí majordomus a jeho manželka, záhy se omluví i markýza. Naopak její muž vyzve synovce, aby s ním přešel do salónku, kde si dají skleničku a on mu bude vyprávět o svém pobytu v Paříži.

Raoul usrkává z pohárku víno, decentně, byť by se rád napil zhluboka, jeho strýc též pouze svažlí rty a napjatě poslouchá. Mladík mu líčí svůj pobyt v hlavním městě neřesti, leč nic závadného se nedozví. Naopak, pokud se zeptá průvodců, potvrdí mu synovcovu zdrženlivost.

„Jsem rád za vaše rozhodnutí,“ pozvedne zrak pan de Cavarlene, „Musím se přiznat, trochu jsem se obával, zda vás Paříž znovu nepohltí, zda naleznete dost síly, abyste se vrátil. Váš brzký příjezd je pro mě dobrým znamením.“

„I já se musím přiznat,“ usměje se pan de Barbou, „Nebylo lehké odolat pokušení, když mě moji bývalí kumpáni zvali do hostince a za zábavou. Velmi jsem se musel přemáhat ...“, dodá a sklopí provinile zrak.

„Vaše pokušení je pochopitelné, odolat slastem není jednoduché. Kdyby tyto neřesti nebyly příjemné, neznamenal by žádnou boží zkoušku. Nebylo by nutné s nimi stále bojovat.“

„Přesto, domníval jsem se, že už nemám žádné potřeby a vše zvládnou lépe ... sám jsem byl překvapený, jak bylo pokušení silné,“ hraje velmi dobře mladík komedii.

„Ale odolal jste.“

„Ano. Ovšem kdybych se svými bývalými přáteli odešel, asi bych znovu do všeho spadl. Hranice je až příliš tenká.“

„Velmi mě potěšilo, že jste použil slovo bývalí přátelé. Ačkoli mluvit o přátelích lze stěžít. Takový kumpáni nejsou přátelé, naopak. Jen vás zatahují do bahna, do kterého se pak propadáte společně, táhnou vás, zavěšení kolem vašich ramen ...“

„Pochopil jsem, pane markýzi. Proto jsem s nimi nikam nešel, ačkoli se mi dost posmívali.“

„Hlupáci. Čeká je život v hříchu a nakonec muka pekelná.“

Ten život v hříchu bych bral, pomyslí si Raoul, „Souhlasím s vámi. I proto jsem se tak rychle vrátil,“ řekne nahlas.

„Teď už vám skutečně věřím,“ oznámí radostně strýc, „Už se můžeme skutečně bavit o vaší budoucnosti. Otec Benedikt bude jistě taky velmi spokojený, už mu předali poselství o vašem návratu, zítra se určitě objeví.“

„Už se těším na rozmluvu s ním,“ lže falešný kajícík.

„Navrhuji, abyste strávil zbytek léta na zámku, v rozpravě s Otcem Benediktem. A taky se mnou. Budeme znovu jezdit na projížďky, zacvičíme si, zašermujeme, zahrajeme tenis. Možná bychom mohli vyrazit i na lov, ačkoli nejsem jeho výrazným nadšencem,“ povídá Honoré a nelze nepostřehnout nadšení v jeho hlase, v přítomnosti synovce se cítí dobře, ožívá, přichází na nové myšlenky.

„Velmi rád, pane markýzi,“ vítá návrh i mladík, alespoň nějaká zábava, přesto se asi nevyhne hrůzným mnohahodinovým disputacím s farářem. Při nich na něho jdou osypky, stále musí být ve střehu, aby se nepodřekl, aby nastavoval dostatečně kajícínou tvář, přitom však zůstával pochybující. Tak ho má kněz rád, zachraňuje jeho duši, těší se z jeho dílčích pokroků. Musí mu dávat stále naději a radost z úspěchů po kapkách.

Povídají si dobrou hodinu, aniž by konzumovali příliš vína. Plánují další společné dny, markýz vykládá o svém panství, synovec spíše poslouchá či pokládá vhodné otázky, aby potěšil staršího společníka. Když se rozejdou, panuje spokojenost na obou stranách.

VZÁCNÁ NÁVŠTĚVA NA ZÁMKU CAVARLENE

Život na zámku Cavarlene se vrátí do staronových kolejí. Stále se přísně dodržují veškerá pravidla, život je svázán do konvencí, protokolu, ze všeho je cítit upjatost. Ale přeci jen je všem patrná změna. Markýz jako by našel nový smysl života, je daleko usměvavější, čilejší. Na rozdíl od své manželky, která je ještě více zachmuřená. Manželé de Mondoville zůstávají stále stejnými pavouky, jen panu de Barbou prokazují pozornost hodnou momentálně oblíbenému synovci svého pána.

Otec Benedikt se na zámku vyskytuje často, někdy naopak zavítá Raoul za ním. Kněz je spokojený s chováním mladého muže, jehož pád do hlubin se mu podařilo zastavit. Poznává jeho inteligenci, ne vždy samozřejmou u aristokratické vrstvy. Mladík je daleko bystřejší a chytřejší, než by si kdo původně pomyslel. Zdá se být i stále stejně upřímný, pochybující, ale projevující obrovskou snahu vydržet na své nově nastoupené cestě.

Markýza se věnuje především svým dětem, všemi zbožňovanému Henrimu i všemi upozaďovanému Pierrovi. Přičemž rozdíl k přístupu mezi syny je z pohledu služebnictva logický, prvorozený syn bude jednou dědicem, zatímco jeho bratra čeká cesta obvyklá pro mladší potomky, možná kariéra vojenská či duchovní. I když při vysoké úmrtnosti dětí nelze nikdy vyloučit, že nakonec právě

Pierrovi spadne do klína celé panství. Jeho matka však zná i jiné důvody, proč na mladšího ze synů pohlíží její muž tak přezíravě, ovšem střeží se jakkoli se v té věci vyjadřovat. Je ráda, že byl i Pierre přijat za syna jejího muže, přes všechny jeho asi oprávněné pochybnosti o otcovství.

Markýzu však trápí kromě odtaziťého vztahu manžela další problém, hledí s velkou nedůvěrou ke svému synovci, který se tak neočekávaně objevil na zámku, kupodivu byl velmi vřele přijat jejím mužem a teď se neustále kolem něho točí. Dívá se na něho z pohledu starostlivé matky. Syna Henriho její manžel miluje, o tom nemůže být sporu, ji a Pierra asi nenávidí. Ale stále jí není jasný vztah k Raoulovi. Jde o velmi přitažlivého mladíka, což ji znervózňuje ještě více. Takovou dobu nebyla s mužem a jen společné stolování se ztepilým mládencem ji drásá. Co by dala za to, kdyby ho mohla přivítat ve své ložnici, byť na jedinou noc. Zároveň po něm touží tělesně a současně se ho bojí. Stále se snaží odhalit, o co synovec usiluje, ochočil si jejího muže i velmi kovaného jezuitu Otce Benedikta. Dokonce i manželé de Mondeville se na něj již dívají shovívavě. Co bude znamenat jeho vzrůstající vliv na manžela?

Raoul ani jeho strýc si však jejich nervózních pohledů nevšímají a tráví spolu velmi příjemné chvíle, ve vši počestnosti, pochopitelně. Hrají tenis, šermují, dokonce soutěží ve střelbě z pistolí. Starší z mužů většinou vítězí, ne že by ho mladší nechával záměrně vyhrávat. Na rozdíl od synovce je strýc ve všech těchto disciplínách zkušenější. Stejně tak v jízdě na koni. Markýz je dnes daleko čilejší než před příjezdem synovce, najednou se nezdá být až tak zapšklým mužem, prokazuje značné fyzické schopnosti. Ačkoli se nemůže rovnat zkušeným válečníkům, pro které jsou podobné disciplíny denním chlebem, v porovnání s nedochůdčetem v podobě svého příbuzného může dělat ramena.

Je polovina srpna a pan de Barbou je zpátky déle než týden. Dopoledne si se strýcem krátce zašermuje, poté musí vytrpět nudné setkání s Otcem Benediktem. Málem by se nejraději zahryzl do některého ze stromů v lesní zahradě za zámek, kde se prochází, leč místo podobného činu zoufalství jen nastavuje tvář, jaká se od něho očekává. Po podobně nudném obědě následuje odpočinek a kolem třetí hodiny se strýcem vyrazí na projížďku na koních. Doprovází je jeho osobní sluha Codrin a trojice chasníků, určených jako ochrana zámeckého pána.

Opět si zasoutěží, pobízejí koně, jejich ušlechtilým zvířatům doprovod nestačí, dojíždí je až na zastávkách, zničený, zpocený, ale trpně přijímající svou nepohodu. Dorazí až k umělým nádržím, ve kterých se pěstují ryby, vytvořené vystavěním kanálu, spojující je s řekou Seinou, ale zajišťující přes síta pouze přítok a odtok vody, aniž by dostaly ryby šanci uplavat.

„Jsem hrozně uřícený, mohu se opláchnout?“ zeptá se Raoul, nelže, pot z něj jen teče, v parném a dusném počasí by ani nemusil absolvovat zběsilou jízdu, aby se dostal do podobného stavu.

„Tady je voda dost nevhodná,“ upozorní strýc, „Přítok není dostatečný, hází se sem krmení pro ryby, nedoporučoval bych.“

„Škoda, docela rád bych se svlažil,“ nastaví zasmušilý výraz mladík, čehož si markýz všimne. Sedí na koních, čekají na své průvodce, kteří jim nestačili. Pohlíží na vodní hladinu, kterou občas rozčeří šplouchnutí některé z ryb, pohybujících se u hladiny.

„Pokud se chcete vykoupat, zaplavat si, doporučoval bych přímo Seině. Známe jedno vhodné místo, nedaleko cesty, která vede k řece ze zámku,“ řekne s jistými rozpaky pan de Cavarlene.

„Docela bych vykoupaní uvítal, pokud vám moje přání nevadí,“ zvedne svůj zrak Raoul.

„Dobrá, počkáme na naše pomalé průvodce a dáme si ještě jeden závod. Vidíte ten lesík? Za ním je už Seina a místo, kde se dá dobře vlézt do řeky. Také jsme ho využívali.“

Mezitím dorazí čtveřice určených sloužících, zarazí své koně zalité potem stejně jako jejich jezdci, ti oddechují, nicméně ani jediný projev nesouhlasu s podobnou zábavou v parném odpoledni. Urozenci jim nechají jen krátký čas na odpočinek a znovu vyrazí k domluvenému cíli. Ztvrdlá vysušená půda zažloutlé louky odletuje od koňských kopyt, zvířata však jako by přijala hru svých pánů, napínají své pružné svaly, aby pokořila soupeře. Sliny jim odletují od tlam, napínají krky i nohy, skoro letí po tvrdé zemi. Patří k nejlepším chovům, mají velkou hodnotu ale i kvalitu.

Markýz vítězí i v této honičce, ne však o více než jednu koňskou délku. Oba spokojení šlechtici nechávají svá zvířata volně vyklusat, sami si otírají čela, slaný pot jim stéká do očí, což věru není

příjemné. Blíží se i jejich průvodci. Ani oni nemají špatné koně, na soudobé poměry, na panské však zdaleka nestačí.

Strýc pomalu změni směr a z volného a bezcílného procházení plynuje vmanévruje svého oře směrem k houštině stromů. Před sebou teď mají zahradu s ozdobnými křovinami, za ní lesík, po levé straně teče Seina, po pravé se rozkládá zámek. Dorazí na cestičku vedoucí ze zámku k řece. Netrvá dlouho a pěšinka zmizí v hájku, který jim poskytne příjemné vysvobození před úpornými slunečními paprsky.

Nedojedou však až na její konec, markýz zabočí doprava, mezi stromy a zanedlouho stanou na travnatém břehu obklopeném křovinami. Zde budou mít potřebné soukromí. Všichni seskočí z koní, dále však pokračují jen urozenci, služebnictvo zůstává stát na kraji zmíněného travnatého placu.

„Marceli!“ změni de Barbou jediným pokynem popsaný stav, oslovený mladík rychle vrazí uzdu svého i pánova koně do rukou jednoho z ochránců a vyrazí.

Pokyn je jasný, je nutné pomoci Raoulovi stáhnout jezdecké boty, poté se již šlechtic svléká více méně sám, byť se mu šaty nepříjemně lepí na kůži. Jeho strýc stojí kousek stranou, neprojevuje zájem rovněž skočit do vody. Hledí na svého synovce, který v krátké době skončí tak, jak ho Pán Bůh stvořil. Leč na nic nečeká a pomalu se zanořuje do vody. Dost pomalu na to, aby si mohl strýc prohlédnout jeho urostlé tělo, což ten činí zpola pokoutně. Jakoby lhostejně usedne do trávy za keřem, který ho ukryje před slunečními paprsky, nebrání mu však ve výhledu.

Codrin rozloží šaty svého pána, košili může ždímat, snad je slunce trochu vysuší. Poté čeká způsobně na břehu, zda nedostane další rozkaz. Ten však nepřichází, protože Raoul s rozkoší činí krátká tempa v chladivé vodě, cachtá se a užívá si. Snad čtvrt hodiny si dokáže vychutnávat osvěžení, mezitím na břehu panuje hrobové ticho. Markýz trpně naslouchá cákání vody, ochránci stojí ve stínu stromků a i Codrin se mlčky posadí na břeh.

Konečně začíná pan de Barbou vylézat z vody, zůstane stát tak, že mu hladina sahá těsně pod pupík. Obrátí se směrem ke svému strýci.

„Moc příjemné, pane markýzi, nepůjdete si také zaplavat?“ zeptá se.

„Nějak se mi nechce,“ odpoví oslovený, ačkoli ve skutečnosti váhá. Rád by se rovněž smočil, ale pohled na obnažené tělo synovce v něm opět vyvolává nežádoucí reakce. Ovšem byl osloven a je neslušné neodpovědět, proto se zvedne a učiní dva až tři kroky směrem ke břehu.

„Doporučuji, pane markýzi, cítím se jako znovuzrozený,“ usmívá se mladík.

„Snad příště, jsem příliš urícený a potom se vrhat do vody není dobré, v mém věku.“

„Ve vašem věku,“ zasměje se upřímně pan de Barbou, „vždyť jste v těch nejlepších letech,“ dodá a začíná pomalu vylézat, čímž však odhaluje celou svou postavu, včetně intimních partií. S nahotou si nedělá žádné problémy, vždyť jsou ukryti mezi křovím a kromě strýce a služebnictva zde nikdo není. A i kdyby, nemá se přece za co stydět, o čemž se již mohl přesvědčit i rozpačitý strýc.

„Je mi už pětatřicet let ...,“ hlesne jen zámecký pán, ač se snaží, přeci jen neodolá si prohlédnout dobře svého synovce.

„No právě, pane markýzi. Ale vy jste zkušenější, asi máte pravdu,“ povídá vesele Raoul, vyleze zcela na břeh, dojde až na dva kroky ke strýci, stírá rukama z pokožky kapky vody, nemá nic na utření, bude muset oschnout. Naprosto bezprostředně pokračuje v konverzaci, jako by vůbec nezpozoroval rozpaky, které ve strýci vyvolal. Ostatně jen v něm, sloužící na jeho počínání nevidí nic divného. Pán se rozhodl osvěžit, oni musí jen čekat na další rozkazy.

„Voda je chladná ...“

„U hladiny je hodně teplá,“ zavrtí nesouhlasně hlavou plavec, pak se otočí směrem k Codrinovi, který mu přináší kalhoty a košili, „Teď ne, Marceli, počkej až uschnu,“ přikáže.

„Promiňte, pane,“ ošívá se osobní sluha, „Za chvíli sice budete suchý, ale ty vaše šaty ...“

„Tak je nech na slunci, hrome. A neruš nás, když mluvím s panem markýzem,“ dodá pan de Barbou větu, která odpálkuje Codrina do patřičné vzdálenosti. Rozloží opět oblečení svého pána na trávu, sám poodejde ještě kus stranou, až na okraj plácku, aby nerušil šlechtice v rozhovoru.

„Když jsem byl ve vašem věku, taky jsem bral všechno daleko méně vážně,“ pokusí se o úsměv strýc, cítí se divně, dva kroky od něho nastavuje své tělo jeho synovec slunečním paprskům a jemu poskytuje pohled, který ho velmi znepokojuje. Nemůže však cokoli říci, tím by pouze upozornil na své trýznivé pochybnosti. Či snad své skryté touhy?

„Máte pravdu, pane markýzi, omlouvám se. Já jen, že mě koupel výborně osvěžila,“ řekne Raoul a raději rychle změni téma, začne se ptát na lov, o kterém se již několik dní dohadují a stále ještě na něj nevyrazili. Během rozhovoru natáčí své tělo slunečním paprskům, které poměrně rychle vysušuje zbylé kapky vody.

Codrin na pokyn konečně přinese oblečení a markýz si oddechne. Před chvílí nevěděl kam s pohledem, nahota synovce ho drtivou silou zaskočila a rozhodila. Snaží se rychle znovu nabýt rovnováhy, snad si nikdo ničeho nepovšiml. Bude se muset nad vším zamyslet, opravdu není něco v pořádku. Raoul se chová naprosto přirozeně a jistě vůbec netuší, do jakých nepříjemných situací ho dostává. Co je špatného skočit do vody a potom se nechat osušit na slunci?

Vracejí se zpátky do zámku a markýz se až křečovitě snaží udržet příjemnou konverzaci. Jeho synovec mu pomáhá, ale v duchu se usmívá. Není hlupák a má slušné pozorovací schopnosti. Moc dobře si povšiml rozpaků strýce, ostatně koupání a následné sušení bylo jeho plánem. Pokračovat ve svádění strýce, který na něho rozhodně nekouká lhostejně. Znovu si však uvědomuje, že musí postupovat opatrně. Dnes dal strýci znovu nahlédnout na svou tělesnou schránku, určitě ho zaujala, ačkoli se snažil zůstat nad věcí. Choval se však podobně, jak by se choval on, kdyby z vody vylezla krásná sestřenice.

Teď však dělá vše, aby strýce dostal z rozpaků, do kterých ho záměrně přivedl. Potřebuje ho ještě více připoutat ke své osobě, ale nesmí ho příliš vylekat. Markýz mu již hodně důvěřuje, ale stále si ještě jeho trvalou náklonností jistý není. Stačí jeho jediné slovo a celý sen skončí. Zachvěje se, opět si vzpomene na prsten, ukrytý nyní v jeho pokoji. Dokáže spáchat tak ohavný zločin? Poté, co se sblížili? Jenže pokud bude markýz žít, nikdy nebude nic než chudý synovec, kterého navíc na podzim donutí odejít do jezuitské školy v Evreux. Proboha, tohle nesmí nikdy dopustit, trhne sebou, zamyslel se a přestal strýce vnímat. Naštěstí mu neříká nic důležitého, pár neurčitých odpovědí a znovu se dostane do obrazu.

Vjedou na nádvoří a seskočí z koní. Chystají se odejít do svých komnat, aby se opět sešli u večere, když se objeví nervozita sloužících u brány, kteří ukazují směrem k cestě. Copak, že by snad někdo přijel? Sem, kam téměř nikdo nechodí, nikoho nezvou a s nikým se nestýkají?

Nemůže být pochyb, strýc i synovec zastaví svůj pohyb a pohlíží ke vstupní bráně. Do ní záhy začnou vjíždět jezdcí na koních, celkem pět osob. Čtyři jsou ozbrojeni meči, čtvrtý bude asi sluha. V čele je hubený mladík, sice oblečený podobně jako ostatní, ale již svým vzhledem dává najevo, že je výše postavený než jeho společníci. Nikdo z nich není ustrojen nijak výstředně, spíše všichni na sobě mají nenápadné cestovní šaty.

Raoul nic nechápe, proto pohlédne na svého strýce, který náhle pobledne, jako by snad spatřil ducha. Kdo jsou ti muži? Kdo je šlechtic, který jede v jejich čele? Poměrně mladý muž, štíhlý, hubený a vypadá velmi vznešeně. Ač teď upocený a zašpiněný, něco nemůže zakrýt ani nános prachu. Pan de Barbou znovu pohlédne na strýce, jehož výraz se změní, prvotní úlek z tváře je pryč a vystřídá ho přívětivý úsměv, se kterým vykročí vstříc svému hostu.

„Vítejte, drahý švagře,“ řekne zámecký pán s předstíranou radostí.

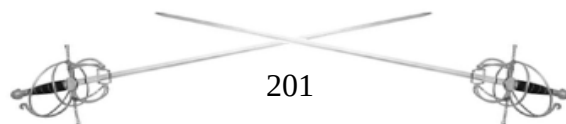
„Jsem moc rád, že jsem vás znovu mohl navštívit,“ odpoví příjemným hlasem host.

„Stále na cestách? Když jste se u nás stavoval naposledy, to už bylo na jaře, odjížděl jste do Anglie, pokud se nemýlím ...“

„Máte pravdu A od té doby jsem na ostrově setrval. Dost dlouhou dobu,“ usměje se návštěvník.

„Hned nechám připravit komnaty, pan de Mondoville se ujme vás a vašich mužů. Budete mít nějaké zvláštní přání?“

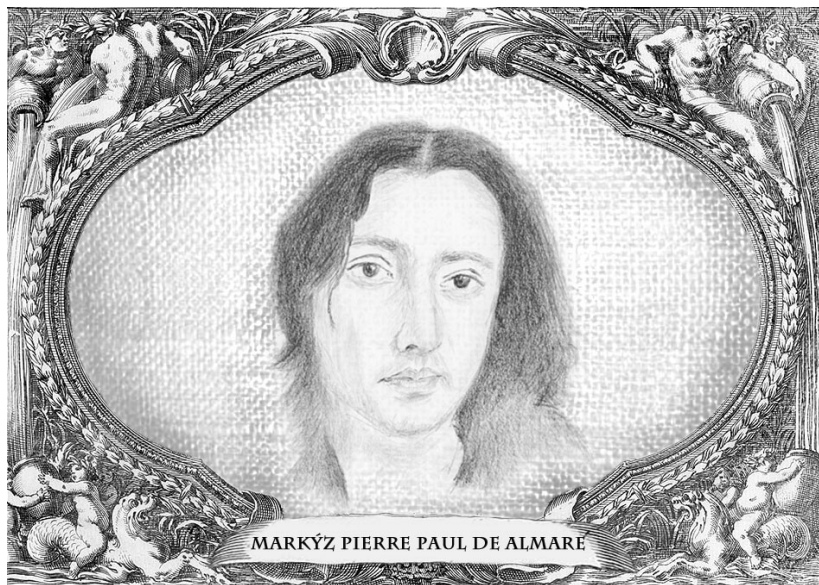
„Nikoli, jen se snad trochu opláchnout, jsem plný prachu, pokud vám tím nezpůsobíme nějaké komplikace.“

„Určitě ne,“ zavrtí hlavou pan de Cavarlene, pak se zarazí, „Drahý švagře, dovolte abych vám představil svého synovce, pana de Barbou. Přijel z Paříže a již je s námi několik měsíců. Synovče, vám naopak představuji svého švagra, pana markýze de Almare.“

„Pan markýz de Almare?“ pozvedne Raoul překvapeně zrak, o bratrovi své tety samozřejmě slyšel, není neznámou osobou v Paříži, rozhodně je hodně bohatý a mocný. Ovšem představoval si ho jinak, možná ho zaskočily jeho všední šaty. Ale jistě, mluvil o Anglii, určitě tam cestoval v nějakém tajném poslání, má blízko ke dvoru. Nikdy markýze sice nespátřil, ale něco o své rodině ví.

„Potěšení je na mé straně,“ pohlédne host na mladíka, pro něho je zkoumavý pohled nepříjemný, jako by se snažil proniknout do jeho myšlenek. Raději sklopí oči.

„Vida, pan de Mondoville je zde, prosím, ubytujte se, vše oč požádáte, vám bude splněno,“ říká velmi přísně pan de Cavarlene, vlastně mluví ke svému majordomovi, který návštěvou dvořana není právě nadšený, nicméně se tváří stejně pokrytecky přívětivě jako jeho pán.

Služebnictvo se ujímá koní hostů, ti následují uvážlivě vykračujícího správce domu. Raoul pohlédne tázavě na svého strýce, ten si jen povzdechne.

„Synovče, k mému švagrovi buďte velmi zdvořilý. Jeho postavení u dvora je velmi významné, určitě plnil v Anglii tajné poslání. Stýká se velmi úzce s prvním ministrem i královnou, možná bude i jedním z vychovatelů krále. I když v poslední době hodně cestuje,“ říká varovně Honoré.

„Slyšel jsem o něm, pane markýzi. V Paříži. Prý je moc bohatý a taky hodně chytrý ...“

„Obojí je pravda. Ale o něm teď s vámi nechci mluvit. Jen vás žádám, abyste našemu hostu projevoval dostatečnou úctu, danou jeho postavením. Jak v naší rodině, tak u dvora,“ znovu poučuje strýc, svou nervozitu nedokáže zcela potlačit.

„Jistě, pane markýzi,“ odpovídá Raoul, který se zatetelí radostí. Jeho strýc použil slovní spojení „naš host“ a „naše rodina“, víc ho potěšit nemohl. Svá slova vyřkl v určitém rozčilení, které zatím nechápe, tedy podvědomě. Bere svého synovce již jako člena rodiny, součást zdejšího zámku. Jen nerozumí dobře tomu, proč je strýc tak poplašený z příjezdu bratra své ženy. Možná však je mezi nimi nějaký nesoulad, vycházející z dřívějšího. Bude se muset mít na pozoru, pan de Almare je určitě velmi schopný pozorovatel a mohl by si ledasco domyslet.

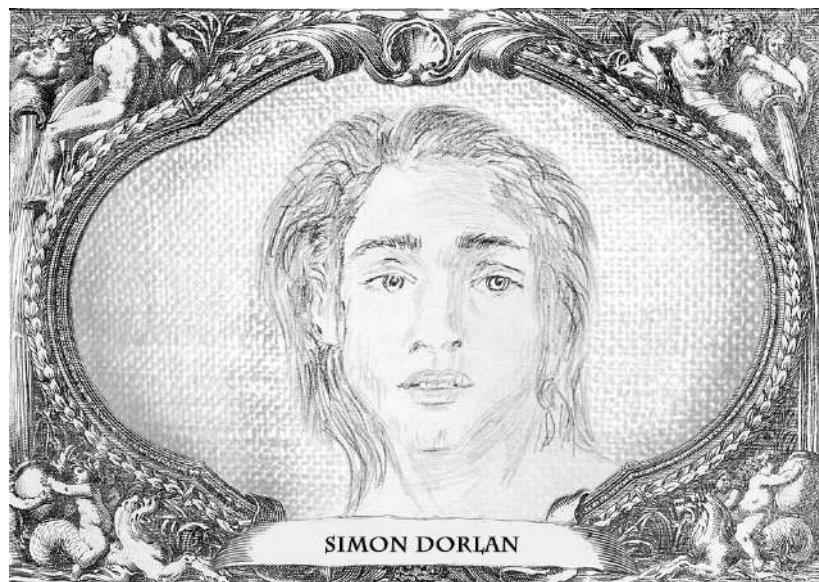
Jestlipak ví o spiknutí, přemítá, které, jak se zdá, připravuje hraběnka de Besiere, jeho matka. Prostřednictvím paní de La Solignac. Ale asi ne, protože byl dlouho v Anglii, jak sám před chvílí přiznal. Možná vůbec nic netuší, možná by něco podobného i odsoudil. V každém případě musí být velmi opatrný, spíše zůstat v ústraní, ale být připravený na nečekanou otázku. Jeho tvář se po rozchodu se strýcem zachmuří, příjezd markýze de Almare považuje za značnou komplikaci.

Pan de Barbou si obleče své nejlepší šaty, zlehka navoněný vykročí směrem k jídelně. Dnes budou večeřet v širší společnosti. Manželé de Cavarlene a manželé de Mondoville jsou samozřejmostí, na zámku setrval Otec Benedikt, ke stolu ve vší tichosti a skromnosti usedne Raoul a samozřejmě i markýz de Almare. Jeho doprovod není urozeného původu, nebo v případě kapitána Rotha poněkud pochybného, proto dostanou stravu odděleně.

Večeře se nese opět ve znamení ticha, jak se zdá, i nový host je dobře seznámen se zvyklostmi zdejší domácnosti a tak se přizpůsobuje. Opláchl se, vzal si na sebe bleděmodré šaty, které mu vybalil ze

zavazadla sluha Simon Dorlan. Jsou již poněkud pomačkané a obnošené, při podobném způsobu cestování může s sebou ztěžka tahat šatník. Ale i tak působí velmi elegantně. Ve svých čtyřiaadvaceti letech sice trochu vyspěl, jeho tvář je však stále jemná a chlapecká. Zvláště po zapracování břitvy v rukách jeho osobního sluhy.

„Pane markýzi, jak dlouho jste byl v Anglii?“ přeruší ticho Otec Benedikt, jeho zvědavost je větší než respekt k tradicím zdejších večerí.

„Dost dlouho, Otče, několik měsíců.“

„Šlo o soukromou návštěvu?“

„Dá se říci. Rozhodně jsem necestoval v žádném oficiálním posláním,“ odvětí s mírným úsměvem tázaný, je zvyklý odpovídat i na nepříjemné či nevhodné otázky s naprostou rozvahou a noblesou.

„Chápu,“ nasadí kněz potměšilý výraz, „jste vázán mlčenlivostí. Stále však zůstáváte významným příslušníkem francouzského královského dvora.“

„Co se dá říci s naprostou jistotou, Otče,“ podívá se host zdánlivě bezelstně, nicméně jeho slova znějí s nádechem jemné ironie, „U královských dvorů není nikdy zcela jisté, jaké postavení budete zaujímat zítra. Já jsem byl vzdálen mnoho měsíců. Snad mi však Jeho Veličenstvo zachovalo svou náklonnost.“

„Při vaší pověsti a schopnostech ... jste přece vychovatelem malého Ludvíka,“ nepolevuje ve výslechu farář, hostitel je již mírně nervózní, ale jak se zdá, švagr neztrácí dobrou náladu.

„Zatím ještě Ludvík oficiální vychovatele nemá, dostane je až ve věku sedmi let. Doposud nad jeho výchovu dohlíží především jeho matka,“ vysvětluje s nezměrnou trpělivostí i vstřícností host, „Ale jsem jedním z mnoha, který se nepatrně podílí na předávání poznatků našemu králi. Ale mohu s ním hovořit jen občasně, vzhledem k mému cestování v poslední době.“

„Jen nezlehčujte svůj význam, pane markýzi. Jste až příliš skromný. Jaký je vlastně mladý král?“

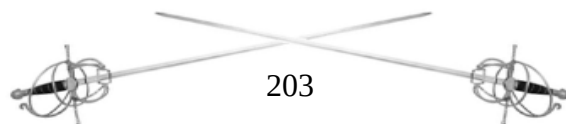
„Ludvík je neobyčejně vnímavé dítě, které je však také zcela připraveno o prožitky dětství. Je svázáno až příliš se svou rolí na pozemském světě. Pokud mu dá Bůh dožít dospělého věku, vyrostě z něj velmi silný a schopný panovník,“ odvětí pan de Almare, přičemž poznámka o dosažení dospělosti je zcela na místě. Úmrtnost dětí a lidí obecně je vysoká, i přes zvláštní lékařskou péči, které se nejvyšší vrstva obyvatelstva těší. Nebo právě díky ní, jak by řekli kritici vědomostí a metod lékařského stavu. Paradoxně mnohdy lidé spoléhající pouze na sílu přírody a jejích produktů, tedy tradici bylinkářského léčení, dopadnou o poznání lépe. Neboť zvláště lékaři oblíbené pouštění žilou, různé klystýry, výplachy, mnohdy oslabený organismus dorazí.

„Chápu vaši nutnost zdrženlivosti, což je pro diplomacii typické. Ale přesto, jak se vyvíjí vzpoura proti králi na ostrovech?“

„Poměry jsou v Anglii velmi zmatené a nejasné,“ přejde host poznámku o diplomacii, „Nyní se strana royalistů i parlamentu snaží získat výhody silou. V občanské válce umírají mnohdy členové téže rodiny na obou stranách. V poslední době ale získala strana parlamentu významnou převahu.“

„Významnou? Je tedy král Karel poražen?“

„O porážce se nedá mluvit, ale ocitl se ve velmi nevýhodné pozici. Většina jeho nepřátel není naladěna vyhraněně radikálně, byla by snad pro rozumnou dohodu, ovšem za splnění některých svých podmínek. S přibývajícími mrtvými, jak se mi zdá, a s protahováním válečných operací, roste však vliv

radikálů. Zvláště strany puritánů, kterou vede úspěšný generál Oliver Cromwell. Velí jízdním jednotkám parlamentu a vede si nadmíru úspěšně. Stejně tak jako přirozený vůdce puritánů. Po poslední porážce královských vojsk se král Karel dostal do nezáviděníhodného postavení.“

„Poslední porážce?“ doráží dál farář, ale i ostatní poslouchají, do uzavřeného prostředí zámku informace zvenčí pronikají jen sporadicky.

„K velmi významné bitvě došlo asi před dvěma měsíci u Naseby. Velitel královských vojsk princ Rupert jako vždy velmi razantně zaútočil svou jízdou, ale jeho taktika se ukázala ukvapená až nerozvážná. Se zlou se potázel a armáda pod vedením Sira Thomase Fairfaxe jeho silám uštědřila významnou porážku. Král ještě není poražen, zlomen, ale určitě je svými odpůrci zahrán do kouta. Stále však je naděje se domluvit, ovšem parlament a jeho přívrženci jsou tak říkajíc na koni.“

„Jsou kacíři,“ pohrdavě prohodí jezuita.

„Protestanti jsou na obou stranách. I když se také přou o výklad víry, podle mého již teď nejde v prvé řadě o problém víry, ale získání vlivu,“ vysvětluje tajný diplomat, „Ačkoli se králi vytýkalo, že je ve vleku arcibiskupa Lauda a dokonce byl podezříván z pokusu se přiklonit ke katolickému vyznání. V Anglii se bojuje o moc, o pravomoci parlamentu a naopak oslabení privilegií krále. A bojuje se dost tvrdým a nevybíravým způsobem.“

„Ještě aby tak některé vzbouřenecké myšlenky pronikly až k nám,“ pokřikuje se kněz.

„Obávám se, Otče, že jste vyřkl velmi závažnou myšlenku. I když postavení parlamentu na ostrovech a v našem království se výrazně liší. Tam jsou členové sněmovny voleni, zatímco náš hlavní parlament, když nepočítám parlamenty provincií, tvoří soudci pařížské komory. Kteří si svůj úřad vlastně koupili. Což však neznamená,“ usměje se mladý šlechtic, „že by netoužili po větším dílu moci, po větším vlivu. I náš parlament je na vzestupu ve svých požadavcích, situace v Paříži je značně neklidná a dle mého také výbušná.“

„Bůh s námi!“

„Pokud budou problémy narůstat, budeme boží milost opravdu potřebovat. Válka vyčerpává pokladnice všech vládnoucích dvorů, toho francouzského nevyjímaje. Ačkoli naše území není válkou přímo zasažené, výdaje na armádu jsou obrovské.“

„Mohu vaše slova potvrdit, bída se šíří mezi lidmi.“

„Ano, nedobře se daří lidem, na které dopadá nejvíce daňová zátěž. Nechci sahat pánům soudcům do svědomí, ale zdá se mi, že více než o blaho lidu, kterým některé své kroky zaštiťují, jim jde o využití této tíživé situace. Už od března sílí protesty proti panu kardinálovi a královně, vypukla tichá úřednická válka. Ta se projevuje v obstrukci parlamentu při schvalování návrhů prvního ministra.“

„Pan Mazarin není jistě neomylný,“ prohodí farář, pak se zarazí, uvědomí si, jak blízko má host ke jmenované osobě.

„Jistě, pan kardinál se rozhoduje na základě poznatků, které má. Ne vždy mohou být vyčerpávající,“ opíše pan de Almare umě případnou chybu svého příznivce, „Asi chápu některá vaše stanoviska,“ přelétne mu letmý úsměv, ví jak se zarytí papeženci staví k mnoha francouzským spojenectvím s protestanty a k válce s navýsost katolickým Španělskem, „Jsem si však jist, že Její Veličenstvo královna i Jeho Eminence první ministr mají vždy na vědomí blaho našeho království.“

„O tom nepochybujeme,“ řekne rychle pan de Cavarlene, spor svého faráře se švagrem je tím posledním, co by potřeboval.

„Nebráním se dalšímu rozhovoru, Otče,“ odvětí naprosto klidným hlasem diplomat.

„Velmi rád, pane markýzi. Zdržíte se dlouho?“ vysloví kněz otázku, která visí ve vzduchu a oči všech se teď pátravě podívají na tázaného. Ten jasně tuší, co je za nimi, snad s výjimkou jeho sestry ho zde moc rádi nevidí. Představuje pro ně rušivý element, nebezpečí pro zdánlivě spořádanou domácnost. Není mu zřejmý pouze názor mladého pana de Barbou, ale i v jeho očích čte obavy. Kdoví, co má nenápadně se tvářící holobrádek za lubem, jeho existenci sice tušil, ale nikdy se s ním nesetkal.

Nastane trapné ticho, kdy místo odpovědi pohlédne host na svého švagra.

„Rádi vás zde vidíme,“ vyrazí ze sebe Honoré, zdánlivě zbytečné konstatování, leč stejně pokrytecké jako jeho předstíraná radost nad příjezdem mladého příbuzného.

„Spěchám do Paříže, mám mnoho povinností,“ promluví konečně Pierre, „Ale velmi rád přijmu na dva dny nabízené pohostinství,“ dodá, ač mu ho nikdo vlastně přímo nenabídl.

„Zůstaňte déle,“ řekne zámecký pán a jen hlupák by v jeho slovech neslyšel skřípot.

„Bohužel, opravdu nemohu. Zítřka si odpočinu a pozítří ráno budeme pokračovat. Ale celý zítřek vám budu k dispozici, Otče, samozřejmě i vám, drahý švagře, i vám, drahá sestro. A nesmím zapomenout i na vás, drahý bratranče,“ otočí se pan de Almare na mladíka, který se tím dostane do rozpaků.

„Zůstanu zde taky přes noc,“ oznámí všem své rozhodnutí farář, „Pane markýzi, mluvil jste o bitvě u Naseby, pokud říkám místo bitvy správně. Víte o ní z doslechu?“

„Nikoli. S jedním svým přítelem, anglickým lordem, jsem ji mohl pozorovat. Nezúčastnil jsem se na žádné ze stran, zachovával jsem na ostrovech přísnou neutralitu, ale bohužel jsem bitvu pozoroval.“

„Bohužel? Tak vás její výsledek zaskočil?“

„Nemluvím o jejím výsledku, Otče. Mluvím o jejích následcích. O horách mrtvých těl, pálených vítězi, o zmrzačených mužích, které zmasakrovali jejich krajané. Mluvím o hrůzách války, se kterými se bohužel v posledních letech setkávám až příliš často.“

„Ach tak,“ přikývne spokojeně jezuita, ovšem ne nad popisovanými následky bojů, má jiný záměr, „Pan de Barbou stále váhá, zda dát přednost duchovnímu stavu či vstupu do armády. Zda pokračovat ve studiu na evreuxzkém semináři, či zda spojit svoji kariéru se službou králi v armádě.“

„Jde o vážné rozhodnutí,“ pohlédne Pierre na mladíka, už tuší, co bude kněz chtít, ovšem pravděpodobně ke stejnému poznání dospěl i jeho bratranek a tváří se nešťastně.

„Mohl byste s panem de Barbou promluvit,“ dokončí svou myšlenku jezuita, „Vždyť vy sám jste vysvěcen na kněze a nyní jste ve státních službách, máte významné postavení,“ dodá.

„S největší radostí,“ přejde markýz výraz v obličeji příbuzného, „Stejně jako s každým z vás. Dlouho jsem zde nebyl, těším se na společné chvíle zítřejšího dne.“

Otec Benedikt se zatváří spokojeně, ukojil prvotní zvědavost a zítra si s dvořanem důkladně promluví. Jistě, ten mu neřekne nic ze zákulisních jednání, ale i tak určitě zná mnoho novinek. Ač stojí na straně Mazarina, který pokračuje v politice kardinála Richelieu a Ludvíka XIII. A ta byla a stále je nepřítel nakloněná zájmům církve svaté. Na místě prvního ministra by duchovní rád viděl někoho jiného, o čemž ovšem pro změnu pomlčí on.

Rozhostí se znovu ticho, nikdo nemá chuť pokračovat v rozhovoru a pokud ano, nepovažuje toto místo za nejvhodnější. V komorní atmosféře je dokončena večeře, v poklidu se všichni rozejdou do svých komnat. Na zdejší zámku není zvykem nocovat, popíjet, bujaře oslavovat.

Raoul se nechá Marcelem odstrojit a ulehne na lůžko. Na spánek nemá ani pomyšlení, je zvyklý ponocovat, jeho organismus nepotřebuje dlouhé hodiny na lůžku. Tedy pokud je na něm sám se svými starostmi. Jak vycítil, markýz de Almare je zde přijímán s podobnou radostí, jako když se tady poprvé objevil on. Ovšem vzhledem k jeho postavení v rodině i u dvora, a jeho nepochybného vlivu, se k němu chovají podlézavě a pokrytecky. Jistě není slepý a tuší pravý stav věci. Je však na jeho straně? Na straně, ke které patří jeho matka a paní de La Solignac?

Těžko usoudit. Dokonce je těžké říci, zda s se záměrem na odstranění manžela je obeznámena samotná markýza de Cavarlene. Ví jeho teta, co má za úkol zde vykonat? Zase se zachvěje, opět mu přeběhne mráz po zádech. Spáchal už hodně hříchů, ale při pomyšlení, že má někomu vzít život, se mu svírá hrdlo. Jeho strýc je divný, manželce se nevěnuje, vymlouvá se na její nevěru, zato po něm pokukuje jak mlsný pes. V poslední době trochu roztál, není už tak upjatý, někdy se dokáže i bavit. Snad je dokonce rád, že má svého synovce nablízku. Ačkoli jeho důvody mohou být všelijaké. Možná by mu dal trochu ze svého bohatství, peněz má jistě šetřilek dost. Vždyť vlastně skoro neutráci, na rozdíl od jemu podobných.

Měl by si nějak promluvit s markýzou a zjistit její postoj. Je připravena zajít až tak daleko, aby se zbavila tyрана, kterým pro ní nutně její manžel je? Jak ji však oslovit, jak s ní nenápadně promluvit, aby

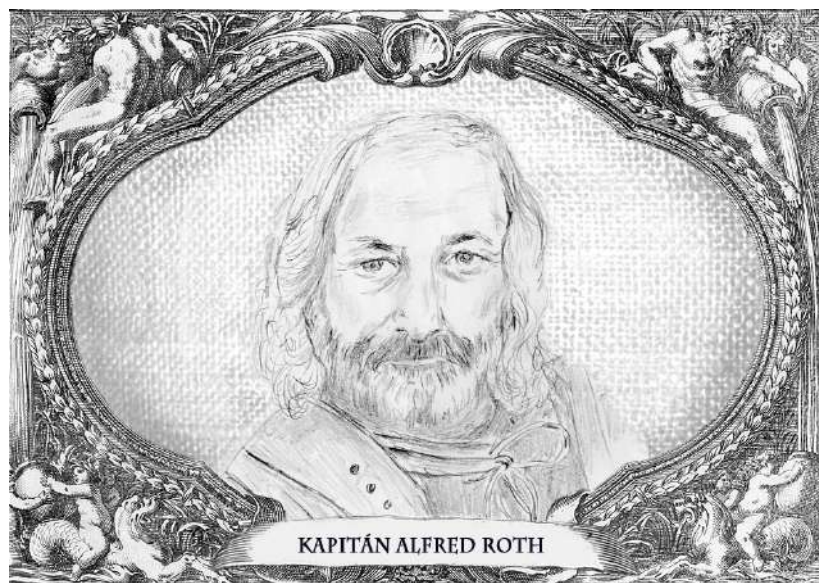
nevzbudil podezření? Dohodnout tajnou schůzku je téměř vyloučené, každý, kdo by něco zjistil, by hned běžel za jeho strýcem. Tak moc riskovat nemůže. Ale nasypat jed jejímu manželovi bez jejího souhlasu je až příliš ošidné. Co když ho potom vyžene? Zbaví se ho? Nebude mu nijak zavázána? Naopak, klidně by ho mohla i obvinít, nařknout, že jednal z osobních zlátných pohnutek.

Je zde i další problém. Jak přistoupit zítra k rozhovoru s markýzem de Almare? Je jeho skutečným bratrance, když je bratrem jeho tety? Asi ano, ostatně bratránek si říká kde kdo, i vzdálenější příbuzní, než jsou oni dva. Má mu zkusit něco naznačit? Ne, nesmysl. Musí hrát svou roli i před ním, což bude hodně obtížné. Bratranec je diplomat, dokáže tudíž vytušit víc než obyčejný člověk. Pokud je vzdělaný a chytrý, což on nepochybně je. Otec Benedikt, jistě v dobrém úmyslu, mu dost zavařil.

Usne až hodně pozdě a jeho spánek je neklidný.

BRATRANCI

Stejná sestava, jež se nacházela u večere, se sejde i druhý den ráno u snídaně. Ta je přichystána až na devátou hodinu, ačkoli většina nedokáže chodit spát v letních měsících téměř ještě za světla a vstávat tak pozdě. Markýza dohlédne na nakrmení svých ratolestí, děti z rozhodnutí jejího manžela ke stolu s dospělými nesmí. Ale chuva se prochází s Pierrem v náručí a Henri si neochotně povídá se sourozenci Mondovillovými. Jsou na dohled, ale dost vzdáleni, aby nerušili ranní siestu rodičů.

Markýz de Almare sleduje vše a všechny velmi pozorně a snaží se utřídit vlastní myšlenky. Strávil opravdu dlouhý čas ve společnosti hraběte z Clappertonu, samozřejmě i jeho dcery. Která na něj dělala zamilované oči a která při jeho odjezdu smutek nepředstírala. Seznámil se daleko důkladněji s poměry v anglickém království, než při své první návštěvě, zdokonalil se v anglickém jazyce. Vzhledem ke svému nadání učinil obrovské pokroky. Naopak hrabě a jeho dcera ho využívali ke svému procvičování se ve francouzštině. Jeho hostitel ho rovněž představil dalším významným osobnostem parlamentní strany, jako svého rodinného přítele. Ač

asi mnozí tušili, že francouzský šlechtic netráví v jejich zemi svůj čas jen tak pro nic za nic.

Markýz si vybral k doprovodu stejné osoby, jako při minulé cestě na ostrovy. Téměř nepostradatelný kapitán Alfred Roth, osobní sluha Simon Dorlan a dvojice urostlých švýcarských žoldáků, Martin Petri a Jeremias Hackel. Zvykl si na ně a oni mu dokáží téměř ve všem vyhovět. Ačkoli mnohokrát on sám velmi pozlobil kapitána Rotha, jenž úpěl nad nebezpečnými situacemi. Naštěstí nenastal jediný konflikt, kdy by musel služeb trojice zdatných vojáků využít.

Ted' se snaží vytušit, zda se něco na zámku Cavarlene změnilo či naopak zůstalo vše při starém. Především ve vztahu jeho sestry a jejího manžela. Většina indicií ho však utvrzuje v domněnku, že jedinou novinkou je přítomnost mladíka Raoula, jehož oči se mu nijak nelíbí. Čte v nich přetvářku, což však v tomto domě je jev naprosto běžný. Nechce ho ale odsoudit dopředu, dokud si s ním nepromluví.

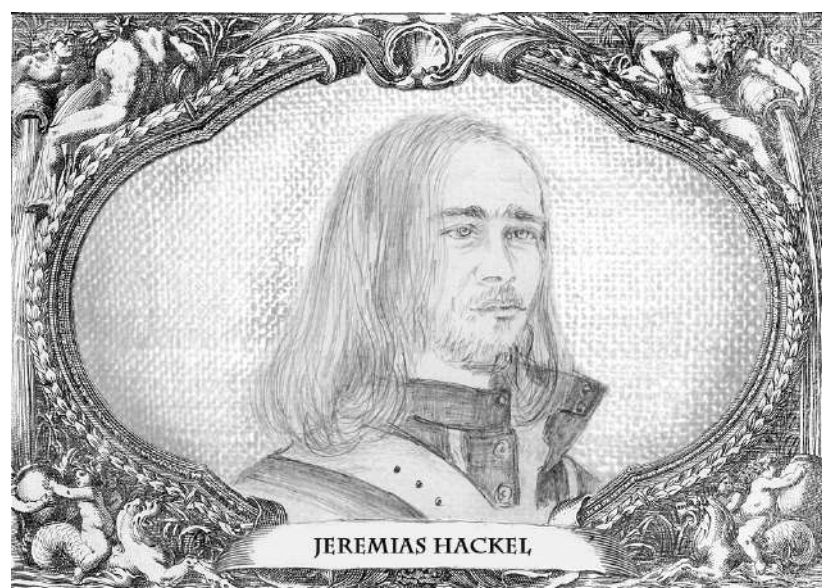
Při snídani se domluví na následném programu. Prvním, kdo se přihlásí, je Otec Benedikt, který lační vyzpovídat příslušníka královského dvora. Hrozně se potí, nepříjemně zapáchá, což je ale jev běžný, zvláště v těchto parných dnech. Po rozmluvě s farářem slíbí pan de Almare se zastavit za svým švagrem a bratrancem, kteří si domluvili cvičení v šermu. Buď ještě před obědem nebo po něm přijde na řadu pan de Barbou, vše vyvrcholí tradičními soukromými rozhovory hosta se švagrem a sestrou.

Harmonogram se vzápětí naplňuje, což je v tomto domě téměř samozřejmostí. Panstvo při krátké procházce po zahradě doprovází v uctivé vzdálenosti služebnictvo, má připraveno občerstvení, především žízeň sužuje většinu přítomných. Ta je vyvolána dusnem a žhavými slunečními paprsky, pročez markýza zažene své syny zpět do zámku. Bojí se, aby z přílišného pobytu na slunci ne onemocněli.

Markýz de Almare odchází s knězem do přívětivějších prostor lesní části zahrady, kde ve stínu velmi živě diskutují. Oba jsou vzdělání, mají mnoho společných zájmů a náměty jim rozhodně nechybí. Oba jsou velmi opatrní, vzájemně se snaží z druhého vytáhnout co nejvíce informací, aniž by odkryli svoje karty. V čemž mají jeden jak druhý značné zkušenosti, později budou vyhodnocovat přínos svého dialogu, který rozhodně dopadne lépe pro hosta z Paříže.

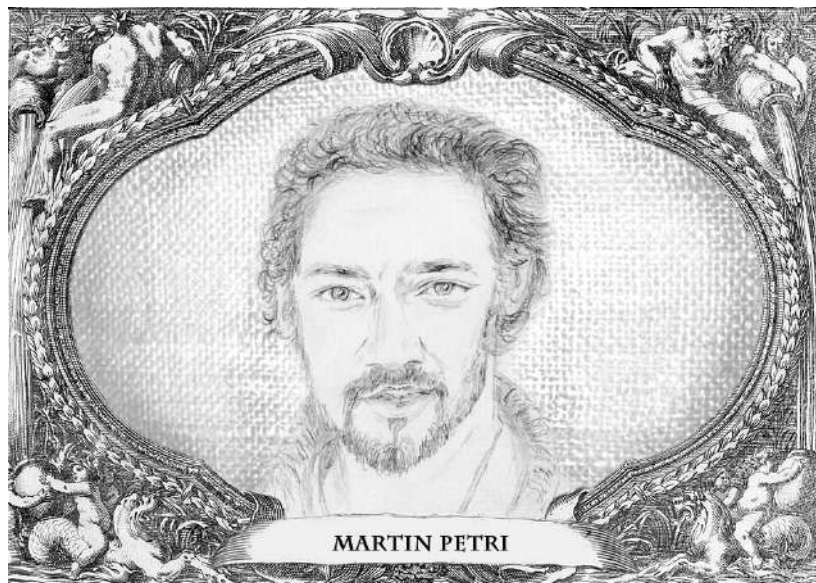
Strýc a synovec jen v košilích pilují některé šermířské výpady, spíše více teoretizují, než by se oddávali ostřejším a fyzicky namáhavým praktickým cvičením. Během jedné z přestávek však markýz zváží, v jeho pohledu je možno číst obavy, nervozitu a možná i nástin strachu.

„Synovče, až budete mluvit s mým švagrem, buďte velmi opatrný,“ řekne tiše.

nemají nic jiného na práci, než chodit ze zábavy na zábavu ... nic, co by mě lákalo. Má velký vliv, ačkoli zůstává v ústraní.“

„Cestoval do Anglie, prý v soukromé záležitosti ...“

„Pan de Almare by nám mohl být nebezpečný?“

„Nebezpečný?“ zamyslí se zámecký pán, „Možná jsem se správně nevyjádřil. Švagr se pohybuje v úzkém kruhu královské rodiny a je až moc spjatý se současným prvním ministrem. Není mezi námi nepřátelství, ale na některé věci máme trochu odlišný názor.“

„Mohl by vám uškodit?“ zeptá se přímo Raoul.

„Určitě by mi nechtěl uškodit, alespoň vědomě určitě ne. Ale stále mi nabízel možnost se vrátit do Paříže, získat úřad u dvora nebo se jen stát členem hejna různých dvořanů, který

„V soukromé záležitosti ...“ usměje se pan de Cavarlene, „Právě podobné cesty svědčí o jeho významném postavení. Když pominu možnost být v blízkosti krále. Jen těm nejbližším spolupracovníkům bude dávat Mazarin tajné úkoly. Můj švagr si může říkat co chce, samozřejmě byl v Anglii v zájmech Mazarina. Co tam dělal nevím a vlastně je mi to jedno. Jen vás chci požádat, abyste byl při rozhovoru s ním zdrženlivý. Je velmi bystrý a dokáže dohlédnout až za vaše slova, jestli mi rozumíte ...“

„Asi ano. Poznám i co neřeknete, ale třeba si jen myslíte ...“

„Přesně tak. Je velmi vzdělaný, byl vysvěcen na kněze, je hodně chytrý. Proto ho Mazarin využívá, proto smí navštěvovat krále a rozmlouvat s ním. Jeho slovo je určitě bráno hodně vážně, může lehce pomoci i ublížit. Třeba i nevědomky, v dobrém úmyslu ...“

„Já nemám stejně co skrývat,“ pokrčí rameny pan de Barbou, při své lži se ani malinko nezardí, jeho slova uklidní i strýce. Ale jen částečně.

„Já vím, ale přesto. Mohl by vám nabídnout pomoc, v dobré víře, samozřejmě. Ale tím by vás mohl vrátit zpátky do Paříže, do prostředí, ze kterého jste unikl, rozumíte?“

„Už rozumím,“ přikývne Raoul, v duchu se usměje, navenek se tváří lhostejně, „Pane markýzi, netoužím se vrátit do Paříže a nestojím o žádnou pomoc. Vaše a Otce Benedikta mně stačí, jsem za ni šťastný a nechci se vrátit do Paříže.“

„Dobře činíte,“ objeví se spokojený výraz ve tváři strýce, „Raději vás varuji dopředu. Jedno slovo mého švagra a mohl byste získat místo v královské gardě či gardě některého z princů. Mohl by vám jedním slovem zajistit místo u armády, například vévody d'Enghien, svého bratráčka. Mohl by vás doporučit i jinému velmoži. Pak by ale naše předchozí snahy byly zcela zničeny.“

„Vím o čem mluvíte, pane markýzi,“ znovu kývne mladík, „Kdybych se vrátil zpátky do Paříže, nebo zpátky do prostředí, kde je hlavní náplní zábava, znovu bych propadl všem hříchům, kterých se snažím zatím úspěšně vyvarovat. S vaší pomocí i s pomocí Otce Benedikta.“

„Chápete velice dobře.“

„Pane markýzi, ani pro mě není lehké zapomenout na předchozí život. Vy i Otec Benedikt správně říkáte, jak jsou hříchy příjemné, jak jsou lákavé. Ale už jsem věnoval až moc úsilí své nápravě, než abych vše tak rychle zahodil,“ znějí slova synovce strýci přímo lahodně.

Pokračují v další lekci, a pak další. Tak to trvá skoro hodinu, už chtějí skončit, ještě jednou zkontrolují zbraně, naposledy. Sotva však upocení dosednou, objeví se markýz de Almare. V uctivé vzdálenosti ho jako stín doprovází Simon Dorlan, nese džbán s vodou.

„Mohu se připojit?“ zeptá se nově příchozí.

„Připojit?“ pozvedne trochu překvapivě zrak pan de Cavarlene.

„Jestli jste však již unaveni ...“

„Unaveni? Bude mi potěšením.“

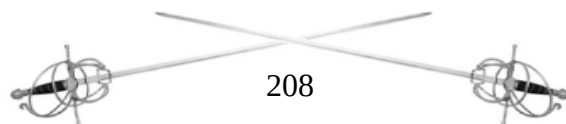
„Mně také,“ připojí se Raoul.

Slovo dá slovo a další půlhodiny se střídavě utkávají v simulovaných soubojích. Pan de Almare zaskočí oba, je jak štírek, při boji skoro jako by tancoval, jeho výpady jsou rychlé, nebezpečné a v reálném souboji by oba dosavadní duelanty hravě porazil. Je znát nejen dlouhodobá práce mistra z Paříže, ale především rukopis kapitána Rotha. Po hrozbě souboje s princem de Marcillac nepodceňuje ani tuto stránku přípravy, včetně používání palných zbraní. A rozhodně se výsledky dostavují. Byť kromě skutečných bojů z okolí letoviska komtesy von Hameschäler žádné další praktické zkušenosti nezískal. Za což je ostatně rád, používání zbraní není něco, co by obdivoval.

„Jste skvělý šermíř, pane markýzi,“ neodpustí si na závěr poklonu pan de Barbou, mluví však upřímně.

„Snažím se hodně cvičit, člověk neví, kdy bude donucen bránit holý život. Znáám však mnoho mužů, kterým se rovnat nemohu. Cvičení je jedna věc, drahý bratranče, ale reálné použití zbraní naprosto odlišná situace. Dávám přednost šermu slovy,“ dodá Pierre s úsměvem.

„Při vašich cestách ...“

„Právě proto usilovně cvičím a zároveň se modlím, abych zbraně použít nemusel. Naštěstí mám kolem sebe zkušené vojáky, Švýcary, kteří bdí nad mou bezpečností. Sám se pak snažím vyvarovat jednání, které by dávalo záminku k vyvolání konfliktu.“

„Vaše jednání schvaluji,“ připojí se pan de Cavarlene, jeho synovec raději zmlkne. Ale obdivně pohlíží na diplomata, který ho překvapil nejen skromností vystupování, ale teď i svou šermířskou zručností.

Vzhledem k času posunou rozhovor až na dobu po obědě, za změnu je Raoul rád, ač si je vědom, že nutnosti podstoupit riskantní diskusi s hostem neodvrátí.

Již převlečení se sejdou u oběda, tentokrát v prostorách zámku, kde je mnohem příjemněji než na těžkém a dusném vzduchu v zahradě. Jídlo se nese v duchu tísnivého ticha, ale jak se zdá, všichni již berou tento způsob stolování jako tradiční. Po jeho ukončení se bratrance přesunou do salónku, který jim dá hostitel k dispozici, diplomat i floutek se posadí do křesel proti sobě.

„Plním přání Otce Benedikta, které vám zřetelně není vůbec příjemné,“ řekne na úvod pan de Almare a jeho protějšek se zachvěje, „Nikterak netrvám, abychom řešili vaše osobní problémy.“

„Jsem vám vděčný za váš čas, pane markýzi,“ odvěti Raoul s rozpaky.

„Otec Benedikt mi mnohé naznačil, další jsem si domyslel. Otec Benedikt chce zachránit vaši duši a je zatím s vašimi pokroky spokojený. Ovšem já neznám vaše pohnutky, proto vám mohu obtížně radit.“

„Bohužel ani já si nejsem jistý, co vlastně považuji za nejlepší, ze svého pohledu.“

„Ano, o vašich pochybnostech se Otec Benedikt taky zmínil. Je velmi chvályhodné, když mladý muž vašeho věku dokáže odejít od radovánek Paříže do zdejšího prostředí, kde hledá spásu své duše,“ řekne dvořan s mírnou ironií, které si však mladší z diskutujících povšimne a ucítí lehké mrazení v zádech. Rozhovor bude ještě nepříjemnější, než očekával.

„Takto zní můj příběh až moc vznešeně,“ snaží se kající zachovat rovnováhu, „Moje pohnutky, proč jsem přijel na Cavarlene, jsou mnohem a mnohem obyčejnější. Byl jsem v koncích, opuštěný, bez peněz, bez naděje. Vše další vyplynulo ze snahy Otce Benedikta a z velkorysosti mého strýce.“

„Přesto, není jednoduché přijmout zdejší styl života.“

„Není. Ale ... budu k vám upřímný, pane markýzi. Snad jde o důvěrný rozhovor ...,“ zatváří se trochu poplašeně pan de Barbou, i on není hloupý a má v sobě jisté vlohy herce.

„Samozřejmě, naprosto soukromý.“

„Neočekával jsem, že se mi zde dostane moc vřelého přivítání. A taky nedostalo. Kdyby nebylo Otce Benedikta, asi bych byl vypoklonkovan ještě téhož dne, kdy jsem přijel. Ale neočekávaně jsem dostal možnost někam patřit, mít pro mě neskutečné zázemí. Což je pro vydědence dost velké lákadlo a stojí pro něj opustit některé radovánky, které jistě dobře znáte,“ přidá Raoul i drobný atak.

„Vašemu konání plně rozumím, mám své osobní zkušenosti,“ odvěti markýz a vzpomene si na léta v klášteře, „Otázkou však je, co chcete dál.“

„Znovu budu upřímný, pane markýzi. Zatím o tom neuvažuji ... tedy uvažuji, ale nejsem rozhodnutý. Poprvé v životě se cítím být někým, služebnictvo se mi klaní, Otec Benedikt je milý, můj strýc mi prokazuje náklonnost. Cítím se tady dobře. Víím, všechno jednou skončí a já se budu muset rozhodnout, ale zatím si užívám krátkého období radosti. Věřte, pane markýzi, jako nechtěný syn bratra pana markýze, jako přítěž, které se chtěli všichni zbavit, jako člověk, který nezná svou pravou matku ... být součástí zdejší domácnosti je moc krásné. Stojí za to vzdát se kamarádů, kteří stejně žádnými kamarády nebyli, vzdát se ložnic, kde šlo jen o moje tělo, jinak jsem byl paničkám lhostejný. Vždyť ani vy byste si mě nikdy nepovšiml, kdybych nebyl zde.“

„Naprosto rozumím vašim pohnutkám. Přesto jsem byl vyzván, abych si s vámi promluvil o vaší budoucnosti. Vám je osmnáct, mně čtyřicet. Už čtyři roky se pohybuji v blízkosti dvora, získal jsem nějaké zkušenosti. Z tohoto pohledu vám snad mohu nějakou radu dát. Ale nebojte se, jen v případě, kdy o ni budete stát. Respektuji přání Otce Benedikta, jistě je veden svým zanícením, svou vírou v nutnost obracet hříšníky. Což vám pomohlo získat pobyt u mého švagra. Ale budu především respektovat vaše

prání. Opravdu není nutné, abychom rozebírali váš život, vaši budoucnost. Můžeme si povídat třeba o francouzském dvoře, můžeme si povídat o víře, stejně tak můžeme rozhovor ukončit.“

„Pane markýzi, jsem vám velmi vděčný za váš zájem,“ podívá se Raoul zpříma staršímu společníkovi do očí, vydrží jeho pohled, ač z něj dobrý pocit nemá, „Už jen tento náš rozhovor je pro mě velkou zkušeností. Předně musím říci, jak moc obdivuji vaše chování. Máte obrovskou moc, jste hodně bohatý, přesto se chováte tak mile.“

„Netřeba mi podkuřovat,“ usměje se chválený.

„Říkám jen, co si opravdu myslím. Měl byste právo být nadutý, namyšlený, nosit nos pořádně nahoru. Asi už chápu, proč vás pan první ministr posílá v tajných posláních. Ale nechci vás uvádět do rozpaků, nechci vám podkuřovat, pochlebovat vám. Rád si vaše doporučení vyslechnu, ale když dovolíte, nakonec se rozhodnu podle svého,“ odvětí pan de Barbou s jistým zanícením, snahou působit co nejvíce důvěryhodně.

„Nic jiného neočekávám a vše jiné by bylo špatné. Asi jste si dost vytrpěl a chápu vaši snahu využít příležitost, která se vám naskytla, nebo kterou vám Bůh seslal,“ dodá pan de Almare s jistým mírně ironickým nádechem, myslící si o boží milosti své, potom, co byl nucen hledět mnohokrát na hrůzy válek, „Mohu vám poskytnout toliko dvě věci. První, která je pro mě naprosto jednoduchá a nebude mě stát žádné úsilí. Tou je můj názor, nebo, pokud chcete, rada či doporučení. Druhou věcí je moje pomoc, která znamená se o vás zmínit vhodným lidem. Asi mě ani případná pomoc příliš nezatíží. Pokud máte jistý vliv, mnoho lidí vám rádo vyjde vstříc.“

„Jste opravdu velkorysý.“

„Ne až tak mnoho, nic co vám chci nabídnout, pro mě nebude příliš obtížné.“

„I tak vám velmi děkuji.“

„Zatím nemáte za co. K té druhé záležitosti. Pokud budete v budoucnu chtít moji pomoc, můžete mě vyhledat v Paříži. Pokud bych nebyl přítomen, obrátíte se na mého správce paláce, pana Vincenta, a ten vás ubytuje do doby, než se vrátím. Jedno, jak dlouho budu pryč. Až se setkáme, přednesete mi svoji žádost a já se pokusím vám vyhovět. Je mnoho možností, kde se může uplatnit mladý muž bystré mysli s urozenou krví.“

„Pane markýzi, vaše nabídka je opravdu velkorysá a jsem zaskočený. Nevím, jak vám dostatečně poděkovat ...“

„Záleží na vás, zda ji využijete. Jedno mohu říci dopředu, v mém paláci nepanují tak příkré poměry jako zde, například co se týká dámských návštěv ...“ usměje se Pierre, „Ostatně pokud přijedete, poznáte sám.“

„Budu o všem opravdu hodně přemýšlet.“

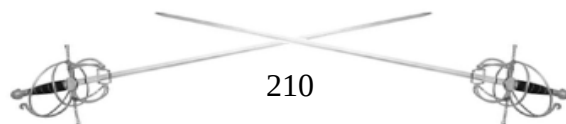
„Přemýšlejte. Co se týká první záležitosti, vlastně k důvodu, proč jsem byl k rozhovoru s vámi Otcem Benediktem vyzván ... Podle jeho slov stále zvažujete možnost na podzim vstoupit do služby krále jako voják. Naopak Otec Benedikt vás přemlouvá, abyste pokračoval ve studiu na jezuitské koleji, později se snad stal knězem a vydal se cestou duchovního. Pochopil jsem správně?“

„Ve své podstatě ano. I když bych možná na jezuitské koleji jen studoval, později ale usiloval o úřad ve státní správě. Původně jsem si přijel pro doporučení strýce ke vstupu do armády, na nějaké vhodné místo,“ řekne pan de Barbou, pak se odmlčí, lehce se pousměje a dodá, „Nakonec proč se nepřiznat, kromě doporučení jsem doufal, že dostanu i trochu peněz do začátku. Což bych potřeboval.“

„Nepochybně. Jen výbava stojí nemálo, pokud se máte dobře ukázat.“

„Právě. Vycházel jsem ze svých zkušeností,“ mluví Raoul zdánlivě naprosto otevřeně, „Strýc se mě bude chtít rychle zbavit, jako obvykle. Nebo jako doposud. Když bude vědět, že vstoupím do armády a že mě tam možná i zabijou, rád obětuje nějaké peníze, aby měl jednou provždy po starostech. Očekával jsem, že budu odjíždět s doporučujícím dopisem a trochou peněz k tomu. V nic víc jsem nedoufal. Jenže pak se objevil Otec Benedikt a rázem bylo všechno jinak ...“

„Vaše chování považuji za naprosto logické a z vašeho pohledu správné. Musí vás asi stát hodně úsilí přijmout zdejší styl života ...“

„Dá se vydržet, ostatně byl jsem na tom už opravdu dost mizerně ...“

„Přijmout argumenty Otce Benedikta a hledat spásu ve víře ...“

„Nejsem zase až takový rošťák a víra mi pomáhá překonávat touhy, touhy vycházející z mého těla. Lhal bych, kdybych tvrdil, že se mi občas nezasteskne po pitce s bývalými kamarády, že netoužím uvítat ve své posteli některou z bývalých milenek. Ale platím daň za nový život, za možnost být zde. A daň se mi nezdá zase tak vysoká, určitě možná nižší, než uvaluje kardinál Mazarin na obyčejný lidi.“

„Ale, snad se nezajímáte o politiku.“

„Ne, promiňte, jen jsem si nemohl pomoci. Omlouvám se, můj strýc mě varoval, jak blízko máte k panu kardinálovi, abych si toho byl vědom. Nějak mi to nedalo, abych si neodpustil ... promiňte, taková klukovina. Jinak o politice, peněžnictví nebo diplomacii nic nevím.“

„Vaše poznámka mně nijak nevadí, zvláště když je pravdivá. Však nám kvůli daním, ačkoli my jsme od nich osvobozeni, bude ještě pěkně horko. Ale vraťme se k vám. Až budete donucen se rozhodnout, pokud budete volit z těchto dvou naznačených možností, měl byste zvážit některé aspekty, které vám chci říci.“

„Jsou snad i jiné možnosti?“ pozvedne oči pan de Barbou.

„Nepochybně. Pokud byste se rozhodl přejet za mnou do Paříže, můžeme si o nich promluvit. Ale jen namátkou, dá se získat úřad přímo v Paříži, dá se získat úřad například podkoního či správce u některého z vyšších šlechticů, ale dá se získat i místo v osobní gardě významného velmože. Jistě bychom našli i další.“

„Moc zajímavé, pane markýzi,“ řekne Raoul, pak si povzdechne, „Myslím, že budu mít v hlavě ještě větší zmatek. Už teď, když jsem volil ze dvou ... teď jste naznačil další ...“

„Větší výběr není nikdy na škodu. Ale vraťme se k první možnosti. Vstupu do armády. Má to své výhody. Pokud budete statečný a pokud nad vámi bude Bůh držet ochrannou ruku, s dobrým doporučením se můžete za čas vypracovat na důstojníka. Nebudete se pak mít špatně, samozřejmě, pokud přežijete či vás nezmrzačí. Což je bohužel dost vysoká pravděpodobnost. Určitě daleko víc mladých šlechticů padlo, než se vypracovalo.“

„Vaše doporučení?“

„Už jsem řekl, že dávám přednost šermu se slovy než s meči. Ode mě nemůžete počítat s podporou pro podobný záměr. Ale pokud máte vlohy a budete mít štěstí ...“

„Vlohy?“

„Nestačí jen umět vládnout zbraní, je třeba umět s ní dobře zabíjet. Mít snížený pud sebezáchovy, strach při útoku vede rovnou na smrt. Mnoho mladých šlechticů, ať již prvorozených či mladších sourozenců, učinilo velkou kariéru. Já ji nedoporučuji, což však neznamená, že by pro vás nemohla být dobrou volbou.“

„Děkuji za vaši upřímnost.“

„Jde o můj názor, vy se budete rozhodovat. Co se týká kariéry duchovního, má taky svá pro a proti. Určitě bude daleko méně dramatická, pokud ovšem nespojíte obojí dohromady. Tedy roli duchovního i vojáka. Pokud budete chtít vykonávat funkci kněze, určitě se dá najít zajímavá farnost, která bude vynášet ... možná by se někdy našlo i biskupství, záleží na vás a vašich přímluvcích. A obavy z nudného života ... ne každý kněz dodržuje všechna přikázání,“ zatváří se teď pan de Almare hodně potměšile.

„Chápu, pane markýzi,“ objeví se podobný výraz ve tváři Raoula, „Kdybyste byl na mém místě, jak byste volil?“

„Podobná otázka není příliš vhodná, neboť na vašem místě nejsem. Ale pokusím se vám odpovědět. Kdybych se ocitl ve vaší kůži, tak říkajíc, moje pořadí by bylo následující. Na první místo bych dal možnost přijet za vlivným příbuzným do Paříže a využít jeho přímluvy. Na druhé místo bych dal studium v jezuitském semináři. Získat vzdělání na rozdíl od mnohých urozenců považuji za velmi důležité. Navíc studium vám oddálí rozhodnutí co dál, nijak vás do budoucna nezavazuje. Ale zvýší vaši

cenu, zvýší vaše možnosti získat úřad odpovídající vašim schopnostem a původu. Teprve za třetí bych volil možnost zúčastnit se krvavých orgií na bojišti jakožto člen pravidelné armády.“

„Děkuji za vaši radu.“

„Není zač, opravdu mě nic nestála. Pokud však máte ještě nějaké dotazy ...“

„Mohu mít dotazy?“

„Jistě, proč ne.“

„I o něčem jiném?“

„O čemkoli. Nejvýše vám neodpovím, pokud by se vaše otázka týkala záležitostí, které jsem nucen udržet v tajnosti.“

„Spíš mě zajímá královský dvůr ...“

„Dvůr? Chcete nějaké drby?“ zasměje se Pierre, „Už jsem nějaký čas na cestách ... Ale ptejte se, bez obav,“ dodá, jeho srdečnost přijde Raoulovi příjemná, přesto jeho ostražitost nepolevuje. Zase tak jednoduše se nachytat nenechá.

BRATR A SESTRA

Pan de Almare a pan de Barbou setrvávají v rozmluvě dobrou hodinu a půl. Pro mladšího z nich představuje tento časový úsek galeje, ač v salónku je daleko lépe než v dusném vzduchu mimo zámek, pot mu stéká mezi lopatkami a čelo se mu mnohokrát orosí. Musí si dávat pozor na každou odpověď, na každé své gesto, hlídat si svou mimiku. Naopak diplomat se zřetelně baví, ubíjí čas a cvičí se v trýznění svého protějšku velmi ošemetně položenými otázkami, po nichž následuje velmi přátelské a uvolněné povídání, aby náhle vystřelil šíp v podobě trefné poznámky, jízlivé, ironické, kterou se snaží rozrazit krunýř obrany svého společníka.

Rozloučí se vřele, Raoul odchází se smíšenými pocity, jeho bratranec s nic neříkajícím úsměvem na rtech. Nezamíří však do svých komnat, nýbrž se začne shánět po své sestře. Narazí na svého švagra, který projeví pochopení pro jeho přání a za další půl hodiny už sedí bratr a sestra znovu v tomtéž salónku, pouze tentokrát s občerstvením na stolku před nimi.

Nejprve na její přání začne vyprávět on, mluví o své cestě do Anglie, zmínil se pochvalně o svém hostiteli i jeho velmi roztomilé a bystré dceři, posteskl si nad poměry v ostrovním království. Neprozradí nic ze svého poslání, mluví spíše o svých pocitech, dojmech, osobních zážitcích. Ona pozorně poslouchá a mezitím se snaží srovnat si v hlavě své myšlenky. Než bude nucena ona sdělit podrobnosti o svém pokračujícím trápení.

„Jak jsem si povšiml, tady zůstalo vše při starém,“ řekne náhle bratr a sestra se zachvěje, nastal čas, kdy je nutné probrat její osobní život. Již poněkolikáté a jako vždycky zbytečně. Stejně jí žádnou pomoc nemůže nabídnout. Nebo nechce nabídnout, aby neohrozil své vlastní zájmy u dvora.

„Že se vůbec ptáš,“ odpoví ona, v jejím hlase je jako vždy výčitka, obvinění, rezignace, ale stále více se začíná objevovat nenávisť.

„Stále žijete odděleně?“

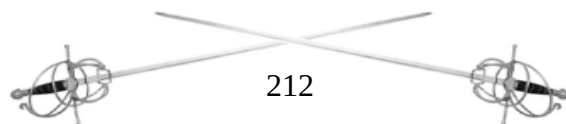
„Říkala jsem, že se nic nezměnilo,“ odvětlí markýza podrážděně, zatím ještě nemá přesně vyhraněný postoj ke svému bratrovi, stále se brání ho zapudit, ale vášeň zloby dokáže zničit každý vztah.

„Opravdu nevím, jak ti pomoci,“ odvětlí on a z jeho hlasu zaznívá zoufalství. Teď emoce neskrývá, naopak, chce dát najevo spoluúčast.

„Už jsme vo tom mluvili několikrát. Máš vliv na kardinála i královnu. Ať tomu mezkovi nařídí, aby přijel i s rodinou do Paříže.“

„Přemýšlel jsem o tom, ale ...“

„Vždycky máš nějaký ale!“

„Nevím, jak se dál vyvíjí situace v Paříži. Když jsem odjížděl, parlament zle zatápel kardinálovi. V Anglii jsem získával jen kusé zprávy, ale stav není právě růžový ...“

„Růžovej nebo černej ... co na tom. Co brání Mazarinovi, aby nařídil mému muži dostavit se k audienci ke králi i se svou manželkou. Nic.“

„Bohužel se mýlíš,“ povzdechne si bratr, „Už jsem podobnou žádost kardinálovi jednou naznačil, ale jeho argumenty byly logické.“

„Jen tě využívá, a když něco potřebuješ ...“

„Necítím se využívaný nebo zneužívaný ... nezapomínej, naše matka proti němu intrigovala, spiklenci mu usilovali o život ...“

„Proboha, vždyť už uplynuly dva roky! A já ani manžel jsme s tím neměli nic společného, dokonce jsme ani nebyli v Paříži!“

„Nejde o zmiňované spiknutí, ale o klid u dvora. Jak se bude chovat tvůj manžel, když ho první ministr povolá? Nebude vyvolávat spory nebo dokonce skandál? Už takto jsou vztahy napjaté, princové sice zatím nezlobí, dostali kostičky a hryžou, ale jsou skrytou hrozbou. Parlament využívá tíživých poměrů, vysoké daňové zátěže vyvolané nutností platit žoldáky, bouří se ve jméno lidu, na kterém mu záleží možná ještě míň než panu Julesovi. Chce získat další pravomoci. Chápej, proč by si měl pan Jules přidělovat starosti a povolávat do Paříže někoho, kdo ho za tento rozkaz bude nenávidět.“

„Protože ho o to požádáš!“

„Můj vliv není tak veliký, jak si asi myslíš.“

„Podle mého je velkej dost, ale možná máš spíš ty starosti, aby ti protivnej švagr neublížil, aby nevhrozil tvoji tak slibně se vyvíjející kariéru ...“

„Křivdíš mi. Co nám oběma pomůže, když upadnu do nemilosti, pokud budu příliš naléhat. Opravdu na tebe myslím, ale zatím ...“

„Zatím! Pierre, zatím trvá už dva roky, víc než dva roky!“

„Andreo, příliš křičíš, někdo by nás mohl poslouchat,“ upozorní mladík klidným hlasem sestru, z jejíž očí šlehají blesky.

„Čert ho vem, snad až tak daleko neklesnul ... Co kdyby ho král jmenoval nějakým velitelem, třeba nějaký malý pevnosti na hranicích ...“

„Vždyť nemá žádný zkušenosti ...“

„No a co, takovejch je!“

„Co myslíš, že by tvůj muž udělal? Nechal tě tady nebo ti dokonce dovolil odjet do Paříže? Ani náhodou, určitě by vás všechny táhnul s sebou! Kdoví, kde byste se ocitli a ohrozil by tím život tvůj i život tvých synů,“ snaží se on věčně argumentovat, jeho sestra uznává jeho oponenturu, leč ji ještě více podráždí, vždyť ji jen utvrzuje v bezvýchodné situaci.

„A co kdyby ho nechal král zatknout? Tajně, pak ho někde internovat ...“, ztiší markýza hlas, tohle už je opravdu silná intrika, než aby ji vykřičela do prostoru zámku.

„Zatknout?“ zbledne pan de Almære, jeho sestra už začíná přemýšlet o krajnostech.

„Víš co různých lidí nechal zatknout Richelieu? A šlo mnohdy i o prince, o daleko významnější muže, než je můj manžel!“

„Ale ti intrigovali proti němu, proti králi ...“

„No a co? Tak podvrhneš nějaký dopis ...“

„Andreo, víš, co chceš udělat?“

„Jen se bráním! Nic se mu nestane, stejně je pořád sám, tak bude trávit nějaký čas v nějaký pevnosti. A já získám svobodu.“

„Něco takového by mohlo znamenat hrozný skandál. Kardinál nemá tak pevnou pozici, aby si něco takového mohl dovolit ...“

„Je na peníze jak divej. Máš jich dost, tak ho uplat!“

„Andreo, víš o co žádáš? Křivě obvinít tvého muže ze spiknutí proti kardinálovi nebo dokonce královně! Vyrobit falešné důkazy. Poslat nevinného člověka do vězení, otce tvého syna Henriho ...“

„A taky tyrana, který mě už přes dva roky sužuje. Kterej mě nutí žít jako jeptišku. Kterej mě vězní ve společnosti několika idiotů. A kterej si, jak se zdá, teď našel novou hračku ...“

„Máš na mysli jeho synovce?“ pozvedne zrak bratr.

„Jo, toho parchanta! V poslední době je pořád s ním. Skoro, jako by se do něj zamiloval. A ten fracek mého muže využívá, točí se kolem něho, dělá na něj voči, podkuřuje mu, přetvařuje se. Kdoví, co chce! Na Henriho nedá manžel dopustit, ale je tady ještě Pierre ...“

„Právě před chvílí jsem s tím mladíkem mluvil.“

„Vím. No a co?“

„Není hloupý. Něco skrývá, byl stále ve střehu, ač předstíral upřímnost. Máš pravdu, něco je na něm divného, špatného. Užil si ale také dost těžký život a teď chce podíl na majetku, řekl bych.“

„To nám ještě chybělo!“

„Mluvila jsi o vztahu svého muže k tomu chlapci. Chceš naznačit, že snad je jeho milencem?“ ztiší ještě více hlas pan de Almare.

„Tak daleko se snad ještě nedostali. Ale ani bych se nedivila, pozoruju je, ten kluk se předvádí před mým mužem, kterej na něm může voči nechat! Možná tohle je právě jeho taktika! Dostat se k mému muži do postele a pak ho vydírat!“

„Pokud je tvůj manžel na kluky.“

„Už sem vo tom skoro přesvědčená! Sice se drží, ale ty pohledy ... nemá ani mě, ale ani žádnou jinou milenku. Pravda, taky žádného milence, ale teď, když je tady ten parchant, tak ...“

„Pochopil jsem, jak se na něj díváš už včera u večeře. Proto jsem mu dnes nabídnul pomoc, pokud mu jde skutečně jen o kariéru, nemá důvod moji nabídku odmítnout.“

„Cos mu nabídnul?“

„Aby za mnou přijel do Paříže, kde mu zajistím dobré místo. Jsem připraven si ho klidně nechat i u sebe jako podkoního, stejně stále žádného nemám, což mi správně pan Vincent občas připomene. Nebo mu najdu místo v domě některého z velmožů, moji žádost většina neodmítne ...“

„To jsem zvědavá. Spíš si ale myslím, že tady bude zasmrádat dál. Parchant jeden. Ještě aby začal vysávat z manžela naše peníze, dědictví pro Henriho a Pierra!“

„Pokusím se ...“

„Pokusíš?“ ušklíbne se sestra hodně zle, „Za dnešní vodpoledne? Nebo za půl roku, až zase přijedeš? Pokud zrovna nebudeš v Anglii, nebo v Německu, nebo snad na bálech u královny?“

„Máš právo se zlobit, chápu, co se zde děje. Rád bych ti pomohl, ale skutečně nevím jak! Uvědom si, on je tvůj zákonitý muž, otec tvých dvou synů, alespoň před zákonem, když už ne před Bohem. Nedopustil se ničeho špatného, naopak, když proti němu vystoupíme, může on vytáhnout tvou nevěru. Dokonce i kdyby si začal román se svým synovcem, bylo by problematické chtít proti němu veřejně vystoupit. Když už pomínou obrovský skandál, který by zasáhl naši rodinu ...“

„A ohrozil tvoji kariéru ...“

„Tak nelze oficiálně nic dělat,“ přejde bratr předchozí nářezku, „Tys mu byla nevěrná první, on jako druhý. Ačkoli by se dopustil ještě horšího hříchu, kdyby svedl toho chlapce ...“

„Pokud někdo někoho svede, tak ten holomek mého muže, aby se dostal k našim penězům!“

„Na druhou stranu, kdyby k něčemu takovému došlo ...“, pokrčí rameny de Almare, ale v očích se mu mírně zajiskří.

„Tak?“ pochopí sestra pravděpodobnou možnost nalezení východiska.

„Měli bychom na tvého muže velmi silnou zbraň. Pak bychom ho mohli opravdu přitlačit, donutit ho, aby ti umožnil odjet i s dětmi do Paříže.“

„A nechat ho s tím parchantem, aby z něj vysál naše peníze?“

„V žádném případě. O pana de Barbou bych se též postaral, našel bych mu vhodné místo hodně daleko od tvého muže. Když nad vším přemýšlím, ač vše zní podivně, ten hoch by nám mohl nakonec pomoc.“

„Myslíš?“ zavrtí nesouhlasně hlavou markýza, „Já se obávám něčeho jiného. Ty budeš zase daleko, kdoví kdy se objevíš. Mezitím ten lump zblbne mého muže docela a kdoví, co z něj dokáže vytáhnout. Když ho přiměje, aby k němu vlez do postele a dopustil se smrtelného hříchu, co asi bude potom dělat? No? Bude mého muže vydírat a ten bude platit!“

„Bohužel, i takovou možnost nelze vyloučit. Pak ale můžeme zasáhnout ...“

„Jen aby nebylo pozdě! Radši bych ho viděla tisíc mil daleko. Chtěl prej do armády, parchant. Tak ať táhne, nejlíp někam na druhý konec světa!“

„Dal jsem mu velmi lákavou nabídku ...“

„To je možný, ale já si myslím, že má jasnej plán. Pierre, lepší se mi smůla na paty. Nejprve odhalení nevěry, pak msta manžela, kterej je asi sodomita, jak se ukazuje. Proto za mnou nechodí, to by přece normální chlap neudělal. A kdyby nechtěl spát se mnou, tak si najde nějakou služtičku. Nakonec se tady vobjeví synovec, krásnej mladej kluk, kterej mého manžela tak zblázní, že mu za chvíli bude zobat z ruky,“ vyrazí ze sebe sestra sice polohlasně, ale hodně vzrušeně.

„Není všem dnům konec, vím, zase tě planě utěšuji. Pokusím se přesvědčit pana kardinála, aby vás pozval do Paříže, na podzim nebo na zimu. Prosím, dej mi ale čas, vracím se ke dvoru po dlouhých měsících, kdoví, jak se tam poměry změnily,“ říká úpěnlivě bratr.

„Nemáš bejt tak dlouho pryč, to se u dvora nevyplácí. Vždycky je hodně honičích psů na jednu kořist. Na tvoje místo má určitě zálsusk kde kdo.“

„Výhodou je, že vlastně žádné místo nemám,“ usměje se markýz, „Nabídnutá role vychovatele krále je spíše čestná funkce, v diplomacii, v oblasti, kde se pohybují, není zrovna zástup zájemců. Výhodou jsou moje znalosti, naposledy teď o poměrech v Anglii. Netoužím po žádném panáčkování u dvora ...“

„Co já bych za něj dala, být třeba dvorní dámou královny, být stále ve středu dění, na bálech, slavnostech, ale také ...“ zarazí se nešťastná žena, na tázavý pohled dokončí svou myšlenku, „A taky co bych dala za chlapa, kterej mě dokáže pořádně udělat. Vždyť já už můžu hnedle skládat slib čistoty, jsem zasvěcená Bohu proti své vůli. V klášteře bych si aspoň měla s kým povídat, tady jsou samý krávy, naprosto pitomý husy.“

„Nenavštěvuje tě hraběnka de Prieu?“

„Už tu dlouho nebyla, snad je nějaká nemocná, kdoví, možná je zase těhotná ... nebo se jen vymlouvá, můj manžel se k ní i hraběti chová hrozně. Ne že by je přímo urážel, na to je dost chytřej, ale jednání ... darmo mluvit. Třeba sem jen nechce jezdit. A já ...“ zatřpytí se v očích sestry.

„Mám se na jejich zámku zastavit?“

„Ne, určitě ne,“ řekne ona rychle, možná by mu hraběnka mohla vyprávět, jak ji požádala o pomoc a jak ona oslovila baronku de Montjau. Ačkoli se nic zatím nestalo, její matka je její poslední nadějí. Pokud se jí i ona nebude chtít pomstít, když dala přednost bratrovi před ní. Husa, teď nese následky. Nejprve bývalý milenec její matky odhalil její nevěru, kdoví, možná v tom měla prsty i matka. A teď ji tady všichni nechávají, v jejím očistci.

„Třeba bych zjistil, proč se dlouho paní hraběnka neukázala ...“

„Nechci se doprošovat. Pierre, prosím, slib mi, že za ní nepojedeš. Cítila bych se hrozně, kdyby sem třeba jela a byla nemocná ... pak se jí přitížilo ... ne, nechci.“

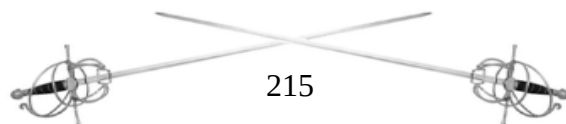
„Jak si přeješ, pojedu rovnou do Paříže.“

„A kdyby sis na mě náhodou někdy vzpomněl, tak zkus požádat o pomoc Mazarina. Nebo ho podplat, když bude potřeba.“

„Nikdy na tebe nezapomínám, dokonce na tebe myslím víc, než si uvědomuješ. Hodně se trápím, vím o svém podílu na tvém zdejším soužení.“

„Ráda bych ti věřila ...“ podívá se sestra na svého bratra pátravě, ten neuhne pohledem ani o píď, vydrží vlnu výčitek, které čte v jejích očích. „Ale co ty? Nenajde ti Mazarin nebo královna nějakou dobrou partii? Je ti už čtyřřadvacet ...“

„Teprve čtyřřadvacet.“

„Jasně, ty děti rodit nemusíš,“ zasměje se, snaží se o veselý tón, ale nedokáže se radovat doopravdy, „Co tvá lady v Anglii?“

„Jaká lady?“

„Od hraběte ... hraběte, cos byl u něj údajně na soukromý návštěvě.“

„Ach tak, lady Charlotta. Zvláštní dívka, vychovaná částečně jako chlapec, často se obléká do mužských šatů, ale když si vezme své pravé, vypadá velmi dobře. Ale Andreo, s ní nic nemám,“ zasměje se on, když vidí potutelný pohled sestry.

„Jen se nedělej, viděla jsem, jak se ti zablesklo v očích, když si o ní mluvil.“

„Neříkám, že není hezká. Je dokonce i chytrá, společenská, dobře si rozumíme. Ale všechno jen jako přátelství.“

„Přátelství mezi mužem a ženou je nesmysl.“

„Tak ve vši počestnosti, pokud chceš. Maximálně jsem jí políbil ručku ... zase se usmíváš. Opravdu. Navíc, kdoví kdy se zase do Anglie podívám.“

„Třeba přijedou voni do Paříže.“

„O tom pochybuji. Stejně se nemohu vázat, jsem stále na cestách, než se vypracuji, musím mít naprostou volnost.“

„Snad taky nežiješ jako mnich!“

„Určitě ne,“ zavrtí pan de Almare hlavou, „Ale není nutné se hned ženit ...“

„Pierre, vyprávěj mi o Anglii, o lordovi, o jeho dceři. Aspoň chvíli, kdoví, kdy se zase objevíš,“ požádá sestra s úpěnlivostí v hlase, nad kterou se on zachvěje.

„Velmi rád, ačkoli vynechám některé podrobnosti, které jsou tak trochu tajné,“ pokusí se o úsměv, v její přítomnosti však i on propadá depresi, beznaději.

ŠVAGROVÉ

Markýz de Almare si povídá se sestrou až do večere. Oba se rozcházejí se značně rozporupnými pocity. Ona ráda alespoň za možnost se někomu vypovídat, ale otrávená z nulového efektu svých vyřčených trýznivých pocitů a zdánlivě bezvýchodné situace. On potěšen, že ho sestra stále ještě nezačala nenávidět, ale se znaky deprese z nemožnosti její rodinné poměry změnit.

Po tiché večeři se všichni odeberou do svých komnat, s výjimkou obou švagrů. Ti se přesunou do salónku, který se tohoto dne stává vrbou, ke které doléhají nejružnější nářky, myšlenky pronesené jeho postupně se měnícími návštěvníky. Ale stejně jako v případě pověstného stromu, ke kterému si chodí nešťastník vykřičet svůj bol, vše pohltí do svých vyzdobených zdí, aby tajemství nikdy a nikomu nepředal.

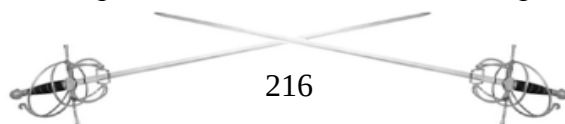
Asi půl hodiny se nese rozmluva pouze v obecné rovině, aniž by se oba muži jakkoli dotkli osobních problémů. Host vypráví poutavě o Anglii, hostitel se tváří, jako by ho sdělované zajímalo. Přitom se hrozí chvíle, kdy zase zabřednou do hnusného rodinného bahna, v němž se ráchají při každé návštěvě markýze de Almare na zdejším zámku.

„Zdržíte se v Paříži tentokrát déle?“ zeptá se pan de Cavarlene.

„Vůbec nemám ponětí. V posledních dvou letech opravdu hodně cestuji, byl jsem dvakrát v Německu, dvakrát v Anglii, jednou v Římě. Zvykl jsem si, naopak mi cesty přinášejí opravdu velké poznatky, zkušenosti.“

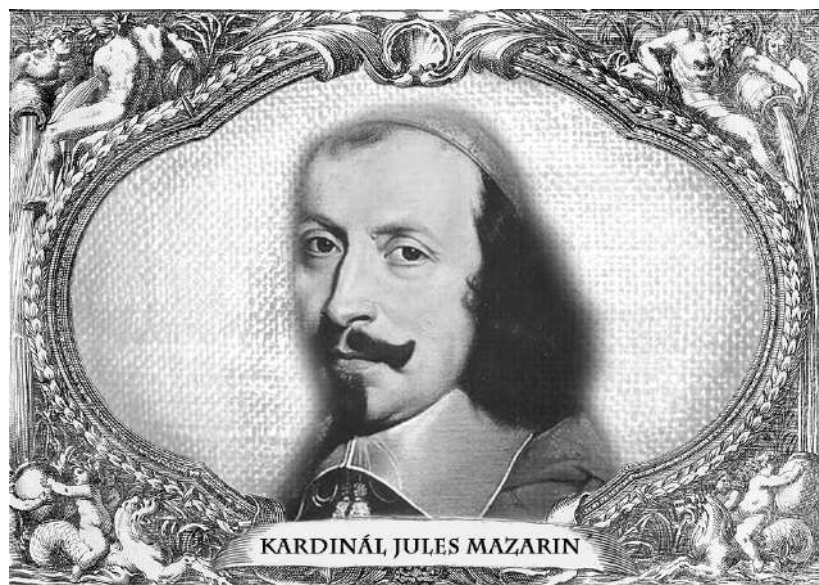
„Kardinál Mazarin si asi vašich služeb velmi cení.“

„Neřekl bych, vlastně se pouze učím. Nedejte se mýlit, nemám žádné závažné úkoly. Spíše mám pozorovat, vstřebávat různé postřehy, názory, pochopit dané prostředí. Vlastně od doby, kdy se ujímala vlády královna a pan kardinál, kdy jsem byl pověřen jistými delikátními jednáními, jsem nic závažného nevykonával,“ snaží se trochu mlžit pan de Almare, ve skutečnosti představitelům parlamentní strany

v Anglii tlumočil skryté vzkazy od prvního ministra Francie, aby je uklidnil. Již rok se nachází u francouzského dvora manželka krále Karla a švagrová současné královny, což by se dalo vykládat všelijak. Mazarin ale nepotřebuje nepřátelské výpady z ostrovů, je až příliš zaměstnán válkou se španělským královstvím, podporovaným císařem i papežem.

„Chápu, stejně byste mi nic konkrétního říci nemohl.“

„Ano, v diplomacii je důležité vše uchovat v tajnosti, jak jsem již pochytil. Ale ještě se vrátím k vašemu dotazu, vůbec netuším, zda budu opět někam vyslán či zda nějakou delší dobu zůstanu v Paříži. Neznám ani, jak se změnila poměry u dvora.“

„Mám určité obavy,“ zvedne zrak Honoré, „Jsme až moc blízko Španělskému Nizozemí, což vždy byla a je oblast mnohých svárů. Nemáte určité zprávy ... rozumíte, třeba o nějaké invazi.“

„Nemám. Což neznamená, že by nemohlo k něčemu v budoucnu dojít.“

Válečná tažení různého rozsahu se odehrávají každý den, ale o nějaké větší invazi, jak jste naznačil, nemám zprávy. Dokonce bych řekl, že náš nepřítel, tedy Španělsko a císař, jsou ve značné defenzivě. Jarní krvavá porážka císařských u Jankova od švédského generála Torstensonova nachýlila misky vah v neprospěch císaře Ferdinanda.“

„Zaslechl jsem něco o porážce maršála de Turenne ...“

„Máte pravdu, začátkem května utrpěl vikomt de Turenne u Margentheimu dost vážnou porážku, ale nejnovější zprávy, které jsem zaslechl cestou ...“

„Zaslechl cestou? Máte tajné zvědy ...“

„Nikoli,“ usměje se host, „pouze naslouchám. Asi před čtrnácti dny bylo vše vráceno i s úroky, pan vikomt de Turenne a pan vévoda d'Enghien společnými silami rozdrtili císařské vojsko, tuším že v blízkosti Nördlingenu. Opět šlo o krvavou lázeň, jak se povídá. Ale jde jen o neoficiální zprávy.“

„Teprve před čtrnácti dny? A již o tom víte? Zajímavé, opravdu musíte naslouchat velmi pozorně. Ale německé země jsou daleko, mě zajímá oblast poněkud bližší.“

„Chápu. Snad vás uklidním, v oblasti Španělského Nizozemí si každá strana více méně drží své pozice. Nemám žádné zprávy, že by snad nepřítel chystal rozsáhlejší ofenzivu, jak tomu bylo před dvěma roky, kdy vpád nepřátelské armády zastavil skvělým vítězstvím u Rocroi pan vévoda d'Enghien.“

„Díky Bohu, alespoň něco. Pochopte, jsem trochu neklidný, doba je strašná, všude tolik násilí, mám starost o syna Henriho ...“

„Mám jedno řešení, vydejte se do Paříže ...“

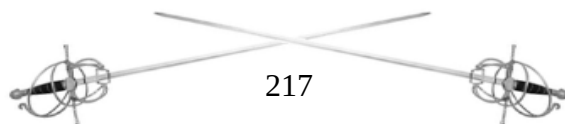
„Pane, o tom jsme již mluvili ...“

„Ano, ale mohl jste změnit názor.“

„V žádném případě!“

„Mám určitý vliv, ačkoli ho nelze přeceňovat. Mohl bych vám zajistit místo u dvora, vy pak máte dost prostředků, abyste byl schopen si vhodný úřad vyplatit. A kdyby ne, jsem schopen vám pomoci, myslím teď nejen vhodnou přímluvou, ale i penězi.“

„Děkuji za vaši nabídku, ale musím odmítnout. Copak jsou stále úřady volné? Po odstranění spiklenců okolo vévody de Beaufort jistě byly zaplněny věrnými královně a Mazarinovi ...“

„Byly i nebyly,“ usměje se znovu pan de Almare, „Peněz je stále málo, kdybyste projevil zájem, i kdyby žádné místo nebylo, je kardinál schopen ho vytvořit. Za rozumnou částku, pochopitelně.“

„Neuvažuji o ničem takovém.“

„Vaše postoje tedy nenaznaly žádné změny?“

„Nenaznaly. Ostatně, z toho mála, co se mi donese, ani v Paříži není právě klid.“

„Bohužel máte pravdu, ačkoli se jedná spíše o úřednickou válku, nebo skrytou válku parlamentu proti panu Julesovi. Než jsem odjel, tak parlament začal kardinála trápit, přestal mu schvalovat jeho návrhy. Dokonce koncem března svolal zasedání všech svých osmi komor, což ale královna zakázala a pokud se nic výrazně nezměnilo, a nemám takové zprávy, je sice napětí, ale spíše skryté.“

„Což však může vést k výbuchu nespokojenosti.“

„Bohužel může, zvláště když bude parlament chytře využívat opravdu tíživé situace třetího stavu, nebo obecně lidu jako takového. V minulých letech třeba byly projevy rebelie v okolí Bordeaux, snad již doznívají. Určitě sám víte, jak se lidem žije, kolik musí odvádět na daních, kolik jim zůstane na živobytí. Pokud panuje téměř hladomor či velmi tíživá situace, opravdu pak stačí jiskra, umě rozžehnutá nějakým tížádostivcem. Královna sice přijala parlamentní delegaci, ale napětí rozhodně trvá.“

„Na to, že jste byl několik měsíců v Anglii, jste obeznámen s poměry v Paříži dobře.“

„Naopak, čerpám jen z kusých zpráv, které pronikly až do Londýna. I tam se zajímají o poměry u souseda, ačkoli mají svých problémů více než dost. Ale stejné platí i obráceně, spor parlamentu s králem na ostrovech, kdy začíná parlamentní strana nabývat na síle a má navrch, by mohlo podnítit naše ješitné pány v našem parlamentu, aby usilovali též o zvětšení svých privilegií. A k tomu budou možná ochotni využít domácí tíživé situace.“

„Vidíte, další důvod, proč zůstat zde, v klidu mého zámku, daleko od všech starostí ...“

„Možná unikáte jedněm starostem, ale vzrůstají jiné,“ řekne Pierre a jeho švagr se zachvěje, ano, blíží se okamžik, kdy zase začnou probírat zdejší domácnost. Mladík mluvil celé odpoledne se svou sestrou, která je rozhodně nespokojená. Kdoví, oč ho zase žádala. Minule byl její bratr hodně nepříjemný a osobní, dotkl se i myšlenky, která teď nejvíce zámeckého pána znepokojuje. Dotkl se jeho možné náklonnosti ke stejnému pohlaví, naznačil jeho možnou skrývanou touhu po lásce k muži. A příjezd pana de Barbou mu, zdá se, dává za pravdu. Ne, nic takového nikdy nepřizná, ani sám sobě, natož svému švagrovi. Ale ten je moc bystrý a mohl by si ledasco domyslet. Pokud již nebyl infikován svou sestrou.

„Opět chcete mluvit o našem rodinném soužití?“ zeptá se ztěžka hostitel.

„Bohužel se tomuto tématu nemohu vyhnout. Váš vztah s mou sestrou je mimo zvyklosti,“ odpoví host diplomaticky.

„Ačkoli spolu nežijeme jako muž a žena, naše vztahy jsou dobré. Vychováváme Henriho i Pierra, ačkoli u druhého chlapce...“, nedokončí větu pan de Cavarlene, rukou si přejede po zvrásněném čele, „Vaší sestře se zde dostává nejvyšší možné míry privilegií, nemůže si na nic stěžovat.“

„Dostává se jí možná privilegií jako manželky zámeckého pána, nikoli jako ženě. Není možné stále opomíjet své manželské povinnosti. Ať již jsou vaše důvody jakékoli, buď je musíte překonat, začít si plnit své manželské povinnosti, nebo vyřešit tento problém jinak.“

„Moje žena si stěžovala?“

„Vaše žena je velmi zdrženlivá, nicméně nejsem hlupák a dokáži vypožorovat, jak moc se trápí. Je v nejlepších letech a nemůže být bez muže, bez lásky. Pane, zapřísahám vás, pokuste se tyto poměry změnit. Nemůžete věčně žít mimo společnost, uzavření v ulitě tohoto zámku. Napětí, které zde vzniká, bude růst a způsobí nedožitelné škody ve vaší domácnosti.“

„Takže si přeci jen stěžovala ...“

„Moje sestra se nesmírně trápí. Již dost dlouho trpěla za svou vinu, je na čase buď odpustit a stát se manželem se vším všudy, nebo dát mé sestře volnost. Velkorysost je ctností mocných, vy máte v rukách moc nad svou rodinou, danou od Boha vaším svazkem.“

„Nemohu si pomoc, snažím se ...“

„Pane, švagře. Úpěnlivě vás prosím, odpusťte mé sestře a vraťte se k ní. Bude vám nejen vděčná, bude vám dobrou manželkou a bude i dobrou matkou. Již dost vytrpěla za svůj hřích, vše co prožila, bude pro ní varováním.“

„Pane, chápu váš zájem, ale jde o moji rodinu. Oceňuji vaši snahu nám pomoci, ale není třeba. Vaše sestra nijak netrpí, nikdo ji neomezuje, je zde paní se vším všudy. Veškeré služebnictvo jí vzdává pocty hodné jejímu postavení, stará se o výchovu dětí. Ano, nemá zde frivolní zábavu, která ji dovedla až k nevěře. Nemá zde fyzické naplnění našeho vztahu. Možná někdy později ... Chovám se k ní s naprostou úctou, nic jí nevyčítám, o minulosti nikdy nemluví. Společně často trávíme dlouhý čas s dětmi, jsem tak velkorysý, že přijímám i Pierra za svého. Dobře víte, co si o jeho zplození myslím. Podívejte se na něj a dáte mi za pravdu. Přijal jsem ho za vlastního. Sice ho nemiluji, jak bych také mohl, když vzešel z hrozného hříchu a mého obrovského ponížení. Ale nijak netrestám dítě za skutky jeho rodičů. Je členem naší rodiny, věřte, dostane se mu řádné výchovy a podpory v kariéře odpovídající tradici druhorozeného syna,“ říká velmi ztěžka Honoré, hlas se mu chvěje napětím i rozrušením.

„Oceňuji vaši velkorysost, ale nelze opravdu odpustit se vším všudy?“

„Udělal jsem daleko víc, v zájmu naší rodiny, i vás, v zájmu dobré pověsti, v zájmu mého syna Henriho. Pane, stálo mě hodně sil, překonat obrovské ponížení. Doposud nejsem plně se vším vyrovnán, nežádejte poslední krok, tedy návrat k ženě, do její ložnice.“

„Nejde jen o ložnici, ačkoli bez plnění manželských povinností lze jen těžko předpokládat dobře fungující rodinu. Jde i o naprostou izolaci, o naprosté uzavření vaší domácnosti před okolním světem. Nemůžete přeci něco takového udržet neomezenou dobu.“

„Možná se časem něco změní ...“

„Jedné změny jsem si povšiml, žije zde váš synovec pan de Barbou,“ podívá se pan de Almare dlouze na švagra a tomu přeběhne mráz po zádech.

„Můj synovec přišel v tíživé situaci. Je levobočkem mého bratra ...“

„Znám jeho původ i jeho dětství. Na požádání Otce Benedikta jsem s ním dnes přeci mluvil.“

„Vlastně máte pravdu,“ snaží se předstírat lhostejnost pan de Cavarlene, nicméně nedokáže nervozitu skrýt, jako by ho černé svědomí dostihovalo, „Nezachoval jsem se k němu nejlépe, po smrti mého bratra. A asi bych ve svém chování pokračoval, nebýt Otce Benedikta. Díky jeho velkému naléhání jsem svého synovce nechal zde, ačkoli jeho předchozí život ...“

„Vaše současné jednání je šlechtné,“ zachovává kamenný výraz ve tváři diplomat, „Ať již je jeho původ jakýkoli, uznáním otcovství vašim bratrem se z něho stává člen naší rodiny. A v rodině je zvyklostí si pomáhat. Je správné, jak jste se zachoval. Jaké však s ním máte plány do budoucnosti?“

„Moje plány s ním do budoucnosti?“ zrudne hostitel, náhle neví kam s očima, zdánlivě nevinná a logická otázka pro něho nabývá dvojznačného významu, který mu vehnal ruměnek do tváří, proboha, co ten asi jen napoví tak dobrému pozorovateli, jakým je jeho švagr? Jak jen zachránit situaci? Dívá se stranou, když pronáší další slova, „Otec Benedikt navrhuje, aby od podzimu pokračoval ve studiích na evreuxské koleji. Já s jeho záměrem souhlasím.“

„S tímto nelze nesouhlasit,“ nezmění se výraz v obličeji hosta, přes reakci jeho společníka na předchozí otázku se mu nepohne ve tváři jediný sval, nedá nijak najevo své pocity, „Rovněž jsem panu de Barbou další vzdělání doporučil. Zároveň jsem mu však nabídl i osobní pomoc.“

„Osobní pomoc?“ otočí hlavu nešťastný zámecký pán, krátce se jejich oči setkají, on však zrak znovu sklopí, cítí se provinile a nedokáže zůstat netečný.

„Nabídl jsem mu osobní pomoc, pokud by za mnou přijel do Paříže. Mohu mu zajistit dobré místo a i bydlení ve svém paláci. Dokonce bych ho mohl učinit i svým podkoním, dohlédnout na jeho výchovu.“

„Měl by se vrátit do Paříže? Mezi kumpány, kteří ho zatahují do bahna hříchů? Mezi opilce, mezi ty děvky ...“, říká vzrušeným hlasem strýc mládence, o jehož budoucnosti je řeč. Nedokáže se ovládnout, náhle si uvědomí, co by návrh švagra znamenal. Raoul by od něho odjel daleko, zmizel by z jeho života. Rozum mu napovídá, že by tato možnost byla tím nejlepším řešením, která by zamezila jeho pokušení, ale

jeho druhá část, ovládaná emocemi, se zalekne. Mladík by zmizel, už by s ním denně nehovořil, nevidal se s ním. Přitom se v jeho společnosti cítí tak dobře. Vyděšeně a zmateně pohlédne na svého švagra, který však zůstává ledově chladným, nelze usoudit, co vše si domyslel.

„Mám možnost zamezit podobnému životu pana de Barbou,“ odvětlí Pierre nezaujatým hlasem, „Mohl bych dohlédnout nad jeho chováním. Dát mu důrazného služebníka, který by ho ohlídal. Mohl bych ho představit v dobrých rodinách, zajistit mu soukromé učitele.“

„On ale žil v Paříži hrozně prostopášným životem. Kdyby se do tohoto prostředí vrátil, znovu se dá na cestu hříchu, všechna usilovná práce Otce Benedikta a i moje by přišla vniveč ...“

„Dokáží si prosadit svou vůli,“ lehce se usměje host, „Dokáží zvládnout jednoho neposedného mládence. Ale jde jen o nabídku pomoci, záleží na panu de Barbou, jak se rozhodne. Vás i jeho považují za svou rodinu a jsem připraven nabídnout své služby,“ dodá lhostejně.

„Nevím, nejsem si jist ...“

Diplomat a dvorán neodpoví, dozvěděl se více, než očekával. Reakce švagra mu dala odpovědi na otázky, které nevyslovil. Nelze pochybovat o citu, který zdejší pán chová ke svému synovci. Pravděpodobně citu nijak nenaplněnému, v rámci skrytých a nikdy nevyslovených tužeb.

„V každém případě vám děkuji, i vy jste velmi velkorysý,“ snaží se nabýt rovnováhy pan de Cavarlene, připadá si jak kluk nachytaný ve spízcce, kde chtěl tajně uloupit šunku, „Vážím si nabídky vaší pomoci pro mě i mého synovce.“

„Promluvte si s ním a uvažujte i o mé nabídce ohledně vás. Máte plné právo stanovit přísné podmínky pro mou sestru, pokud byste se vrátili do Paříže. Žádné návštěvy přítelkyň bez vašeho doprovodu, schvalování hostů, jež k vám pozvete. Stálý dohled nad ní za pomoci vhodného služebníka. Ona by jistě takovou domluvu přijala, já bych vás všemožně podpořil.“

„Nehodlám změnit svůj názor ...“

„I vašemu synovi by pomohlo, kdybyste zastával významný post u dvora.“

„Ještě má mnoho času, než začneme řešit jeho kariéru.“

„Jistě, ale přesto, společně můžeme pro vás dosáhnout velmi dobrého postavení u dvora. Pan Jules by vás jistě přijal do svých služeb.“

„K panu Mazarinovi mám své výhrady, ačkoli je vašim favoritem ...“

„Není jen kardinál, je i královna, král Ludvík. Jeho bratr Malý Monsieur.“

„Chápu a rozumím vaši snaze. Budu o vašem návrhu přemýšlet,“ řekne Honoré tónem, který dává jasnou odpověď navrhovateli, jinými slovy, děkuji pěkně, ale nechci či nepřípadá v úvahu.

Pierre se na chvíli odmlčí, pak zcela změni směr hovoru a vrátí se k obecným tématům. Znovu začne hovořit o politických poměrech v Evropě, naznačuje, jak si stojí francouzské království, zmíní nové poměry u královského dvora, pod dohledem kardinála Mazarina. Lehce naznačí i těžkosti, které se dají očekávat, ale spíše je bagatelizuje, aby švagra nepoplašil. Ač sám má z vývoje poměrů v Paříži dost zamotanou hlavu. Již poznal, jak drsný a krutý je boj o moc v nejvyšších kruzích.

Rozejdou se v poměrném souznění, leč s velmi smíšenými pocity. Hostitel si není jist, jak uspěl v nepříjemném rozhovoru, především si vyčítá hloupou reakci na poznámku o svém synovci. Host se rozloučí s úsměvem na rtech, jakmile však dorazí do své komnaty, do svého soukromí, zkříví se mu tvář zlostí, sevře prsty v pěst, až mu zběhlají klouby. Jeho švagr je nepoučitelný, hloupý. Ke všemu je vnitřně zmatený ze svého vztahu s mladým synovcem, jen hlupák by nepochopil jeho reakce.

Pan de Almare se chvíli dívá z okna, snaží se uklidnit, jeho sluha Dorlan postává způsobně stranou, neruší pánovo rozjímání. Ten si znovu probírá v mysli svůj rozhovor se švagrem a uvědomuje si, že největší zlost má sám na sebe a na svou bezmocnost. Nedokáže najít řešení, nedokáže přesvědčit švagra, aby přestal trápit svou manželku i sám sebe. Až po chvíli dá pokyn Simonovi, aby k němu přistoupil a pomohl mu se odstrojit.

SYNOVEC A TETA

Markýz de Almare odjede ze zámku Cavarlene krátce po snídani a jeho švagr si oddechne. Napětí mezi ním a manželkou se však zvýší, ostatně jako vždy, kdy se zde objeví její bratr a rozčeří poklidnou hladinu zdejšího podivného soužití. Bude určitě trvat několik dní, možná týdnů, než se vše vrátí do zaběhlých kolejí. Dva dny poté však dojde k nepříjemné scéně, kdy se manželé pohádají, důvodem dost ostrého ataku markýzi je zdejší pobyt pana de Barbou. Markýz nakonec nakvašený rozmluvu přeruší, dříve než ona řekne něco, co jejich vztah ještě více zhorší.

O další dva dny později vyrazí Honoré se svým synovcem a nezbytnou suitou služebníků na lov, na zábavu, které nijak neholduje, ale která evidentně nadchne Raoula. Vlastně vše dělá pro něho, aby byl spokojený. Aby ho nenapadlo využít nabídky markýze de Almare a odejít zpátky do Paříže.

Zatímco služebnictvo se zabývá nijak zvlášť bohatou kořistí, oba šlechtici se posadí na kmen vyvráceného stromu, dostane se jim nejprve občerstvení včetně vína, poté i soukromí.

„Můj švagr mi pověděl o nabídce, kterou vám učinil,“ řekne pan de Cavarlene ztěžka.

„Zní velmi lákavě,“ odpoví pan de Barbou, v duchu se zaraduje z úleku, jež pozoruje ve tváři strýce, vychutnává si svou převahu.

„Chcete ji přijmout?“ vypraví ze sebe Honoré, snažící se marně potlačit projev svých obav.

„Nevím, možná bych vám tím vše usnadnil,“ odvěti mladík a nasadí zkroušený výraz.

„Usnadnil? Pane, nezaškodte vše, co se vám zde podařilo,“ mluví vzrušeně strýc, v emocích, které nedokáže potlačit, chytne svého synovce za rameno. Ten dotek ho zaskočí, projede jím zvláštní pocit, nedokáže ho popsat, uvědomí si ho, proto rychle stáhne ruku zpět. Mladík si všeho povšimne, ale nedá na sobě nic znát.

„Jsem si všeho vědom, bohužel ale také těžkostí, které vám působím,“ říká zkroušeně Raoul.

„Těžkostí? Jakých těžkostí?“

„Strýčku,“ zvedne pan de Barbou své smutné oči, ve tváři mnoho stínů, „vaše žena, a moje teta, není moc ráda za mou přítomnost.“

„Ona vám něco naznačila?“ zrudne obličej markýze zlosti.

„Naznačila? Vždyť spolu vůbec nemluvíme. Ale nejsem hlupák, vidím a cítím.“

„Děláte si zbytečné starosti ...“

„Bohužel jsem nabyl jiného dojmu. Paní markýza se na mě zlobí, tím i na vás. A má pravdu. Snažíte se mi pomáhat, učíte mě, tím vám na ni zbývá méně času. Možná mě podezřívá, že jsem zde ze ziskných a ošklivých úmyslů.“

„Z jakých úmyslů?“ nechápe pan de Cavarlene, ale cítí lehké mrazení v zádech, snad mládenec nevycítil, jak se na něj dívá? Nedává ale nic najevo, chová se přirozeně ... o čem vlastně mluví?

„Vy máte své syny a svou ženu, o ně je třeba se postarat. Možná se paní markýza domnívá, že chci získat nějaký majetek, na úkor vašich synů ...“, mluví rozpačitě Raoul, nicméně vše hraje, na tuto rozmluvu se připravoval delší dobu a směřuje ji k jasnému cíli.

„Nesmysl. Jsem připraven vás podporovat, pomoci vám, což dobře víte. Ale nedám vám nic z majetku, který bude jednou dědictvím Henriho. Což je snad všem také jasné.“

„Já vím, také bych nic takového nechtěl. Ale moje teta ...“

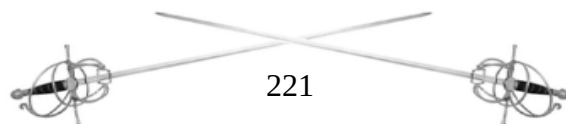
„Opravdu si myslíte ...“

„Sám dobře nevím, ale jsem z toho nešťastný,“ skloní hlavu mladík, pak potichu dodá, „Kdybych s ní mohl promluvit, vysvětlit jí svoje úmysly, uklidnit ji ...“, vyřkne konečně důvod, proč s tímto tématem začal.

„Proč byste nemohl?“

„Pane markýzi, copak se to hodí? Musel bych s ní mluvit v soukromí, abych jí mohl vše vysvětlit.“

„Je přeci vaše teta.“

„Já vím. Chtěl bych, aby se na mě nezlobila, aby pochopila, že nejsem hrozbou pro ni a její děti. Možná bych ale raději měl přijmout nabídku pana de Almare, snad bych dokázal odolat všem nástrahám Paříže, kdybych dostal dobrou službu, například v gardě některého z princů, nebo ve službách pana de Almare ...“

„Nedělejte ukvapené závěry,“ řekne rychle Honoré.

„Pane markýzi,“ zvolá teď vzrušeným hlasem Raoul, snaží se ho tlumit, aby neupoutal pozornost sloužících, „já bych rád zůstal zde ... poprvé v životě ...“, nedokončí, hlas se mu zlomí dojetím, je sám na sebe pyšný za svůj výkon.

„Poprvé v životě ...“, zopakuje sípavým hlasem markýz.

„Poprvé v životě jsem opravdu šťastný,“ dokončí mládenec a skloní hlavu, jako by se zastyděl za vyřčení svých citů.

„Jste šťastný ...“, zachvěje se strýc, vlastně vystihuje i jeho pocity. Ovšem u každého z nich vychází z jiných příčin. V přítomnosti mladíka se i on cítí spokojeně, možná i šťastně, jen z jeho přítomnosti. Horečně přemýšlí, kdyby synovec odjel, sice by zmizelo jeho pokušení, jeho myšlenky, kterých se tak bojí. Ale copak může být tak krutý? Vyhnat ho pryč, jen kvůli své slabosti? A jak by se on sám vyrovnal s jeho odchodem? Představa, že by už třeba zítra nebyl na zámku ho doslova vyděsí, jaké prázdno by po něm zůstalo!

„Pane, jste ke mně tak hodný, vy i Otec Benedikt. Vlastně poprvé v životě ... zdá se mi ... zdá se mi, že někomu na mně záleží ... omlouvám se,“ koktá Raoul, stále se sklopenou hlavou.

„Nemáte se za co omlouvat,“ odpovídá s dojetím v hlase pan de Cavarlene, pocítí obrovskou chuť synovce obejmout, přitisknout ho k sobě, pohladit po vlasech, ale neodváží se ani pohnout, nastává dlouhé ticho, „Promluvte si se svou tetou, objasněte jí své důvody ...“

„Copak se hodí ... nemohu přeci o těchto věcech mluvit před další osobou ... nebo myslíte, ve vaší přítomnosti ...“

„Oceňuji váš takt, ale není nic špatného, když si promluvíte se svou tetou o samotě. Máte pravdu, přítomnost třetí osoby by nebyla vhodná ...“, přemýšlí usilovně markýz, konec konců, Raoul je hezký mládenec a jeho manželka už tak dlouho neměla muže, on byl zvyklý utěšovat neuspokojené paničky... projede jím záchvěv žárlivosti, na svou vlastní manželku, uvědomí si zděšeně. Ne na synovce, ale na manželku!

„Jak ale ...“, zvedne své oči Raoul, jak je krásný, uvědomí si strýc, smutek synovce v něm vyvolává bolest, musí dát všechno do pořádku.

„Mám řešení,“ rozhostí se na tváři Honorého spokojený výraz, „promluvte si s tetou zítra dopoledne, na zahradě. Při procházce. Nebudete tak s ní sám a přitom budete mít soukromí. Nikdo vás nebude poslouchat a přitom vás všichni uvidí.“

„Jestli však bude ochotná ...“

„Promluví s ní,“ řekne ostře pan de Cavarlene, pak se sám zarazí nad svou příkrostí a zmírní, „Určitě vás pochopí. Možná máte pravdu, mohla by se domnívat ... přitom jde jen o pomoc ve vaší kariéře, budoucnosti ... je přeci správné, když strýc pomůže svému synovci, synovi svého zesnulého bratra.“

„Pokusím se,“ trochu se rozjasní tvář mládence a stejnou radost projeví i strýc. Nedokáže si pomoc, rozum mu říká, aby mládence co nejrychleji poslal pryč, zbavil se ho dříve, než zcela upadne do tenat hříšného citu, přitom využít nabídky švagra by znamenalo elegantní řešení. Ale srdce mu říká něco jiného, vyvolává v něm strach, aby o svého společníka nepřišel. Aby se mohl těšit, až zase budou spolu, ve vši počestnosti, při různých zábavách. Vůbec si nepřipouští, že by vztah s mladíkem mohl zajít dál, než jsou příjemné chvíle v jeho společnosti, potěšení z pohledu na jeho radostný výraz, jeho krásnou postavu, jeho okouzující tvář.

Synovec se raduje daleko více dovnitř než navenek, zároveň se dostavuje i lehké chvění. Potřebuje s markýzou mluvit, ale hrozí se chvíle, kdy jí vyjeví skutečnou pravdu o svém úmyslu. Jenže nemůže jednat jinak, pokud chce po smrti markýze na zámku zůstat, zůstat v přítomnosti vdovy a využívat její

náklonnost a majetek, musí ona znát pravdu a musí ona dát svolení. Pak budou společníci hrozného činu a ona mu bude zavázána. Získá nad ní určitou moc. Jenže, co když vše dopadne jinak?

V noci Raoul mnoho nenaspí, snad stokrát si připravuje slova, která hodlá zítra pronést. Piluje detaily, přemýšlí nad každým výrazem a přitom mu mnohokrát přeběhne mráz po zádech. Svůj první záměr splnil, podařilo se mu získat si svého strýce. Už si je jistý svým postavením, ač se mu nijak nelíbí pohledy, který na něj markýz vrhá. Jak je rád za jeho prudernost, za jeho zbožnost. Co by asi dělal, kdyby chtěl jeho strýc víc? Kdyby mu nestačily jen pohledy, jen jeho pouhá přítomnost, kdyby chtěl projevit své city tělesným stykem? Otřese se v duchu nad touto myšlenkou.

Ovšem teď nastává druhá a třetí fáze, ze kterých pociťuje opravdový strach. Zítra musí vyjevit své tetě pravdu a její reakce se nedá dost dobře předvídat. Ano, její muž ji ničí, možná dala nějak vědět své matce, požádala ji o pomoc. Ale vražda? Bude ochotná zajít tak daleko? Dá svolení k tak bezbožnému činu? Co učiní, až jí řekne pravdu? Dokáže se ovládnout či se pokusí všemu zabránit? Co by pak dělal, kdyby ho před manželem obvinila, odhalila? Jistě, mohl by vše popřít a svěst osočení na její žárlivost, ale tím by jistě dostal jeho vztah se strýcem těžký úder a možná by se musel rychle pakovat. Pokud by ho nenechal markýz rovnou zadržet a nepožádal o jeho uvěznění a souzení. Ne, tak daleko by nikdy nezašel, takový skandál by si nedovolil, uklidňuje sám sebe.

Ale i když zítra zvládne druhou část svého poslání, tedy dostane souhlas tety, bude následovat třetí a nejhorší úkol. Bude muset markýze otrávit. Což technicky asi nebude tak velký problém, jsou stále spolu, má jeho důvěru, lehce najde příležitost mu jed nasypat do pití či jídla. Horší je se smířit s rolí vraha, traviče. Takový skutek mu Bůh nikdy nemůže odpustit. Není fanatik jako Otec Benedikt, ale strach pociťuje. I kdyby byla pravda jen desetina, co se vypráví o peklu, čeká ho po smrti hodně nepříjemností. Jeho duše nedojde klidu. Takový hřích je neodpustitelný. Jistě, markýz sám také pomýšlí na hřích, určitě se do něho zamiloval, což se marně snaží zakrýt. Ale zůstává jen u myšlenek, zatím nijak nenaléhá ...

Zabít muže, který je bratrem jeho otce, který mu v poslední době prokazuje tolik náklonnosti. Dokáže se s tím vyrovnat? Ne, takto o věci nesmí uvažovat, zakazuje si podobný tok myšlenek. Co se týká otce, nikdy ho nepoznal a jeho jediným dobrým skutkem bylo, že ho na smrtelné posteli uznal za svého syna. Stejně tam musí o strýci přemýšlet jako o muži, který jím celý život pohrdal, který by ho vyhnal i před pár měsíci, nebýt Otce Benedikta. Není nakonec jednání kněze božím znamením? Markýz týrá svou ženu a má velmi hříšné myšlenky, když hledí na svého synovce. Vlastně mu nejde o pomoc synovci, ale o něj samotného. Ano, za projevy náklonnosti není nezištná pomoc strýce, ale velmi zištná a ohavná touha muže. V kontextu těchto úvah se jeho odstranění ze světa už nejeví tak hrozně. Ačkoli se vražda, travičství, i za pomoci podobných argumentů, obhazuje jen stěží.

Napětí u snídani na zahradě by se dalo krájet. Je teplo, skoro až dusno, už takhle po ránu, obloha je zatažená, plná těžkých bouřkových mraků. Jako by i olověné nebe nad stolujícími chtělo podpořit atmosféru mezi nimi. Markýz je nervózní, stejně jako jeho žena i synovec. Každý sice z jiných příčin, ale to nic nemění na dusnu nejen ve vzduchu. Manželé de Mondoville klopí hlavy, jako by vycítili schylující se bouři, a opět, nejen na obloze.

Vlastně nepadne ani jediné slovo, markýza prostě vstane a vykročí na cestičku směrem od stolu do zahrady. Raoul se tázavě podívá na strýce, ten jen kývne, načež mladík vstane a vydá se za svou tetou. Není problém ji dohnat několika ostřejšími kroky. Oba jdou pomalu vedle sebe, aniž by někdo promluvil. Synovec však čeká, chce mít naprostou jistotu, že jeho slova žádné nepovolání uši nevyslechnou. Ovšem stejně uvažuje i ona.

„Můj manžel mě požádal, abych vás vyslechla,“ řekne markýza hlasem, ve kterém je patrný chlad i odtahitý postoj. Nesnaží se nijak skrývat, že synovce právě nemusí.

„Ano, paní markýzo. Paní markýzo, chystám se vám říci moc důležité a vážné věci. Prosím vás, ať řeknu cokoli, zachovejte klid a nijak se neprozradíte,“ promluví pan de Barbou polohlasně.

„Mladý muži, není nic, co byste mi mohl sdělit, abych se přestala ovládat,“ odvěti ona s velkým nádechem ironie, podívá se výsměšně do tváře mladíka, který tak pobláznil jejího muže. Vlastně je velmi

krásný, zteplilý, není divu, že přitahuje pozornost. Raději odvrátí pohled, už dlouho nebyla s mužem a tenhle kluk, tvářící se jak nevinátko, podle všeho s vervou a za peníze uspokojoval nadržené paničky.

„Možná je, paní markýzo. Navlékl jsem vše, aby váš muž sám navrhl náš soukromý rozhovor.“

„Intrikujete? Nic nového, drahý synovče. Já však nejsem jako můj manžel, který na vás může voči nechat a kterého jste si, jak se zdá, vomotal kolem prstu!“

„Máte pravdu, paní markýzo. Intrikuji od chvíle, kdy mě v Paříži navštívila jedna moc krásná paní, která však byla vyslána jinou šlechticnou,“ odvětlí Raoul a nervózně se na tetu podívá, musí jí vše říkat pomalu, opatrně, aby se neprozradila. Od stolu je sledují minimálně tři páry očí, v zahradě jsou i sloužící.

„Někdo vás poslal?“ odvětlí paní de Cavarlene, stále ještě tápe, ale její výraz se vůbec nezmění. Mládenec svou tetu podceňuje, ona má v krvi geny své matky, přetvářku a sebeovládání by si tato rodina mohla dát do erbu.

„Ano, paní markýzo. Ta krásná zelenooká šlechtična je jistá paní de La Solignac, jak jsem se dozvěděl, nedávno se stal její muž baronem, po smrti svého otce. Ta žena mi vyřídila pozdravy od paní hraběnky de Besiere, vaší matky.“

Zámecká paní neodpoví, něco již začala tušit, ale stejně je zaskočená. Což ji však nijak navenek nepoznamená, žádný projev překvapení, ve tváři se jí vlastně nepohne ani jediný sval. Bude podobně založená jako její bratr diplomat, uvažuje mladík, také dokáže nedat najevo své emoce. Díky Bohu, první část mají za sebou a vše probíhá hladce.

„Povídejte, pane,“ řekne tetu hlasem, který zní daleko vstřícněji než před malou chvilkou.

Synovec spustí a vyličí ji setkání s paní de La Solignac, ve které z popisu markýza pozná společníci své matky Angeliku. Asi se provdala, hned za barona, umí se otáčet, mrcha jedna, pomyslí si. Kdysi jí ublížila, teď jí však možná chce pomoci. Naslouchá zdánlivě lhostejně, ve skutečnosti napjatá jak struna.

„Proč vás sem však moje matka posílá?“ zeptá se po chvíli, když se jí zdá popis schůzky v Paříži s krásnou vyslankyní hraběnky v domě baronky de Montjau až zbytečně podrobný.

„Skoro se důvod mé přítomnosti bojím vyslovit, paní markýzo,“ zbledne mladík, ale i on se dokáže ovládat, nyní si zase oddychne jeho tetu, „Ve svém pokoji mám prsten. Přivezl jsem ho ve svém váčku u pasu a pálil mě jak čert. Dá se odsunout drahokam a potom ... pokud se obsah použije, můžete být navždy zbavena všech problémů.“

„Vy máte ... ani slovo, synovče, jen náznaky,“ řekne Andrea rychle a mile se na něj usměje, vzápětí však zavrtí hlavou, hraje divadlo pro pozorovatele, „Budu poslouchat, vyprávějte mi všechno, ale jak jsem řekla, nikoho nejmenujte a jen naznačujte,“ znovu dodá důrazně, pravda, všichni jsou hodně daleko, ale kdoví. Celé věty jistě nikdo nepochytí, ale jednotlivé slovo by mohl sílící vítr zanést k nepovolaným uším.

„Jak se zdá, podařilo se mi získat důvěru vašeho muže,“ poznamená na závěr vyprávění Raoul, předtím vedl nejméně pětiminutový monolog, kdy líčil své úsilí, aby mohl zůstat zde na zámku a pomoci své tetě. Pokud dvojici někdo pozoruje, jen stěží dokáže odhadnout, o jak závažné věci rokují. Naopak, výrazy v jejich obličejích jsou spíše lhostejné, možná až skoro nepřátelské. Z dálky vše vypadá, že markýza trpělivě naslouchá, mladík se jí snaží něco vysvětlit.

„Určitě. Nejen důvěru, což jste si jistě všiml.“

„Ano, povšiml. Jen doufám, že váš manžel zůstane zdrženlivý jako doposud, musím se přiznat, dělalo by mi velké problémy, kdybych mu měl vyhovět, rozumíte mi ...“

„Rozumím a nedivím se vám. Co očekáváte ode mne?“ položí důležitou otázku šlechtična a zvedne své krásné oči, mladík se zachvěje, jsou stejně okouzlující jako ona. I on už delší dobu nebyl se ženou a její blízkost ho dráždí minimálně stejně jako ji jeho. Jejich pohled je výmluvný, nemusí si nic říkat. Ale oba jsou dobrými herci a dokáží se kontrolovat natolik, aby zůstalo jen u jediného významného pohledu.

„Musím vědět, zda mám svoje poslání dokončit, paní markýzo. Bez vašeho souhlasu bych si nikdy nedovolil ... neznám vaše stanovisko, jedná se o velmi závažnou věc,“ odpoví Raoul, a teď nedokáže zcela zakrýt nervozitu.

„Máte strach svůj úkol dokončit?“

„Přiznám se, mám. Ale jsem odhodlaný, pokud mi dáte své požehnání. Nemohl bych nic vykonat, pokud bych neznal váš názor, to jistě pochopíte.“

„Chápu. Jde opravdu o velmi závažnou věc. Musím si sama všechno promyslet.“

„Počkám, paní markýzo, jak se rozhodnete. Budu postupovat podle vašeho přání. Pokud řeknete ne, okamžitě se sbalím a odjedu za vašim bratrem, kterého požádám o slíbenou pomoc. Pokud řeknete ano, jsem připraven své poslání dokončit, ačkoli z něho mám strach a bojím se ohňů pekelných. Jsem připraven vám pomoci v této záležitosti a pokud budete mít zájem, rád vám budu oporou i poté,“ dodá mladík a znovu významně upře zrak na svou tetu. Jejich pohledy se setkají a není třeba více říkat.

„Dám vám znamení, jak jsem se rozhodla.“

„Nelze však dlouho otálet. Brzy bude podzim a Otec Benedikt mě bude tlačit do jezuitské školy v Evreux. Ne že bych nedokázal vydržet nepříjemností spojené se studiem, ale budu pak asi často pryč a ubude vhodných příležitostí.“

„Nenechám vás dlouho čekat.“

„Jak se k sobě budeme chovat, paní markýzo?“

„Jako doposud. Nebudu proti vám svého muže štvát, ale budu dávat najevo, že vaši přítomností nadšená nejsem. Budu vás spíše ignorovat. Vy dělejte to samé. Nebudeme si navzájem překážet, ale musí být všem jasné, že jsme si do oka nepadli.“

„Právě to samé jsem chtěl navrhnout,“ odvětlí s uspokojením pan de Barbou.

„Vylíčil jste mi svůj pohnutý život, já jsem ochotna tolerovat vaši přítomnost, nicméně budu dávat najevo svou odtažitost. Vy se mi snažte také vyhýbat. A drahý synovče, ani jediný významný pohled, nezapomínejte. Vždy se musíte kontrolovat!“

„Hraji zde divadlo již dost dlouho.“

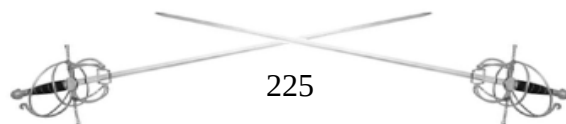
„Velice oceňuji, jak dobře si vedete. Určitě vám nezůstanu nic dlužná, pokud dojde k naplnění vašeho poslání,“ vyřkne Andrea přesně ta slova, které on chtěl slyšet. Potlačí však obrovskou radost a úlevu, zachová neutrální výraz.

„Udělám vše, aby celá záležitost dopadla podle vašeho přání,“ odvětlí.

„Pojďme se vrátit. Pokud se vás manžel bude ptát, řekněte mu, že jste nepochopil, zda jste u mě uspěl či nikoli. Vyslechla jsem vás a nic konkrétního vám neřekla. Spíš mu naznačte své obavy. Ať za mnou přileze a já s ním uzavřu dohodu. Budu vaši přítomnost respektovat, ale budu chtít, abyste se držel stranou od mé osoby a mých dětí. Jako doposud. Všichni musí vidět, že mezi námi panuje napětí. Což vzhledem k času, který s vámi můj manžel tráví, nikoho nepřekvapí. Pokud si už přímo nevšimli, jak slintá, když vás pozoruje,“ neodpustí si manželka narážku na chování svého muže.

„Budu se držet vašich pokynů, paní markýzo. Teď i potom,“ dodá mladík významně.

Oba se otočí a pomalu se vracejí. V jejich tvářích lze číst rozpaky, snad i chlad, už na sebe nepromluví, což jim však nebrání přemýšlet o významu jejich rozhovoru. Pořádně si ho však oba rozeberou až později, ve svém soukromí, kdy nebudou muset tolik dbát na přetvářku.

OSMÁ KAPITOLA

ZMĚNY NA SOLIGNACU

Baronka de La Solignac se s manželem vrátí z Paříže na zámek Besiere, kde nalezne spokojenou a častokrát uspokojenou stárnoucí zámeckou paní, která však znovu evidentně ožila. Pan de Mortimer si vzorně plní své povinnosti milence a dokáže přidat i zábavné chování mimo postel. Nic takového se nedalo od jeho posledního předchůdce čekat. Neurozený Mark ve dne plnil roli lokaje, v noci pak prostituta. Už na něho skoro zapomněla, má nový objev a užívá si ho.

Julie a Baptiste rozdají úkoly na svém panství a většinu času tráví rovněž na Besiere. Dívce se pilně věnuje hraběnka, mládenec buď cvičí s Marem nebo mu poskytuje dobré rady pan d'Holfene, ačkoli ten je často zaměstnán jednáním se správcem Baragnonem. Spřátelili se, chudák správce netuší, co za vstřícností stárnoucího šlechtice vězí. Trpělivě vysvětluje novému příteli veškeré záležitosti hospodaření, bere ho na jednání, vždy je doprovází mladý Carlo. V jeho přítomnosti se však Jacques cítí dobře, jeho chladné oči dávají tušit, že je schopen ho ochránit, kdyby snad někoho napadlo je obtěžovat.

Po příjezdu nového barona a jeho ženy uspořádá hraběnka na jejich počest malou slavnost, pozve pár nudných hostů, kteří si na zámek nedovolí nedorazit. O paní de Besiere mají své mínění, vědí o její bývalé moci dané blízkým vztahem s kardinálem Richelieuem, teď je sice v nemilosti, ale kdoví, na jak dlouho. Stále má dost peněz. Děsí je i spojení s rodinou Solignaců, ze které vždy šel strach a o jejichž činech kolují zlé historky. Spojení nebezpečné šlechtičny s tímto klanem nevěstí pro sousedy nic dobrého, míní mnozí. A tak podlézají a pitvoří se.

Ve skutečnosti na hostině a následné zábavě s tancem dělají jen stafáž místní společnosti, která se v posledních měsících velmi sblížila. Ale i hraběnka de Besiere ví, že je vhodné se sousedy udržovat dobré vztahy, ačkoli mají buď hluboko do kapsy či možná i nějaké peníze mají, pak se ale dá o jejich dobrém rodu s úspěchem pochybovat.

Hned po večírku odjedou Baptiste a Julie zpátky na Solignac, Julien za nimi s manželkou přijede o pár dní později. Tak se domluvili, včetně nocování na baronově sídle. Angelika sice tímto nápadem moc nadšená není, ale je svolná obětovat trochu svého pohodlí pro klid v manželství. Zvláště když se její muž chová podle jejích představ, v posteli je dobrý, naslouchá jejím radám a koná podle nich. Co víc si může přát.

Odjezd na Solignac znamená pro život na zámku Besiere jen jednu z mnoha drobných epizod, Julien a Angelika se za tři dny zase vrátí. Hraběnka doprovodí manžele ke kočáru, na jehož kozlík usedne Auguste Dumont, do pohodlné sedačky zaboří své pozadí Angelika. Kočár na koních doprovází její manžel a dvojice nových mužů, které najal před cestou do Paříže. Ti prošli přísným výběrem pana d'Holfene a Bapauma a baron si je rozhodl ponechat i nadále ve svých službách, jako zárodek vlastní gardy. Oba obdrželi kordy a pistole, oblečení zatím mají své a po pravdě dost nuzné. Dva vojáci nejsou sice žádná velká sláva, ale Julien je teprve na počátku cesty, kterou mu nastínila jeho manželka a po které se rozhodl rázně vykročit.

Prvním z ochranky je třiaadvacetiletý Federigo Baratieri, původem z okolí Neapole, vytáhlý šlachovitý mladík s ostře řezanými rysy, hustými černými vlasy a tmavší pletí. Prokázal velkou schopnost vládnout se všemi zbraněmi, od šestnácti let člen různých armád či gard, možná taky nájezdních band, čímž se ale nepochlubil. Jako druhý zůstává ve službách barona dvaadvacetiletý César Condillac, urostlý mládenec s oválným obličejem a těkavým pohledem, jako žoldák byl dvakrát vážně zraněn, pak se nechával najímat od kupců na ochranu. Lehce napadá na levou nohu, což ho však výrazně nelimituje, rovněž dobře vládne zbraněmi.

Na statek dorazí kolem jedné hodiny, vítá je kromě jasné oblohy i svěží vzduch, před pár hodinami spadlo pár kapek, nijak intenzivní déšť, ale jeho očistný účinek je ještě cítit. Angelika vše přijímá lhostejně, spíše otrávená z nutnosti na dvě noci vyměnit luxus zámku Besiere za nepohodlí zdejší ruiny. Naopak Julien pocítuje silné chvění v oblasti žaludku, poprvé přijíždí domů jako pán, v doprovodu své krásné manželky a dvou vojáků. Kromě toho má pro svou ženu připraveno ještě jedno velké překvapení, pokud splnil jeho bratr Baptiste vše, co mu nakázal.

Brána se otevírá a kočár doprovázený třemi jezdci zvolna směřuje okolo ovocného sadu na nádvoří před budovou. Oba chlapci zavrou vrata, úprkem chvátají mezi další služebnictvo, aby zaujali svá místa, jak jim přikázal zdejší správce a bratr pana barona.

Na zápraží postává zářící dvojice Baptiste a Julie, za nimi se tyčí mohutná postava Bapauma, po jejich pravé ruce stojí vyrovnaná šestice zdejších sloužících, ve skutečnosti i tři dvojice, žijící spolu intimním životem, Paul a Clotilda, dívky Margot a Bertha, chlapci Hyacint a Felix. První, co je na nich jiného, je oblečení. Nijak honosné, ale nové, dokonce i boty mají. Kalhoty a košile u mužské části, dlouhé šaty u ženské. Rovněž byli donuceni se pořádně umýt, voňavkami na ně neplýtvaly, jsou příliš drahé, ale pořádné vydrbání ve zdejších potoce taky udělá své. Omladina přijala tento rozkaz s radostí, naopak Paul a Clotilda s tichým nesouhlasem, jsou to ale divné nové pořádky.

Julien seskočí z koně a pomůže své ženě vystoupit, spokojeně se rozhlíží, kromě vypulírovaného služebnictva je před domem vzorně uklizeno. Baptiste skutečně nezahálel, docela se těší na vizitu domu, jestli i tam se podařilo něco s hroznou zatuchlinou učinit. V tuto chvíli ještě neví, že po večerech, a někdy i nocích, zde pracovali vysílení vesničané, přes den i malé děti. Všechno bylo vyneseno, vyprášeno, vydrhnuto. Část starého nábytku spálili a nahradili novým, pravda velmi levným, ale ještě vonícím typickým oděrem dřeva a napouštěcích roztoků.

Přivítání je vřelé, Angelika je odvedena Julií do kuchyně, bratři pak v družném rozhovoru odcházejí na prohlídku okolí a přízemí stavení. Ta začíná u stájí a chlévů, rovněž vzorně uklizených. Pravda, zázraky učinit nelze, ale Baptiste dobře viděl, jak se věci mají na Besiere a snažil se napodobit co se dalo. Na obdrženou pochvalu je patřičně pyšný.

To se již Paul se dvěma chlapci začnou starat o koně hostů, zatímco dívky připravují s Clotildou pro hosty krmi. Služebnictvo dostane svůj díl ke stolu na dvoře, pro panstvo je nachystán oběd, který se bude podávat v domě. Což je jedno z překvapení, které má dokumentovat pokroky na zdejším panství. Čtveřice urozenců se sejde v kuchyni, vzorně uklizené a plné vůně pečinky.

„To víte, zázraky nečekejte,“ povzdechne si Baptiste, ale spíše na oko, v duchu je přesvědčen, že se mu jeden téměř podařil, „Barák by potřeboval mnoho voprav, zdi, vokna, střecha, podlaha. Na to teď nejsou peníze.“

„Zatím nejsou,“ usměje se Julien, „Ale i s tím málem jsi udělal hodně práce.“

„To počkej, až uvidíš první patro,“ dme se pýchou nový správce, „Však se tady taky makalo, zeptej se Geoffreye, ještě ho bolí ruka, jak povzbuzoval vesničany,“ směje se.

„Drhnuli to tady vlastní krví?“

„Skoro, v některých případech. To víš, pakáž líná. Jsou děsně slaboučké, vychrtlý ...“

„Dyť nemaj moc co žrát, tak se nedivte,“ ušklíbne se Julie, ovšem nijak jí nuzné až tragické poměry jejich vesničanů netrápí.

„Můžu vás provést?“ nedokáže mladší z bratrů skrýt dychtivou touhu pochlubit se.

Panuje souhlas, proto Angelika vstane, naladí úsměv, cítí nutnost podpořit úsilí švagra i jeho líné sestry Julie. Zavěsí se do svého manžela a následuje sourozeneckou i mileneckou dvojici.

Jak se ukáže záhy, mladý správce projevils vkus i maximální využití svěřených prostředků, občas za cenu drsného smlouvání. Někdy při jednáních rozhodovala i pověst rodiny či významné pohledy vrhané panem Bapaumem, který jak stín všude mladého pána doprovázel. Samozřejmě, lepší architekt by jistě obracel oči v sloup, neboť ne vše ladí, ale na druhé straně za omezené prostředky bylo asi skutečně vykonáno maximum.

V přízemí zůstává vlastně vše při starém, pouze se všude důkladně uklidilo. Stáje, kuchyně, komůrky na proviant i pro služebnictvo. Ale první patro doznalo výrazných změn. Nalevo i napravo od schodiště se nacházejí tři místnosti. Původně vlevo od schodiště patřily komnaty dětem starého barona, napravo jemu a jeho sestře, se kterými nedávno omladina tak nehezky zúčtovala.

Baptiste ukazuje nejprve tři komnaty nalevo od schodiště. Všechny jsou nyní vybaveny jako ložnice. Pod heslem maximální účinnosti za minimální náklady, tedy vždy široká postel, na kterou se v pohodě vejde dvojice a vzhledem k masivnímu provedení může na nich provádět i náruživé erotické hrátky. Lůžka jsou opravená, natřená. V každé ložnici je stolek se židlemi, jedna almara a jedna komoda. Výjimkou je poslední ložnice, ve které se nachází postel s nebesy, pokus o kopii podobné ze zámku Besiere, ovšem vzhledem k dvacetině ceny i prostá všech výzdob.

„Tohle je vaše ložnice,“ pronese hrdě Baptiste a pohlédne na švagrovou i bratra.

Baron i baronka nešetří pochvalou, Julien je nadšen doopravdy, Angelika předstírá. Musí ocenit snahu, ale z téhle barabizny prostě zámek udělat nejde.

Pokračují ve vizitě pravé strany, kde vlastně vyházeli skoro všechno. Začínají na konci chodby, kde býval pokoj jejich otce. Ani památka po jeho výkaly nasáklém lůžku, všechno, co zde bylo pohltit očistný plamen ohně. Vznikla tak další ložnice pro případné hosty, podobná těm na druhé straně. To samé se stalo s vedlejší komnatou, obývanou kdysi sestrou starého barona. Co však všichni považují za důležité, pryč je nesnesitelný zápach, vítá je vonný odér, uměle vytvořený.

„A teď malý překvapení na závěr,“ řekne znovu pyšně Baptiste a otevře šestou a poslední místnost v prvním patře. Julien vykřikne údivem, Angelika se přidá střízlivější pochvalou.

První komnata na pravé straně od schodiště je pokusem o vytvoření jídelny a přijímacího salónku v jednom, pravda, opravdu velmi nuzně vybaveného a vyzdobeného, ale plnění svého úkol. Dva menší stolky s dřevěnými křesílky, dlouhý bytelný stůl s dvanácti židlemi. Na desce stolu je prostřeno pro čtyři osoby, brzo zde bude podáván oběd.

„Juliene, tvůj nápad udělat z bratra správce se ukazuje jako skvělý,“ promluví jako první Angelika a pohladí po duši oba mladíky, jednoho za odvedenou práci a druhého za rozhodnutí, jenž mu však vnukla ona.

„Máš pravdu, je zázrak, co tady za tak krátkou dobu dokázal!“ září nadšením baron.

Tři sourozenci a manželka nejstaršího z nich se usadí kolem stolu, přičemž Julien zaujme místo v čele, po levé ruce se uvelebí Angelika, naproti ní Baptiste a Julie. Do jídelny či salónu nakukuje Margot a jakmile dostane pokyn, vchází do místnosti následovaná Berthou a přináší ták s předkrmem a vínem. Mladší z bratrů se opravdu snažil vytvořit co možná nejbližší scénář, jakého byl mnohokrát svědkem na zámku Besiere. Obě dívky kmitají, uctivě se kloní a zásobují stolovníky postupně krmí. V rámci možností, samozřejmě, také Clotilda není taková kuchařka, jako personál ze zmiňovaného zámku.

Angelika se usmívá, chápe marnost počínání svého švagra, ale rozhodně je daleka mu dát najevo podobné úvahy. Naopak ho mnohokrát pochválí, aby ho nadále motivovala. Správně ho odhadla, je nesporně nejschopnější ze sourozenců, má i organizační talent. Ačkoli je mu teprve osmnáct let a vypadá ještě mladší, dokáže dobře prosadit svou, je nemilosrdný, ale ne zbytečně krutý, což je pak mnohdy kontraproduktivní.

Po obědě dostanou ještě ovocný moučník, popíjejí víno a horlivě debatují, přičemž je opět hvězdou této rozpravy mladší z bratrů Solignaců. Zároveň on sám navrhuje možné další úpravy celého panství, včetně organizačních změn. Angelika po většinu mlčí a nechá sourozence fantazírovat, bude je muset usměrnit. Nakonec všechny oči pohlédnou právě na ni, neboť ji respektují jako osobu schopnou dotáhnout plány do zdárného konce.

„Zatím se nám daří plnit naše záměry,“ řekne baronka vážným hlasem a usrkne si likéru, který ji byl naservírován, i na takové maličkosti její švagr pamatoval, „Budeme se muset posunout dál. Baptiste prokázal, že je muž na svém místě a můžeme se na něho spolehnout.“

„O tom už delší dobu mluvíme. Co však navrhuješ udělat teď?“ zeptá se s trochou nervozity v hlase její manžel, od něho očekávají sourozenci hlavní slovo, on však tápe. Není tím, kdo by byl schopen intrikovat, vytvářet účelné plány.

„Čekají nás dva obtížné úkoly,“ nenechá se nijak vyvést z klidu jeho choť, „Potřebujeme vyřešit problém Geofriho, tedy odstranit správce Jacquese. Za druhé je potřeba začít budovat náš záměr, najít zájemce o naše služby, kterým bychom nabídli tajemný lektvary a taky dívky a chlapce pro jejich potěšení. Což spolu souvisí.“

„Souvisí? Copak správce z Besiere něco takového dělá?“ ozve se věčná oponentka Julie, ač se v poslední době krotí, až moc se jí líbí pozornost hraběnky a dostává se jí i mnoho rad, jak kontrolovat své emoce.

„Moc jsem vo tom nemluvila, ale paní hraběnce patří v Dijonu zájezdní hostinec, kterež nabízí kromě ubytování a jídla taky děvky. Přes něj můžeme rozšířit svoje zájmy.“

„Takže Geofri bude s námi?“

„Nepochybně nám pomůže. Ale nic za nás nevyřeší, jen nás bude podporovat, až převezme správcovství nad panstvím Besiere. Ale budeme se muset činit i my. V tom spolím nejvíc na Baptista a přidat se může i Mare, beztak se často na Besiere nudí.“

„Co máme udělat?“ zeptá se první jmenovaný a v očích se mu zajiskří, první úspěch ho navnadil i povzbudil.

„Nejdřív pomůžete vyřídit Jacquese a potom začnete hledat prostor, jak se prosadit v Dijonu. Zmiňovaný hostinský vám poradí a pokusíme se buď přebrat klienty konkurenci nebo konkurenci vyřídit. Nepůjde o nic jednoduchého, čeká vás hodně práce.“

„Co budu dělat já?“ zeptá se Julie.

„Pomáhat, kde se dá a především využívat zájmu paní hraběnky vo tvou osobu. Hodně ti může dát, moc, co se ti bude později hodit, až se přesuneme do Paříže.“

„Kdy to bude?“

„Nevím a nějaký pátek uplyne. Napřed musíme vybudovat zázemí tady, pak budeme dál. Máme s Julienem ještě jednu záležitost v Paříži, nevím, jak se bude vyvíjet. Zatím vo tom nemůžeme mluvit, ale včas se všechno dozvíte.“

„Máme s Marem Jacquese zabít?“ pozvedne svůj zrak Baptiste, přičemž o vraždě mluví jako o naprosté samozřejmosti, ani náznak nějakého svědomí či lítosti vůči oběti, která jim nepoložila jediné stéblo přes cestu, naopak je na zámku všemožně podporuje a prokazuje jim úctu.

„Ne, ale pomůžete Carlovi. Přípravu smrti Jacquese už s Carlem chystá Geofri, vy jim jenom pomůžete jejich záměr dotáhnout do konce. No a pak začnete zkoumat půdu v Dijonu a okolí.“

„Souhlasím a rád ve všem vyhovím,“ odvěti Baptiste, pak trochu zrozpačtí, „Ale chyběj nám peníze. Co zbylo po otci z věna je pryč. Nemáme už vůbec nic, vlastně ani na doplnění zásob. Dokonce něco bylo i na dluh. Nemůžeme takhle čekat měsíce, nedej bože roky.“

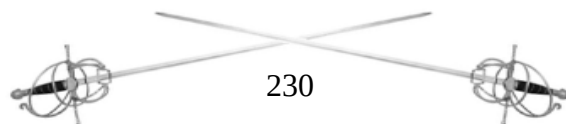
„Máš pravdu, dobře vím vo penězích, který nikdo z nás nemá. Vlastně jenom jediná osoba je má.“

„Paní hraběnka de Besiere,“ řekne Julien, rád, že se může správnou odpovědí zapojit.

„Máš pravdu. I na ni myslím. Proto chci, aby se paní hraběnka cítila dobře, aby byla vobklopená našima lidma. Proto je důležitěj Mare v její posteli, proto je důležitá Julie v její přízni, jako její chráněnkyně, proto potřebujeme Geofriho na místě správce. Musíme si hraběnkou hejčkat jako květinku.“

„Jenže nic z toho nám peníze nepřinese!“ prohodí důrazně Julie.

„Samo vo sobě ne. Ale až zmizí Jacques, až jí vnutíme Geofriho, pak si hodlám s paní hraběnkou velmi vážně promluvit. Naznačím jí, oč nám jde, teď myslím, co chceme vybudovat. Vo tom, jak ji vomotáváme našima sítěma, musíme bejt pěkně zticha!“

„Chceš jí říct vo našich plánech? Vo těch lektvarech a těch kurvách?“ zatváří se překvapeně baron.

„Jistě, drahý,“ usměje se jeho žena, „Nedej se zmýlit, co chceme není nic proti tomu, jak nahrabala svoje bohatství vona. Vydírání, vraždy, konec konců i ty děvky. Proti ní sme zatím břídilové, vážení. Může nám hodně pomoci, pokud jí získáme.“

„Dá nám snad peníze?“ znovu pohlédne zpytavě Baptiste na svou švagrovou.

„Když našim záměrům uvěří, tak nám dá do začátku i něco peněz. Je chytrá, když jí později nabídneme podíl, podpoří nás. Ale do té doby už musíme mít všechno připravený.“

„Ale abysme všechno připravili, tak musíme mít peníze. Těžko nám někdo něco půjčí, naše pověst a stav našeho panství ... možná bysme část mohli zastavit ...“, přemýšlí dál Baptiste, povzbuzený vlídným pohledem Angeliky pokračuje, „Taky bysme mohli sem tam někoho vobrat. Máme na to lidi, když je budeme dobře víst, něco by z toho mohlo kápnout.“

„Máš pravdu,“ přikyvuje švagrová, „máme víc možností. Teď ale žádný další velký vydání není potřeba dělat. Mám u sebe asi dvě stě liber, polovičku ti dám, abys něco měl. Tady je všechno připravený, navrhuju se na čas přesunout na Besiere, tam budeme mít všechno. Mezitím s paní hraběnkou promluví a požádám ji vo půjčku.“

„A má vona vůbec peníze? Když je teď v nemilosti?“ zeptá se Julie.

„Peníze? Samozřejmě je má. Z Paříže si přivezla velkou hotovost, její syn jí vyplatil za všechno, co jí ukradnul. Sice jen část, ale ta suma je pro nás nesmírně velká. Má se synem dohodu, všechny výnosy z Besiere si může nechat, má svoje zájmy v Dijonu, z toho jí taky dost kápne. Ba ne, má dost peněz, aby nám mohla pomoci, když bude chtít. A my ji musíme přesvědčit.“

„Co je ta vaše tajemná záležitost v Paříži? Proč nám vo tom nic nechcete říct?“ obrátí se Julie s nádechem výčitky v hlase na svého bratra, kterého tím dostane do značných rozpaků.

„Brzy se všechno dozvíte,“ přijde mu na pomoc manželka, za což si zaslouží ošklivý pohled švagrové, „Jde vo moc důležitou věc, snad jen můžu říct, že se týká dcery paní hraběnký. V něčem jí pomáháme, ale sme vázaný slibem mlčení paní hraběnce. I tohle nám může pomoci. Nemusíš mít strach, Julie, pokud se bude dařit tvému bratrovi, tak taky tobě.“

„Angelika má pravdu, jsme vázaný slibem,“ přidá se baron, trochu zbytečně, „Podme se napít. Na Baptista, co tady udělal vohromnej kus práce,“ chopí se raději poháru.

Napijí se a pokračují v debatě, rozvíjejí jednotlivé své plány, vykreslují si následný přesun do Paříže, kde budou žít v přepychu a užívat si. Je krásné snít, pokud je o čem. Čas jim však plyne až příliš rychle, proto kolem čtvrté hodiny náhle změní téma.

„Angeliko,“ odkašle si Julien a zjedná si klid, „připravili sme s Baptistem pro tebe jedno překvapení,“ nedokáže zakrýt rozpaky.

„Překvapení?“ zvedne oslovená své nádherné zelené oči k choti.

„Jde vo hodně divnou věc, pokud samozřejmě budeš chtít.“

„Pokud budu chtít? Juliene, tvoje slova zní hrozně tajemně!“

„Však taky jde vo tajnou věc. Vzpomínáš na lidi v lese?“

„Aby ne. Už nám pomohli a s jejich pomocí počítám i nadále.“

„Bavili jsme se tam tenkrát vo více věcech. Taky vo tajemnejch kouzlech, zaklínadlech, tajemnejch mších, vzpomínáš?“

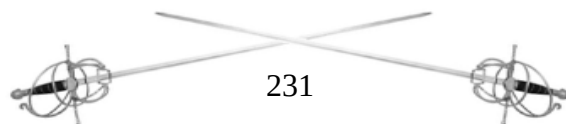
„Trochu. Co se mi snažíš naznačit?“

„Máme pro tebe překvapení,“ přijde rozpačitému bratru na pomoc Baptiste, „Ale jen když budeš souhlasit. Jsem domluvenej na dnešní noc, s abbé a Cardinou.“

„Tajná mše? Černá mše?“ zbystří pozornost Angelika a pocítí vzrušivý pocit.

„Něco takovýho. Ale pokud by ti něco takovýho bylo nepříjemný ...“

„Nepříjemný? Moc na podobný věci nevěřím, přiznávám,“ nastolí úsměv baronka, „Ale jsem hrozně zvědavá a jsem pro každou špatnost. Někdo z vás už něco takovýho zažil?“

„Ne, nikdo. Ale když si minule projevila zájem, chtěl sem ti udělat radost a požádal bratra, aby všechno připravil,“ ozve se znovu s rozpaky Julien.

„Radost ste mi udělali. Co se ale bude dít?“

„Něco musí zůstat překvapením,“ usmívá se teď Baptiste, neboť on vše domluvil, připravil a sám se rovněž na noc těší. „Abbé a Cardina připraví tajnej vobřad, pro tebe a Juliana. A taky pro mě a Julii. Sám dobře nevím, co se bude dít. Ale můžu slíbit jedno, bude to vopravdu hodně zajímavý a vzrušující.“

„Vzrušující?“ zablýskne se v očích Angeliky.

„Přesně tak. Mimochodem,“ ušklíbne se teď Baptiste, „taky těm kouzlům a čárům moc nevěřím ... ale kdo ví, třeba ten abbé fakt umí zařídit pomoc temnejch sil. Což by se nám mohlo hodit, s boží pomocí asi moc počítat nemůžeme,“ rozesměje se a spolu s ním i ostatní bezbožníci.

„Všichni souhlasí?“ zeptá se baronka a podívá se postupně na každého ze spolustolovníků.

Odpovědí je horlivé příkyvování, v očích všech může číst nadšení pro připravované dobrodružství. Tajemnost zmiňovaného obřadu, jeho nepochybně erotický náboj, který předpokládají, přísně zakázané praktiky a možnost nebezpečí je vzrušuje. Tato vlastnost je společná všem čtyřem.

Zároveň našli nové téma, které jim vydrží až do doby, kdy nastane čas ukončit plané, byť zábavné tlachání, a vyrazit vstříc neznámému, o to více očekávanému nočnímu představení.

ČERNÁ MŠE

Díky zatažené obloze nastane dnešního dne soumrak dříve. Pod koruny stromů proniká světlo obtížně i za krásného a slunného počasí, zdejší hustý solignacký les ho pohlcuje dvojnásob. Čtveřice mladých lidí se prodírá mlčky porostem po cestičce táhnoucí se podél potoka. Ačkoli jsou na rukách a v obličejích ošlehaní od větviček, kromě občasného zaklení si nijak nestěžují. Baptiste v čele zná stezku ze všech nejlépe, přesto i jemu občas podklouzne noha na kameni, naštěstí je vždy čeho se zachytit. Vzduch je po slunném odpoledni dusný, mraky na obloze, které jim nečekaně rychle ztemnily cestu, mluví o možné bouři.

„Měli jsme vzít pochodně,“ uleví si Julien posléze, kdy zůstane viset pouze za větev keře.

Nikdo mu neodpoví, všichni se potí a postupují pomalu dál. Angelika na podobnou fyzickou námahu není zvyklá, ale vpřed ji žene očekávaná zábava. Sice příliš podobným obřadům nevěří, nicméně v hloubi duše hlodá červík pochybností, co kdyby. Zakázané ovoce vždy chutná dvojnásob, čím více brojí duchovní proti všem příznakům čarodějnictví, okultních obřadů, tím více mnohé přitahují.

Zpocením a zadýcháním se protáhnou průrvou okolo bublajícího potoka a stanou v údolíčku obývaném se svolením panstva prapodivnými bytostmi. Vítá je již hustá tma, neboť i škvíra v klenbě stromů teď pod temnými mraky splývá v jedinou tmavou masu okolo nich. Přesto zahlédnou jediné blikající světélko, vycházející z pootevřených dveří chatrče čaroděje a jeho družky. Všude je úplný klid, zvuk vody přehlušuje šumění stromů, začíná se zvedat vítr.

Bez jediného slova se vydají směrem k odleskům světla. Učiní dva až tři kroky, když se na obloze zableskne a světlo průrvou v klenbě stromů na okamžik ozáří celé údolí. První příznak blížící se bouřky však teď zapůsobí na příchozí velmi emotivně. Jsou uprostřed hlubokého lesa, kráčí vstříc zakázané a bezbožné mši a vítá je burácení hromu. Od koho přichází? Od Boha či jeho věčného soupeřníka satana? Ač jsou všichni čtyři mladí lidé hodně otrlí, projede jejich napjatými těly zachvění. A stanou jako přikovaní.

První se vzpomíná Baptiste a po doznění zlověstného zahřmění znovu udělá krok vpřed, čímž strhává ostatní. Houf se blíží rychlými kroky k chatrči, jako by před něčím prechal. Stále nevidí jediný pohyb, neslyší jediný hlásek. Domyslí se proč, abbé nařídil všem ostatním, aby za soumraku zalezli do svých děr a ničím nerušili dnešní večer a noc. Nikdo neprotestoval, zvláště když jim naznačil možný

temný obřad, který bude po setmění vykonán. Lapkové a jejich rodiny nejsou imunní vůči strachu a tak s radostí zmizeli do svých úkrytů. Někteří se budou i modlit za záchranu své duše.

„Vítejte, Milosti,“ ozve se od dveří hluboký mužský hlas, poznají ho, stín jim vychází v ústrety, dříve než mohou vstoupit do jeho domu.

„Je všechno připraveno?“ zeptá se Baptiste a snaží se zakrýt vzrušení, které se ho začíná zmocňovat. Nový blesk projede oblohou, zahřmění následuje až za chvíli, leč časový interval mezi oběma přírodními úkazy se zkrátil, jasné znamení přibližující se bouřky. Zatím však panuje v uzavřeném údolí dusný vzduch, ač se koruny stromů začínají hýbat daleko silněji, vydávají skoro tesknivý zvuk.

„Podle vašeho přání, mladý pane,“ odpovídá Boissonade, hlas se mu chvěje nervozitou, „Prosím, než vás pozvu dál, musím znát odpověď na pár otázek,“ dodá a místo tradiční úlisnosti v jeho hlase zní nezastřené naléhání a úzkost.

„Otázek? K čemu otázky?“ učiní dva kroky vpřed baron, ani on nedokáže skrýt podivný pocit, který v něm vyvolává temnota okolo, kvílivé hučení korun stromů a blížící se bouřka. Cítí svíravý pocit v oblasti žaludku, strach se mísí se vzrušením.

„Milosti, nezlobte se. Ale musím znát vaše přání,“ pokračuje abbé, „Chystáme se provést tajemný a nebezpečný obřad.“

„Nebezpečný?“

„Ano, nebezpečný. Nejen z důvodů vyvolávání temných sil, ale i z důvodů možných postihů. Pokud bysme byli postaveni před soud, čeká nás jen a jen hranice.“

„Kdo by nás stavěl před soud?“ zasměje se Julien, pořádně to zaskřípe, „Máte strach?“

„Ano, Milosti, mám,“ přizná se Boissonade a ještě zvýší napětí všech.

„Někdo z těch lidí ...“, rozhlédne se Baptiste okolo.

„Ti nám neublíží, mladý pane,“ zavrtí hlavou podivný kněz, oni však pohyb nepozorují, pouze slyší hlas, v temnotě splývají i jejich obrysy, spíše se tuší než vidí, „Potřebuji však znát, jak daleko máme dnes zajít ...“

„Jak daleko? Co tím myslíte?“ zeptá se teď Angelika, ona se drží ze všech nejlépe, ji nijak neovládá strach, ale doslova radost z bezbožného počínání. Oč tajemněji vše vypadá, oč více předpisů a příkázání porušují, tím větší pocit vzrušení na ni doléhá.

„Paní baronko, zvláště s ohledem na vás se ptám. Chcete opravdu obřad se vším všudy? Jste připravená na celý rituál?“

„Já za sebe mohu říci ano,“ odvětlí pevným hlasem tázaná.

„Musím upozornit ... část obřadu se koná bez šatů ... nic nesmí stát mezi váma a temnými silama. Dojde i na spojení mezi vámi a manželem, paní, v naší přítomnosti ...“, vyrazí ze sebe Boissonade, cítí povinnost varovat krásku.

„Jsem připravená se podrobit obyčejům,“ zní rychlá odpověď, všemi však projede záchvěv vzrušení, slyšeli již o některých rituálech, nicméně teď jim byla sdělena i jeho podstata.

„Pak jen poslední otázka. Pokud má být obřad zcela dokonán, je nutné přinést oběť. Lidskou oběť,“ dodá abbé a jeho poslední slova zanikají v hučení větru, přesto je všichni zaslechnou a krev v jejich žilách opět o něco více vře.

„Nebude-li tou obětí nikdo z nás,“ zasměje se Angelika.

„Nikoli, madam, nikdo z vás. Ale bude utracen lidský život ... pokud má být vše dokonáno, je taková oběť nutná,“ slyší ze tmy návštěvníci.

„Souhlasíme, Otče,“ řekne Julien za všechny, oslovení Otče v souvislosti s knězem, který chce za nedlouho obětovat lidský život ďáblu, vyzní hodně divně, ale co dnes večer není divné v tomto Bohem zcela zapomenutém koutě. Pár dešťových kapek skončí na jejich tvářích, drobně pršet začalo již před chvílí, ale než první příznaky deště pronikly přes koruny stromů, uplynulo pár minut.

„Pak prosím vstupte, Milosti,“ obrací se abbé a vchází do dveří svého příbytku. Záblesk a mohutná rána hromu jako by je znovu vítala na místě, kde se pokusí vykonat tajemný obřad a požádat o pomoc síly ovládané démony.

Prostorná podlouhlá místnost je zatím stále ponořená do tmy, jediná svíčka upevněná v jakémsi kalíšku je umístěna na velkém kameni uprostřed. Stěží však osvítlí postavu Cardiny Tansillové, stojící opodál, s rukama volně spuštěnými podél těla. I dovnitř už proniká sílíci lomoz do sebe narážejících větví, přeslechnout dunivé hřmění nemůže nikdo. Abbé i vzácní návštěvníci se zastaví kousek od přírodního oltáře. Oba místní podivíni pohlédnou do mladých krásných tváří, dech hostů je zrychlený, chřípí se jim chvěje, v jejich očích se jiskří.

Ne, rozhodně u členů rodiny de La Solignac nepřevažuje strach, ačkoli každý jisté mravenčení v oblasti břicha pocítuje, všichni jsou očividně napnutí, trochu vzrušení a především hodně zvědaví. Slova o nutnosti absolvovat obřad v rouše Adamově a Evině, zmínění o lidské oběti, to vše jejich černé duše naplňuje zvláštním pocitem. Marně se však rozhlíží, kdože by snad měl být obětován. Až malé zakvílení z rohu místnosti jim dá odpověď, zatím ve tmě v uzlíčku spočívá malé dítě.

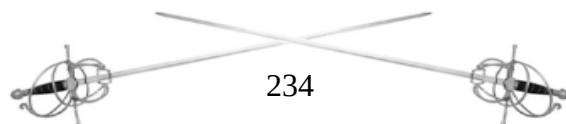
Když bylo Donatienovi tlumočeno přání pana barona zúčastnit se s manželkou této černé mše, přičemž bratr zdejšího pána přidal ještě svou osobu a sestru, začal na přípravách pracovat. Požádal místního vůdce, aby dítě sehnali a přinesli. Byl to nakonec Guimet, který malého tvorečka donesl. Celá věc se neobešla bez nutnosti velkého osobního rizika. Trvalo také několik dní, než se jim podařilo na jednom z odlehlých polí jiného panství uloupit malé dítě, odložené kousek stranou nešťastnou matkou, lopotící se při práci na poličku. K jejímu neštěstí v blízkosti hájku, z něhož se vynořil neznámý zlý muž, jejího potomka sebral a pak již i se svým kumpánem upalovali co nejrychleji pryč.

Jestli se však někdo z příchozích domnívá, že okamžitě začne očekávaný obřad, hluboce se mýlí. Ještě uplyne dost času, než budou dokonány veškeré přípravy. Abbé při pohledu na své hosty již nepochybuje, dnes může zajít bez okolků až do krajnosti. Jejich vzrušení a jiskřící oči mu říkají mnohé, čte v nich tolik zla, až se sám zachvěje. I on slyšel pověsti o Vlčí smečce ze Solignacu a nová paní baronka všemu asi nasadila korunu. Ví o způsobu, jak skoncovali se starým pánem a jeho sestrou, mají náznaky, čím se chtějí v budoucnu zabývat. Dokonce zapochybuje, zda má vůbec smysl vyvolávat nějaké temné síly, protože čtveřice mu sama přijde jak zplozenci pekla. Oni sami představují zlo, oni jsou jeho nositelem.

Je však i se svou družkou v jejich rukách, jen se svolením mladého pana barona zde mohou žít, provozovat své praktiky a možná ve spojení s ním jim kyne lepší budoucnost. Přítomná čtveřice se nezastaví před ničím, lidské životy pro ně nemají žádnou hodnotu, vyjma jejich vlastních. Boží přikázání i světské zákony jsou jim k smíchu. Jde z nich strach, uvědomuje si a jeho nervozita se zvyšuje.

Snad i proto velmi trpělivě vysvětluje, co je třeba vykonat, aby se obřad podařil, nesetkává se s žádným odporem, naopak, čím temnější a odvážnější jsou jeho pokyny, tím větší vzrušení se zmocňuje mladých urozenců. Všichni se posilují nápojem, který jim servíruje v miskách Cardina, jde o její vlastní výrobek, v němž jsou kromě vína přimíchány i ingredience, zvyšující sexuální touhu i jisté oblouznění, které ještě více všem zvýší jejich prožitek. Celou mši oba čarodějové chápou jako pozornost pro své pány, na nichž jsou závislí a jejichž spokojenost je pro ně důležitá. Daleko více, než zda dojde skutečně ke spojení s druhou stranou, k vyvolání démonů či zlých duchů, o jejichž služby hodlají požádat. Možná i částečně věří v moc podobných rituálů, ale daleko více věří v jejich působivost na své zákazníky.

Bouřka nepolevuje, již hřmí snad téměř hodinu, jako by se točila stále dokola. V jednu chvíli se zdá, že již běsnění nebes odchází, aby se opětovně připomene mohutnými záblesky a burácením. Opojný nápoj, řádění živlů, občasné padající kapky skrz netěsnící střechu, vše ještě umocňuje výzdoba, kterou Cardina poutivě vytváří, zatímco její druh připravuje své hosty. Do různých misek dává hořlavé směsi, zapouští do nich knoty, čímž nahrazuje drahé svíčky, i těch však v tuto chvíli září několik. Nádobky či svíčky jsou rozmístěné po celé místnosti, snad v nějakých systematických obrazech. Hoří také vonná směs, opět s opojnými účinky, místnost je teď dobře osvětlená a prosycená výpary. Oči všech, včetně bylinářky a pochybného kněze, nabývají podivného lesku, tentokrát ne díky opilosti, ale omámení. Omámení, které však nemá za účel dotýčné uspat, naopak, krev jim rozproudí a zvýší jejich následný prožitek. Vzduch v místnosti je těžký a štiplavý, což nezmění ani mírné ochlazení venku a zuřící bouře. Ta jen napomáhá celé atmosféře, více si snad přát organizátoři rituálu ani nemohli.

Mladíci pomohou odklidit mohutné špalky z okolí kamenného oltáře, potom začnou odkládat své šaty. Boissonade na sobě má jen plášť, jeho družka zástěru, čtveřice ze Solignacu je již bosá, mládenci v košilích a kalhotách, ženy ve spodničkách. Stejně i tak se všichni potí, působí na ně těžký vzduch, opojný lektvar i napětí z budoucích okamžiků.

Těžko říci, odkud čerpá abbé poznatky o průběhu rituálu, on sám o tom nikdy nikomu neřekl a hodlá tento stav uchovat až do své smrti. Ale je patrné, že podobnou věc nevykonává poprvé, je přesvědčivý a působivý. Svě spolupachatele ošklivého obřadu rozestaví kolem oltáře, na dva metry daleko, stojí za kruhem vytvořeném z plápolajících ohýnků v mističkách. Všichni jsou bosí a chce se po nich, aby zavřeli oči a naslouchali mumlání hlavního čaroděje. Jeho hlas zní monotónně, slova nejsou rozumět, postupně však jeho hlas sílí.

„Odložme své šaty, ať mezi námi a silami temna nic nestojí,“ promluví náhle.

Nikdo se nezpěčuje a všichni odkládají zbytky oděvů, on jim jde příkladem. Stojí teď zcela nahý před oltářem, po jeho levé ruce se objeví jeho družka. Proti této dvojici se nachází šlechtická mládež, rovněž bez jediného kousku oděvu.

„Chytněme se za ruce,“ zní další pokyn Boissonada, i tento příkaz je záhy splněn. Šestice svlečených lidí stojí vně kruhu ze svíček, umístěných okolo oltáře.

Kněz začíná znovu mluvit, drmolí jakousi modlitbu či výzvu k temnotám, mohou zaslechnout jméno bohyně Ištar a především se několikrát objevuje jméno Asmodeus. Tento démon bývá líčen jako dobrodružný smilník a král všech démonů, údajně svedl souboj s králem Šalamounem. Kromě ponurému hlasu šamana je pouze slyšet zrychlené dýchání všech přítomných, vzduch je v místnosti dusný a na jejich tělech se objevují krupěje potu.

Mohutná rána hromu přichází pro abbého jako na zavolanou a dodává jeho rituálu ještě tajemnější a hrozivější nádech. Bouře se opět otočila a udeřila nad Solignackým lesem plnou silou. Skrze látku, kterými Cardina zakryla okna je možno zahlédnout záblesky světla, průrvou v korunách stromů je údolí několikrát ozářeno bleskem. Všech čtyřech urozených účastníků obřadu se zmocňuje extáze, podpořená podaným nápojem, prostředím, vyzývacím hlasem Boissonada i hlukem hromů. Jako by sám satan přicházel, jejich těla se lehce chvějí, jsou vybudeni, což nelze zakrýt v případě obou mladíků, jejichž penisy zmohutněly. Všichni se stále drží za zpocené dlaně a naslouchají mumlání kněze.

„Je čas provést obřad,“ otevře oči kněz a upře pohled na Angeliku.

Ruce jsou rozpojeny, Cardina podává druhovi černé sukno a následně baronce dvojici svíček. Ta na pokyn abbého vchází do kruhu a uléhá na oltář, přes který předtím čaroděj rozprostřel černou látku. Angelika teď leží na zádech, nohy jí visí dolů, rozpažuje ruce a do každé dostává jednu zapálenou černou svíci. Kamen ji tlačí do zad, ale nevnímá bolest, lehce se chvěje.

Donatien pokračuje v přípravě rituálu, velmi jemně roztáhne ležící krásce nohy, ne dnes nebude on tím, který do ní vstoupí, tuto čest ponechává jejímu manželovi. Ač v jiných případech soulož vykoná právě kněz, dnes dá přednost baronovi. Tato menší změna ho nijak netrápí, ač se mu při pohledu na nádherné tělo zelenooké ženy sbíhají sliny a i jeho úd již nabývá větších rozměrů. Na břicho šlechtičny postaví mešní pohár, drží na něm jak ulitý.

Julien je již rovněž v kruhu, kousek od své manželky, zatím však vyčkává pokynu abbého. Ten právě dostává od své družky malé dítě, chlapečka kolem jednoho roku. Obětní beránek je omámený, takže ani moc nepláče, ale probudil se a mžourá. Nemůže samozřejmě tušit, k čemu se zde schyluje, ani kdyby se povšiml nože, který přináší odpudivá nahá žena.

Boissonade uchopí dítě do levé ruky za nohu, což donutí chlapečka ke snaze dostat hlavu nahoru, záměr se mu nedaří naplnit a tak začíná natahovat. V pravé ruce teď drží abbé nůž, stojí mezi nohama baronky, téměř se jejich intimní partie dotýkají, ale stále je mezi nimi minimální vzdálenost. Kněz začíná zařikávat, znovu vyvolává boha Asmodea, k němuž se teď modlí.

Dítě držené za jednu nohu cítí bolest, mrská sebou a dává se do pláče, možná křičí bolestí. Ne však dlouho, neboť slova kněze dozní a ten přejede nožem po hrdle chlapečka. Křik se mění v chrapot a vytryskne krev. Boissonade odkládá nůž na oltář vedle těla ženy a manipuluje s umírajícím obětním tvorečkem tak, aby co nejvíce krve zachytil do poháru na břichu baronky. Skoro jako kdyby vymáčkával ovoce. Pohár se plní, ale krev také dopadá na nahé tělo Angeliky, stéká jí z prsou a břicha do rozkroku i na černé sukno. Zároveň s posledním zachroptěním dítěte zazní ohromná rána, jako by vzývaný démon zaburácením potvrdil přijetí oběti.

Do obřadu vstupuje Julien, který začíná svou manželku líbat po těle, čímž má za okamžik obličej plný krve, chutná sladce, uvědomí si, a je ještě teplá. Však sotva stačila dopadnout z proříznutého hrdla již mrtvého dítěte.

Baptiste a Julie se již nevydrží jen dívat a začínají se rovněž líbat a laskat. Kněz si povšimne jejich aktivity, pravou rukou nabere krev z hrdla zavražděného a z kropí i druhou dvojici. Zároveň zavrtí hlavou, když vidí chuť Baptista přejít od laskání k vykonání soulože. Nikdo mu nebude obřad kazit, když si dal s jeho přípravou takovou práci.

Abbé surově odhodí mrtvé dítě stranou, ozve se drobné žuchnutí, a pokračuje v obřadu. Míchá krev spolu s moukou, aby z ní vytvořil hostii. Což se mu po chvíli podaří. Žmolek, uhnětený za pomoci nevinné krve, pozvedává nad rozkrokem Angeliky, pronáší temné zařikávadla a posvěcuje hostii. Následně ji jemně vsune do barončiných genitálií, což ji donutí k žádostivému leč tlumenému výkřiku.

„Milosti, je třeba vykonat akt spojení,“ praví kněz, pak podá Julienovi prázdnou nádobku, „Milosti, prosím, alespoň trochu vašeho semene,“ dodá.

Barona není třeba pobízet, jeho úd je tvrdý jako kámen, rychle zaujímá pozici mezi roztaženými nohama své choti a začíná do ní vstupovat. Jejich rozrušení vystupňované celým obřadem a vykonanou vraždou je nutí vydávat steny a výkřiky rozkoše. Vydrážděný mladík však nevydrží dlouho, jeho vyvrcholení přichází daleko dříve, než by si přál on a především jeho žena. Na poslední chvíli si uvědomí pokyn abbého a alespoň část své tělní tekutiny se mu podaří umístit do mističky. Provinile se podívá na abbého, ještě se pokusí něco vymáčknout, ale Boissonade se tváří spokojeně. Podá mističku své družce, naopak sám znovu vstupuje do děje s hostií v pravé ruce a přejíždí s ní napřed po genitáliích baronky a pak i barona. Obřad je dokonán, Angelika se za pomoci manžela zvedá, podlomí se jí nohy a poprvé si uvědomí bolest v zádech.

„Mladý pane,“ obrací se abbé na druhého z bratrů. Julie vchází do kruhu a uléhá na oltář, pokrytý potem švagrové a krví nevinné oběti. Kněz uhněte i druhou hostii, kterou nejprve posvětil nad jejím rozkrokem, poté jí zlehka zasouvá do jejích genitálií a nakonec vyzve Baptista k provedení úkonu, jehož byl před chvílí svědkem. Vydrážděný mládenec s andělskou tváří a nyní pošíleným výrazem ve tváři se vrhá na svou nevlastní sestru, jejich vzdechy nejsou o nic méně hlasité než předchozí dvojice.

Je dokonáno, mladší z bratrů rovněž odevzdá své semeno knězi, následně je jeho úd potřen krví z hostie, stejně jako intimní partie jeho sestry.

Urozenci zhluboka vydechují, pokrytí potem a krví, dívají se na kněze. Sice se částečně uspokojili, ale v jejich očích stále dřímá touha a jejich vzrušení není zdaleka u konce. Donatien se rozhodne improvizovat, i on je konec konců pořádně napružen, nádherná těla obou žen ho fascinují, leč jsou mu nedostupná.

Nechá všem nalít Cardinina nápoje, následně vybídne dvojice k dalším něžnostem. Tansillová v rychlosti rozhazuje na podlahu zatuchlé pokrývky, což ale nikomu nevadí, naopak, znovu se začínají obě dvojice laskat, nedaleko oltáře i mrtvolky dítěte. Kněz už také na nic nečeká, donutí svou družku, aby se opřela o oltář a zezadu do ní vstupuje. Zatímco souloží s Cardinou, pozoruje mladé urozence a představuje si, jaké by to bylo být na místě některého z mladíků. Pravda, dokonce si pomyslel, že by

vykonal na baronce soulož sám, jak se to při podobných obřadech dělává, ale nechtěl příliš pokoušet osud. Proto pozměnil rituál a místo sebe nastrčil oba bratry, což ho sice mrzí, ale asi se rozhodl správně. Klátit baronku v přítomnosti manžela se opravdu neodvážil.

Hekání souložících dvojic naplňuje celou místnost, je přehlušováno pouze odeznívajícími záchvěvy bouřky, která vrcholila v době rituálu a teď spořádaně odchází. Rovněž i déšť pomalu ustává.

Dokonáno jest, Boissonade a jeho družka manipulují se získanými tekutinami, zatímco čtveřice z rodu de La Solignac teď sedí na jedné z pokrývek, stále zcela nazí, ale zřetelně spokojení, a hltavě se napájí z vědra studené vody. Tu jim před chvílí přinesla z potoka Cardina, která je stejně jako kněz již opět oblečená.

„Můžeme se dojit umejt?“ zeptá se Baptiste, který přijde až k dvojici šarlatánů a pozoruje je při práci. Může tak spatřit, jak míchají krev dítěte s jejich spermatem a následně s dalšími ingrediencemi, vše ještě nahřívají nad prskajícím a těžce udržovaným plamenem v ohništi.

„Umejt?“ nechápe přání šlechtického hejska páchnoucí muž.

„Nesmíme ze sebe nic smejt? Porušil by se tím vobřad?“ pohlédne mládenec ke svému rozkroku, nerad by narušil výsledek rituálu, ač v jeho účinek moc nevěří, spíše je nadšený vším okolo a intenzitou svého prožitku. Spojení s milenkou v takové atmosféře ho uchvátilo. Sama smrt je známé afrodisiakum, zde došlo k oběti nevinátka a k vzývání samotného krále démonů. Prožitek ze soulože proto byl násoben.

„Vobřad skončil, můžete krev smejt, pokud chcete,“ objevují se ve tváři abbého rozpaky, „Mohli by vás vidět“

„Vidět?“ usklíbne se mladík, „Vždyť je tam tma jak v pytli. Už žádný blesky, ale taky žádný světlo. A i kdyby nás někdo zahlídnul, co je jim po nás. Každý ví, že kdyby jen ceknul, skončí jako ten parchant támhle,“ stočí pohled k mrtvolce s prořízlým hrdlem, až se kněz při jeho mrazivých slovech zachvěje, „Skočíme k potoku, jsme zapatlaný vod krve a vod ... však víte ... vy to tady zatím můžete dodělat,“ dodá mládenec s potutelným úsměvem.

„Jak si přejete, mladý pane,“ pokrčí rameny kněz. On svůj úkol splnil, ať si teď dělají, co chtějí. Jen jim neodporovat a být s nimi za dobře. Možná tu bouři nepřivolał on, možná nepřišla náhodou, ale vstoupila do jejich příbytku s těmi zplozenci pekla. Ti bez milosti oddělali otce i tetu, před chvílí vřískali rozkoši potřísnění krví dítěte.

Julii se ven moc nechce, ale ani Julienovi, naopak Angelika souhlasí. Baptiste má stále před očima krásy zámku Besiere, kde se na současnou dobu nezvykle dbá na hygienu. Leč paní hraběnka není hloupá a může si ledasco dovolit. Potřebuje být krásná a přitažlivá, navíc nemá zájem chytit nějaký svrab. A Baptiste je uchvácen pořádkem a čistotou, možná právě proto, v jakém humusu doposud žil.

Nakonec se zvednou všichni a vylezou ze dveří. Bouřka udělala své, i v tomto zapadlém údolí. Vzduch je evidentně pročištěný a osvěžující. Náhle pocítují chlad, upocení a přehřátí, na jejich pokožce vyraží husí kůže. Ale zase taková zima není, aby je odradila od jejich záměru. Ťapkají bosýma nohama v povadlé trávě, která po dešti začíná ožívat, a směřují k potoku.

Osvěžení je příjemné, leč nic se nemá přehánět. Proto spěchají zpátky, lehce se pošťuchujíc. Na prahu se zarazí, spatří, kterak Cardina drží v rukách kus krvavé hmoty, následně ji i identifikují. Jde o srdce dítěte, které právě vyňala. Následně ždibec odkrojí a přihodí do lektvaru, který právě připravuje.

Fascinováni podívanou zapomenou na zimu a chuť se rychle obléknout a houfují se vedle šarlatánky. Ta je pozoruje s úsměvem, ztepilé postavy dobře vyvinutých mladíků ji uchvacují stejně jako jejího druhu těla dívek. Přitom jsou všichni tak krásní, jak vedle ní stojí stále nazí a pokrytí kapkami chladivé vody. Smutně pohlédne na svou kůži na rukách, vždyť není o tolik starší. Ale nuzota a lopota ji poznamenala.

„Co to je?“ přeruší její snění Baptiste, který neodolá pokušení se dozvědět více.

„To je pro paní baronku a vaši ... pro madam Julii,“ zarazí se kořenářka, přeci jen nechce zmiňovat incest, kterého byla před chvílí svědkem.

„Pro nás?“ zeptá se Angelika dychtivě.

„V téhle nádobce pro vás, paní baronko, v té druhé pro madam Julii,“ vysvětluje Tansillová, „Je to nápoj, který dodá vašemu tělu sílu, který vás bude poutat k vašim mužům. Je v nich krev dítěte, jsou v něm bylinky, je v něm i kousek srdce dneska přinesené oběti a také semeno vašich mužů. Taky dá sílu vzniknout zdravému a krásnému dítěti, až nastane čas.“

„Tohle máme vypít?“ ušklíbne se Julie.

„Ano, dnes část vypijete a zbytek vám dám s sebou. Řeknu vám, jak lekvar užívat.“

„Co uděláte s tímhle?“ ukáže na otevřené dítě Julien.

„Ještě si z něj něco vezmu a použiju, zbytek asi spálíme.“

„Použijete?“ vyzvídá Baptiste.

„Některý vnitřnosti se hoděj do zázračnejch nápojů, mladý pane.“

„Krucí, je mi zima,“ uvědomí si konečně husí kůži Julien a zamíří k šatům, poházeným i se zbraněmi na podlaze místnosti. Ostatní ještě chvíli pozorují Cardinu při práci, pak přitřapkají za baronem a začnou se rovněž nasoukat do oblečení. Stále jsou však plni dojmů z předchozích chvil, stále ještě pod vlivem opojného nápoje. Jako by lehce přiopili se navzájem usmívají. Dnes se zase o něco více sblížili, stali se spoluviníky i spoluúčastníky rituální vraždy i temného obřadu. Snad má ta babizna pravdu a snad i její druh ví co dělá, konec konců, pomoc démona by se hodila. Mají před sebou tolik úkolů, mají odhodlání, ale chybí jim peníze a jejich postavení ve společnosti je zatím rovněž mizivé.

MIZERNÝ DEN SPRÁVCE BARAGNONA

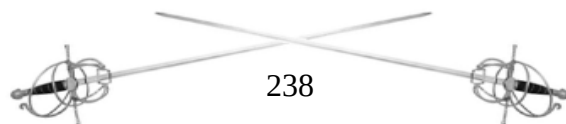
Po krvavých orgiích v domě abbého Boissonada a bylinkářky Tansillové odjíždějí všichni mladí urození zplozenci pekla na Besiere, nechávajíc za sebou naprosto vymetenou spižírnu na Solignacu. Což je ovšem netrápí, však oni si tam už nějak poradí. Na zámku se vše vrací do již zaběhlých kolejí, hraběnka je přivítá s úsměvem a ještě radostněji se tváří pan d'Holfene. Však se přiblížil čas, kdy mu pomohou vyřešit jeho záležitost.

Za týden vyrazí po ránu Baptiste s Marem na projížďku, Julien s Angelikou se odeberou do zahrad zámku, hraběnka s Julií se zavrou v místnosti a probírají další lekci z etikety. Pan d'Holfene má odjet se správcem do Dijonu, ale ráno se necítí dobře, proto se omluví a po snídani, které moc nedá, se vrátí do své komnaty.

Baragnon zalituje odřeknutí šlechtice, cesta by jim lépe ubíhala, ale jednání nepočkají. Proto si nechá připravit kočár, u kterého jako vždy teď postává Carlo Segrais, mladík s chladným pohledem, v jehož přítomnosti se však cítí správce v bezpečí. Obloha se nachází mírně pod mrakem, ale na déšť nebe nevypadá, což znamená vcelku příjemné cestování. Vedro nebo plískanice nejsou dobrým společníkem.

Jacques Baragnon, správce panství Besiere, podsaditý menší muž, oblečený do nevýrazných šatů, rozhodně nenapovídajících, jak významné postavení zaujímá v prosperujícím hrabství, se loučí se svou rodinou. Již mu je pětadvacet let, což znamená začínající stáří, vzhledem k průměrnému věku dožití. Leč se stále cítí čilý a určitě spokojený, pohled na tři ukázněné potomky ho činí šťastným. Ti i s matkou doprovodí otce na zápraží, spíše ze slušnosti a z povinnosti, jde jen o běžnou cestu za partnery do Dijonu a navečer bude zase zpátky. Však se hned poté rozběhnou za svými povinnostmi.

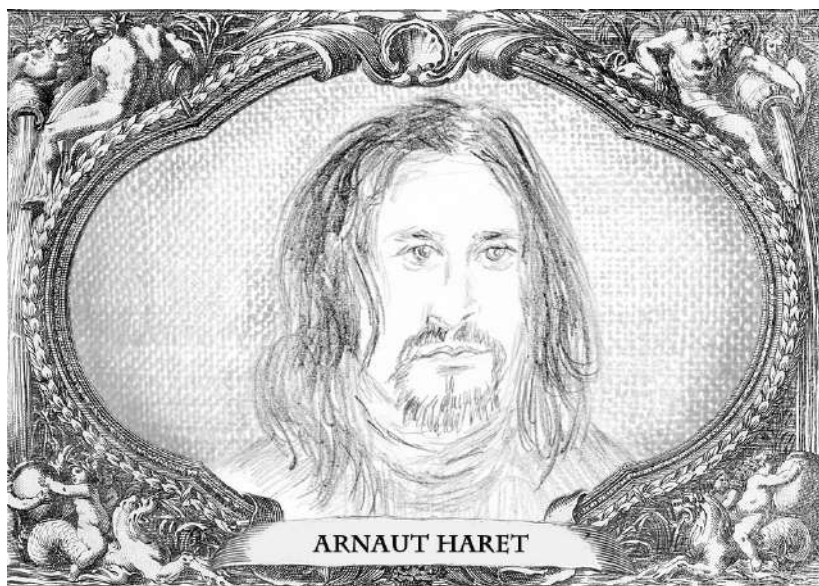
Správce přichází ke kočáru, kde ho již čeká Carlo Segrais, dvaadvacetiletý nájemný zabiják, nyní ve službách zdejší zámecké paní. O jeho minulosti Baragnon mnoho neví, mladík je ale úslušný, tichý, příliš nemluví, zdá se být naprosto spolehlivý. Chystá si koně, ale po krátkém rozhovoru se správcem ho posílá po čeledínovi zpět do stájí. Dostane nabídku cestovat kočárem, jen mlčky přikývne. Ted' ukládá pod sedačku dvě těžké jezdecké pistole, které vyňal ze sedlových brašen. Po boku má svůj kord, je přeci vojákem ve službách hraběnky.

Jen co Baragnon zavře dvířka, práskne třicetiletý statný kočí Arnaut Haret bičem a kočár se dá do pohybu. Jen vzhledne k obloze a pevně věří v setrvalý stav, nemá moc chuti zmoknout. Cestu zná nazpaměť, ostatně koně také, ani by nespočítal, kolikrát již vezl správce do Dijonu. Snad dostane ve městě příležitost si dát něco na zub a džbánec vína, jeho pán je většinou chápavý a pokud musí někde dlouho čekat, uhradí mu jídlo a pití. Sice jen v nutných mezích, ale díky i za to. Nemá se vůbec špatně, na rozdíl od mnohých jiných obyvatel této provincie.

Jsou na cestě již téměř hodinu, v kočáře panuje ticho, mladík sedí proti Baragnonovi mlčky, občas vyhlédne ven, někdy zavadí pohledem o svého společníka. Ten znovu zalituje nepřítomností pana d'Holfene, teď by se již družně bavili. Pokus zapříst rozhovor s uzavřeným strážcem před chvílí ztroskotal, mladík jen úsečně odpověděl na položený dotaz a zájem rozvinout debatu neprojevil.

„Pane správce, potřeboval bych si vodskočit,“ promluví náhle Carlo.

„Vodskočit? Jakže?“ nepochopí Baragnon, oč je žádán.

„Bolí mě břicho, pane. Musím se vyprázdnit,“ odvěti suše mladík.

„Ach tak,“ usměje se správce, „Samozřejmě, dám pokyn kočímu ...“

„Děkuji, pane, postarám se,“ chopí se iniciativy Segrais, než stačí Jacques odpovědět, otevře dvířka, s neobvyklou mrštností se vyšvihne na kočár a za pár okamžiků sedí vedle kočího.

Správce jen zavrtí nechápavě hlavou, Carlo je pružný jak nějaký artista, usměje se. Jen zkontroluje, zda

jsou dvířka správně dovřená a znovu se uvelebí v sedačce.

„Co se děje?“ zeptá se vykulený kočí, je trochu prostší, ale přívětivý a důvěřivý.

„Uděláme malou zastávku, až bude příhodný místo,“ dostane odpověď.

„Příhodný místo? Mám zastavit?“

„Řeknu ti,“ odpoví Segrais, otočí hlavu a dívá se upřeně před sebe. Haret pokrčí rameny, konec konců on jen plní příkazy. Sice ho trochu mládenec vylekal, když tak náhle přistál vedle něho, ale jistě má důvod k tak neobvyklému kousku. Ačkoli mu mohli dát vědět méně dramatickým způsobem.

Ujedou ještě asi pět set metrů, když Carlo ukáže na místo, kde se dá z cesty dobře sjet do hájku, kde převažují mladší stromky a křoviska. Trochu nezvyklý pokyn, napadne Hareta, ale možná zde má dojít k tajné schůzce pana správce s někým důležitým. Nemá důvod nedůvěřovat mláďenci, který se k němu právě vyšvihl od jeho pána.

Cesta je prázdná, nikde ani živáčka, což je předpoklad připravovaného spiknutí proti správci panství Besiere. Kočár mizí mezi stromy a ocitá se na menší louce, obklopené hustými keři. Teď již není z cesty vůbec vidět, kdyby snad jel či šel někdo okolo. Na kývnutí Segraise kočí zastavuje, zazní jeho pokřik, kterým povzbudí koně k provedení požadovaného úkonu. Náhle ucítí před ústy ruku Carla, sedícího doposud po jeho levé ruce a vzápětí ostré píchnutí v zádech. Překvapeně stočí zrak směrem k mladíkovi, spatří jen jeho odhodlaný a soustředěný pohled. Jenže najednou se mu začíná vše zatemňovat, bolest je ohromná, jeho oči ani nestačí vyslat výčitku, vůbec totiž nepochopí, co se vlastně stalo.

Segrais stále drží ruku před ústy Arnauta, vcelku zbytečně, protože urostlý muž je už v bezvědomí a pokročilé agónii. Dýka pronikla mezi žebry přímo do srdce, v takových úderech se mladý vrah vyzná.

Kočí pravděpodobně umřel dříve, než si stačil uvědomit na něm spáchaný zločin. Lehké zaškubnutí nohou či rukou sice svědčí o zbytcích unikajícího života, ale jde již jen o minuty či vteřiny.

Carlo vytáhne nůž z těla a opře mrtvého muže o kočár, z rány teď vytryskne krev a proudí po konstrukci správcova dopravního prostředku. Baragnon v tuto chvíli vůbec nic netuší, čeká trpělivě uvnitř, až jeho osobní strážce vykoná potřebu a znovu se vydají na cestu do Dijonu. Ačkoli ho překvapilo, že kočár sjel z cesty a stojí mezi křovisky, proč tolik cirků kvůli obyčejnému vyprázdnění střev. Proto jen pozvedne oči a vzápětí je zase odvrátí, když mladík otevře dvířka vozu.

„Pane, prosím, vystupte si,“ ozve se k jeho obrovskému údivu hlas Segraise.

„Vystoupit? Ne, já nepotřebuji ...“, odvěti s údivem v hlase.

„Prosím, pane,“ trvá na svém žoldák.

„Co se děje?“ znervózní Baragnon, stále však netuší o jak vážnou věc se jedná.

„Pane, prosím,“ zopakuje tichý a uzavřený mladík, jeho oči jsou chladné, pohled lhostejný.

„Nu dobrá, snad mi pak vysvětlíte, co všechno tohle znamená,“ trhne sebou s jistou nevolí správce a začne vylézat ven. Jeho strážce mu přitom přidržuje dvířka kočáru, dokud nevystoupí, pak je zavře, „Nuže, pane, proč jsem musel vylízt? Vůbec ničemu nerozumím,“ je z hlasu staršího muže cítit nejistota, ale stále si neuvědomuje obrovské nebezpečí, jež na něho mezi keři číhá.

„Pane správce,“ lehce se ukloní mladík, „vždy jste se ke mně choval dobře, proto se i já chci zachovat správně. Pane, bohužel vás budu muset zabít. Dám vám však čas, abyste se mohl připravit.“

„Jakže? Cože?“ vyrazí ze sebe zcela zkoprnělý Jacques, jako kdyby do něho udeřil blesk z čistého nebe. Rozšířenými zorníčkami pozoruje naprosto klidného vojáka, pak jeho pohled zabloudí směrem ke kočímu, který sedí nehybně na svém místě.

„Je mrtvý,“ odvěti chladně vrah.

„Panebože, proboha, vůbec ničemu nerozumím!“ šrotuje mozek správce, zdá se mu, že prožívá nějaký bláznivý sen, ze kterého se musí brzy probudit. Snad jen usnul cestou do Dijonu a ...

„Nejsem zde, abych vám něco vysvětloval, pane. Za chvíli vás zabiju, pane, proto neztrácejte čas, pokud chcete, pomodlete se, připravte se.“

Slova pronášená s naprostou lhostejností šokují budoucí oběť, která se marně snaží vyjasnit, proč mu usiluje o život muž, který ho má chránit, který se vždy choval tak zdvořile a vlastně se tak chová i teď. Ačkoli před chvílí podle všeho zavraždil jeho kočího, aniž by mu on cokoli učinil. Rozhlíží se kolem, jako by hledal cestu k záchraně, k úniku. Je však neozbrojený, neumí se prát, zatímco mladík je rozený zabiják. Nemá žádnou reálnou šanci mu vzdorovat, pokud se rozhodne svůj záměr provést. Pokud se rozhodne, bleskne mu hlavou. Ano, mohl ho dávno zavraždit, on mu však dává čas. Nechce snad nakonec vyjednávat? Nechce peníze? Zde by mohla být naděje, činí si plané naděje.

„Mám od vás chvíli čas?“ zeptá se chvatně.

„Vlastně ano, pane.“

„Můžu se pomodlit, jak říkáte?“

„Ano, můžete, nebudu vás rušit.“

„Ale mohl bych místo toho s vámi mluvit?“

„Můžete, pane, ale jen marníte čas.“

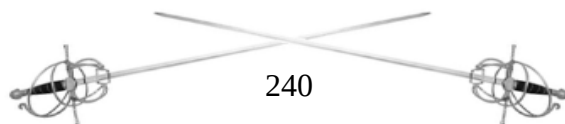
„Pane Carlo, prosím, poslouchajte mě,“ zní hlas Baragnona úpěnlivě, „Vůbec ničemu nerozumím, ale to nevadí. Pravděpodobně máte nějaký záměr, kterému nerozumím. Chcete snad peníze? Nejsem až tak bohatý, jak si asi myslíte, ani teď u sebe nemám moc peněz, ale pokusím se ...“

„Nejde vůbec o vaše peníze,“ zazní chladná odpověď, po které naopak oběť chystaného zločinu polije horko, krátký záblesk naděje se vytrácí.

„Nejde o peníze? Vždy se dá všechno koupit ...“

„Všechno ne.“

„Pane Carlo, proč to všechno, proboha?“ zajímá se správce, v jeho očích se objevují slzy, tichý a zdvořilý mladý muž mu právě před chvílí oznámil, že ho za pár okamžiků zabije a on vůbec netuší, proč má vlastně umřít. Co se děje, komu co udělal.

„Pane,“ odpoví nájemný vrah a v jeho hlase se poprvé objeví nástin nespokojenosti, „prostě někomu vadíte. Proto vás musím zabít. Což za chvíli učiním. Pokud se chcete vyrovnat s Bohem, učinite tak. Je zbytečné mluvit, pane, na tom, co se stane, nic nezměníte,“ zní jeho hlas naléhavě.

„Kriste pane!“ vykřikne Jacques, nohy se mu podlamují, ztrácí poslední naději, „Kdo, pane? Proč to všechno?!“ vykřikne.

Mladík jen pokrčí rameny a opře se ležérně o kolo vozu. Jeho pohled je však upřený na oběť, připravený kdykoli vyrazit k útoku, kdyby se snad postarší muž pokusil o zoufalý odpor. Což ale správce nečiní, stojí vyjevený jak hromádka neštěstí, do očí se mu derou slzy, myslí na svou rodinu, zároveň se snaží pochopit, kdo si mohl objednat jeho vraždu. Ten hoch nejedná ze své vůle, plní něčí příkaz, to již pochopil.

Copak se znelíbil hraběnce? Polije ho horko. Ne, slouží jí přeci věrně, několikrát mu dala najevo svoji spokojenost. Nebo ho najal někdo z jeho obchodních partnerů? Někdo, koho nějak donutil k nevýhodnému obchodu? Nesmysl, jak by se někdo takový k mládenci dostal. I když ... neříkal vlastně, že nejde o peníze? Tak proč tohle dělá? Komu vlastně slouží?

Správce pohlédne s čirým zoufalstvím do tváře svého kata, ta je však naprosto chladná, dokonce lhostejná, ne, on svůj záměr splní, není nic, čím by ho mohl zastavit! Ale kdo a proč? Komu překáží? Komu? Horečně přemítá. Na zámku jsou teď jiné pořádky, poté co se objevil houf mladých lidí. Copak jim někdy ublížil? Copak jim překáží? Náhle ho napadne pro něho šílená myšlenka. Jeho přítel pan d'Holfene, nemá nakonec on zájem o jeho místo? Zasvětil ho do všech tajů hospodaření, on byl vždy tak pozorný a milý ... proboha, takový úklad přeci nemůže být pravda!

„Komu překážím, pane?!“ vyrazí zoufalý výkřik Baragnon.

Segrais jen pokrčí rameny, začíná litovat svého dobrého skutku, kdy chtěl dát své oběti možnost se připravit na smrt. Měl ho také rovnou zabít, hned, aniž by stačil cokoli pochopit. Jeho úmysl se mění v zoufalství správce a jemu již začíná docházet trpělivost.

„Pane, prosím, řekněte! Mám nějakou naději?“ zakvílí Jacques.

„Ne, pane,“ odpoví úsečně a podrážděně Carlo, učiní krok vpřed a rukou zajede k opasku.

„Ne, pane, prosím, ještě chvíli!“ klesne v hrůze správce na kolena, „Musím se pomodlit!“ volá zoufale.

Mladík zastaví svůj pohyb a vrátí se zpět do výchozí pozice. Snad bude chvíli klid, dá mu ještě pár minut, aby se mohl připravit na poslední cestu. Necítí nic, správce mu nijak neublížil, naopak, vždy k němu byl hodný, proto projevil jistou a nezvyklou laskavost. Ale on jen plní rozkazy, proto dnes zemře i tento stárnoucí muž. Nepřemýšlí, proč se tak má stát, prostě někomu vadí a hotovo. Slovo soucit nepatří do jeho slovníku, většina mužů, co zabil, mu byla zcela lhostejná a nic ho k nim nepoutalo. Prostě jen vykonal svůj úkol. Správně, přesně a čistě, proto má dobrou pověst zabijáka.

„Proboha, nikde není kněz, nemám se komu vyzpovídat!“ křičí vydešený Baragnon, klečí a zoufale vzhlíží ke svému katovi. Ten se ani nepohne, „Potřebuju kněze! Musím se vyzpovídat!“

Ve tváři Segraise se nepohne jediný sval. Už je třeba vše ukončit, správce pochopil bezvýchodnost své situace, začíná ztrácet nervy, brzy začne prosit o milost. Je zbytečné ho dále nechávat žít, nedokáže přijmout osud a důstojně se s ním vyrovnat. Není voják, není na smrt připravený. Měl ho zabít hned jak vystoupil, ušetřil by sobě poslouchání zbytečných nářků a stárnoucího muže strachu a ponížení. Vykročí směrem ke své oběti.

„Pane ne, ještě ne!“ vyskočí Jacques a celý se chvěje, „Dejte mi ještě chvíli, ještě chvíli, nestačil jsem se pomodlit!“

„Je čas, pane,“ odpoví Segrais, „Prosím, neodporujte. Bude to rychlý a téměř nic neucítíte!“

„Já ale nechci umřít! Mám ženu, mám děti, kdo se o ně postará ...“

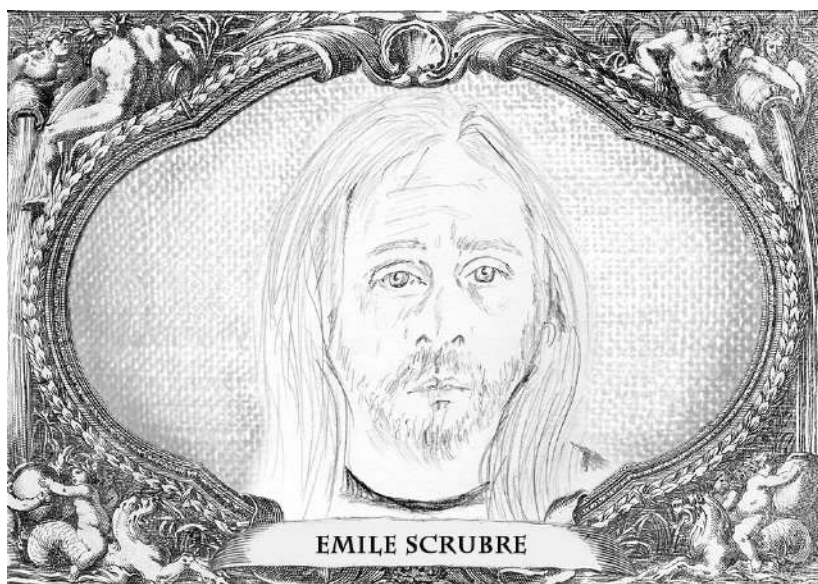
„Je mi líto, pane,“ odvěti neupřímně vrah, lítost možná trochu pocítil na začátku, teď k muži žebrajícímu o život cítí spíše odpor. Vytáhne pravačkou z opasku dlouhou dýku, levačkou uchopí nešťastníka za jeho pravou paži.

„Pane, prosím! Ušetřete mě! Dám vám cokoli ...“, žebroň zbytečně Baragnon o život, je náhle zcela paralyzovaný, nedokáže se vůbec pohnout, zmocí se na jakýkoli odpor. Z očí mu vyrazí další slzy.

Carlo mírně ohrne nos, ucítí zápach, nepochybná známka, že se správci strachy uvolnil svěrač, pomočil se i podělal. Jedno prudké máchnutí a čepel zajede do míst, kde vrah tuší konec prsní kosti, zespoda směrem nahoru, čímž je probodnuto přímo srdce. Umírající zděšeným a zoufalým zrakem pohlédne do tváře svého vraha a pak na nůž ve svém těle, který teď mocným trhnutím útočník uvolní. Nohy mu podklesají, zrak se kalí, vše mizí v mlze. Již bezvládné tělo žuchne rovnou z kolen čelem k zemi, jen drobné škubání dává značit poslední záchvěvy života.

Segrais otře bez jakýchkoli emocí nůž o travu, popláca koně aby je uklidnil, vytáhne z pod sedačky jezdecké pistole a vstoupí do křoví, tak aby viděl na cestu a sám zůstal nepozorován. Nijak ho netrápí dvě mrtvoly za zády, naopak, je spokojený z dobře vykonané práce. Nezbyvá mu než čekat, ačkoli podle plánu by již další účastníci dnešního představení měli dorazit. Ale je trpělivý, kdo by tady šmejdil, nakonec má zbraně a umí je použít.

Nájemná vrah má štěstí, nikde se neobjeví živáček až do doby, kdy v zákrutu cesty spatří dva muže na koni a další dva cupitající pěšky. Chvilí vyčká, zda jde opravdu o očekávané osoby, pak krátce vystoupí z křoví, aby na sebe upozornil. Nesourodá čtveřice se následně vnoří do porostu a za krátký čas stane nedaleko místa činu. Spatří kočár s mrtvým vozkou i správce Baragnona v tratolišti krve.

Na koních právě dorazil Baptiste de La Solignac a Mare de Mortimer, pěšky potom dvojice z údolí solignateckého lesa, otec a syn, pětaticetiletý Emile a sedmnáctiletý Nicolas Scrubre. Oba vychrtlí, bosí,

vyplašení, v rozedraných kalhotách a košilích, z nichž prosvítá špinavá pokožka, zarostlí. Vůbec netuší, k čemu byli povoláni, velitel osady jim řekl, že mají posloužit místnímu pánovi, dovedl je na místo, kde si je převzala dvojice šlechticů. Teď oba zírají na krvavou scénu a neodvažují se ani pípnout. V první chvíli si pomyslí, že došlo k přepadení a oni byli určeni k odnesení lupu do jejich skrýše. Ač jde o hrdelní zločin a oni nejsou žádní vrazi, neodvažují se dát své nepříjemné pocity najevo.

„Dobrá práce,“ prohodí na uvítanou Baptiste.

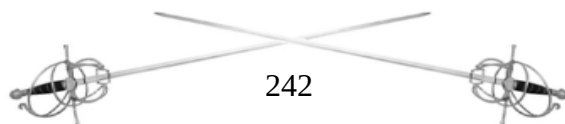
„Mám ji dokončit?“ zeptá se na oplátku Carlo.

„Napřed práce,“ zavrtí pan de La Solignac hlavou a obrátí se na oba zubožené tvory, „Naložte mrtvoly do kočáru!“

Oba vyděšení vydědenci rychle začnou konat, při jejich síle se pořádně zapotí, než se jim podaří nasoukat napřed Baragnona a poté Hareta na sedačky. Krev stále nezaschla, a tak jsou celí upatlaní, což v jejich případě není skoro ani poznat. Jakmile splní povinnost, poodstoupí kousek stranou a podívají se na mladého pána v očekávání dalších rozkazů.

„Teď můžeš, Carlo,“ řekne ten zabijákovi, sám seskočí ze sedla a přijde ke kočáru, ví co bude následovat a hodlá poté uklidit zapřažené koně. Ještě aby se jim tak splašili a způsobili komplikace.

Segrais stojí kousek od něho, v rukách těžké pistole, vzdálen jen pár metrů od dvojice nešťastníků. Nyní chladnokrevně pozvedne pistoli a zamíří jí na prsa staršího z mužů. Rána vyjde dříve, než se stačí popravovaný vzpamatovat, projektil ho zasáhne pod levé rameno a srazí ho do trávy. Syn postřeleného

muže zírá na otce a poté obrátí svůj vyděšený zrak na vraha, který si právě přehazuje nabitou zbraň z levé do pravé ruky.

Mladý Nicolas stojí jak vytesaný, vůbec se nepohne, nepokusí se o útěk. Jen se jeho oči rozšíří hrůzou, a také lítostí, při pohledu na svíjejícího se otce. V ten okamžik pochopí, že nastal čas smrti. Snad by se mohl pokusit uskočit, uniknout, ale má nějakou šanci proti zabijákovi s pistolí a dvěma ozbrojeným šlechticům na koních? Rezignuje na cokoli a místo vzdoru klesne na kolena vedle svého otce, kterého se pokusí uchopit za šhubající ruku.

Více času mu Segrais nedá, houkne druhé rána a trefí mladíka do pravé části prsou. Okamžitě se zhroutí vedle svého zploditele. Popravčí s naprostým klidem odloží obě zbraně na podlahku kočáru, pak se obrátí, vytáhne kord a zamíří ke zraněným mužům. Těžko říci, zda dvojici vůbec dojde, proč jsou právě utráceni. K čemu má jejich smrt posloužit. Jejich život za mnoho nestál, ale přesto se jim umírat nechce. Což je však přání, které zde nikdo nebude respektovat.

Čepel kordu projede tělem pod prsní kostí staršího z mužů, jeho oči se obracejí v sloup, tlumený výkřik se mění v chrapot, šhubání ustává. Syn se chvěje bolestí a sténá, ale nemá šanci uniknout. Ani nezvedne zakrvavenou ruku k obraně, jen trpně zavře oči v očekávání smrtelné rány. Ta přichází záhy, čepel projíždí tělem i srdcem. Zabiják jen otře zbraň do trávy, vzápětí ji zasune do pochvy. Lehce se šhubajícím tělům již nevěnuje žádnou pozornost, jejich smrt je jen otázkou kratičké chvíle.

„Dobrá práce,“ znovu ocení počínání vykonavatele rozkazů Baptiste, chladnokrevnost provedení popravky ho oslovila, Carlo u něho stoupl v ceně.

„Pomůžete mi je naložit?“ zeptá se Segrais prostě.

„Hrome, jsou celý vod krve,“ upozorní Mare.

Žoldák jen pokrčí rameny, proč se vlastně ptal, na špinavou práci je zde on. Naštěstí jsou oba nebožtíci dost vychrtlí, proto mu nedá až zase takový problém nejprve staršího a pak mladšího nasoukat do kočáru. Je zapatlán od jejich krve. Ta ostatně za chvíli začíná kapat skrz podlahku kočáru.

„Víš, co máš říkat?“ zeptá se pro jistotu Baptiste, ačkoli již byl voják dobře instruován.

„Chcete, abych vám to zopakoval?“ zeptá se vrah.

„Pro jistotu. Všechno musí bejt naprosto jasný,“ přikývne objednavatel zločinu.

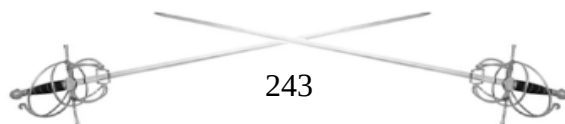
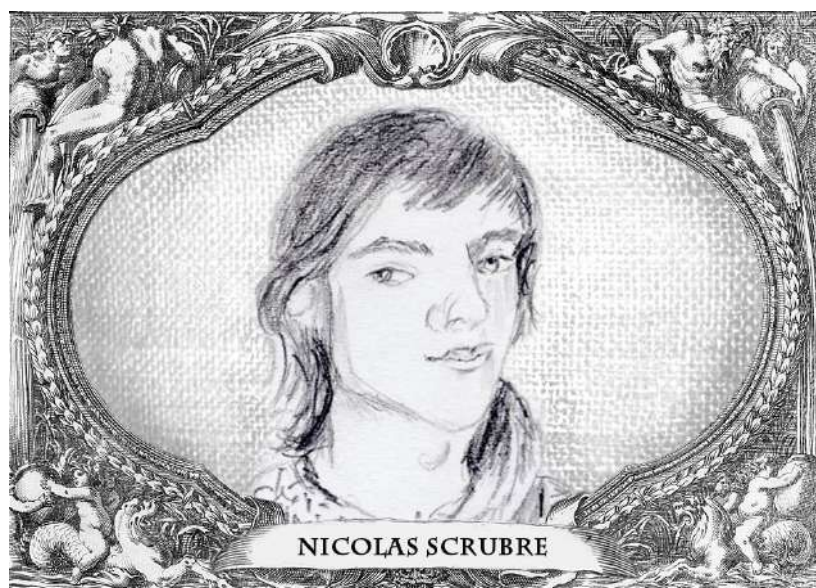
„Jeli jsme do Dijonu,“ spustí Segrais, „Pak někdo skočil ke kočímu a donutil ho zajet z cesty. Chtěl jsem začít boj, ale správce se rozhodl vyjednávat. Bylo jich pět, těch lumpů. Zapíchli kočího a vohrožovali i nás. Správce se s nima začal dohadovat, jenže náhle vytáhli nůž i na něj. To sem se ho pokusil zachránit, ale nastala mela, při který ho někdo bodnul. No a já se nima bojoval. Naštěstí neměli střelný zbraně, já se naopak dostal ke kočáru, kde byly pistole. Dva sem sejmul a další se dali na útěk. Zbabělci. Tak sem naložil všechny mrtvoly a rychle zamířil do zámku. Správce ale cestou zemřel.“

„Moc hezká historka,“ usměje se pan de Mortimer.

„Ještě je potřeba trochu krve,“ zavrtí hlavou Carlo a vytáhne dýku.

„Máš pravdu, pár škrábanců na tvém těle by nezaškodilo,“ přikývne Baptiste, „Chceš s tím pomoc?“

„Když budete šikovnej, pane,“ poprvé se lehce usměje zabiják, ale záhy už je jeho tvář opět kamenná.

„Neboj se, přece bych se nepřipravil vo tak dobrýho vojáka,“ ušklíbá se pan de La Solignac, ale svá slova myslí vážně.

„Snad vám můžu věřit,“ oplatí úsměv zabiják, v obličejí má stále lhostejný výraz, ale jeho svaly jsou napnuté. Předal sice dýku hezounkovi, má jen holé ruce, ale necítí se vážněji ohrožen. Nemá jistotu, zda se nebudou chtít zbavit i jeho jako svědka, ovšem takové počínání by jim jen tak nedovolil. Pokud by se ho pokusil Baptiste zabít, se zlou by se potázal. Jeho společník, to by byla jiná, jejich dovednosti jsou asi v rovnováze.

Baptiste ani netuší, jak bedlivě jsou jeho pohyby sledovány, nemá však v úmyslu ublížit nájemnému zabijákovi více, než bude nutné. Proto mu lehce přejede ostřím po levé paži kousek pod ramenem, tak aby prořízl oblek a kůži, ale nezpůsobil vážné zranění. Vzápětí je na rozpacích, ale Carlo mu ukáže na své pravé stehno, ač jistě musí cítit bolest, ve tváři se mu nepohne jediný sval a ani úsměv nezmizí. Vzápětí jsou proříznuty i kalhoty a je způsobena menší rána na noze.

„To by stačilo, ne?“ znejistí pan de La Solignac.

„Ještě jedno menší zranění, pane,“ ukáže na svůj pravý bok Segrais, „Bude lépe vypadat, když budou znát následky tuhého boje,“ dodá věcně.

Zde už nejde vše tak lehce jako předtím, proříznout kabátec a košili je obtížnější, zvláště když vykonavatel nechce obět' svého počínání vážněji zranit. Nakonec mu musí sám Carlo pomoci a společně způsobí další drobné zranění na pravé části hrudníku.

„Teď mohu vyrazit,“ konstatuje věcně Segrais, cítí stékající krev z ran, není ji však mnoho, určitě mu vykrvácení nehrozí. Mladý pán byl opravdu hodně opatrný, je rád, že mu může důvěřovat. Někdy se může i nájemný vrah ocitnout v ohrožení, když se panstvo pokusí zamést stopy.

Baptiste vyskočí na svého koně, kterého mu přidržuje Mare, Carlo se vyšvihne na kozlík, ještě se stopami prolité krve Hareta. Vzápětí praskne bičem a vyrazí směrem k zámku Besiere. Oba šlechtici ho následují, leč po chvíli změni směr.

ZMĚNY NA ZÁMKU BESIERE

Na zámku Besiere panuje klid, hraběnka s Julií se přemístí do zahrad, kde se k nim přidá manželská baronská dvojice, nejprve se všichni chvíli procházejí a pak se posadí do proutěných křesílek. Sice je slunce za mraky, ale vítr fouká slabý a je teplo. Mohou pozorovat při práci zahradníky a pomocný personál, přitom se baví o všem možném. Tlachání o ničem jde zámecké paní znamenitě, Angelice pak dobře, další dva partnery učí komunikaci ve společnosti. Což je pro ně vzhledem k prostředí, z něhož vzešli, velký problém.

Z poklidného nicnedělání je vyruší hluk, který se šíří z nádvoří, nad čímž jen hraběnka stáhne obočí, kdo dal právo sloužícím rušit jejich siestu. Zároveň však zpozorní, poměry zde panující téměř vylučují rozruch bez vážné příčiny.

„Mám se jít podívat?“ zeptá se baron.

„Pokud mohu požádat,“ odvěti stárnoucí kráska s okouzlejícím úsměvem.

Než však vstane mladík z křesla, vyřítí se z budovy pan d'Holfene, očividně rozrušený. Lehce všem pokývne na pozdrav, ale hned spustí.

„Stalo se neštěstí správci,“ lomozí, „Carlo je celej vod krve, asi je někdo přepadnul nebo co!“

„Přepadnul? Mýho správce?!“ zableskne se zle v očích paní de Besiere.

„Vypadá to tak,“ přikyvuje její bývalý milenec.

„Nu, asi nám nezbyde, než se jít podívat,“ povstane zámecká paní a další ji okamžitě následují. Právě Marion-Anne je jedinou ze všech přítomných, která netuší, co se událo. A že za vším stojí spiknutí jejích nových i starých společníků a společnic.

Nádvoří je plné zlostných i bolestných výkřiků. Kolem kočáru, o který se opírá zakrvavený a bledý Carlo Segrais, se srocují sloužící a se soucitem hledí na zoufalou paní správcovou, jež lomí rukama a pláče bolestí, její děti stojí vedle, oči plné slz, pobledlí a vyděšení. Jako by stále nemohly pochopit, že jejich otec leží ztuhlý na sedačce, už s nimi nikdy nepromluví, nevyhubuje jim, ale ani nepochválí.

Ted' se všichni rozestupují, když přichází jejich paní se svou suitou. Rovněž hluk utichá, stačí její jeden přísný pohled. Má zde vysokou a nezpochybnitelnou autoritu. Zastaví se nedaleko zoufalé rodiny a pohlédne na Segraise, který s rozpaky naopak předstoupí. Nelze přehlédnout bledost v jeho obličejí, zakrvavenou košili, neboť kabátec si rozepnul, i ránu na jeho stehně. I při drobnějších zraněních přeci jen trochu krve ztratil, zvláště když si zranění úmyslně neošetřil. Počítal s podobným efektem, který podpoří jeho historku. Ted' se však tváří velmi provinile a pokorně.

„Co se stalo, Carlo?“ zeptá se přísným hlasem hraběnka.

„Paní hraběnko, promiňte,“ ukloní se mladík, „Nesplnil jsem svou povinnost, neochránil jsem pana správce.“

„Co se stalo?“ zopakuje šlechtična dotaz, ale pokora vojáčka ji imponuje.

Segrais se pustí do vyprávění naučené a vymyšlené historky, všichni ted' naprosto ztichnou a poslouchají, konečně se dozví celý průběh tragédie. Mladík zadržává, z hlasu je cítit jeho lítost, že zklamal ve svém úkolu. Vypráví však stejný příběh, který vlastně vymyslela Angelika a který se on velmi dobře naučil odrecitovat.

„Darebáci!“ zvolá s předstíranou zlobou Julien a hned pokračuje, „Madam, když dovolíte, vezmu si pár mužů a Carla a hned za nima vyrazíme. Slibuju, jejich hlavy vám přinesu!“ dodá poněkud

velkohubě.

„Nesmysl,“ zavrtí hlavou pan d'Holfene, „Ty už budou pryč. Kde je chcete honit!“

„Zase tak daleko neutečou. Nemaj koně ...“

„To víte jak, pane?“ hraje představení pro publikum i postarší šlechtic.

„Kde by je takový pobudové sebrali. Podívejte na ty dva, co Carlo zabil. Takový nuzáci! Sebranka, co se asi skrejvá někde v lese.“

„No právě! Tam za nima s koněma stejně nemůžete.“

„Geofri má pravdu,“ přeruší oba muže vážným hlasem hraběnka, dusí v sobě zlobu, zaútočit na její lidi se v kraji už hodně dlouho nikdo neodvážil, „Poradíme se, jak postupovat. Carlo s vámi ted' nikam nemůže, podívejte, jak je bledý. A celý od krve. Jistě jí hodně ztratil. Je potřeba ho ošetřit,“ pohlédne na mladíka, ovšem spíše než by se strchovala o jeho život, mlsně pokukuje po jeho postavě, jeho krev ji poněkud rozdráždila.

„Mám nechat poslat pro doktora?“ zeptá se Geofri.

„Není třeba, pane,“ ozve se postižený, „Paní hraběnko, děkuji. Zasloužím si potrestání a ne ošetření.“

„Co si zasloužíš, o tom rozhoduji já!“ odvěti povýšeným hlasem zámecká paní.

„Jistě, Vaše Milosti,“ ukloní se hluboce raněný.

„Pošlu pro doktora,“ konstatuje pan d'Holfene.

„Vopravdu není třeba,“ zopakuje Segrais, „Moje rány nejsou vážné, další sou už mrtvý.“

„Dobrá,“ má již dost představení na dvoře Marion-Anne, „Vy dvě,“ pohlédne na nejbližší služby, „postarejte se o Carla. A vy,“ otočí se k houfu čeledínů, „pomožte paní správce s jejím manželem. Potom vyneste další mrtvoly a vyčistěte kočár,“ dodá znechuceně a pohlédne směrem ke svému majetku, pokud odstranit stopy krve vůbec půjde, pomyslí si v duchu.

Do všech jako když střílí, příkazy byly jasné a dost důrazné. Dvě mladé služebné se s jistým ostychem přitochí k raněnému vojákovi, který samozřejmě může jít sám. Odvedou si ho do prostor stájí, kde mu nejprve pomohou se vysvléknout, pak ho s jemným chichotem i obdivem náruživě omývají, zaměřujíc se nejen na zraněná místa. Carlo jim sám řekne, jak rány nejlépe ošetřit, opravdu nejsou hluboké, ačkoli na pohled nevypadají dobře. Jen je potřeba, aby se do nich nedostala infekce, pak by i takové škrábnutí mohlo mít vážné důsledky. Ale už se vylízal z daleko horších zranění než jsou tato, což dokladují mnohé jizvy na jeho těle.

Další služebnictvo naopak vynáší mrtvá těla, správce s jemnocitem, kočího se soucitem a další dva naopak velmi hrubě, vláčí ostatky domnělých vrahů po zemi, kopou do nich, plivou na ně, aby je nakonec vysvlékli a nahé pohodili jak mršiny za stáje. Kdyby nehrozilo, že se od nich bude šířit puch a možná nákaza, nejraději by je napíchli na vidle a nechali oklovat ptáky. Takhle je později naloží na káru a někde na vhodném místě zahrabou. Pokud budou mít chuť, možná je jen pohodí dál od zámku v lese, o zbytek ať se postará zvěř. Moc velkou hostinu mít nebude, u obou těl jsou patrné vyrýsované kosti potažené zašpiněnou pokožkou.

„Taková drzost!“ neodpustí si hraběnka vyjádření svých pocitů, jen co znovu zasednou do křesel na zahradě.

„Ty darebáci možná ani nevěděli, že de vo tvý lidi,“ prohodí pan d’Holfene, „Podle těch mrtvol to byli nějaký zoufalci. Možná dezertéři, toulaj se krajem a hledaj, kde co ukrást. Viděli kočár, jen s kočím, bez doprovodu ... kdyby tam nebyl Carlo, tak kočího a správce podřízli, vo všechno vobrali a zmizeli. Takhle dostali za vyučenou ...“

„Za vyučenou?!“ zablýskne se v očích zámecké paní, „Nějaký dva vyzáblici za mýho správce?!“

„Rozumím ti, ale vem si, jak daleko sme vod Franche Comte. A jaká bída všude panuje! Hlad. I na okolních panstvích, kde nemaj peníze jako ty!“

„Co je mi do vostatních? Kde teď budu hledat novýho správce?“ odsekne vztekla paní de Besiere, konečně vyjeví pravou příčinu své zlosti, daleko nejvíc ji trápí ztráta spolehlivého člověka, o něco méně útok na osobu jejího panství a ze všeho nejméně ztráta lidského života.

„Novýho správce?“ pozvedne své zelené oči Angelika, zdají se být nevinné.

„A ne? Jacques byl spolehlivej, věrnej a vyznal se.“

„Možná bych měla nápad, aspoň na čas ...“

„Nápad? Povídej,“ vyzve stárnoucí kráska tu v rozpuku, dobře ví o schopnostech své společnice nacházet velmi vhodná řešení.

„Tady Geofri by mohl, aspoň na čas ...“

„Já?“ zvolá skoro poděšeně označený.

„Geofri?“ protáhne hraběnka, podívá se na svého bývalého milence a zamyslí se.

„Co máš za nápady? Copak sem nějakej úředník nebo co?“ brání se naoko pan d’Holfene.

„Copak si v poslední době se správcem netrávil dost času?“

„Dost času? Ale jen abych zahnal nudu ... a do Dijonu sem s ním sice jezdil, to jo, ale ...“

„Ale abys tam moh šukat,“ zasměje se jeho bývalá milénka, nicméně zasazené semínko v ní klíčí,

„Geofri, ty se vyznáš v tom, co správce dělal?“

„Vyznám ... no to asi ani ne ... ačkoli jsme si dost povídali ... ale já nejsem žádnéj úředník,“ zopakuje svou námitku stárnoucí šlechtic.

„Tak vyznáš se nebo ne?“ podívá se na něho přísně hraběnka.

„Marion, povídali sme si často, to jo. Vlastně mi toho řekl hodně, ale jen abysme zabili čas, taky s kým sem se tady měl bavit, když tady nebyly mladý,“ pohlédne s jemnou výčitkou stárnoucí šlechtic na svou bývalou důvěrnou přítelkyni.

„Možná bych měla řešení,“ ozve se znovu Angelika, všichni na ni pohlédnou, „Mohla byste Geofriho na čas pověřit, ať spravuje vaše panství. Geofri, doufám že se neurazíš, mluvil si vo tom, že by ses rád na starý kolena usadil. Tohle by mohla bejt příležitost.“

„Ale chtěl sem si užít klidného stáří, ne se dohadovat s nějakejma vobejdama ...,“ vznese adept na náhradníka Baragnona námitku, vše je součástí předem domluvené hry.

„No dobrá, tak jen na zkoušku. Nebo do doby, než paní hraběnka někoho najde. Sám si před chvílí přiznal, že ti toho správce dost řekl. Když ti to nepůjde, nebo nebudeš chtít, tak se potom najde náhrada. Ale kde tak rychle sehnat někoho, komu se dá věřit, kdo je spolehlivej a taky, komu se dá svěřit něco kolem různých vobchodů ...,“ připomene Angelika i jisté delikátní záležitosti v Dijonu.

„Já teda nevím ...,“ kroutí se naoko pan d'Holfene.

„Budu přemýšlet. Geofri, případně si promluvíme později a ...,“ nedokončí svou větu zámecká paní, protože do její zahrady vtrhnou jak velká voda Mare s Baptistem.

„Všechno sme slyšeli,“ volá mladíček a obličej mu naoko září vzrušením, „Proč tady sedíš? Proč už za nima nejedeme?“ obrátí se na bratra.

„No, taky sem chtěl ...,“ pokrčí rameny Julien.

„Vezmeme lovecký psy, pár chlapů ... nebo si vystačíme sami, s těma darebákma si poradíme,“ přidává se pan de Mortimer.

„Chcete uspořádat honitbu?“ pousměje se Geofri.

„Jasně, honitbu,“ zablýskne se v očích Baptisteho, „akorát že budeme honit dvounohou zvěř! Přidáš se k nám? Bude zábava!“

Oči všech se teď stočí k hraběnce, která se jen zvolna usměje, pro mladíky jde skutečně o zábavu, o rozptýlení. Podívá se na svého nového milence, konec konců, proč mu neudělat radost.

„Klidně si jed'te,“ pokrčí jen rameny.

„Jdeš taky?“ vyskočí Julien a pohlédne na adepta na uvolněné místo správce.

„Já? Už sem na podobný věci starej ... Navíc mi dneska není nějak dobře,“ dodá.

„Jen se nedělej, dobře víš, jak nás všechny proháníš.“

„Vemte si pár chlapů, můžou bejt nebezpečný,“ připomene hraběnka a znovu pohlédne na Mareho, ještě aby jí poškodili nástroj jejího uspokojení.

„Vezmeme si Geoffreya, a taky Carla,“ odvětlí de Mortimer.

„Carla? Ztratil hodně krve ...“

„Však něco vydrží! Má taky vztek, cítí vinu a ukáže nám místo, kde ke všemu došlo. Zkusíme se vydat po jejich stopách.“

„Ale jen do soumraku, pak se vraťte!“ nařídí přísně madam de Besiere, na což ji mladíci přikyvují.

Během chvíle zůstanou v zahradě jen trojice žen, neboť se k mládencům přidal i jejich starší přítel.

„Snad se jim nic nestane,“ poznamená Angelika.

„Nestane, jen těžko někoho chytí,“ zavrtí hlavou její společnice, „Ty darebáci maj dost velkej náskok. Do soumraku je nedostihnou a pak jim zmizí úplně.“

„Tak proč jste svolila ...“

„Jen ať se zabavěj, třeba ulověj nějakou zvěř, tu čtyřnohou. Mladí muži se potřebujou občas vyřádit, tak proč jim nedat příležitost,“ usměje se chápavě hraběnka, významně se podívá na Julii, jako by tato rada patřila právě jí, pak pozvedne zrak k druhé společnici, „Ten nápad s Geofrim, aby nahradil Jacquese, myslíš, že by moh místo správce zvládnout? Přeci jen na myšlení nikdy moc nebyl, a tady de vo peníze, majetek,“ dodá vážným tónem.

Angelika se nadechne. Ví moc dobře, co bude říkat. Musí být ale opatrná, aby nevzbudila podezření. Ale s touto myšlenkou musela přijít teď, než začne zámecká paní hledat někde jinde či ji napadne někdo jiný.

Slzy a nárek zaplňují příbytek správce Baragnona. V místnosti s mrtvým tělem zůstává jen jeho rodina, ostatní odešli. Urození pánové s Bapaumem a Segraisem vyrazili za vrahy, s nimi ještě několik

mužů se psy, paní hraběnka diskutuje se svými společníky a zbytek služebnictva se věnuje své práci. Ačkoli téma vraždy správce je neopouští.

Čtrnáctiletá Marie se téměř zhroutila, sedí na židli, dívá se na mrtvolu otce a tiše štká, její matka a bratři se dávají do nejsmutnějšího díla, které je mohlo potkat. Musí omýt mrtvolu manžela respektive otce a připravit svou milovanou bytost na poslední cestu. Už poslali pro kněze, chudák zemřel bez rozhřešení.

Třináctiletý Jacques i jedenáctiletý Edmond mají též oči plné slz, ale cítí se muži a chápou, že musí teď být silní a postarat se o matku a sestru, zvláště Jacques je náhle hlavou rodiny.

„Zapíchl ho jako psa,“ roní slzy paní správcová a omývá hlubokou ránu pod prsní kostí manžela. Zbavili ho už šatů a snaží se očistit jeho tělo. Džber přinesený jedním ze synů se barví nejprve do růžova, pak do červena.

Jejich práce je nesmírně těžká především psychicky, stále jsou v šoku. Smrt sice patří v této drsné době ke každodennímu koloritu, ale správce byl zdravý a nikde nebyly hlášeny žádné nepokoje. Jeho vražda přišla jako blesk z čistého nebe.

Obléknu ho do nových šatů, podobným těm pošpiněným krví a uloží na lůžko. Kolem rozmístí svíčky a budou čekat na příchod kněze. Sice mu nedokázal dát poslední pomazání, ale alespoň se pomodlí za jeho duši a v krátké době ho vypraví na poslední cestu. S uložením těla do země nelze dlouho otálet, stále je horko a hrozí nákaza. Tuhle noc však budou s ním, naposledy. Paní Baragnonová uchopí křečovitě oba chlapce za ramena, přitáhne je k sobě a hlavou se jí honí ty nejčernější myšlenky. Manžel nepředstavoval jen laskavého a milujícího otce, ale také zdroj jejich obživy, co s nimi teď bude? Paní hraběnka si nebude vydržovat někoho, z něhož nemá užitek. Jistě se pro ně na zámku práce najde, pokud ji budou chtít najít, ale i tak se změní jejich výsadní postavení. Správce na tak významném panství je někdo, naopak obyčejné služebnictvo téměř nic.

Výprava za vrahy samozřejmě žádný úspěch nepřinese, jak by také mohla. Rozdovádění mladíci pouze vyplaší zvěř, kterou se následně pokusí ulovit, což se jim povede jen s jedním kancem. Alespoň nějaká trofej. Otec Francois nejprve utěší vdovu, pak si řekne o honorář, čímž oblaží svoje srdce a nakonec vyprovodí správce Baragnona na druhou stranu. Dojemný pohřeb se koná následného dne navečer, za účasti všech urozených osob ze zámku. A pochopitelně většiny služebnictva, které daleko upřímněji než šlechta kondoluje pozůstalým. Velmi prostá následná hostina pro služebnictvo, a naopak vybrané pokrmy a jejich hojnost pro panstvo, smutný obřad završí.

Od té doby uplyne několik dní, hraběnka si vážně promluví se svým bývalým milencem a ten přikývne na její nabídku. Pokusí se zastoupit správce, alespoň na čas. Pokud by svou roli nezvládal, budou společně hledat náhradu. Zeptá se také na rodinu Baragnona a zámecká paní jen lhostejně pokrčí rameny. On je teď správcem, ať jim najde odpovídající práci a taky ubytování. Je jí jedno, co s nimi bude, jen ať přinášejí co nejvyšší přínos. On přikývne, má jistý plán a chce jen posvěcení.

Je další večer, paní Baragnonová se svými potomky sedí při matném osvětlení od jedné svíčky v jídelně. Ona i její děti vykonaly všechny práce jako obvykle, zatím se nic nezměnilo, pouze účta k jejich rodině poklesla, stejně jako její význam. Ona s úzkostí čeká, kdy někdo přijde a vyjeví jim jejich budoucnost. Starší šlechtic byl pověřen převzetím povinností jejího manžela, strávil hodně času v jeho pracovně, s nimi se však jen minul. Vystrašená matka se chystá poslat děti spát, venku již začíná přebírat panství noc a ony nejsou v dobrém stavu. Především psychickém, stále se nemohou vyrovnat se smrtí otce a nervozita jejich matky se přenáší i na ně. Ještě než stačí zoufalá žena promluvit, ozve se zaklepání a ve dveřích se objeví pan d'Holfene. Všichni vyskočí, aby se mu mohli poklonit.

„Pane správce, Milosti ...“, koktá vdova Marie, netuší, jak správně šlechtice oslovit.

„Neruším vás v rozjímání?“ odvěti příchozí a snaží se, aby jeho hlas zněl vlídně.

„Rušit? Jistěže ne, pane,“ řekne žena rychle.

„Posadíme se,“ přitáhne si židli Geofri, ostatní váhají, stojí dokud jim důrazně nepokyne rukou,

„Musím si s vámi promluvit, o vás,“ dodá a v bývalé paní správcové hrkne. Už je to tady.

„Co s námi bude?“ vysloví svou otázku očividně vyplašeně.

„Záleží především na vás, madam,“ odvětlí muž, žena se zachvěje, oslovení madam ji spíše vyděsí, snaží se být příliš zdvořilý, jistě přináší špatné zprávy.

„Na nás? Co my můžeme ... vy rozhodujete, a paní hraběnka, samozřejmě,“ dodá Baragnonová rychle.

„Paní hraběnka mi dala volnou ruku, abych se s vámi domluvil,“ odpoví šlechtic a pohlédne trochu nejistě na děti kolem, jejich smutné oči na něho upřeně hledí, i jim je jasné, o jak závažné věci zde právě rokují, „Možná by bylo lepší promluvit si o samotě,“ dodá s patrnou nejistotou v hlase.

Jeho poznámka je rozkazem, matka jen lehce kývne a její ratolesti se rychle zvedají, s hlubokou úklonou směrem k novému správci záhy opouštějí místnost. Sednou si potmě do ložnice a budou si šeptem povídat, jejich rozhovor se neobejde bez slz, nelze se vyhnout vzpomínce na otce.

„Je mi líto vašeho manžela, madam,“ začne od začátku pan d'Holfene, „Docela jsme si rozuměli. Bohužel se stala ta hrozná událost ... máte představu, co budete dělat dál? Vy a vaše děti?“

„Představu?“ pozvedne ona své zarudlé oči, je stále ještě mladá, ač má čtrnáctiletou dceru, je jí teprve jednatřicet let, vdávala se velmi mladičká, není nijak krásná, ale její tvář má něco do sebe. Není otlá, spíše plnoštíhlá, přeci jen práce v kuchyni a občasné ochutnávání jí přinesla pár kilo navíc. Ale stále zůstává poměrně přitažlivá. Starostlivá a pracovitá matka.

„Co bude teď, po smrti manžela ...“

„Pane, mám tři děti, dcera už bude možná brzy na vdávání, ale kde sehnat teď vhodného ženicha. Ale kluci, ještě jsou moc mladý,“ zalíjí se její oči slzami.

„Chápu, musíte se postarat o rodinu.“

„Pane, prosím, buďte k nám laskavý. Budu ještě víc pracovat v kuchyni, jsem dobrá kuchařka. Děti mohou dál sloužit na zámku, jako doposud ...“

„Jistě, mohou,“ přikývne pan d'Holfene, „Díval jsem se na účty, váš muž mnoho nedostával, a vy a děti už vůbec nic. Ale zase jste měli zadarmo ubytování, stravu, ošacení. Mnoho jste asi neušetřili.“

„Bohužel, mnoho ne, vlastně nemáme skoro nic ...“, zlomí se ženě hlas.

„Když váš muž vykonával svůj úřad správce, odpovíдало postavení vaší rodiny na zámku jeho úřadu. Ovšem pokud budete jen kuchařkou, vaše děti jen sloužícími ...“

„Rozumím, pane,“ přikývne ona smutně, „I tyhle prostory nejsou pro služebnictvo, že?“ rozhlédne se s nostalgickým pohledem kolem.

„Upřímně, nejsou, madam.“

„Nejsem žádná madam a vy to víte. Pane, prosím, řekněte, co s námi bude.“

„Říkám znovu, záleží na vás,“ zopakuje šlechtic své předchozí tvrzení.

„Vždyť o nás rozhodujete vy, jak jste řekl.“

„Máte pravdu. Proto jsem přišel. Měl jsem vašeho muže rád, dobře jsme si rozuměli,“ mluví pan d'Holfene soucitně, zapomene však dodat, že mu stál v cestě a proto ho nechali zavraždit, „Velice rád bych vám pomohl. Vám i vašem dětem.“

„Jste šlechetný.“

„Jsem už starší a osamělý, paní,“ řekne a pozvedne zrak, ona se náhle zachvěje, v jeho pohledu je víc než jen soucítění s vdovou a jejími sirotky.

„Jste v nejlepších letech ...“, trochu Marie zalže, ačkoli je stále ještě zachovalý, roky jsou znát, bude mu za pár let padesát, pomyslí si, a v té době tato hranice již představuje značné stáří. Ačkoli je rozdíl mezi udřenými lidmi a panstvem, choroby těla a sešlost kastovní rozdílý nedělají.

„Je mi už čtyřiačtyřicet,“ vyjeví on svůj věk a ona se zarazí, na uvedené roky přeci jen vypadá starší, ale asi si dost prožil a možná i užil.

„Jste ještě mladý, můžete si najít ženu, jste šlechtic ...“

„Jsem šlechtic, ale bohužel mám stejně málo jako vy, madam,“ usměje se tentokrát bolestně on, „Paní hraběnka je mou dlouholetou přítelkyní, ale majetek nemám žádný. Možná bych mohl hledat nějakou dívku z dobré kupecké rodiny, s bohatým věnem, ale těžko říct. Ani já nejsem moc dobrá partie,“ povzdechne si.

„Pane, snažím se pochopit, co mi naznačujete ...“, nedokáže ona zastřít chvění hlasu.

„Podívejte, budu tedy mluvit naplno. Vy jste teď vdova, já jsem taky sám. Paní hraběnka mě požádala, abych převzal úřad po vašem muži. Jsem ale připraven převzít i zodpovědnost za vaši rodinu. Postarám se o vaše děti a i o vás. Vlastně se vaše postavení na zámku nijak výrazně nezmění, dám každému najevo, že jste pod mou ochranou.“

„Pane, můj muž ještě ani nevychladnul ...“

„Nijak nenaléhám a nespěchám, dám vám čas. Není lehké žít dlouho bez muže a pro mě bez ženy. Můžeme si být vzájemně prospěšní. Já nebudu muset jezdit hledat uspokojení do Dijonu, vy nebudete osamělá. Zůstanete vdovou, ale zároveň pod mojí ochranou. Všichni budou vědět, jak se věci mají a budou vám prokazovat úctu jako doposud,“ rozhodne se vybalit na vyplašenou ženu svoje představy. Ať si jeho nabídku přebere jak chce, zase tak moc si vyskakovat nemůže.

„Máme žít v bezbožném stavu ...“

„Bůh nám odpustí,“ usklíbne se šlechtic, pak si uvědomí krátkou dobu od smrti Jacquese a znovu vlídným hlasem pokračuje, „Nechám zcela na vás, kdy se začnete cítit opuštěná, kdy uznáte za vhodné znovu být s mužem, však mi rozumíte.“

„Nabízíte mi obchod?“ trochu se ona otřese.

„Obchod v tomhle případě není hezký slovo. Nabízím vám pomoc, nabízím vám oporu, nabízím vám spolupráci při výchově vašich dětí a jejich dalším zabezpečení. Nalezení vhodného ženicha pro vaši dceru, vhodnou budoucnost pro vaše syny, v rámci našich možností. Nabízím vám zachování téhle prostor, významného postavení na zámku.“

„A za to chcete ...“

„Ve svý podstatě nic. Vždyť i občasný vzájemný potěšení je i pro vás výhodný. Pokud si však chcete najít nějaký jiný muže, v brzký době ...“, pokrčí on zdánlivě lhostejně rameny, možná je až příliš tvrdý a otevřený, ale nechce chodit dlouho kolem horké kaše a taky chce vědět, na čem je. Cítí se skutečně sám, má v úmyslu na zámku jako správce zůstat trvale a až odjede omladina, a že určitě jednou zmizí do Paříže, o tom nepochybuje, zůstane tady sám. Proč by nemohl mít své jisté přímo na zámku. Pokud bude vdovička nepříliš lačná po tělesném styku či mu neposkytne dostatečné potěšení, vždy má možnost se ještě uspokojit v Dijonu.

„Kdybych řekla ne ...“, vyslovuje ona své slova téměř šeptem.

„Rozmyslete se, paní. Není kam spěchat. Ale přesto, pokud moji nabídku odmítnete,“ zamyslí se on, „Dostanete práci na zámku odpovídající vašim schopnostem. Už něco děláte, ale přeci jen, vaše děti by musely být víc vytížené. Teď jen spíš pomáhají. Ale práce se pro vás všechny určitě najde. Možná však máte nějaký zázemí, rodinu manžela nebo vaší, která vám pomůže. Třeba se najde nějaký muž, který vás bude chtít za manželku i s těma dětma ...“

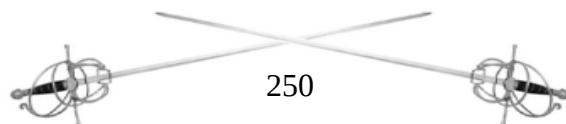
„Těžko se o nás někdo postará,“ znovu se její oči zalesknou, „sám víte, jaká bída je všude voko. Nemáme kam jít, abysme na tom nebyly mnohem hůř než tady.“

„Zůstat můžete, ať už se rozhodnete jak chcete,“ odpoví on, na chvíli se odmlčí a pak pokračuje, „Paní, možná se teď zlobíte, možná si myslíte, že vás chci jen využít. Ale paní, tak to není. Vidíte, mluvím s váma otevřeně, nic vám nezakrejuvám. Jen jsem vyhodnotil, jak na tom teď ste vy a jak na tom sem já. Ve vobou našich případech nic moc, to si musíme přiznat. Myslel sem, že bysme si mohli být navzájem užiteční. Nechci využívat vaší ztráty, myslím svou nabídku dobře. Možná sem nevomalenej, ale já nikdy nebyl nějaký salónní typ, jsem zvyklej mluvit rovnou k věci. Rozumíte mi?“

„Snažím se, pane správce,“ pozvedne ona své zarudlé oči a snaží se proniknout do mysli muže naproti ní sedícímu. Není si jistá, zda ji vydírá či ji naopak nabízí pomocnou ruku. Je asi opravdu osamělý, možná ani není zlý, s manželem si rozuměli. Možná taky jen hledá někoho, s kým by mohl být na stará kolena.

„Nu, asi půjdu,“ prohodí pan d'Holfene, „Co jsem vám chtěl říct, tak sem vám řekl. Rozmyslete se. Dám vám čas. Zatím budete dělat to co doposud a bydlet v téhle místnostech.“

„Děkuji, pane správce.“

„Paní, snad jsem vás neurazil,“ zvedne se šlechtic ze židle, v tu chvíli vyskočí i ona.

„Ne, ne,“ řekne Marie rychle, ačkoli má velmi rozporuplné pocity.

„Paní, mnoho vztahů i manželství je založených pouze na rozumu. Já vám nabízím podobnej vztah. Možná k sobě nakonec najdeme cestu, kdo ví. Určitě vás ale do ničeho nutit nebudu,“ dodá na závěr, ačkoli je jeho nabídka výrazně podpořena naznačenými výhodami. A naopak, v případě odmítnutí se nepochybně postavení celé rodiny na zámku výrazně ztíží.

„Budu o všem přemýšlet,“ odpoví vdova s těžkým srdcem.

Pan d'Holfene odchází s rozpaky, vycítil určitý odpor, na druhé straně je rád, že má toto jednání za sebou a vyjevil své požadavky. Nejde mu o nic jiného než si vytvořit své jisté zázemí. Pokud bude paní Baragnonová ochotná mu vést jeho domácnost a být mu i povolná v posteli, je připraven se k ní chovat vlídně a postarat se i o její děti. Pokud však odmítne, stanou se všichni pro něho bezcenní, respektive budou mít jen hodnotu své pracovní síly.

Zdrchaná žena dlouho hledí na již zavřené dveře bez pohnutí. Hlavou se jí honí různé myšlenky. Dostala jasnou a snad až příliš otevřenou nabídku. Pravda, není špatná, pokud bude ochotna zahřívát postel stárnoucímu šlechtici, starat se o něj. Ten není určitě k zahazení, ačkoli roky jsou na něm znát. Postavu má stále velmi udržovanou, je urozeného původu, blízký přítel paní hraběnky a nový správce. Pokud jí a jejím dětem bude nakloněný, mohou se mít dobře jako doposud, možná i lépe.

Má ale vyhovět jeho dost drsně zformulované žádosti? Pokud ano, tak výhradně kvůli svým dětem. Přišla o muže a tím pádem na jejích bedrech leží odpovědnost za potomky. O ně se musí postarat, zajistit jim budoucnost. Ale i střechu nad hlavou a jídlo v přítomnosti.

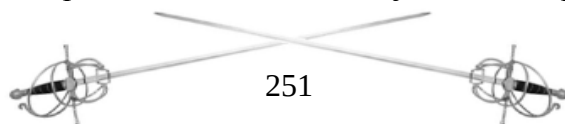
Netuší nic o komplotu připraveném proti jejímu muži, tak dalece kombinovat nedokáže. Loupežná přepadení a vraždy nejsou až zase tak výjimečné, bohužel teď se dotkly její rodiny. Přesto má trochu ze šlechtice obavy, ať již kývne či ne na jeho nabídku, je zcela v jeho rukách. I její děti. Představa, že by musela opustit tyto prostory a možná i zámek, ji děsí. Dobře ví o bídě, která okolo všude panuje. A oni mají jen nuzné úspory. Má vlastně vůbec na výběr, pokud nechce ohrozit své děti? Vzpomene si na svého muže, jak byl hodný a pozorný a po lících ji začnou stékat slzy.

ANGELIKA ŽÁDÁ O PODPORU

Angelika de La Solignac d'Saussier stojí u okna v salóncu a tváří se spokojeně. Nejen kvůli dobré večeři, která před chvílí skončila, ale především proto, že ji zatím její plány vycházejí více než dobře. Pravda, ještě neví, jak se odvíjí děj na zámku Cavarlene, ale zde již prosadila svou vůli ve značné míře. Zpacifikovala švagrovou Julii, která ji oponuje daleko méně než zpočátku. Omotala si kolem prstu svého manžela, který ji zobe z ruky a plní její přání. Dává mu občas možnost projevat svou vůli, ale i tehdy jen skrytě plní její představy. Švagr Baptiste se jí líbí čím dál víc, mládenec je na rozdíl od svých sourozenců i chytrý. Pan d'Holfene je jí zavázán a zcela na její straně. Také není žádný myslitel a bude rád za pomoc. Ujal se již funkce správce a točí se kolem vdovy po odstraněném úředníkovi. Ale proč ne, ať si užije. Pan de Mortimer se zhostil role milence zámecké paní velmi dobře, dokáže ji zabavit a tím pádem zajistit její dobrou náladu. Moc důležité pro další plány Angeliky. Ta se znovu spokojeně usměje, vlastně teď ona tahá za nitky téměř ve všem, co se zde děje.

Vše má ale jeden háček, dokonce velký zádrhel. Potřebuje ještě získat podporu paní de Besiere. Ona je více než důstojný protivník, chytrá, vypočítavá, podezřívavá. Ano, omotala jí síť pavučin, aby se stala závislá na lidech, které jsou na straně její dlouholeté společnice. Nelze s ní však lehce manipulovat, je nutné ji přesvědčit, aby i ona přispěla k naplnění dalších záměrů.

Baronce de La Solignac chybí peníze. Už nikdo z jejího okolí nemá téměř nic, všechny skryté úspory její i pana d'Holfene jsou pryč. Rodina jejího manžela má holý zadek od začátku. Jediným kladem je, že její tchán panství manžela příliš nezadlužil a existující dlužní úpisy vykoupila paní hraběnka.

Poměrně nízký dluh je svým způsobem téměř neuvěřitelný. Ovšem všichni na Solignacu žili jak vandráci, což byla cena za jeho rozumnou hospodářskou politiku.

Ano, daly by se získat nějaké prostředky zástavou či prodejem pozemků rodu Solignaců, ale tuto možnost bere až jako poslední řešení. Ví totiž o jednom významném zdroji ve svém okolí. Hraběnka má stále peněz dost, ač již není tak pohádkově bohatá jako před zjevením jejího syna. Ovšem na zdejší poměry, které jsou oproti pařížskému prostředí diametrálně odlišné, disponuje stále velkým množstvím financí, které by pomohly ctižádostivé krásce naplnit její sny. Bez ohledu na železko v ohni, které představuje markýza de Cavarlene, pokud Raoul splní svůj úkol a učiní ji v brzké době vdovou.

Angelika se usměje, svým strašným způsobem. V poslední době kolem ní sklízí svou úrodu kmotřička smrt a ona je její dvorní dodavatelkou. Mark Bellison, tchán baron a jeho sestra, správce Baragnon a další tři náhodně vybraní muži to již mají za sebou. Připravuje se smrt markýze de Cavarlene. Nesmí zapomenout ani na novorozeně, kdesi ukradené, utracené jen pro jejich potěšení a rozptýlení při černé mši. Svědomí ji rozhodně netrápí. Život bližního pro ni nikdy neměl žádnou hodnotu. Naopak, utrpení druhých pro ni není jen nutností pro naplnění jejích záměrů, ale přináší ji i potěšení. Absolutní moc nad životem jiného ji fascinuje, možnost vzít někomu život je tak nádherný a vzrušující pocit.

Čeká již deset minut v salóncu, má domluvenou schůzku s hraběnkou. Pozoruje z okna zlověstnou oblohu. Ač by za normálních okolností ještě panovalo světlo, těžké bouřkové mraky zahalily okolí zámku do stínů. Zvedá se i vítr a každou chvíli začnou z nebe padat velké dešťové kapky. Vzhledem k dusnému vzduchu se dala bouřka čekat, zatím ještě jen hrozí, ne, v dálce se již objevil první záblesk. Angelika se při jeho spatření usměje, vzpomene si na tajnou mši v lese a pořádné hromobití, které ji doprovázelo. Že by se opět připomněly temné síly a přispěchaly jí na pomoc, až bude ovlivňovat svými argumenty mysl bohaté paní de Besiere?

Paní baronka nechala přichystat jen velmi decentní občerstvení, ani jedna z žen se nepřecpává, velmi dbají na své krásné postavy, vždyť jejich těla představují jejich zbraně, nástroje k prosazení jejich záměrů. To jistě oblíbený likér zámecké paní přijde daleko více vhod. Paní de La Solignac je nervózní, následný rozhovor výrazně ovlivní její další plány. Musí dostat stárnoucí šlechtici na svou stranu, potřebuje její podporu a především její peníze. S nimi pak zajistí další příjmy a vybuduje si jejich výrazný zdroj do budoucnosti. Vše má bezvadně promyšlené.

Ale i paní de Besiere se na schůzku dobře připravila. Je si navíc jista svou převahou nad zelenookou kráskou, stále disponuje oproti ní obrovskými zkušenostmi. Neuniklo jí, jak se její nová rodina na zámku roztahuje, ale nijak ji jejich počínání netrápí. Naopak, je ráda, neboť alespoň trochu rozhánějí její obrovskou nudu. Už dva roky zde musí dýchat hnusný čerstvý vzduch venkova, přitom by dala nevím co za trochu toho nádherného smradu z pařížských ulic pokrytých výkaly a jiným svinstvím.

Nedá se ale nic dělat, Mazarin se ukazuje daleko odolnější, než by si kdo dříve pomyslel. Dva roky je držen vévoda de Beaufort pod zámek a nic. Žádné nepokoje, žádné protesty, žádné spiknutí. Prý to vše v pařížském soudním dvoru, který tvoří vlastně francouzský parlament, ale téhle většinou úřednické šlechtě moc nevěří a hlavně jí pohrdá. Ztratila již víru v brzký návrat a mládí okolo ní přišlo jak na zavalanou. Za trochu peněz na jejich udržování jejich přítomnost stojí. Zvláště když našla pana de Mortimer, který je po dlouhé době milenec se vším všudy. Žádný obyčejný lokaj, byť s urostlým tělem, ale šlechtic, výborný milovník a dobrý společník.

Na Angeliku však hledí podezřívavě. Ona je zde za vším, manipuluje svými příbuznými, postarala se o tchána i o tetu. Začíná uvažovat, zda vražda správce Baragnona byla jen skutečná nehoda či zda nešlo o mnohem víc. Zvláště když se zpočátku váhající Geofri vrhl s takovou vervou do nové funkce. Nenechali ho nakonec odstranit oni? Kupodivu, i kdyby tahle domněnka byla pravdivá, nijak by ji nevyvedla z míry, oceňuje každý dobrý tah. Jen asi bývalý správce byl kovanější než ten nový a určitě se mu taky dalo více věřit. Nikdy by si nedovolil ji obrátit o jediné sou. Geofri možná svou roli zvládne, ale určitě bude nutné se mu pořádně dívat na prsty, kolik mu zůstane za nehty. Pokud odstranili Baragnona, aby dosadili na jeho místo svého kamaráda, provedli celý záměr velmi dobře, uvědomuje si hraběnka a v duchu se usměje. Včetně té komedie okolo. Však je Angelika jen její kopie, vše co zná, ji sama naučila.

Příchod starší ze šlechticů do salónu doprovodí záblesk a následné zahřmění, bouře je již poblíž zámku a déšť dopadá na nádvoří, zahradu i střechu. Syn nebožtíka správce zapálí jednu svíci na komodě, pak uctivě vycouvá z místnosti. Z venku přichází jen velmi málo světla a místnost se propadá do tmy. Nicméně stíny přetrvávají i nadále, budou svědkem rozmluvy dvou velmi mazaných a všehoschopných bytostí.

Obě ženy se přivítají milým úsměvem, zasednou za stůl a začnou klábosit o banálnostech. Dovedly by se takto bavit hodiny, dnes však mají jiný záměr. Proto po krátkém obecném úvodu přejde mladší ze spoleknic k věci.

„Mám mnoho co na srdci,“ řekne baronka a svá slova doprovodí okouzlejícím úsměvem, „Mám velké plány pro naši budoucnost a potřebuji se s vámi poradit.“

„Poradit?“ přeběhne letmý úsměv po tváři Marion-Anne, však jistě nejde jen o radu, ale taky o splasklý váček novomanželky.

„Přemýšlela jsem, jak zajistit do budoucnosti příjem pro mého muže a pro mě, vlastně pro celou rodinu. Panství Solignaců nestačí uživit ani samo sebe, ty co tam žijou, sou vychrtlí, podvyživený, trůu bídu. Všichni žijou z ruky do huby.“

„Varovala sem tě, že tahle partie tě bohatou neučiní.“

„Promiňte, ale možná ano,“ zavrtí hlavou Angelika a začne pomalu poodhalovat své plány. Co možná nejjemněji se zmíní o možnosti prodávat kouzelné lektvary, afrodisiaka, léky i jedy. Nevynechá ani možnost spolupodílet se na výchově vhodných prostitutek a prostitutů. Přitom by ráda nejprve získala klientelu v okolí, později ovládla Dijon a nakonec přenesla své podnikání do Paříže. Zkušenější intrikánka poslouchá pozorně, nedá žádným projevem znát své pocity.

„Tohle ale není moc hodný baronské korunky,“ řekne jen jako reakci na vyslechnuté názory.

„Hodné, nehodné,“ ušklíbne se Angelika, „Důležitý je výsledek,“ doprovodí její slova mohutný záblesk a skoro okamžitě ohlušující rána, jako kdyby uhodilo do jedné z věžiček zámku, „Peníze nesmrděj, nikdo nebude zkoumat, odkud sou.“

„S tím můžu souhlasit, ale pokud získáš pověst matky děvek, rozhodně tím ve společnosti nevoslníš.“

„Proč bych s tím byla spojovaná? Tedy možná tady někoho souvislost napadne, ale pozdějc, až se všechno rozběhne, tak to budeme jen z povzdálí řídit. Budeme jen doporučovat a za nás budou pracovat jiný.“

„Dej si pozor, tohle všechno by vás mohlo přivést až před soud nebo do vězení! Ty různý lektvary, ty hraničí s čarodějnictvím. Vo jedech ani nemluvím! A prodej dívek a chlapců, ne každá a každej z nich asi budou celý štěstím bez sebe, že do nich budou starý smradlavý úchylové strkat svoje klády. Nebo snad myslíš, že se k vám zájemci vo prodej svýho těla sami pohnou?“ upozorní paní de Besiere na některá úskalí.

„Na všechno budou jiný lidi, kdyby i nějaký problém nastal, tak nám nikdo nic nedokáže! Co se týká čarodějnictví, nebude to tak žhavý. Sama víte, jak touží mnohý dámičky po zázračnejch lektvarech, který jim pomůžou voblouznit jejich vysněnýho. A pánové zase doufaj, že jim podobná medicína navrátí jejich mužnost, zlepší jejich výkon. Však vy sama máte nějaký takový přípravky, dobře vím, že jste vobčas dávala něco i Markovi, aby byl více při chuti a výkonnější ...“

„Jsi prostořeká! Jako bych už nedokázala vzbudit dostatečný zájem muže i bez toho!“

„Však víte, jak všechno myslím,“ řekne rychle zelenooká kráska, nesmí společníci popudit „Vy určitě nic takovýho nepotřebujete, ale muži, je lepší, když jsou podpořený, aby nám déle vydrželi, ne?“ rozesměje se rozverně, „Aby ho měli tvrdší a dýl jim stál ... znovu mohli pokračovat ...“

„Chceš snad poradit, jak zvýšit výkonnost svýho manžílka?“

„Umím si poradit stejně dobře jako vy. Ale vy mě jen škádlíte. Mluvíme vo jinejch zákazníkách, co nám budou sypat svoje zlatáky. Za ně jim dodáme, co budou chtít, ve vší diskrétnosti. Nikdo se nebude chtít chlubit různěma zájmama, však mi rozumíte. Někdo rád moc mladý masíčko, což by určitě

veřejnost nesla těžko. Někdo má rád i trochu toho násilí. Jinej zase chce hezkýho kluka, což je moc velké hříchy. Když budou vědět vo naší spolehlivosti, tak budou rádi platit.“

„V tom máš pravdu, určitě. Ale pokud chceš začít vydělávat, potřebuješ dvě věci. Za první mít zboží, který chceš nabídnout. A za druhý bohatý zákazník. Který vám musí důvěřovat, sama říkáš, že jejich choutky by veřejnost určitě moc hezky nepřijímala.“

„Právě. Co se týká holek a kluků, podívejte se všude kolem, jaká bída panuje. Je tu spousta sirotků, spousta rodin, co budou ochotný prodat jedno dítě, aby nakrmily ty další. Navíc, když zmizí někde nějaký kluk nebo holka v rodinách těch největších ubožáků, kdo je bude hledat. Panství Solignaců je pro něco takovýho jako dělaný. Tam můžeme mít základnu, kde vychováme poslušný mladíky a dívky. Dostanou tvrdou školu a teprve pak je nabídneme,“ vysvětluje baronka a pokračuje, „Baptiste je šikovnej a tohle zvládne připravit. Máme tam i babu kořenářku, je dobrá, vyzkoušeli sme ji na starým baronovi a jeho sestře, zvládla jim připravit pochoutku, po který přesně jak řekla zcepeněli. Bude pro nás míchat co budeme chtít.“

„I kdyby tohle všechno vyšlo, tak jak dostaneš svoje zboží k zákazníkům? Nebo snad chceš vyvolávat přímo na rynku, za zlaták jedno povzbuzovadlo pro pána, jeden flakón pro otravnýho manžela, jedna nevinná panna pro vaše potěšení, jeden krasavec s pevným zadkem pro převrácený? Už vidím, jak se k vám hrnou zájemci,“ vysmívá se hraběnka, ale v duchu už přemýšlí o záměrech své společnosti. Myslí své plány vážně a je dost šílená, aby je prosadila.

„Právě proto přicházím pro radu,“ odvěti se zdánlivě nevinným pohledem Angelika.

„Mám snad já vobjíždět panství či bohatý měšťany a nabízet tvoje zboží?“ dělá nechápavou Marion-Anne.

„Ale paní hraběnko, však znáte i jiný cestičky.“

„Jiný cestičky?“

„A kdopak vám plní vaši pokladničku v Dijonu? Copak vám nepatří hostinec, kde se dají sehnat i jiné služby? Určitě se tak dají voslovit i další, kdo budou mít zájem vo naše zboží. Nikdo nebude tušit, odkud ty děvky nebo ty parchanti pocházej. Nebo kdo přivezl ty lektvary. Jen budou platit.“

„Vida, už jsme u toho. Chceš využít moje lidi?“

„Vaše lidi a vaše zkušenosti. A ...,“ zarazí se baronka.

„A?“ zeptá se výsměšně hraběnka, jelikož se odpovědi nedočká, sama pokračuje, „Taky bys potřebovala něco do začátku. Máš díru v kapse a tvůj manžel má taky splasklej váček, snad jenom ten s penězma,“ dodá škodolibě.

„Vám není ani třeba nic říkat, na všechno přijdete sama,“ přejde Angelika štulec v podobě narážky na mužnost manžela a svá slova doprovodí kukučem, jenž je nevinnost sama.

„Co z toho budu mít já?“ ozve se v zámecké paní obchodnice, „Pokud si vzpomínám, už mi dlužíš za výdaje za svatbu, za věno, vydržuju vás tady ...“

„Chcete podíl?“

„Podíl? Proč ne, pokud tvůj obchod bude vzkvétat. Ale co když neuspěješ? Kdo mi pak vrátí moje peníze, kdybych ti třeba i půjčila?“

„Bude vzkvétat, o tom nepochybuju. A co teprve, až se pozdějc přesuneme do Paříže. I tam znáte mnohý z podsvětí, vy nebo Geofri. Stejně jako můžete doporučit klienty či spíše klientky.“

„Ještě aby mě tak někdo s tímhle spojoval!“

„Proč by vás s tím spojovali? S nevěstincem v Dijonu vás taky nespojujou a penízky se sypou. Tohle bude stejný. Všechno zaříděj prostředníci, s těma zase bude jednat Baptiste. Anebo ještě jeden prostředník. Ke mně, a natož k vám, bude hodně daleko.“

„Vždyť vlastně nemáš vůbec nic! Jen pár nápadů a možná nějakou bláznivou kořenářku. Přitom mluvíš, jako bys mohla zásobovat nejen tuhle provincii, ale taky i Paříž! Víš kolik bys potřebovala lidí, abys tohle mohla zařídít? Abys měla síť zákazníků, abys měla dostatek lektvarů, abys měla dost holek a kluků, který budeš nabízet?“

„Všechno má svůj čas a musí se začínat s málem. Postupně se můžeme rozšiřovat. Nejsem bláznivej snílek,“ odpoví vážným a důrazným hlasem baronka.

„Snílek určitě nejseš,“ zavrtí hlavou hraběnka, taky zvažní, „Dokonce si myslím, že jsi schopná tohle všechno připravit. Nesmíš ale zapomínat na svou bezpečnost, už vod začátku,“ pokračuje, „Možná někdo nebude chtít jen vobyčejnej lektvar na zlepšení šukání, ale navopak, aby se už po něm manželé ani nezavrtěl. Možná nějaká coura nebo parchant budou zlobit a zemřou. Taky může bejt zákazník ještě větší prase, než si myslíš a nějakou holku nebo kluka ti voddělá. Všechno tohle je nebezpečný a musíš se postarat, aby k tobě nevedla žádná stopa. Nejlepší ani k tvý rodině, když už si mluvila vo Baptistovi.“

„Dám na vaši radu, paní hraběnko,“ odvětlí se skrývanou radostí Angelika, poslední slova spolčnice ji utvrzují v názoru, že bude ochotná spolupracovat.

„Budete potřebovat zázemí na Solignacu, ale ne na statku. Taky vhodný lidi, vybraný, kterejm se dá důvěřovat. Ty budou něco stát. Taky peníze, abyste mohli koupit pár holek a kluků, který vám potom posloužej. Stejně tak vhodnýho prostředníka, kterej vaše zboží bude nabízet. Možná vybudovatovej dům v Dijonu, samozřejmě pod falešným nájemcem či majitelem,“ pokračuje zkušenější z žen ve výčtu základních investic.

„Máme vodhodlání a jsme připravený,“ odpoví sebevědomě Angelika, jak se zdá, hraběnka zabrala na udičku, však ona nikdy nevynechala žádnou příležitost, jak přijít k penězům. Jedno nakolik byly krvavé a jakými metodami je získala.

Obě ženy, za dunění bouře a mohutných záblesků, ozařujících nejen okolí zámku ale i salónek, pokračují v dohadování podrobností. Našly společnou řeč. Sama hraběnka dobře ví, kolik stojí různé patoky a jaká je po nich šánka. Vhodnými dotazy vytahuje ze spolčnice podrobnosti, ta je však stále ostražitá, aby neprozradila více, než je nutné. Tváří se naprosto spokojeně, přeci jen se nechala ukolébat velmi vstřícným postojem Marion-Anne, která navíc sama projevuje zájem o tento druh podnikání.

„Pro všechno tohle vám překázal správce Jacques?“ vypálí náhle a zcela nečekaně otázku paní de Besiere, ve tváři kamenný výraz, oči však upřené na svou spolčnici, aby jí neunikla její jediná reakce.

„Správce Jacques?“ protáhne paní de La Solignac, mráz ji přejede po zádech, žaludek se jí sevře, na obličejí snad nedala nic znát, v jejích očích se ale možná na zlomek vteřiny objevil strach.

Hraběnka však stále mlčí, jako by náhle zkameněla, nutí tím svou spolčnici pokračovat

„S vraždou správce nemám nic společnýho,“ lže mladší z žen jak nejlépe umí, „Přece dobře víte, že se s vámi o všem radím. Kdybys si myslela, že překáží naším plánům, řekla bych vám.“

„Angeliko,“ promluví konečně zámecká paní, její hlas je jako břitva, „nezapomínej, kde se i s celou svou siutou nacházíš. Nemáte nic, jen holou prdel. Všechno patří mně! Nemysli si, moc dobře tě celou dobu pozoruju! Neděje se tady nic, co bych si nepřála. Nezapomínej, já tě vytáhla a jen a jen díky mně můžeš tady teď spřádat svoje plány!“

„Paní hraběnko, tohle já přece dobře vím,“ je teď ledově chladná i baronka, „Nikdy bych neudělala nic proti vám, čím bych vás poškodila či vám ublížila!“

„Taky si myslím, protože jinak bys skončila i se svým manžilkem a jeho povedenou rodinou v tý jejich jedový chýši! Moc dobře si umíš spočítat, co by se stalo, kdybys mě podtrhla nebo, kdyby se mi, nedej bože, něco stalo! S mým synem by ses určitě nedohodla tak snadno jako se mnou!“

„Paní hraběnko!“ zvolá teď s předstíraným rozhořčením Angelika, „Z čeho mě obviňujete? Nikdy jsem vám v ničem neskřížila ani stéblo přes cestu.“

„Z ničeho tě neobviňuju. Ale pomalu rosteš, jak sem tě já sama naučila. Jen tě upozorňuju, že při svejch záměrech musíš tohle mít pořád na paměti!“

Mladá kráska neodpovídá, její mozek pracuje na plné obrátky, přemýšlí, kolik toho hraběnka skutečně ví a nakolik ji jen zkouší, snažíc se z její reakce zjistit skutečnost. V každém případě na chvíli zaváhala, což je neodpustitelná chyba. Až příliš tvrdou lekci teď dostává.

„Vraťme se k našim záležitostem,“ objeví se náhle znovu úsměv na tváři zámecké paní, je spokojená, získala znovu převahu nad dravým mládím.

Pokračují v diskusi nad budoucností, zmíní se i o markýze de Cavarlene, zde však mohou jen hádat, co se v její domácnosti odvíjí, nemají vůbec žádné zprávy. Angelika je však zřetelně rozhozená, ač se snaží nabýt rovnováhu a nedat na sobě cokoli znát. Stále jí v hlavě vrtá pochybnost ohledně správce Baragnona, opravdu hraběnka jen zkoušela její reakci nebo se někdo podřekl? Geofri? Julie? Nebo snad Mare v posteli? Ať tak nebo tak, je nutné se mít ještě více na pozoru. Stará dáma sice dělá, jako by se jí nic netýkalo, ale vše nepochybně velmi bedlivě sleduje a vyhodnocuje. Ke všemu není ochotná říci, kolik by mohla půjčit peněz a jaký podíl by pro sebe chtěla. Nebo jak velký úrok na dlužním úpisu.

HRABĚNKA DE BESIÈRE DIKTUJE PODMÍNKY

Na zámku Besiere se zdánlivě nic nemění, přesto všichni vycítí napětí mezi paní hraběnkou a jejími vydržovanými přáteli. Stará šlechtična dává všem zřetelně najevo, že není jen útrpným zdrojem financí, ale vůdčí osobou zdejší společnosti a je připravena si své dominantní postavení udržet. Angelika mnoho z rozhovoru s ní svým spojencům neprozradila, nicméně jim naznačila, že je nutné se chovat maximálně zdrženlivě a uctivě.

Pan d'Holfene se vrhne do práce spojené s výkonem správce a paní baronka mu velmi pomáhá. Ne zcela nezištně, potřebuje se dobrat poznání o finančních obchodech zdejšího panství, o vazbách, kontaktech, které by mohla do budoucna využít. Starý šlechtic už dále nenaléhá na vdovu po Baragnonovi, nechává ji slíbený čas, aby zvážila jeho nabídku. Všichni zatím tolerují její postavení, přeci jen od smrti jejího manžela uplynula poměrně krátká doba.

Zámecká paní se nadále tváří velmi vstřícně, nicméně ve skrytu duše s uspokojením pozoruje, jak se její okolí chová zdrženlivě, jako by byli opařeni. Což byl záměr, kterého chtěla dosáhnout. Nechce přijít o družnou omladinu ani svého současného či bývalého milence, ovšem oni musí zcela respektovat její postavení. Hodně přemýšlela o plánech Angeliky, nejsou vůbec špatné, z hlediska možných výnosů. Pravda, vydržovat si děvky a prostitutky, kšeftovat s různými lektvary či dokonce jedy, to vše není nic, co by zvyšovalo kredit urozené dámy. Ovšem pokud špinavou práci zastanou jiní, proč se bránit příjmům, když se její veškeré aktivity z Paříže před čtyřmi roky zhroutily. Do té doby dostávala pozornosti od mnohých, kterým pomáhala splnit její přání, přimluvit se za ně u vysokých úředníků, které znala a na které ledasco věděla. Dokázala si najít cestičku až přímo k Richelieuovi, než ji ten zradil a hodil přes palubu. Od té doby se jí moc nedaří.

Za dvacet let, co se pohybovala v okolí kardinála de Richelieu, se jí podařilo nashromáždit obrovský majetek. Vraždami manželů, vydíráním, pobíráním úplatků za zprostředkování služeb či slyšení, půjčováním na vysoké úroky. Vše zmizelo jedním tahem pera, kterým uznal první ministr práva jejího náhle objeveného syna a převedl na něho majetek. Zrada správce Burdaina jen dokonala její pád. Ne, stále má dost, syn jí vyplatil značné odstupné, sama pobrala hodně šperků, které mají značnou cenu, má veškeré příjmy z panství Besiere a různých aktivit v Dijonu, včetně provozování zájezdního hostince s nevěstincem. Ovšem proti tomu, čím disponovala kdysi, jde jen o drobty.

Přemýšlí, jak se vrátit zpět na výsluní. Rozhodně nehodlá zbytek života strávit zde, ačkoli pochopila nutnost nic neuspěchat. Mazarin a regentka mají sice problémy, prázdnou kasu a nepřátelé kam se podívají, ale po tvrdém zásahu proti spiknutí Důležitých jejich moc teď nikdo nezpochybnuje, ačkoli se je parlament snaží o některá privilegia připravit, zvýšit svou důležitost. Ale proč sedět se založenýma rukama, když má kolem sebe dravé mládí, které touží po úspěchu, neštítí se ničeho a jde doslova přes mrtvolu za svými představami.

Angelika je velmi nebezpečná, ale stále ji drží pod krkem. Potřebuje ji, nejen pro svou zábavu, ale i jako spojení mezi ní a dcerou, mezi ní a Paříží. Musí být vůči ní velmi ostražitá, aby ji nepřerostla přes hlavu, ale hodlá ji nadále využívat. Vlastně díky rodině Solignaců ožila. Alespoň v malém intrikuje, baví se hrou s panem de Mortimer, polidšťováním Julie i krocením ambicí nové paní baronky. Má

pochybnosti, jak a proč zemřel správce Baragnon, podezírá z komplotu svou krásnou společnici a její přátele, stejně tak bývalého milence. Na druhou stranu, pokud hodlají provozovat některé činnosti zmíněné Angelikou, Geofri se hodí na správce více než poměrně čestný Baragnon.

Nejprve pocítila hroznou zlost, když ji napadla možnost spiknutí v jejím vlastním domě, pak se ale zklidnila a naopak pocítila potěšení, alespoň se něco děje. Souboj s Angelikou, neboť ona stojí za vším a zcela ovládá své přátele, ji přináší zábavu. Nemá obavy o své postavení, vždyť bez ní nejsou oni nic. A tak to musí zůstat. Musí na ní být nadále závislí, ať se postaví na vlastní nohy, ale ona musí mít možnost jim je kdykoli podtrhnout. I proto se rozhodne vstoupit do pochybných obchodů, o kterých se jí zmínila Angelika.

Po snídani požádá manželé de La Solignac do salónku a zde jim zcela jednoznačně přednese svůj plán. Je připravena poskytnout peníze a rovněž i své kontakty pro jejich plány, žádá však za svou spolupráci vysokou cenu. Bude sepsána řádná smlouva, která bude notářsky ověřená a uložena. Půjčí jim peníze, které jim pomohou, baron však bude ručit svým panstvím. Ani úroky nebudou malé. Skončí a pohlédne do protažených obličejů mladých lidí.

„Rozhodněte se jak uznáte za vhodné,“ usměje se hraběnka, dává jim najevo jejich závislost na ní, „Můžete si jít půjčit i jinam, ale asi lepší podmínky nedostanete. U mě máte výhodu, že vše zůstává v rodině.“

„V rodině?“ neskryvá Angelika rozčarování, čekala výhodnější nabídku.

„Beru vás jako svou rodinu,“ tváří se paní de Besiere skoro jako milující matka, „Jsme přeci příbuzní a ti si mají pomáhat, nebo snad ne?“

„Pomáhat? Ale já můžu přijít o všechno!“ je pobledlý Julien.

„Milej zlatej, to můžeš vždycky. Ale uklidním tě, nechci tě připravit o střechu nad hlavou. Ta smlouva je mou podmínkou. Zvaž, co ti nabízím jako protihodnotu. Peníze pro naplnění vašich záměrů. Pobyt zde na mém zámku, kdy se vám zamane, a taky za moje peníze. Mám stále dost známých a jsem připravena je využít. Dokonce půjdu dál, pomohu vám i svými radami. Svýma lidma. Co víc bys mohl chtít.“

„Ale co když ... budu úplně ve vašich rukách ...“, koktá baron.

„To jste přece už stejně! Už mám teď v rukách nějaký pohledávky, který jsem vyplatila v souvislosti s vaší svatbou. Ukázala sem vám jinej život, než jakej ste doposud znali. Líbí se vám? No určitě! Jenže, milej zlatej, na takovej život musíš mít! Dobrá, jdi si jinam, zastav svoje panství, teda to, co ti z něj ještě patří a užívej si. Než tě doženou věřitelé. Dokážeš vydělat tolik, abys mohl splácet? Určitě? Pak se tady bavíme zbytečně. Nikoho z vás tady nedržím. Ať se každý z vás rozhodne jak chce. Sám za sebe. Geofri, Mare, Julie i vy dva,“ podívá se hraběnka vyzývavě na mladou krásku, která zúží oči hněvem.

„Co když nebudu moct splácet?“ je zcela rozhozený Julien.

„Budu milosrdný věřitel, když budete patřit do mé rodiny, k mým dobrým přátelům,“ usmívá se nadále Marion-Anne, pak se s tím nejroztomilejším kukučem podívá postupně na oba manžele, „Máte rádi zbraně, hrajete si s jedy, intrikujete v mém domě. Proč ne, mám ráda zábavu. Ale pak se nedivte mé pojistce. Pokud budeme přáteli, nemusíte mít žádnéj strach. Smlouva bude jen kus papíru, vždy se dohodneme a třeba vám i úroky odpustím. Ovšem kdyby se mi nedej bože něco stalo, tak můj syn jako dědic asi bude mít jinej názor.“

„Vy se nás bojíte?“ vyhrkne z mladíka, za což ho zpraží jeho žena pohledem, ovšem pozdě.

„Drahý, zdá se vám, že se vás bojím?“ rozesměje se srdečně zámecká paní, „Líbíte se mi, ačkoli z vás jiný vopravdu můžou mít strach. Já však bojovala s jinejma, kde šlo vopravdu vo všechno! Nemáte žádný zábrany, můžete se mi hodit. Chci vás do svejch služeb, budete pracovat pro mě! A taky pro sebe, časem si třeba nahrabete. Ale ne hned. Jste si tak jistý, že nepřesvědčím Geofriho, aby zůstal, když vy vodejdete? Nebo Mareho? Možná i Julii? A co když nabídnu spojenectví Baptistovi? Je moc chytřej mladík, má budoucnost.“

„Paní hraběnko, vůbec vám nerozumím,“ je celý pobledlý baron.

„Však ti všechno tvoje manželka vysvětlí. Nabízím hodně a taky chci ty nejvyšší záruky. Jakou cenu má Solignac? Kdo vám půjčí slušný peníze? Ale já k tomu nabízím daleko víc. Nabízím své spojení, dokonce i své přátelství! Pokud všechno dobře dopadne s mou dcerou, ta se brzy vrátí do Paříže. Doporučím vás, stejně i baronce de Montjau. A dalším lidem. Vy budete v Paříži, já bohužel tady. Dohlídnu na rozběhnutí našich záležitostí, budu vás podporovat, vložím potřebný peníze. Seženu vhodný lidi, kteří pomůžou. Budete spojením mezi tímhle zámekem a mou dcerou v Paříži, která nám bude vděčná, pokud ji zbavíme manžela.“

„Co když odmítnu podepsat?“ zablýskne se v očích Julienu, je přeci jen prchlivé povahy, nemá rád, když se ocitne v defenzivě.

„Pak se děj vůle boží,“ pokrčí zdánlivě lhostejně rameny paní de Besiere, „Možná vás budu dál vydržovat, pro svou zábavu. Ale nepočítejte s mou pomocí, s mýma penězma. A co se týká Paříže, možná najdu jiný spojení, který mi poslouží stejně dobře. A možná i blíže, než si myslíte.“

„Chcete nás rozeštvát!?“ zvýší hlas baron, nehledí na varovné pohledy své ženy.

„Rozeštvát? Ne, jen nabídnu každému z vás něco jiného. Ať se každé rozhodne sám,“ zmizí teď úsměv ze tváře Marion-Anne, je náhle velmi chladná, „Juliene, zlost není dobrou radou. Až se nad vším zamyslíš, pochopíš, co všechno můžeš získat. Jen za jedinej podpis, kterým mi zastavíš práva nad svým panstvím. Nehodlám tuhle smlouvu využít, pokud mě vy nezkusíte podrazit. Rozehráli jste zajímavou hru, máte možnost pokračovat. Ale já teď pozměním pravidla.“

„Všchno si promyslíme,“ ozve se rychle Angelika, dříve než její manžel řekne něco hloupého.

„Promyslete. Máte času, jak je libo. Jakmile ale bude podpis, budou i peníze a můžeme se dát do práce. Staneme se spojenci a zůstaneme dobrými přáteli,“ mluví vážným a chladným hlasem paní de Besiere, „A tobě, Juliene, řeknu ještě jedno. Nemám zájem tě připravit vo tvoje dědictví, pokud tebe nenapadne chtít víc, než co jsem ti ochotná dát. Přitom ti dám hodně. Chci si být ale jistá tvou věrností, tvým spojenectvím. Proto žádám záruky. Pokud zůstaneme spojenci, nemáš se čeho bát.“

„Vy mě tak trochu vydíráte!“

„Važ slova, Juliene! Ale proč ne, možná tě trochu vydírám! Vás voba! Dala sem vás dohromady, zaplatila vaši svatbu, poskytla vám Besiere. Svoji pohostinnost a přátelství. A co děláte vy? Intrikujete! Nastrčili jste mi Mareho. Vodpravili mého správce, abyste měli na tomhle místě svého kumpána! Zavraždili jste tvého otce i tvou tetu! Angelika je moc chytrá a vy nemáte žádný zábrany.“

„Paní hraběnko, vaše domněnky ...,“ pokusí se o protest baronka.

„Angeliko, nech si zbytečný řeči. Nejsou hodný tebe ani mě!“

„Vy se na nás zlobíte ...,“ povzdechne si Julien, náhle je jak hromádka neštěstí, ani stopa po předchozí agresivitě, jako by rezignoval.

„Zlobím? Ale vůbec ne, milej zlatej,“ znovu se rozesměje paní de Besiere, „Copak bych vám nabízela svoje spojení, kdybych se zlobila? Mare je dobrou milencem a jsem s ním spokojená! Geofri toužil po klidu, tak teda bude správcem. Však si na něj dohlídnu. Vy se chcete postavit na vlastní nohy. Budiž, tak vám pomůžu. Ale nic není zadarmo, draží. Než vám dám volnost, tak napřed posloužíte mým zájmům.“

„A když teda podepíšu?“ zvedne svůj zrak mladík.

„Tak toho nebudeš litovat. Máte se ještě všichni moc co učit! Máte předpoklady, ale ještě taky moc nedostatků, včetně tebe, Angeliko. Všechny vás pozoruju moc dlouho a musím říct, vopravdu se mi líbí! Společně můžeme hodně dokázat. Jen se nechci nadít v budoucnu dalších nepřijemnejch překvapení, jako byla vražda správce!“ povstane hraběnka a bez dalšího manželskou dvojici opustí.

NOVÝ ZAČÁTEK

Od zásadního rozhovoru mezi hraběnkou a baronským manželským párem uplyne několik dní, během nichž atmosféra na Besiere výrazně zhoustne. Angelika pochopí, že svou učitelku velmi podcenila. Ta je celou dobu bedlivě pozorovala, vyhodnocovala jejich konání a sama přitom sledovala své záměry. Na druhou stranu i ona potřebuje spojení, pokud nechce zůstat ve vyhnanství odříznutá od světa.

Angelika horečně kombinuje. Zakáže manželovi o čemkoli s kýmkoli mluvit a sama ho začne přesvědčovat. Využije svého vlivu, aby získala jeho souhlas. Zároveň promluví s každým z jednotlivých aktérů samostatně. Velmi jemně jim naznačila možnou dohodu i jisté povědomí hraběnky o jejich záměrech, zároveň je uklidňuje, což je zapotřebí u všech. Zvláště Mare a Geofri hodně znervózni, ani jeden nechce přijít o své nové postavení. Pan de Mortimer cítí výhody z jeho avantýry a pan d'Holfene chce ve své funkci zůstat. Na nový způsob života si ale zvykl i Baptiste a Julie.

Po několika dnech je zpracován i Julien, připravený vydat se do rukou hraběnky, respektive vsadit do hry své panství. Pochopí nutnost získat podporu stárnoucí šlechtičny, která však, jak předvedla, neztratila nic ze své razance a svých schopností. Konec konců, proč neposloužit jejím zájmům, když budou zároveň sloužit i sobě. Jen závislost na ní ho straší. Co kdyby se jí nedej bože něco stalo, onemocněla a zemřela, co potom? Ano, je zdravá jak řípa, ovšem stačí jedna epidemie ... Angelika ho přesvědčí, že zmíněné riziko za nabízené výhody stojí.

Všichni se po ránu sejdou na zahradě, je zase jeden z krásných dnů, sluníčko zalévá svými paprsky okolí zámku, vzduch je osvěžující, v noci přšlo a tím zmizelo dusno předchozího dne. Služebnictvo všechny obslouží a taktně se vzdálí. Zábava však vázne, stejně jako v posledních dnech. Napětí po rázném vystoupení hraběnky ze vzduchu noční déšť nesmyl.

„Mám pro všechny dobrou zprávu,“ odloží pohárek s nápojem zámecká paní, postupně se usměje na každého u stolu, „Včera večer jsme s panem baronem uzavřeli významnou dohodu, stvrzenou písemnou smlouvou. Naše drobný rozpory, který v minulých dnech trochu kazily naši náladu, jsou pryč. Co bylo, co se stalo, je už minulostí,“ znovu pohlédne každému do očí, většina je sklopí, mají přeci jen trochu černé svědomí.

„Co to znamená?“ zeptá se poněkud rozpačitá Julie, Angelika se postarala, aby vlastně nikdo přesně neznal, o čem rokuje její starší bratr s hraběnkou a čeho chtějí dosáhnout. Nechtěla dopustit, aby se něco zvtlo a sourozenci jejímu manželovi podpis vynucené smlouvy rozmluvili. Solignac nemá takovou hodnotu, aby stál v cestě naplnění jejích záměrů.

„Jen jsme si ujasnili některé rodinné záležitosti,“ usměje se Marion-Anne, „Jsme přece rodina. Jako taková si máme pomáhat. Na základě dohody mezi mnou a panem baronem, mým drahým a milým Julienem, jsem připravena podpořit vaše záměry.“

„Všechno je teda v pořádku?“ zeptá se nervózním hlasem pan de Mortimer.

„V naprostém,“ přikývne hraběnka, „Vlastně šlo jen vo pár mráčků, který jsme rozehnali. Jak se zdá, budeme společníci v jistých delikátních obchodech, což bylo nutný podchytit v písemný dohodě. Pravda, při jejím dohadování jsme narazili na pár nejasností a nějakou dobu trvalo, než jsme se dohodli, ale rozpory už jsou pryč.“

„Co z vaší dohody plyne pro mě?“ zeptá se přímo pan d'Holfene, ač v minulých dnech na žádost Angeliky s hraběnkou přímo o své funkci nemluvil, vytušil, jak je jeho správcovská židle povážlivě rozkývána. Jeho bývalá milenka prokoukla jejich hru a podle všeho udělala dusno, ačkoli se tváří na všechny dál přívětivě. Sám dobře ví, jak dovede být Marion tvrdá, pokud se nehraje podle jejích not.

„Mnoho práce, pane správce,“ odpoví hraběnka milým hlasem, „Jak se zdá, tahle role se ti zalíbila, dáme ti proto příležitost dokázat tvoje schopnosti. Budeš se starat nejen vo moje záležitosti, ale pomůžeš taky baronovi de La Solignac s jeho záměry. Jistě zvládneš vobojí, musíš, když nás neznámí lupiči připravili o chudáka Jacquese,“ neodpustí si malý štulec, Geofri je však zkušený, proto zachová kamenný výraz.

„Čeká nás skutečně hodně práce,“ ozve se raději rychle Angelika, „S paní hraběnkou jsem o všem mluvila, zná naše záměry a hodlá nás podporovat. Na základě uzavřený dohody. My zase na oplátku pomůžeme paní hraběnce v některých delikátních rodinných záležitostech. Což si vezme na starosti Julien se mnou,“ jmenuje z taktických důvodů napřed manžela.

„Pojedete zase do Paříže?“ zeptá se s mírnou ironií v hlase Julie.

„Asi ano. Ale každý z nás má svůj úkol,“ přeslechne paní baronka náznak nevole u své švagrové, „Ty, Julie, budeš nadále dělat společnost paní hraběnce. Baptiste a Mare spolu s Geofrim se pusť do příprav na Solignacu a v Dijonu.“

„Geofri, proberu s tebou, co je potřeba,“ přidá se paní de Besiere, takto je spokojená, má své nové přátele pěkně pohromadě a především pod palcem.

Pokračují ještě více méně v nezávazném tlachání, jak všichni pochopí, zbude dost času na zábavu i přes mnoho úkolů, jimiž jednotlivci budou pověřeni. Co však chápou, je otevření pokladnice zdejší paní, které jim umožní naplnit jejich sny. A pravděpodobně se jim dostane i doporučení na některé kontakty, s nimiž se dají věci do pohybu.

Za další dva dny se vydává trojice šlechticů do Dijonu, jedou v kočáře bývalého správce, doprovázeni dvojicí Carlo Segráis a Geoffrey Bapaume, na kozlíku nadskakuje Auguste Dumont. Na sedačkách jsou ještě patrné krvavé skvrny, ne vše sloužící dokázali vyčistit, což však cestujícím nijak nepřekáží. Ze zašlé krve strach rozhodně nemají. Ať již Geofri d'Holfene, Mare de Mortimer či Baptiste de La Solignac, neboť oni jsou těmi cestujícími.

Hraběnce de Besiere patří v provinčním velkoměstě tři nemovitosti. V prvním domě postaveném v měšťanském stylu se nachází nájemce, který platí nejen stálý poplatek, ale též část ze zisku z dalšího pronájmu některých pokojů. Druhý, menší dům, je obchodem se zbožím všeho druhu, i zde jsou nastaveny podmínky stejně. Nejdůležitějším příjmem je rozlehlý zájezdni hostinec, kde se dá nejen dobře najíst a napít, ale také přespat a v případě zájmu ne sám. Několik ne příliš výstavních žen zde nabízí své služby. Ale tím podnikání nekončí, v případě potřeby je možné si rovněž půjčit, spíše menší obnosy a na poměrně vysoký úrok. Tato drobná lichva dost vynáší, zvláště když má věritel pověst rázného chlapíka, který dokáže být při výběru úroků i dluhu dost přesvědčivý.

A právě první kroky urozené trojice v Dijonu vedou do zájezdního hostince s příhodným názvem U Splněných přání. Ten je vyhlášeným podnikem, vyhledávaným spíše střední klientelou, obchodníky, ale i nižší aristokracií, potulnými kejklíři, studenty. Rozkládá se na velké čtvercové ploše, přičemž tento čtverec je tvořen dvou či jedno patrovými kamennými staveními podél jeho stran, čímž uvnitř vzniká druhý menší čtverec, který představuje nádvoří.

Příchozí přivítá ozdobná čelní fasáda s vjezdem do dvora a velkým, skoro až umělecky ztvárněným, nápisem zdůrazňující název nemovitosti. Vpravo od průjezdu je velký hostinský sál, kuchyň, ve dvou patrech pokoje pro hosty, ve sklepení se nacházejí zásoby. Vlevo od vjezdu a pak dále podél druhé strany čtverce, se táhnou pokoje pro hosty a také osobní místnosti provozovatele. Za tímto komplexem se nachází jednopatrová budova, který uzavírá druhou stranu obrazce a v té přebývá služebnictvo. Celou stranu proti vjezdu tvoří stáje, napravo na ně navazuje stodola s krmivem, ale taky prostory pro případné kočáry hostů. Mnohdy zde naleznou útočiště méně majetní klienti. Za stodolou poslední stranu čtverce uzavírá opět dvoupatrový komplex pokojů, končící u již zmíněné hospody.

Nádvoří je částečně vydlážděné nebo tvořené z drobných kamínků, je udržované, což slouží ke cti provozovatele. V pravém rohu vedle průjezdu přiléhá k hospodě venkovní posezení, tvořené bytelnými lavicemi a stoly pod dvěma letitými listnatými stromy.

Výprava ze zámku Besiere dorazí kolem poledne a na nádvoří je poměrně živo. Několik hostů popíjí pod stromy, aby ne, je pěkné počasí a stín mohutných košatých korun je k nezaplacení. Hluk se ale ozývá i z vnitřních prostor hostince. Trojice šlechticů však nezamíří tímto směrem, ale vydá se doleva, kde má soukromé prostory nájemce. Naopak doprovázející trojice sloužících předá kočár místním pacholkům a uvelebí se pod stromy. Již přítomní hosté po nich po očku pokukují, přeci jen kordy

ozbrojení vojáci vzbuzují zájem. Jejich nepřístupný výraz však odradí každého, kdo by s nimi chtěl zapříst rozhovor.

Trojice urozenců je uvedena do celkem prostě zařízené jídelny, místnosti sloužící výhradně hostinskému. Ten se objeví záhy ve dveřích a s úklonou vítá především pana d'Holfene, nového správce panství majitelky tohoto komplexu. Tedy jeho skutečné šéfky, které platí nemalé peníze za svou činnost. Zpráva o tragickém skonu pana Baragnona k němu již pronikla, stejně jako jméno jeho nástupce. Toho však dobře zná, se svým předchůdcem k němu často zavítal a využil i služeb, spojených s ženštinou nevalné pověsti, poskytnutých v některém ze zdejších pokojů.

Hostinský Ambrois Turpin je podsaditý pětáctýřičátník středně vysoké postavy s řidnoucími prošedivělými vlasy a stříbřitým krátkým vousem. Jeho hnědé oči nejsou upřímné, často odvrací pohled či ho klopí, jeho zarputilý výraz dává tušit ostrého obchodníka i přísného pána směrem ke svým zaměstnancům. Však se musí otáčet, aby splnil vysoké nároky pronajímatelky a ještě mu něco zůstalo.

Pan d'Holfene nejprve představí dva mladíky, zvláště při vyslovení jména Solignac se zatváří hostinský nedůvěřivě, přeci jen pověsti o Vlčí smečce pronikají až sem. Dokonce se tu možná někdy zastavili, ačkoli na ně je zde draho. Ovšem o spojení barona s příbuznou hraběnky už také něco zaslechl, na klidu mu tato informace nepřidala. Sama paní de Besiere je velmi nebezpečná a nekompromisní, její spojení s tlupou všehoschopných mláďat ze Solignacu může znamenat pro mnohé značné nepříjemnosti.

Turpin nechá připravit a přinést oběd pro své hosty i pro sebe, neboť je přizván ke stolu.

Nedokáže skrýt nervozitu, změna správce by mohla znamenat i změnu podmínek a domnívat se, že k lepšímu, by bylo zpozdilé. Proto se snaží být co nejvíce úslužný a pozorný. Pan d'Holfene se však chová přátelsky, oba mladíci se tváří lhostejně. Řeč se točí kolem obecných věcí, mluví se o váznoucích obchodech, na přetřes přijdou i podrobnosti loupežného přepadení Jacquese, nad čímž projevuje Turpin až přehnané pohoršení.

Ke konci oběda, kdy se již ve zbytcích spíše nimrají, dostatečně zasycení i napojení, konečně přejde Geofri k věci. Zde se projeví jeho zkušenosti, kdy sdělí podstatné, aniž by prozradil podrobnosti. Je zájem určitých kruhů rozšířit poskytování služeb sloužících k potěšení klientů, služeb všeho druhu, plnění i skryté tužby, při nichž je nutná velké delikátnosti. Turpin není hlupák, chápe, co mu nový správce naznačuje.

„Paní hraběnka není spokojena s mými výnosy?“ zeptá se opatrně hostinský.

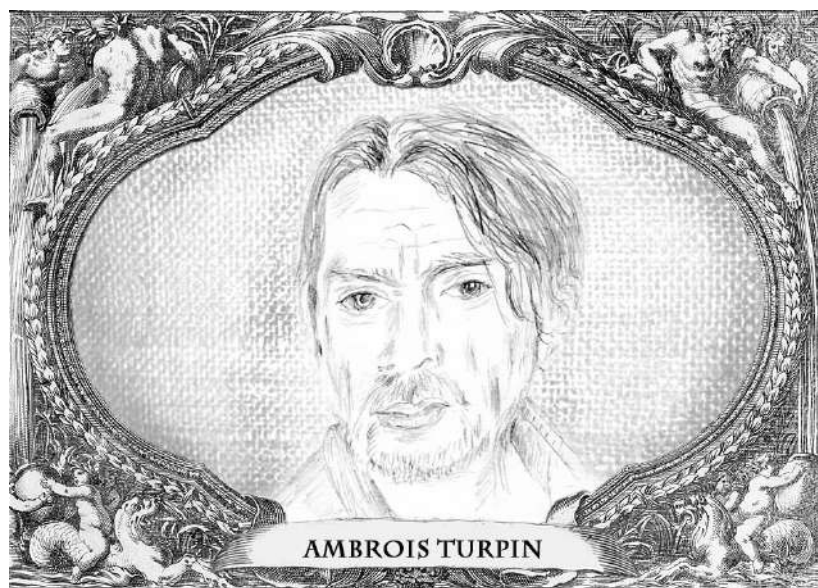
„Nejde teď přímo o vás,“ zavrtí hlavou správce, „Ale rozšíření našich nabídek, jak jsem vám naznačil. Však sám víte, jak je pro některé nepříjemné riskovat prozrazení a ostudu, minimálně. V případě pochybných choutek hrozí dotyčným mnohem více. S různými radovánkami jsou spojené i prostředky, které mohou prožitek zvýšit či vůbec umožnit, pokud na někoho doléhá impotence.“

„Slyšel jsem o takových prostředcích, jsou ale velmi drahé.“

„Máte pravdu, dovolit si je může jen málokdo. Ale zájem o ně je.“

„Asi ano. Nejsem si však jistý, jestli tady je vhodný místo ...“, je nervózní Ambrois, má již určitou pověst, je tolerován úřady, každé vybočení by pro něho mohlo mít nedozírné následky.

„Nepochopil jste,“ znovu zavrtí hlavou pan d'Holfene, „Zdejší vaše živnost celkem vynáší, otáčíte se poměrně dobře, ne že by se nedalo něco zlepšit. Třeba návratnost půjček je někdy značně

problematická. Ale to si probereme jindy,“ dodá a s uspokojením spatří chmury na tváři nájemce, však je potřeba ho ždímat a nutit zvyšovat obrát, „Hledáme jiný místo a taky vhodný zákazníky. Paní hraběnka doporučila obrátit se na vás, vy prý dokážete dobře poradit.“

„Ach tak,“ pochopí konečně Turpin a oddechne si, pak se poťouchle pousměje, možná zabije dvě mouchy jednou ranou, „Vo něčem bych věděl,“ pokračuje, „Ve městě je jeden můj konkurent, Ital, kterej tady ale už žije víc let. Původně živnost patřila otci tohohle, před dvěma roky ale zemřel a začal to provozovat von. Má tam takový lázně, však rozumíte. Nejde jen se vykoupat, vočistit, sou s tím spojený další služby, chápete.“

„Snažím se. Co s ním je?“

„Ten italskej parchant se jmenuje Felice, prý z Rigutini, je to zmetek. Dokonce měl tu drzost si půjčit vode mě, tedy vod nás,“ opraví se Ambrois, „Je ale jeden z těch problematickejšch zákazníků, vo kterejch ste mluvil.“

„Vy půjčujete svejm konkurentům?“ podiví se správce.

„No, přemejšlel sem vo tom,“ zatváří se poťouchle nájemce, „Ten italskej darebák si žije nad poměry, rád hodně utrácí, tak mě napadlo, že když nebude moc splatit, tak ...,“ nedokončí větu, jen pokrčí rameny.

„Už rozumím. A dluží nám hodně?“

„Jak se to vezme, pane. Půjčil si původně sedm set liber, teď už to s úroky dělá skoro dvanáct set. Na něj hodně, musel by moc věcí prodat, aby mi půjčku vrátil a možná by to ani nestačilo. Poslal sem za ním výběrce, ale se zlou se potázali. Má tam takový silný chlápky, nebude to s ním jednoduchý.“

„Velmi zajímavý,“ zamyslí se pan d’Holfene, „jak mu jeho vobchod vynáší?“

„Ale docela dobře, aspoň si myslím, kdyby si nežil nad poměry, moh by se mít dobře. Ale když tak rozhazuje, nestačily by mu ani dvoje lázně ... Mezi námi,“ znovu se zatváří potměšile hostinský, „jeho otec se uměl jinak otáčet. Dokázal přitáhnout zajímavý zákazníky, zajistit jim naprostý soukromí. Včetně paniček, co si u něj dávaly dostaveníčko s nadrženejma mladíkama, pak byly spokojený vobě strany, rozumíte. A pro seladony taky našel potěšení, prej masáže a vočista, ale už se nemluvalo, co jim masírujou, jestli záda nebo vocasy,“ zasměje se, jelikož hosté jsou velmi zdrženliví, rychle se zklidní.

„Moc zajímavý,“ prohodí pro sebe Geofri a započne s výsledkem. S uvedenými podrobnostmi je spokojen, co víc si mohli přát, než zadluženého majitele lázní, k tomu ještě dluží jim. Výborná příležitost k nátlaku a buď donucení pracovat pro ně, nebo ho přimět přepsat na ně nemovitost. Na úřady se obrátit nelze, zdejší půjčky jsou problematické, lichva je oficiálně zakázána, ačkoli ji všichni tolerují.

Asi po hodině se společnost rozdělí. Správce a hostinský zůstanou, budou probírat účty, naopak dvojice mladíků vyrazí do města. Ale nepůjde o procházku za účelem obdivování monumentálních staveb či pozorováním cvrkotu v ulicích. Dostali přesný popis, jak dorazit do lázní, které se rovněž nazývají příhodně, U Italského kavalíra.

Přivítá je starý kamenný dům s jedním patrem a honosně zdobenou fasádou, asi má vyvolat dojem italské tradice, ovšem jde spíše o kýč. Ten však na některé negramotné leč bohaté zákazníky může působit. Mare pokrčí rameny, pohledne na Baptista, který se jen usměje. Pan de Mortimer zabouchá na klepátko a po chvíli mu přijde otevřít velmi otlý dveřník, věkem kamsi k padesátce. Má na sobě košili s ustřiženými rukávy, kalhoty po kolena a špinavou zástěru. Tváří se znuděně, přesto se chová velmi zdvořile. Optá se na přání a dostane odpověď. Mladí pánové by si rádi dopřáli po náročné cestě koupel, trochu osvěžení.

„Pokud nám někdo vomeje záda, tím líp,“ praví Mare a mrkne na tlustý ocha.

„Jistě, pánové, jak si přejete,“ přikývne sloužící a kráčí v čele delší chodbou, ze které vedou schodiště do prvního patra i dveře do dalších prostor v přízemí. Oni však nevyužijí žádné z těchto nabízených možností, dojdou až na konec, kde obézní muž odhrne závěs. Přivítá je vlhký vzduch, prosycený parami a nějakými vonnými esencemi, oběma hostům se rázem orosí čelo, začínají se potit.

V poměrně rozlehlém prostoru jsou umístěné různé závěsy, které vytvářejí jednotlivé kóje s velkými dřevěnými káděmi. Je slyšet tlumený chichot a šplouchání vody, nicméně přes plátěné

roztažené látky, původně asi bílé, teď se zapranou špínou, nelze nic spatřit. Jsou vyzváni, aby chvíli posečkali, což trvá asi tři minuty.

Tloušťák se objeví znovu s tváří roztaženou úsměvem, následován trojicí dalších sloužících. Po levé ruce má dvě ženy ve věku mezi pětadvaceti až třiceti roky, sice nevypadají špatně, ale pár kilo navíc mají určitě. Co nepostrádají jsou bujaré vnady, plátěné blůzky mají rozhalené a málem jim z nich vypadávají mohutná prsa. Což je jistě záměr.

Po pravičce dveřníka stojí středně vysoký a snědý mladík s hezkým obličejem s ostře řezanými rysy, stejně jako ženy bosý, ale oděný pouze v plátěných kalhotách končících pod kolenem. Je spíše hubený, na rozdíl od žen, které se usmívají a předvádějí, stojí se sklopenou hlavou a smutným pohledem.

„Ráčeji si vybrat, urození pánové,“ mluví tlustňoch, „Máme zde dvě velmi přítulné dívky, sami vidíte, jen kvetou. Pokud si pánové budou přát umýt záda, jak se ráčili zmínit, velmi rádi pomohou. Pokud pánové zaplatí trochu vína pro pobavení i pro ně, jistě je rozveselí a budou ještě rozvernější,“ plácne bližší žen po zadku, ta jen nadskočí a zatváří se smyslně, přitom odhalí mezeru v zubech, „Nebo, pokud bude ctěné přání, poslouží vám tenhle mladík, původem z dobré Neapole. Jeho ruce jsou velmi jemné a zkušené, dokáže vám promnout svaly a i jinak dobře posloužit,“ plácne mládence po holých zádech, rána pěkně pleskne, nabízený však neprojevuje žádnou radost, jen zatne zuby. Očividně není nadšen rolí, která je mu zde přidělována.

„Dáme přednost dívčím rukám,“ řekne Mare a hoch si evidentně oddechne, „A přineste nám nějaký džbánky s vínem, jak pro nás, tak pro naše krasavice,“ dodá, čímž polichotí dívkám, které k tomuto označení mají přeci jen daleko.

„Přines víno,“ dlobne otylec do hubeného mladíka, který beze slova odchází plnit příkaz, „Pokud budete mít další přání, raďte ho vyslovit. Máte jistě na zaplacení, že?“ položí pro jistotu klíčovou otázku.

„Nestarej se,“ nadzvedne rozepnutý kabátec de Mortimer a lehce klepne do váčku připevněného k opasku, zvuk do sebe narážejících mincí evidentně potěší sloužícího, který ještě více roztaje a pobízí nabídnuté ženy ke spěchu.

Oba hosté jsou odvedeni za jednu z plent, kde se nachází rozložitá kád'. Bud' mohou použít oba jednu, nebo dvě, ale tím pádem bude cena vyšší. Jako správní grandí dají přednost každý své lázni, tím pádem je odhrnut další závěs a dvě nádoby s vodou se teď nacházejí v jediném látkami ohraničeném prostotu.

Dívky s radostí pomáhají mladým mužům v odstrojování, dnes může být jejich práce zábavou, je přeci rozdíl laskat se s mladým tělem než s vrásčitou schránkou páchnoucích starců, čím hnusnějších, tím oplzlejších a rádobu vtípnějších. Jizvy Mareho vzbudí zaslouženou pozornost, dívky si vyměňují významné pohledy. Ve chvíli, kdy naháči lezou do vlažné vody, objevuje se zasmušilý snědý mladík s velkým džbánem vína a čtyřmi plechovými pohárky.

„Dones nám taky něco na zub,“ poručí mu pan de Mortimer, sice před chvílí obědvali, ale on strach z přibírání tuků mít nemusí, při jeho častém pohybu stačí dodanou energii spalovat.

Baptiste přijímá vše jen s mírným úsměvem a bez jakýchkoli řečí, naopak pan de Mortimer se chová naprosto uvolněně. Po přinesení jídla si postěžuje na vlačnost vody a nechá oběma dolít další lavór ohřáté tekutiny. Přitom přemýšlí, kolik zákazníků před nimi se již rochnilo ve stejné vodě. Jistě ji zde nevyměňují po každé návštěvě, pouze přilijí vycamranou vodu a přidáním trochu vonné esence zlikvidují nepříjemné pachy.

Obě ženy, potěšeny nabídnutým vínem i drobnými zákusky, se snaží, šveholí, osahávají hosty s odůvodněním jejich očisty, dráždivě se přibližují k jejich intimním partiím, pro jejich mohutná prsa jsou náhle halenky malé a tak s nimi zkušeně dráždí naháče v lázni. Jejich snaha potěšit zákazníky padá na úrodnou půdu, hosté se dobře baví, mazlí se s obsluhou, Mare více žertuje, naopak Baptiste bez okolků osahává svou společnici a snaží se jí rukou zajet i pod sukni, což ona bere s předstíraným pohoršením, přičemž v rozporu s tímto projevem se staví tak, aby se mu záměr podařil.

Pan de Mortimer však nemá v úmyslu vyzkoušet, zda mu zde poskytnou služby se vším všudy, paní hraběnka je náročná a zajišťuje mu dostatečné uspokojení. Naopak Baptiste by si dal říct, proto

alespoň přitáhne ruku služebnice do svého rozkroku, naznačujíc jí, oč by stál. Jejich pokus však přeruší příchod zasmušilého mladíka, kterého tlouštík pošle se zeptat na přání zákazníků, čím více vína vypijí a čím více jídla snědí, tím vyšší jim bude moci vystavit účet.

„Chci mluvit s majitelem,“ překvapí všechny starší z hostů, slova však vysloví natolik vážně a důrazně, že se sluha neopovází odporovat. Hoch rychle odkvačí za svým nejbližším šéfem, aby se zeptal co dělat. Obě dívky rázem zvažní.

„Pánové nejsou spokojení?“ zeptá se jedna z nich, „Poskytneme vám všechno, co budete chtít,“ dodá, domnívajíc se, že snad měly být více přítulné, že snad nepochopily přesně, oč mladíci žádají. Ti mají očividně peníze a tím pádem i právo si poroučet.

„Nejde vo vás. De vo vobchod,“ zavrtí hlavou Mare.

Zábava však ustrne, čehož lituje především Baptiste, neboť obě ženy rázem zvažní a vyčkávají, co se bude dít dál. Tento stav trvá asi deset minut, než se objeví znovu polonahý mládenec, ovšem za ním kráčí vysoký a elegantně oblečený třicátník, za rozhrnutou plentou vykukuje odulá tvář dveřníka a jsou vidět i dvě rozložené mužské postavy, pravděpodobně ochránci majitele.

Lázeňský Felice Rigutini je vyšší hubenější postavy, tmavý, má husté černé vlnité vlasy, tmavohnědé oči, pěstěný knírek, na rukách prsteny, jeho oblek nepostrádá mnoho ozdob, krajek. Je vyšňorený jak děvka, napadne Mareho.

Majitel se zdvořile zeptá, s čím nejsou hosté spokojeni, podle odloženého oblečení i kordů pozná, že jde nepochybně o urozené muže, dle slov sloužícího, popisující zvuk předvedeného váčku s mincemi, nebudou mít problém poměrně vysokou útratu zaplatit. Pan de Mortimer nešetří chválou, nezapomene ani na hocha, který je obsluhoval a samozřejmě úslužného tlouštíka. Pak však naznačí, že chce projednat něco soukromého a obchodního.

„Sejdeme se až opustíte lázeň, pane,“ navrhne Ital.

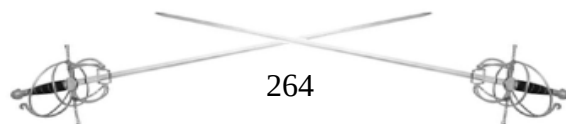
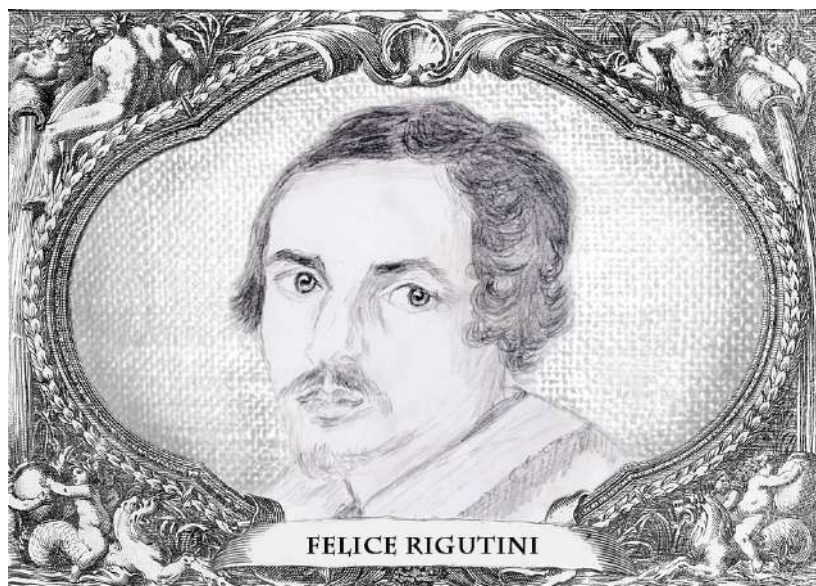
„Zbytečný. Vyřídíme to tady, ve vodě se cítím dobře,“ zavrtí hlavou zákazník a naznačí pohledem na služebnictvo. Teď stačí naopak významný pokyn hlavy majitele a mžiku zmizí obě dívky i chlapec, naopak ve škvíře v závěsu se zvýrazní dominantní postavy dvou chasníků. Baptiste na ně nervózně pohlédne, netuší, co má jeho přítel za lubem, jejich zbraně leží o kus dál na zemi a on se bez nich cítí jak nahý, což ke všemu i je. Zkušený voják však ani na chvíli neváhá.

„Nuže, pane, co mi chcete sdělit?“ zeptá se Rigutini, je poněkud překvapený, takto nemá ve zvyku dojednávát obchody či vést osobní rozhovor. Zdánlivě má jako oblečený nad mužem v lázni převahu, ale záhadný zákazník je zřetelně sebevědomý, i bez šatů a svých zbraní ležících opodál, kromě kordu vykukuje z pod šatů i rukojeť dýky.

„Přišel jsem vyřídít jeden vzkaz, pane,“ řekne vážným hlasem pan de Mortimer, labužnický se rozvaluje v kádi, prsty čeří vodu, usmívá se a hledí zpřímá na majitele, postávajícím nad ním.

„Vzkaz? Od koho, pane?“ trochu zbledne Felice, což však na jeho snědé tváři příliš pozorovat nelze.

„Půjčil jste si od pana Ambroise, zapomněl jste tuhle půjčku vrátit. I s úroky už jde o pořádnou sumičku, pane.“

„Tak vy chcete vymáhat dluh?“ zasměje se poněkud křečovitě majitel lázní, „Myslím, že jsme skončili. Pánové,“ obrátí se k dvěma udělaným chasníkům, „naši hosté právě odcházejí. Dohlédněte, aby řádně zaplatili a dlouho se nezdrželi.“

Oba urostlí hromotluci vykročí vpřed, Baptistovi se zúží zorničky zlostí, sleduje vzdálenost mezi muži, jejich vůdcem a svými zbraněmi. Naopak Mare se ani nepohne.

„Už ani krok dále!“ zvolá takovým tónem, že se dvojice skutečně zastaví, pak se s milým úsměvem obrátí k hostiteli, „Pane, pokud ti dva udělají ještě dva kroky, máte moje slovo šlechtice, že nejprve zabiju je a potom vám roztříštím koleno. Vás nechám naživu, abyste mohl zaplatit. Ale budete mrzák.“

Rigutini pohledne s protáhlým obličejem na své urostlé strážce, na útlého Baptisteho i jeho neozbrojeného druha. Jeho pohled sklouzne ke zbraním, ležícím zdánlivě z dosahu hosta.

„Pane,“ pokračuje Mare výsměšným a zároveň výhružným hlasem, „než uděláte nějakou hloupost, jen pár slov. Ten mladík vedle mě je jeden z bratrů z rodu de La Solignac, já jsem jejich přítel, pan de Mortimer, možná jste už moje jméno slyšel.“

„Pan de Mortimer ... Vlčí smečka ..., promiňte, pane,“ zakoktá se Ital, pověst působí i na něho.

„Věřte mi, pane,“ pokračuje bývalý žoldák, „zabil jsem víc mužů, než tady máte kádí. A zbraně? Na vás tři je nepotřebuju! Ale nepřišel jsem se s váma potýkat, jen vyřídít vzkaz.“

„Vzkaz? Jaký pane?“ je očividně vyděšený Rigutini, co má proboha tlupa ze Solignacu společného s hostinským Turpinem? Nebo si je ten lump najal? Proč ne, mají hluboko do kapsy a co se o nich povídá ... ti ho bez slitování podříznou. Jsou bestie, možná dokonce spojený s d'áblem, jak někteří tvrdí.

„Však dobře víte. Brzy za vámi přijde někdo a projedná s váma váš dluh. Vy ho vyslechnete a vyhovíte mu. Pokud byste se rozhodl jinak, já se sem vrátím. A pak si poříďte víc těch mužů, a ať se taky umí vohánět s mečem.“

„Kdo má přijít?“

„Však uvidíte. Pane, určitě najdete způsob, jak svůj dluh urovnat. Možná i k vaší spokojenosti. Jen vás žádám vo vstřícnost. Rozuměl jste?“ pohledne Mare svýma chladnýma očima zabijáka přímo na dlužníka, který se potí nejen díky prostředí lázní.

„Ano, pane,“ hlesne.

„Tak to je všechno. Pošlete sem zpátky dívky, a taky chlapce, ať nám donese další džbánec vína. Ještě jsme neskončili,“ rozkáže pan de Mortimer a majiteli se už nevěnuje, o trochu víc se ponoří do lázně a usměje se na svého přítele, který jen uznale pokyvuje.

Rigutini nemá důvod se dále zdržovat, pokyne svým lidem a rychle zmizí.

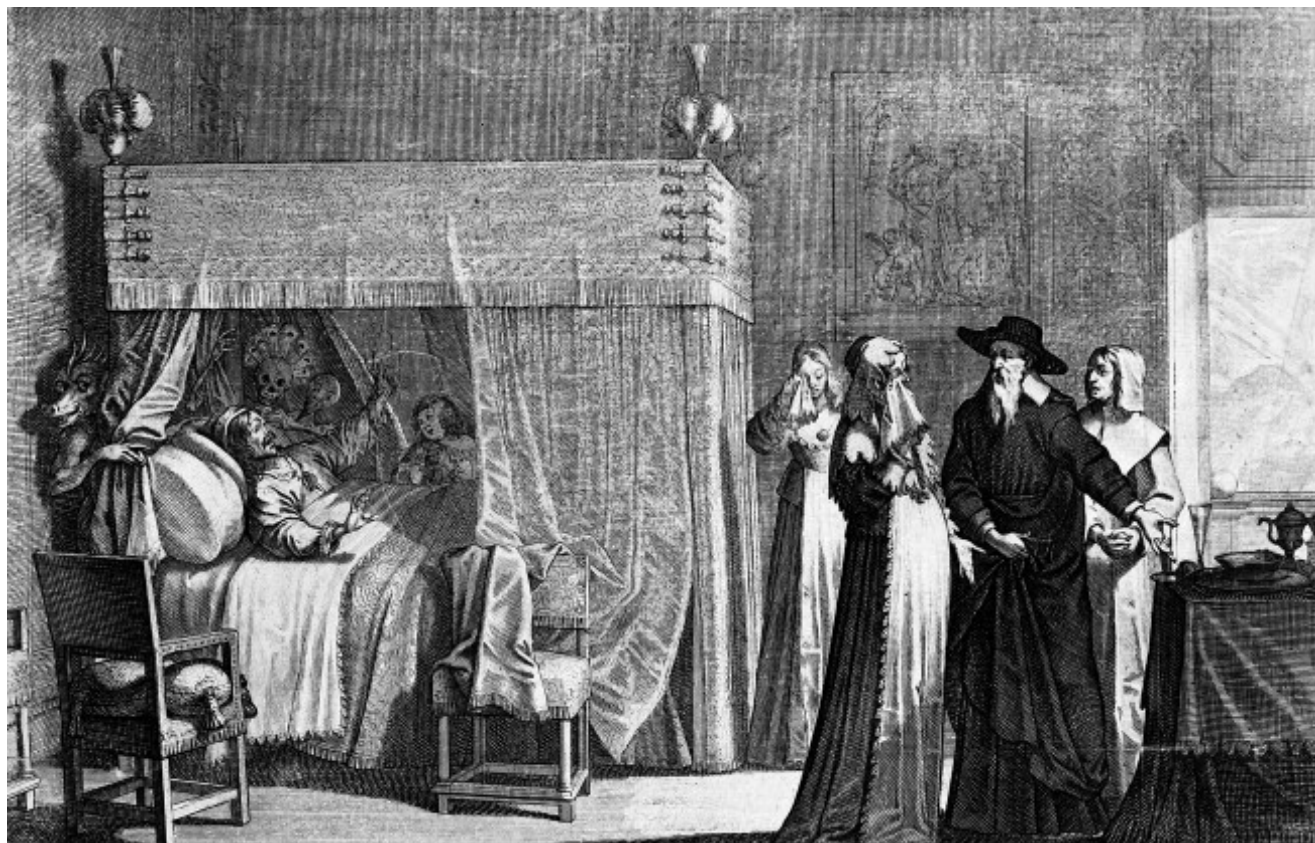
„Co kdyby zaútočili?“ zeptá se Baptiste.

„Kdyby zaútočili?“ rozesměje se Mare, „Tohle jsou možná pouliční rváči, ne zabijáci. Nic nám nehrozilo.“

„Ale tohle nebylo domluvený, jen sme se tady měli porozhlídnout.“

„Proč nevyužít příležitost ... ale už dost, kurvičky se nám vracej,“ ukáže starší z mladíků na dvojici dívek, které sice poněkud nervózně, ale se snahou být co nejmilejší, hopsají zpátky.

Felice mezitím ztěžka dopadne do svého krásného a mocně zdobeného křesla ve své pracovně. Nalije si chvějící se rukou víno do poháru a na jeden záťah ho vypije. Kde proboha ten vydrídouch Turpin přišel k Solignacům? Ani na chvíli ho nenapadne poslat do lázní své muže a pokusit se proti oběma mladíkům zasáhnout. Raději přemýšlí, jak rychle sehnat nějaké peníze nebo co nabídnout hostinskému od Splněných přání, aby odvolal svou Vlčí smečku. Mít na krku obávané d'áblové zplozence není věru příjemný pocit.

DEVÁTÁ KAPITOLA

NEMOC NA ZÁMKU CAVARLENE

Ač je teprve čtvrtá hodina odpolední, tohoto zářijového dne se již setmí. Obloha je zatažená a hrozí každou chvíli vypuknout déšť. Jelikož se výrazně zvedá vítr, služebnictvo zavřelo před půlhodinou okna, tím se však v ložnici začal šířit puch podpořený těžkým dusným vzduchem. Voňavky rozprášené do prostředí vytvořily skoro nedýchatelné klima.

Ložnice je zařízena velmi honosně, krásný zdobený mahagonový nábytek, ozdobné stolky, křesílka, židle a mohutná postel s nebesy, s dominantními sloupy s vyřezávanými reliéfy. Již dva roky však toto lůžko nepoznalo manželské radovánky, pouze samotný muž do něho uléhá. A trápí se představami, nemravnými sny i nadějemi. Jeho choť tráví noci v podobné depresi o několik pokojů dále.

Dnes však má zámecký pán zcela jiné starosti. Již druhým dnem ho sužují bolesti břicha, možná i žaludku a co víc, objevuje se mu krev v řídké stolici. Uprostřed místnosti stojí rovněž zdobené křeslo, které však nepatří do vybavení ložnice, má jiný a zcela prozaický účel, jde o záchod. Zde šlechtic strávil hodně času v posledních hodinách, bohužel ve dvou případech ho sloužící nestačili přepravit včas a musel následně přetrpět ponižující převlékání a očistu.

Řeč není o nikom jiném než markýzi de Cavarlene. Ještě před pár dny se cítil tak dobře jako už dlouho ne, fyzicky na výši, ale i psychicky, neboť zaměstnán neustále nějakou aktivitou, zapomínal na staré a doposud nezahojené rány na duši. Většinu dne trávil ve společnosti svého synovce Raoula, pod

záminkou předávání mu zkušeností, ve skutečnosti se těšil každé ráno na jeho přítomnost. Dokonce začal žárlit na faráře, když si ten mladého muže bral do prádla a vymýval mu mozek. Nikdy si vůči mláďenci nedovolil více než pokoutné pohledy, jeho těsné blízkosti se spíše děsil. A mladík mu zdánlivě bezelstně vycházel vstříc, vzhledem k horku si rozepínal košili, někdy si ji svlékl úplně, několikrát na jeho popud po projížděce zaskočili k řece na koupel. To pak mohl strýc obdivovat synovce v celé jeho kráse.

Ovšem pan de Barbou nic nečinil bez účelu. Moc dobře si povšiml chtivých pohledů markýze a dával mu příležitost se alespoň pokochat pohledem, když se k ničemu víc neodvážil, za což mu byl jeho příbuzný neskonale vděčný. Vlastně se ho nikdy ani nedotkl. A pokud došlo k náhodnému kontaktu, vždy se objevilo těžko definované napětí u staršího z mužů, markýz pak začal být velmi nervózní a nevěděl kam s pohledem.

Mladý muž přijel naplnit své poslání a učinil tak předevčírem. Předtím strávil hroznou noc, vůbec nedokázal usnout, po ránu vzal třesoucími se prsty prsten, který ho pálil v dlani, jako by ho právě vytáhl z výhně. Během dopoledne při vhodné příležitosti nasypal polovinu jeho obsahu strýci do pití, přesně podle instrukcí. Měl pouze dva pokusy, vzhledem k množství prášku, vyšel však již první. Nikdo si při cvičení ničeho nevšiml a strýc vypil obsah poháru až do dna. Pak již nezbývalo než čekat.

Synovec a teta se stále míjejí, markýza dává okatě najevo své přezírání, nicméně trpně snáší přítomnost Raoula i velký zájem jejího manžela o něj. I ona musela svést těžký a mučivý vnitřní boj, vyhodnocovat všechna pro i proti, než nenápadným způsobem dala mláďenci najevo své rozhodnutí. Uvědomuje si závažnost svého činu, dokonce se jí zjevily paralely s její matkou, jejíž oba muži zemřeli za podivných okolností a její bratr je přesvědčen, že oba se stali obětí vraždy. Ovšem matka se hájila, že ona má svědomí čisté, vše bylo vykonáno z politických a mocenských důvodů, jinými lidmi a ona neměla naději zločinům zabránit.

Markýza však dala vědomě svolení k vraždě, kterou podle všeho její synovec vykonal. Náhlé příznaky nevolnosti jejího manžela všechny zaskočily, včetně jeho samého. Jen dvě osoby vědí víc, nicméně i ony předstírají překvapení a samozřejmě obavy o osud zámeckého pána. Ten již druhým dnem trpí bolestmi břicha, křečemi, krvavými výrony z řitního otvoru. Zdecimovaný fyzicky i psychicky, nechápající, co se s ním děje.

Vůbec ho nenapadne, že by mohlo jít o komplot proti němu a že by mu mohl být podán jed. Jeho manželka, ke které se pravda nechová od její nevěry právě dobře, nemá žádný přístup k jeho jídlu či pití, služebnictvu důvěřuje a o synovci nepochybuje. Vždyť mu dal naději na nový a lepší život a on mu to oplácí velkou snahou i svou pokorou. Přivolaný rodinný lékař ani náznakem nezmíní možnost otravy, nejprve se ptá, zda při svých vyjíždkách se synovcem někde nepili vodu, třeba z řeky, potoka či studánky. Ale na toto je markýz opatrný, dobře zná nebezpečí pocházející ze zkažené vody. Potom se vyptává na jídlo a ani zde nenajdou

žádnou závadu. Nakonec se začne zajímat o životní styl, což nemocného překvapí. Ovšem felčar mu záhy vysvětlí důvody, ptá se, zda při nácviku se synovcem náhodou nedostal ránu do oblasti břicha, zda nespadl z koně či se jinak náhodně neuhodil, slyšel o lovu, na který vyrazili.

Markýz si na nic nemůže vzpomenout a i Raoul marně tápe ve vzpomínkách. Zachmuřilá tvář lékaře pacienta vyděsí, nevěstí nic dobrého, byť jeho slova znějí daleko povzbudivěji. Naznačené možné

vnitřní krvácení by mohlo mít fatální důsledky. Ať již by bylo způsobeno nějakým náhodným úderem, nebo nedej bože prasknutím něčeho ve vnitřnostech při vyšší fyzické námaze v poslední době.

Rodinný lékař markýze de Cavarlene, čtyřicátník jménem Jean-Auguste de Bonvalot, byl povolán hned po prvních příznacích potíží zámeckého pána. Téměř obratem se objevil, podsaditý s mírně odulými tvářemi. Ke smůlu pacienta není příliš zdatným v léčení, když vyznává zcela tradiční metody. Má dům v Evreux, kde také vykonává praxi a vyučuje. Po již zmíněném výsledku nemocného přistoupí k mírnému pouštění žilou a výplachu vnitřností, což zdraví pacienta příliš nepřidá.

Leč zabít zámeckého pána svými léčebnými pokusy není jen tak, proto si povolá pomoc. A tak právě dnes po poledni dorazí jeho kolega přibližně stejného věku, zcela rozdílné postavy, neboť doktor Sebastien Tulasne je menší a drobnější, téměř až hubený, s hustými černými vlasy a pěstěným knírkem pod nosem. Bohužel pro markýze je se svým kolegou podobný v odborných znalostech a postupech. Ani on není žádný medicínský zázrak, o to vehementněji své chabé znalosti předává svým žákům.

Oba mudrlanti hrají pro nemocného a jeho blízké divadlo. Nařídí všem opustit místnost, potom chudáka markýze přinutí se zcela vysvléci a zkoumají jeho tělo, hledajíc nějakou modřinu, která by podpořila variantu náhodného úderu a vnitřního krvácení. Samozřejmě nic nenajdou, leč přesto se tváří jako moudrost sama. Házejí před pacientem latinské výrazy, spřádají teorie, pokyvují hlavami. Honorář je třeba si zasloužit a pokud by nakonec nebyli úspěšní, snahu projevit musí.

Konečně je toto mini koncilium se svým výzkumem hotovo, přivolají zpátky služebnictvo, které trpícího muže znovu oblékne do noční košile a uloží na lůžko. Mistři lékařského řemesla naopak vyjdou do předpokojí, kde je očekává markýza de Cavarlene, pan de Barbou, manželé de Mondoville i Otec Benedikt. Všichni se tváří ztřípeně, jak se sluší a patří, a výrazy doktorů do této atmosféry zapadají.

„Znáte už příčinu manželových potíží?“ zeptá se zkroušeným hlasem markýza, hraje své představení stejně dobře jako její synovec, oba však musí notně bojovat s černým svědomím, urozený zámecký pán se nevraždí každý den. A oba dva podobný zločin páší poprvé.

„Vaše Milosti,“ uklání se pan de Bonvalot, „znovu jsme vašeho muže důkladně prohlédli. Nenalezli jsme žádný náznak po nějakém úderu.“

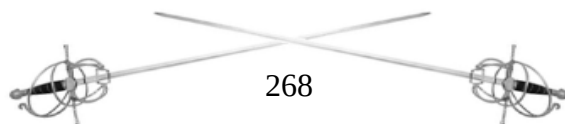
„Vždyť jsme vám říkali, že k ničemu takovému nedošlo,“ řekne nervózně Raoul, jeho projevovaná starost o strýcovo zdraví se jeví i manželům de Mondoville a faráři pochopitelná, vždyť kdyby se nedej bože markýzi něco stalo, přišel by mladík o vše. Zámecká paní vůči němu projevuje spíše nevraživost a strýc v poslední době věnoval jeho výchově velkou pozornost, skoro jako by byl jeho vlastní syn.

„Mladý pane, takový úder si ani nemusíte uvědomit,“ přijde na pomoc kolegovi Tulasne, ostatně od toho tady je, aby se případný neúspěch rozložil, „Někdy nemusí jít o velkou ránu, ale ta může způsobit vážné poranění vnitřních orgánů. Z takové trhlinky by pak mohla vytékat krev, která se objevuje ve stolici pana markýze.“

„Což se nepotvrdilo,“ podotkne nešťastná manželka.

„Nepotvrdilo.“

„Což je dobře nebo špatně?“ ptá se pan de Barbou, v jeho hlase lze vysledovat velké obavy.

„Spíše dobře, mladý pane,“ bere si opět slovo rodinný lékař, „Vnitřní krvácení je vážné. Nejlepší by bylo, kdyby krvácení způsobilo pozření nějakého zkaženého jídla či dráždivého jídla, které by podráždilo vnitřnosti a způsobilo krvácení.“

„Nic takového přeci nejedl,“ hlesne paní de Mondoville, má co mluvit do jídelníčku a ještě aby na ni padlo podezření z jeho nevhodnosti.

„Kdo ví, třeba si nevědomky v lese utrhl nějaký plod, někdy člověk udělá něco bezmyšlenkovitě, ani si to neuvědomí.“

„Nepamatuji si, že bysme něco někde jedli nebo pili,“ zavrtí hlavou Raoul, „Vždycky jen to, co nám dávalo služebnictvo, co bylo připravený tady v kuchyni. Jednou jsem se chtěl napít z potoka a pan markýz mi učinil rozsáhlou přednášku, kolik lidí už na něco podobného doplatilo!“ dodá k podpoře svého tvrzení.

„Zjistili jste vůbec něco?“ poprvé se přidá se svou troškou do mlýna Otec Benedikt.

„Bohužel máme velmi vážné obavy,“ zatváří se hrozně pan de Bonvalot.

„Znáte tedy příčinu?“ zeptá se očividně rozrušená markýza, byť se snaží zachovat si chladnou hlavu, samozřejmě se děsí chvíle, kdy by felčari připustili možnost podání jedu.

„Možná, Vaše Milosti,“ pokyvuje hlavou tlustší z doktorů, „Váš manžel v poslední době vykonával hodně náročné činnosti, jak jsme zjistili. Hodně jezdil na koni, věnoval se různým hrám, šermoval, zúčastnil se lovu. Což může být příčinou jeho obtíží.“

„Nechápu, jak by mohlo ...,“ zatváří se provinile Raoul, vždyť všechno toto činil strýc právě s ním, na druhé straně si právě on i jeho teta obrovsky oddechli, ani slovně pány lékaře jed nenapadl.

„Pan markýz má pravděpodobně v žaludku vřed, vřidek,“ opraví se Jean-Auguste, nechce strašit více, než je nutné, „Ten mohl z námahy a fyzického vypětí prasknout. A tím je vysvětlena krev i bolest. Všechny příznaky tomu bohužel nasvědčují.“

„Je jeho stav vážný?“ zeptá se manželka postiženého.

„Bohužel, Milosti, moc vážný,“ dělá si dopředu alibi rodinný lékař, „Samozřejmě věříme, že se krvácení zastaví a pan choť se brzy uzdraví. Ale nemohu vám zastírat, Milosti, že pokud by se tak nestalo, tak by další krvácení ...,“ nedokončí větu a tváří se jak boží umučení.

„Mohl by snad zemřít?!“ vyhrkne Raoul a vysloví poprvé to, co již všechny napadlo, leč bojí se na takové vyústění jen pomyslet.

„V nejhorším případě, kdyby se prasklý vřed či jiná vnitřní rána nehojila ... nevíme bohužel přesně, co uvnitř těla pana markýze prasklo a z čeho krev uniká ...,“ je rozpačitý pan de Bonvalot.

„Ale proč myslet hned na nejhorší,“ ozve se rychle Sebastien, když spatří úlek v mnoha obličejích, „Uděláme co bude v našich silách. Hned zahájíme léčbu.“

„Léčbu? V čem má spočívat?“ podívá se podezíravě jezuita na své učené kolegy, byť z jiného vědního oboru.

„Ještě se poradíme,“ odvěti vyhýbavě rodinný doktor, když však spatří, že jeho odpověď kněze neuspokojila, pokračuje, slova z něj lezou jak z chlupaté deky, „Znovu pacientovi pustíme žilou, také provedeme výplach konečnickem a dáme i dávidlo.“

„Jste si jistí, že takový postup je nejlepší?“ zatváří se nepřiliš nadšeně Otec Benedikt, je vzdělaný a rozumný člověk, byť nekriticky a fanaticky oddaný katolické víře, „Markýz je už tak dost oslabený, navíc mu krev odchází konečnickem, proč tedy její další pouštění?“ položí naprosto logickou otázku a dostane tak šarlatány v kostýmu lékařů do značných potíží.

„Promiňte, Otče,“ snaží se potlačit nevoli Jean-Auguste, „Vy zachraňujete duše, my těla. Také vám neradíme, jak máte postupovat,“ přijme tezi, že nejlepší obrana je útok.

„Postupujeme dle nejlepších zkušeností, kterých oba máme přehršel. Navíc naše postupy jsou v souladu se závěry učeného konzilia, závěry přijaté největšími odborníky našeho povolání,“ přijde na pomoc kolegovi druhý z lékařů.

„Bůh nás také učí pokoře, drahý synu,“ nedokáže potlačit zlost farář.

„Otče, pokud se domníváte, že poskytnete pomoc lépe než my, můžeme odjet. Ale takové rozhodnutí, s dovolením a při vši účtě k vašemu rouchu i Bohu, kterého zastupujete, musíme slyšet od pana markýze!“ drmolí mezi zuby pan de Bonvalot.

„Pánové, prosím,“ ozve se paní domu a všichni aktéři sporu zjihnou, „Nedomnívám se, že by vaše spory mému muži pomohly. Páni doktoři jistě vědí, co činí a také jistě zváží připomínku Otce Benedikta, vedenou jistě tou nejlepší snahou prospět nemocnému,“ pokračuje a postupně sklídí souhlasné a spokojené pohledy všech. Sama není houpá a tuší, jak postup doktorů nemocnému škodí, je však daleka bojovat proti jejich metodám, když nechala předtím podat choti jed. Navíc oba rozumbradové vůbec neuvažují o cílené otravě, což je pro ni podstatné.

„Madam,“ ukloní se uctivě Jean-Auguste, „učiníme pro vašeho muže vše nejlepší. Bohužel, madam, vnitřnosti nás někdy zradí, a nepomohou ani ty nejlepší z nás,“ podívá se vyčítavě na kněze, „Vzpomeňme jen dva významné velikány, na pana kardinála de Richelieu nebo Jeho Veličenstvo Ludvíka třináctého, i přes odbornou a jistě tu nejlepší péči ...,“ zarazí se, už zase maluje čerta na zeď, jen aby si dopředu umyl ruce nad osudem svého pacienta.

„Máme i utišující léky, které podáme později ve slepičím vývaru, který bych prosil připravit,“ promluví smířlivým hlasem Tulasne.

„Čiňte se, pánové,“ není zcela uspokojen farář, „nerad bych vás u lůžka nemocného vystřídal,“ dodá trpce.

„Otče, mohu s vámi mluvit?“ ozve se Raoul, cítí nutnost zamezit hádce i dobrým radám duchovního, ani on nemá potřebu bránit doktorům v jejich vražedném počínání. Snad se tak vina za smrt markýze spravedlivěji rozdělí a při posledním soudu k tomu bude přihlédnuto.

„Jistě, synu,“ odpoví jezuita, nadechuje se ještě k nějaké replice, pak však své další pochybnosti spolkne. Je si jist nesmyslností některých postupů lékařů, ale ctí jejich statut. Půjde se do kaple pomodlit k Bohu, aby jejich činnost ještě nezhoršila již tak žalostný stav zámeckého pána.

„Půjdu za dětmi,“ řekne markýza a potom se velitelsky obrátí k manželské dvojici, v jejichž očích čte obrovský strach, jak o osud jejich pána, tak o své postavení v domě, pokud by nemoc nezvládl, „Paní de Mondoville vám, učený pánové, velmi ráda poskytne vše, co budete potřebovat.“

Společnost je k radosti ošetřujících medikusů rozpuštěna, ale ani oni se nevyhnou ještě diskusi o připomínce faráře, leč skoro z trucu nakonec vykonají vyřčené. Vráti se za pacientem, aby ho znovu začali mučit. Dávidlo, projímadlo, klystýr a pouštění žilou spolu s jedem rozleptávajícím vnitřnosti je opravdu vražedná kombinace.

Markýza odkráčí za svými dětmi. Pierre je ještě malý a zhola nic nechápe, Henrimu je však již pět let a cítí nějakou špatnost. Matka mu trpělivě vysvětluje, že tatínkovi není dobře, ale jsou u něj lékaři, moc vzdělání a chytrí pánové a ti se o něj postarají. Svou řeč doprovází milým úsměvem, přitom ona sama je příčinou stavu jeho otce. Ale copak se dalo tohle vězení vydržet, omlouvá sama před sebou souhlas vydaný k travičskému úkonu.

Otec Benedikt s Raulem odcházejí do zámecké kaple, oba zkroušení, jen jeden však doopravdy. Mladík je ale mučen výčitkami, dopustil se smrtelného hříchu a ten z něj již nikdo nesejme. Už není žádná naděje na změnu rozhodnutí, jed začal působit a konec je neodvratný. Chudák strýc navíc šíleně trpí, devastován účinky látky, kterou mu přimíchal do pití. Mráz mu běhá po zádech při každé vzpomínce na svůj čin a ještě více, když musí hledět na následky svého zločinu.

Farář těžko skrývanou nervozitu svého mladého učeníka chápe zcela jinak. Je spokojený se svým počínáním, zabránil pádu mladíka na samé dno a vytahuje ho z bahna. Za pomoci zámeckého pána. Teď je jeho snaha vystavena velkému riziku, co bude, pokud markýz zemře? V této době přitom podobná úmrtí nejsou ničím ojedinělým. Hygiena je na nízké úrovni, o schopnostech lékařů lepší nemluvit, ne nadarmo se říká, že lepší je stonat bez nich. Do tělesné schránky vidět není a pokud dojde k vážné nemoci, není jak ji zastavit.

„Otče, pokud se pan markýz uhodil, když byl se mnou ...,“ hlesne Raoul.

„Synu, nesmíš si dávat žádnou vinu,“ snaží se utěšit nešťastného mladíka farář, „Tvůj strýc činí správnou věc, když tě přijal do svého domu a věnuje ti svou velkou péči. Pomodlíme se společně, aby jeho potíže brzo odezněly a on znovu nabyl svých předchozích sil.“

„Jak na jeho stav nemyslet, Otče. Vždyť já bych mohl být příčinou. Ale přísahám, Otče, nejsem si vědom ničeho, co zmiňovali lékaři. Nějaký úder, nebo že by pan markýz něco v lese jedl ...“

„Bůh ví, co činí,“ odpoví jezuita, moc dobrá fráze, když nevíme co říci. Svést všechno na boží záměr je jednoduché.

„Strýc je na mě tak hodný ...,“ dojme sám sebe Raoul, ale trocha třpytu v očích se při této příležitosti hodí.

„Však mu oplácíš stejně,“ zní hlas Otce Benedikta smířlivě, „Nesmíme myslet hned na nejhorší, ačkoli ti dva ...,“ nedokončí myšlenku, před mládencem není vhodné zpochybňovat autoritu doktorů, byť se mu tvář zkříví návaem zlosti, „Pojď, synu, jsme již v kapli. Poklekneme spolu a budeme se modlit. Snad Bůh vyslyší naše prosby a tvůj strýc se brzo uzdraví.“

PŘÁNÍ A ZPOVĚĚ MARKÝZE DE CAVARLENE

Po odpoledních léčebných metodách obou slovných mistrů lékařského oboru se markýzi de Cavarlene velmi přitíží. K večeru se svíjí na křesle představující záchod a sám může s hrůzou slyšet, jak do kbelíku pod jeho pozadím dopadají výrony tekutiny jdoucí z jeho útroh. Nic jiného než hleny, voda a krev z něj nevychází.

Lékaři si čas od času berou jeho výkaly a nad nimi bádají, zatímco druhá nádoba začíná přijímat další exkrementy. Markýz byl donucen spolýkat talíř slepičino vývaru, do něhož mu cosi přimíchali, ať již přidali cokoli, rozhodně mu nijak nepomohli. Kroutí se, snaží se nalézt polohu, kde budou bolesti menší, ruce se mu chvějí, cítí se neuvěřitelně slabý. Aby také ne, vždyť ztrácí neustále krev a ti dobříci mu pro jistotu ještě další odebrali při pouštění žilou.

Jeho oči těkají vyděšeně po okolí. Ke všemu se k bolestem těla přidávají i bolesti duše. Ve stavu naprosté deprese začíná uvažovat o božím trestu, který ho dostihl. Za jeho hříšné myšlenky z posledních týdnů. S hrůzou přemýšlí o svém vztahu se synovcem, pravda, k ničemu hříšnému nedošlo, tedy po tělesné stránce. Ale nejsou již jen nepatřičné myšlenky obrovským hříchem? Přitom ho pohled na synovce vždy potěší, i teď. Nejsou jeho příznaky trestem?

Jestli se něco v krátké době nezmění, brzo stane před posledním soudem. Smrt! Bojí se na ni pomyslet, ale myšlenka na odchod z tohoto hříšného světa se mu neodbytně vrací. Síly mu ubývají neuvěřitelně rychle, spolu s krví, která dopadá do kbelíku pod jeho pozadím. Jak ještě dlouho je schopen vydržet toto martýrium? Co ale bude pak? Co bude se synem a co se synovcem? Záplava tesknosti ho pohlcuje, nechce ani jednoho z nich opustit a nechat na pospas hroznému světu. Henriho má rád, jak jen může mít otec svého syna. Raoula miluje, až teď si uvědomuje hloubku svého citu. Tak nepatřičného, ale tak neodbytného. Co s oběma bude, když ho Bůh povolá k sobě?

Musí znát pravdu. Neuvědomuje si zhoubnost počínání doktorů, upíná k nim své naděje, ač ti ho zabíjejí stejně jako látka v jeho útrobách, o níž nemá ani ponětí. Vždyť představa, že by ho mohl jeho zbožňovaný Raoul otrávit, je tak šílená, že ho ani nenapadne. Naopak má o svého synovce strach, jeho žena ho nenávidí. Dal přednost jemu před ní. Ano, zradila ho, nasadila mu parohy. Ale co jí potom udělal on? Jak bude Bůh hodnotit jeho činy, až před ním stane?

„Pojďte sem,“ zaskřehotá, tvář zkřivenou bolestí. Oba lékaři chvátají splnit přání pacienta, jak jsou jen komičti, vyděšení stejně jako pacient, který jim umírá pod rukama.

„Vaše Milosti,“ uklánějí se zdvořile a soucitně zároveň.

„Jak ještě dlouho?“ zeptá se trpící.

„Vaše Milosti, podali jsme uklidňující léky, s tou polévkou, brzo by se vám mělo ulevit,“ mektá pan de Bonvalot.

„Jak ještě dlouho?“ zopakuje zkroucený a chvějící se nemocný.

„Vaše Milost je silná,“ žvaní Tulasne.

Tvář markýze se stáhne hněvem, zároveň ho polije náhlá horkost. Oni mu nechtějí říct pravdu! Jeho pohled je hrozivý, oba dva lékaři mimoděk o krok couvnou.

„Vaše Milosti,“ tváří se jak boží umučení Jean-Auguste, „děláme, co můžeme. Ale nelze zastírat, že váš stav je vážný.“

„Vážný?!“ zvolá z posledních sil pan de Cavarlene, „Děkuji, kdybyste mi to neřekli, tak bych si nevšimnul,“ je zlý, přitom tak učené muže potřebuje, „Chci vědět, jak dlouho ještě můžu vydržet,“ zopakuje do třetice pro něho klíčovou otázku.

„Vaše Milosti,“ je zoufalý tlustší z lékařů, ale i jeho kolega se tváří nešťastně, „Nedaří se nám zastavit vnitřní krvácení. Pořád sledujeme vaše výkaly, bohužel je v nich pořád krev. Asi se rána ve vašich vnitřnostech nezaceluje. Modlíme se k Bohu, aby krvácení ustalo, aby se vaše vnitřnosti uklidnily,“ dokončuje svou obhajobu, při slovech o Bohu se jen postižený trpce usměje.

„Nic před vámi neskrýváme, Vaše Milosti,“ přidá se Tulasne, „Stále však čekáme a doufáme,“ dodává, pak přijde vyvrcholení, „Pokud však do večera krvácení neustane, bude čas na smíření s Bohem.“

„Do večera ... chcete naznačit ...“, popelavá tvář zámeckého pána ještě více zbělá, „Naznačujete mi, že se nedožiju rána?“ vysloví hroznou skutečnost.

„V tom nejhorším případě ...“

„V nejhorším případě,“ zopakuje nemocný trpně, „Je taky nějaký lepší případ?“

„Určitě, Milosti,“ ujímá se slova znovu pan de Bonvalot, „Pokud by se po výplachu a dávidlech vaše vnitřnosti vyčistily, po podání utišujících léků zklidnily,“ zdůrazňuje své zásluhy, „pak by mohlo krvácení přestat a rána se začít hojit.“

„Pokud budu krvácet ... kolik je hodin? Mluvíte o večeru a venku je tma!“

„Venku je nevlídno, pane markýzi. Ale je teprve sedm hodin, proto jsem mluvil o večeru. Vaše Milosti, počkáme ještě dvě hodiny, pokud se stav nezlepší, zavoláme kněze,“ upřesní scénář následných hodin de Bonvalot.

„Pane Bože! Proč tak rychle! Vždyť mi před pár dny nic nebylo!“ zoufá si pan de Cavarlene.

„Vnitřní krvácení ... vnitřní orgány jsou zrádné ...“, blekotá zdejší rodinný lékař.

„Nikdy jsem se necítil lépe ...“, říká si tiše pro sebe Honoré a znovu mu vyvstanou myšlenky na boží trest za jeho hříšné myšlenky. Znovu se mu stáhne tvář bolestí, jako by mu v útrokách hořel oheň. Nemá už opravdu žádnou naději? A tak málo času uspořádat věci po své smrti? Dýchá přerývaně a do očí se mu derou slzy. Znovu pomyslí na ty, které miluje a které zde zanechá bez své opory ...

Kolem osmé hodiny dostane markýz další těžké křeče, potom však trochu odezní. Využije této chvíle zmírnění bolestí, nechá se omýt a uložit na lůžko. Okolo pasu mu ováží plenu, neboť mírnému výtoku z řitního otvoru nejde zabránit. Snaží se odpočívat a utěšovat sám sebe, odeznění krutých bolestí vydává za předzvěst zlepšení. Kolem deváté hodiny se mu znovu stáhne tvář hroznou bolestí.

Doktoři stojí nad svíjejícím se pacientem a lamentují. Nechají mu sloužícími vyměnit plenu a pak tu použitou zkoumají. Je však celá rudá, páchnoucí, nasáklá krví a hleny, ve střevech již není žádná rozkládající se potrava, vše vyšlo ven i díky projímadlům a klystýrům.

„Je to špatné?“ ptá se s bolestí zkřiveným obličejem pacient.

„Bohužel, Milosti, rána je asi větší, než jsme mysleli, nechce se zacelit ...“

„Co budete dělat?“ zaskočí doktory prostou otázkou trpící.

„Mohli bychom zkusit ještě jeden klystýr ...“, drbe se na bradě pan de Bonvalot.

„Probaha ... zase klystýr ... vždyť už ve mně nic není ... už de za mě jen krev!“ zoufá si pan de Cavarlene.

„Snad trocha vývaru, zkusil bych přidat nějaký lék, omamný, na zmírnění bolestí ...“, navrhuje Tulasne a horečně přemýšlí, co by do polévky přimíchal.

„Ne!“ křikne zlostně Honoré, „Potřebuju bejt při smyslech. Vaše vědění končí, co?“ podívá se na doktory výsměšně, ve skutečnosti je hrozně zoufalý, cítí, jak se k němu přibližuje smrt, má z ní strach, strach z nutnosti se v brzké době zpovídat ze svých hříchů. Také má starost o své blízké ... dost už doktorů, stejně jsou k ničemu, rozhodne se. „Zavolejte mi kněze a moji ženu!“ řekne s maximální rozhodností.

„Na kněze je snad ještě čas,“ pokusí se o námitku Jean-Auguste.

„Čas?“ usměje se nemocný křečovitě i ironicky zároveň, „Mám počkat, až ze mě vyjde tolik krve, že ztratím vědomí? Nedá se nějak to krvácení zastavit, je tak?“

„Nedá, Vaše Milosti. Jen Bůh by mohl ...“

„Otevření břicha ...“, chytá se poslední naděje Honoré

„Otevření?“ zděsí se Tulasne, již z jeho výrazu je patrná odpověď, přesto se ji rozhodne vyslovit, „Nevíme ani, kde přesně k vnitřnímu krvácení dochází. Kdybychom se pokusili operovat, za krátkou chvíli byste umřel.“

„Takhle možná vydržím do rána, že?“ brání se markýz strachu a zoufalství ironií.

„Vaše Milosti, opravdu jsme udělali vše, co jsme mohli ...“, cítí nutnost se omlouvat pan de Bonvalot.

„Já vás přece z ničeho neviním, pánové,“ řekne smířlivě trpící, již bere na vědomí neodvratný konec, „Není vaší chybou, že umírám. Bůh rozhoduje o našich životech a ten můj se rozhodl ukončit. Proto mi něco prasklo uvnitř těla a já teď pomalu vykrvácím ... Pánové, zavolejte mi kněze a manželku, vy zatím počkejte, kdyby Bůh učinil zázrak ...“

Felčáři odcházejí, jsou pobledlí, ale již pacienta odepsali. Ztrácí ho a nevědí, jak konci zabránit. Dohadují se o svých metodách, navzájem se ujišťují o jejich správnosti. Vyřídí však vzkaz v předpokoji čekající paní de Mondoville, která si při jejich výrazech a vysloveném příkazu zakryje obličej rukama a rozpláče se. Přesto chvátá splnit přání umírajícího pána.

Povolání kněze k lůžku nemocného je vždy jasné znamení pro všechny. Možná někteří ze zámku mohli ještě před chvílí zlehčovat vážnost pánova onemocnění, ale teď je všem již zřejmé, kolik udeřilo. Všechno služebnictvo se shromáždí ve vestibulu, tísní se a diskutují mezi sebou. Přijde za nimi pan de Mondoville a požádá je, aby se ztišili a zároveň pomodlili za svého pána. Okamžitě poklekají na kolena, pomaleji reagující děti stlačí pevná ruka rodiče. Sám majordomus jde příkladem a vestibulem se rozléhá záhy šumění, vyvolanou tichým odříkáváním modliteb.

Markýza a Otec Benedikt se střetnou ve dveřích předpokojů, v něm je již Raoul i paní de Mondoville, ale také správce Lansyere. Kněz dá paní domu přednost, projdou oba se sklopenými hlavami místností a vstoupí k umírajícímu. U něho jsou dva sloužící, ti na jeho pokyn opustí ložnici a zůstane jen on a jím povolané osoby.

„Prosím, oba, vemte si židli a sedněte si ke mně,“ zaskřehotá pan de Cavarlene, „Jsem již hodně vysílen a nemohu mluvit moc nahlas,“ omlouvá se vcelku zbytečně.

Jeho přání je rychle splněno, jezuita nabídne jednu sesli markýze a na druhou se posadí sám. S pochopením hledí na zámeckou paní, jak si otírá obličej kapesníčkem, až k němu doléhá silná vůně, již je látka napuštěna. Opravdu, v ložnici je hrozný puch, aby taky ne, když z nemocného permanentně vycházejí výkaly, možná i se zhnisanou krví či tkání. Pohlédne na trpícího, od dvou svícňů na stole dopadá do lůžka s částečně zataženými závěsy málo světla, ale i když leží markýz ve stínu, jsou patrné propadlé tváře a ztrhané rysy. Pane Bože, nemoc má tak rychlý spád.

„Madam, Otče,“ pokusí se trochu nadzvednout nemocný na loktech, kněz rychle povstane a upraví mu polštář, čímž mu o něco pozvedne trup, „nevím, kolik mně zbývá času. Bůh mě již volá k sobě.“

„Ještě je naděje ...“, řekne konejšivě Andrea, sama dobře ví, že není, ale náhle ji prostupuje lítost. Ublížila svému muži vícekrát, z jejího posledního přechínu se ale už nevzpamatuje. Má náhle hrozný pocit, sedí se svou obětí, trpící obětí, k tomu v přítomnosti kněze. Výčitky svědomí se na ni valí, rozum ale dokáže stále nad emocemi vítězit a ona moc dobře ví, co činí. Dopustila se hrozného hříchu, ale Bůh je jí svědkem, jak moc tady více než dva roky trpěla.

„Zanechme planých řečí,“ zavrtí hlavou Honoré, přijal již skutečnost své blízké smrti a je náhle daleko více vyrovnaný, zároveň však chvátá, chce toho ještě tolik zařídit. „Už jsem velmi slabý a nevím, za jak dlouho upadnu do bezvědomí,“ pokračuje, „Proto musím mluvit napřed s vámi, madam, pak se vyzpovídám a přijmu poslední pomazání. A když bude Bůh ještě milosrdný a ponechá mě i potom při smyslech, přijmu další osoby. Svého syna, synovce, správce, majordoma ... každému bych toho potřeboval tolik říci ...,“ zalíjí se mu zarudlé a zapadlé oči slzami.

„Jsem tu s vámi, pane,“ odpoví markýza pevným hlasem, „A pokud se Bůh rozhodl vás povolat k sobě, budu při vás až do konce.“

„Netřeba, madam. Vás musím požádat o něco jiného. Jedná se o mého syna, Henriho ... je ještě tak malý ... madam, musíte mu zajistit dobrou výchovu a dobře spravovat majetek. Tak byla napsána naše manželská smlouva,“ dodá s trpkostí v hlase, jak rád by ji pozměnil, ale to by musel vysvětlit důvody a takové ponížení by před veřejností nebyl schopen zvládnout.

„Postarám se o něho, je i můj syn.“

„Ano, i váš syn ... Madam, nezapomínejte, vy jenom majetek spravujete do jeho plnoletosti. Prosím, spravujte ho dobře a předejte mu ho bez dluhů. Správce je zkušený muž. A spoléhám i na vás, Otče, že budete paní markýze a mému synovi oporou. Pomůžete jim a dohlédnete na výchovu mého syna. Tak, aby z něho byl dobrý křesťan, katolík.“

„Pomohu vaší paní choti, budu jí oporou v těchto těžkých chvílích,“ přikyvuje Otec Benedikt.

„Madam,“ pokračuje markýz rozpačitě, „v poslední době jsme prožívali těžké období. Sama víte proč. Ale teď, na smrtelné posteli, vám všechno odpouštím. Ale chci váš slib, slib daný před knězem a před umírajícím, před Bohem.“

„Slib?“ na mžik se zle zableskne v očích paní de Cavarlene, má strach, co bude následovat.

„Chci váš slib, že Henri u vás vždy bude na prvním místě. Že pro něho ochráníte panství Cavarlene a v den jeho plnoletosti mu ho předáte,“ mluví naléhavě Honoré a farář se dívá s trochou překvapení, co mají předchozí slova znamenat?

„Pane, vaše přání je samozřejmostí,“ oddychne si manželka, čekala něco horšího, „Toto panství patří našemu prvorozenému synovi a ten ho také dostane. Postarám se o Henriho, o jeho výchovu i o jeho majetek.“

„Věřím vám, madam,“ odvěti umírající, ale v jeho tónu zazní pochybnosti, které neujdou ani jednomu ze sedících, „Madam, mám ještě jedno přání. Vím jak se díváte na pana de Barbou, našeho synovce. Ale ten mladík za svůj osud nemůže. Madam, slibte mi, že ho po mé smrti nevyženete,“ přidá druhou žádost.

„Pan de Barbou?“ protáhne záměrně Andrea, jak dobře jí tato slova znějí před svědkem, sám manžel ji žádá o podporu pro svého vraha a jejího spoluviníka. Jak by i později někdo mohl pochybovat či snad vznést podezření. Ale musí dělat trochu drahoty, proto pokračuje nepřítliš nadšeně, „Pane, ten mladík není vhodným společníkem pro našeho syna.“

„Madam, hodně se změnil a hodně si zkusil. Byli jsme k němu krutí, zavrhl ho. Nechci, aby se podobná věc znovu opakovala. Ale chápu vaše obavy, jeho minulost ... Otec Benedikt na něho dohlédne, vy mu prosím věnujte jen trochu pozornosti. Podporujte ho na studiu a pokuste se mu zajistit kariéru a dobrý sňatek. Požádejte o pomoc svého bratra.“

„Pane, jsem na rozpacích. Ale ctím přání vyslovené na smrtelné posteli,“ praví markýza dost necitelně, „Požádám svého bratra o pomoc, jak si přejete. Ale pokud bude pan de Barbou dělat problémy, pokud nebude vhodným vzorem pro našeho syna ...“

„Souhlasím, madam. Jestli znovu sejde z cesty, půjde o jeho chybu. Ale nevyhánějte ho po mé smrti,“ zopakuje své přání naléhavým hlasem markýz, cítí nutnost se postarat o svého miláčka, o mladíka, kterého miluje platonickou láskou. Nicméně touto naléhavostí je zaskočen i farář, dává ji však do souvislosti se špatným svědomím a snadno napravit svůj předchozí přístup k synovci, teď, když se připravuje na dlouhou cestu a poslední soud.

„Madam, slibujete, že Henri u vás vždy bude na prvním místě? Ať již bude váš další osud jakýkoli? Možná se znovu vdáte, budete mít další děti, syny ...“ mluví Honoré chvějícím se hlasem.

„Pane, opakuji znovu, Henri je také můj syn, moje první dítě a dostane se mu podle toho mé naprosté péče. Neudělám nic, čím bych mu ublížila,“ odpovídá paní de Cavarlene již trochu nervózně, chápe obavy svého muže, aby po jeho smrti neztratila jeho syna a neupřednostňovala Pierra či další dítě, které může přijít, jak naznačil.

„Madam, teď jsem spokojen,“ zvrátí svou hlavu umírající do podušek a zhluboka oddechuje, jeho tělo zesláblé velkou ztrátou krve prodělalo rozhovorem velkou zátěž. Rozhostí se dlouhé ticho, sedící dvojice nemá potřebu promluvit, čekají, až si trpící odpočine a vyjeví své další přání.

„Madam, nechte nás s Otcem o samotě,“ zazní po dlouhých minutách čekání z přítmi lůžka. Markýza beze slova povstane a zamíří ke dveřím, když se odvrátí od lůžka a nemůže tedy být farářem viděna, zlostně zatne prsty a drtí v nich kapesníček napuštěný vonnou směsí. Cítí se ponížená, na druhou stranu si oddechla. Ani náznak podezření, že náhlé onemocnění není přirozené a bylo způsobeno cizím zaviněním. Díky Bohu za to.

„Otče,“ promluví znovu těžce zkoušený muž, když se zavrou dveře za jeho ženou, „moc jsem zhřešil a Bůh mě za moje hříchy trestá.“

„Synu, Bůh je milosrdný. Nesud' me jeho činy, ale přijímejme je s pokorou.“

„Však jsem pokorný, přijímám boží rozhodnutí. Otče, musím vám toho moc říci, ale chci i od vás slib, vše co teď řeknu, zůstane jen ve vašem nitru!“

„To je přeci samozřejmé.“

„Otče, těžko se mi o všem mluví. Možná jste něco vytušil, možná jsem vám něco naznačil při zpovědích, ale ještě mnoho jsem si nechával pro sebe. Mám velký strach o syna Henriho a prosím vás, dohlédněte na něho.“

„Vaše žena vám před chvílí dala slib ...“

„Moje žena mi před dvěma roky byla nevěrná,“ odvětlí trpce zámecký pán, „A z téhle nevěry je zplozen druhý syn mé ženy, Pierre.“

„Pierre není váš syn?“ zeptá se netaktně jezuita, na druhé straně mu náhle mnoho věcí do sebe zapadá.

„Otče, poslouchejte,“ donutí umírající kněze, aby se sklonil nad jeho lůžkem, jsou tak oba ve tmě, ozařováni pouze světlem od svícnů, které projde přes silné závěsy, „Před dvěma roky jsem našel svou ženu přímo přitom s jejím milencem, hrabětem de Godille. Ten hrabě byl můj přítel ... Otče, ten muž je hrozně nebezpečný. Bodl mě mečem, i když mě mohl zabít, neudělal to. Ale je voják, zabiják. Pravděpodobně nic neví o Pierrovi, ale kdyby se dozvěděl ... mám strach, aby nechtěli Cavarlene pro Pierra, místo Henriho,“ vysloví své hrozné pochyby.

„Vždyť Henri je i synem vaší ženy,“ upozorní farář.

„Já vím, otče, ale až tady nebudu ... dohlédněte prosím na Henriho. A když bude potřeba, požádejte o pomoc pana de Barbou, pokud nesejde znovu z cesty. Je Henriho bratrancem a snad mu bude i oporou.“

„Vaše starosti se mi zdají přehnané.“

„Otče, já už se svou ženou nežiju, od té doby.“

„Vy a paní markýza ...“

„Už více než dva roky jsme spolu neobcovali,“ pokračuje s těžkým srdcem ve zpovědi markýz, „Cítla se tady jako ve vězení a asi pro ni zámek i vězením byl. Ale jinak jsem ji nijak neponižoval, i když mě ona tak ponížila a tak mi ublížila. Přijal jsem Pierra za svého, abych nezpůsobil skandál.“

„Učinil jste správně, dítě za hřích své matky nemůže.“

„Nemůže, ale není můj syn,“ řekne tvrdě Honoré, přes své zřetelné vysílení.

„Bůh vidí váš šlechetný čin a až přijde čas, přičte vám ho k dobru.“

„Ten čas přijde brzo, Otče, cítím, jak mi ubývají síly. Mám toho ale ještě tolik, a chtěl bych se rozloučit i se synem ... Otče, já jsem hrozně zhřešil!“

„Zhřešil? Snad s nějakou služebnou, když jste tak dlouho s paní markýzou ...“

„Ne, otče, žádná milenka,“ odvěti trpce markýz, „Jde o Raoula, mého synovce. Ne, co jsem mu provedl jako dítěti, kdy jsem ho zavrhl a odehnal od rodiny. I když i moje tehdejší jednání byl velký hřích. Jde o teď. Otče, stydím se o tom mluvit. Ale musím se vyzpovídat, když už se blíží moje smrt,“ poklesne znovu hlava umírajícího do podušek.

„Odpočíňte si, mluvení vás vysiluje.“

„Co na tom, jestli zemřu o hodinu dříve,“ usměje se trpce a zoufale pan de Cavarlene, „Otče, já sám všechno nechápu ... Když jsem ale byl s Raulem, se svým synovcem, cítil jsem se šťastný. Otče, já ... nevím jak to říci ... mě se líbí jeho tělo!“ skoro vykřikne svou noční můru umírající, což ale v jeho případě je jen hlasitěji vyslovené přiznání. Vzápětí se zhrouť do podušek.

„Vy ... vám se líbí muži ...“, zbledne teď jezuita v náhlém hrozném podezření.

„Já nevím, Otče, jsem z toho už nějakou dobu zoufalý. Ale nemohu si pomoci, prostě mě Raoul hrozně přitahuje ...“

„Vy a on ... došlo mezi vámi k něčemu?“ skoro se bojí zeptat kněz, je celý zsinalý, pokud zámecký pán zneužil svého postavení a přiměl nešťastného mladíka ke smrtelnému hříchu ...

„Proboha ne!“ zvolá ze všech svých chabých sil Honoré, „Ani jsem se ho nedotkl. Ale hřešil jsem, Otče, hřešil jsem myšlenkami! Pozoroval jsem ho se zalíbením, když se koupal, viděl ho ve svých snech, v představách, objevovalo se mi jeho nahé tělo a tam jsem se ho i dotýkal ...“

„Nedošlo mezi vámi tedy k tělesnému styku?“ vydechne si zřetelně kněz, je mu jasné, co by takový z jeho pohledu otřesný čin udělal s duší mladíka, kterého se snaží převychovat.

„Ne, ne, nikdy! Vždyť on ani neví, že ho miluji.“

„Vy ho milujete?“

„Ano, už to vím. Možná i proto jsem byl málo pozorný ke své ženě, málo jsem s ní obcoval a donutil jí tak hledat uspokojení jinde. Nikdy jsem si to nechtěl přiznat, ale teď už to vím. Celý život jsem žil ve lži a s tím mám teď předstoupit před Boha! Jak jen mohu, Otče, jak jen mohu,“ sténá zoufalec na svém lůžku, naprosto vyčerpaný, cítící mokvající pleny, plné jeho krve, cítící také přítomnost smrti a hrozící se z trestu, který mu Bůh vyměří.

„Bůh je milostivý k hříšníkům, kteří činí pokání a svých hříchů upřímně litují,“ řekne kněz, nicméně nedokáže zabránit jistému chladu ve svém hlase.

„Otče, vám jedinému skutečně důvěřuji,“ ozývá se tichý hlas z přítmi lůžka, „Svěřuji vám svého syna Henriho a svého synovce Raoula. Oba nesmírně miluji a chci, aby o ně bylo postaráno. Prosím, dohlédněte, aby jim nebylo ublíženo,“ prosí zoufalým hlasem.

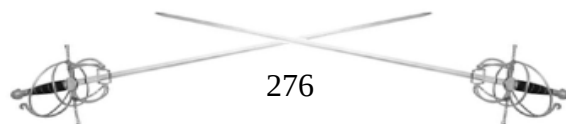
„Pan de Barbou vás nějak dráždil? Úmyslně ve vás vyvolával chtíč?“ zeptá se rozpačitě Otec Benedikt, ale musí znát odpověď.

„Probůh, vůbec ne! Raoul vůbec netuší nic o mých citech! Domnívá se, že se mu věnuji jako jeho strýc. Vždyť víte, jaký vztah má k ženám, kolik jich měl. Vůbec nic netuší o mých myšlenkách, když jsem ho tajně pozoroval, když jsem byl šťastný v jeho přítomnosti. Ale Otče, nejsem taková zrůda, abych se pokusil ... on nic neví a taky se nikdy nic nedozví.“

„Nedozví, což je správné,“ přikývne jezuita, zaskočený přiznáním markýze. Ale i předchozími slovy a žádostí o dohled nad dvěma chlapci, pravda jedním už odrostlejším, o to druhým menším, „Máte ještě další hříchy?“ zeptá se s obavami, nehřešil snad markýz s někým ze služebnictva? Nezatáhl do stoky díky svému chtíči nějakého nevinného chlapce?

„Hříchů mám hodně, Otče, ale žádný snad není tak velký,“ odvěti markýz, po jeho slovech si kněz zřetelně oddychne.

Otec Benedikt zůstane u umírajícího až do jedenácté hodiny večerní, vyslechne ho, dá mu rozhřešení i poslední pomazání. Pak teprve otevře dveře a vykročí, aby splnil přání muže, který je již připraven předstoupit před boží soud. Je roztržitý, má ze všeho těžkou hlavu, nedovede si dobře představit, jak by měl dohlížet nad osudy Raoula a Henriho. Ano, poskytne jim své rady, může pomoci s jejich výchovou, ale pokud by se naplnily některé černé myšlenky umírajícího ...

DLOUHÁ A TĚŽKÁ NOC

Je půl dvanácté, ale na zámku Cavarlene usnuly jen děti sloužících a možná někteří pacholci znavení těžkou prací. Jinak všichni bdí a děsí se chvíle, která se zdá nevyhnutelná. Chvíle, kdy lékař oznámí smrt zámeckého pána. Byl sice mnohdy nepříjemný, ale zajistil pořádek a také se tady mají o mnoho lépe, ve srovnání s jinými panstvími. Každé takové střídání, neboť pokud pán zemře, bude zde vládnout jeho žena, je nevyzpytatelné a může výrazně zamíchat hierarchií ve služebnictvu a dokonce se někdo může pakovat zcela. Což si uvědomují především ti nejvýše postavení. Pacholek či děvečka mohou být klidní, ať zde vládne Petr nebo Pavel, jejich otročina zůstane stejná. Ale postavení správce nebo majordoma, šéfkuchaře, vrchního štolby, komorné a možná i dalších, zde musí panovat vážné obavy. A taky panují.

Kněze u lůžka nemocného vystřídají dva nešťastní lékaři, jedině, co mohou zkonstatovat, je stále se zhoršující stav jejich pacienta. A také, že přes snahu ho zabít, od dvou úmyslných a dvou neúmyslných vrahů, jejich oběť stále žije. Alespoň vyřídí žádost pána domu, aby za ním přišla jeho manželka se synem Henrim.

Andrea je na tuto možnost připravena, naznačila již před dvěma hodinami svému synovi, že se tatínkovi přitížilo a možná ho ještě v noci půjdou navštívit. Poté ho předala chůvě a ta ho uložila. Vyplašené pětileté dítě se převalovalo na postýlce, nakonec však před hodinou usnulo. U obou synů bdí dnes v noci chůva Tereza, i ona je vyplašená, doposud byla prodlouženou rukou manželů de Mondoville a markýza k ní zachovává zřetelný odstup. A také chlad, přestože se o její děti stará vzorně.

Henri je probuzen vlastní matkou, rozespale mžourá, více méně v polospánku se postaví a je chůvou oblékán.

„Miláčku,“ mluví na něho Andrea, „půjdeme teď za tatínkem. Je mu moc špatně, leží v posteli. Musíš být statečný, jsi už velký chlap.“

„Tatínek?“ zpozorní chlapec, bojuje s klížíci se víčky a celkovou malátností.

„Tatínek moc onemocněl,“ pokračuje markýza v přípravě syna na ošklivý zážitek, „Ale má tě moc rád a chce tě vidět.“

„On umře?“ zeptá se dítě, v pěti letech je už schopno ledasco pochopit.

„Možná si ho Bůh povolá k sobě,“ říká tichým a smutným hlasem paní de Cavarlene, „Víš, synku, Bůh některé lidi víc miluje a chce je mít brzo u sebe. Možná i tvého tatínka bude chtít mít brzo u sebe.“

„Když ho má tak rád, proč by ho nechal umřít?“ zeptá se zcela logicky a zároveň bezelstně klučina.

„Tak už to na světě chodí,“ nedělá si s vysvětlováním starosti matka, „Musíš ale být silný. Tatínek vypadá moc špatně. A taky je v místnosti ošklivý vzduch. Ale ty tatínkovi neřekneš, že se ti špatně dýchá a on že vypadá špatně. Rozumíš?“

„Nemám nic říkat?“

„Vlastně nemáš, budeš jen odpovídat tatínkovi, až s tebou promluví.“

„Můžu plakat?“ zeptá se Henri, je zvyklý na tvrdou výchovu, na mnoho příkazů a zákazů, pláč je jím chápán jako provinění, slabost.

„Chce se ti plakat?“

„Je mi tatínka moc líto.“

„To nám všem, Henri. Ano, můžeš plakat, i jiný budou plakat, pokud si Bůh vezme tatínka k sobě do nebička.“

Hoch se už na nic neptá, je obut a postaven na zem. Ťapká vedle své maminky, která ho drží za ruku. Ložnice umírajícího není příliš vzdálená, ale musí vyjít na chodbu. Když vstoupí do předpokoje, Henri se zřetelně ulekne, spatří mnoho osob kolem a všichni se tváří hrozně vážně a smutně. Drží se ale statečně, jak je vychováván, bude zde jednou pán, ani si neuvědomuje, že titul markýze de Cavarlene je téměř na dosah, dělí ho od něj pravděpodobně jen hodiny.

Zámecký pán zůstává pro tuto chvíli sám, vstoupí jen jeho žena se synem. Markýza dá těsně před vstupem k obličejí chlapce kapesníček, vůně je však silná a dítě se rozkašle. Nicméně i tak musí zaregistrovat hrozně těžký a smradlavý vzduch. Kráčí však důstojně vedle matky až k lůžku, které je pohroužené ve tmě. Bude jen dobře, když syn nespátří zuboženého otce naplno.

„Pane, váš syn,“ řekne jen prostě markýza, ví, že v tuto chvíli o ni vůbec nejde. Jemně hochu postrčí, ten s jistým váháním učiní dva kroky a stane až u lůžka. Mžourá do tmy, vidí jen siluetu ležící postavy, chce se mu kašlat, špatně se mu dýchá, ale je dobře vychován, drží se.

„Henri, pojďte blíž, synu,“ ozve se ze tmy, hlas otce zní nějak divně, zkresleně, nepoznává ho, jako by k němu mluvil cizí člověk. Zaváhá. Markýza pochopí, vezme něžně syna v podpaží, pozvedne a posadí na okraj postele. Naopak markýz se s velkým vypětím posune, jeho ruka zašmátrá po synově. Podaří se mu ji chytit, dítě se lekne, ve tmě pro něj může být kdokoli.

„Tatínku?“ zeptá se nedůvěřivě a zírá do prostor postele.

„Jsem to já, Henri, jen jsem hodně unavený a proto mluvím potichu,“ říká nešťastný otec, sevře synovu ruku ve své, cítí její vlhkost i chvění, „Chci být se synem chvíli sám,“ řekne směrem ke své ženě, ta učiní dva kroky zpátky, přesto však natahuje slechy, aby jí nic neuniklo.

„Henri, už brzo se staneš pánem na tomto zámku,“ hovoří slabým hlasem umírající, „Jsi ale hodně malý a tak bude zatím rozhodovat tvá maminka. Ale až vyrosteš, bude tohle všechno jen tvoje. Proto se musíš hodně učit, pilně cvičit, abys byl dobrým šlechticem a pánem.“

„Jako vy, otče?“

„Jako já,“ povzdechne si markýz, „Musíš být silný, poslušný, statečný. Spravedlivý. Musíš být poslušný Bohu, ctít naši katolickou víru a bránit ji. Slibuješ?“

„Slibuji.“

„Správně. Je mi moc líto, synu, že tě neuvidím růst ...,“ zlomí se hlas otci.

„Vy umřete, otče?“ zeptá se vyděšeným hlasem dítě, má strach ze tmy, ta ležící postava jako by ani nebyla jeho tatínkem. Ale asi je, cítí ho, i když ho pořádně nevidí. Je vyděšený a hrozně smutný, vnímá, že se děje něco hrozného. Ví, co je smrt, viděl ji u koníka, prostě ho už nikdy potom nespátřil.

„Bůh si mě volá k sobě, synu. Ale nechal mě tady dost dlouho, abych mohl zplodit tebe. Ty jsi pokračováním našeho rodu, ty budeš už brzo pánem, markýzem de Cavarlene.“

„Já bych chtěl, abych ještě nebyl markýzem.“

„Já bych si to přál taky, synu, ale Bůh má jiný záměr.“

„Bůh vás nemá rád, otče?“

„Naopak, Bůh má rád všechny. Ale někoho si povolá dříve, někoho později. Já už brzo půjdu za Bohem. Ale budu stále s tebou, slibuji. Budu tě pozorovat, jak rosteš, jak se z tebe stává mladík a později muž. Budu tě sledovat, jak plníš slib, který si mi dneska dal.“

„Já ale nechci, abyste odešel!“ řekne dítě zarputile, do očí se mu derou slzy, otec k němu byl vždy přísný, ale přesto ho má moc rád. Copak ho už nikdy neuvidí? Už ho on už nikdy nesevře v náručí? Chlapce prostoupí hrozná tíseň, strach ho dusí stejně jako vzduch, nemůže se nadechnout, začne vzlykat.

„Neplačte, pane,“ řekne umírající přísně, „Jste muž a šlechtic, k těm se slzy nehodí.“

„Maminka říkala, že dnes mohu,“ vzlyká hoch.

„Ale jen výjimečně a málo,“ řekne Honoré, kterému taky stékají slzy po tvářích, naštěstí ho ve tmě není vidět, snaží se, aby jeho hlas zněl pevně, bojuje ze všech sil se svými emocemi, „Synu, pojďte blíž, naposledy vás obejmu,“ přitáhne chlapce k sobě, ten se nechá vléct, je přitisknut na chvějící se hrud', až příliš silně, špatně se mu dýchá, ale neopovazuje se vzdorovat. Vzlyká a stydí se za slzy, nechce otce zklamat, přesto nedokáže pláč zadržet. Děje se něco hrozného, co mu změní celý život, alespoň tolik ve svém věku chápe.

„Tatínku,“ zasípe dítě, opravdu se nemůže nadechnout, umírající svírá svého potomka ze všech sil, a byť mu jich mnoho nezůstává, drží ho jak v klepetech.

„Synu,“ uvolní konečně sevření markýz, přidušený chlapec zoufale lapá po vzduchu, dokonce zapomněl plakat, „musíte být silný a statečný,“ říká nahlas, pak však dítě znovu přitáhne až k sobě, náhle

má rty kousek od jeho ucha, „Synu,“ šeptá, „teď pozorně poslouvej. Co ti řeknu, nesmíš nikomu vyzradit. Bude to naše tajemství. Pokud rozumíš, řekni taky šeptem ano.“

„Ano, otče,“ zašeptá hoch, ničemu však nerozumí.

„Henri,“ zní tichý hlas hrozně naléhavě, „dej si pozor na matku a bratra Pierra. Nikomu nevěř. Jedině Otcí Benediktovi. Tomu se můžeš vždycky svěřit a přijít za ním pro radu. Ale nesmíš tohle nikomu říct, rozumíš?“

„Ano,“ zašeptá znovu dítě, ačkoli opak je pravdou. Vůbec ničemu nerozumí, proč si má dávat pozor na maminku, která je tak hodná a na bratříčka, který se před nedávnem teprve postavil na nohy. Ale slíbil něco otcí a bude o všem mlčet. Tahle slova zůstanou jen v jeho hlavě. Sice jim nerozumí ...

„Synu, je čas, abyste odešel. Už brzo budete markýzem de Cavarlene,“ odstrčí otec jemně svého potomka, ten chvíli zaváhá, pak sám sleze z lůžka. Vzápětí ucítí, jak ho bere za ruku matka. Lekne se a vzápětí se zachvěje.

„Pojďte, Henri, necháme tatínka odpočívat,“ mluví markýza konejšivě.

Chlapec se mírně vzepře, zírá usilovně do tmy, nechce odejít, chce něco udělat, aby si Bůh tatínka neodvedl, ale neví co. Vyhrknou mu slzy, všechno je špatně, ale neví, co s tím dělat. Podvolí se a kráčí opět důstojně vedle své matky.

Před dveřmi se zarazí, Andrea se překvapeně podívá dolů, na syna, který si zuřivě otírá slzy z tváří, nechce, aby je viděli ti venku, služebnictvo. Je vychován tak, že on je víc a nesmí zvláště před sloužícími ukázat slabost. Když je spokojený, nevidíc sám sebe a šmouhy po tvářích, zvedne hlavu, podívá se na matku, jako by říkal, teď už můžeme jít.

Zatímco markýza odvádí syna, krácejícího hrdě vedle ní, do ložnice vstoupí Otec Benedikt, aby se podíval, jak moc vyčerpal umírajícího rozhovor se synem. Nalezne ho vzlykajícího, hned jak se zavřely dveře, nechal Honoré propuknout své emoce. Farář vezme křížek, vtiskne ho markýzi do ruky, kterou sám uchopí, dávajíc mu tím dle svého nejlepšího mínění sílu odejít důstojně.

Matka uloží Henriho, který je však hrozně rozrušen, pláče, bez ohledu na Terezu, tu však bere nějak jinak než ostatní sloužící. A ona je hodná, utěšuje ho a pláče s ním.

Andrea se vrací do předpokoje, chvíli čeká s ostatními, než vyjde Otec Benedikt a pozve všechny přítomné dovnitř. Zámecký pán se rozhodl rozloučit se všemi najednou, s těmi nejbližšími zůstal o samotě, a přijmout Raoula bez ostatních se neodvažuje. Stále ještě je schopen uvažovat rozumně. Procesí smutných osob obklopí stranu lůžka, kde jsou závěsy rozhrnuté, kde zámecký pán přijímá a odkud světlo nedopadá, tak on vidí je, ale oni jeho slabost ne. Paní de Mondoville dostává téměř záchvat, její manžel se jí snaží utěšit a markýza po ní hodí zlostným pohledem. Rychle však odvrátí zrak, však bude dost času vyrovnat účty, později.

„Je mě slyšet?“ ozve se slabý hlas ze tmy.

„Ano, je,“ odpoví za všechny farář a prosebně pohlédne na štkající paní de Mondoville, které právě její muž zacpává ústa. Je snad připraven ji i udusit, pokud by hodlala i nadále rušit tuto smutnou, ale zároveň slavnostní chvíli.

„Vážení,“ ozve se znovu šepot z prostor lože s nebesy, „rozloučil jsem se s rodinou, smířil jsem se s Bohem, připravil jsem se na smrt. Chci dát sbohem i vám, kteří jste mi dobře sloužili a byli mi oporou. Pane správce, pane a paní de Mondoville.“

Udušený výkřik se ozve ze zacpaných úst Frances, nedokáže zvládnout své emoce. Ostatní se však dívají soucitně, markýza zírá raději před sebe a umírající posečká, alespoň soustředí zbytky sil. Cítí jak mu mokvá zadnice a rozkrok, kde je obalen plenami, které nasávají jeho krev. Už brzo mu jí zbude jen tolik, aby ještě mohl dýchat v bezvědomí a pak ...

„Nezapomeňte, až zemřu, jste povinováni svou věrností mému synovi Henrimu, markýzi de Cavarlene,“ znovu promluví zámecký pán a všichni napínají slechy, „Než bude plnoletý, bude ho zastupovat jeho matka. Jemu i jí musíte být oporou,“ říká poslední větu s velkým sebezapřením, musí ji ale pronést. Ač se mu budoucí postavení manželky vdovy pranic nelíbí, nemá moc tuto skutečnost změnit.

„Ano, pane markýzi,“ zní z více úst současně, přesto trojice nejvýše postavených sloužících pokradmu pohlíží na Andreu, brzo již jejich novou jedinou vládkyni. Nejsou u ní zapsáni nejlépe a dobře si tento handicap uvědomují.

„Synovče, pane de Barbou,“ znovu se ozve markýz, „vaše teta se uvolila pokračovat v mé snaze vám zajistit lepší život, vaši budoucnost. Pokračujte v cestě, kterou jste nastoupil. Vaše teta i Otec Benedikt vám budou oporou. A vy buďte jim,“ dodá vyčerpaně, dýchá přerývaně, začínají se mu dělat mžítka před očima.

„Pane markýzi, strýčku,“ promluví do ticha Raoul, „děkuji vám za všechno, co jste pro mě udělal. Pokusím se naplnit vaše přání a být dobrým člověkem, dobrým božím služebníkem,“ nemohou zaznít více pokrytecká slova od mladíka, který zde na zámku sehrál velmi nepěknou roli.

„Bůh se rozhodl mě povolát k sobě,“ mluví už velmi potichu pan de Cavarlene, přítomní ho sotva slyší, „Odcházím v klidu na duši a s pokorou. Zachovejte pořádek, který jsem zde na zámku nastolil. Věřte v Boha a milujte ho, stejně jako věřím já a miluji ho, teď o to více, když k němu odcházím. Zachovávejte věrnost novému markýzi de Cavarlene, postarejte se, aby dospěl v řádného muže. Spoléhám na vás všechny, že jemu i jeho matce budete oporou ...“

Nikdo nepromluví, všichni jen pohlížejí na markýzu, které stékají slzy po tváři. Je opravdu dojatá, ovšem trochu jinak, než by se slušelo. Před očima jí probíhá celé jejich tragické manželství, které vyvrcholilo nejprve jeho odlukou od lože a nakonec i vraždou chotě. Je jí nyní líto muže, který však byl tak tvrdohlavý a zarputilý, že jí nedal jinou možnost, než ho odstranit tím nejhorším zločinem.

Andrea dýchá přerývaně, v hlavě se jí však honí i jiné myšlenky. Už za pár hodin bude zase svobodná, volná. Po dvou úděsných letech v tomto vězení. Ne, teď musí hrát zasmušilou a tesknící manželku, ale později ... Mnozí jí zde ublížili, ale možná bude velkorysá, když začnou škemrat o její přízeň.

Hledí do země a po očku pokukuje po svém spoluviníkovi. Raoul má hlavu rovněž sklopenou a na lících též slzy. I on hraje své dojetí dobře. Odvedl dobrou práci, kluk jeden. Vzpomene si na svou matku a v duchu se zastydí. Před více než dvěma roky ji odsoudila, ano, dopustila se asi dosti zlých věcí, ale na svou dceru nezapomněla. Když bylo potřeba, připravila plán, našla vhodného vykonavatele a tím se jí vrátí svoboda. Úlevu však střídá ve vlnách mrazení v zádech, když si uvědomí, za jakou cenu volnost získává. Dopustila se hrozného zločinu, neměla však jinou možnost.

Znovu pokradmo pohlédne na svého synovce, na jeho mladistvou postavu, pěkný obličej, představuje si, jak ho asi Bůh obdařil tam dole. Náhle dostává hroznou chuť se milovat, takovou dobu zde žila jak jeptiška, ale ona není zaslíbena Bohu, ale životu. Raoul jí ho pomohl vrátit, snad by mohl také ... Ledasco se o něm povídá, prý obšťastňoval paničky v Paříži, hejsek jeden. Zachvěje se při představě být zase s mužem, navíc mladým, pružným, bohatě obdařeným. Doufejme, znovu hodí pohledem, jako by chtěla proniknout pod látku zakrývající partie, které jí tolik zajímají. Musí něco vymyslet ...

„Přátelé,“ zazní slaboučký hlas skoro již ze záhrobí, temná místnost a tmavé lůžko připomíná hrobku, „odejděte prosím. Chci zůstat sám s Otcem Benediktem. On mě převede na druhou stranu,“ šeptá markýz, „Bůh vás opatruj,“ dodá poslední vzkaz.

Paní de Mondoville propukne v hysterický pláč, slzy mají v očích všichni, ovšem jsou různě upřímné. Markýza se vrátí do reality, její muž stále ještě žije, hrát truchlící vdovu musí zvládnout. Správce Lansyere téměř nedýchá, pan de Barbou naopak přerývaně, pan de Mondoville nahání svou ženu, aby ji utěšil, ale jak se zdá, teď už nikomu její křik nevadí. Otec Benedikt prosebně pohlédne na přítomné, i jemu se oči lesknou.

Andrea vykročí a dá tím povel ostatním. Otec Benedikt přistupuje k lůžku, chopí se chvějící ruky umírajícího, křečovitě tiskne křížek. Začíná se tiše modlit, zatímco ložnice se vyprazdňuje. Dveře klapnou a on zůstává s markýzem sám, jen plápolavý svit svíček je jim společníkem.

Ostatní zůstávají v předpokoji, oči se upírou na paní de Cavarlene, již brzo novou zdejší paní, která bude mít jejich osud ve svých rukách. Hledí do tváře ztrápené a dojaté ženy, ronící slzy za svého

nebohého manžela. Jejich vztah asi nebyl vždy idylický, všichni vytušili napětí mezi nimi, ale vždy se k sobě před nimi chovali s náležitou úctou. Co však mohou od krásné mladé šlechtičny čekat?

„Půjdu se podívat na své syny,“ vycítí Andrea nutnost promluvit, „Henri byl návštěvou otce hrozně rozrušený, půjdu ho utěšit.“

„Paní markýzo, kdyby ... máme vás zavolat ... kdyby ...,“ blekotá pan de Mondoville, zatímco jeho žena vrávorá, on ji drží křečovitě za paži.

„Ano, pokud by došlo k nejhoršímu, přijďte pro mě,“ odvětlí zámecká paní, „Ale já se sem za vámi vrátím, jakmile můj syn usne.“

Hodiny na zámku Cavarlene běží ve dvou časech. Jeden plyne pomalu, pro osoby čekající v předpokoji, včetně dvou lékařů, kteří odvedli tak hanebnou práci. Nikdo jim však nic nevyčítá, autorita jejich povolání je vysoká, byť výsledky většiny mizerné. Ale oni mají opravdu velmi omezené možnosti. Minuty se vlečou, dveře ložnice jsou stále zavřené, i když k nim občas někteří čekající pokradmu pohlédnou.

Pro muže ležícího na lůžku, skrytého ve tmě, naopak čas pádí jako zběsilý. Před několika dny se radoval při zábavě se svým synovcem, prokazoval fyzickou zdatnost a teď hledá poslední zbytky sil. Znovu cítí palčivou bolest ve vnitřnostech, zároveň hroznou únavu. Jdou na něj mdloby, snaží se udržet oči otevřené, dobře ví, že pokud je zavře a upadne do bezvědomí, už se z něj neprobere. Smířil se s Bohem, s lidmi kolem, rozloučil se s Henrim, svým jediným synem a svou nadějí. Ale přesto se mu chce tak moc žít, jeho duch je silný, ale tělo ho strašně zradilo. Netuší, že mu nepraskl žádný vřed, neotevřela se žádná rána z přemíry námahy, nýbrž nemilosrdný jed mu leptá vnitřnosti, kam se mu dostal s pitím. Krvácí sice málo, ale vytrvale. Nelze v takovém stavu žít dlouho.

„Otče,“ zašeptá kolem půl druhé. Skoro již nevnímá žádnou bolest, jen hroznou slabost a také zimu, což je divné v teplé a dusné místnosti.

„Ano, synu?“ odpoví mu stejně hlasitě oslovený.

„Už neudržím oči ... vidím kolem sebe mlhu ... bojím se, Otče.“

„Není čeho, synu,“ snaží se o zklidňující a konejšivý tón farář, „Bůh je milosrdný a milující, odpustí všechny hříchy a přijme kajícíníky do království nebeského.“

„Otče,“ sevře silně ruku jezuity markýz, jde však o naprosté vypjetí, poslední záchvěv odcházejících sil, „chce se mi hrozně spát ... nechci ... až usnu ... už se neprobudím ...“

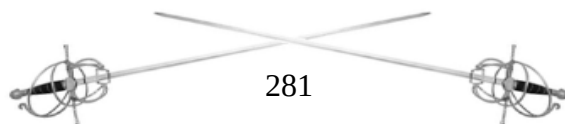
„Neboj se, synu,“ mluví kněz a drží umírajícího za ruku, „klidně zavři oči a odpočívej. Jsem tu s tebou, nemáš se čeho bát.“

„Už nemohu ... Otče ... pamatujte ... můj syn Henri ... svěřuji vám ho ... bděte,“ chvějí se víčka markýze, drží je jen silou vůle otevřené, ale jsou tak hrozně těžká, již skoro nevnímá okolí, vše se mění v jednu velkou tmavou šmouhu, pak se rozhostí tma a klid.

Otec Benedikt se nakloní nad ústa odcházejícího pána domu, dech je slaboučký, ale stále ještě citelný, ačkoli již markýz upadl do bezvědomí. Nezbývá než čekat, již se vydal na cestu, ze které není návratu. Farář poklekne ztěžka vedle lůžka, lokty se opře o postel a modlí se. Modlí se za duši hříšníka, který brzy předstoupí před svého skutečného a jediného pána, před spravedlnost, kde nebudou mít vliv intriky, konexe či postavení, kde se budou hodnotit jen hříchy a dobré skutky, velmi pečlivě se budou obě vážit.

JEŠTĚ TĚŽE NOCI ...

V půl třetí ráno posedávají v předpokoji ložnice markýze de Cavarlene jeho manželka, majordomus se svou ženou, pan de Barbou, správce a dvojice doktorů. Na malém přenosném stolku leží menší občerstvení, které nařídila markýza přinést, ale většina vzala zavděk jen pohárkem s vínem.

Některým se již klíží oči, ale nikdo se neodváží odejít. Poklimbávají, nicméně jsou připraveni vyskočit, pokud uslyší zvuk otevíraných dveří od ložnice.

Ten se ozve ve vzpomínanou hodinu, vykoukne hlava Otce Benedikta, v jeho obličejí je patrná jeho obrovská únava, vypětí. Všichni jsou rázem na nohou, on však jen požádá pány doktory, aby ho následovali a zase zmizí. Následují asi dvě minuty napětí, než se objeví celá trojice.

„Pan markýz de Cavarlene zemřel,“ oznámí chvějícím se hlasem pan de Bonvalot.

Hysterický výkřik paní de Mondoville je ozvěnou tohoto hrozného oznámení, ostatní jen sklopí hlavu a jsou chvíli sami se svými myšlenkami. Ty jsou však opět velmi různé, od bolesti nad ztrátou pána, přes strach o svůj další osud, od hrozných výčitek svědomí až k úlevě, že je již vše za nimi. Poslední pocity patří dvojici, která má smrt zámeckého pána na svědomí, k jejich štěstí i radosti nikdo nevyslovil jedině podezření.

Markýza stojí se skloněnou hlavou, těžko dýchá, v její hlavě se mísí myšlenky různého charakteru a ona s nimi bojuje. Musí teď potlačit všechny, neboť se právě stala skutečnou paní na tomto panství. Dobře vyhotovená předmanželská smlouva její matkou jí dává do rukou moc, dokud nebude její syn Henri plnoletý. Což znamená dlouhé roky, kdy bude moci využívat majetek svého zesnulého muže a zároveň svobodu, získanou jeho vraždou. Má ohromně mnoho času, aby uspořádala věci podle svého, aby prosadila svou vůli a aby unikla z tohoto děsivého vězení.

Nejraději by se nejprve vrhla do postele se svým synovcem a hned co by dosáhla uspokojení, dala by zapráhnout a vyrazit do své milované Paříže. Co se tam asi všechno změnilo, bude muset obnovit své minulé vazby, navázat nová přátelství a vrátit se do společnosti, kam patří. Více než dva roky v tomto vězení ji náhle připadají tak malicherné z pohledu skvěle vyhlížející budoucnosti. Je vdovou, mladou a bohatou, je taky matkou dvou zdravých synů. Těhotenství ji nijak nepoznamenalo, je stále krásná, má skvělou postavu. A taky chuť si užívat života.

Musí brzdit ve svých představách, čeká ji velmi nepříjemná doba, kdy musí uložit svého muže do jeho rodinné hrobky a uspořádat zde záležitosti tak, aby mohla odjet do Paříže. Nesmí nikomu dát příležitost k pomluvám, musí se zachovat jako správná truchlící vdova.

Ale toto předsevzetí koliduje s jejím neodbytným a téměř neovladatelným nutkáním naplnit co nejdříve své touhy, přes dva roky potlačované. Položí si ruku na čelo, jako by chtěla zaplašit nepřístojné myšlenky a nalézt rovnováhu, aby mohla jednat jak se sluší a patří.

Všichni se mohou přetrhnout, aby ji vyjádřili soustrast, stojí v řadě za sebou a trpně čekají, až k nim milostivě zvedne svou hlavu. Ona se umí přetvařovat, skrývat své emoce i své pocity, což je její rodinně vlastní. Proto všichni spatří v její tváři bolest, v jejích očích smutek a slzy, v jejím pohledu i na nenáviděnou paní de Mondoville vlídnost. Jako poslední přistupuje s rozpaky Raoul, pohledy všech se upírají k tetě a synovci, jejichž vztah byl po celou dobu přítomnosti mladíka na zámku na bodu mrazu. Není neznámé, že usilovala o jeho odchod, ale u manžela neuspěla.

„Pane de Barbou,“ řekne markýza i teď chladně, „váš strýc a můj nebohý manžel myslel v posledních chvílích nejen na svou vlastní rodinu, své děti,“ přidá chytře i druhého syna, „ale i na vás, jako potomka jeho bratra. Požádal mě a Otce Benedikta, abychom se o vás postarali.“

Oči všech, včetně mladíkových, zabloudí směrem ke knězi, který přikyvuje. Raoul si dá teatrálně ruku před oči, byl by z něho skutečně dobrý herec, usměje se v duchu jeho teta.

„Paní markýzo, nevím co říci, nechci vám působit problémy ...,“ zní hlas mládence dojatě, kdo z přítomných by za těchto okolností mohl pojmout jen zrnko podezření.

„Pane, budu ctít přání mého muže, vyslovené na smrtelné posteli,“ řekne rozhodným hlasem zámecká paní, „Jste vždy vítán v mém domě,“ jak krásně znějí slova, v mém domě, na mém panství, v mém zámku, „Pane de Barbou, zůstaňte prosím teď tady, budete držet stráž u mrtvého.“

„Já, paní markýzo?“ pozvedne udivený zrak Raoul, oči má plné slz, obličej stažený zármutkem, krása pohledět na jeho bolest.

„Ano. Pane de Mondoville, nechte mého muže umýt a obléknout, vyberu vhodné šaty. Potom rozmístíte svíce okolo lůžka mého muže. Až budete hotovi, všichni odejdou z tohoto patra, jen pan de Barbou zůstane.“

„Paní markýzo, zůstanu také,“ ozve se farář.

„Otče, vy jste již své vykonal, vypadáte hrozně unaveně. Paní de Mondoville vám nechá připravit jídlo a pití, najezte se, napijte a odpočiňte si. Zítřka, až se probudíte, si promluvíme o obřadu,“ zatváří se mile markýza, přitom kněze nemá o nic víc ráda než jmenovanou manželku majordoma, vždyť páchne skoro stejně jako její umírající muž, a ten oděr jeho oděv nenasál v ložnici, vychází od jeho obtloustlého těla. Ale Andrea ví jak na něj, když dostane kus žvance a dostatek vína, už od něho dnešní noc bude mít pokoj.

„Máte pravdu, paní markýzo,“ přikyvuje jezuita, „jste tak silná a statečná.“

„Musím myslet na své syny, kteří právě ztratili otce a svého ochránce,“ řekne vdova teskným hlasem, „Ale i já budu truchlit, s nimi. Pane de Mondoville, učinite, co jsem vám řekla a potom odejdete. Nechci nikoho jiného v tomto patře, než naši rodinu,“ dodá a pohlédne na synovce, aby dala všem najevo, jak ctí jedno z posledních přání svého muže.

„Ano, madam,“ přikyvuje majordomus.

Otec Benedikt bere pod paždí téměř zhroucenou paní de Mondoville, která je nejen zdrcena ze smrti svého milovaného pána, ale i z nutnosti poslouchat rozkazy od markýzi, která ji očividně nemá ráda. Její muž vydává pokyny služebnictvu, které je horlivě plní. Kolem lůžka s nebožtíkem staví svíce, zapalují je. Další svléknou mrtvolu a omývají ji, aby ji posléze oblékli do šatů vybraných vdovou. Kolem čtvrté hodiny ranní je vše hotovo, zámecká paní zkontroluje jejich práci.

„Pane de Barbou,“ řekne přísně, „zůstaňte zde. Já odcházím za svými syny. Zítřka ráno vás vystřídáme,“ dodá.

„Paní markýzo, nemám ještě něco zařídit?“ ptá se horlivě majordomus, i on si je vědom vrtkavosti svého postavení.

„Dnes v noci již není třeba, vše jste vykonal velmi dobře,“ pochválí Andrea sloužícího, pochvala nic nestojí, jen pár slov, „Odved'te všechno služebnictvo. Postarejte se, aby nikdo do druhého patra nevstoupil, dokud vás sama nevyzvu. Nechci, aby nikdo rušil klid mrtvého i klid mé truchlící rodiny, rozumíte?“

„Ano, jistě, paní markýzo,“ přikyvuje horlivě Gérard, „Spolehněte se, dokud neřeknete, nikdo do druhého patra nevstoupí,“ slibuje, aniž by přemýšlel nad vyřčeným rozkazem.

Během krátké doby tak zůstává ve druhém patře pouze nebožtík, spolu s ním trochu zaskočený Raoul, markýza a chůva v místnosti s jejími syny. Tereza nespí, je rozčilená. Už ví o smrti svého pána a více než na smutek myslí na svou budoucnost. Henri usnul před chvílí, únava přemohla rozrušené dítě, Pierre naopak spokojeně oddechuje, v necelých dvou letech nic nechápe. Ostatně jeho oficiální otec se mu nikdy příliš nevěnoval, vyjma chvilky na veřejnosti, pro vytvoření dojmu harmonické rodiny.

„Jděte si taky lehnout,“ poručí Andrea chůvě.

„Paní markýzo, nemohu vám nějak pomoci?“ zeptá se horlivě slečna Saysousová.

„Zůstaňte s mými syny, dokud sem znovu nepříjdu. I já si jdu lehnout, pokusím se na chvíli usnout. Zítřka mě čeká těžký den, dnešek byl hrozný,“ mluví smířlivě paní de Cavarlene, dívka jen horlivě přikyvuje, jak jsou najednou všichni tak ochotní, cítí uspokojení paní domu.

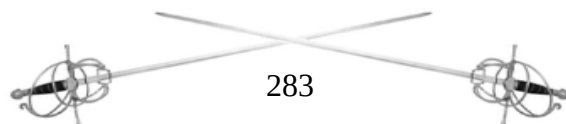
Sama se přesune do své ložnice, kde ji čeká neméně vyděšená komorná Suzanne d’Fouguier, která je častým terčem špatných nálad své paní. Skoro se třese, co se bude dít teď, když už nebude nikdo, kdo by nenávisť k ní prodchnutou ženu zastavil.

Pomůže své paní se odstrojit, převléknout do noční košile, pak zůstane v rozpacích stát.

„Jdi si lehnout do přízemí,“ nařídí ji Andrea přísně.

„Madam, já mám přeci ... lůžko ve vašem ... předpokoji ...,“ koktá komorná.

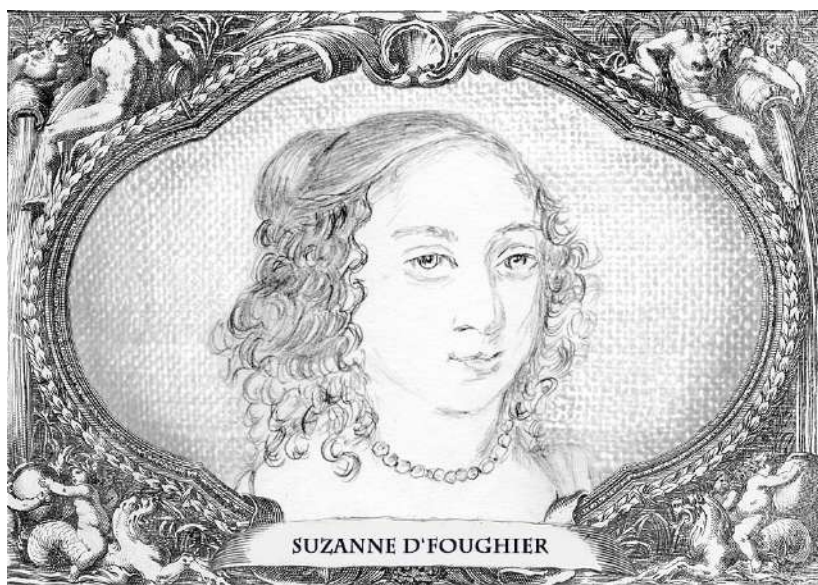
„Zatím, má drahá,“ podívá se na ni výsměšně markýza, „a pokud chceš, abys tady ještě zůstala, tak udělej co říkám. Nechci tě teď ve své blízkosti.“

„Paní markýzo,“ rozpláče se slečna d’Fouquier.

„Promluvíme si později,“ otočí se k sloužící zády její paní, pak se zarazí a znovu se obrátí, „Suzanne,“ říká náhle, snad až moc smířlivě, „dnešní noc chci tady na patře jen naši rodinu. Možná půjdu za svými syny, možná se pokusím usnout. Je tady Tereza, kdybych něco potřebovala. Tebe tady teď nechci, rozumíš? Promluvíme si zítra. Až tě budu potřebovat, pošlu pro tebe Terezu, která zůstane s mými syny.“

„Vyháníte mě ...“

„Zatím ne. Ale jestli chceš zůstat v mých službách, a nebýt opravdu vyhnána s ostudou, tak udělej co ti říkám. Najdi si nějaký pokoj v prvním patře nebo v přízemí. Budeš čekat v osm hodin ráno u schodiště v prvním patře, až pro tebe pošlu Terezu. Ale nechci tě ve svém předpokoji. Pochopilas?“

„Ano, paní markýzo,“ přikývne Suzanne, oči plné slz. Nemá však na výběr. Pokusí si najít nenápadně nějakou místnost o patro níž, jsou jich zde desítky prázdných, v jedné z nich dnes přespí. Nestojí o ostudu, možná se paní zítra obměkčí, ale mnoho nadějí si nedává. Zavinila její trápení, když prozradila její

tajemství a schůzky s milencem. Teď ponese následky, když pan markýz zemřel.

S těžkým srdcem se komorná sbalí a zmizí, markýza za ní vyjde na chodbu, plíží se pokradmu kolem zdi, vidí, jak Suzanne míří vzlykající ke schodišti. Všude je prázdno a ticho, dala jasný pokyn a všichni ho respektují.

Andrea s uspokojením sleduje mizející komornou, pak znovu nahlédne do pokoje svých synů. Tereza se odstrojila a ulehla, samozřejmě nespí a při příchodu paní se rychle drápe z postele.

„Zůstaň ležet,“ poručí jí paní de Cavarlene šeptem, „Jen se ještě jdu podívat na chlapce. Půjdu si taky lehnout. Ty zůstaneš tady s dětmi, dokud sem nepřijdu. Kdyby se Henri náhodou vzbudil, tak ho utěš, nepřeji si, abys mi teď budila. Potřebuji si alespoň na pár hodin odpočinout.“

„Jak si přejete, paní markýzo,“ kývá chuva na souhlas hlavou.

Čerstvá vdova zhasne sama svíce ve své ložnici, ulehne na lůžko a zírá do tmavého stropu. Venku je zatažená obloha a měsíční svit je téměř zakrytý. Znovu se jí honí hlavou různé myšlenky, ale vše přebíjí hrozná touha po obcování s mužem. Jeden vhodný je nedaleko, v ložnici jejího zesnulého chotě. Co hodlá učinit je šílené a nebezpečné, ale nemůže si pomoci, nutkání po tělesném styku je tak silné. Asi po deseti minutách se zvedne, rozum jí říká, aby nikam nechodila, ale její tělo i duše si žádají něco jiného. Opatrně nakračuje, aby nevrátila do nějakého nábytku a nezpůsobila hluk. Vyjde na chodbu, i ta je tmavá, rozsvícených zůstalo jen pár svíci v okolí schodiště. Naopak konec dlouhé chodby je zcela ve tmě.

Opatrně a potichu otevře dveře do předpokojů ložnice manžela, zůstal zde jediný svícen s čerstvými svíčkami, ty vydrží až do rána, do rozbřesku. Je půl páté, ale nebe je pokryto mraky, světlo se objeví později než při čisté obloze. Otevře i druhé dveře a spatří smutnou scénérii. V pokoji hoří mnoho svíci, různě rozmístěných na stolcích, komodách. V tom nejvzdálenějším rohu, co nejdál od mrtvolky, sedí zsinálý pan de Barbou. V jeho očích je skoro až běs. Vyděšeně vyskočí, když uslyší hluk, jako kdyby se měl v každém okamžiku objevit duch zemřelého.

„Paní markýzo,“ řekne až příliš nahlas, z pohledu příchozí.

„Tišeji, prosím,“ položí si prst na ústa Andrea, pak mu pokyne rukou, několikrát, než pochopí a zamíří ke dveřím, které ona drží otevřené. Oba stanou v předpokoji, vdova zavře.

„Paní markýzo, jak hrozný chvíle jste mi připravila,“ říká on šeptem, hlasem chvějící se hrůzou, „Nechat mě s ním, s jeho mrtvolou, samotného, když ...“, nedokončí, ona však chápe jeho pocity.

„Měla jsem důvod,“ řekne na svou obhajobu.

„Neměla byste sem teď chodit, aby nás takhle nikdo neviděl, pohromadě ...“, otře se on, až teď si uvědomí, že jeho teta má na sobě jen noční košilku, která jen stěží zakrývá její krásné tělo, je zmatený ještě víc, raději klopí zrak.

„Nemusíte mít strach, drahý synovče,“ zavrtí hlavou krásná šlechtična, „Dala jsem příkazy, v tomhle patře je jen chůva Tereza a ta se bez mého svolení od dětí nehne. Nikdo si nedovolí vstoupit do druhého patra a rušit klid mrtvého a můj.“

„Doufejme,“ povzdechne si mladík, není zcela přesvědčený o bezpečnosti jejich soukromí. Teta nemá rozum, napadne ho, vše jde tak dobře, kdyby je teď někdo uviděl takto pohromadě, ji polonahou, co by mohlo vzniknout za řeči a ... polije ho hrůza, bojí se však odporovat. Vše mu připadá jako nějaký podivný sen, hrozný sen.

„Všichni mají strach, vo svoje místa,“ usměje se paní de Cavarlene a v jejím výrazu je poznat částečně zloba i částečně uspokojení.

„Chcete se domluvit, co bude dál?“ zeptá se Raoul, nic jiného ho nenapadá, znovu pokradmu pohlédne na její postavu, pod tenkou látkou se rýsuje pevné a krásné poprsí, vždyť ona je bosá, uvědomí si a ještě více znervózní, jde-li to vůbec.

„Svým způsobem. Bude záležet na vás, pane,“ podívá se na něho zvláštním pohledem, který ho ještě víc vyděsí, dlouhé chvíle o samotě se svou obětí ho pořádně zdrchaly.

„Na mě?“ vypraví jen ze sebe, už nerozumí ničemu, je vláčen okolnostmi, ztrácí nad nimi kontrolu.

„Pojďte za mnou,“ nařídí mu tónem, který neumožňuje neuposlechnout, ona bere jednu svíčku ze svícnu v předpokojí, vyjdou na chodbu, zatočí do dlouhé chodby. Kradou se podél stěny, míjí liduprázdné schodiště, sporadicky osvětlené, i v prvním patře je tma a ticho. Ona zakrývá tělem světlo od svíčky, za ní cupitá on jak náměsíčný. Dojdou až do velkého sálu, z něho do jednoho z přilehlých salónků.

Proboha, tohle je hrozně nebezpečný, chce se mu vykřiknout, zdá se mu, že se musí v nejbližší chvíli objevit snad všichni sloužící, načapat je tady a vykřičet jim do obličeje jejich zločin. Markýza nicméně jedná sice pod vlivem emocí, ale zároveň promyšleně. Vymění jednu ze svící ve svícnu na komodě, ten postaví až na zem, aby světlo ozařovalo jen kousek koberce vedle ní, ale nebylo případně vidět z venku oknem. Ale přes závěsy ho jen těžko někdo zpozoruje, pokud by ho vysloveně nehledal, navíc kdo by se potuloval v zámecké zahradě, teď, v noci a za nevlídného počasí.

Impozantní vdova se posadí nedaleko svíčky, stíny vykreslují krásné křivky její postavy, jemu pokyne, aby zaujal místo vedle ní. On se sveze na zem jako v mrákotách, stále neuvěřitelně vystrašený, mající především strach z prozrazení. Copak si jeho teta neuvědomuje, jak hrozný zločin spáchal, i s jejím souhlasem? Jaké by mohly být důsledky, kdyby někdo pojal podezření? Takhle riskovat! Určitě by našli později vhodnější chvíli, jak si o všem promluvit.

„Netvařte se tak vyplašeně,“ řekne mu ona konejšivým, ale i sebejistým hlasem.

„Paní markýzo, mám děsný strach, kdyby někdo přišel na to, co se stalo ...“

„Co se stalo, stalo se, drahý synovče. Už je všechno za námi. Nikoho nic nenapadlo, ani manžela, ani doktory. Dnes sem nikdo nepřijde, ale nemáme moc času ...“

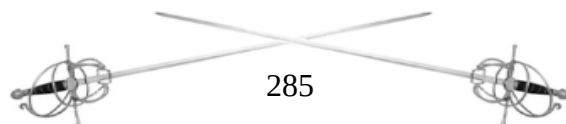
„Moc času?“

„Za chvíli začne svítat,“ podívá se ona na zatím temné okno, „Budeme se muset vrátit.“

„Vrátit,“ otře se při představě znovu usednout o samotě s nebožtíkem, kterého připravil o život. Dělá mu to naschvál či si neuvědomuje, jak hrozně ho trápí?

„Musela jsem učinit nějaká opatření,“ pochopí ona hrůzu vycházející z jediného proneseného slova i z jeho krásné leč zsinálé tváře, lehce osvětlené, „Chtěla jsem, abysme se ještě dneska v noci mohli sejít.“

„Byla naše schůzka nutná?“ vzmůže se on na mírný protest.

„Bylo,“ odpoví teta tvrdě a zamyslí se. Nemá opravdu tolik času, aby ho sváděla, aby mu pomalu všechno vysvětlila, dovedla ho k myšlence, kvůli které opravdu hodně riskuje. Rozhodne se pro přímost, konečně v Paříži přeci obšťastňoval vdané paničky, „Raoule,“ volí familiární oslovení, „dobře víte, jak jsem zde žila. Více než dva roky jsem nebyla s mužem. Manžel si mě nevšímal, konec konců jste si všiml, jak hleděl na vás. Neobtěžoval vás?“

„Ne, ne,“ zakoktá on, „nikdy se mě nedotkl ... ale díval se ...“

„Bylo na co se dívat?“ zeptá se ona koketně a když spatří nechápavý a udivený výraz, definitivně se rozhodne pro naprostou otevřenost, „Raoule, chci se s tebou milovat! Ted', hned, tady!“

Jako by ho zasáhl blesk, tak strne v hrozném údivu. Jako by nemohl pochopit význam právě pronesených slov, který je ale naprosto jasný. Dnes v noci, pár hodin po skonu manžela, kterého na její dobrozdání otrávil. Kousek od jeho tuhnoucího těla!

„Raoule, žijete?“ zeptá se ho posměšně.

„Madam ... copak se sluší ...,“ vypraví ze sebe on.

„Sluší? Raoule, nemáme moc času,“ začíná být Andrea nervózní, náhle se jí zdá, že tma za oknem začíná blednout, „Nelíbím se vám snad? Nechcete být mým milencem? Nechcete mě potěšit po tak dlouhém půstu?“ vyrazí ze sebe.

„Jste krásná ...,“ řekne pan de Barbou, sjede její postavu pohledem, „Jen ta doba a místo ...“

„Máte snad potíže?“ zřetelně se ona ulekne, vůbec ji nenapadlo, že by mohl nastat tento problém. Ale únava a ohromné vypětí, pocit viny, ještě aby tak nebyl schopen, aby nedosáhl erekce ...

„Madam, nevím, vůbec nevím, jsem zmatený ...,“ blekotá mladík a téměř se chvěje. Nikoli ale vzrušením.

„Raoule, nejste ale v zásadě proti?“ zeptá se ona a v jejím hlase je znát napětí. Je skoro šílená touhou po muži, po mladíkovi nacházejícím se na dosah ruky ...

Je. Je proti. Tisíckrát proti. Chce být jejím milencem, má takový vývoj jejich vztahu v plánu. Ale nechce se s ní milovat v pět hodin ráno na koberci salónku, pár hodin po smrti jejího muže, kterého zavraždil. Pár minut poté, co ho vytáhla z děsivého místa od nebožtíka. Ve strachu, že se otevřou dveře a někdo je nacytá. Ne, tisíckrát ne!

„Madam, jste krásná, chtěl bych se s vámi milovat,“ řekne namísto svého přesvědčení, není hloupý a chápe nutnost být s tetou zadobře, nakonec by podobná nabídka už podruhé nemusela přijít, mohla by si najít někoho jiného, kdo ji to udělá a on by ostrouhal mrkvičku, „Ale to vypětí, to prostředí ... nejsem si jistý ... rozumíte,“ dělá si alibi, sice už delší čas nebyl se ženou, ale po pravdě právě teď je sužován jinými myšlenkami, než touhou po krásném ženském těle.

„Chápu, Raoule,“ přikývne svůdná teta smířlivě, „Svlékni se.“

„Mám se svléknout?“ zeptá se on po jistotu.

„Ano, dopřej mi pohled na krásný mužský tělo, po takový době, umožni mi se s ním potěšit, pomazlit, polaskat ho,“ říká ona a on jedná jako v transu. Začíná ze sebe strhávat oděv, až ho ona přibrzdí, sedí proti němu na zemi, vzhlíží k jeho postavě a kochá se postupným odkrýváním jeho jednotlivých partií.

Pan de Barbou není žádný vyplašený mladíček, kterému dělá problém být se ženou, naopak, nemá téměř žádné zábrany. Ovšem dnes v noci je zaskočen místem a časem, proto se cítí tak trochu jako vyplašený studentík, který se chystá k prvnímu aktu.

Nadržená zámecká paní stěží kontroluje své jednání, nejraději by se na mládence vrhla, ale pomalu se zvedá, přistupuje k němu, hladí jeho pokožku, nasává jeho pach. Dotýká se ho na různých místech, laská se s jeho tělem, jako by se ho nemohla nabažit, jako by znovu objevovala něco dávno zapomenutého. On je sice nervózní, ale i u něho začínají převažovat pudry nad všemi obavami. Její dotyky, něžné, ale i prudké, její zarývající se prsty a nehty do jeho kůže, sevření jeho přirození ... náhle jako by se v něm cosi zlomilo, jako by ho uvědomění si hrozící nebezpečí a spáchaný zločin ještě více vydráždily, přestane přemýšlet nad dobou minulou i budoucí, žije jen pro jediný okamžik. Sevře pevné a pružné tělo své tety, cítí její žár. Její košilka padá na koberec, kam se vzápětí složí i oni dva.

Stropy zámku jsou silné, zdi také, takže jejich dovádění v salónku nemůže nikdo zaslechnout. Ocitají se v transu, možná nakonec smrt zesiluje jejich tělesný prožitek. Užívají si oba, dychtiví jeden po druhém, povzbuzeni bizarním prostředím i časem.

Odpadnou od sebe, zpocení, oddychující, koberec je mírně štípe do zad, na kterých teď spočívají. Udělal jsem se rychle, říká si pro sebe on, až příliš krátký byl celý akt, sice hodně vášnivý, ale ona jistě po té době čekala víc.

„Umím být lepší, madam,“ řekne do stropu omluvně Raoul.

„Doufám, drahý synovče,“ prohodí ne zcela uspokojená žena, „dám ti chvíli na vzpomínání, pak budeme pokračovat.“

„Už začíná svítat,“ pohlédne upocený mladík na okno, kde tmu vystřídala šed' a každou chvíli se objeví světlo. Slunce asi přímo vidět nebude, ale mraky nezastaví jeho paprsky zcela.

„Ještě máme čas,“ odpoví neukojená tetička.

„Madam, co teď bude?“ pokusí se využít pan de Barbou chvíle oddechu, aby si ujasnil své další postavení ve zdejší domácnosti.

„Domluvíme se později,“ nedostane uspokojivou odpověď.

„Madam, nechci naléhat. Ale musím vědět, jak se mám chovat,“ řekne Raoul hodně důrazně.

„Jako truchlíci synovec, truchlíci po svém strýci. A jako uctivý synovec ke své tetě. Jakej bude náš vztah za voponou,“ použije markýza divadelního přirovnání, „bude záležet na tobě. Potřebuju chlapa, který ... však mi rozumíš.“

„Dámy v Paříži si nestěžovaly ...,“ pokusí se milovník protestovat proti příkrému hodnocení jeho výkonu.

„Dámy v Paříži ... nějaký měšťanský paničky, co? Já ale ... Raoule,“ otočí se ona ke svému novému a nepochybně pěknému milenci, „Nejsi špatný, jenže já bych potřebovala ... máš ale pravdu, nemáme tady podmínky si šukání pořádně vychutnat. Určitě později ...“

„Bude nějaký později? Pro mě?“ zeptá se on hodně nesměle, ale s nezastřenou nadějí v hlase.

„Vosvobodil si mě, hodně si pro mě riskoval. Nezůstanu ti dlužná, pokud budeš rozumnej a budeš dělat, co ti řeknu. Pojedu brzo do Paříže a když budeš chtít, vezmu tě sebou. Pokud tedy nechceš nastoupit do jezuitský koleje v Evreux.“

„Do jezuitský koleje? Můj souhlas byl přeci jen navoko, abych tady mohl zůstat ...“

„Taky jsem si myslela. Ale Raoule, nikdy nesmíš překročit hranici, kterou ti stanovím. Promluvíme si vo všem později, za pár dní. Když budeš rozumnej, budeš se mít dobře.“

„Rozumnej? Když budu dobrej mileneček?“ vyloží si mladík všechno po svém.

„Mimo jiné,“ usměje se Andrea, cítí se vedle mládence dobře, na čas zapomněla na svého nebožtíka, „ale kromě toho budeš muset dodržovat určitý pravidla. Náš vztah bude naším tajemstvím. Budeš mě poslouchat, pak tě budu vydržovat. Teď budu mít prostředků dost ... ale začíná se vopravdu rozednívat, máme ještě asi půl hodiny, pak se budeme muset vrátit,“ pohlédne na rozjasňující se okno, „Už jsi připravenej?“

„Já jsem vždycky připravenej,“ odpoví pan de Barbou s jistým dotčením, není žádný nýmand, co se týká milostných hrátek, neměl problémy s erekcí i s ženou ne dvakrát pohlednou, ale dobře platící, natož pak s krásnou tetičkou.

„Raoule, zkus se neudělat tak rychle,“ vyřkne ona své vroucné přání.

„Madam,“ natočí se na bok on, „umím bejt něžnej i divokej, umím potěšit i předtím, mohu taky použít jazyk, jak si budete přát, madam,“ mluví náhle jako gigolo.

„Všechno vyzkoušíme později,“ přitáhne ho k sobě markýza a nasaje vůni jeho potu, „teď už mlč a pokračuj. Buď trochu divokej, ale taky něžnej ... a zkus vydržet dýl, víš, jak se dá ...,“ nedokončí ona dobře míněnou radu, protože on už má jejich řeči dost a zavře jí ústa polibkem.

Šestadvacetiletá kráska a její osmnáctiletý synovec se znovu pustí do vášnivého milování. On se snaží zapomenout na všechny starosti a odvést co nejlepší výkon. Chápe, o co vše hraje, ve svém uvažování bere následný akt jako důležitou zkoušku. Nijak se nepohoršuje nad skutečností, že mu

otevřeně naznačila, co od něho bude v budoucnu chtít. Aby ji dokázal dobře uspokojit, když bude ona mít chuť. Na oplátku ho bude vydržovat. Co víc by si mohl přát, vždyť podobně žije už dva roky, akorát že teď může mít za poskytnuté služby nesčetněkrát větší blahobyť. Ke všemu je teta neskutečně nádherná. Což ho na druhou stranu děsí, až bude v Paříži, snadno nalezne milenců, kolik si jen zamane.

Markýza se nakonec tváří docela spokojeně, posbírají své svršky, pokusí se odstranit stopy svého řádění na koberci, zhasnou svíčku, uklidí na místo svícen. Je vyslán jako první, konec konců mohl si odskočit od nebožtíka, dojde až je schodišti, kde pozorně naslouchá a zírá. Pak dá pokyn své tetě, jejíž bosé nohy záhy pleskají po ozdobném kamenem vykládané chodbě. Uličnický pleskne svého milence po zadku a pokračuje až za roh, kde se nacházejí její komnaty.

On počká, až ona zcela zmizí, pak ještě chvíli, zda neuslyší nějaký rozruch. Teprve pak otevře dveře předpokoje, za nímž se nachází ložnice s nebožtíkem. Mráz mu přeběhne po těle a nohy zkamení. Nedokáže udělat tři kroky, které ho dělí od dveří ložnice. Jeho pot stydne, jde na něj hrůza. Bojí se vstoupit k nebožtíkovi, kterého nejprve otrávil a ještě téže noci, kdy vypustil duši, začal obdělávat jeho zanedbanou ženu.

Kriste pane, jestli existuje jeho duch, někde tady, jak se povídá, tak ... Ne, musí se vzmužít, učinit těch pár kroků. Až za chvíli přijdou, musí ho nalézt truchlícího nad ztrátou strýce, ne vyděšeného kousek od mrtvoly své oběti. Začne se křížovat a modlit, jeho počínání mu náhle přijde jako hrozné rouhání, žádat Boha o cokoli, po tom co zavraždil a k tomu cizoložil s vlastní tetou. Co mu jen drahá tetička provedla, zajistit mu čestnou stráž u nebožtíka, jen proto, aby s ním mohla k ránu souložit. Už dávno pochopil, proč a jak všechno nastrojila. Musí být hodně otrlá a asi taky byla hodně nadržovaná, když ještě téhle noci ...

Trvá mu dobrých deset minut, než se dá dohromady natolik, aby se odvážil otevřít dveře a vstoupit. Okny již začíná pronikat světlo, stále je ale pokoj plný stínů a tam, za zataženými závěsy, v posteli s nebesy, leží muž, který má plné právo vstát z mrtvých a zardousit ho. Se zsinatou tváří mladík usedne do rohu na židli, podívá se na své chvějící se ruce a znovu se modlí, aby již převzal zcela vládu nad krajinou nový den a vyhnal pryč všechny stíny z místnosti ...

Markýza potichu proklouzne do své ložnice, předpokoj je prázdný a z místnosti, kde odpočívají její děti, není slyšet žádný zvuk. Svalí se na postel, na záda, v obličeji se jí objeví blažený výraz. Nejraději by začala výskat. Pravda, milování po tak dlouhé době si dostatečně nevychutnala, ono taky na koberci v salóнку, v obavách, zda je někdo neuslyší, co od takového provizoria chtít. Ale cítit zase v sobě muže po takové době, k tomu pohledného a slušně vybaveného mladíka ...

Náhle se jí zachmuří čelo, vzpomene, co vše musela vytrpět a co sama musela učinit. Ačkoli jed podal Raoul, jako by ho přitom držela za ruku. Kupodivu více než výčitky svědomí začíná převažovat radost z budoucnosti. Rychle tělo manžela uložit do hrobky, udělat tlustou čáru za vším. Díky Bohu, že nikdo nepojal žádné podezření, když to se zdravým pětatřicátníkem vzalo tak rychlý konec. Ale byli u něho hned dva doktoři, zle se usměje, packalové, ještě jeho konci napomohli. Ale jsou svědci, i další mohou dosvědčit, jak se její muž rozloučil s ní i se synovcem. Ne, není třeba se bát, ledaže by někdo mluvil ...

Ale kdo by co řekl. Raoul bude zticha, postará se o něj, aby neměl důvod k nespokojenosti, ještě ho využije, když jí ho tak dobře její muž přímo podstrčil pod ruku. Bude jen plnit jeho vůli, nikdo nic nemůže říct, když mu dopřeje trochu pohodlí. Vše dopadlo lépe, než by si mohli přát. Tak už to v životě chodí, prostě někdo náhle onemocní a než se naděje, je na onom světě. Nebožtík jí zanechal pěkné jmění, zase musí v duchu poděkovat matce a jejím tvrdým vyjednávacím metodám, kdy připravila dobrou smlouvu a tu také prosadila.

Dva a půl roku života jí už nikdo nevrátí, ale je jí teprve dvacet šest let a může si ještě hodně užít. A taky užije, jen co odsud vypadne. Ještě pár dní musí vydržet, pak vezme syny a svého synovce a hurá směr Paříž. Tohle panství už nechce vidět, chce jen peníze, které z jeho držení plynou.

Co ale s těmi, co ji ztrpčovali přes dva roky život? Nechat je velkoryse být, nebo se jim alespoň malinko pomstít? Ne hned, to teď nemůže, aby nevzbudila pohoršení, ačkoli možná čím dřív tím lépe,

dostává se do rozporu. Ale vem je čert, když budou tady a daleko od ní. Ještě si musí všechno dobře promyslet, nesmí zítra učinit žádnou chybu.

Zase se jí obličej rozzáří, vzpomene si na svého synovce a prožité krásné okamžiky. Ještě ho ledasco naučí, aby byl lepší, i když špatný není. Bude se muset snažit, usměje se poťouchle, až se objeví jako krásná, mladá a bohatá vdova, budou se kolem ní točit ti nejlepší kavalíři, co možná mají hluboko do kapsy, ale pořádnou výbavu, se kterou umí zacházet.

Náhle si vzpomene na hraběte de Godille, otce svého druhého dítěte, už o tom nepochybuje, podoba je zřejmá, byť jsou robátku teprve dva roky. Cítí na něho zlost, už na ni zcela zapomněl, ničema jeden, oženil se a má i syna, jenže co naplat, byl jediný muž jejího života, kterého skutečně kdy milovala.

Vida, už svítá, slyší kokrhát kohouta, nebo si alespoň myslí, že ho slyší. Světlo začíná pronikat do její ložnice a spolu s ním pro ni nastává nejen nový den, ale i nový život. Za cenu jiného, jímž byl ten její vykoupen z pekla pokřectví, sexuální abstinence a neskutečné nudy.

PANÍ NAD PANSTVÍM A ZÁMKEM CAVARLENE

Děšť ustane krátce před svítáním, ale jeho důsledky jsou znát i při rozednění. Zámek Cavarlene, jeho nádvoří i zahradu zahaluje mírný opar, mlha se táhne i okolní krajinou. Delší děšť jistě nepotěšil hospodáře chystající se ke sklizni, ale na tu teď na zdejším zámku a jemu přiléhajícím panství nikdo nemyslí. Zvěst o náhlém vážném onemocnění lenního pána se rozšířila již minulého dne, dnes po ránu se jako lavina šíří ještě horší zpráva. Jejich pán v noci skončil, přes velkou péči několika doktorů.

Markýz se ke všem choval stroze a odměřeně, na druhou stranu jako dobrý hospodář. Stačí pohlédnout kousek za hranice panství a je vidět daleko větší bída. Ne, že by si zdejší poddaní či nájemci mohli vyskakovat, ale hladu netrpí. Byť si rozhodně velké hody dopřávat nemohou. Jejich pán navíc nepatřil k nenáviděným hejskům, kteří vůči svým sloužícím jednají arogantně, rozmařile rozhazují a nakonec přivedou všechny na buben. Byl velmi přísný, hodně konzervativní, velmi zbožný. Ale dalo se to s ním vydržet. Ovšem teď nastoupí jeho krásná žena, kterou již přes dva roky skrýval před světem. Co tato změna přinese, uvažují mnozí sobecky. Nebude ona mladá dáma naopak jen bezostyšně využívat výnosy a nezpůsobí v důsledku svého rozhazování úpadek? Nepřijde třeba jiný správce, když s tím současným, přes jeho drsné způsoby, se už naučili vycházet?

Je sedm hodin ráno a většina sloužících na zámku je již na nohou. Včetně markýzi, která vůbec neusnula i Otce Benedikta, který byl natolik unavený, že se nestačil opít a jen co trochu pojedl, upadl do limbu. Zámecká paní vstoupí v noční košilce ke svým synům, vyzvedne si Terezu a požádá ji o pomoc s ustrojením. Ta je sice překvapena, když nevidí komornou Suzanne, ale na nic se neptá a dobře poslouží. Poté ji paní pošle pro pana de Mondoville, jistě už také bude vzhůru.

Nesplete se, ustaraný a nevyspalý hubený muž vypadá hrozně, ale hluboce se uklání. Jeho nová paní se ale tváří přívětivě, i ona nevypadá nejlépe, on sice nic neví o jejich nočních radovánkách, ovšem její kruhy pod očima svědčí o probdělém zbytku noci. Což ale majordoma nepřekvapí. Smrt manžela přišla tak náhle a jistě i ji zasáhla. Alespoň tomu vše nasvědčuje.

Domlouvají se na dalším programu. Společná snídaně dnes nebude, až společný oběd. Dopoledne se chce zámecká paní věnovat záležitostem okolo pohřbu a také ohledně panství. Je potřeba mnoho vykonat a proto, přes velký zármutek, hodlá již toto dopoledne začít plnit své povinnosti.

Pan de Mondoville ani necekne, jen nábožně poslouchá, aby nic nezanedbal a všechny příkazy splnil přesně. A není jich málo. Markýza se hodlá přesunout do jednoho ze salónků, kde nejprve sama posnídá, poté přijme Otce Benedikta, aby se s ním domluvila na obřadu, svého majordoma, aby probrala náležitosti zajištění obřadu, pozvání hostů. Poté přijme i správce, i s ním musí mnohé prodiskutovat. Mezitím je nutné poslat k nebožtíkovi lazebníka, aby ho upravil, určitě těžké bolesti i vnitřní krvácení

zanechaly v jeho obličejí následky. Má rovněž připravit seznam hostů, kteří budou pozváni na pohřeb, poslové k nim vyrazí neprodleně, jak bude určen termín obřadu.

Majordomus se za chvíli vrátí s lazebníkem, čímž je na zámku trvale pověřen jeden ze zručných sloužících, společně s nimi odchází paní domu za zesnulým. Když vstoupí, naleznou zde velmi zdrchaného pana de Barbou, ani on na minutu oka nezamhouřil, vypadá hrozně. Což nikoho nepřekvapuje, strýc nad ním držel ochrannou ruku a teď je v pánu. Nic netuší o hrozných mukách, které musel mladík přestát v přítomnosti své oběti. Raoul se vyčítavě podívá na svou tetu, ta však zachovává kamennou tvář. Je neupravená, rysy ztrhané. Což je její záměr, ať všichni dobře vidí, jak ji smrt manžela zasáhla.

„Pane, běžte se nasnídat a potom si lehněte. Až bude čas oběda, pan de Mondoville vás nechá vzbudit,“ řekne teta směrem k synovci, její hlas zní sice zdvořile, snad i přívětivě, ale hrozně stroze.

„Ano, paní markýzo,“ přikývne mladík, šťastný, že konečně opouští tuto hroznou místnost.

Andrea posnídá sama, pak nechá odnést zbytky a pošle pro Otce Benedikta. Ten přisupí velmi rychle, místnost hned zachvátí jeho pach, určitě usnul ve své smradlavé kutně, vodu viděl možná před rokem a voňavky nepoužívá. Ale ona musí jeho zápach přestát, potřebuje s ním probrat mnoho věcí. On ji rovněž bedlivě pozoruje, ne, nevypadá jako prostopášná žena, naopak, je očividně zasažená ztrátou manžela. Ale chová se statečně a rozumně, přes jistě obrovskou únavu a smutek se věnuje svým povinnostem. Ač by nepochybně měla právo na nerudnost, chová se mile a zdvořile. Možná nakonec přes všechno měla svého manžela ráda, pomyslí si kněz.

Nejprve se domlouvají na místě a době obřadu. Stále je dost teplo, tělo se bude rozkládat, pokud nepřijmou nějaká opatření. Farář navrhne mrtvolu přemístit do místní kaple, kde by vyčkala uložení k poslednímu odpočinku, a kam by se jí mohli přijít poklonit sloužící, poddaní, nájemci či smuteční hosté. Jeho návrh je přijat. Následuje dohadování o termínu uložení těla do hrobky a obřadu, který tomuto aktu bude předcházet. Zde už tak jednoznačná shoda nepanuje.

Farář navrhuje převézt tělo pána do svého kostela, tam učinit poslední rozloučení, odsloužit mši a posléze dopravit mrtvolu zpátky na zámek a uložit v hrobce. Vdova je jiného názoru, mše by se odsloužila bez přítomnosti nebožtíka, který by zůstal v zámecké kapli a po návratu pozůstalých a hostů by se uskutečnil akt uložení do hrobky. Neshoda vznikne i kolem termínu, kněz chce na přípravu tři dny, markýza pohřeb už pozítří.

„Moc krátká doba, paní markýzo, nestačí přijet mnozí hosté,“ říká jezuita na obhajobu svého stanoviska.

„Otče, znal jste mého muže. Nesnášel okázalost. Nechci stovky hostů, jen pár, významné osoby z panství, nejbližší sousedé,“ má vdova rovněž dobré argumenty.

Andrea prosadí svou, ale s taktem, takže farář se necítí uražen ani zatlačen do kouta. A je i potěšený, když jsou nařízeny další mše za zesnulého, konané v jeho kostele a za slíbený tučný honorář, dvojnásobný, než by dal nebožtík. Hned po společném obědě, na který je na závěr jednání pozván, slíbí vyrazit na svou farnost, když už předtím nechá rozhlásit termíny mší.

Duchovní je vystřídán majordomem, který se tváří ustaraně. Čiší z něho strach, jeho rodina si zvykla na zdejší postavení, velmi významné, o které nechce přijít. Ale dobře také ví, jak protivná vůči nové paní byla mnohdy jeho žena a ani on ne vždy jednal s maximální vstřícností. Ačkoli jen plnil příkazy svého pána, leč to asi nebude paní zajímat.

Je seznámen s domluvenými termíny i organizačními náležitostmi. Na oplátku předloží pozvaný seznam hostů, u některých si vyžádá markýza vysvětlení, některé nechá vyškrtnout. Ale chová se zdrženlivě.

„Vaše Milosti,“ říká nervózně pan de Mondeville, „při tak rychlém konání pohřbu nestačíme asi včas doručit pozvánky. Určitě ne například vašemu bratru do Paříže, správci provincie a ...“,

„Kdo bude mít možnost a příležitost, ten dorazí,“ přeruší ho paní de Cavarlene, „Nedělejte si starosti. Manžel si na společnost nepotrpěl a jistě by dal přednost obřadu jen v přítomnosti svých nejbližších.“

„Ano, Vaše Milosti, jen jsem chtěl upozornit ...“

„Beru vaše upozornění na vědomí. Jak jsou zajištěny peníze pro chod domácnosti? Nikdy jsem se o tyhle záležitosti nezajímala.“

„Peníze dodává pan správce, podle potřeby, ale dostávali jsme určitý díl, se kterým jsme museli zajistit chod zámku. Váš manžel byl šetrný a velmi dbal, aby se neplývalo.“

„Což je správné. Vy tedy nemáte přehled o penězích?“

„Jen o těch, které jsou určené pro chod zámku. Pro vyplácení sloužících, nákup zásob, na běžné výdaje,“ vysvětluje Gérard.

„Požádám pana správce, aby vám poskytl dostatek peněz pro zajištění pohřbu i následnou smuteční hostinu. Velmi skromnou a jen pro pár vybraných osob ze seznamu, které dokáží včas přijet,“ dodá markýza.

Ještě chvíli probírají běžné záležitosti, majordomus spíše vysvětluje, co spadá do jeho kompetence, přičemž si připíše i pár věcí, o nichž výhradně rozhodovala jeho žena. Nechce však paní dráždit, ví, jak málo má jeho manželku ráda. Zatím se k němu chová dobře, což však nemusí nic znamenat. Až skončí obřad, až zmizí smuteční hosté, může se mnohé změnit. Snad ji do té doby stačí přesvědčit, že by bylo chybou se jeho služeb zříkat.

Kolem půl desáté vystřídá v salóнку majordoma správce. Markýza pohlédne do tváře již pětapadesátiletého muže, který nemá v životě nic jiného než svou zdejší práci. Je vysloveně neduživý, vyhublý, trochu shrbený, jeho vrásčitý obličej s ostře řezanými rysy ale nyní vykazuje snahu tvářit se co nejvíce ponížene. Jako to dělával vůči zesnulému. Což si pak vynahradí u podřízených, k nimž je mnohdy jak pes. Má důvody k obavám, k zámecké paní býval vždy velmi chladný, byť zdvořilý. Ačkoli mnoho do styku nepřišli, panovala mezi nimi téměř nevraživost.

Benedikt Lansyere nedokáže zastít, jak ho smrt pána zaskočila a vyděsila. Ve zdejších službách nezbohatl, nepatří k těm správcům, kteří si dokáží ulít něco pro sebe. Vždy věrně a poctivě sloužil, leč kdo teď jeho charakterní přístup ocení. Možná ho rovnou propustí a dosadí svého člověka, nebo ho bude nutit provádět změny, což je jeho velmi konzervativní povaze cizí.

„Jak jsme na tom s hotovostí, pane správce?“ položí mu na úvod otázku markýza, tváří se mile, její zarudlé a zapadlé oči ho však bedlivě pozorují.

„Neumím přesně vyjádřit, Vaše Milosti,“ ošívá se Lansyere, „Ke stanovení přesné hotovosti bych musel provést přesnou kontrolu všech účtů, sečíst k dnešnímu dni všechna vydání a příjmy.“

„Nechci přesnou částku, pane správce,“ neztrácí trpělivost i přívětivý výraz tváře šlechtična, „Jde mi o přibližnou sumu, se kterou lze v nejbližší době využít.“

„Vaše Milost chce využít veškerou hotovost?“ zbledne Benedikt, jeho vrásčitý obličej se stáhne do bolestné grimasy.

„Pane, odpovězte mi na moji otázku!“ zazní přísný hlas paní.

„Vaše Milosti,“ odpovídá plačtivě správce, „musím vám vysvětlit ... máme určitou hotovost, která je v současnosti v pokladně na zámku. Máme i hotovost, uloženou v truhle v tajné místnosti sklepení. Další peníze máme uloženy u věrohodných bankovních domů, tedy nejsou teď přímo v hotovosti, ale pokud požádáme, tak nám je vyplatí.“

„Dobrá, kolik máme v pokladně?“ snaží se zachovat klid markýza.

„V pokladně máme asi dva tisíce livrů.“

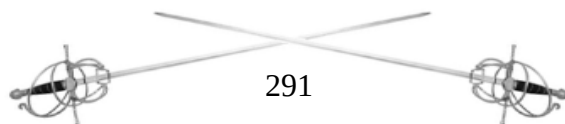
„A v truhlici ve sklepení?“

„Nejde o truhlici ... vlastně ... v tajné skrýši máme asi sto tisíc livrů, Vaše Milosti.“

„Sto tisíc?“ zachvěje se paní de Cavarlene, manžel byl řádný šetrílek, když tolik šlechty v okolí se topí v dluzích, však matka dobře věděla, koho jí vybrala za manžela, ta nehodnotila jeho vzhled, určitě brala zřetel na jeho postavení a původ, vůbec ne jakým dokáže být mužem, ze všeho nejvíce ji nepochybně zajímala jeho zámožnost.

„Ano, Vaše Milosti.“

„A ještě máme něco v těch domech, jak říkáte.“

„U bankérů, madam. Váš muž byl prozíravý, domluvil se s nimi, vlastně jim půjčil peníze na jistý úrok, který nám připisují. Oni pak zase peníze půjčují na vyšší úrok jiným, tak vyděláváme my i oni,“ není si správce jist, zda dokáže správně vysvětlit peněžní transakce.

„Kolik máme tam?“ je neodbytná jeho paní.

„Přesné číslo nevím ... odhaduji, že by se mohlo jednat až o sto padesát tisíc livrů.“

„Sto padesát tisíc ...“, zopakuje Andrea, v obličejí zachová kamenný výraz, ale v nitru se raduje, s takovým majetkem vůbec nepočítala.

„Co nám vlastně patří a z čeho máme výnosy?“

„Váš pan choť dostával od královské pokladny jistou rentu, která jeho rodu byla přiznána už dříve, kromě toho má příjmy z výběru některých daní ve zdejší provincii, respektive toto právo jsme pronajali dále ... jde o složitou věc, Vaše Milosti. Ale významnou pro vaši pokladnu. Samozřejmě máme příjem od nájemců půdy, kteří nám platí, pak něco, co jsme schopni sami zpeněžit, příjmy z několika domů v Rouenu, které vám patří a které rovněž pronajímáme. Již otec vašeho manžela zbytečně nerozhazoval a váš muž ...“

„Máte pravdu, pane správce, můj muž nashromáždil slušný majetek.“

„Slušný majetek?“ protáhne Lansyere, výraz jeho obličej nepostrádá kyselost, „Vaše Milosti, dle mého jste velmi bohatá, na poměry zdejší provincie ...“

„Pane správce, jistě máte pravdu a nepochybně i vy máte zásluhu na této skutečnosti,“ rozhodne se markýza v dobrém rozpoložení pochválit zdrceného muže.

„Já jsem jen úředník, Vaše Milosti, zásluha patří prozíravosti vašeho manžela, necht' mu dá Bůh dobrého spočinutí, který prozíravě hospodařil, neutrácel za zbytečnosti a malichernosti, držel se zavedených tradic a hodnot,“ řekne s oddaností v hlase k nebožtíkovi Benedikt a hned si však uvědomí, nakolik pochybil. Vlastně vyjmenoval, čeho všeho se obává u nové paní.

„Pane správce,“ pochopí Andrea, leč velkoryse narážku přejde, „nepochybně si o všem velmi podrobně promluvíme, možná už zítra. Musím se postarat, aby můj syn v den své plnoletosti dostal svůj majetek v co nejlepším stavu,“ říká nahlas a pro sebe si dodává, z něhož si ovšem něco uloupnu pro sebe, abych mohla v následných letech důstojně žít v Paříži.

„Moc moudré rozhodnutí, Vaše Milosti.“

„Pane správce, teď však musíme vynaložit potřebné peníze, abychom zajistili důstojný pohřeb a pohoštění pro případné smuteční hosty. Nestojím o žádnou nabubřelou hostinu, o zbytečné utrácení jen abychom se ukázali,“ říká paní de Cavarlene a její slova znějí uchům postaršího muže slastně, „Postarejte se, aby pan de Mondoville měl dostatek peněz. Na všem dalším se domluvíme zítra,“ dodá, což naopak vzbuzuje v jejím správci obavy. Co znamená na všem dalším? Kolik bude chtít pro svoji osobní potřebu? Pokud bude chtít zvát hosty, pořádat oslavy, pak by se rychle mohlo v pokladně objevit dno.

„Vaše Milosti, udělám co žádáte,“ odvětlí však pokorně.

„Pane správce, dnes poobědváte s námi,“ zaskočí ho na odchodu, on ustrne v pohybu.

„Vaše Milosti, já nejsem urozeného původu, pocházím z měšťanské rodiny ...“

„Zastáváte však na panství nejdůležitější místo,“ odpoví mu ona rozhodným hlasem, „takže se dnes setkáme u oběda,“ dodá tónem, který nepřipouští námitky. Ona nelpí tolik na tradicích jako nebožtík, pro ni je rozhodující zisk, malá změna zavedených pořádků ji nic nestojí a správce může potěšit. Vždyť on zná všechny tajemství příjmů, on ví, jak zajistit peníze a dokud ho nenahradí nějaký jiný schopný muž, asi mladší a pružnější, potřebuje ho mít na své straně.

Po všech rozhovorech se znavená vdova vrátí zpátky do svých komnat. Nejprve musí pohlédnout na chvějící se komornou. Rázem jejím tělem projede vlna zlosti, ona stála za největšími obtížemi jejího dosavadního života, zradila ji a pak jí byla nucena každý den vídat, aby jí připomínala její neštěstí. Nejraději by ji nechala zmrskat a vyhnat, kdyby ji v lese roztrhali vlci, nezlobila by se na ně. Ale musí se držet, alespoň na čas. Určitě si najde jinou vhodnou komornou, téhle důry se brzo zbaví.

Neřekne vyplašené Suzanne nic, zastaví se u svých dětí, spatří u nich pobledlou chůvu. Pierre spočívá v jejím náručí a tváří se spokojeně, Henri leží na břiše na lůžku Terezy, obličej zabořený do polštáře, žádá se mu nepravdivě zvedají, v souladu se vzlyky.

„Vaše Milosti,“ říká poděšená chůva, „chtěla jsem mladého pána uklidnit, ale ... nezlobte se, nevím co mám dělat.“

Andrea neodpoví, posadí se vedle svého syna, něžně ho pohladí po vlasech. On sebou trhne, otočí hlavu, aby vynadal Tereze, spatří však matku a zjihne. Oči má plné slz, šmouhy po tvářích, polštář je zmáčený. Nechce, aby ho služebná viděla plakat, proto skrývá své slzy do polštáře.

„Henri, není žádný hřích se vyplakat,“ mluví maminka konejšivě, „Když nás opustí někdo, kdo nás měl rád, koho jsme my měli rádi, není třeba se za slzy stydět. Jsou důkazem citů. Vyplakej se, budu u tebe, budeme plakat spolu,“ dodává, dojatá daleko více trápením syna než ztrátou manžela.

„Já ... já nechci, aby byl mrtvý,“ řekne vzdorovitě malý markýz.

„Bohužel, Henri, Bůh tak rozhodl a my musíme jeho rozhodnutí přijmout s pokorou,“ hladí matka syna po vlasech, „Musíme přijmout, ale máme právo truchlit. Máš plný právo plakat, nemusíš se stydět. Takové slzy jsou dovoleny i mužům.“

„Kde je tatínek?“

„Leží v zámecké kapli. Chtěl bys ho znovu vidět?“

„Smím?“

„Ano. Víš co, vezmeme Terezu a bratříčka Pierra, půjdeme do kaple za tatínkem a pomodlíme se za něho. Určitě se na nás dívá z nebička, kde je už s pánem Bohem, andílky a dalšími hodnými lidmi. Souhlasíš?“

Smutný průvod míří do zámecké kaple, musí sestoupit mezi prostý lid do přízemí, všichni se klaní vdově i dvěma polovičním sirotkům, především novému pánovi. Henri je mnoho nevnímá, oči má plné třeptivých slz, vidí spíše šmouhy než postavy, ale snaží se tvářit důstojně, jak se sluší a patří. Pan de Mondoville spatří dvojici žen s dětmi a okamžitě chvátá, aby jim vyčistil cestu i prostor u lože s nebožtíkem. Což je třeba, protože několik sloužících, kteří právě neměli co na práci, klečí v kapli a modlí se. Teď však rychle vyklízejí pozice, hluboce se klaní a projevují hlubokou soustrast.

Otec Benedikt stojí stranou, teď však přistupuje k nově přichozím. Kaple se osvětlená mnoha svíčkami, vše působí hrozně smutně a depresivně, především na duši malého dítěte. Tělo markýze umístili v kapli na velký dubový stůl pokrytý černým sukem, leží na zádech s křížkem v rukách, lazebník odvedl dobrou práci, zaretušoval většinu stop v obličejí nebožtíka, byť za použití značného nánosu líčidel. Přesto anebo právě proto se zdá Henrimu otec nějaký divný, ale i tak vypadá, jako by jen spal. Jenže on se už neprobudí, už na něho nepromluví ...

Zprava klečí Otec Benedikt a hlasitě se modlí, vedle něho Henri, slzy mu stékají po tvářích, ruce drží křečovitě sepnuté. Následuje matka, s hlavou sklopenou a konečně Tereza s Pierrem v náručí. Dvouletý chlapec se probere a začne trochu křičet, pak je však ukořelen chůvou i monotónním hlasem kněze, opakujícím slova motlitby.

Pan de Mondoville hlídá před dveřmi kaple, odhání každého a kárá další, kteří by chtěli jen prohodit hlasitějšího slova v jeho dohledu. Truchlící vdova a synové mají nárok na absolutní soukromí i klid, což ale všichni chápou.

Markýzu již bolí kolena, oči se jí klíží únavou a ráda by odešla, nicméně Henri je zabrán do motliteb a rozjímání. Proto oddaluje chvíli, kdy dá pokyn k opuštění kaple, bez ohledu na své vlastní soužení. Konečně sám Henri na ni pohlédne, hrozně smutnými očima. Ona přikývne, pohladí ho po vlasech a pomůže mu vstát. Poté sama rozpohybuje dlouhým klečením ztuhlé svaly.

Cesta zpátky je ještě smutnější, nicméně Henri se tváří odhodlaně. Snaží se vyrovnat se ztrátou otce, jen stále nechápe, proč Bůh, ke kterému se stále tolik modlí, si vzal k sobě jeho otce. Proč mu ho nenechal déle, když ho prý má tolik rád. Když mu otec nic neprovedl, aby si ho za trest odvedl do nebička. Nemůže pochopit, co Bůh učinil, nezdá se mu však jeho konání správné. Ale neodvažuje se nahlas projevovat svůj názor, protože říci cokoli proti Bohu je něco hrozného. Možná, kdyby tak učinil, taky

by umřel. Možná by mu ale nevadilo odejít za otcem do nebička, ale co by tady pak bez něj dělala maminka a bratříček? Je teď prvním mužem v domácnosti, jak mu ráno připomněla Tereza. Raději se postaví k zavřenému oknu a hledí do zahrady, kde už zase začínají pracovat jeho sloužící. Ale vše je tak šedé, slunce schované za mraky, padá na něj odevšad smutek a tíseň, slzy se mu znovu derou do očí ...

Andrea si téměř neodpočine, stále ještě záměrně neupravená se odebere do jídelny. Pan de Mondoville za ní přišel asi před půl hodinou, aby s ní domluvil nový zasedací pořádek. Místo v čele stolu po dohodě zůstane prostřené, ale prázdné. Paní de Cavarlene sedí po levičce nepřítomného manžela, vedle ní, s mírným odstupem, zkroušený pan de Barbou a o kousek dále Otec Benedikt. Na druhé straně usedne pan de Mondoville, jeho manželka, místo očí škvírky, děsně zarudlé, rysy ztrhané. A konečně správce Lansyere, cítící se nesvůj v této společnosti.

Než je dán pokyn k servírování, pronese Otec Benedikt motlitbu, nejen poděkování Bohu za plody, které následně pozřou, ale též vzpomene na muže, jehož místo dnes poprvé zůstává prázdné. Což způsobí další záchvat pláče paní majordomové, k malé radosti všech a nejmenší jejího manžela. Proč na sebe proboha musí stále upozorňovat, říká si v duchu, leč nemůže mnoho učinit. Kromě zlostného pohledu, který na ni vrhá a který ona nevnímá.

Samotná konzumace stravy probíhá v duchu, na jaký zde byli zvyklí. Je slyšet jen různé tlumené mlaskání, cinkot nádobí, oddechování stolovníků, usrkávání z pohárů. Jinak absolutní ticho. Obsluha stojí jako vždy v povzdálí, aby nerušila panstvo.

Napjatá atmosféra je tentokrát ještě doplněna o projevy smutku, u některých téměř zděšení, jako by si až při pohledu na prázdné místo v čele stolu uvědomili, co se vlastně přihodilo. Rychlý průběh nemoci a skon všem vyrazil dech. Tak nečekaná ztráta znamená, že si ani plně neuvědomují všechny důsledky této tragédie. Nebo jim docházejí postupně a vyvolávají v nich obrovský neklid i mrazení v zádech.

Paní de Cavarlene se konečně projevuje jako skutečná osobnost, o tom se již mohli přesvědčit všichni, kteří s ní dnes přišli do styku. Jedná uvážlivě, ale důrazně, má dostatek taktu i šarmu, byť právě teď díky probdělé noci a uplakaným očím vypadá dost hrozně. Ale ani následky únavy, vypětí a smutku nemohou zcela potlačit její krásu. A dokonce i vybrané chování, není jako nějaká nabubřelá urozená nána, která si myslí o sobě bůhví co, jen vríská, ale chování má horší než řeznický pes.

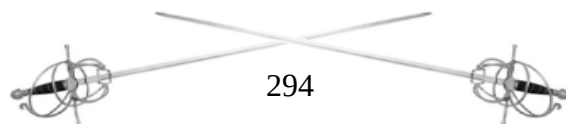
Tichý oběd skončí, služebnictvo odklidí hlavní chod, přinese nějaké zákusky, slané i sladké, dolije slabší stolní víno, potom opět zaujme místo co nejdále od hodovního stolu. Oči všech se obracejí k zámecké paní, většinou jen na krátký mžik, pak je jejich majitelé rychle klopí. Leč je zcela patrné jejich očekávání, jejich nová vládkyně by měla říci, zda bude dán rozchod či ještě před ním přidá nějaké další rozkazy.

„Vážení přátelé,“ zvedne svůj zrak Andrea, její ztrhané rysy jsou dobrým pozadím pro teskně znějící hlas, „přes všechn smutek, který nás všechny zahlučuje, je nutné se dívat i do budoucnosti. Bůh si k sobě vzal mého manžela, vašeho pána. Ale nechal zde mě, jeho vdovu a jeho dva syny. Prvorozeného Henriho, nového markýze de Cavarlene, který jednou zasedne na toto dnes prázdné místo.“

Odmlčí se, jako by hledala vhodná slova, potlačovala nával emocí, ve skutečnosti jde o hereckou pauzu, při níž po očku pokukuje po dalších stolovnicích. Ti sedí jak zařezaní, možná se dočkají zásadního vyjádření, kterého se však mnozí oprávněně bojí.

„Bůh mi vzal mého muže, čímž mi připravil nejen smutek, ale zároveň i nutnost převzít odpovědnost za osud majetku mého syna. Podle manželské smlouvy jsem do jeho plnoletosti pověřena správou jeho majetku, jeho výchovou,“ pokračuje paní, považuje za nutné všem důrazně připomenout své výsostné postavení, „Toto břemeno mě již teď tíží, a to jsem si ještě ani plně neuvědomila jeho skutečnou tíži. Ale jsem připravena obstát, zajistit pro Henriho skvělou výchovu a v den plnoletosti mu předat jeho majetek. Ovšem do té doby zbývá ještě mnoho let,“ dodá a osoby naproti ní cítí, jak je polévá horko.

Opět pauza, dává jim možnost přebrat si její slova. Musí si hned zpočátku všichni uvědomit, že jen naprostá poslušnost a loajalita jim může zachránit jejich současné postavení. A možná ani ne na dlouho, časem je pravděpodobně tak jako tak vymění, což ale oni ještě teď vědět nemusí.

„Jak jsem se přesvědčila v minulé době, projevovali jste vždy vůči mému muži velkou oddanost,“ říká ona a jejím spolustolovníkům jejich rysy tuhnou, zmínila manžela, ne sebe, „Očekávám podobný postoj i nadále. Chápu váš jistý neklid, díváte se na mě a říkáte si, zda nebudu chtít příliš měnit zdejší zavedené pořádky,“ dává jim najevo, že jim vidí až do žaludku, „Svým způsobem uvažujete, zda se i nadále budu spoléhat na vaše služby, které jste vykonávali pro mého manžela,“ dorazí je, teď už sedí jak sfingy, všichni tři, i paní de Mondoville ani nedutá, zapomněla okatě truchlit.

Nastává hrozně dlouhá pauza, kdy je markýza škvaří v jejich vlastní šťávě. Pan de Barbou po její levici má hlavu skloněnou, nezdá se mu vhodné hrotit situaci pár hodin po smrti markýze, Otec Benedikt je rovněž nervózní, vzpomíná na slova umírajícího, na jeho žádost dohlédnout na řádnou výchovu Henriho a vlastně i synovce nebožtíka.

„Nalijme si čistého vína, ne vždy jsme si padli zcela do oka,“ nasadí zámecká paní všemu korunu a trojice naproti ní se loučí se svým postavením, v duchu už přemýšlí, co teď budou dělat a jaký čas jim dá, aby se na změnu připravili, „Jak jsem již ale říkala před chvílí, doléhá na mě tíže celé tragédie, která nás všechny postihla. Tíže, která je příliš velká, než aby ji nesla jediná žena. Naštěstí vím, že se mám na koho obrátit o pomoc. Hodně spoléhám na svého bratra, pana markýze de Almare, kterého všichni znáte. Ale,“ odmlčí se, je hrobové ticho, i špendlík by při dopadu na zem způsobil velký lomoz, „počítám také s vaší pomocí a podporou. Očekávám od vás oddanost, s jakou jste sloužili mému muži, očekávám od vás věrnost pro mého prvorozeného syna, nového markýze de Cavarlene, očekávám od vás loajalitu k celé naší truchlící a tak náhle oslabené rodině.“

Oči všech se překvapeně zvedají, pohlízejí na krásnou ženu, v jejímž obličejí kromě všech různých příznaků únavy a smutku mohou číst rozhodnost a odhodlání. Jak si její slova vyložit? Jak je vlastně míní? Tolik otázek by měli, neodvažují se ale položit ani jedinou.

„Dlouho a vážně jsem přemýšlela, jak se zachovat v nejbližší době. A již jsem rozhodnutá,“ zní hlas paní de Cavarlene pevně, „Krátko po pohřbu mého muže odjedu i s dětmi do Paříže, za svým bratrem. Má velký palác a jistě nám neodmítne přístřeší v tak těžké době. Bude nám nepochybně oporou v nejbližší době. Musím,“ a na toto slovo dává maximální důraz, „na nějaký čas změnit prostředí, najít novou sílu. I Henri musí na chvíli zapomenout na místa, která mu budou hrozně moc připomínat jeho otce. Proto odjedu do Paříže za svým bratrem.“

A je venku její rozhodnutí, které ovšem většina tak jako tak čekala. Všem bylo jasné, že zde krásnou a mladou ženu nic neudrží, možná v duchu doufali v delší odstup mezi pohřbem a jejich odjezdem.

„Zdejší zámek a panství však je pro nás velmi důležité. Určitě se sem budu ráda vracet,“ teď vyloženě lže, ale činí tak přesvědčivě, „jsem ale připravena vybudovat pro své syny zázemí i v Paříži. Mému muži tam patří jeden dům. Hodlám ho nechat opravit, hodlám do něho přivést nové služebnictvo a pobývat střídavě tam i zde. Samozřejmě i se svými syny.“

Správce Lansyere sklopí hlavu, slova o rekonstrukci domu v Paříži mu zní jako údery hromu, panebože, kolik jen bude jeho přestavba stát, jistě i proto se tak pídila po hotovosti. Ona však nasadí přívětivý výraz a pohledne na trojici proti sobě.

„Jak teď víte, chci pobývat střídavě v Paříži i tady,“ říká jen půl pravdy, „čímž nastanou období, kdy budu dlouho nepřítomná. Což znamená naprostou důvěru v osoby, které zde budou spravovat zámek i majetek, naprostou důvěru k jejich činům a loajálnosti. Já však věřím ve vaše schopnosti a chci vám dát svou plnou důvěru. Věřím ve vaši věrnost k mému malému synovi. Chci zde zachovat veškeré současné pořádky. Nehodlám nic měnit, a to na žádném místě.“

Je slyšet, jak tři velké balvany spadly osobám za stolem ze srdce. Jejich obličej se rozjasňuje. Ano, markýza zmizí do Paříže, což je logickým vyvrcholením, co by zde mladou ženu drželo. Ale pro ně naopak její rychlý odjezd může znamenat vysvobození. Budou zde moci dál vládnout, jak ostatně činili v době před dvěma roky, kdy i markýz de Cavarlene pobýval dlouho s chotí v městě neřesti a intrik.

„Pane správce,“ podívá se teď markýza hodně přísně na vrásčitého muže, kterému opět mizí krev z obličej, „mohu vás ujistit i o mém dalším záměru. Nehodlám zbytečně utrácet peníze. Moc dobře jsem

si všimla vašeho výrazu, kdy jsem mluvila o opravě a vybavení pařížského domu,“ dokazuje nešťastníkovi své velmi dobré pozorovací schopnosti, na toho jdou mdloby, „Chci jen zajistit důstojné prostředí pro sebe a své děti. Ale nemusíte se tolik o pokladnu bát, dům udržuje můj bratr, respektive jeho velmi schopný správce. Rozhodně není výrazně zanedbaný.“

„Vaše Milosti, já ...“, promluví po dlouhé době jiná osoba než paní domu, hlas patří nešťastnému strážci pokladny.

„Konáte správně, pane Benedikte,“ překvapí všechny paní de Cavarlene, „vaší povinností je hlídat výši výdajů. Což máte dovoleno činit i nadále. Spolu s tím očekávám, že zároveň budete stejně pečlivě hlídat příjmy, či je vhodnými opatřeními zvyšovat,“ přidává zároveň t'afku.

„Vaše Milosti, jsem naprosto oddaným a loajálním správcem Vaší Milosti. Připraveným vždy a kdykoli skládat ze svého jednání účty.“

„Věřím vám, což jsem vám již před chvílí sdělila.“

„Když však budete delší dobu pryč, Vaše Milosti, jak vám máme skládat účty?“ zeptá se teď pan de Mondoville, není už prvním, kdo promluví, osměluje se.

„Máte pravdu, pane. Přemýšlela jsem, jak si zajistit co nejužší vztah s vámi a zdejším panstvím. Naštěstí do Paříže není zase tak daleko. Mohla bych vás žádat, abyste pravidelně dojížděli za mnou,“ říká Andrea a i tupý pozorovatel by poznal obrovské nadšení majordoma i správce z cestování, „Ale našla jsem lepší způsob, pokud s ním ovšem dotyčná osoba bude souhlasit.“

„Lepší způsob?“ odváží se zeptat Lansyere, už se vidí, jak trpí na cestách v kočáře.

„Ano. Můj manžel vyslovil přání, abych podpořila našeho synovce, pana de Barbou. Jsem připravena jeho přání naplnit. On je mladý a jemu jistě cestování nebude činit problémy. Hodlám ho vzít do Paříže, požádat bratra, aby mu zajistil vhodné učitele a osobně dohlédl na jeho výchovu, což mu ostatně při své poslední návštěvě sám nabídl. Ale jde i o přání mého zesnulého muže, které jistě i můj bratr vyslyší,“ vysvětluje zámecká paní své další plány, „Na oplátku bych od něho chtěla, aby se stal spojnicí mezi mojí rodinou a vámi zde. Zároveň se vám může zpovídat, Otče,“ obrátí se na jezuitu, který zírá s otevřenou pusou, pak i na svého synovce, který se tváří podobně.

„Pan de Barbou by ...“, nedokončí svou myšlenku Lansyere.

„Pan de Barbou by mi vozil zprávy od vás a případně vám sdělovat moje přání. On patří do naší rodiny, jak si přál můj manžel, slíbila jsem se o něho postarat. Pokud ovšem on sám projeví zájem.“

Oči všech se teď obrátí na mladíka, který předstírá naprosté překvapení, i když je zaskočen jen částečně, neumí si představit, jakou roli by jako spojka měl hrát.

„Paní markýzo, já ... jsem velmi potěšený ... váš pan bratr, pan markýz de Almare ... moc děkuji,“ vykoktá konečně Raoul.

„Chápu vaše slova jako souhlas, pane.“

Mládenec přikývne, předstírajíc úspěšně velké dojetí.

„Drahý synovče,“ zvedne obrazně varovný prst teta, „předpokládám ovšem vaše náležité chování. Pokud máte zůstat členem mé rodiny, musíte být dobrým vzorem oběma mým synům. A nezapomínat na své předsevzetí a sliby,“ říká a u stolu v tu chvíli existují dva zcela diametrální výklady jejích slov. Mládenec chápe jejich skrytý význam, uším jezuity také nezní špatně.

„Vynasnažím se, paní markýzo ...“

„Budu na vás dohlížet, a určitě též můj bratr,“ pokračuje Andrea ve velmi přísném tónu ke svému spoluviníkovi i milenci, „A nezapomínejte, co všechno pro vás učinil Otec Benedikt! Při každé návštěvě zámku Cavarlene budete povinován ho navštívit a referovat mu o svém chování. On si zaslouží vaše velké díky, jinak jste už dnes mohl ležet někde v hromadném hrobě na bojišti s prostřelenou hlavou,“ završí svůj velmi povedený výstup, ve tváři kněze lze číst uspokojení, madam si povšimla jeho zásluh o záchranu mladíkovy duše. Ovšem kdyby tušil ...

„Paní markýzo, moc vám děkuji. Neočekával jsem ...“, pozvedne své uslzené oči Raoul, opravdu oba hrají krásné představení, aniž by se na něm domluvili předem, improvizují a především zámecká paní odvedla skvělou práci. Všem naznačila, jakým směrem se bude její život dále ubírat. Hned pár hodin po

smrti manžela objasnila a odůvodnila své budoucí chování. Ted' se s jejím odjezdem i s dětmi smíří lépe, zvláště když jim dala naději udržet si své úřady.

„Synovče,“ povzdechne si zhluboka tetička, „ztratila jsem manžela, vy jste ztratil svého příznivce a ochránce. Můj bratr je ale dost vlivný a také velmi vzdělaný, i on vám je schopen podat pomocnou ruku. Vše spolu probereme později, nezastírám, budu mít na vaše chování vysoké nároky,“ podívá se na jezuitu, který spokojeně přikyvuje, netušíc o jakých nárocích šlechtična mluví.

Nastane chvíle ticha, poté vyzve markýza přítomné, aby se vyjádřili, případně vznesli své připomínky. Těch se pochopitelně nedočká, jen několika dotazů, jimiž si chtějí upřesnit své povinnosti. K radosti manžela za celou dobu nepromluví paní de Mondoville, alespoň tolik má rozumu. Přitom jí trhá srdce odjezd Henriho, kterého pomáhala vychovávat. Co bude s tím nešťastným chlapcem, v tom hrozném městě neřesti! Jaké návyky tam asi tak může pochytit! A ještě k tomu asi bude v častém kontaktu s prostopášníkem Raoulem, v jehož obrácení nevěří. Ted' se chová sice vzorně, ale až zase ucítí svody Paříže, určitě se vrátí ke starým zvyklostem. A markýza ... určitě si brzo nalezne milence. V takovém prostředí mají být vychováváni malí chlapci? Jak Bůh může dopustit něco takového? Raději však ani oči nezvedne, alespoň snad budou s manželem moci zůstat na zámku ve svých funkcích.

„Přátelé,“ řekne paní de Cavarlene na závěr familiérně, „postihla nás všechny velká ztráta. Je třeba se semknout, důstojně se rozloučit se zesnulým a pokusit se naplnit jeho poslední přání. Já se budu snažit ze všech svých sil, spoléhám i na vaši podporu,“ znovu pohladí po duši sloužící, které však vůbec ráda nemá a je připravena se jich zbavit, jen jak se jí naskytne vhodná příležitost.

